DEBORAH HARKNESS

ȘCOALA NOPȚII

Continuarea bestsellerului
CARTEA PIERDUTĂ A VRĂJITOARELOR

Deborah Harkness

ŞCOALA NOPŢII

Traducere din limba engleză
Ana Dragomirescu

LITERA
Shadow of Night
Deborah Harkness
Copyright © 2012 Deborah Harkness
Ediţie publicată prin înţelegere cu *Viking,* parte a
Penguin Group (USA) Inc.

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372;
e-mail; comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro

Şcoala Nopţii
Deborah Harkness

Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Justina Bandol
Corector: Lorina Chiţan
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ana Cioclo

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HARKNESS, DEBORAH
Şcoala Nopţii / Deborah Harkness;
trad.: Ana Dragomirescu. — Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-686-759-7
I. Dragomirescu, Ana (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Lui Lacey Baldwin Smith, maestru istoric
şi povestitor, care acum ceva vreme mi-a sugerat
să mă gândesc să scriu un roman.

PARTEA ÎNTÂI

WOODSTOCK
OLD LODGE

Capitolul 1

Am aterizat într-un morman diform, vrăjitoare şi vampir. Matthew nimerise sub mine, cu mâinile şi picioarele lungi îndoite într-o poziţie ciudată. Strivisem între noi o carte uriaşă, iar forţa aterizării îmi zburase pe podea figurina din argint pe care o strângeam în mână.

— Suntem unde trebuie?

Îmi ţineam ochii strâns închişi, în caz că am fi fost încă în şopronul lui Sarah din statul New York, secolul al douăzeci şi unulea, şi nu în Oxfordshire, secolul al şaisprezecelea. Chiar şi aşa, mirosurile nefamiliare îmi confirmau că nu ne mai aflam în vremea sau în locuinţa mea. Printre ele se simţea o aromă dulce, ca de iarbă, împletită cu un miros de ceară ce-mi amintea de miresmele verii. Am detectat şi o boare de fum de lemne şi am auzit trosnetul focului.

— Deschide ochii, Diana, şi convinge-te singură!

Atingerea uşoară ca puful a unor buze reci îmi mângâie obrazul. Lângă mine răsună un chicot blând. Mă priveau doi ochi de culoarea mării furtunoase deasupra unor obraji atât de palizi încât nu puteau fi decât ai unui vampir. Mâinile lui Matthew îmi alunecară de pe gât pe umeri.

— Eşti bine?

După ce călătorisem atât de departe în trecutul lui, simţeam că trupul mi s-ar fi putut dezintegra la cea mai mică adiere de vânt. Senzaţia nu semăna deloc cu ceea ce simţeam după scurtele noastre călătorii în timp din gospodăria mătuşilor mele.

— Sunt bine. Tu cum eşti?

Preferam să-mi concentrez atenţia asupra lui Matthew. Nu îndrăzneam să privesc în jur.

— Uşurat că sunt acasă.

Capul îi căzu cu o bufnitură uşoară pe scândurile

podelei, eliberând şi mai mult din aroma vărătică de papură şi levănţică strânsă în ea. Chiar şi în 1590, conacul Old Lodge îi era prea bine cunoscut.

Ochii mi s-au obişnuit cu lumina slabă. Am reuşit să disting un pat încăpător, o masă mică, bănci înguste şi un singur scaun. Printre stâlpii ce susţineau baldachinul de deasupra patului am zărit cadrul unei uşi care dădea într-o altă încăpere. Prin el lumina se revărsa pe cuvertură şi pe podea, formând un dreptunghi strâmb auriu. Pereţii camerei erau acoperiţi cu aceleaşi lambriuri în relief pe care mi le aminteam din cele câteva vizite făcute casei lui Matthew din Woodstockul contemporan. Dând capul pe spate, am privit tavanul – tencuiala groasă era împărţită în mici nişe, pătrate, cu câte un trandafir vopsit în alb şi roşu şi reliefat cu auriu în fiecare adâncitură.

— Trandafirii erau obligatorii atunci când a fost construită casa, comentă sec Matthew. Nu pot să-i sufăr. O să-i vopsim pe toţi în alb cu prima ocazie.

Flăcările albastru-aurii ale lumânărilor de pe un stativ pâlpâiră în adierea unui curent stârnit brusc, luminând colţul unei tapiserii viu colorate şi cusăturile lucioase, întunecate, ce conturau modelul de frunze şi fructe de pe cuvertura deschisă la culoare. Un asemenea luciu nu mai găseai în zilele de azi.

Am zâmbit, brusc entuziasmată.

— Chiar am reuşit! Deci n-am dat-o în bară! N-am ajuns cine ştie pe unde, în Monticello[1], de pildă, sau…

— Nu, spuse el întorcându-mi zâmbetul, te-ai descurcat de minune. Bine ai venit în Anglia elisabetană!

Pentru prima dată în viaţă, eram absolut încântată că mă născusem vrăjitoare. Ca istoric, studiasem trecutul. Datorită faptului că eram vrăjitoare îl puteam efectiv vizita. Hotărâsem să ne întoarcem în timp în 1590 ca să pot să mă şcolesc în arta pierdută a magiei, şi totuşi erau atâtea altele pe care le puteam învăţa aici. Mi-am înclinat capul pentru un sărut festiv, dar sunetul unei uşi care se

[1] Conac în statul american Virginia unde a locuit al treilea preşedinte american Thomas Jefferson (n.red.)

deschidea mă opri.

Matthew îmi lipi un deget de buze. Întoarse capul uşor, iar nările îi fremătară. Se relaxă când recunoscu persoana intrată în camera vecină, de unde am auzit un foşnet înfundat. Matthew mă ridică dintr-o singură mişcare – şi cartea odată cu mine. Luându-mă de mână, mă conduse către prag.

În odaia vecină, un bărbat cu păr castaniu ciufulit stătea la o masă plină de scrisori. Era de înălţime medie, bine clădit şi îmbrăcat în haine scumpe, croite pe măsură. Melodia pe care o fredona nu-mi părea cunoscută şi era punctată din când în când cu vorbe rostite prea încet ca să le pot auzi.

Pe chipul lui Matthew se aşternu uimirea, după care buzele i se curbară într-un surâs afectuos.

— Unde eşti de fapt, scumpul meu Matt?

Bărbatul ridică o pagină în lumină. Într-o fracţiune de secundă, ochii lui Matthew se îngustară, şi expresia de indulgenţă făcu loc uneia de nemulţumire.

— Cauţi ceva, Kit?

Auzind vorbele, tânărul scăpă hârtia pe masă şi se răsuci. Bucuria îi lumină faţa. Mai văzusem chipul acela pe coperta exemplarului meu broşat din *Evreul din Malta* de Christopher Marlowe.

— Matt! Pierre mi-a zis că eşti în Chester şi că s-ar putea să nu ajungi acasă. Dar ştiam eu că n-ai rata întâlnirea noastră anuală.

Cuvintele lui Marlowe îmi erau destul de familiare, dar însoţite de o cadenţă ciudată, care îmi cerea să mă concentrez asupra lor ca să le pot înţelege. Engleza elisabetană nu era atât de diferită de cea modernă pe cât fusesem învăţată, nici atât de uşor de înţeles pe cât sperasem, bazându-mă pe faptul că ştiam bine piesele lui Shakespeare.

— De ce fără barbă? Ai fost bolnav?

Privirea lui Marlowe licări când se opri asupra mea, împungându-mă cu presiunea aceea insistentă specifică demonilor.

Mi-am stăpânit impulsul de a mă repezi către unul dintre cei mai mari dramaturgi englezi, de a-i strânge mâna şi de a-l asalta cu întrebări. Puţinele informaţii pe care le avusesem cândva despre el îmi zburaseră din minte acum că se afla în faţa mea. Oare piesele lui fuseseră deja jucate în 1590? Câţi ani avea? Cu siguranţă, era mai tânăr decât mine şi Matthew. Nu putea să fi împlinit încă treizeci de ani. I-am zâmbit cu căldură.

— Unde ai găsit-o?

Marlowe arătă cu degetul. Glasul îi era încărcat de dispreţ. M-am uitat peste umăr, aşteptându-mă să văd vreo operă de artă hidoasă. Dar în spatele meu nu era nimic.

Dramaturgul se referea la mine. Zâmbetul îmi păli.

— Uşurel, Kit! spuse Matthew încruntându-se.

Marlowe nu luă în seamă mustrarea.

— Nu contează! Satură-te de ea, dacă trebuie, înainte să sosească ceilalţi. George e aici de ceva timp, bineînţeles, mâncându-ţi mâncarea şi citindu-ţi cărţile. Încă nu şi-a găsit ocrotitor şi n-are nicio leţcaie în buzunar.

— George poate oricând să se servească din tot ce am, Kit. Matthew rămase cu privirea aţintită asupra tânărului şi, cu chipul lipsit de expresie, duse la buze degetele noastre împletite. Diana, acesta este dragul meu prieten Christopher Marlowe.

Prezentarea îi oferi lui Marlowe ocazia de a mă cerceta făţiş. Privirea îi alunecă dinspre degetele mele de la picioare până în creştetul capului. Aerul lui batjocoritor era evident, însă gelozia şi-o ascundea mai bine. Marlowe era într-adevăr îndrăgostit de soţul meu. Bănuisem lucrul acesta în Madison, când îmi trecusem degetele peste inscripţia de pe exemplarul lui Matthew din *Doctorul Faust.*

— Habar nu aveam că există un bordel în Woodstock specializat în femei peste măsură de înalte. Majoritatea târfelor tale sunt mai delicate şi mai atrăgătoare, Matthew. Asta e o adevărată amazoană, strâmbă din nas Kit, privind peste umăr la mormanele dezordonate de hârtii ce acopereau tăblia mesei. Conform ultimelor veşti de la

Bătrâna Vulpe, afacerile, şi nu plăcerea, te-au purtat spre nord. Când ţi-ai mai găsit timp s-o tocmeşti?

— E remarcabil, Kit, cu câtă uşurinţă îţi risipeşti afecţiunea, spuse Matthew tărăgănat, deşi în tonul lui se simţea o notă de avertizare.

Marlowe, aparent concentrat asupra corespondenţei, n-o simţi şi rânji. Matthew îmi strânse degetele într-ale lui.

— Diana e numele ei adevărat sau l-a adoptat ca să-şi sporească farmecul de dragul clienţilor? Poate s-ar cuveni să-şi dezgolească sânul drept sau să poarte un arc şi o săgeată, sugeră tânărul, luând în mână o foaie de hârtie. Îţi aminteşti când Bess din Blackfriars[2] ne-a cerut să-i spunem Afrodita înainte de a ne lăsa să…

— Diana e soţia mea.

Matthew dispăruse de lângă mine. Mâna lui n-o mai strângea pe a mea, ci răsucea gulerul lui Marlowe.

— Nu se poate!

Pe faţa lui Kit se citea uimirea.

— Ba da. Asta înseamnă că e stăpâna acestei case, îmi poartă numele şi se află sub protecţia mea. Date fiind toate acestea, precum şi îndelungata noastră prietenie, bineînţeles, pe viitor nu vreau să mai aud nicio critică şi nicio şoaptă împotriva virtuţii ei.

Am mişcat degetele ca să repun sângele în circulaţie. Presiunea furioasă a strânsorii lui Matthew îmi vârâse în carne inelul aflat pe al treilea deget, lăsând acolo o urmă roşiatică. În ciuda faptului că nu era faţetat, diamantul din montură reflecta lumina caldă a focului. Inelul fusese un dar neaşteptat din partea mamei lui Matthew, Ysabeau. Cu câteva ore în urmă (cu câteva secole în urmă? cu câteva secole înainte?), Matthew îmi repetase cuvintele străvechii ceremonii de căsătorie şi îmi trecuse inelul peste încheieturile degetului.

Doi vampiri îşi făcură apariţia în cameră, însoţiţi de un zăngănit de vase. Unul era un bărbat slab, cu o figură expresivă, cu pielea de culoarea alunei, asprită de vreme,

[2] Mic cartier al Londrei, pe malul Tamisei, la sud-vest de Catedrala Saint Paul (n.tr.)

cu părul şi ochii negri. Ţinea în mână o cană de vin şi un pocal la care cupa era aşezată în echilibru pe coada unui delfin, ce închipuia piciorul. Celălalt vampir era o femeie costelivă, care ducea un platou cu pâine şi brânză.

— Sunteţi acasă, milord! spuse bărbatul, evident nedumerit. În mod ciudat, accentul lui francez îl făcea mai uşor de înţeles. Mesagerul de joi spunea… dădu el să continue.

— Mi-am schimbat planurile, Pierre. Matthew se întoarse către femeie. Lucrurile soţiei mele s-au pierdut în timpul călătoriei, Françoise, iar hainele pe care le purta erau atât de murdare, încât le-am ars.

Rostise minciuna cu o încredere neobrăzată. Nici vampirii, nici Kit nu părură convinşi.

— Soţia dumneavoastră? repetă Françoise cu un accent la fel de francez ca al lui Pierre. Dar e o…

— … fiinţă cu sânge cald, sfârşi Matthew propoziţia, luând pocalul de pe tavă. Spune-i lui Charles că mai e o gură de hrănit. Diana nu s-a simţit bine şi, la sfatul doctorului ei, trebuie să mănânce carne proaspătă şi peşte. Cineva o să trebuiască să meargă la piaţă, Pierre.

Acesta clipi.

— Da, milord.

— Şi va avea nevoie de nişte haine, observă Françoise, măsurându-mă din ochi.

Matthew dădu din cap în semn de aprobare, şi femeia dispăru, urmată îndeaproape de Pierre.

— Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Matthew ridică o şuviţă ondulată, de culoare blond-căpşună.

— O, nu! am murmurat.

Mi-am ridicat mâinile. În locul obişnuitului meu păr blond-pai, lung până la umeri, am dat peste nişte bucle aurii-roşcate, neobişnuit de elastice, care îmi ajungeau până la talie. Ultima dată când părul meu dovedise voinţă proprie eram în liceu şi jucam rolul Ofeliei în *Hamlet.* Şi atunci, ca şi acum, creşterea rapidă şi schimbarea culorii fuseseră semne rele. Vrăjitoarea din mine se trezise odată

cu călătoria noastră în trecut. Cine ştie ce alte însuşiri magice se dezlănţuiseră în mine?

Vampirii ar fi fost poate în stare să simtă mirosul adrenalinei şi al atacului de panică ce însoţiră această revelaţie sau să-mi audă vuietul sângelui. Dar un demon precum Kit putea să perceapă amplificarea energiei mele de vrăjitoare.

— Pe barba tuturor sfinţilor, Matthew! Zâmbetul lui Marlowe era maliţios. Ai adus acasă o vrăjitoare! Ce rău a făcut?

— Las-o baltă, Kit! Nu te priveşte. Glasul lui Matthew căpătă din nou nota aceea poruncitoare, însă atingerea îi rămase blândă în părul meu. Nu-ţi face griji, *mon coeur*[3]. Sunt sigur că de vină e numai oboseala.

Cel de-al şaselea simţ al meu se răscoli în semn de dezaprobare. Transformarea părului meu nu putea fi explicată prin simpla oboseală. Proveneam dintr-o familie de vrăjitoare, dar încă nu-mi cunoşteam cu siguranţă măsura puterilor. Nici măcar mătuşa mea Sarah şi partenera ei Emily Mather (amândouă vrăjitoare) nu fuseseră capabile să spună cu certitudine ce capacităţi aveam şi cum să le mânuiesc mai bine. Testele ştiinţifice ale lui Matthew scoseseră la iveală însemnele genetice ale potenţialului magic din sângele meu, dar nimeni nu putea spune când şi dacă aceste posibilităţi se vor materializa vreodată.

N-am apucat să-mi mai fac şi alte griji, căci Françoise se întoarse ţinând între buze o mulţime de bolduri şi aducând ceva ce semăna cu un ac de stopat. O însoţea un morman ambulant de catifea, lână şi pânzeturi. Picioarele subţiri şi negricioase ce se iveau la baza grămezii sugerau că Pierre se afla îngropat undeva pe acolo.

— Pentru ce sunt? am întrebat bănuitoare, arătând către bolduri.

— Ca s-o îmbrac pe *madame* în astea, bineînţeles.

Françoise culese din vârful grămezii de haine o rochie maronie ce semăna cu un sac de făină. Nu părea alegerea

[3] Inima mea (în limba franceză în original) (n. red.)

ideală pentru o ţinută în faţa unor oaspeţi, dar, cum ştiam foarte puţine despre moda elisabetană, eram la mila ei.

— Du-te la parter, unde ţi-e locul, Kit! îi spuse Matthew prietenului său. Te vom urma îndată. Şi ţine-ţi gura! Aceasta este povestea mea, nu a ta.

— Cum doreşti, Matthew.

Marlowe trase de tivul pieptarului său purpuriu cu un gest nonşalant, contrazis de tremurul mâinilor, apoi făcu o mică plecăciune batjocoritoare – în semn de recunoaştere, dar şi de discreditare a poruncii lui Matthew.

După ce demonul plecă, Françoise întinse sacul pe o băncuţă aflată în apropiere şi îmi dădu târcoale, cercetându-mi silueta pentru a stabili cea mai potrivită cale de atac. Cu un oftat exasperat, începu să mă îmbrace. Matthew se îndreptă către masa de lucru, şi atenţia îi fu atrasă de grămezile de hârtii risipite pe suprafaţa ei. Deschise un pachet dreptunghiular frumos învelit şi sigilat cu un guguloi de ceară rozalie şi îşi aruncă ochii pe literele micuţe, scrise de mână.

— *Dieu!* Am uitat. Pierre!

— Milord? se auzi o voce înfundată din adâncurile mormanului de ţesături.

— Pune alea jos şi povesteşte-mi despre ultima plângere a lui Lady Cromwell!

Matthew îi trata pe Pierre şi pe Françoise cu un amestec de familiaritate şi autoritate. Dacă aşa trebuia să te comporţi cu servitorii, atunci avea să-mi ia ceva timp să stăpânesc arta asta.

Cei doi se apucară să mormăie lângă foc, în timp ce eu eram înveşmântată, prinsă cu bolduri şi în cele din urmă strâns legată ca să pot arăta prezentabil. Françoise plescăi din limbă la vederea singurului meu cercel – nişte sârmuliţe răsucite, din aur, împodobite cu giuvaiere, care îi aparţinuseră iniţial lui Ysabeau. Asemenea exemplarului lui Matthew din *Doctorul Faust* şi micuţei figurine din argint ce o reprezenta pe Diana, cercelul era unul dintre cele trei obiecte care ne ajutaseră să ne întoarcem în trecut. Françoise scotoci printr-un cufăr din cameră şi-i

găsi cu uşurinţă perechea. Odată rezolvată problema podoabelor mele, îmi trase o pereche de şosete groase peste genunchi şi le prinse cu panglici stacojii.

— Cred că sunt gata, am spus, nerăbdătoare să cobor şi să-mi încep vizita în secolul al şaisprezecelea.

A citi cărţi despre trecut nu era totuna cu a trăi vremurile de demult, lucru pe care mi-l dovediseră scurta mea interacţiune cu Françoise şi micul curs intensiv despre moda acelei perioade.

Matthew îmi cercetă înfăţişarea.

— E acceptabil… pentru moment.

— E mai mult decât acceptabil, căci arată modestă şi uşor de uitat, spuse Françoise, exact aşa cum ar trebui să arate o vrăjitoare în casa asta.

Matthew nu-i luă în seamă replica şi se întoarse către mine.

— Înainte să coborâm, Diana, nu uita să-ţi măsori cuvintele! Kit e demon, iar George ştie că sunt vampir, însă până şi creaturile cele mai deschise la minte sunt bănuitoare faţă de o persoană nouă şi altfel decât ele.

Când am coborât în sala mare, i-am urat lui George, prietenul falit şi lipsit de ocrotitor al lui Matthew, un „bună seara” formal şi – credeam eu – potrivit epocii elisabetane.

— Femeia aceasta vorbeşte *engleza*? se arătă uluit George şi-şi ridică pe nas o pereche de ochelari rotunzi, care îi măreau ochii albaştri, făcându-i ca de broască.

Cealaltă mână şi-o ţinea în şold, într-o postură pe care o văzusem ultima oară într-o miniatură pictată din Muzeul Victoria şi Albert[4].

— A locuit în Chester, spuse repede Matthew.

George avea un aer sceptic. Se părea că nici măcar sălbăticia din nordul Angliei nu putea justifica felul meu ciudat de a vorbi. Accentul lui Matthew se îmblânzea, transformându-se în ceva mai potrivit cu cadenţa şi ritmul vremii, dar al meu se încăpăţâna să rămână modern şi american.

[4] Muzeu londonez care adăposteşte cea mai mare colecţie de artă decorativă din lume (n.tr.)

— E vrăjitoare, îl corectă Kit, luând o gură de vin.

— Serios?

George mă studie cu un interes reînnoit. N-am simţit împunsăturile care mi-ar fi semnalat că bărbatul era demon, nici furnicăturile specifice vrăjitorilor, nici răceala lăsată în urmă de privirea unui vampir. George era doar un om obişnuit, cu sânge cald, de vârstă mijlocie şi parcă obosit, ca şi cum viaţa l-ar fi epuizat deja.

— Dar, Matthew, ţie nu-ţi plac vrăjitoarele, cum nu-i plac nici lui Kit. Mereu m-ai îndemnat să nu mai abordez subiectul. Când m-am apucat să scriu un poem despre Hecate[5], mi-ai spus să…

— Aceasta îmi place. Într-atât de mult, încât am luat-o de nevastă, îl întrerupse Matthew, sărutându-mă apăsat pe buze pentru a-l convinge.

— Ai luat-o de nevastă? repetă George, şi privirea i se îndreptă către Kit. Îşi drese vocea: Deci avem două bucurii neaşteptate de sărbătorit: n-ai fost reţinut cu treburi, aşa cum credea Pierre, şi te-ai întors la noi cu o soţie. Felicitările mele!

Tonul lui pompos îmi amintea de discursurile din ziua înmânării titlurilor universitare, şi mi-am înăbuşit un zâmbet. George îmi răspunse cu un surâs radios şi făcu o plecăciune.

— Mă numesc George Chapman, doamnă Roydon.

Numele îmi era cunoscut. Am scotocit printre informaţiile dezorganizate din creierul meu de istoric. Chapman nu era alchimist (aceasta era specializarea mea de cercetător) şi nu i-am găsit numele în spaţiile dedicate acestui misterios subiect. Era un alt scriitor, asemenea lui Marlowe, dar nu reuşeam să-mi amintesc niciuna dintre lucrările lui.

Odată prezentările terminate, Matthew fu de acord să se aşeze pentru câteva minute în faţa focului, împreună cu oaspeţii săi. Se apucară să discute politică, iar George făcu eforturi să mă includă în conversaţie, întrebându-mă despre starea drumurilor şi despre vreme. Am vorbit cât

[5] Zeiţă din mitologia greacă, ocrotitoare a magiei şi a vrăjilor (n.tr.)

mai puţin cu putinţă şi am încercat să observ micile trucuri de gestică şi de vorbire care m-ar fi putut ajuta să trec drept elisabetană. George se arătă încântat de atenţia pe care i-o acordam şi mi-o răsplăti cu o lungă disertaţie pe tema celor mai recente strădanii literare ale sale. Kit, căruia nu-i plăcea să joace un rol secundar, puse capăt prelegerii lui George, oferindu-se să lectureze cu voce tare din *Doctorul Faust.*

— Va servi drept repetiţie între prieteni, spuse demonul cu un licăr în privire, înaintea adevăratei reprezentaţii de mai târziu.

— Nu acum, Kit. E trecut de miezul nopţii, iar Diana e obosită după călătorie, zise Matthew, ridicându-mă în picioare.

Kit ne urmări cu privirea în timp ce ieşeam din încăpere. Ştia că ascundem ceva. Se repezise asupra fiecărei expresii mai ciudate ori de câte ori mă aventurasem în discuţie şi devenise gânditor când Matthew nu reuşise să-şi amintească unde îşi lăsase lăuta.

Soţul meu mă avertizase încă dinainte să plecăm din Madison că prietenul său Kit era deosebit de intuitiv chiar şi pentru un demon. Mă întrebam cât va mai dura până ca Marlowe să-şi dea seama ce ascundeam. Răspunsul la întrebarea mea sosi peste doar câteva ore.

A doua zi de dimineaţă stăteam de vorbă cuibăriţi în patul nostru cald, în timp ce restul casei fremăta.

La început, Matthew fu dornic să răspundă întrebărilor mele despre Kit (fiul unui cizmar, după cum se dovedi) şi George (care nu era cu mult mai în vârstă decât Marlowe, după cum am aflat cu surprindere). Se plictisi însă repede când eu am trecut la aspectele practice ale administrării gospodăriei şi ale comportamentului femeiesc.

— Şi hainele mele? am întrebat, încercând să-i atrag atenţia asupra preocupărilor mele imediate.

— Nu cred că femeile măritate dorm în aşa ceva, spuse Matthew, trăgând de cămaşa mea de noapte din pânză fină.

Îi dezlegă gulerul cu volane şi se pregătea să mă sărute

sub ureche pentru a mă convinge să-i accept punctul de vedere, când cineva trase perdelele patului. Am mijit ochii în lumina puternică a soarelui.

— Ei bine? întrebă Marlowe.

Un al doilea demon cu piele măslinie privi peste umărul lui. Aducea a spiriduş energic cu silueta lui suplă şi bărbia ascuţită, subliniată de o barbă cafeniu-roşcată la fel de ascuţită. Era clar că părul lui nu mai văzuse un pieptăn de săptămâni bune. Mi-am înşfăcat cămaşa de noapte peste piept, conştientă de transparenţa ei şi de faptul că nu purtam lenjerie de corp.

— Ai văzut desenele din Roanoke[6] ale maestrului White, Kit. Vrăjitoarea nu seamănă deloc cu băştinaşii din Virginia[7], replică dezamăgit demonul necunoscut, observându-l cu întârziere pe Matthew care îl privea furios. Ah! Bună dimineaţa, Matthew! Îmi îngădui să-ţi împrumut raportorul? Promit ca de data asta să nu-l mai duc la râu.

Matthew îşi plecă fruntea pe umărul meu şi închise ochii gemând.

— Trebuie să fie din Lumea Nouă. Sau din Africa, insistă Marlowe, refuzând să-mi spună pe nume. Nu e din Chester, nici din Scoţia, Irlanda, Ţara Galilor, Franţa sau din Imperiu. Nu cred că e nici olandeză, nici spanioloaică.

— Bună dimineaţa şi ţie, Tom! Există vreun motiv pentru care tu şi Kit trebuie să discutaţi despre locul de naştere al Dianei acum, şi încă în dormitorul meu?

Matthew îmi legă şnururile cămăşii de noapte.

— E prea frumos afară ca să zaci în pat, chiar dacă tu ţi-ai pierdut minţile de febră. Kit zice că trebuie să te fi însurat cu vrăjitoarea în toiul epidemiei de malarie. Altfel nu poate fi justificată o asemenea nesocotinţă. Tom continua să trăncănească într-un fel cu adevărat demonic, fără să dea vreo atenţie întrebării lui Matthew. Drumurile

[6] Colonie engleză timpurie în sud-vestul actualului stat american Virginia, înfiinţat sub tutela lui Walter Ralesh. Primul ei guvernator a fost artistul John White. (n.tr.)

[7] Referire la indienii americani (n.red.)

erau uscate şi noi am ajuns acum câteva ore.

— Iar vinul s-a terminat deja, se plânse Marlowe.

— Noi? am repetat.

Erau mai mulţi? Old Lodge părea deja plin până la refuz.

— Afară! *Madame* trebuie să se spele înainte de a-l întâmpina pe alteţa sa.

Françoise intră în cameră ţinând în mâini un lighean cu apă aburindă. Ca de obicei, Pierre se ţinea după ea.

— S-a întâmplat ceva important? se interesă George de dincolo de perdele. Intrase în dormitor neanunţat, zădărnicind cu eleganţă eforturile lui Françoise de a-i alunga pe ceilalţi bărbaţi din încăpere. Lordul Northumberland a fost lăsat singur în sala mare. Dacă ar fi ocrotitorul meu, eu nu l-aş trata astfel.

— Hal citeşte tratatul despre construcţia unei balanţe pe care mi l-a trimis un matematician din Pisa. E destul de mulţumit, răspunse Tom pe un ton arţăgos, în timp ce se aşeza pe marginea patului.

„Trebuie să fie vorba despre Galileo“, mi-am dat eu seama cu entuziasm. În 1590, Galileo era profesor debutant la Universitatea din Pisa. Lucrarea lui despre echilibru nu era publicată… încă.

„Tom. Lord Northumberland. Cineva care corespondează cu Galileo.“

Am căscat gura de uimire. Demonul cocoţat pe cuvertura matlasată trebuia să fie Thomas Harriot[8].

— Françoise are dreptate. Afară! Toată lumea! spuse Matthew.

Părea la fel de supărat ca Tom.

— Ce-ar trebui să-i spunem lui Hal? întrebă Kit, aruncându-mi o privire cu subînţeles.

— Că voi coborî în curând, zise Matthew.

Se rostogoli şi mă trase mai aproape.

[8] Matematician, astronom şi cercetător al naturii (1560-1621), a lucrat sub patronajul lui Sir Walter Raleigh (aventurier şi scriitor britanic, preferatul reginei Elisabeta) şi al lui Henry Percy (al nouălea conte de Northumberland). A publicat o singură lucrare, în 1588, despre ţinutul Virginia de peste ocean, (n.tr.)

Am aşteptat până când prietenii lui au ieşit din cameră, apoi i-am tras un pumn în piept.

— Asta pentru ce? se chirci el, prefăcându-se că-l doare.

Însă nu făcusem decât să-mi rănesc propriul pumn.

— Pentru că nu mi-ai spus cine sunt *prietenii* tăi! M-am sprijinit într-un cot şi l-am privit de sus în jos. Marele dramaturg Christopher Marlowe. George Chapman, poet şi cărturar. Matematicianul şi astronomul Thomas Harriot, dacă nu mă înşel. Iar jos ne aşteaptă Contele Vrăjitor!

— Nu-mi amintesc când şi-a căpătat Henry porecla asta, dar nimeni nu-i spune aşa încă.

Matthew părea amuzat, ceea ce nu făcea decât să mă înfurie şi mai tare.

— Mai lipseşte Sir Walter Raleigh, am spus, şi am avea în casă toată Şcoala Nopţii.

Soţul meu se uită pe fereastră când mă auzi pomenind legendarul grup de radicalişti, filosofi şi liber-cugetători. „Thomas Harriot. Christopher Marlowe. George Chapman. Walter Raleigh. Şi…“

— Tu cine eşti mai exact, Matthew?

Nu mă gândisem să-l întreb înainte să plecăm.

— Matthew Roydon, spuse el plecând uşor capul, ca şi cum tocmai am fi fost prezentaţi unul altuia. Prieten al poeţilor.

— Istoricii nu ştiu aproape nimic despre tine, am zis uluită.

Matthew Roydon era cea mai obscură figură asociată misterioasei Şcoli a Nopţii.

— Nu eşti surprinsă, nu-i aşa, acum că ştii cine e cu adevărat Matthew Roydon?

Ridică o sprânceană neagră.

— Ah, sunt surprinsă cât pentru o viaţă întreagă! Ai fi putut să mă avertizezi înainte să mă arunci în mijlocul a toate astea.

— Şi ce-ai fi făcut? Înainte de plecare abia dacă am avut vreme să ne îmbrăcăm, darămite să mai facem şi un proiect de cercetare. Se ridică şi îşi puse picioarele pe podea. Perioada noastră de intimitate fusese lamentabil de

scurtă. N-ai niciun motiv să-ţi faci griji. Sunt doar nişte bărbaţi obişnuiţi, Diana.

Indiferent ce-ar fi spus Matthew, prietenii lui nu erau nici pe departe oameni obişnuiţi. Şcoala Nopţii avea opinii eretice, îşi bătea joc de curtea coruptă a reginei Elisabeta şi lua în râs pretenţiile intelectuale ale Bisericii şi universităţii. „Nebuni, răi şi periculoşi când îi cunoşti“[9] era o expresie perfectă pentru acest grup. Nu nimeriserăm într-o tihnită reuniune prietenească în noaptea de Halloween. Aterizaserăm într-un cuib de viespi şi de intrigi elisabetane.

— Lăsând la o parte nechibzuinţa prietenilor tăi, nu te poţi aştepta să fiu indiferentă când tu mă prezinţi unor oameni pe care i-am studiat toată viaţa din facultate până acum, am spus. Thomas Harriot e unul dintre cei mai mari astronomi ai vremii. Prietenul tău Henry Percy e alchimist.

Pierre, obişnuit cu semnele de nervozitate ale unei femei, îi aruncă iute soţului meu o pereche de jambiere, astfel încât acesta să nu fie în picioarele goale atunci când furia mea avea să explodeze.

— La fel sunt şi Walter şi Tom.

Matthew nu luă în seamă îmbrăcămintea primită şi îşi scărpină bărbia.

— Şi Kit cochetează cu alchimia, însă fără succes. Încearcă să nu insişti asupra lucrurilor pe care le ştii despre ei. Oricum, probabil că nu sunt corecte. Şi ar trebui să ai grijă şi cu etichetele istorice moderne, continuă el, luându-şi în sfârşit pantalonii şi îmbrăcându-se. Will inventează denumirea de Şcoala Nopţii ca o împunsătură la adresa lui Kit, dar mai sunt câţiva ani până atunci.

— Nu-mi pasă ce a făcut, ce face sau ce o să facă pe viitor William Shakespeare, asta dacă nu cumva se află în clipa asta în sala mare, alături de contele de Northumberland! am replicat, alunecând din patul uriaş.

— Bineînţeles că nu se află. Matthew flutură din mână

[9] *Mad, bad and dangerous to know,* expresie folosită de lady Caroline Lamb, aristocrată şi scriitoare engleză, pentru a-l caracteriza pe Byron (n.red.)

nepăsător. Walter nu e de acord cu felul în care stăpâneşte versificaţia, iar Kit îl consideră un scriitor de duzină şi un hoţ.

— Foarte bine, mă bucur să aud asta. Ce-ai de gând să le spui despre mine? Marlowe ştie că ascundem ceva.

Matthew îşi pironi ochii verzi-cenuşii asupra mea.

— Adevărul, presupun.

Pierre îi întinse un pieptar negru vătuit şi privi într-un punct fix, undeva peste umărul meu, ca un servitor model.

— Că eşti o călătoare în timp şi o vrăjitoare din Lumea Nouă.

— Adevărul, am spus sec.

Pierre auzise fiecare cuvânt, dar nu vădea nicio reacţie. Matthew îl ignora de parcă ar fi fost invizibil. M-am întrebat dacă aveam să rămân aici suficient de mult încât să uit şi eu de prezenţa lui.

— De ce nu? Tom o să-şi noteze tot ce spui şi o să facă o comparaţie cu notiţele lui despre limba algonkiană[10]. Altfel, nimeni n-o să-ţi acorde prea multă atenţie.

Matthew părea mai preocupat de haine decât de reacţia prietenilor lui.

Françoise se întoarse însoţită de două tinere cu sânge cald, cu braţele pline de haine curate. Făcu semn către cămaşa mea de noapte, şi eu m-am pitit în spatele tăbliei patului ca să mă dezbrac. Recunoscătoare pentru faptul că timpul petrecut prin vestiare îmi alungase toate scrupulele cu privire la schimbatul în faţa persoanelor străine, mi-am tras pânza peste şolduri în sus, până la umeri.

— Kit o să-mi acorde atenţie. Caută un motiv ca să nu mă placă, iar informaţia asta o să-i dea deja câteva.

— Kit n-o să fie o problemă, spuse încrezător Matthew.

— Marlowe îţi e prieten sau e marioneta ta?

Încă mă luptam să-mi scot capul din rochie, când am auzit pe cineva ţinându-şi respiraţia de teamă, apoi rostind un *mon Dieu* înfundat.

Am îngheţat. Françoise îmi văzuse spatele, adică cicatricea în formă de semilună care se întindea dintr-o

[10] Limbă a unui grup de indieni americani (n.red.)

parte în alta a şalelor şi steaua dintre omoplaţi.

— O îmbrac eu pe *madame,* le spuse Françoise cu răceală slujnicelor. Lăsaţi hainele şi întoarceţi-vă la treburile voastre!

Servitoarele se îndepărtară cu o plecăciune şi un aer de curiozitate leneşă. Nu văzuseră urmele. După plecarea lor, toţi am început să vorbim deodată. Întrebarea „Cine a făcut asta?“ rostită cu groază de Françoise se prăvăli peste replica „Nimeni nu trebuie să ştie“ a lui Matthew şi peste propria mea afirmaţie uşor defensivă „E doar o cicatrice”.

— Cineva v-a marcat cu un însemn al familiei de Clairmont, insistă Françoise scuturând din cap, pe care îl foloseşte şi milord.

— Am încălcat legământul.

M-am luptat cu senzaţia de greaţă care îmi răsucea stomacul ori de câte ori mă gândeam la noaptea în care o altă vrăjitoare îmi pusese pecetea de trădătoare. Aceasta a fost pedeapsa Congregaţiei.

— Deci ăsta e motivul pentru care sunteţi amândoi aici! pufni Françoise. Legământul ăla a fost o idee prostească de la bun început. Philippe de Clairmont n-ar fi trebuit să-l accepte niciodată.

— A fost o idee care ne-a apărat de oameni.

Nu îndrăgeam legământul şi nici pe cei nouă membri ai Congregaţiei care o impuseseră, dar succesul ei pe termen lung în a feri creaturile supranaturale de atenţia nedorită a oamenilor nu putea fi contestat. Străvechile promisiuni pe care şi le făcuseră demonii, vampirii şi vrăjitoarele interziceau amestecul în politica sau religia oamenilor, precum şi alianţele personale între cele trei specii diferite. Vrăjitoarele trebuiau să-şi vadă de ale lor, la fel vampirii şi demonii. Nu le era îngăduit să se îndrăgostească şi să se căsătorească între ei.

— Apărat? Să nu credeţi că sunteţi apărată în Anglia, *madame.* Niciunul dintre noi nu este. Englezii sunt un popor suspicios, care tinde să vadă stafii în fiecare curte de biserică şi vrăjitoare în jurul fiecărui cazan. Congregaţia e singura care ne mai păzeşte de distrugerea

totală. Sunteţi înţeleaptă să vă refugiaţi aici. Haideţi, trebuie să vă îmbrăcaţi şi să coborâţi lângă ceilalţi!

Françoise mă ajută să ies din cămaşa de noapte, apoi îmi întinse un prosop ud şi un vas cu o pastă lipicioasă ce mirosea a rozmarin şi portocale. Mi se părea ciudat să fiu tratată ca un copil, dar ştiam că era un lucru obişnuit ca persoanele de rangul lui Matthew să fie spălate, îmbrăcate şi hrănite precum nişte păpuşi. Pierre îi întinse soţului meu o cupă plină cu ceva prea întunecat ca să fie vin.

— Nu e doar vrăjitoare, ci şi *fileuse de temps?* îl întrebă Françoise în şoaptă pe Matthew.

Termenul nefamiliar („torcătoare de timp“) îmi trezi imagini ale firelor de diverse culori pe care le urmaserăm ca să ajungem în trecut.

— Da.

Matthew dădu din cap în semn de aprobare. În vreme ce sorbea din cupă, atenţia îi era concentrată asupra mea.

— Dar, dacă provine dintr-o altă epocă, înseamnă că… începu Françoise cu ochii mari.

Apoi expresia îi deveni gânditoare. Probabil că Matthew vorbea şi se purta altfel.

„Bănuieşte că Matthew nu e acelaşi“, mi-am dat eu seama alarmată.

— Pentru noi e îndeajuns să ştim că ea se află sub protecţia lui milord, spuse Pierre cu asprime şi cu o nuanţă clară de avertisment în glas şi-i întinse soţului meu un pumnal. Nu contează ce înseamnă asta.

— Înseamnă că o iubesc, iar ea mă iubeşte la rândul ei. Matthew îşi privi cu insistenţă servitorul. Indiferent ce le spun celorlalţi, acesta este adevărul. Ne-am înţeles?

— Da, răspunse Pierre, deşi tonul lui sugera exact opusul.

Matthew îi aruncă o privire întrebătoare lui Françoise, care îşi ţuguie buzele şi încuviinţă în silă.

Femeia îşi îndreptă din nou atenţia către pregătirea mea şi mă înveli într-un prosop gros din pânză. Îmi observase probabil şi celelalte cicatrice de pe corp căpătate în cursul interminabilei zile petrecute cu vrăjitoarea Satu, dar şi pe

cele mai recente. Totuşi nu puse alte întrebări, ci mă aşeză pe un scaun lângă foc şi-mi trecu un pieptăn prin păr.

— Şi insulta a fost adusă după ce v-aţi declarat dragostea pentru vrăjitoare, milord? întrebă Françoise.

— Da.

Matthew îşi prinse pumnalul la brâu.

— Deci cel care a însemnat-o n-a fost un *manjasang,* murmură Pierre. Folosise vechiul termen din occitană pentru vampir – „mâncător de sânge“. Niciunul n-ar risca mânia familiei de Clairmont, adăugă el.

— Nu, a fost o altă vrăjitoare, preciză Matthew.

Chiar dacă eram apărată împotriva aerului rece, mărturisirea mă făcu să mă înfiorez.

— Cu toate acestea, doi *manjasang* au stat pe margine fără să intervină, continuă Matthew cu un aer întunecat. Şi vor plăti pentru asta.

— Ce-a fost a fost, am spus.

Nu voiam să stârnesc vrajbă între vampiri. Aveam destule probleme de rezolvat.

— Dacă milord vă acceptase deja ca soţie în momentul în care aţi fost răpită de vrăjitoare, atunci nu s-a terminat. Degetele agere ale lui Françoise îmi răsuciră părul în codiţe strâns împletite pe care mi le învârti în jurul capului şi le prinse cu agrafe. Poate că vă cheamă Roydon în ţara asta mizerabilă, în care nu se poate vorbi despre loialitate, dar noi nu vom uita că sunteţi o de Clairmont.

Mama lui Matthew mă avertizase că familia de Clairmont era o adevărată haită. În secolul al douăzeci şi unulea mă iritaseră obligaţiile şi restricţiile ce însoţeau statutul de membru al acestei familii. În 1590 însă, magia mea era imprevizibilă, cunoştinţele mele despre vrăjitorie aproape că nu existau, iar cel mai vechi strămoş al meu încă nu se născuse. Aici nu mă puteam baza decât pe propria inteligenţă şi pe Matthew.

— Pe atunci intenţiile noastre unul faţă de celălalt erau clare. Dar acum nu vreau necazuri.

Am privit în jos către inelul lui Ysabeau şi l-am pipăit cu degetul mare. Speranţa mea că ne vom putea integra fără

probleme în trecut părea în momentul de faţă tot atât de improbabil de împlinit pe cât era de naivă. Am privit în jur.

— Iar această…

— Ne aflăm aici din două motive, Diana: ca să-ţi găsim un profesor şi ca să localizăm manuscrisul alchimic, dacă putem.

Misteriosul manuscris numit *Ashmole 782* fusese cel care ne făcuse cunoştinţă mie şi lui Matthew. În secolul al douăzeci şi unulea fusese îngropat în siguranţă printre milioanele de cărţi ale Bibliotecii Bodleiene din Oxford. Când completasem fişa de împrumut, habar nu avusesem că gestul meu simplu avea să descătuşeze o vrajă complicată ce lega manuscrisul de rafturi sau că acea vrajă urma să se reactiveze în clipa returnării volumului. Nu cunoşteam nici numeroasele taine despre vrăjitoare, vampiri şi demoni pe care se zvonea că le-ar fi dezvăluit paginile volumului. Matthew se gândise că ar fi fost mai înţelept să dăm de urma lui *Ashmole 782* în trecut, în loc să încercăm să dezlegăm vraja pentru a doua oară în lumea modernă.

— Până când ne vom întoarce, acesta va fi căminul tău, continuă el, încercând să mă liniştească.

Mobila trainică din încăpere îmi era cunoscută din muzee şi din cataloagele de licitaţii, însă niciodată nu aveam să mă simt acasă în Old Lodge. Am pipăit pânza groasă a prosopului, atât de diferită de cele flauşate pe care le aveau Sarah şi Em, toate rărite şi decolorate de prea multe spălări. Glasurile din cealaltă cameră unduiau şi fluctuau într-un ritm pe care nicio persoană modernă, istoric sau nu, nu l-ar fi putut anticipa. Însă trecutul era singura noastră opţiune. O serie de alţi vampiri ne convinseseră de acest lucru în ultimele zile petrecute în Madison, când fuseserăm vânaţi, iar Matthew fusese aproape omorât. Dacă voiam ca restul planului nostru să funcţioneze, trecerea drept o adevărată femeie elisabetană trebuia să fie prioritatea mea numărul unu.

— „O, lume nouă, frumoasă eşti!“

Era o grosolană încălcare a istoriei să citez din *Furtuna*

lui Shakespeare cu două decenii înainte ca aceasta să fi fost scrisă, dar avusesem o dimineaţă grea.

— „E pentru tine nouă“, răspunse Matthew. Deci eşti gata să-ţi întâmpini necazurile.

— Sigur. Lasă-mă să mă îmbrac! Mi-am îndreptat umerii şi m-am ridicat de pe scaun. Cum se salută un conte?

Capitolul 2

Grija mea de a folosi eticheta adecvată nu-şi avea însă rostul. Titlurile şi formulele de adresare nu aveau importanţă când contele în cauză era un uriaş blând pe nume Henry Percy.

Françoise, pentru care buna-cuviinţă conta, plescăi din limbă şi se fâţâi în jurul meu până când mă îmbrăcă într-o ţinută la mâna a doua: jupoanele altcuiva, un corset matlasat care să-mi modeleze silueta atletică într-o formă mai tradiţional feminină, o cămaşă brodată ce mirosea a levănţică şi cedru, cu un guler înalt, încreţit, o fustă neagră în formă de clopot, făcută din catifea, şi cea mai bună haină a lui Pierre, singurul articol de îmbrăcăminte croit care îmi venea cât de cât. Oricât se strădui, Françoise nu reuşi să-mi încheie haina peste sâni. Mi-am ţinut respiraţia, mi-am supt burta şi am sperat la un miracol în vreme ce ea strângea şireturile corsetului, însă numai o intervenţie divină mi-ar fi putut da o siluetă de silfidă.

În timpul acestui proces complicat i-am pus mai multe întrebări lui Françoise. Portretele epocii mă făcuseră să mă aştept la o colivie dizgraţioasă numită malacov, care să-mi ţină fustele ridicate în dreptul şoldurilor, dar ea îmi explică răbdătoare că acest accesoriu era destinat ocaziilor mai oficiale. Îmi legă, în schimb, în jurul taliei, pe sub fuste, o gogoaşă din pânză umplută. Singurul ei avantaj era că îmi ţinea straturile de material departe de picioare, permiţându-mi să merg fără prea mari dificultăţi – asta cu condiţia să nu existe nicio piesă de mobilier în drum şi să pot ajunge la destinaţie înaintând în linie dreaptă. Dar urma să fac şi reverenţe. Françoise mă învăţă iute cum să procedez, în timp ce-mi explica felul în care erau folosite diferitele titluri ale lui Henry Percy – i se spunea „Lord Northumberland”, chiar dacă numele de familie era Percy,

şi el era conte.

N-am avut însă ocazia să folosesc vreuna dintre noile mele cunoştinţe. De îndată ce eu şi Matthew am intrat în sala mare, în întâmpinarea noastră sări un tânăr înalt şi slab, îmbrăcat în haine de călătorie din piele maronie stropite cu noroi. Faţa lată îi era animată de o privire întrebătoare, ce-i ridica sprâncenele stufoase şi cenuşii către fruntea care începuse să-i chelească pe laturi.

— Bună ziua, Hal!

Matthew zâmbi cu familiaritatea indulgentă a unui frate mai mare. Însă contele nu-şi luă în seamă vechiul prieten şi se îndreptă către mine.

— Bună ziua, d-d-doamnă Roydon!

Vocea profundă de bas îi era lipsită de tonalitate şi aproape că nu avea nicio urmă de inflexiune ori accent. Înainte de a coborî, Matthew îmi explicase că Henry era uşor surd şi se bâlbâia încă din copilărie. Se pricepea însă foarte bine să citească de pe buzele celorlalţi. Iată pe cineva cu care puteam vorbi fără să mă simt complexată.

— Kit mi-a luat-o din nou înainte, din câte văd, spuse Matthew cu un surâs mâhnit. Sperasem să-ţi dau vestea eu însumi.

— Ce importanţă are cine împărtăşeşte asemenea veşti fericite? Lordul Northumberland făcu o plecăciune. Vă mulţumesc pentru ospitalitate, doamnă, şi îmi cer scuze că vă întâmpin în această stare. E frumos din partea dumneavoastră să-i acceptaţi atât de curând pe prietenii soţului. Ar fi trebuit să plecăm de îndată ce am auzit despre sosirea dumneavoastră. Hanul ar fi fost mai potrivit.

— Sunteţi cât se poate de bine venit aici, lordul meu.

Era momentul potrivit pentru o reverenţă, însă fustele mele negre şi grele nu erau uşor de mânuit, iar corsetul îmi fusese strâns atât de tare încât nu mă puteam apleca din talie. Mi-am potrivit picioarele în poziţia cuvenită pentru reverenţă, însă m-am clătinat când mi-am îndoit genunchii. O mână mare, cu degete boante, se întinse iute să mă sprijine.

— Sunt doar Henry, doamnă. Toată lumea îmi spune Hal, aşa că numele meu de botez e considerat destul de formal. Ca mulţi oameni tari de urechi, contele vorbea deliberat cu un glas blând. Îmi dădu drumul şi îşi îndreptă atenţia către Matthew. De ce fără barbă, Matt? Ai fost bolnav?

— Un acces de friguri, nimic mai mult. Căsătoria m-a vindecat. Unde sunt ceilalţi?

Soţul meu îşi roti privirea după Kit, George şi Tom.

Sala mare a conacului Old Lodge arăta foarte diferit la lumina zilei. Eu îl văzusem doar noaptea, dar în dimineaţa aceasta lambriurile grele se dovedeau a fi obloane, toate deschise. Ferestrele dădeau un aer spaţios încăperii, în ciuda monstruosului şemineu de pe peretele îndepărtat. Era decorat cu frânturi de sculpturi în piatră din epoca medievală, fără îndoială salvate de Matthew dintre ruinele abaţiei care se aflase cândva pe locul acesta: chipul bântuit al unui sfânt, un blazon, un trifoi gotic cu patru foi.

— Diana? Vocea amuzată a lui Matthew mă întrerupse din examinarea camerei şi a lucrurilor din ea. Hal zice că ceilalţi sunt în salon, citesc şi joacă nişte cărţi. Dar el n-a găsit cu cale să li se alăture înainte de a fi invitat să rămână de către doamna casei.

— Contele trebuie să rămână, desigur, iar noi ne putem alătura imediat prietenilor tăi.

În clipa aceasta, stomacul meu chiorăi.

— Sau am putea să-ţi aducem ceva de mâncare, sugeră Matthew cu un licăr în privire. Acum că făcusem cunoştinţă cu Henry Percy fără niciun accident nefericit, Matthew începea să se relaxeze. Pe tine te-a hrănit cineva, Hal?

— Pierre şi Françoise au fost atenţi ca întotdeauna, ne linişti el. Bineînţeles, dacă doamna Roydon doreşte să mi se alăture…

Vocea contelui se stinse, iar stomacul îi chiorăi laolaltă cu al meu. Omul era înalt cât o girafă. Probabil, corpul lui avea nevoie de mari cantităţi de mâncare.

— Şi eu sunt adepta unui mic dejun copios, milord, am spus râzând.

— Henry, mă corectă el blând, şi zâmbetul îi scoase la iveală gropiţa din bărbie.

— Atunci trebuie să-mi spui Diana. Nu pot să-i vorbesc contelui de Northumberland pe numele mic dacă el continuă să mi se adreseze cu „doamna Roydon“.

Françoise insistase asupra nevoii de a respecta titlul contelui.

— Foarte bine, Diana, spuse Henry, întinzându-mi braţul.

Mă conduse de-a lungul unui coridor străbătut de curenţi de aer către o încăpere confortabilă, cu tavan scund. Era tihnită şi îmbietoare, cu doar un şir de ferestre orientate către sud. În ciuda dimensiunilor relativ reduse, acolo fuseseră înghesuite trei mese cu taburete şi bănci. Forfota potolită, punctată de zdrăngănitul oalelor şi tigăilor, îmi spunea că ne aflam în apropierea bucătăriilor. Cineva rupsese o pagină dintr-un almanah de pe perete, iar pe masa din mijloc era întinsă o hartă. Un colţ fusese fixat cu ajutorul unui sfeşnic, iar celălalt, cu un vas scund din cositor, plin cu fructe. Aranjamentul îmi amintea de o natură moartă olandeză, cu detaliile ei casnice. M-am oprit brusc, ameţită de miros.

— Gutuile!

Am întins degetele să le ating. Arătau exact aşa cum le văzusem cu ochii minţii în Madison, când Matthew îmi descrisese Old Lodge.

Henry păru nedumerit de reacţia mea în faţa unui vas cu fructe obişnuit, însă era prea bine-crescut ca să comenteze. Ne-am aşezat la masă, iar o servitoare adăugă naturii moarte din faţa noastră nişte pâine proaspătă, alături de un platou cu struguri şi un castron cu mere. Vederea unor mâncăruri familiare mă linişti. Henry se servi singur, iar eu i-am urmat exemplul, observând cu atenţie ce alimente alegea şi cât consuma din fiecare. Întotdeauna micile deosebiri sunt cele care îl dau de gol pe un străin, şi eu îmi doream să par cât mai obişnuită cu putinţă. În vreme ce noi ne umpleam farfuriile, Matthew îşi turnă un pahar de vin.

Pe tot parcursul mesei, Henry dădu dovadă de o curtoazie fără greş. Nu mă întrebă nimic personal, nici nu-şi băgă nasul în treburile lui Matthew, ci ne făcu să râdem cu poveşti despre câini, despre proprietăţile sale şi despre pedanta lui mamă, oferindu-ne în tot acest timp pâine prăjită deasupra focului. Tocmai începea o istorisire despre mutarea la Londra, când în curte se iscă zarvă. Contele, care stătea cu spatele către uşă, nu observă.

— E imposibilă! Toţi m-aţi avertizat, dar n-am crezut că cineva ar putea fi atât de nerecunoscător. După toţi banii pe care i-am băgat în tavanele alea, măcar atât ar putea face, să… Ah!

Umerii laţi ai noului nostru oaspete umplură cadrul uşii. Era învelit într-o mantie la fel de întunecată precum părul ce i se ivea în bucle în jurul splendidei pălării cu pană.

— Matthew! Eşti bolnav?

Henry se întoarse surprins.

— Bună ziua, Walter! De ce nu eşti la curte?

Am încercat să înghit o bucăţică de pâine prăjită. Nou-venitul era aproape sigur ultimul membru din Şcoala Nopţii, Sir Walter Raleigh.

— Alungat din paradis din lipsă de poziţie socială, Hal. Şi ea cine este? Doi ochi albaştri, pătrunzători se opriră asupra mea, iar din mijlocul bărbii întunecate sclipi un şir de dinţi albi. Henry Percy, drăcuşor viclean ce eşti! Kit mi-a spus că ţi-ai pus în minte s-o cucereşti pe frumoasa Arabella. Dacă aş fi ştiut că gusturile tale se îndreaptă către ceva mai matur decât o fată de cincisprezece ani, te-aş fi împerecheat de mult cu o văduvă voluptuoasă.

Matură? *Văduvă?* Abia împlinisem treizeci şi trei de ani.

— Farmecele ei te-au convins să lipseşti de la biserică duminica asta şi să stai acasă. Trebuie să-i mulţumim doamnei că te-a ridicat din genunchi şi te-a suit pe un cal, acolo unde ţi-e locul, continuă Raleigh cu un accent gros precum smântână de Devonshire.

Contele de Northumberland îşi sprijini furculiţa de prăjit pâinea pe vatră şi îşi cercetă prietenul. Clătină din cap şi îşi văzu de treabă.

— Ieşi afară, intră din nou şi întreabă-l pe Matt ce veşti are! Şi ai grijă să pari cuprins de remuşcări.

— Nu se poate! Walter îl privi pe Matthew cu gura căscată. E a ta?

— Cu inelul de rigoare. Soţul meu împinse un scaun de sub masă cu piciorul lung, încălţat în cizmă. Stai jos, Walter, şi bea nişte bere!

— Ai jurat că n-o să te însori, spuse Walter, vădit nedumerit.

— A fost nevoie de ceva muncă de convingere.

— Cred şi eu! Privirea evaluatoare a lui Walter Raleigh se opri încă o dată asupra mea. Păcat că se iroseşte pe o creatură cu sânge rece. Eu n-aş fi stat nicio clipă în locul ei.

— Diana îmi cunoaşte natura şi n-o deranjează „răceala“ mea, cum îi spui tu. În plus, ea a fost cea care a trebuit convinsă. Eu m-am îndrăgostit de la prima vedere, spuse Matthew.

Walter pufni drept răspuns.

— Nu fi atât de cinic, bătrâne prieten! Cupidon poate încă să te prindă.

În ochii cenuşii ai lui Matthew apăru un licăr ştrengăresc, pe care i-l permitea cunoaşterea anumitor evenimente din viitorul lui Raleigh.

— Cupidon va trebui să mai aştepte până să-şi îndrepte săgeata asupra mea. În prezent sunt ocupat până peste cap cu respingerea avansurilor neprietenoase ale reginei şi ale amiralului.

Walter îşi aruncă pălăria pe o masă din apropiere, unde aceasta alunecă pe suprafaţa lucioasă a unui joc de table, tulburând partida în desfăşurare. Gemu şi se aşeză lângă Henry.

— Se pare că toţi vor câte o bucăţică din pielea mea, dar nimeni nu vrea să-mi acorde nici cea mai mică avansare atâta vreme cât povestea asta cu colonia îmi atârnă ca o sabie deasupra capului. Ideea aniversării de anul acesta a fost a mea, şi totuşi femeia aia l-a numit responsabil pe Cumberland.

Furia i se înteţi din nou.

— Încă nicio veste de la Roanoke? întrebă Henry cu blândeţe, întinzându-i o cană plină cu bere groasă şi brună.

Am simţit că mi se strânge stomacul la auzul vorbelor despre aventura lui Raleigh în Lumea Nouă, care urma să fie sortită eşecului. Era prima dată când cineva se întreba cu voce tare în prezența mea care aveau să fie urmările unui eveniment viitor, însă nu avea să fie şi ultima.

— White s-a întors la Plymouth săptămâna trecută, împins spre casă de vremea urâtă. A fost nevoit să abandoneze căutarea fiicei şi a nepoatei lui. Walter luă o înghiţitură zdravănă de bere şi se holbă în gol. Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat cu ei!

— La venirea primăverii te vei întoarce şi îi vei căuta.

Henry părea sigur, însă eu şi Matthew ştiam că, dintre coloniştii daţi dispăruţi în Roanoke, niciunul nu va mai fi găsit vreodată, iar Raleigh nu va mai pune piciorul pe pământul Carolinei de Nord.

— Mă rog să ai dreptate, Hal. Dar destul despre necazurile mele! Din ce parte a ţării provine neamul dumneavoastră, doamnă Roydon?

— Cambridge, am spus încet, scurt şi cât mai sincer cu putinţă.

Oraşul se afla în Massachusetts, nu în Anglia, dar, dacă începeam să inventez lucruri de pe acum, n-aveam să mai ţin şirul propriilor născociri.

— Deci sunteţi fiică de cărturar. Sau poate că tatăl dumneavoastră a fost teolog? Matt ar fi încântat să aibă pe cineva cu care să discute probleme legate de credinţă. Cu excepţia lui Hal, prietenii lui sunt complet neajutoraţi în chestiuni doctrinare.

Walter sorbi din bere şi aşteptă.

— Tatăl Dianei a murit când ea era destul de tânără.

Matthew mă luă de mână.

— Îmi pare rău pentru tine, Diana. Pierderea unui t-t-tată e o lovitură teribilă, murmură Henry.

— Iar primul dumneavoastră soţ v-a lăsat cu fii şi fiice

care să vă aline? întrebă Walter cu o urmă de simpatie în glas.

În vremurile acestea, o femeie de vârsta mea ar fi fost măritată de mult şi ar fi născut deja trei sau patru copii. Am clătinat din cap.

— Nu.

Walter se încruntă, dar, înainte să apuce să insiste, în cameră intră Kit, cu George şi Tom pe urmele lui.

— În sfârşit! Bagă-i minţile în cap, Walter! Matthew nu poate să joace la nesfârşit rolul lui Odiseu[11] alături de Circe[12], zise el şi înşfacă pocalul din faţa lui Henry. Bună ziua, Hal!

— Cui să-i bag minţile în cap? întrebă Walter iritat.

— Lui Matt, bineînţeles! Femeia aia e o vrăjitoare. Şi are ceva ciudat. Kit miji ochii. Ascunde ceva.

— O vrăjitoare, repetă cu băgare de seamă Walter.

O servitoare ce căra un braţ de lemne încremeni în pragul uşii.

— Exact cum îţi spun, afirmă Kit, dând din cap în semn de aprobare. Eu şi Tom am recunoscut semnele imediat.

Slujnica lăsă lemnele în coşul special pregătit şi o zbughi afară.

— Pentru un dramaturg, Kit, ai un lamentabil simţ al orientării în timp şi spaţiu, comentă Walter şi ochii lui albaştri se întoarseră către Matthew. Ar trebui să mergem în altă parte şi să discutăm problema sau e doar una dintre plăsmuirile deşarte ale lui Kit? Dacă aşa stau lucrurile, atunci aş prefera să rămân aici, la cald, şi să-mi termin berea.

Cei doi bărbaţi se cercetară unul pe altul. Expresia de pe chipul lui Matthew rămase neschimbată, şi Walter înjură în barbă. Pierre îşi făcu apariţia ca la un semn.

— Am făcut focul în salon, milord, îi spuse el lui

[11] Celebru erou grec care a avut un rol important în războiul troian. Aventurile îi sunt cunoscute din *Iliada,* dar mai ales din *Odiseea,* (n.tr.)

[12][12] Vrăjitoare din insula Eea, a încercat să-l reţină prin farmece pe Odiseu lângă ea, după ce i-a transformat pe însoţitorii lui în porci, (n.tr.)

Matthew, şi au fost aduse vin şi mâncare pentru oaspeţii dumneavoastră. Nu veţi fi tulburaţi.

Salonul nu era la fel de confortabil precum camera în care ne luaserăm micul dejun, dar nici atât de impozant ca sala mare. Abundenţa de fotolii sculptate, tapiserii bogate şi tablouri în rame ornate sugera că scopul principal al încăperii era acela de a-i întreţine pe cei mai importanţi musafiri ai casei. O splendidă reprezentare a Sfântului Ieronim cu leul său, pictată de Holbein[13], atârna lângă şemineu. Îmi era necunoscută, la fel ca portretul, tot de Holbein, al unui Henric al VIII-lea cu ochi porcini, ţinând în mână o pereche de ochelari şi uitându-se gânditor către public, lângă o masă presărată cu obiecte preţioase. Fiica lui Henric, regina Elisabeta I, îl privea cu aroganţă din cealaltă parte a încăperii. Răceala lor tensionată nu contribui deloc la destinderea atmosferei în vreme ce ne aşezam la locurile noastre. Matthew se aşează lângă foc, cu braţele încrucişate la piept. Arăta la fel de măreţ ca reprezentanţii dinastiei Tudor de pe pereţi.

— Mai ai de gând să le spui adevărul? i-am şoptit.

— În general e mai simplu aşa, doamnă, spuse Raleigh tăios, ca să nu spunem că e mai potrivit între prieteni.

— Nu-ţi ieşi din fire, Walter! îl avertiză Matthew, scăpărând de mânie.

— Să nu-mi ies din fire! Asta mi-o spune unul care s-a încurcat cu o vrăjitoare?

Walter nu pregeta să-i răspundă soţului meu cu aceeaşi iritare. Şi nici nu se simţea vreo urmă de frică în vocea lui.

— E soţia mea, replică Matthew. Îşi trecu mâna prin păr. Cât despre faptul că e vrăjitoare, toţi cei din camera asta suntem huliţi pentru câte ceva, fie real, fie imaginar.

— Dar să te căsătoreşti cu ea… ce-o fi fost în mintea ta? întrebă Walter indiferent.

— O iubesc, răspunse Matthew.

[13] Hans Holbein cel Tânăr, pictor german, recunoscut pentru precizia desenelor şi pentru realismul convingător al portretelor sale, mai ales al acelora în care era reprezentată curtea regelui Henric al VIII-lea al Angliei (n.tr.)

Kit îşi dădu ochii peste cap şi îşi turnă o cupă de vin dintr-un urcior de argint. Visul meu de a sta cu el lângă un foc plăcut, discutând despre magie şi literatură, pălea şi mai mult în lumina aspră a dimineţii de noiembrie. Eram în 1590 de nici douăzeci şi patru de ore, dar deja mă simţeam complet sătulă de Christopher Marlowe.

Odată cu răspunsul lui Matthew, în cameră se lăsă tăcerea. El şi Walter se studiau reciproc. Cu Kit, soţul meu era indulgent şi uşor exasperat. George şi Tom îi scoteau la iveală răbdarea, iar Henry, afecţiunea frăţească. Dar Raleigh era egalul lui Matthew în inteligenţă, putere, poate chiar şi în cruzime, ceea ce însemna că opinia lui Walter era singura care conta. Îşi arătau unul altuia un respect precaut, precum doi lupi ce hotărăsc care dintre ei are puterea de a conduce haita.

— Deci aşa, rosti Walter lent, acceptând autoritatea lui Matthew.

— Aşa.

Matthew îşi propti şi mai ferm picioarele în podea.

— Ai prea multe secrete şi prea mulţi duşmani ca să-ţi iei o soţie. Şi totuşi ai făcut-o. Walter părea uimit. Au fost unii care te-au acuzat că te bizui prea mult pe propria-ţi ingeniozitate, dar eu niciodată nu le-am dat dreptate până acum. Foarte bine, Matthew! Dacă eşti atât de iscusit, spune-ne ce să răspundem când ni se vor pune întrebări.

Kit trânti cupa pe masă, vărsându-şi vin roşu peste mână.

— Nu te poţi aştepta ca noi să…

— Taci! Walter îi aruncă lui Marlowe o căutătură furioasă. Date fiind minciunile pe care le spunem de dragul tău, mă miră că îndrăzneşti să obiectezi. Continuă, Matthew!

— Mulţumesc, Walter. Sunteţi singurii cinci oameni din regat care ar putea să-mi asculte povestea şi să nu mă creadă nebun. Matthew îşi trecu mâinile prin păr. Vă amintiţi de ultima dată când am discutat ideile lui Giordano Bruno despre un număr infinit de lumi, nelimitate de timp sau spaţiu?

Bărbaţii făcură schimb de priviri.

— Nu sunt sigur, începu Henry cu delicateţe, că înţelegem ce vrei să zici.

— Diana *este* din Lumea Nouă. Soţul meu făcu o pauză, ceea ce-i dădu ocazia lui Marlowe să se uite triumfător prin încăpere. Din Lumea Nouă care va veni.

În tăcerea care urmă, toţi ochii se întoarseră către mine.

— A zis că e din Cambridge, spuse Walter pierdut.

— Nu din acel Cambridge. Cambridge-ul meu e în Massachusetts. Vocea îmi scârţâia de încordare şi de prea multă tăcere. Mi-am dres glasul. Colonia va exista la nord de Roanoke peste patruzeci de ani.

Se iscă un vuiet de exclamaţii, şi am fost asaltată de întrebări din toate părţile. Harriot întinse mâna şovăitor spre umărul meu. Când degetul lui îmi atinse carnea tare, el se retrase uluit.

— Am auzit despre creaturi care pot modela timpul după bunul plac. Aceasta e o zi minunată, nu-i aşa, Kit? Te-ai gândit vreodată că vei cunoaşte o torcătoare de timp? Bineînţeles, trebuie să avem grijă cu ea, altfel putem să ne încurcăm în pânza ei şi să ne rătăcim.

Chipul lui Harriot era gânditor, ca şi cum s-ar fi putut de fapt să-i placă să fie prins într-o altă lume.

— Şi ce vă aduce aici, doamnă Roydon? răzbătu, prin larma discuţiilor, vocea profundă a lui Walter.

— Tatăl Dianei a fost cărturar, răspunse Matthew în locul meu.

Se auzi un murmur de interes, potolit de mâna ridicată a lui Walter.

— Şi mama ei la fel. Amândoi au fost vrăjitori şi au murit în circumstanţe misterioase, continuă soţul meu.

— Avem ceva în comun, D-D-Diana, zise Henry cutremurându-se.

Înainte să apuc să-l întreb ce voia să spună, Walter îi făcu semn lui Matthew să continue.

— Prin urmare, educaţia ei de vrăjitoare a fost… neglijată, vorbi soţul meu mai departe.

— O asemenea vrăjitoare e uşor de atacat, conchise Tom

încruntându-se. De ce în Lumea Nouă viitoare nu este îngrijită mai bine o asemenea creatură?

— Magia şi lunga experienţă a familiei mele în acest domeniu nu au însemnat nimic pentru mine, am spus. Probabil înţelegeţi cu toţii cum e să vrei să depăşeşti restricţiile ce ţi-au fost impuse din naştere.

L-am privit pe Kit, fiu de cizmar, sperând să găsesc la el măcar aprobare, dacă nu înţelegere, însă demonul îmi întoarse spatele.

— Ignoranţa e un păcat de neiertat, replică el şi îşi făcu de lucru cu un petic de mătase roşie iţit din una dintre zecile de tăieturi zimțate făcute în pieptarul lui negru.

— La fel e şi lipsa de loialitate, zise Walter. Continuă, Matthew!

— Poate că Diana n-a fost instruită în arta unei vrăjitoare, dar e departe de a fi ignorantă. Şi ea e o erudită, spuse Matthew mândru, are o pasiune pentru alchimie.

— Femeile alchimiste nu sunt decât nişte filosofi de bucătărie, pufni Kit, mai interesate să-şi îmbunătăţească aspectul pielii decât să înţeleagă secretele naturii.

— Eu studiez alchimia în bibliotecă, nu în bucătărie! m-am răstit la el, uitând să-mi modulez tonul sau accentul.

Kit făcu ochii mari.

— Pe urmă le predau cursuri pe această temă studenţilor de la universitate.

— *Femeile* o să aibă voie să predea la universitate? spuse George, fascinat şi dezgustat în egală măsură.

— Şi să se înscrie la cursuri, murmură Matthew, trăgându-se de vârful nasului ca şi cum şi-ar fi cerut scuze. Diana a studiat la Oxford.

— Asta trebuie să fi crescut prezenţa la cursuri, comentă sec Walter. Dacă li s-ar fi permis femeilor să intre la Oriel[14], până şi eu aş mai fi obţinut o diplomă. Şi femeile erudite sunt atacate în această viitoare colonie aflată undeva la nord de Roanoke?

Era o concluzie rezonabilă a poveştii de până acum a lui

[14] Colegiu din cadrul Universităţii Oxford (n.red.)

Matthew.

— Nu toate, nu. Dar Diana a găsit la universitate o carte pierdută, explică soţul meu.

Membrii Şcolii Nopţii ciuliră urechile. Pentru grupul acesta, cărţile pierdute erau mai interesante decât vrăjitoarele ignorate şi femeile erudite.

— Care conţine informaţii secrete despre lumea creaturilor supranaturale.

— Cartea Misterelor, care ar trebui să ne spună cum am fost creaţi? Kit părea uluit. Dar până acum n-ai fost niciodată interesat de poveştile astea, Matthew. De fapt, le-ai considerat nişte superstiţii.

— Acum cred în ele, Kit. Descoperirea i-a adus Dianei mulţi duşmani.

— Iar tu erai împreună cu ea. Aşa că duşmanii au fost şi mai aţâţaţi.

Walter clătină din cap.

— De ce a atras protecţia lui Matthew asemenea consecinţe nefaste? întrebă George.

Degetele îi umblau peste grogrena neagră care îi lega ochelarii de nasturii pieptarului. Acesta era umflat peste stomac, aşa cum se purta, iar umplutura foşnea precum un sac de ovăz ori de câte ori se mişca. George îşi ridică lentilele rotunde în dreptul feţei şi mă examină ca şi cum aş fi fost un obiect de studiu nou şi interesant.

— Pentru că unei vrăjitoare și unui vampir (*wearh)*[15] nu le este îngăduit să se căsătorească, răspunse prompt Kit.

Îmi plăcea cuvântul „wearh”, cu „w”-ul lui şuierător la început şi cu sunetul sec de la sfârşit.

— Nici demonilor şi vampirilor.

Walter îşi aşează o mână pe umărul lui Kit, în semn de avertizare.

— Serios?

[15] Deși termenul „wearh” nu poate fi tradus direct ca și „vampir”, în engleza veche era folosit pentru a descrie vampirii. *Wearh* este un monstru sau un spirit malefic. Mulți autori folosesc termenul în scrierile despre vampiri și anglo-saxonii secolelor V-XII. Cuvântul este înrudit cu nordicul *vargr* (proscris, lup) (nota mea).

George clipi către Matthew, apoi către mine.

— Regina interzice o astfel de căsătorie?

— E un vechi legământ între creaturi pe care nimeni nu îndrăzneşte să-l încalce, explică Tom cu un aer înspăimântat. Cei care o fac trebuie să dea socoteală în faţa Congregaţiei şi sunt pedepsiţi.

Numai vampirii bătrâni ca Matthew îşi puteau aminti perioada de dinainte ca legământul să stabilească modul în care diferitele creaturi puteau să se poarte unele cu altele şi să interacţioneze cu oamenii. „Niciun fel de fraternizare între specii" era regula cea mai importantă, iar Congregaţia veghea la respectarea graniţelor. Talentele noastre (creativitatea, forţa, puterile supranaturale) nu puteau fi ignorate în grupuri mixte. Era ca şi cum puterea unei vrăjitoare ar fi scos în evidenţă energia creatoare a oricărui demon din preajmă, iar geniul unui demon ar fi făcut ca frumuseţea unui vampir să fie şi mai izbitoare. Cât despre relaţia noastră cu oamenii, trebuia să fim discreţi şi să ne ţinem departe de politică sau religie.

Exact în dimineaţa aceea, Matthew insistase că, în secolul al şaisprezecelea, Congregaţia se confrunta cu prea multe probleme (războiul religios, arderea ereticilor şi curiozitatea nesăţioasă a poporului faţă de lucruri stranii, bizare, care începea să fie hrănită de tehnologia tiparului) pentru ca membrii ei să-şi mai bată capul cu un lucru atât de trivial precum faptul că o vrăjitoare şi un vampir se îndrăgostiseră. Îmi venea greu să cred asta, date fiind evenimentele uluitoare şi periculoase ce avuseseră loc de când ne cunoscuserăm noi doi, la sfârşitul lui septembrie.

— Care Congregaţie? întrebă George cu interes. E vreo nouă sectă religioasă?

Walter nu luă în seamă întrebarea prietenului său şi îi aruncă lui Matthew o privire pătrunzătoare. Apoi se întoarse către mine.

— Şi mai aveţi această carte?

— Nimeni n-o mai are. S-a întors în bibliotecă. Vrăjitoarele se aşteaptă s-o rechem pentru ele.

— Deci sunteţi vânată din două motive. Unii vor să vă ţină departe de un vampir, iar alţii vă privesc ca pe un mijloc de a-şi atinge un scop. Walter se ciupi de nas şi se uită obosit la soţul meu. Atragi necazurile ca un magnet, prietene! Iar istoria asta nici că putea să apară într-un moment mai nepotrivit. Festivităţile legate de aniversarea reginei vor avea loc peste nici trei săptămâni. Eşti aşteptat la curte.

— Lasă festivităţile reginei! izbucni Kit. Nu suntem în siguranţă cu o torcătoare de timp printre noi. Ea poate să vadă ce ne rezervă soarta fiecăruia. Va putea să ne schimbe viitorul, să ne aducă ghinion, ba chiar să ne grăbească moartea, sări el de pe scaun şi se postă în faţa lui Matthew. Cum, pentru Dumnezeu, ai putut să faci aşa ceva?

— Se pare că mult lăudatul tău ateism te-a părăsit, Kit, spuse Matthew cu voce egală. Ţi-e teamă că până la urmă va trebui să dai socoteală pentru păcatele tale?

— Poate că nu cred într-o zeitate binefăcătoare şi atotputernică, aşa cum faci tu, Matthew, dar lumea înseamnă mai mult decât ceea ce e descris în cărţile tale de filosofie. Iar femeia asta, vrăjitoarea asta, nu poate fi lăsată să se amestece în treburile noastre. *Tu* poate că eşti înrobit de ea, însă *eu* n-am nicio intenţie să-mi pun viitorul în mâinile ei.

— Un moment! interveni George cu o expresie de uimire crescândă pe chip. Ai venit la noi din Chester, Matthew, sau…?

— Nu. Nu trebuie să răspunzi, Matt, interveni Tom, devenind brusc lucid. Ianus[16] a coborât între noi cu un scop, şi nu trebuie să intervenim.

— Vorbeşte logic, Tom… dacă poţi, spuse Kit cu răutate.

— Cu o faţă, Matthew şi Diana privesc către trecut. Cu cealaltă, ţin seama de viitor, continuă Tom, fără să dea

[16] Una dintre cele mai vechi divinităţi din mitologia romană. Creatorul universului şi personificarea divină a oricărui început şi sfârşit, a oricărei intrări sau ieşiri, Ianus este zeul porţilor şi ocrotitorul drumurilor, (n.tr.)

atenţie întreruperii lui Kit.

— Dar, dacă Matt nu e…

Vocea lui George se stinse în tăcere.

— Tom are dreptate, zise Walter cu asprime. Matthew e prietenul nostru şi ne-a cerut ajutorul. Din câte îmi amintesc, este prima dată când o face. Asta e tot ce trebuie să ştim.

— Cere prea mult, răspunse Kit.

— Prea mult? După părerea mea, e prea puţin şi prea târziu. Matthew a plătit pentru una dintre corăbiile mele, i-a salvat proprietăţile lui Henry şi le-a permis multă vreme lui George şi lui Tom să zăbovească printre cărţi şi visuri. Cât despre tine (Walter îl măsură pe Marlowe din cap până în picioare), tot ce ai în tine şi pe tine, de la ideile tale până la ultima cupă de vin şi până la pălăria de pe cap, se datorează bunăvoinţei lui Matthew Roydon. A oferi un liman soţiei lui în aceste vremuri de furtună e o nimica toată prin comparaţie.

— Îţi mulţumesc, Walter.

Matthew părea uşurat, însă zâmbetul pe care mi-l adresă era şovăitor. Să-şi câştige prietenii de partea lui, mai ales pe Walter, se dovedise mai dificil decât anticipase.

— Va trebui să născocim o poveste pentru a explica felul în care soţia ta a ajuns aici, spuse Walter gânditor, ceva care să distragă atenţia de la ciudăţeniile ei.

— Diana are nevoie şi de o profesoară, adăugă Matthew.

— Cu siguranţă, trebuie să înveţe bunele maniere, mârâi Kit.

— Nu, profesoara ei trebuie să fie o altă vrăjitoare, îl corectă soţul meu.

Walter scoase un sunet gutural de amuzament.

— Mă îndoiesc că există vreo vrăjitoare la mai puţin de treizeci de kilometri de Woodstock. Nu cât timp locuieşti tu aici.

— Şi ce e cu această carte, doamnă Roydon? întrebă George şi scoase un beţişor cenuşiu ascuţit, înfăşurat în sfoară, dintr-un buzunar ascuns în conturul umflat al

pantalonilor săi scurţi. Linse capătul creionului şi îl ridică, în aşteptare. Îmi puteţi spune ceva despre dimensiunile şi conţinutul ei? Am s-o caut la Oxford.

— Cartea poate să mai aştepte, am spus. Mai întâi am nevoie de nişte haine potrivite. Nu pot ieşi din casă îmbrăcată cu haina lui Pierre şi cu fusta pe care sora lui Matthew a purtat-o la înmormântarea lui Jane Seymour[17].

— Să ieşi din casă? se încruntă Kit. Dar e o nebunie!

— Kit are dreptate, spuse George, parcă cerându-şi scuze, şi notă ceva în carneţelul său. Vorbirea dumneavoastră vădeşte că sunteţi străină de Anglia. Aş fi bucuros să vă dau lecţii de elocuţiune, doamnă Roydon.

Ideea ca George Chapman să facă pe Henry Higgins, cu mine în rolul Elizei Doolittle[18], fu de ajuns ca să trezească în mine dorinţa de a ieşi la aer.

— N-ar trebui să i se îngăduie să vorbească deloc, Matt. Trebuie s-o faci să tacă! insistă Kit.

— Ce ne trebuie e o femeie, cineva care s-o sfătuiască pe Diana. De ce n-are niciunul dintre voi cinci o fiică, o soţie sau o amantă? întrebă Matthew.

Se lăsă o tăcere adâncă.

— Walter? întrebă Kit strengăreşte, făcându-i pe ceilalţi să izbucnească în hohote de râs şi uşurând atmosfera încărcată, de parcă o furtună de vară s-ar fi abătut prin încăpere. Până şi Matthew li se alătură.

Pierre intră când râsetele începuseră să se domolească, stârnind cu picioarele lui miresmele de rozmarin şi levănţică presărate printre firele rogojinilor din papură care fuseseră întinse pentru a împiedica umezeala să se răspândească prin casă. În aceeaşi clipă, clopotele începură să sune, anunţând ora douăsprezece. Asemenea imaginii gutuilor, combinaţia de sunete şi mirosuri mă

[17] Regină a Angliei (1536-1537), a treia soţie a regelui Henric al VIII-lea şi mama regelui Edward al VI-lea (n.tr.)

[18][18] Personaje din piesa *Pygmalion* de George Bernard Shaw. Eliza Doolittle este o florăreasă care îi solicită lecţii de elocinţă profesorului Henry Higgins, după ce-l întâlneşte întâmplător la Covent Garden. Higgins e de acord şi face un pariu: că o va putea transforma într-o persoană admirată de elita societăţii londoneze, (n.tr.)

purtă înapoi în Madison.

Trecutul, prezentul şi viitorul se întâlniră. În locul unei desfăşurări lente şi continue, am simţit că totul încremeneşte pentru o clipă, ca şi cum timpul s-ar fi oprit în loc. Am început să gâfâi.

— Diana? spuse Matthew, prinzându-mă de braţ.

Atenţia mi-a fost atrasă de ceva albastru şi chihlimbariu, un val de lumină şi culoare. Era strâns întreţesut în colţul camerei, acolo unde nu putea să încapă nimic decât pânzele de păianjen şi praful. Fascinată, am încercat să mă îndrept către el.

— Are o criză? întrebă Henry, căruia am reuşit să-i disting chipul peste umărul lui Matthew.

Dangătul clopotelor se opri, iar mirosul de levănţică se risipi. Albastrul şi chihlimbariul se preschimbară în gri şi alb, după care dispărură.

— Îmi pare rău. Mi s-a părut că văd ceva în colţ. Probabil un joc de lumină, am spus, apăsându-mi obrazul cu mâna.

— Poate că suferi din cauza schimbării de fus orar, *mon coeur,* murmură Matthew. Ţi-am promis o plimbare prin parc. Vrei să ieşi cu mine şi să-ţi limpezeşti mintea?

Poate că erau urmările călătoriei în timp şi poate că aerul curat avea să mă ajute. Dar abia sosiserăm, iar Matthew nu-i mai văzuse pe bărbaţii aceştia de peste patru secole.

— Ar trebui să stai cu prietenii tăi, am spus cu hotărâre, deşi ochii îmi alunecau către ferestre.

— Ei o să fie tot aici, în faţa paharelor cu vin, şi când ne întoarcem, zise Matthew zâmbind şi se întoarse către Walter. O să-i arăt Dianei casa şi o să am grijă să nu se rătăcească prin grădini.

— Trebuie să mai vorbim, îl avertiză Walter. Avem multe de discutat.

Matthew dădu din cap în semn de aprobare şi mă luă de talie.

— Treburile pot să aştepte.

I-am lăsat pe prietenii din Şcoala Nopţii în salonul cald

şi am ieşit. Tom îşi pierduse deja interesul faţă de problemele vampirilor şi ale vrăjitoarelor, acaparat de lecturile lui. George era la fel de absorbit de propriile gânduri şi scria cu sârguinţă într-un carnet. Privirea lui Kit era vigilentă, a lui Walter, precaută, iar ochii lui Henry erau plini de înţelegere. Cei trei bărbaţi arătau ca un mic stol de corbi, cu hainele lor negre şi expresiile atente. Îmi aminteau de ceea ce Shakespeare avea să spună curând despre acest grup extraordinar.

— Cum începe? am murmurat. „Neagră-i emblema iadului“?

Matthew părea îngândurat.

— „Neagră-i emblema iadului/ Culoarea temniţelor şi şcoala nopţii.“[19]

— „Culoarea prieteniei“ ar fi mai potrivit, am spus.

Îl văzusem pe Matthew descurcându-se cu cititorii din Biblioteca Bodleiană, însă influenţa lui asupra unora precum Walter Raleigh şi Kit Marlowe încă nu putea fi anticipată.

— E ceva ce ei n-ar face pentru tine, Matthew?

— Roagă-te la Dumnezeu să nu aflăm vreodată, îmi spuse el cu un aer sumbru.

[19] Citat din piesa *Zadarnicele chinuri ale dragostei* de William Shakespeare (actul IV, scena 3) (n.tr.)

Capitolul 3

Luni dimineaţă eram cuibărită în biroul lui Matthew. Acesta se afla între apartamentul lui Pierre şi o cameră mai mică, folosită pentru treburile domeniului. Ferestrele dădeau către porţi şi către strada principală din Woodstock.

Cei mai mulţi dintre „băieţi“ (acum că îi cunoşteam mai bine, apelativul acesta părea un termen mult mai potrivit decât cel de „membru“ al pompoasei Şcoli a Nopţii) erau închişi în ceea ce Matthew numea „camera de mic dejun“, bând bere şi vin şi folosindu-şi remarcabila imaginaţie pentru a-mi născoci povestea. Walter mă asigurase că, atunci când va fi gata, ea va explica sătenilor curioşi brusca mea apariţie în Woodstock şi va potoli întrebările în legătură cu accentul şi purtările mele ciudate.

Varianta pe care o născociseră până acum era extrem de melodramatică. Lucru deloc surprinzător, având în vedere că cei care inventaseră elementele-cheie ale intrigii fuseseră cei doi dramaturgi ai casei, Kit şi George. Printre personaje se numărau părinţi francezi decedaţi, nobili avari care jefuiseră o orfană lipsită de apărare (eu) şi bătrâni libidinoşi, hotărâţi să-mi răpească virtutea. Povestea căpăta proporţii de epopee graţie suferinţelor mele spirituale şi trecerii de la catolicism la calvinism. Aceasta din urmă însemna un exil voluntar pe ţărmurile protestante ale Angliei, ani de sărăcie abjectă, apoi salvarea întâmplătoare şi grija neprecupeţită a lui Matthew. George (care *avea* cu adevărat ceva de dascăl în el) promisese că mă va instrui în privinţa detaliilor după ce aveau să adauge întregii istorii ultimele tuşe.

Mă bucuram de puţină linişte, lucru rar într-o locuinţă elisabetană de asemenea dimensiuni. Aidoma unui copil neastâmpărat, Kit dibuia fără greş cele mai nepotrivite

momente pentru a livra corespondenţa, a anunţa cina ori a-i cere ajutorul lui Matthew în vreo problemă. Iar soţul meu era, firește, nerăbdător să petreacă mai mult timp cu prietenii pe care nu crezuse să-i mai revadă vreodată.

În momentul acesta era cu Walter, iar eu îmi concentram atenţia asupra unui caieţel, aşteptându-l să se întoarcă. Îşi lăsase masa de lângă fereastră încărcată cu săculeţe de pene ascuţite şi călimări din sticlă, pline de cerneală. Printre ele erau risipite şi alte unelte: un baton de ceară pentru sigilarea corespondenţei, un cuţit subţire pentru scrisori, o lumânare, o solniţă din argint. Aceasta din urmă nu era plină cu sare, ci cu nisip, aşa cum o dovediseră ouăle crănţănitoare pe care le mâncasem de dimineaţă.

Şi pe masa mea se aflau o solniţă similară, folosită pentru a fixa cerneala pe pagină şi a o împiedica să se întindă, o călimară cu cerneală neagră şi rămăşiţele a trei pene de scris. Iar în momentele acelea eu o distrugeam pe a patra, în încercarea de a-mi însuşi înfloriturile complicate ale caligrafiei elisabetane. Alcătuirea unei liste cu lucruri pe care le aveam de făcut ar fi trebuit să fie o bagatelă. Ca istoric, îmi petrecusem ani de zile citind texte vechi scrise de mână, aşa că ştiam exact cum trebuiau să arate literele, ce cuvinte erau folosite mai des şi că alegerile întâmplătoare în materie de ortografie îmi aparţineau, într-o vreme în care existau puţine dicţionare şi reguli gramaticale.

Provocarea, după cum se dovedise, nu stătea în a şti ce să faci, ci în a face efectiv. După ce muncisem ani întregi ca să devin specialistă, acum eram din nou elevă. Doar că de data asta obiectivul meu nu era să înţeleg trecutul, ci să trăiesc în el. Până acum fusese o experienţă umilitoare şi nu reuşisem decât să mâzgălesc prima pagină a caietului cu pagini albe pe care Matthew mi-l dăruise de dimineaţă.

— E echivalentul elisabetan al unui laptop, îmi explicase, întinzându-mi volumaşul subţire. Eşti o femeie de litere şi ai nevoie de un loc în care să le aşterni.

Deschisesem caietul, trosnind legătura strânsă şi

scoţând la iveală mirosul proaspăt al hârtiei. Cele mai virtuoase femei din acea vreme foloseau asemenea caieţele pentru rugăciuni.

Diana

O pată groasă se vedea acolo unde apăsasem la începutul D-ului, şi, până să ajung la ultimul A, pana rămăsese fără cerneală. Totuşi, rezultatul eforturilor mele era o mostră respectabilă a scrisului de mână din epocă. Îmi mişcam mâna mult mai încet decât o făcea Matthew atunci când îşi scria scrisorile folosind încârligatul stil *Secretary.* Acela era specific avocaţilor, doctorilor şi altor profesionişti, dar prea dificil pentru mine în clipa de faţă.

Bishop

Cuvântul arăta şi mai bine decât cel anterior. Dar zâmbetul îmi păli repede. Mi-am tăiat numele de familie. Acum eram măritată. Am înmuiat din nou pana în cerneală.

de Clairmont

Diana de Clairmont. Mă făcea să par contesă, nu istoric. O picătură de cerneală căzu pe pagina de dedesubt. Mi-am înăbuşit o înjurătură la adresa petei negre. Din fericire, nu-mi acoperea numele. Însă nici acesta nu era numele meu. Am întins pata peste „de Clairmont“. Încă se mai putea citi… cu greu. Mi-am încordat mâna şi am trasat cu grijă literele corecte.

Roydon

Aşa mă chema acum. Diana Roydon, soţia celui mai obscur personaj asociat misterioasei Şcoli a Nopţii. Am privit pagina cu un ochi critic. Scrisul meu era un dezastru. Nu semăna deloc cu caligrafia îngrijită şi rotundă pe care o văzusem la chimistul Robert Boyle, nici cu cea a genialei lui surori Katherine. Nu puteam decât să sper că scrisul oamenilor din anii 1590 era mult mai dezordonat decât în 1690. Încă vreo câteva mişcări de pană, apoi o înfloritură şi aveam să termin.

Caietul ei.

Voci bărbăteşti răsunară de afară. Încruntată, mi-am pus pana jos şi m-am dus la fereastră.

Matthew şi Walter erau jos. Ochiurile de geam le înăbuşeau vorbele, dar subiectul conversaţiei era evident neplăcut, judecând după expresia agasată a lui Matthew şi după cuta dintre sprâncenele lui Raleigh. Când soţul meu flutură din mână în semn de renunţare şi întoarse spatele să plece, Walter îl opri cu o mână fermă.

Ceva îl preocupa pe Matthew încă de dimineaţă, când primise prima tranşă de corespondenţă. Atunci rămăsese nemişcat, tăcut, cu săculeţul în mână, fără să-l deschidă. Deşi îmi explicase că scrisorile erau legate de administrarea obişnuită a domeniului, cu siguranţă, ele reprezentau mai mult decât cereri de taxe şi impozite ajunse la scadenţă.

Mi-am lipit palma caldă de sticla rece, de parcă numai geamul ar fi stat între mine şi Matthew. Jocul temperaturilor îmi amintea de contrastul dintre vrăjitoarea cu sânge cald şi vampirul cu sânge rece. M-am întors la locul meu şi am ridicat pana.

— Până la urmă te-ai hotărât să laşi o urmă în secolul şaisprezece.

Matthew ajunsese brusc lângă mine. Micul tremur din colţul buzei indica amuzament, însă nu reuşea să-i ascundă pe de-a-ntregul încordarea.

— Încă nu sunt sigură că e o idee bună să creez o amintire durabilă a şederii mele aici, i-am mărturisit. Un viitor cărturar şi-ar putea da seama că e ceva ciudat.

„Exact aşa cum Kit a ştiut că e ceva în neregulă cu mine.“

— Nu-ţi face griji. Caietul nu va ieşi din casa asta.

Matthew întinse mâna spre teancul de scrisori.

— Nu poți fi sigur, am protestat.

— Lasă istoria să se îngrijească de sine însăşi, Diana, spuse el hotărât, de parcă subiectul ar fi fost încheiat.

Dar eu nu puteam renunţa la viitor. Şi nici la grijile mele

în legătură cu efectele pe care le-ar fi putut avea asupra acestuia prezenţa noastră în trecut.

— Tot nu cred că ar trebui să-l lăsăm pe Kit să păstreze piesa aia de şah.

Imaginea lui Marlowe ridicând triumfător mica statuetă a Dianei încă mă bântuia. Fusese regina albă în preţiosul joc de şah din argint al lui Matthew şi unul dintre obiectele pe care le folosiserăm pentru a ajunge în locul potrivit din trecut. Doi tineri demoni necunoscuţi, Sophie Norman şi soţul ei, Nathaniel Wilson, o aduseseră pe neaşteptate în casa mătuşilor mele din Madison, tocmai când ne hotăram să călătorim în timp.

— Kit a câştigat-o cinstit de la mine ieri-seară, exact aşa cum trebuia să se întâmple. Măcar de data asta am putut să-mi dau seama cum a reuşit. Mi-a distras atenţia cu tura.

Matthew scrise un răvaş cu o viteză de invidiat, apoi împături ordonat paginile. Lăsă să cadă peste el un guguloi roşu aprins de ceară topită, după care îşi adânci în el inelul cu sigiliu. Suprafaţa aurie a inelului purta simbolul simplu al planetei Jupiter, nu emblema mai elaborată cu care Satu îmi arsese carnea. Ceara trosni în timp ce se răcea.

— Într-un fel sau altul, regina mea albă a ajuns de la Kit la o familie de vrăjitoare din Carolina de Nord. Trebuie să credem că lucrul ăsta se va întâmpla din nou, cu sau fără ajutorul nostru.

— Înainte Kit nu mă cunoştea. Şi nu mă place.

— Un motiv în plus să nu-ţi faci griji. Atâta vreme cât nu suferă să se uite la o reprezentare a Dianei, nu va fi în stare să se despartă de ea. Christopher Marlowe e un masochist de primă clasă.

Matthew luă o altă scrisoare şi o deschise cu cuţitul.

Am cercetat celelalte obiecte aflate pe masa mea şi am luat în mână un fişic de monede. Educaţia mea universitară nu cuprinsese cunoaşterea practică a banilor din perioada elisabetană. Nici administrarea unui domeniu, nici ordinea corectă în care se îmbrăcau articolele de lenjerie intimă, nici modurile de adresare către servitori sau tehnica de preparare a unei doctorii

pentru durerea de cap a lui Tom. Discuţiile cu Françoise despre garderoba mea îmi scoseseră la iveală ignoranţa în privinţa denumirilor populare ale culorilor obişnuite. „Verdele găinaţ-de-gâscă“ îmi era familiar, însă ciudata nuanţă de maro-cenuşiu cunoscută drept „păr de şobolan“, nu. Experienţele acestea mă făcuseră să plănuiesc să-l strâng de gât pe primul istoric specializat în dinastia Tudor pe care aveam să-l întâlnesc la întoarcere, pentru neglijenţă crasă în serviciu.

Dar descoperirea detaliilor vieţii cotidiene era captivantă, aşa că mi-am uitat repede supărarea. Am răscolit printre monedele din palmă căutând un penny de argint. Acesta reprezenta baza pe care erau clădite precarele mele cunoştinţe. Bănuţul nu depăşea în dimensiuni unghia degetului meu mare, era subţire ca o foaie de napolitană şi purta pe el acelaşi profil al reginei Elisabeta ca majoritatea celorlalte monede. Am organizat restul banilor în funcţie de valoarea lor relativă şi am început să-i consemnez ordonat pe următoarea pagină curată din caieţelul meu.

— Mulţumesc, Pierre, murmură Matthew, abia ridicând privirea când servitorul îi luă scrisorile sigilate şi depuse alte plicuri pe masă.

Am scris într-o tăcere camaraderească. După ce, în scurt timp, am terminat cu lista de monede, am încercat să-mi amintesc ce mă învăţase Charles, laconicul bucătar al casei, despre prepararea unui şodou. Sau era o poţiune?

Şodou pentru dureri de cap

Mulţumită că scrisesem în linie aproximativ dreaptă, că făcusem numai trei pete minuscule şi un „C” tremurat, am continuat.

Pune apa la fiert. Bate două gălbenuşuri de ouă. Adaugă vin alb şi mai bate puţin. Când apa fierbe, las-o la răcit, apoi adaugă vinul şi ouăle. Amestecă în timp ce fierbe din nou, adăugând şofran şi miere.

Amestecul rezultat fusese revoltător, de un galben aprins, de consistenţa brânzei de vaci, însă Tom îl înghiţise fără să se plângă. Mai târziu, când îl întrebasem pe Charles care erau proporţiile corecte de miere şi vin, acesta îşi ridicase mâinile, dezgustat de ignoranţa mea, şi plecase fără un cuvânt.

Întotdeauna îmi dorisem în secret să trăiesc în trecut, dar realitatea se dovedea mult mai dificilă decât îmi închipuisem vreodată. Am oftat.

— Caietul ăla n-o să-ţi fie de ajuns ca să te simţi aici ca acasă. Matthew nu-şi ridică ochii din scrisorile lui. Ar trebui să ai şi o cameră a ta. De ce n-o iei pe asta? E îndeajuns de luminoasă pentru a servi drept bibliotecă. Sau ai putea s-o transformi într-un laborator de alchimie. Deşi s-ar putea să-ţi doreşti un spaţiu mai intim dacă ai de gând să schimbi plumbul în aur. Există o cameră lângă bucătărie care ar merge.

— S-ar putea ca bucătăria să nu fie locul ideal. Charles nu mă agreează, am răspuns.

— Charles nu agreează pe nimeni. Nici Françoise nu agreează pe nimeni, cu excepţia lui Charles, desigur, pe care îl venerează ca pe un sfânt neînţeles, în ciuda pasiunii lui pentru băutură.

Din hol răzbătu tropăitul unor picioare vânjoase. Françoise cea care nu agrea pe nimeni îşi făcu apariţia în prag.

— Au venit nişte bărbaţi pentru doamna Roydon, anunţă ea, apoi păşi într-o parte, dezvăluind un septuagenar cu părul cărunt şi mâini bătătorite, însoţit de un bărbat mult mai tânăr, care îşi tot muta greutatea de pe un picior pe altul. Niciunul dintre ei nu era fiinţă supranaturală.

— Somers! Matthew se încruntă. Iar acela e tânărul Joseph Bidwell?

— În persoană, stăpâne Roydon.

Tânărul îşi scoase pălăria.

— Doamna Roydon vă va îngădui să-i luaţi măsurile, spuse Françoise.

— Măsurile?

Privirea pe care Matthew ne-o aruncă mie şi lui Françoise cerea un răspuns. Şi încă repede.

— Pantofi şi mănuşi. Pentru garderoba lui *madame,* spuse servitoarea.

Spre deosebire de jupoane, pantofii nu făceau parte din categoria „măsură unică”.

— Eu am rugat-o pe Françoise să trimită după ei, am explicat, sperând să câştig sprijinul lui Matthew.

Somers făcu ochii mari la auzul accentului meu ciudat, apoi chipul lui îşi recăpătă expresia de politeţe neutră.

— Călătoria soţiei mele a fost neaşteptat de dificilă, spuse Matthew pe un ton mieros, venind lângă mine, iar bunurile ei s-au pierdut. Din păcate, Bidwell, nu avem pantofi pe care să-i copiezi.

Îşi puse o mână pe umărul meu, în semn de avertizare, sperând să reducă la tăcere orice alte comentarii.

— Se poate, doamnă Roydon? întrebă Bidwell, lăsându-se în jos până când degetele ajunseră să i se învârtească pe deasupra şireturilor care îmi prindeau de picioare o pereche de pantofi nepotriviţi pentru măsura mea. Încălţămintea împrumutată trăda faptul că nu eram cine pretindeam a fi.

— Te rog! replică Matthew înainte ca eu să apuc să răspund.

Françoise îmi aruncă o privire înţelegătoare. Ştia cum e să fii redus la tăcere de Matthew Roydon.

Tânărul tresări când intră în contact cu piciorul cald. Era clar că se aşteptase la o extremitate mai rece şi mai puţin vioaie.

— Vezi-ţi de treabă! spuse Matthew tăios.

— Domnule! Milord! Stăpâne Roydon!

Tânărul bâigui majoritatea titlurilor curente, în afară de „Maiestatea Voastră“ şi de „Prinţe al Întunericului“. Dar şi acestea din urmă erau implicite.

— Unde ţi-e tatăl, flăcău?

Vocea lui Matthew se mai îmblânzi.

— Bolnav la pat în ultimele patru zile, stăpâne Roydon.

Bidwell luă o bucată de pâslă dintr-o geantă pe care o avea legată în jurul taliei şi îmi puse fiecare picior deasupra ei, trasând contururile cu un cărbune. Făcu câteva însemnări pe bucata de pâslă, termină repede şi îmi eliberă piciorul. Apoi scoase un volum curios alcătuit din pătrate de piele colorată, cusute între ele cu fire din piele tăbăcită, şi mi-l oferi.

— Ce culori sunt populare, meştere Bidwell? am întrebat, împingând la o parte mostrele de piele.

Aveam nevoie de un sfat, nu de un test cu răspunsuri multiple.

— Doamnele care merg la curte aleg alb cu auriu sau argintiu.

— Noi nu mergem la curte, spuse Matthew repede.

— Atunci negru şi un maro-roşcat frumos.

Bidwell ridică pentru aprobare un petic de piele de culoarea caramelului. Matthew îl aprobă înainte ca eu să apuc să scot vreun cuvânt.

Apoi fu rândul bătrânului. Şi el fu surprins când îmi luă mâna şi îmi simţi bătăturile din palmă. Doamnele bine-crescute, care se măritau cu bărbaţi asemenea lui Matthew, nu vâsleau. Îmi observă apoi nodul de pe degetul mijlociu. Doamnele nu aveau nici umflături datorate stiloului ţinut prea strâns în mână. Îmi puse o mănuşă moale ca untul, mult prea mare pentru mâna mea dreaptă. Un ac cu aţă aspră fu înfipt în cusătură.

— Tatăl tău are tot ce-i trebuie, Bidwell? îl întrebă Matthew pe pantofar.

— Da, vă mulţumesc, stăpâne Roydon, răspunse tânărul, dând din cap.

— Charles o să-i trimită cremă de ouă şi vânat. Matthew măsură cu ochi cenuşii silueta subţire a tânărului. Şi nişte vin.

— Meşterul Bidwell vă va fi recunoscător pentru bunătatea dumneavoastră, spuse Somers, trăgând cu degetele aţa prin pielea mănuşii, astfel încât aceasta să mi se potrivească perfect.

— Mai e cineva bolnav? întrebă Matthew.

— Fata lui Rafe Meadows a suferit de o febră îngrozitoare. Ne-am temut pentru bătrânul Edward, însă el e prins doar de friguri, răspunse scurt Somers.

— Sper că fiica lui Meadows şi-a revenit.

— Nu, explică Somers şi rupse aţa. Au îngropat-o acum trei zile. Dumnezeu s-o odihnească!

— Amin! spuse toată lumea din cameră.

Françoise ridică din sprâncene şi arătă cu capul înspre Somers. M-am alăturat cu întârziere corului.

După ce îşi terminară treaba şi promiseră că pantofii şi mănuşile vor fi gata spre sfârşitul săptămânii, cei doi bărbaţi se înclinară, apoi plecară. Françoise se întoarse pentru a-i urma, însă Matthew o opri.

— Fără alte întâlniri pentru Diana, spuse el cu gravitatea-i inconfundabilă. Şi vezi ca Edward Camberwell să aibă o femeie care să-l îngrijească şi suficientă mâncare şi băutură.

Françoise făcu o reverenţă în semn de încuviinţare şi plecă aruncându-mi încă o privire înţelegătoare.

— Mă tem că oamenii din sat ştiu că locul meu nu e aici, am spus, trecându-mi o mână tremurătoare peste frunte. Vocalele mele sunt problema. Iar propoziţiile mele o iau în jos când ar trebui să urce. Când se cuvine să spui „amin“? Ar fi cazul ca cineva să mă înveţe cum să mă rog, Matthew. Trebuie să încep de undeva şi…

— Ia-o mai uşor! spuse el, strecurându-şi mâinile în jurul corsajului meu. Chiar şi prin mai multe straturi de haine, atingerea lui era liniştitoare. Nu dai un examen oral la Oxford şi nici nu-ţi faci debutul pe scenă. Nu te ajută să te îndopi cu informaţii şi să-ţi exersezi replicile. Ar fi trebuit să mă întrebi înainte de a-i chema pe Bidwell şi pe Somers.

— Cum poţi să te prefaci iar şi iar că eşti altcineva, o nouă persoană? l-am întrebat.

Matthew făcuse asta de nenumărate ori de-a lungul secolelor: se prefăcuse mort, doar pentru a renaşte într-o altă ţară, vorbind o altă limbă, sub un alt nume.

— Primul pas e să încetezi a te mai preface. Nedumerirea mea era probabil evidentă, căci continuă:

Aminteşte-ţi ce ţi-am spus la Oxford! Nu poţi trăi în minciună, fie că vrei să te dai drept om când tu eşti de fapt vrăjitoare, fie că încerci să treci drept elisabetană când tu vii din secolul douăzeci şi unu. Pentru moment, asta e viaţa ta. Încearcă să n-o consideri un rol.

— Dar accentul meu, felul în care merg…

Până şi eu observasem că făceam paşi mult mai mari decât ai celorlalte femei din casă, însă felul cum Kit îmi parodiase făţiş mersul masculin pusese punctul pe i.

— Te vei adapta. Între timp, oamenii vor vorbi. Dar în Woodstock nu contează părerea nimănui. Curând le vei deveni familiară, iar bârfele vor înceta.

L-am privit cu îndoială.

— Nu ştii prea multe despre bârfe, nu-i aşa?

— Destul cât să ştiu că eşti doar curiozitatea săptămânii. Aruncă apoi o privire către caietul meu şi îmi observă petele şi scrisul nehotărât. Ţii pana prea strâns. De aceea vârful ţi se tot rupe, iar cerneala nu curge. Şi de noua ta viaţă te agăţi prea strâns.

— Niciodată n-am crezut că o să fie atât de greu.

— Înveţi repede şi, atâta vreme cât eşti la Old Lodge, în siguranţă, te afli printre prieteni. Dar, pentru moment, fără alţi vizitatori. Acum, hai să vedem ce ai scris?

— Numele meu, în general.

Matthew răsfoi paginile caietului, cercetându-mi notiţele, şi ridică o sprânceană.

— Văd că te-ai pregătit şi pentru examenele la economie şi gastronomie. Dar de ce nu scrii despre ce se petrece aici, în casă?

— Pentru că trebuie să ştiu cum să mă descurc în secolul şaisprezece. Sigur, şi jurnalul mi-ar fi de folos.

Am luat în calcul această posibilitate. Cu siguranţă, m-ar fi ajutat să-mi limpezesc percepţia încă neclară asupra timpului.

— N-ar trebui să folosesc nume întregi. Oamenii din 1590 folosesc iniţiale, pentru a face economie de hârtie şi cerneală. Şi nimeni mi-şi notează gândurile şi emoţiile. Se înregistrează starea vremii şi fazele lunii.

— Nota maximă la cursul despre jurnalele englezeşti din secolul şaisprezece, spuse Matthew râzând.

— Femeile scriu aceleaşi lucruri ca bărbaţii?

Soţul meu îmi luă bărbia între degete.

— Eşti imposibilă! Încetează să-ţi mai faci griji în legătură cu ceea ce fac femeile. Comportă-te în felul tău extraordinar.

Când am dat din cap în semn de aprobare, el m-a sărutat, apoi s-a întors la masa lui.

Ţinând pana cât mai lejer cu putinţă, am început o nouă pagină. M-am hotărât să folosesc simbolurile astrologice pentru zilele săptămânii, să menţionez starea vremii şi să fac câteva note criptice despre viaţa la Old Lodge. În felul ăsta, nicio persoană care le-ar fi citit în viitor nu ar fi găsit ceva ieşit din comun. Sau cel puţin aşa speram.

31 octombrie 1590 ploaie, se înseninează

Astăzi mi-a fost prezentat bunul prieten al soţului meu CM

1 noiembrie 1590 rece şi uscat

În primele ore ale dimineţii am făcut cunoştinţă cu GC. După apus au sosit TH, HP, WR, toţi prieteni ai soţului meu. A fost lună plină.

Vreun om de ştiinţă din viitor ar fi putut suspecta că iniţialele se refereau la Şcoala Nopţii, mai ales datorită numelui Roydon de pe prima pagină, dar n-ar fi avut cum s-o dovedească. În plus, în ultima vreme, puţini oameni de ştiinţă mai erau interesaţi de acest grup de intelectuali. Educaţi în cel mai rafinat stil renascentist, membrii Şcolii Nopţii erau capabili să treacă de la limbile străvechi la cele moderne cu o viteză alarmantă. Toţi cunoşteau opera lui Aristotel şi pe faţă, şi pe dos. Iar când Kit, Walter şi Matthew începeau să discute politică, cunoştinţele lor enciclopedice în materie de istorie şi geografie făceau ca oricui altcuiva să-i fie imposibil să ţină pasul cu ei. George şi Tom reuşeau să mai strecoare câte o părere din când în

când, însă lui Henry, bâlbâiala şi uşoara surzenie nu-i permiteau să participe pe deplin la aceste discuţii complexe. El îşi petrecea majoritatea timpului observându-i în tăcere pe ceilalţi, cu un respect timid de-a dreptul admirabil, ţinând cont că era cel mai înalt în rang din încăpere. Dacă n-ar fi fost atât de mulţi, poate că aş fi reuşit şi eu să ţin pasul cu ei.

Cât despre Matthew, el nu mai era omul de ştiinţă gânditor, care medita la rezultatele analizelor sale şi îşi făcea griji pentru viitorul speciilor. Mă îndrăgostisem de acel Matthew, dar m-am trezit că mă îndrăgostesc din nou de versiunea lui din secolul al şaisprezecelea, că sunt fermecată de fiecare hohot de râs al lui şi de fiecare replică pe care o rostea în cursul luptelor iscate din pricina vreunei rafinate idei filosofice. Matthew făcea glume în timpul cinei şi fredona pe coridoare. Se hârjonea lângă şemineul din dormitor cu câinii lui, două exemplare enorme şi flocoase din rasa mastif, pe nume Anaximandru şi Pericle. În Oxfordul modern sau în Franţa, Matthew păruse mereu uşor trist. Însă aici, în Woodstock, era fericit chiar şi atunci când îl surprindeam privindu-şi prietenii de parcă nu i-ar fi venit să creadă că erau reali.

— Ţi-ai dat seama cât de dor îţi era de ei? am întrebat, incapabilă să mă abţin şi să nu-l întrerup din treabă.

— Vampirii nu se pot gândi prea mult la cei pe care îi lasă în urmă, îmi răspunse el. Am înnebuni. Eu am avut mai multe lucruri care să îmi amintească de ei decât e cazul în mod obişnuit: cuvintele lor, portretele. Totuşi am uitat micile detalii: o expresie a feţei, sunetul râsului.

— Tatăl meu ţinea caramele în buzunar, am şoptit. Până să ajung în La Pierre nu aveam nicio amintire legată de el.

Când am închis ochii, încă simţeam mirosul caramelelor şi auzeam foşnetul celofanului pe pânza moale a cămăşilor lui.

— Iar acum n-ai renunţa la amintirea aceasta, spuse Matthew cu blândeţe, nici măcar pentru a scăpa de durere.

Luă o altă scrisoare, iar pana începu să-i scârţâie pe hârtie. Pe chip i se aşternu din nou expresia concentrată,

laolaltă cu micuţa cută de deasupra nasului. Am imitat unghiul în care ţinea pana, perioada de timp care trecea înainte să înmoaie instrumentul în cerneală. Într-adevăr, era mai uşor să scrii când nu strângeai pana între degete ca pe un colac de salvare. Am ţinut-o în echilibru deasupra hârtiei şi m-am pregătit să mai însemnez ceva.

Astăzi era Ziua Morţilor, ziua în care, după tradiţie, erau pomeniţi cei trecuţi în nefiinţă. Toţi ai casei remarcaseră gerul cumplit care îngheţase frunzele din grădină. Pierre promitea că mâine avea să fie şi mai frig.

2 noiembrie 1590 ger
Măsuri pentru pantofi şi mănuşi. Françoise coase.

Françoise îmi croia o pelerină care să mă apere de frig şi un rând de haine călduroase pentru iarna ce se apropia. Îşi petrecuse toată dimineaţa în pod, sortând garderoba abandonată a Louisei de Clairmont. Rochiile surorii lui Matthew erau vechi de şaizeci de ani şi, bineînţeles, demodate, cu gulerele lor pătrăţoase şi mânecile în formă de clopot, însă Françoise le modifica pentru a le potrivi cu ceea ce Walter şi George insistau că e stilul actual, dar şi cu silueta mea mai puţin sculpturală. Nu fusese încântată să destrame cusăturile unei rochii splendide, de culoare neagră cu argintiu, însă Matthew insistase. Cât timp prietenii lui erau cazaţi la noi, aveam nevoie de îmbrăcăminte formală, dar şi de haine mai practice.

— Dar Lady Louisa s-a căsătorit în rochia aceasta, milord, protestase Françoise.

— Da, cu un bătrân de optzeci şi cinci de ani, fără moştenitori în viaţă, bolnav de inimă şi cu numeroase proprietăţi profitabile. Faptul acesta cred că a recuperat cu asupra de măsură investiţia familiei în rochie, răspunsese Matthew. Va merge pentru Diana până când îi vei putea croi ceva mai bun.

Bineînţeles, jurnalul meu nu putea face referire la această conversaţie. Mi-am ales în schimb cu grijă toate cuvintele, astfel încât să nu însemne nimic pentru nimeni

altcineva, deşi mie îmi deşteptau imagini vii ale anumitor oameni, sunete şi discuţii. Dacă jurnalul avea să supravieţuiască, un cititor din viitor urma să considere aceste fărâme din viaţa mea seci şi lipsite de spirit. Istoricii sunt fascinaţi de asemenea documente, sperând în van să întrezărească în el viaţa bogată şi complexă ascunsă în spatele rândurilor simple.

Matthew înjură în barbă. Deci nu eram singura din casă care ascundea ceva.

Soţul meu a primit azi multe scrisori şi mi-a dat acest caiet pentru a-mi păstra amintirile.

Când am ridicat pana ca s-o înmoi din nou în cerneală, în încăpere intrară Henry şi Tom, căutându-l pe Matthew. Cel de-al treilea ochi al meu se trezi brusc la viaţă, luându-mă prin surprindere. De când sosisem aici, celelalte puteri înnăscute ale mele (focul vrăjitoresc, apa vrăjitorească şi vântul vrăjitoresc) amorţiseră în mod ciudat. Graţie neaşteptatei sensibilităţi suplimentare date de al treilea ochi al unei vrăjitoare, am putut discerne nu doar intensitatea negru-roşiatică a atmosferei din jurul lui Matthew, ci şi lumina argintie a lui Tom sau abia perceptibila sclipire negru-verzuie a lui Henry, fiecare unică precum o amprentă.

Amintindu-mi firele albastre şi chihlimbarii pe care le văzusem într-un colţ al conacului Old Lodge, m-am întrebat ce semnificaţie putea să aibă dispariţia unor puteri şi apariţia altora. Mai fusese şi episodul de dimineaţă…

Ceva dintr-un colţ îmi atrăsese atenţia, o altă sclipire chihlimbarie cu urme de albastru. Urmase un ecou, un sunet atât de slab încât mai mult îl simţisem decât îl auzisem. Când întorsesem capul să-mi dau seama de unde vine, senzaţia se estompase. Zăream cu coada ochiului nişte fire licărind, ca şi cum timpul m-ar fi ademenit să mă întorc acasă.

Încă de la primul meu salt în timp, petrecut în Madison, ori de câte ori călătoream pe durata a câteva minute, mă

gândeam la timp ca la o substanţă făcută din fire de lumină şi culoare. Concentrându-te suficient, îţi puteai îndrepta atenţia asupra unui singur fir şi îl puteai urma până la sursă.

Acum, după ce călătorisem la distanţă de câteva secole, ştiam că aparenta simplitate masca nişte noduri de posibilităţi ce legau un număr inimaginabil de trecuturi de un milion de prezenturi şi de infinite potenţiale viitoruri. Isaac Newton credea că timpul e o forţă esenţială a naturii, ce nu poate fi controlată. După ce ne străduiserăm să ne întoarcem în 1590, eram dispusă să-i dau dreptate.

— Diana? Eşti bine?

Vocea insistentă a lui Matthew mă smulse din reverie. Prietenii lui mă priveau îngrijoraţi.

— Bine, am spus automat.

— Nu eşti bine, mă contrazise el şi aruncă pana pe masă. Ţi s-a schimbat mirosul. Cred că şi magia s-ar putea să ţi se schimbe. Kit are dreptate. Trebuie să-ţi găsim o vrăjitoare cât se poate de repede.

— E prea curând să aduci o vrăjitoare, am protestat. E important să arăt şi să mă comport ca şi cum aş fi de-a locului.

— O altă vrăjitoare va şti că eşti o călătoare în timp, spuse el, neluându-mi în seamă îngrijorarea. O să facă o excepţie. Sau mai e ceva?

Am scuturat din cap, nevrând să-l privesc în ochi.

Matthew nu trebuia să vadă timpul deşirându-se într-un colţ ca să simtă că era ceva în neregulă. Dacă el bănuia deja că magia mea îmi făcea mai multe figuri decât eram dispusă să dezvălui, atunci n-aş fi avut cum să-mi ascund secretele de nicio vrăjitoare ce urma să ne viziteze.

Capitolul 4

Grupul de prieteni ai lui Matthew se arătase nerăbdător să-l ajute să-mi găsească o seamănă. Sugestiile lor scoseseră la iveală un dispreţ colectiv faţă de femei, vrăjitoare şi toţi cei fără educaţie universitară. Henry era de părere că Londra putea oferi cel mai fertil teren pentru căutări, însă Walter îl asigurase că ar fi fost imposibil să mă ascundă de vecinii superstiţioşi din marele oraş. George se întrebase dacă învăţaţii de la Oxford n-ar fi putut fi convinşi să-şi împrumute cunoştinţele, de vreme ce ei măcar aveau acreditările intelectuale cuvenite. Tom şi Matthew criticaseră cu brutalitate punctele forte şi slăbiciunile naturaliştilor de la universitate, aşa că şi această idee fusese dată deoparte. Kit nu credea că era înţelept să i se încredinţeze sarcina unei femei şi alcătuise o listă cu gentilomii din localitate care ar fi putut fi dispuşi să-mi facă un program de ucenicie. Lista îi includea pe parohul bisericii Saint Mary, care era atent la semnele apocaliptice ale cerului, pe un proprietar de terenuri din vecinătate numit Smythson, care cocheta cu alchimia şi care căuta o vrăjitoare sau un demon care să-l asiste, şi pe un student al Colegiului Christ Church, care îşi achita cărţile luate pe datorie făcând horoscoape.

Matthew respinse toate aceste sugestii şi o chemă pe văduva Beaton, moaşa şi doftoreasa Woodstockului. Era săracă şi femeie, exact genul de creatură dispreţuită de cei din Şcoala Nopţii, însă asta, explică Matthew, garanta faptul că avea să coopereze. În plus, văduva Beaton era singura făptură pe o rază de câţiva kilometri cu presupuse talente magice. Toate celelalte, recunoscu el, preferaseră să fugă cu mult timp în urmă, iar nu să locuiască lângă un vampir.

— S-ar putea să nu fie o idee prea bună s-o chemi pe

văduva Beaton, i-am spus mai târziu în seara aceea, în timp ce ne pregăteam de culcare.

— Ai mai spus asta, replică Matthew, ascunzându-şi cu greu iritarea. Dar, dacă văduva Beaton nu ne poate ajuta, ne va recomanda pe cineva care poate.

— Sfârşitul secolului şaisprezece nu e nici pe departe cea mai potrivită perioadă să te interesezi făţiş de vrăjitoare, Matthew.

Cât timp fusesem în compania membrilor Şcolii Nopţii putusem să fac doar nişte aluzii la viitoarele vânători de vrăjitoare, însă Matthew știa ce orori aveau să vină. Încă o dată îmi neglijă îngrijorarea.

— Procesele vrăjitoarelor din Chelmsford sunt acum doar o amintire şi vor mai trece douăzeci de ani până să aibă loc vânătoarea din Lancashire. Nu te-aş fi adus aici dacă în Anglia ar fi stat să înceapă o vânătoare de vrăjitoare.

Matthew răsfoi cele câteva scrisori pe care Pierre i le lăsase pe masă.

— Cu o asemenea gândire, e bine că eşti om de ştiinţă, şi nu istoric, i-am spus pe şleau. Chelmsford şi Lancashire au fost izbucniri extreme are unor nelinişti mult mai răspândite.

— Crezi că un istoric poate înţelege caracterul prezentului mai bine decât cei care îl trăiesc?

Matthew ridică o sprânceană, vădit neîncrezător.

— Da, am spus zbârlindu-mă. Deseori, aşa se întâmplă.

— Nu asta mi-ai spus de dimineaţă, când nu reuşeai să-ţi dai seama de ce nu e nicio furculiţă în casă, observă el.

Era adevărat că scotocisem în lung şi în lat vreme de douăzeci de minute, până când Pierre îmi spusese cu blândeţe că asemenea ustensile nu erau încă populare în Anglia.

— Cu siguranţă, nu eşti unul dintre cei care cred că istoricii nu fac decât să memoreze date şi să înveţe fapte obscure, am spus. Treaba mea e să înţeleg *de ce* s-au întâmplat anumite lucruri în trecut. Când un eveniment are loc chiar sub ochii tăi, e greu să înţelegi motivele, însă

percepţia ulterioară îţi oferă o perspectivă mai limpede.

— Atunci te poţi relaxa, pentru că eu am atât experienţa, cât *şi* percepţia ulterioară, zise Matthew. Îţi înţeleg rezervele, Diana, dar chemarea Văduvei Beaton e decizia corectă.

„Şi cu asta, basta”, transmitea clar tonul lui.

— În anii 1590 există prea puţină hrană, iar populaţia îşi face griji pentru viitor, am spus, numărând pe degete argumentele. Asta înseamnă că lumea e gata să caute ţapi ispăşitori pe care să-i învinovăţească de vremurile grele. Doftoroaiele şi moaşele din rândul oamenilor sunt acuzate de vrăjitorie, deşi prietenii tăi bărbaţi nu-şi dau seama de asta.

— Sunt cel mai puternic personaj din Woodstock, spuse Matthew, luându-mă de umeri. Nimeni n-o să te acuze de nimic.

Eram uimită de trufia lui.

— Eu sunt o străină, iar văduva Beaton nu-mi datorează nimic. Dacă atrag priviri curioase, reprezint o ameninţare serioasă la adresa siguranţei ei, am răspuns. Cel puţin ar trebui să pot trece drept o nobilă elisabetană înainte de a-i cere ajutorul. Mai lasă-mă câteva săptămâni!

— Nu mai putem aştepta, Diana! se răsti el.

— Nu-ţi cer să ai răbdare ca să pot învăţa cum să brodez după şablon sau să fac gem. Există nişte motive întemeiate, am spus şi l-am privit cu amărăciune. Bine, cheamă-ţi doftoroaia! Dar să nu fii surprins când se va termina prost.

— Ai încredere în mine!

Matthew îşi coborî buzele către ale mele. Ochii îi erau fumurii, iar instinctul de a-şi urmări prada şi a o sili să i se supună i se trezi. Nu era vorba doar de soţul din secolul al şaisprezecelea care voia să-şi domine soţia, ci şi de vampirul care voia s-o prindă pe vrăjitoare.

— Certurile nu mi se par câtuşi de puţin excitante, am spus, întorcându-mi capul.

Totuşi era clar că lui Matthew aşa i se păreau. M-am depărtat câţiva centimetri de el.

— Eu nu mă cert, spuse el încet, cu buzele aproape de urechea mea. Tu te cerţi. Iar dacă ai impresia că te-aş atinge vreodată la furie, nevastă, te înşeli amarnic. Mă ţintui lângă stâlpul patului cu o privire glacială, apoi se întoarse şi îşi înşfăcă pantalonii. Mă duc jos. O mai fi cineva treaz să-mi ţină companie, zise el şi se îndreptă cu paşi mari către uşă. Dar, odată ajuns lângă ea, se opri. Iar dacă vrei cu adevărat să te comporţi ca o femeie elisabetană, încetează să mă mai iei la întrebări, spuse cu asprime şi ieşi.

A doua zi, un vampir, doi demoni şi trei oameni îmi cercetau în tăcere înfăţişarea din cealaltă parte a camerei. Clopotele bisericii Saint Mary anunţau ora exactă, şi ecouri slabe ale muzicii lor mai stăruiau în atmosferă după ce dangătele încetaseră. Gutuile, rozmarinul şi levănţica înmiresmau aerul. Eram cocoţată pe un scaun de lemn deloc confortabil, îmbrăcată într-o mulţime strâmtă de cămăşi, jupoane, mâneci, fuste şi într-un pieptar strâmt cu dantelă. Viaţa mea din secolul douăzeci şi unu, cu visurile ei de carieră, pălea tot mai mult cu fiecare răsuflare încorsetată. Mă uitam pe geam la lumina mohorâtă a zilei, acolo unde ploaia stropea ochiurile de sticlă ale ferestrelor chituite cu plumb.

— *Elle est ici*[20]*,* anunţă Pierre, aruncându-mi o privire. Vrăjitoarea a venit la întâlnirea cu *madame.*

— În sfârşit! zise Matthew.

Cusăturile aspre ale pieptarului îl făceau să pară şi mai lat în umeri, în vreme ce ghindele şi frunzele de stejar brodate cu aţă neagră pe marginile gulerului alb îi accentuau paloarea feţei. Îşi înclină într-un alt unghi capul acoperit cu păr brunet ca să-şi poată da seama dacă arătam cât de cât ca o respectabilă soţie elisabetană.

— Ei bine? întrebă el. Merge?

George îşi lăsă în jos ochelarii.

— Da. Maroniul-roşcat al acestei rochii i se potriveşte mult mai bine decât culoarea celeilalte şi dă părului o

[20] Este aici (în limba franceză în original) (n.red.)

nuanţă plăcută.

— Doamna Roydon arată cum se cuvine, George, e adevărat. Dar nu-i putem explica vorbirea ciudată spunând pur şi simplu că vine de la ţ-ţ-ţară, zise Henry cu glasul lui de bas lipsit de tonalitate şi făcu un pas în faţă pentru a-mi aranja faldurile fustei de brocart. Şi apoi înălţimea ei. Nu poate fi deghizată. E mai înaltă chiar şi decât regina.

— Eşti sigur că nu poate trece drept franţuzoaică, Walt, sau olandeză?

Tom duse la nas portocala împănată cu cuişoare pe care o ţinea între degetele pătate de cerneală.

— Poate că până la urmă doamna Roydon ar supravieţui la Londra. Bineînţeles, nu va trece neobservată de demoni, dar s-ar putea ca oamenii obişnuiţi să nu întoarcă totuşi capul după ea.

Walter pufni amuzat şi se ridică de pe o bancă scundă.

— Doamna Roydon are un trup frumos sculptat, dar şi deosebit de înalt. Bărbaţii obişnuiţi între treizeci şi şaizeci de ani vor găsi suficiente motive s-o studieze. Nu, Tom, îi e mai bine aici, cu văduva Beaton.

— N-ar fi bine să mă întâlnesc cu văduva Beaton mai târziu, în sat, singură? am sugerat, sperând că unuia dintre ei ar putea să-i vină mintea la cap şi să-l convingă pe Matthew să mă lase să procedez în felul meu.

— Nu! strigară şase voci bărbăteşti îngrozite.

Françoise apăru cu două bucăţi de pânză şi dantelă apretate şi cu pieptul umflat ca al unei găini indignate ce înfruntă un cocoş bătăios. Şi ea era la fel de enervată ca mine de amestecul permanent al lui Matthew.

— Diana nu merge la curte. Gulerul acela nu e necesar, spuse soţul meu cu un gest de nerăbdare. În plus, părul ei e problema.

— Habar nu aveţi ce e necesar, replică Françoise.

Deşi ea era vampir, iar eu vrăjitoare, ajunseserăm la un acord neaşteptat în ceea ce privea nerozia bărbaţilor.

— Pe care îl preferă *madame* de Clairmont?

Îmi întinse un cuib plisat din material transparent şi ceva de forma unei semiluni ce aducea cu nişte fulgi de

zăpadă ţinuţi laolaltă prin nişte cusături invizibile.

Fulgii de zăpadă păreau mai confortabili. Am arătat către ei.

În vreme ce Françoise îmi prindea gulerul de marginea pieptarului, Matthew întinse mâinile într-o nouă încercare de a-mi aşeza părul într-o coafură mai plăcută. Servitoarea îl plesni peste mână.

— Nu atingeţi!

— O să-mi ating soţia ori de câte ori poftesc. Şi nu-i mai spune Dianei *„madame* de Clairmont"! mârâi Matthew, coborându-şi mâinile pe umerii mei. Mă tot aştept s-o văd pe mama intrând pe uşă.

Trase de marginile gulerului, desfăcând cordonul negru din catifea ce ascundea boldurile lui Françoise.

— *Madame* este o femeie măritată. Pieptul ar trebui să-i fie acoperit. Şi aşa sunt destule bârfe pe seama noii stăpâne a casei, protestă Françoise.

— Bârfe? Ce fel de bârfe? am întrebat încruntată.

— Nu aţi mers la biserică ieri, aşa că se vorbeşte despre faptul că aţi fi însărcinată sau bolnavă de variolă. Preotul acela eretic crede că sunteţi catolică. Alţii zic că aţi fi spaniolă.

— Spaniolă?

— *Oui, madame.*[21] Cineva v-a auzit în grajd ieri după-amiază.

— Dar îmi exersam franceza!

Mă pricepeam să imit şi credeam că, mimând accentul imperial al lui Ysabeau, aveam să dau mai multă credibilitate elaboratei mele poveşti de acoperire.

— Fiul grăjdarului n-a recunoscut vreun accent franţuzesc. Tonul lui Françoise lăsa să se înţeleagă că nedumerirea băiatului era justificată. Mă studie cu satisfacţie. Da, arătaţi ca o femeie respectabilă.

— *Fallaces sunt rerum species*[22]*,* spuse Kit, cu o notă de aciditate în voce care îl făcu pe Matthew să se încrunte din nou. „Aparenţele pot fi înşelătoare." Nimeni nu se va lăsa

[21] Da, doamnă (în limba franceză în original) (n. red.)

[22] Citat din lucrarea *De beneficiis* de Seneca cel Tânăr (n.tr.)

păcălit de purtarea ei.

— E mult prea devreme pentru Seneca, zise Walter, aruncându-i lui Marlowe o privire de avertisment.

— Niciodată nu e prea devreme pentru stoicism, răspunse Kit cu înverşunare. Ar trebui să-mi mulţumeşti că nu e Homer. În ultima vreme n-am auzit decât parafraze inepte ale *Iliadei.* Lasă greaca pe seama cuiva care o înţelege, George, a cuiva ca Matt!

— Traducerea mea din opera lui Homer nu e încă terminată! ripostă George enervat.

Răspunsul lui iscă o avalanşă de citate în latină din partea lui Walter. Unul dintre ele îl făcu pe Matthew să chicotească şi să spună ceva într-o limbă pe care am bănuit-o a fi greacă. Uitând complet de vrăjitoarea care aştepta la parter, bărbaţii se apucară cu entuziasm de ocupaţia lor preferată: duelul verbal. M-am cufundat la loc în scaun.

— Când sunt aşa binedispuşi, sunt o minune, îmi şopti Henry. Sunt cele mai ascuţite minţi din regat, doamnă Roydon.

Raleigh şi Marlowe strigau acum unul la altul pe tema meritelor pe care le aveau (sau nu) politicile Maiestăţii Sale de colonizare şi explorare de noi teritorii.

— Aş prefera să arunc săculeţe cu aur în Tamisa decât să-i dau unui aventurier ca tine, Walter! exultă Kit.

— Aventurier! Tu nici nu ieşi pe uşă la lumina zilei de frica creditorilor. Vocea lui Raleigh tremura. Uneori eşti tare prost, Kit!

Matthew urmărise tot mai amuzat schimbul de replici.

— Cu cine mai ai necazuri acum, Kit? îl întrebă pe Marlowe, întinzând mâna după cupa cu vin. Şi cât te-ar costa să scapi de ele?

— Cu croitorul meu… Kit flutură o mână către costumul lui scump. …cu tipograful, pentru *Tamerlan…* Şovăi, aşezând sumele restante în ordinea importanţei. …cu Hopkins, ticălosul care îşi spune proprietarul meu. Dar am asta.

Kit ridică mica figurină ce o reprezenta pe Diana, pe

care o câştigase de la Matthew când jucaseră şah duminică seară. Temându-mă încă să las statueta să-mi scape din ochi, am făcut un pas în faţă.

— Nu poţi fi atât de strâmtorat încât să amanetezi jucăria aia pentru un pumn de mărunţiş. Matthew îmi aruncă o privire, şi o scurtă mişcare a mâinii lui mă făcu să mă aşez la loc. Mă ocup eu.

Marlowe sări în picioare zâmbind şi băgă în buzunar zeiţa din argint.

— Eşti un om de ispravă, Matt. O să-ţi înapoiez banii, bineînţeles.

— Bineînţeles, murmurară cu îndoială Matthew, Walter şi George.

— Păstrează-ţi totuşi suficienţi ca să-ţi cumperi o barbă. Kit şi-o mângâie cu satisfacţie pe a lui. Arăţi îngrozitor.

— Să cumpere o barbă? am repetat.

Nu se putea să fi auzit corect. Probabil că Marlowe folosea iar o expresie argotică, deşi Matthew îl rugase să înceteze de dragul meu.

— Există în Oxford un bărbier care e vrăjitor. Părul soţului tău creşte încet, ca la toţi cei de felul lui, şi e proaspăt bărbierit, mă lămuri Kit şi, văzând că par în continuare năucită, continuă cu o răbdare exagerată: Dacă arată aşa, Matt va sări în ochi. Are nevoie de o barbă. Din câte se pare, tu nu eşti destul de vrăjitoare ca să-i oferi una, aşa că va trebui să găsim pe altcineva care s-o facă.

Privirea îmi alunecă spre vaza goală de pe masa din lemn de ulm. Françoise o umpluse cu plante tăiate din grădină – muguri de stejar-de-piatră, ramuri de moşmon cu fructe maronii ce semănau cu nişte şolduri ridicate şi câţiva trandafiri albi – ca să aducă puţină culoare şi o undă de parfum în cameră. Cu câteva ore în urmă îmi împletisem degetele printre ramuri, pentru a trage trandafirii şi ramurile de moşmon în partea din faţă a vazei, gândindu-mă în acelaşi timp la grădină. Fusesem încântată de rezultat vreme de vreo cincisprezece secunde, până când florile şi fructele se ofiliseră sub ochii mei. Uscăciunea îmi pornise din vârfurile degetelor şi se

răspândise în toate direcţiile, iar mâinile mă furnicaseră de la afluxul de informaţii venit dinspre plante: mângâierea razelor soarelui, senzaţia ploii care potolea setea, puterea rădăcinilor născută din rezistenţa la bătaia vântului, gustul solului.

Soţul meu avea dreptate. Acum, în 1590, magia mea se schimba. Erupţiile de foc, apă şi vânt vrăjitoresc de care avusesem parte după ce-l cunoscusem pe Matthew dispăruseră. Vedeam în schimb firele luminoase ale timpului şi aurele colorate ce înconjurau fiinţele vii. Un cerb alb mă fixa cu privirea din umbrele de sub stejari ori de câte ori mă plimbam prin grădină. Acum făceam plantele să se ofilească.

— Văduva Beaton aşteaptă, ne aminti Walter, îndrumându-l pe Tom către uşă.

— Dacă îmi poate auzi gândurile? m-am speriat eu în vreme ce coboram treptele late din lemn de stejar.

— Pe mine mă îngrijorează mai mult ce aţi putea spune cu voce tare. Să nu faceţi niciun gest care i-ar putea stârni gelozia sau animozitatea, mă sfătui Walter, urmându-mă împreună cu ceilalţi din Şcoala Nopţii. Dacă nimic altceva nu merge, minţiţi! Eu şi Matthew facem asta tot timpul.

— Vrăjitoarele nu se pot minţi una pe alta.

— Pun rămăşag că n-o să se termine cu bine, murmură Kit înnegurat.

— Destul!

Matthew se răsuci şi îl înşfacă de guler. Perechea de mastifi englezi adulmecă şi mârâi la picioarele dramaturgului. Amândoi îi erau devotaţi lui Matthew şi niciunul nu-l îndrăgea prea tare pe dramaturg.

— Am spus doar… începu Marlowe, zbătându-se să se elibereze.

Matthew nu-i dădu ocazia să-şi termine fraza şi îl izbi de perete.

— Ce ai spus nu interesează pe nimeni, iar ce insinuezi e destul de clar, zise el şi-l strânse şi mai tare.

— Lasă-l!

Walter stătea cu o mână pe umărul lui Marlowe, iar cu

cealaltă pe al lui Matthew. Vampirul nu-l luă în seamă şi îşi mai ridică prietenul cu câţiva centimetri deasupra podelei. Cu penele lui roşii şi negre, Kit arăta ca o pasăre exotică prinsă cine ştie cum între unghiurile lambriurilor din lemn sculptat. Matthew îl mai ţinu acolo câteva clipe pentru a-şi face clar punctul de vedere, apoi îi dădu drumul.

— Vino, Diana! Totul o să fie bine.

Matthew părea în continuare sigur pe sine, însă furnicăturile de rău augur pe care le simţeam în degetele mari mă avertizau că era posibil ca demonul să aibă dreptate.

— Sfinte Sisoe! murmură Walter neîncrezător când am intrat în salon. Asta e văduva Beaton?

În capătul îndepărtat al încăperii, stând în umbră, se zărea vrăjitoarea arhetipală: măruntă, cocârjată şi bătrână. Când ne-am apropiat, am văzut mai bine detaliile rochiei negre uzate, părul alb şi slinos, pielea aspră. Unul dintre ochii ei era lăptos de cataractă, celălalt era de un căprui pătat. Pupila afectată de cataractă avea o tendinţă îngrijorătoare de a se roti în orbită, ca şi cum vederea i s-ar fi putut îmbunătăţi odată cu o nouă perspectivă. Şi, tocmai când credeam că mai rău nu se poate, i-am observat negul de pe nas.

Văduva Beaton aruncă o privire spre mine şi făcu în silă o reverenţă. Furnicăturile abia perceptibile care îmi gâdilau pielea îmi sugerau că era într-adevăr vrăjitoare. Fără niciun avertisment, cel de-al treilea ochi al meu se deschise bătându-şi pleoapa, căutând mai multe informaţii. Spre deosebire de majoritatea celorlalte fiinţe, văduva Beaton nu emana nicio lumină. Îmi apărea cenuşie din cap până-n picioare. Era deprimant să vezi o vrăjitoare străduindu-se atât de mult să pară invizibilă. Oare şi eu fusesem la fel de palidă înainte să ating *Ashmole 782?* Cel de-al treilea ochi mi se închise la loc.

— Îţi mulţumesc că ai venit să ne vezi, văduvă Beaton.

Tonul lui Matthew lăsa să se înţeleagă că ea ar fi trebuit să se bucure că fusese primită în casă.

— Bine v-am găsit, stăpâne Roydon!

Vorbele vrăjitoarei scrâşneau precum frunzele căzute ce se învârteau într-un vârtej pe pietrişul de afară. Îşi întoarse ochiul sănătos către mine.

— Ajut-o pe văduva Beaton să se aşeze, George!

Chapman sări în faţă la auzul poruncii lui Matthew, în vreme ce noi, ceilalţi, am rămas la o distanţă prudentă. Bătrâna gemu în vreme ce-şi aşeza pe scaun oasele reumatice. Matthew o aşteptă politicos să se instaleze, apoi continuă:

— Hai să intrăm direct în miezul problemei! Femeia aceasta, arătă spre mine, se află sub protecţia mea, iar în ultima vreme a avut nişte dificultăţi.

Matthew nu pomeni de căsătoria noastră.

— Sunteţi înconjurat de prieteni influenţi şi de servitori loiali, stăpâne Roydon. O biată femeie nu poate fi de mare ajutor unui gentilom de talia dumneavoastră.

Văduva Beaton încercă să-şi ascundă reproşul din vorbe cu o falsă notă de curtoazie, însă soţul meu avea un auz excelent. Miji ochii.

— Cu mine nu te juca! spuse el scurt. Nu cred că vrei să mă ai de duşman, văduvă Beaton. Femeia dă semne că ar fi vrăjitoare şi are nevoie de ajutorul tău.

— Vrăjitoare? Văduva Beaton arătă o îndoială politicoasă. Mama ei a fost vrăjitoare? Sau tatăl ei, vrăjitor?

— Amândoi au murit când ea era copilă. Nu ştim sigur ce puteri posedau, mărturisi Matthew, rostind una dintre jumătăţile lui de adevăr, specifice vampirilor, şi aruncă un săculeţ cu monede în poala femeii. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai putea s-o examinezi.

— Prea bine.

Văduva Beaton îşi întinse degetele noduroase către faţa mea. Când mă atinse, o inconfundabilă undă de energie se transmise între noi. Bătrâna tresări.

— Deci? întrebă Matthew.

Văduva Beaton îşi lăsă mâinile să-i cadă în poală. Strânse între degete punga cu bani şi pentru o clipă dădu impresia că avea să i-o azvârle înapoi. Apoi îşi redobândi

cumpătul.

— E aşa cum am bănuit. Femeia aceasta nu-i niciun fel de vrăjitoare, stăpâne Roydon.

Vocea îi era egală, deşi puţin mai ascuţită ca înainte. Un val de dispreţ îmi urcă din stomac şi îmi umplu gura de amăreală.

— Dacă asta crezi înseamnă că n-ai atâta putere pe cât îşi imaginează oamenii din Woodstock, am răspuns.

Văduva Beaton se îndreptă de spate cu un aer indignat.

— Sunt o doftoroaie respectată şi cunosc ierburile care-i păzesc pe bărbaţi şi pe femei de boli. Stăpânul Roydon îmi cunoaşte abilităţile.

— Acesta este meşteşugul unei vrăjitoare. Însă neamul nostru mai are şi alte talente, am spus cu grijă.

Matthew mă strângea dureros de mână, îndemnându-mă să tac.

— Nu ştiu nimic despre astfel de talente, răspunse ea iute.

Bătrâna era la fel de încăpăţânată ca mătuşa Sarah şi împărtăşea dispreţul acesteia faţă de vrăjitoarele ca mine, care puteau atrage forța elementelor fără să studieze vreun pic tradiţia meşteşugului vrăjitoresc. Sarah cunoştea întrebuinţările fiecărei plante şi îşi putea aminti la perfecţie sute de vrăji, dar a fi vrăjitoare însemna mai mult decât atât. Văduva Beaton ştia şi ea asta, chiar dacă nu voia să recunoască.

— Cu siguranţă, există şi altă cale de a determina puterea acestei femei, nu doar o simplă atingere. Cineva cu abilităţile tale trebuie să ştie aceste alte căi, spuse Matthew pe un ton vag batjocoritor.

Văduva Beaton părea nehotărâtă, cântărind săculeţul în mână. În cele din urmă greutatea lui o convinse să accepte riscul. Îşi vârî plata într-un buzunar ascuns sub fuste.

— Există anumite teste pentru a stabili dacă o persoană e vrăjitoare. Unele se bizuie pe recitarea unei rugăciuni. Dacă o fiinţă se poticneşte la rostirea cuvintelor, dacă şovăie fie şi pentru o clipă, atunci acesta este un semn că diavolul se află prin preajmă, decretă ea, adoptând un ton

misterios.

— Diavolul nu umblă prin Woodstock, văduvă Beaton, spuse Tom.

Părea un părinte care încearcă să-şi convingă copilul că nu e niciun monstru sub pat.

— Diavolul e pretutindeni, domnule. Aceia care cred altceva cad pradă vicleşugurilor lui.

— Astea sunt scorneli ale oamenilor, menite să-i sperie pe superstiţioşi şi pe cei slabi de minte, spuse Tom cu nepăsare.

— Nu acum, Tom! murmură Walter.

— Mai sunt şi alte semne, spuse George, nerăbdător să împărtăşească din cunoştinţele sale. Diavolul le însemnează pe vrăjitoarele lui cu cicatrice şi beteşuguri.

— Într-adevăr, spuse văduva Beaton, iar cei înţelepţi ştiu să le caute.

Sângele mi se scurse brusc din cap, lăsându-mă ameţită. Dacă cineva ar fi vrut să caute, ar fi găsit asemenea însemne pe pielea mea.

— Trebuie să existe şi alte metode, spuse Henry stânjenit.

— Da, există, milord. Ochiul lăptos al Văduvei Beaton mătură încăperea, şi ea arătă către o masă cu instrumente ştiinţifice şi mormane de cărţi: Veniţi cu mine acolo!

Îşi strecură mâna în acelaşi buzunar dintre fuste care îi servise drept ascunzătoare pentru monede şi scoase un clopoţel uzat din alamă. Îl puse pe masă.

— Aduceţi o lumânare, dacă binevoiţi!

Henry se supuse iute, iar ceilalţi bărbaţi se strânseră împrejur, intrigaţi.

— Unii spun că adevărata putere a unei vrăjitoare vine din faptul că e o creatură aflată între viaţă şi moarte, între lumină şi întuneric. Aflată la răscrucea lumii, ea poate să desfacă lucrările naturii şi să dezvăluie legăturile ce alcătuiesc ordinea lucrurilor.

Văduva Beaton trase una dintre cărţi şi o alinie între lumânarea aflată în sfeşnicul ei greu din argint şi clopoţelul de alamă, apoi vorbi cu o voce mai scăzută:

— Pe vremuri, când vecinii descopereau o vrăjitoare, o alungau din biserică sunând dintr-un clopot pentru a arăta că e moartă.

Bătrâna săltă clopotul şi, scuturând din încheietură, îl făcu să se legene. Îi dădu apoi drumul, iar clopotul rămase deasupra mesei, continuând să sune. Tom şi Kit se aplecară în faţă, George îşi ţinu răsuflarea, iar Henry îşi făcu semnul crucii. Văduva Beaton păru mulţumită de reacţiile lor şi îşi îndreptă atenţia către traducerea în engleză a unei lucrări clasice greceşti, *Elementele* lui Euclid, ce stătea pe masă alături de câteva instrumente matematice din vasta colecţie a lui Matthew.

— Apoi preotul lua o carte sfântă, o Biblie, şi o închidea, ca să arate că vrăjitoarei nu-i este îngăduit accesul la Dumnezeu.

Elementele se închise cu un pocnet. George şi Tom tresăriră. Membrii Şcolii Nopţii erau surprinzător de impresionabili pentru nişte bărbaţi care se considerau imuni la superstiţii.

— În cele din urmă, preotul stingea o lumânare, pentru a face cunoscut faptul că vrăjitoarea nu are suflet.

Văduva Beaton întinse degetele în flacăra lumânării şi strânse fitilul. Lumina se stinse şi un firişor subţire de fum cenuşiu se înălţă în aer.

Bărbaţii erau hipnotizaţi. Până şi Matthew părea neliniştit. Singurele sunete ce se auzeau în cameră erau trosnetul focului şi clinchetul neîntrerupt al clopoţelului.

— O adevărată vrăjitoare poate să reaprindă focul, să redeschidă paginile cărţii şi să oprească sunetul clopotului. Ea e o fiinţă minunată în ochii lui Dumnezeu.

Văduva Beaton făcu o pauză pentru efect dramatic, iar ochiul ei lăptos se îndreptă către mine.

— Poţi face toate acestea, fetiţo?

Când vrăjitoarele moderne ajungeau la vârsta de treisprezece ani, erau înfăţişate sabatului local în cadrul unei ceremonii ce amintea în mod straniu de testele Văduvei Beaton. Clopotele altarelor vrăjitoreşti sunau pentru a-i ura bun venit în comunitate tinerei vrăjitoare,

deşi acestea erau de obicei confecţionate din argint masiv, lustruite şi transmise din generaţie în generaţie. În locul unei Biblii sau al unei cărţi de matematică, era adusă cartea de vrăji a familiei tinerei vrăjitoare, pentru a da ocaziei o greutate istorică. Singura dată când Sarah îngăduise ca grimoarul Bishop să iasă din casă fusese în ziua când eu împlinisem treisprezece ani. Cât despre lumânare, poziţia şi scopul ei erau aceleaşi. De aceea tinerele vrăjitoare exersau aprinderea şi stingerea lumânărilor de la o vârstă fragedă.

Prezentarea mea oficială în faţa sabatului din Madison fusese un dezastru la care asistaseră toate rudele mele. Două decenii mai târziu aveam încă ciudatul coşmar cu lumânarea care nu voia să se aprindă, cartea ce refuza să se deschidă şi clopotul care suna pentru oricare altă vrăjitoare, mai puţin pentru mine.

— Nu sunt sigură, am mărturisit şovăitor.

— Încearcă! mă încurajă Matthew cu o voce încrezătoare. Acum câteva zile ai aprins nişte lumânări.

Era adevărat. Reuşisem în cele din urmă să luminez dovlecii aliniaţi pe aleea casei Bishop cu ocazia zilei de Halloween. Totuşi, atunci nu existase un public care să asiste la primele mele încercări ratate. Acum ochii lui Kit şi Tom mă îmboldeau nerăbdători. Abia dacă simţeam atingerea privirii pe care mi-o arunca văduva Beaton, însă eram mult prea conştientă de atenţia familiară şi rece a lui Matthew. Drept răspuns, sângele îmi îngheţă în vene, ca şi cum ar fi refuzat să genereze focul necesar pentru această frântură de vrăjitorie. Plină de speranţă, m-am concentrat asupra fitilului lumânării şi am murmurat vraja.

Nu se întâmplă nimic.

— Relaxează-te! murmură Matthew. Dar cartea? N-ar trebui să începi de acolo?

Lăsând la o parte faptul că ordinea corectă a lucrurilor e importantă în vrăjitorie, eu nici nu ştiam de unde să încep cu *Elementele* lui Euclid. Oare trebuia să mă concentrez asupra aerului prins între fibrele hârtiei sau să chem o adiere de vânt care să ridice coperta? Îmi era imposibil să

gândesc limpede cu clinchetul acela necontenit.

— Poţi, te rog, să opreşti clopotul? am implorat, tot mai temătoare.

Văduva Beaton pocni din degete, iar clopotul de alamă căzu pe masă. Mai scoase un ultim clinchet, care îi făcu să vibreze marginile strâmbe, apoi tăcu.

— E aşa cum v-am spus, stăpâne Roydon, zise văduva Beaton cu o urmă de triumf în voce. Indiferent la ce soi de magie credeţi că aţi fost martor, n-a fost decât o iluzie. Femeia aceasta nu are nicio putere. Satul nu are de ce să se teamă de ea.

— Poate că încearcă să-ţi întindă o cursă, Matthew, interveni Kit. Aş crede-o în stare. Femeile sunt fiinţe duplicitare.

Alte vrăjitoare decretaseră acelaşi lucru ca văduva Beaton şi cu o satisfacţie similară. Am simţit brusc o nevoie intensă de a-i dovedi că se înşală şi de a şterge expresia aceea atotştiutoare de pe mutra lui Kit.

— Nu pot să aprind o lumânare. Şi nimeni n-a reuşit să mă înveţe cum să deschid o carte sau cum să opresc un clopot. Dar, dacă sunt lipsită de puteri, cum explici asta?

În apropiere se afla un vas cu fructe. Alte gutui, proaspăt culese din grădină, străluceau aurii în lumina mohorâtă. Am ales una şi am ţinut-o în palmă ca să poată fi văzută de toată lumea.

Pielea palmei mă furnică în vreme ce mă concentram asupra fructului cuibărit în ea. Pulpa moale îmi apărea limpede pe sub coaja groasă, ca şi cum gutuia ar fi fost făcută din sticlă. Privirea mi-a lunecat pe sub pleoapele închise, în vreme ce ochiul al treilea mi se deschidea şi îşi începea căutarea. Conştiinţa mi se răspândi din centrul frunţii în josul braţului şi prin vârfurile degetelor. Se întindea precum rădăcinile unui copac, şi firele ei se înfipseră în gutuie.

Am început să descopăr unul câte unul secretele fructului. În miezul lui exista un vierme care îşi croia drum muşcând din pulpa moale. Atenţia îmi fu atrasă de puterea încătuşată acolo, iar căldura ei îmi gâdilă limba,

lăsându-mi gustul razelor de soare. Pielea dintre sprâncene îmi tremură de plăcere când am băut din lumina soarelui invizibil. „Atâta putere!“ m-am gândit. „Viaţă. Moarte.“ Publicul meu deveni nesemnificativ. Singurele care contau acum erau nelimitatele posibilităţi de cunoaştere ce se odihneau în mâna mea.

Soarele răspunse unei invitaţii tăcute şi părăsi gutuia, scurgându-mi-se în degete. Instinctiv, am încercat să mă opun luminii ce se apropia şi s-o păstrez acolo unde îi era locul, în fruct, însă gutuia deveni maronie, tremură şi se veşteji.

Văduva Beaton scoase un icnet, întrerupându-mi concentrarea. Speriată, am scăpat fructul diform pe podea. Când mi-am ridicat privirea, Henry îşi făcea din nou semnul crucii, cu o uimire evidentă în ochi şi în mişcările lente, automate, ale mâinii. Tom şi Walter se concentrau în schimb asupra degetelor mele, acolo unde firişoare minuscule de soare făceau încercări zadarnice de a repara legătura întreruptă cu gutuia. Matthew îmi cuprinse mâinile strălucitoare în ale lui, ascunzând semnele indisciplinatei mele puteri. Degetele îmi scânteiau încă şi am încercat să mi le retrag ca să nu-l frig. Soţul meu clătină din cap, fără să-şi retragă mâinile, şi îmi întâlni privirea ca pentru a-mi spune că era suficient de puternic ca să absoarbă orice fel de magie îndreptată către el.

— S-a terminat. Gata! spuse pe un ton autoritar.

— Pot să simt *gustul* razelor de soare, Matthew, am spus cu vocea subţiată de panică. Pot să *văd* timpul aşteptând pe la colţuri.

— Femeia asta a vrăjit un vampir. E lucrătura diavolului! şuieră văduva Beaton.

Se retrăgea precaută, cu degetele răşchirate de parcă voia să preîntâmpine pericolul.

— Nu există niciun diavol în Woodstock! repetă hotărât Tom.

— Aveţi cărţi pline de sigilii ciudate şi incantaţii magice, spuse bătrâna, arătând către *Elementele* lui Euclid.

Bine că nu-l auzise pe Kit citind cu voce tare din

Doctorul Faust, m-am gândit.

— Asta e matematică, nu magie! protestă Tom.

— Spune-i cum pofteşti, dar eu am văzut adevărul. Sunteţi exact ca ei şi m-aţi chemat aici ca să mă atrageri în planurile voastre întunecate.

— Care „ei“? întrebă Matthew pe un ton tăios.

— Învăţaţii de la universitate. Ei au alungat două vrăjitoare din Duns Tew cu întrebările lor. Voiau să posede cunoaşterea noastră, însă le-au condamnat pe femeile care o aveau. Iar un sabat tocmai începuse să se formeze în Faringdon, dar vrăjitoarele s-au risipit când au atras atenţia unor bărbaţi ca voi.

Un sabat însemna siguranţă, protecţie, comunitate. Fără un sabat, o vrăjitoare era mult mai vulnerabilă în faţa geloziei şi fricii vecinilor ei.

— Nimeni nu încearcă să te alunge din Woodstock.

Am vrut doar s-o liniştesc, însă pasul pe care-l făcusem în direcţia ei o determină să se retragă şi mai mult.

— Casa aceasta adăposteşte răul. Tot satul ştie. Ieri, domnul Danforth a predicat în faţa enoriaşilor despre cât e de primejdios să-l lăsăm să prindă rădăcini.

— Sunt singură, sunt vrăjitoare ca şi tine, fără o familie care să mă ajute, am spus eu, încercând să-i stârnesc simpatia. Fie-ţi milă de mine înainte ca oricine altcineva să descopere ce sunt!

— Nu eşti ca mine, iar eu nu vreau necazuri. Nimeni n-o să-mi arate milă când satul va cere sânge. Eu n-am un vampir care să mă ocrotească şi niciun lord sau gentilom de la curte nu va ieşi în faţă să-mi apere onoarea.

— Matthew, stăpânul Roydon, nu va lăsa pe nimeni să-ţi facă vreun rău.

Mâna mi se ridică în semn de jurământ.

Văduva Beaton se arătă neîncrezătoare.

— În vampiri nu poţi avea încredere. Ce-ar face satul dacă ar afla ce e cu adevărat Matthew Roydon?

— Lucrurile acestea rămân între noi, văduvă Beaton, am avertizat-o.

— De unde eşti, fetiţo, de crezi că o vrăjitoare o poate

adăposti pe o alta? Lumea e plină de primejdii. Niciunul dintre noi nu mai e în siguranţă. Bătrâna îl privi pe Matthew cu ură. Vrăjitoarele mor cu miile, iar laşii din Congregaţie nu fac nimic. De ce, vampirule?

— Destul! spuse el cu răceală. Françoise, te rog s-o conduci afară pe văduva Beaton.

— Voi pleca, şi încă bucuroasă. Bătrâna se îndreptă cât îi îngăduiră oasele noduroase. Dar ascultă ce-ţi spun, Matthew Roydon. Orice creatură care locuieşte la mai puţin de o zi distanţă bănuieşte că eşti o bestie scârboasă ce se hrăneşte cu sânge. Când vor descoperi că adăposteşti o vrăjitoare cu asemenea puteri întunecate, Dumnezeu se va arăta nemilos cu cei ce s-au întors împotriva Lui.

— La revedere, văduvă Beaton!

Matthew îi întoarse spatele vrăjitoarei, însă bătrâna era hotărâtă să aibă ultimul cuvânt.

— Ai grijă, soră! strigă văduva Beaton în drum spre uşă. Străluceşti prea tare pentru vremurile astea!

Toate privirile din încăpere erau aţintite asupra mea. M-am foit, stânjenită de atenţia ce mi se acorda.

— Explică! spuse scurt Walter.

— Diana nu-ţi datorează niciun fel de explicaţie, i-o întoarse Matthew.

Walter ridică mâna în semn de armistiţiu tăcut.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă Matthew pe un ton mai măsurat.

Se părea că *lui* îi datoram totuşi o explicaţie.

— Exact ceea ce am prevăzut: am speriat-o pe văduva Beaton. Acum va face tot ce-i stă în putere ca să se desolidarizeze de mine.

— Ar fi trebuit să se lase mituită. I-am făcut destule favoruri, bombăni Matthew.

— De ce nu i-ai spus cine sunt pentru tine? am întrebat cu voce joasă.

— Probabil din acelaşi motiv pentru care tu nu mi-ai spus ce poţi face cu fructele obişnuite din grădină, răspunse el, prinzându-mă de braţ. Matthew se întoarse

către prietenii lui. Trebuie să stau de vorbă cu soţia mea. Între patru ochi.

Mă conduse afară.

— Deci acum sunt din nou soţia ta! am exclamat, smulgându-mi brațul din strânsoarea lui.

— Niciodată n-ai încetat să fii soţia mea. Dar nu toată lumea trebuie să ştie detaliile vieţii noastre intime. Deci, ce s-a întâmplat acolo? întrebă el, oprindu-se în grădină, lângă una dintre ramurile de merișor tunse cu grijă.

— Aveai dreptate mai înainte: magia mea se schimbă, am răspuns şi mi-am ferit privirea. Ceva asemănător s-a întâmplat mai devreme eu florile din dormitorul nostru. Când le-am aranjat, am simţit gustul solului şi al aerului care le-au ajutat să crească. Florile au murit sub atingerea mea. Am încercat să fac razele soarelui să se întoarcă în fruct, dar n-au vrut să mă asculte.

— Purtarea Văduvei Beaton ar fi trebuit să-ţi dezlănţuie vântul vrăjitoresc, pentru că te simţeai prinsă în capcană, sau focul vrăjitoresc, pentru că erai în pericol. Poate călătoria în timp ţi-a modificat magia, sugeră Matthew încruntat.

Mi-am muşcat buza.

— N-ar fi trebuit să-mi pierd cumpătul şi să-i arăt ce pot face.

— Ştia că eşti puternică. Mirosul fricii ei umplea camera. Matthew avea o privire gravă. Poate a fost prea devreme să te pun faţă în faţă cu un străin.

Dar acum era prea târziu.

Asociaţii lui din Şcoala Nopţii îşi făcură apariţia la ferestre, cu fețele palide lipite de geamuri ca nişte stele dintr-o constelaţie fără nume.

— Umezeala o să-i strice rochia, Matthew, şi e singura în care arată decent, îl mustră George, scoţând capul pe lângă tocul ferestrei.

Chipul de spiriduş al lui Tom se ivi peste umărul lui George.

— M-am distrat la culme! strigă Kit, deschizând o altă fereastră cu atâta putere, încât făcu să zăngăne geamurile.

Cotoroanţa e vrăjitoarea perfectă. Ar trebui s-o pun pe văduva Beaton într-una dintre piesele mele. Ţi-ai închipuit vreodată că poate să facă aşa ceva cu un clopot vechi?

— Trecutul tău cu vrăjitoarele n-a fost uitat, Matthew, spuse Walter, şi paşii lui trosniră pe pietriş în vreme ce el şi Henry ni se alăturau afară. Fiinţa asta o să vorbească. Femeile ca văduva Beaton vorbesc întotdeauna.

— Dacă te vorbeşte de rău, Matthew, există vreun motiv de îngrijorare? întrebă Henry cu blândeţe.

— Suntem fiinţe supranaturale, Hal, într-o lume a oamenilor. Întotdeauna există motive de îngrijorare, spuse Matthew cu un aer sumbru.

Capitolul 5

Poate că iniţiaţii din Şcoala Nopţii se contraziceau pe teme filozofice, dar asupra unui subiect erau cu toţii de acord: trebuia găsită neapărat o vrăjitoare. Matthew îi trimise pe George şi pe Kit să se intereseze la Oxford, dar şi să întrebe de misteriosul nostru manuscris alchimic.

Joi seara, după cină, ne-am ocupat locurile în jurul căminului din sala mare. Henry şi Tom citeau şi se certau pe teme de astronomie şi matematică. Walter şi Kit jucau zaruri la o masă lungă, făcând schimb de idei pe marginea celor mai recente proiecte literare ale lor. Eu citeam cu voce tare dintr-un exemplar al poemului *Regina zânelor*[23] care-i aparţinea lui Walter, doar pentru a-mi exersa accentul, şi nu-mi plăcea mai mult decât majoritatea romanelor elisabetane.

— Începutul e prea abrupt, Kit. O să-ţi sperii într-atât spectatorii, încât o să plece din teatru înainte să înceapă a doua scenă, protestă Walter. Are nevoie de mai multă aventură.

Disecau *Doctorul Faust* de câteva ore. Graţie Văduvei Beaton, piesa avea acum un alt început.

— Nu tu eşti Faustul meu, Walt, în ciuda tuturor pretenţiilor tale intelectuale, spuse Kit tăios. Uite ce-a făcut intervenţia ta din povestea lui Edmund! *Regina zânelor e*ra un basm cât se poate de plăcut despre regele Arthur. Acum e un amestec dezastruos între Malory[24] şi

[23] Poem epic scris de Edmund Spenser, unul dintre cele mai lungi din literatura engleză (n.tr.)

[24][24] Sir Thomas Malory, scriitor englez a cărui identitate rămâne incertă, dar care a devenit celebru ca autor al seriei de povestiri *Le Morte d'Arthur,* prima lucrare în proză scrisă în limba engleză despre mărirea şi decăderea legendarului rege Arthur şi despre cavalerii Mesei Rotunde (n.tr.)

Virgiliu[25], se întinde la nesfârşit, iar Gloriana… te rog! Regina e aproape la fel de bătrână ca văduva Beaton şi tot atât de capricioasă. M-ar mira ca Edmund să-l termine vreodată, când tu îi spui la tot pasul ce să facă. Dacă vrei să fii imortalizat pe scenă, vorbeşte cu Will. El e mereu în pană de idei.

— Îţi convine, Matthew? interveni George.

Tocmai ne punea la curent cu rezultatele căutării manuscrisului ce avea să devină într-o zi *Ashmole 782.*

— Îmi pare rău, George. Ai spus ceva?

În privirea cenuşie şi neatentă a lui Matthew se zări un licăr de vinovăţie. Ştiam cum e să te gândeşti la mai multe lucruri în acelaşi timp. Genul ăsta de activitate mentală mă ajutase să trec prin multe şedinţe de la facultate. Probabil că mintea lui era împărţită între conversaţiile din cameră, recapitularea a ceea ce mersese prost cu văduva Beaton şi conţinutul sacilor cu scrisori care continuau să sosească.

— Niciunul dintre vânzătorii de cărţi nu a auzit despre vreo lucrare alchimică rară care să circule prin oraş. L-am întrebat pe un prieten de la Christ Church şi nici el nu ştie nimic. Să mai întreb?

Matthew dădu să răspundă, dar în holul din faţă se auzi un trosnet şi uşa grea de la intrare se deschise brusc. Într-o clipă, soţul meu fu în picioare. Walter şi Henry săriră în sus şi îşi înşfăcară precipitaţi pumnalele pe care începuseră să le poarte cu ei dimineaţa, la prânz şi seara.

— Matthew! bubui o voce necunoscută, la al cărei timbru părul mi se zbârli instinctiv pe braţe. Era prea clar şi prea muzical ca să fie omenesc. Eşti aici?

— Bineînţeles că e aici! răspunse altcineva cu o voce cântată, a cărei cadenţă vădea un nativ din Ţara Galilor. Foloseşte-ţi nasul! Cine altcineva mai miroase ca o băcănie în ziua în care vin mirodeniile proaspete de la docuri?

Câteva clipe mai târziu, două siluete solide, înfăşurate în mantii maroniu-închis, îşi făcură apariţia în celălalt capăt al camerei, acolo unde Kit şi George încă stăteau aşezaţi cu zarurile şi cărţile lor. Pe vremea mea, nou-veniţii ar fi

[25]25 Poet latin (70-19 î.e.n.), cunoscut în special pentru *Eneida* (n.tr.)

fost recrutaţi de echipele profesioniste de fotbal american. Aveau braţe enorme, cu tendoane proeminente, încheieturi mari, picioare groase, musculoase şi umeri puternici. Unul era un uriaş blond, cu vreo trei centimetri mai înalt decât Matthew, celălalt era un roşcat cu cincisprezece centimetri mai scund şi cu ochiul stâng vizibil afectat de strabism. Niciunul nu putea să aibă mai mult de treizeci de ani. Blondul era uşurat, deşi îşi ascunse iute starea de spirit. Roşcatul era furios şi nu-i păsa cine îl vede.

— Aici erai! Ne-ai speriat de-a binelea, dispărând aşa, fără o vorbă, spuse blând blondul, oprindu-se şi băgându-şi în teacă sabia lungă, excesiv de ascuţită.

Walter şi Henry îşi puseră şi ei armele la loc. Îi recunoscuseră pe cei doi.

— Gallowglass! Ce cauţi aici? îl întrebă Matthew pe războinicul blond, cu o urmă de nedumerire precaută în voce.

— Te căutăm pe tine, bineînţeles. Eu şi Hancock am fost cu tine sâmbătă. Văzând că nu primeşte niciun răspuns, Gallowglass îşi miji ochii de un albastru glacial. Semăna cu un viking pe cale să comită un masacru. În Chester.

— Chester, repetă Matthew şi chipul lui luă o expresie îngrozită. Chester!

— Aha, Chester! repetă roşcatul Hancock, privi încruntat şi îşi dădu jos de pe braţe mănuşile de fier pline de apă, apoi le aruncă pe podea, lângă foc. După ce n-ai mai venit la întâlnirea cu noi duminică, aşa cum era plănuit, am făcut cercetări. Hangiul ne-a spus că ai plecat, ceea ce ne-a surprins oarecum, şi nu doar pentru că nu achitaseşi nota de plată.

— A spus că stăteai lângă foc, bând vin, şi în clipa următoare ai dispărut, povesti Gallowglass. Slujnica, fetişcana aia mică şi brunetă care nu-şi mai lua ochii de la tine, a făcut ceva tevatură. Insista că ai fost răpit de fantome.

Am închis ochii, dându-mi brusc seama ce se întâmplase. Matthew Roydon cel din secolul al şaisprezecelea dispăruse pentru că fusese înlocuit de Matthew cel care

călătorise până aici din Oxford-ul modern. Când aveam să plecăm, era de presupus că Matthew cel din secolul al şaisprezecelea urma să reapară. Timpul nu le permitea celor doi Matthew să fie în acelaşi loc, în acelaşi moment. Modificaserăm deja istoria fără să vrem.

— Era ajunul Zilei Morţilor, aşa că povestea ei avea oarecare sens, admise Hancock, îndreptându-şi atenţia către propria mantie.

Îi scutură apa dintre cute şi o întinse pe un scaun din apropiere, răspândind în aerul iernii miros de iarbă primăvăratică.

— Cine sunt bărbaţii aceştia, Matthew?

M-am apropiat pentru a-i privi mai bine pe cei doi. El se întoarse şi mă prinse de braţe, ţinându-mă pe loc.

— Sunt prieteni, răspunse soţul meu, însă efortul lui vizibil de a se reculege mă făcu să mă întreb dacă îmi spunea adevărul.

— Măi să fie! Ea nu e fantomă.

Hancock se uită peste umărul lui Matthew. Am simţit cum îmi îngheaţă sângele în vine.

Bineînţeles că Hancock şi Gallowglass erau vampiri. Ce alte fiinţe puteau fi atât de mari şi cu o înfăţişare aşa de sângeroasă?

— Şi nici din Chester nu e, spuse Gallowglass gânditor. Mereu are aşa o aură strălucitoare în jur?

Deci iar sclipeam. Uneori mi se întâmpla când eram furioasă ori concentrată asupra unei probleme. Era tot o manifestare obişnuită a puterii unei vrăjitoare, iar vampirii detectau strălucirea aceasta palidă cu privirea lor neobişnuit de ageră. Simţind că ieşeam în evidenţă, am păşit în umbra lui Matthew.

— Asta n-o să ajute, coniţă. Urechile ne sunt la fel de agere ca şi ochii. Sângele tău de vrăjitoare ciripeşte precum o pasăre. Hancock ridică din sprâncenele roşcate stufoase şi îşi privi cu răceală camaradul: Necazul călătoreşte mereu în tovărăşia femeilor.

— Necazul nu e prost. Dacă aş avea de ales, şi eu aş prefera să călătoresc cu o femeie mai degrabă decât cu

tine, replică tovarăşul lui cel blond şi i se adresă apoi lui Matthew: A fost o zi lungă, pe Hancock îl doare şezutul şi îi e foame. Dacă nu-i spui ce caută o vrăjitoare în casa ta, şi încă repede, nu-mi fac mari speranţe pentru siguranţa ei pe mai departe.

— Trebuie să aibă vreo legătură cu Berwick, declară Hancock. Afurisitele astea de vrăjitoare! Mereu fac probleme.

— Berwick?

Pulsul mi se acceleră. Recunoscusem numele. De el se lega unul dintre cele mai cunoscute procese ale vrăjitoarelor din insulele britanice. Am scotocit prin memorie după date. Cu siguranţă, avusese loc cu mult înainte sau după 1590, altfel Matthew n-ar fi ales acest moment pentru călătoria noastră în timp. Însă următoarele cuvinte ale lui Hancock îmi alungară din minte orice gând legat de cronologie.

— Asta sau vreo nouă treabă de-a Congregaţiei pe care Matthew o să vrea s-o rezolvăm pentru el, continuă Hancock.

— De-a Congregaţiei? Marlowe miji ochii şi îl măsură din priviri pe Matthew. E adevărat? Eşti unul dintre misterioşii membri?

— Bineînţeles că e adevărat! Cum îţi închipui că te-a ferit de spânzurătoare, tinere Marlowe? Hancock se uită prin încăpere. E şi altceva de băut pe aici în afară de vin? Detest pretenţiile astea franţuzeşti ale tale, de Clairmont. Berea ce are?

— Nu acum, Davy, îi murmură Gallowglass prietenului său, deşi privirea îi era pironită asupra lui Matthew.

Şi eu mă uitam fix la el. Simţeam că mă năpădeşte o înfiorătoare senzaţie de limpezire.

— Spune-mi că nu eşti! am şoptit. Spune-mi că nu mi-ai ascuns asta.

— Nu-ţi pot spune aşa ceva, zise sec Matthew. Ţi-am promis secrete, dar nu minciuni.

Am simţit că mi se face rău. În 1590, Matthew era membru al Congregaţiei, iar Congregaţia devenise

duşmanul nostru.

— Şi Berwick? Mi-ai spus că nu există niciun pericol să fim prinşi în toiul unei vânători de vrăjitoare.

— Nimic din cele întâmplate la Berwick nu ne va afecta aici, mă asigură Matthew.

— Ce s-a întâmplat la Berwick? întrebă Walter neliniştit.

— Înainte să plecăm din Chester, au venit veşti din Scoţia. În ajunul Sărbătorii Tuturor Sfinţilor a avut loc o mare adunare a vrăjitoarelor într-un sat la est de Edinburgh, spuse Hancock. S-a vorbit iar despre furtuna pe care vrăjitoarele daneze au stârnit-o vara trecută şi despre volburile de apă de mare ce au prevestit apariţia unei creaturi cu puteri înfricoşătoare.

— Autorităţile au adunat zeci de biete păcătoase, urmă Gallowglass, continuând să-l fixeze pe Matthew cu ochii lui de un albastru arctic. Văduva Sampson, doftoroaia din oraşul Keith, aşteaptă în temniţele palatului Holyrood să fie interogată de rege. Cine ştie câte altele vor avea aceeaşi soartă înainte ca povestea asta să se termine?

— Tortura în temniţele regelui, vrei să spui, bombăni Hancock. Se zice că femeii i s-a pus un căluş de vrăjitoare ca să nu mai poată rosti vrăji împotriva Maiestăţii Sale şi a fost legată cu lanţuri de zid, fără apă sau mâncare.

M-am aşezat brusc.

— Deci aceasta este una dintre acuzate? îl întrebă Gallowglass pe Matthew. Şi aş vrea şi eu să ştiu ce înţelegere ai făcut cu vrăjitoarea, dacă se poate: secrete, dar nu minciuni.

Urmă o lungă tăcere înainte ca Matthew să răspundă.

— Diana e soţia mea, Gallowglass.

— Ne-ai abandonat în Chester pentru o *femeie*? Hancock era îngrozit. Dar aveam o treabă de făcut!

— Ai infailibilul talent de a apuca toiagul de capătul greşit, Davy, zise Gallowglass şi îşi îndreptă privirea către mine. *Soţia* ta? rosti el cu grijă. Deci acesta e doar un aranjament legal pentru a-i mulţumi pe oamenii curioşi şi pentru a justifica prezenţa ei aici până când Congregaţia îi va decide viitorul?

— Nu e doar soţia mea, recunoscu Matthew. E şi perechea mea.

Vampirii se împerecheau pe viaţă dacă erau împinşi de o combinaţie instinctivă de afecţiune, afinitate, poftă trupească şi chimie. Legătura rezultată nu putea fi destrămată decât de moarte. Se puteau căsători de mai multe ori, însă majoritatea nu se împerecheau decât o dată.

Gallowglass înjură, cu toate că vorbele lui fură aproape imediat înăbuşite de amuzamentul prietenului său.

— Şi Sfinţia Sa, care proclama că vremea miracolelor a trecut! jubilă Hancock. Matthew de Clairmont s-a împerecheat în sfârşit! Dar nicio femeie obişnuită şi placidă din specia umană şi nicio femeie-vampir educată, care îşi cunoaşte locul, n-au fost îndeajuns de bune. Nu pentru Matthew al nostru. Acum că s-a hotărât în cele din urmă să se aşeze la casa lui cu o singură parteneră, aceasta trebuia să fie o vrăjitoare. Înseamnă că avem şi alte motive de îngrijorare în afara bunilor cetăţeni din Woodstock.

— Ce s-a întâmplat în Woodstock? l-am întrebat pe Matthew, încruntându-mă.

— Nimic, răspunse el nepăsător.

Însă blondul mătăhălos îmi atrase atenţia.

— O cotoroanţă bătrână a făcut crize în ziua târgului. Dă vina pe tine.

Gallowglass mă cercetă din cap până în picioare, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama cum putea cineva atât de neatrăgător ca mine să provoace atâtea necazuri.

— Văduva Beaton, am spus cu răsuflarea tăiată.

Apariţia lui Françoise şi a lui Charles amână alte discuţii. Slujnica aducea turtă dulce aromată şi vin cu mirodenii pentru cei cu sânge cald. Kit (care nu se sfia niciodată să testeze conţinutul pivniţei lui Matthew) şi George (care încă era cam verde la faţă în urma revelaţiilor din seara aceea) se serviră. Amândoi aveau aerul unor spectatori care aşteaptă să înceapă actul următor.

Charles, a cărui sarcină era să se îngrijească de vampiri, ducea un urcior delicat, cu mânere din argint, şi trei cupe de sticlă. Lichidul din interior era mai închis la culoare şi mai opac decât orice vin. Hancock îl opri în timp ce servitorul se îndrepta către stăpânul casei.

— Eu am mai multă nevoie de o băutură decât Matthew, spuse el, înşfăcând un pocal, deşi Charles se arătă uluit de acest afront. Adulmecă lichidul din urcior şi îl luă şi pe acela. N-am mai băut sânge proaspăt de trei zile. Ai gusturi ciudate la femei, de Clairmont, dar nimeni nu-ţi poate tăgădui ospitalitatea.

Matthew îi făcu semn lui Charles să se ducă la Gallowglass, care bău şi el însetat. După ultima înghiţitură, blondul se şterse la gură cu dosul mâinii.

— Ei bine? întrebă el. Eşti scump la vorbă, ştiu, dar se cuvine să ne dai o explicaţie despre cum te-ai băgat în povestea asta.

— Ar fi mai potrivită o discuţie în particular pe tema asta, spuse Walter, privind către George şi cei doi demoni.

— De ce, Raleigh? Vocea lui Hancock căpătă un ton certăreţ. De Clairmont are de dat multe răspunsuri. La fel şi vrăjitoarea lui. Iar răspunsurile acelea ar face bine să-i vină uşor pe limbă. Venind încoace, am trecut pe lângă un preot. Era însoţit de doi gentilomi cu burdihane zdravene. Dacă e să mă bizui pe ce am auzit, perechea lui de Clairmont mai are trei zile…

— Cel puţin cinci, îl corectă Gallowglass.

— Poate cinci, spuse Hancock, înclinându-şi capul înspre tovarăşul său, până să fie supusă unui proces, două zile ca să-şi dea seama ce să le spună magistraţilor şi mai puţin de jumătate de oră ca să născocească o minciună convingătoare pentru bunul părinte. Ai face bine să începi prin a ne spune adevărul.

Toată atenţia se îndreptă asupra lui Matthew, care rămase tăcut.

— Curând, ceasul va bate sfertul de oră, îi aminti Hancock după o vreme.

Am luat problema în mâini.

— Matthew m-a apărat de semenele mele.

— Diana! mârâi Matthew.

— *Matthew* s-a amestecat în treburile vrăjitoarelor?

Ochii lui Gallowglass se măriră uşor. Am încuviinţat dând din cap.

— Odată ce pericolul a trecut, am devenit pereche.

— Şi toate astea s-au întâmplat sâmbătă, de la prânz şi până la căderea nopţii? Gallowglass scutură din cap. Va trebui să te descurci mai bine la interogatoriu, mătuşă.

— Mătuşă? Consternată, m-am întors către Matthew. Mai întâi Berwick, apoi Congregaţia, iar acum asta! Acest… războinic scandinav e nepotul tău? Lasă-mă să ghicesc! E fiul lui Baldwin!

Gallowglass era aproape la fel de musculos precum fratele cu păr arămiu al lui Matthew. Şi la fel de insistent. Mai cunoşteam şi alţi de Clairmont: Godfrey, Louisa şi Hugh (care fusese menţionat criptic şi doar în treacăt). Gallowglass putea fi al oricăruia dintre ei. Sau al altcuiva din arborele genealogic convolut al lui Matthew.

— Baldwin?

Blondul se cutremură cu delicateţe.

— Chiar şi înainte să devin vampir, ştiam că nu trebuie să-l las pe monstrul ăla să se apropie de gâtul meu. Hugh de Clairmont a fost tatăl meu. Şi, ca să ştii, poporul meu e Úlfhéðnar[26], nu scandinav. Sunt doar în parte norvegian, partea blândă, dacă ţii să ştii. Restul e scoţian, *via* Irlanda.

— Aprige firi, scoţienii! adăugă Hancock.

Gallowglass reacţionă la remarca prietenului său trăgându-l uşor de ureche. Un inel de aur scânteie în lumină, incrustat cu silueta unui sicriu. Un om ieşea din el, şi pe margini se putea citi un motto.

— Sunteţi cavaleri ai ordinului.

M-am uitat după un inel asemănător pe degetul lui Hancock. Iată-l, aşezat în mod ciudat pe degetul lui mare. În sfârşit, aveam dovada că Matthew era implicat şi în treburile ordinului Cavalerilor lui Lazăr.

[26] Categorie de războinici legendari, menţionaţi în saga scandinave, care, în timpul luptelor, purtau pe cap o piele de lup (n.tr.)

— Păăăi, tărăgănă Gallowglass, vorbind brusc ca scoţianul care se pretindea a fi, întotdeauna a existat o dispută pe tema asta. Noi nu suntem tocmai genul în armură strălucitoare, nu-i aşa, Davy?

— Nu. Dar familia de Clairmont are buzunare adânci. Asemenea sume sunt greu de refuzat, observă Hancock, mai ales când ţi se promite o viaţă lungă în care să te bucuri de ele.

— Şi mai sunteţi şi luptători teribili.

Gallowglass îşi frecă iar nasul. Era turtit, ca şi cum ar fi fost rupt şi nu s-ar fi vindecat niciodată corect.

— O, da! Ticăloşii m-au ucis înainte de a mă salva. Iar dacă tot s-au apucat, mi-au vindecat şi ochiul bolnav, spuse Hancock vesel, arătând către pleoapa slabă.

— Înseamnă că sunteţi loiali familiei de Clairmont.

Am fost brusc cuprinsă de o senzaţie de uşurare. Dat fiind dezastrul ce se prefigura, preferam să-i am pe Gallowglass şi pe Hancock aliaţi, nu duşmani.

— Nu întotdeauna, răspunse blondul cu un aer întunecat.

— Nu lui Baldwin. E un tip viclean. Iar când Matthew se poartă prosteşte, nu-l luăm nici pe el în seamă, zise Hancock, adulmecând aerul. Arătă apoi către turta dulce care zăcea uitată pe masă: Mănâncă cineva aia ori o putem arunca în foc? Între mirosul lui Matthew şi mâncarea gătită de Charles, simt că mi se face rău.

— Având în vedere ce vizitatori se apropie, ne-am petrece mai cu folos timpul făcând un plan de acţiune, în loc să discutăm despre istoricul familiei, spuse nerăbdător Walter.

— Dumnezeule mare, n-avem timp de planuri! spuse vesel Hancock. Matthew şi domnia sa lordul ar trebui să spună în schimb o rugăciune. Ei sunt devotaţi Domnului. Poate că El ascultă.

— Poate vrăjitoarea reuşeşte să zboare, murmură Gallowglass şi îşi ridică mâinile în semn de capitulare când Matthew se uită urât la el.

— Ah, dar nu poate! zise Kit, şi toate privirile se

îndreptară către el. Nu poate nici măcar să facă farmece ca să-i crească lui Matthew o barbă.

— Te-ai încurcat cu o vrăjitoare, în ciuda tuturor restricţiilor impuse de Congregaţie, iar ea *nu e bună de nimic?* Gallowglass părea indignat şi neîncrezător în egală măsură. O soţie care poate să iște o furtună sau să-i dea adversarului tău vreo boală nenorocită de piele prezintă anumite avantaje, recunosc. Dar la ce folos o vrăjitoare care nu poate nici măcar să facă pe bărbierul pentru soţul ei?

— Numai Matthew se putea însura cu o vrăjitoare de Dumnezeu ştie unde, despre care nu se poate spune că ar avea vreo putere vrăjitorească, îi şopti Hancock lui Walter.

— Tăceţi cu toţii! explodă Matthew. Nu pot să gândesc cu toată sporovăială asta fără sens. Nu e vina Dianei că văduva Beaton e o bătrână proastă şi băgăcioasă sau că nu poate face magie la comandă. Soţia mea a fost legată printr-o vrajă. Şi există un sfârşit. Dacă vreo persoană din camera asta se mai îndoieşte de mine sau o mai critică pe Diana, îi smulg inima din piept şi i-o vâr pe gât cât încă bate.

— Iată-l pe lordul şi stăpânul nostru! spuse Hancock, prefăcându-se că face o plecăciune. Pentru o clipă m-am temut că *tu* eşti cel vrăjit. Dar stai aşa! Dacă a fost legată printr-o vrajă, ce e în neregulă cu ea? E periculoasă? Nebună? Amândouă?

Enervată de afluxul de nepoţi, parohi agitaţi şi probleme din Woodstock, am întins mâna în spate, spre scaun. Întrucât mişcările mi-erau limitate de hainele cu care nu eram obişnuită, mi-am pierdut echilibrul şi am dat să cad. O mână aspră ţâşni şi mă prinse de braţ, coborându-mă pe scaun cu o surprinzătoare blândeţe.

— E în regulă, mătuşă. Gallowglass scoase un sunet uşor, în semn de simpatie. Nu ştiu sigur ce e anapoda în capul tău, dar Matthew o să aibă grijă de tine. Mereu a avut o slăbiciune pentru sufletele pierdute, Dumnezeu să-l binecuvânteze!

— Sunt ameţită, nu ţicnită, am răspuns.

Gallowglass avea o privire neînduplecată. Îşi apropie buzele de urechea mea.

— Vorbirea ta e destul de ciudată ca să trimită cu gândul la nebunie, şi mă îndoiesc că preotului o să-i pese dacă-i una sau alta. Dat fiind că nu eşti din Chester sau din vreun alt loc în care am fost – şi am fost în destule locuri, mătuşă – poate ar fi bine să te porţi mai manierat, dacă nu vrei să te trezeşti încuiată în cripta bisericii.

Nişte degete lungi se încleştară pe umărul lui Gallowglass şi îl traseră deoparte.

— Dacă ai terminat cu încercările de a-mi speria soţia – strădanie inutilă, te asigur –, ai putea să ne povesteşti despre oamenii pe lângă care ai trecut, spuse Matthew cu răceală. Erau înarmaţi?

— Nu.

Aruncându-mi o privire lungă, interesată, blondul se întoarse către unchiul său.

— Şi cine era preotul?

— De unde naiba să ştiu, Matthew? Toţi trei erau creaturi cu sânge cald şi nu meritau să te gândeşti de două ori la ei. Unul era gras şi cărunt, celălalt era de statură medie şi se plângea de vreme, spuse Gallowglass agasat.

— Bidwell, rostiră Matthew şi Walter în acelaşi timp.

— Şi Iffley, probabil, remarcă Walter. Ei doi mereu se plâng, ba de starea drumurilor, ba de zgomotul de la han, ba de calitatea berii.

— Cine-i Iffley? am întrebat cu voce tare.

— Un bărbat care se crede cel mai bun mănuşar din toată Anglia. Somers lucrează pentru el, răspunse Walter.

— Meşterul Iffley croieşte totuşi mănuşile reginei, atrase atenţia George.

— I-a făcut o singură pereche de mănuşi pentru vânătoare acum două decenii. Nu prea e suficient ca să-l transforme pe Iffley în cel mai important om pe o rază de cincizeci de kilometri, oricât de mult ar râvni el la onoarea asta. Matthew pufni cu dispreţ. Niciunul dintre ei, luat în parte, nu e teribil de inteligent, zise el. Împreună sunt de-a dreptul proşti. Dacă asta e tot ce poate scoate satul mai

bun, atunci ne putem întoarce la lecturile noastre.

— Asta-i tot? izbucni Walter cu o voce arţăgoasă. Ne aşezăm şi-i lăsăm pe ei să vină la noi?

— Da. Dar Diana nu pleacă de sub ochii mei. Sau ai tăi, Gallowglass, avertiză Matthew.

— Nu trebuie să-mi aminteşti care îmi sunt îndatoririle familiale, unchiule. O să am grijă ca certăreaţa de nevastă-ta să ajungă la noapte în patul tău.

— Certăreaţă, nu-i aşa? Soţul meu face parte din Congregaţie. O poteră de oameni o să vină călare să mă acuze că i-am făcut rău unei bătrâne lipsite de prieteni. Mă aflu într-un loc străin şi mă tot rătăcesc în drum spre dormitor. Încă n-am pantofi. Şi locuiesc într-un cămin plin de adolescenţi cărora nu le mai tace gura! am spus exasperată. Dar nu e nevoie să-ţi baţi capul cu mine. Sunt în stare să-mi port singură de grijă!

— Să-ţi porţi de grijă? Gallowglass râse şi clătină din cap. Nu, nu poţi. Iar după terminarea luptei va trebui să vedem ce putem face cu accentul ăla al tău. N-am înţeles nici jumătate din ce ai zis.

— Trebuie să fie irlandeză, spuse Hancock, uitându-se urât la mine. Cred că aşa se explică faptul că e legată printr-o vrajă şi vorbirea asta anapoda. Neamul ăla e complet nebun.

— Nu e irlandeză, replică Gallowglass. Nebună sau nu, i-aş fi înţeles accentul.

— Linişte! zbieră Matthew.

— Oamenii din sat sunt în dreptul casei de la poartă, anunţă Pierre în tăcerea care se lăsase.

— Du-te şi adu-i! îi ordonă soţul meu, apoi îşi îndreptă atenţia asupra mea: Lasă-mă pe mine să vorbesc! Nu le răspunde la întrebări decât dacă şi când îţi spun eu. Acum, continuă el în grabă, nu ne putem permite să se întâmple nimic… neobişnuit în seara asta, ca atunci când a venit aici văduva Beaton. Mai eşti ameţită? Simţi nevoia să te întinzi?

— Curioasă. Sunt curioasă, am spus, cu pumnii încleştaţi. Nu-ţi face griji pentru magia sau pentru

sănătatea mea. Fă-ţi griji pentru câte ore îţi vor trebui ca să-mi răspunzi la întrebări după plecarea preotului. Iar dacă încerci să scapi de ele cu scuza că „nu-i povestea mea“, te fac una cu pământul.

— Deci eşti perfect în regulă. Buzele lui Matthew tresăriră, şi el mă sărută pe frunte. Te iubesc, *ma lionne*[27].

— Ai putea să-ţi păstrezi declaraţiile de dragoste pentru mai târziu şi să-i dai mătuşii răgaz să-şi vină în fire, sugeră Gallowglass.

— De ce simte oare toată lumea nevoia să-mi spună cum să mă comport cu propria soţie? se răsti Matthew.

Calmul începea să i se fisureze.

— N-aş prea putea să-ţi spun, răspunse senin Gallowglass. Totuşi, Diana îmi aminteşte oarecum de bunica. Îl sfătuim pe Philippe dimineaţa, la prânz şi seara cum s-o controleze mai bine. Nu că ne-ar asculta.

Bărbaţii se aşezară cu toţii. Poziţiile lor aparent întâmplătoare formau un fel de pâlnie, mai largă la intrarea în cameră, mai îngustă în dreptul focului, acolo unde stăteam eu şi Matthew. Pentru că George şi Kit aveau să fie primii care să-i întâmpine pe slujitorul Domnului şi pe însoţitorii acestuia, Walter le luă zarurile şi manuscrisul piesei *Doctorul Faust* şi le dădu în schimb un exemplar din *Istoriile* lui Herodot. Deşi nu era o Biblie, Raleigh ne asigură că volumul acesta avea să imprime situaţiei seriozitatea cuvenită. Kit încă protesta faţă de nedreptatea schimbului, când se auziră paşi şi voci.

Pierre îi conduse înăuntru pe cei trei bărbaţi. Unul semăna atât de mult cu tânărul care îmi luase măsurile pentru pantofi, încât mi-am dat seama numaidecât că era Joseph Bidwell. Acesta tresări la auzul sunetului uşii ce se închidea în spatele lui şi se uită neliniştit peste umăr. Când îşi îndreptă din nou în faţă ochii urduroşi şi văzu dimensiunea adunării ce-l aştepta, tresări iar. Walter, care ocupa o poziţie de importanţă strategică în mijlocul încăperii, alături de Hancock şi Henry, îl ignoră pe pantofarul agitat şi îi aruncă o privire dispreţuitoare

[27] Leoaica mea (în limba franceză în original) (n. red.)

bărbatului îmbrăcat într-un veşmânt religios mânjit cu noroi.

— Ce vă aduce aici într-o astfel de seară, domnule Danforth? întrebă Raleigh.

— Seară bună, Sir Walter! spuse Danforth cu o plecăciune, scoţându-şi pălăria şi răsucind-o între degete. Îl observă apoi pe contele de Northumberland. Milord! Nu ştiam că vă aflaţi încă printre noi.

— Aveţi nevoie de ceva? întrebă Matthew pe un ton plăcut.

Rămăsese aşezat, cu picioarele întinse într-o poziţie de aparentă relaxare.

— Ah! Stăpâne Roydon!

Danforth mai făcu o plecăciune, de data aceasta adresată nouă. Îmi aruncă o privire curioasă, după care frica puse stăpânire pe el şi îi îndreptă din nou ochii către pălărie.

— Nu v-am mai văzut la biserică sau prin oraş. Bidwell s-a gândit că poate sunteţi bolnav.

Pantofarul se mută de pe un picior pe altul. Cizmele din piele pe care le purta scârţâiră şi se văitară, iar plămânii le răspunseră îndată cu şuierături şi o tuse lătrătoare. Un guler ofilit îi strângea gâtlejul, tremurând de fiecare dată când proprietarul încerca să tragă aer în piept. Pânza pliată era ponosită, iar o pată maronie şi unsuroasă în dreptul bărbiei indica faptul că mâncase ceva cu sos la cină.

— Da, m-am îmbolnăvit în Chester, dar mi-a trecut prin mila lui Dumnezeu şi mulţumită îngrijirilor soţiei mele. Matthew se întinse şi îmi prinse mâna cu devotamentul unui soţ. Doctorul s-a gândit că ar fi mai bine dacă mi-aş rade părul pentru a scăpa de febră, însă băile reci pe care le-am făcut la insistenţele Dianei au fost hotărâtoare.

— Soţie? spuse cu voce slabă Danforth. Văduva Beaton nu mi-a spus…

— Nu împărtăşesc problemele mele personale unei femei ignorante, spuse Matthew pe un ton tăios.

Bidwell strănută. Matthew îl cercetă mai întâi cu

îngrijorare, apoi cu o privire atent compusă, în care se citea începutul unei revelaţii. În seara aceasta aflam o grămadă de lucruri despre soţul meu, inclusiv faptul că putea fi un actor surprinzător de bun.

— Ah! Bineînţeles, sunteţi aici ca s-o rugaţi pe Diana să-l vindece pe Bidwell. Matthew scoase un sunet în semn de regret. Umblă atâtea bârfe fără rost. Deci vestea despre priceperea soţiei mele s-a răspândit deja?

În perioada aceasta, cunoştinţele medicale se apropiau periculos de mult de învăţătura unei vrăjitoare. Matthew *încerca* să mă bage în belele?

Bidwell vru să răspundă, dar nu reuşi să scoată decât un gâlgâit şi să scuture din cap.

— Dacă nu sunteţi aici pentru vindecare, atunci trebuie să fi venit pentru a-i aduce Dianei pantofii. Matthew mă privi cu drag, apoi se întoarse către preot: Aşa cum fără îndoială aţi auzit deja, bunurile soţiei mele s-au pierdut în timpul călătoriei noastre, domnule Danforth. Atenţia i se îndreptă iar către pantofar, iar în ton i se strecură o urmă de reproş: Ştiu că eşti un om ocupat, Bidwell, dar sper că ai terminat măcar galoşii. Diana e hotărâtă să meargă la biserică săptămâna aceasta, iar drumul spre sacristie e deseori inundat. Ar trebui să se ocupe cineva de el.

Pieptul lui Iffley pornise să se umfle de indignare încă din clipa în care Matthew începuse să vorbească. Până la urmă, omul nu mai rezistă.

— Bidwell a adus pantofii pentru care aţi plătit, dar nu suntem aici ca s-o servim pe soţia dumneavoastră sau ca să sporovăim despre bălţi şi galoşi! Îşi trase mantia în jurul şoldurilor, într-un gest menit să-i confere demnitate, însă lâna udă nu făcu decât să-i sporească asemănarea cu un şobolan murat, cu nasul ascuţit şi ochii ca nişte mărgele. Spuneţi-i, domnule Danforth!

Părintele Danforth arăta ca şi cum ar fi preferat să fie pârlit în iad decât să stea în casa lui Matthew Roydon, înfruntându-i soţia.

— Daţi-i drumul! Spuneţi-i! îl îndemnă Iffley.

— Au fost formulate anumite acuzaţii…

Atât reuşi să spună Danforth, pentru că Walter, Henry şi Hancock strânseră rândurile.

— Dacă sunteţi aici pentru a face acuzaţii, domnule, mi le puteţi adresa mie sau luminăţiei sale, spuse Walter tăios.

— Sau mie, vorbi George. Sunt citit în ale legii.

— Ah… ăăă… Da… Păi…

Preotul se pierdu cu firea.

— Văduva Beaton s-a îmbolnăvit. La fel şi tânărul Bidwell, spuse Iffley, hotărât să continue în ciuda faptului că Danforth cedase nervos.

— Fără îndoială, e aceeaşi febră care m-a afectat pe mine, iar acum pe tatăl băiatului, spuse blând soţul meu.

Îmi strânse degetele între ale lui. În spatele meu, Gallowglass înjură în barbă.

— Mai exact de ce-mi acuzi soţia, Iffley?

— Văduva Beaton a refuzat să i se alăture în nişte treburi malefice. Drept urmare, doamna Roydon a jurat să-i provoace dureri de încheieturi şi de cap.

— Fiul meu şi-a pierdut auzul, se plânse Bidwell, cu o voce îngroşată de tristeţe şi de flegmă. Aude un zbârnâit îngrozitor în urechi, ca al unui clopot. Văduva Beaton spune că a fost vrăjit.

— Nu se poate! am şoptit.

Sângele mi se scurse pur şi simplu din trup instantaneu. Într-o clipă, Gallowglass fu cu mâinile pe umerii mei, ţinându-mă dreaptă.

Cuvântul „vrăjit“ mă făcea să mă holbez într-un hău cunoscut. Cea mai mare temere a mea fusese întotdeauna că oamenii vor descoperi că mă trag din Bridget Bishop. Aveau să înceapă atunci privirile curioase şi suspiciunile. Singura reacţie posibilă era fuga. Am încercat să-mi desprind degetele din strânsoarea lui Matthew, însă el parcă ar fi fost de piatră, iar Gallowglass încă îmi ţinea umerii ca într-un cleşte.

— Văduva Beaton suferă de multă vreme de reumatism, iar fiul lui Bidwell are accese recurente de puroi în gât. Acestea deseori provoacă dureri şi surzenie. Bolile au

apărut înainte ca soţia mea să ajungă în Woodstock. Matthew făcu un gest leneş cu mâna liberă, în semn de „mare scofală“. Bătrâna e geloasă pe dibăcia Dianei, iar tânărul Joseph a fost captivat de frumuseţea ei şi e invidios pe statutul meu de om însurat. Acestea nu sunt acuzaţii, ci închipuiri fără rost.

— Ca slujitor al Domnului, stăpâne Roydon, e de datoria mea să le iau în serios. Am citit şi eu câte ceva.

Domnul Danforth vârî mâna în roba neagră şi scoase un teanc de foi mototolite. Erau vreo câteva zeci de hârtii legate grosolan cu o sfoară aspră. Timpul şi folosirea îndelungată le înmuiaseră fibra, ferfeniţind marginile şi dând paginilor o nuanţă cenuşie. Eram prea departe pentru a distinge titlul de pe prima foaie. Toţi trei vampirii îl văzură însă. La fel şi George, care se albi la faţă.

— Aceea este o parte din *Malleus Maleficarum*[28]. Nu ştiam că latina dumneavoastră e îndeajuns de bună pentru a înţelege o lucrare atât de dificilă, domnule Danforth, spuse Matthew.

Malleus era cel mai influent manual de vânare a vrăjitoarelor conceput vreodată, care sădea frica în inima oricărei creaturi.

Preotul păru jignit.

— Am fost la universitate, stăpâne Roydon.

— Sunt uşurat să aud asta. Cartea aceea n-ar trebui să se afle în posesia celor slabi de minte ori a superstiţioşilor.

— O cunoaşteţi? întrebă Danforth.

— Şi eu am fost la universitate, răspunse Matthew blajin.

— Atunci înţelegeţi de ce trebuie s-o interoghez pe această femeie.

Danforth încercă să înainteze prin cameră. Mârâitul

[28] Document legal şi teologic, datând din 1486, considerat până în secolul al XVIII-lea tratatul standard pe tema vrăjitoriei. Apariţia lui a contribuit mult la naşterea şi întreţinerea timp de două secole a isteriei vânătorilor de vrăjitoare. *Malleus* a fost opera a doi dominicani: Johann Sprenger, decanul Universităţii din Köln, Germania, şi Heinrich Krämer, profesor de teologie la Universitatea din Salzburg, Austria, (n.tr.)

gutural al lui Hancock îl opri în loc.

— Soţia mea nu are probleme de auz. Nu e nevoie să veniţi mai aproape.

— V-am spus eu că doamna Roydon are puteri supranaturale! spuse Iffley triumfător.

Danforth îşi strânse cartea în mâini.

— Cine v-a învăţat astfel de lucruri, doamnă Roydon? strigă el între pereţii răsunători ai sălii. De la cine aţi deprins meşteşugul vrăjitoriei?

Aşa începea nebunia: cu întrebări menite s-o păcălească pe acuzată şi s-o silească să condamne alte creaturi. Una câte una, vrăjitoarele erau prinse în păienjenişul minciunilor şi distruse. Mii de fiinţe din neamul meu fuseseră torturate şi ucise cu ajutorul acestor tactici. Am simţit că îmi vine să împroşc pe gură toate tăgăduielile învinuirilor acestora nemeritate.

— Nu!

Matthew îşi rostise avertismentul într-un murmur glacial.

— Se întâmplă lucruri ciudate în Woodstock. Un cerb alb i-a tăiat calea Văduvei Beaton, continuă Danforth. S-a oprit pe drum şi s-a holbat până când femeii i-a îngheţat sângele în vine. Noaptea trecută, un lup cenuşiu a fost văzut pe lângă casa ei. Ochii îi străluceau în beznă mai puternic decât felinarele atârnate afară pentru călătorii prinşi de furtună. Care dintre aceste animale vă este familiar? Cine vi le-a dăruit?

De data asta nu mai era nevoie ca Matthew să-mi spună să tac. Întrebările preotului urmau un tipar bine cunoscut, pe care îl studiasem în facultate.

— Vrăjitoarea trebuie să vă răspundă la întrebări, domnule Danforth, insistă Iffley, trăgându-l de mânecă pe tovarăşul său. O asemenea insolenţă din partea unei creaturi a întunericului nu poate fi îngăduită într-o comunitate cu frica lui Dumnezeu.

— Soţia mea nu vorbeşte cu nimeni fără consimţământul meu, spuse Matthew. Şi ai grijă pe cine numeşti vrăjitoare, Iffley.

Cu cât era provocat mai făţiş, cu atât mai greu îi venea lui Matthew să nu-şi piardă firea.

Privirea preotului se îndreptă de la mine la Matthew şi înapoi. Mi-am înăbuşit un scâncet.

— Învoiala ei cu diavolul o împiedică să rostească adevărul, spuse Bidwell.

— Taci, meştere Bidwell! îl mustră Danforth. Ce ai de spus, copila mea? Cine ţi-a arătat vicleşugurile diavolului? O altă femeie?

— Sau un bărbat, murmură Iffley. Doamna Roydon nu e singurul copil al întunericului din casa asta. Aici sunt cărţi şi instrumente ciudate, iar la miezul nopţii se ţin întruniri pentru a invoca spiritele.

Harriot oftă şi îi aruncă lui Danforth cartea sa.

— Matematică, domnule, nu magie. Văduva Beaton a zărit un text de geometrie.

— Nu dumneavoastră puteţi să măsuraţi tăria răului ce zace aici! izbucni Iffley.

— Dacă răul e ceea ce căutaţi, atunci căutaţi-l la văduva Beaton.

Deşi se străduise din răsputeri să rămână calm, Matthew îşi pierdea repede cumpătul.

— Deci pe ea o acuzaţi de vrăjitorie? întrebă iute Danforth.

— Nu, Matthew! Nu aşa! am şoptit, smucindu-l uşor de mână pentru a-i atrage atenţia.

El se întoarse către mine. Faţa îi era inumană, cu pupilele enorme şi sticloase. Am scuturat din cap, iar soţul meu trase adânc aer în piept, încercând să-şi potolească atât furia iscată de invadarea casei sale, cât şi nevoia feroce de a mă apăra.

— Astupaţi-vă urechile la vorbele lui, domnule Danforth! Roydon ar putea fi şi el un instrument al diavolului, avertiză Iffley.

Matthew se întoarse cu faţa către delegaţie.

— Dacă aveţi motive să-mi acuzaţi soţia de vreo fărădelege, găsiţi un judecător şi apucaţi-vă de treabă! Altfel ieşiţi afară! Şi, înainte de a te întoarce, Danforth,

gândeşte-te dacă alierea cu Iffley şi Bidwell e o mişcare înţeleaptă.

Parohul înghiţi în sec.

— L-aţi auzit, lătră Hancock. Afară!

— Se va face dreptate, stăpâne Roydon – dreptatea lui Dumnezeu! proclamă Danforth în vreme ce se retrăgea cu spatele din cameră.

— Doar dacă versiunea mea de dreptate nu va rezolva prima problema, Danforth, promise Walter.

Pierre şi Charles apărură din umbră şi deschiseră uşile pentru a-i conduce pe oaspeţii uluiţi spre ieşire. Afară vântul bătea cu putere. Înverşunarea furtunii ce stătea să înceapă n-avea decât să le confirme bănuielile despre puterile mele supranaturale.

„Afară, afară, afară!“ striga un glas insistent în mintea mea. Panica îmi inundă trupul cu adrenalină. Încă o dată fusesem redusă la condiţia de pradă. Gallowglass şi Hancock se întoarseră către mine, intrigaţi de mirosul fricii care îmi ieşea prin toţi porii.

— Rămâneţi pe loc, îi avertiză Matthew, apoi se ghemui în faţa mea. Diana simte nevoia să fugă. O să-şi revină într-o clipă.

— N-o să se termine niciodată. Am venit în căutare de ajutor, dar până şi aici sunt vânată.

Mi-am muşcat buza.

— N-are de ce să-ţi fie teamă. Danforth şi Iffley o să se gândească de două ori înainte să ne mai facă probleme, spuse Matthew ferm, luându-mi mâinile încleştate într-ale lui. Toţi se tem să le fiu duşman, şi celelalte creaturi, şi oamenii.

— Înţeleg de ce fiinţele supranaturale s-ar teme de tine. Eşti membru al Congregaţiei şi ai puterea să le distrugi. Nu e de mirare că văduva Beaton a venit aici când i-ai poruncit. Dar asta nu explică reacţia oamenilor în faţa ta. Danforth şi Iffley probabil bănuiesc că eşti… vârcolac.

M-am oprit înainte să-mi scape cuvântul „vampir”.

— Ah, Matthew nu e în pericol din pricina lor, spuse Hancock cu dispreţ. Oamenii ăştia sunt nişte nulităţi. Din

păcate, e probabil ca ei să aducă problema în atenţia oamenilor care chiar *contează.*

— Nu-l lua în seamă! îmi spuse Matthew.

— Care oameni? am şoptit.

Lui Gallowglass i se tăie răsuflarea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Matthew! Te-am văzut făcând lucruri îngrozitoare, dar cum ai putut să-i ascunzi şi *asta* soţiei tale?

Matthew privi către foc. Atunci când ochii lui îi întâlniră în sfârşit pe ai mei, erau plini de regret.

— Deci? l-am îndemnat.

Nodul care mi se formase în stomac odată cu apariţia primului sac de scrisori se strânse şi mai tare.

— Ei nu cred că sunt vampir. Ei ştiu că sunt spion.

Capitolul 6

— Spion? am repetat amorţită.

— Preferăm să ni se spună agenţi secreţi, fu replica acidă a lui Kit.

— Ţine-ţi gura, Marlowe, mârâi Hancock, sau ţi-o închid eu!

— Scuteşte-ne, Hancock! Nimeni nu te ia în serios când scuipi în halul ăsta, făcu Marlowe semn cu bărbia. Iar dacă nu foloseşti un limbaj civilizat cu mine, în curând o să se termine cu toţi regii şi soldaţii din Ţara Galilor care apar pe scenă. Vă fac pe toţi trădători şi servitori nepricepuţi.

— Ce e un vampir? întrebă George, întinzând o mână către carneţelul său, iar pe cealaltă către o bucată de turtă dulce.

Ca de obicei, nimeni nu-i dădu prea mare atenţie.

— Deci eşti un soi de James Bond elisabetan? Dar…

M-am uitat îngrozită la Marlowe. Urma să fie ucis într-o luptă cu cuţite în Deptford, înainte să împlinească treizeci de ani, iar crima avea să fie legată de viaţa lui de spion.

— Pălărierul londonez de lângă Saint Dunstan, cel care face nişte boruri atât de netede? Acel James Bond? chicoti George. De ce aţi crede vreodată că Matthew e pălărier, doamnă Roydon?

— Nu, George, nu acel James Bond. Matthew rămase ghemuit în faţa mea, studiindu-mi reacţia. Era mai bine dacă nu aflai asta.

— Aiurea-n tramvai! Nu ştiam şi nici nu-mi păsa dacă era o înjurătură potrivită pentru epoca elisabetană. Merit să ştiu adevărul.

— Poate, doamnă Roydon, dar, dacă îl iubeşti cu adevărat, nu are rost să insişti, spuse Marlowe. Matthew nu mai poate face distincţie între ce e adevărat şi ce nu. De aceea e nepreţuit pentru Maiestatea Sa.

— Ne aflăm aici ca să-ţi găsim un profesor, insistă Matthew, privindu-mă în ochi. Faptul că sunt atât membru al Congregaţiei, cât şi agentul reginei te va feri de rele. Nimic nu se întâmplă în ţară fără ştirea mea.

— Pentru cineva care pretinde că le ştie pe toate, ai trăit neştiutor ca un prunc pentru că de zile întregi mi se pare că ceva se întâmplă în casa asta. Sosesc prea multe scrisori. Iar tu şi Walter v-aţi certat.

— Vezi ceea ce vreau eu să vezi. Nimic mai mult.

Chiar dacă tendinţa dominatoare a lui Matthew crescuse exponenţial de când sosiserăm la Old Lodge, tot am rămas cu gura căscată când i-am auzit tonul.

— Cum îndrăzneşti? am rostit calm.

Matthew ştia că trăisem toată viaţa înconjurată de secrete. Şi plătisem un preţ mare pentru asta. M-am ridicat în picioare.

— Stai jos! scrâşni el. Te rog!

Mă luă de mână. Cel mai bun prieten al lui din lumea modernă, Hamish Osborne, mă avertizase că aici Matthew nu avea să mai fie acelaşi. Şi cum ar fi putut, când totul era atât de diferit aici? Femeilor li se cerea să accepte fără discuţie vorbele unui bărbat. Printre prieteni, soţului meu îi era foarte uşor să-şi redobândească vechile purtări şi scheme de gândire.

— Doar dacă îmi răspunzi. Vreau numele persoanei căreia îi raportezi şi felul în care te-ai băgat în povestea asta.

M-am uitat către nepotul şi prietenii lui, îngrijorată că acestea ar putea fi secrete de stat.

— Ei ştiu deja despre Kit şi despre mine, spuse Matthew, urmărindu-mi privirea. Se lupta să-şi găsească cuvintele. Totul a început cu Francis Walsingham[29]. Am părăsit

[29] Sir Francis Walsingham (1532-1590), politician englez şi principalul secretar al reginei Elisabeta I din 1573 până în 1590. A fost un diplomat priceput, ale cărui cunoştinţe în materie de limbi străine şi capacitate de a organiza activităţi de spionaj l-au făcut indispensabil pentru politica externă a reginei, (n.tr.)

Anglia spre sfârşitul domniei lui Henric[30]. Am stat un timp în Constantinopol, am mers în Cipru, am umblat prin Spania, am luptat la Lepanto, ba chiar am pus pe picioare o tipografie la Anvers, îmi explică Matthew. E drumul obişnuit al unui vampir. Căutăm o tragedie, o ocazie de a ne strecura în viaţa altcuiva. Dar nimic nu mi se potrivea, aşa că m-am întors acasă. Franţa era în pragul unui război civil şi religios. Cine a trăit cât mine învaţă să recunoască semnele. Un învăţător hughenot s-a arătat bucuros să-mi ia banii şi să plece la Geneva, unde îşi putea creşte fetele în siguranţă. Eu mi-am asumat identitatea unuia dintre verii lui, decedat cu multă vreme în urmă, m-am mutat în casa lui din Paris şi am luat-o de la capăt ca Matthew de la Forêt.

— Matthew cel din Pădure?

Am ridicat ironic din sprâncene.

— Aşa îl chema pe învăţător, spuse el amuzat. Parisul era periculos, iar Walsingham, ca ambasador al Angliei, îi atrăgea ca un magnet pe toţi rebelii nemulţumiţi din ţară. La sfârşitul verii anului 1572, toată furia care mocnea în Franţa a izbucnit. Eu l-am ajutat pe Walsingham să supravieţuiască împreună cu protestanţii englezi pe care îi adăpostea.

— Masacrul din Noaptea Sfântului Bartolomeu[31].

M-am cutremurat gândindu-mă la nunta însângerată dintre o prinţesă franceză catolică şi soţul ei protestant[32].

— Am devenit agentul reginei mai târziu, când ea l-a trimis pe Walsingham înapoi la Paris. El ar fi trebuit să intermedieze căsătoria Maiestăţii Sale cu unul dintre

[30] Henric al VIII-lea, rege între 1509 şi 1547, tatăl Elisabetei I (n.red.)

[31] Masacru comis de nobilii romano-catolici asupra protestanţilor francezi în noaptea de 24-25 august 1572. Scrierile moderne estimează numărul victimelor la peste 5 000. (n.tr.)

[32] Nunta dintre Henric de Navara şi Margaret de Valois, sora regelui de atunci al Franţei, Carol al X-lea. Henric era hughenot, Margaret, catolică. A fost pusă la cale de mama regelui, Caterina de Medici, ca simbol al politicii ei de reconciliere între catolicii şi hughenoţii care se luptau în Franţa. Nunta a avut loc cu patru zile înainte de masacrul din Noaptea Sfântului Bartolomeu. (n.red.)

prinţii de Valois, pufni Matthew. Era clar că regina nu era cu adevărat interesată de partidă. În timpul acelei vizite am aflat despre reţeaua de agenţi secreţi a lui Walsingham.

Soţul meu mă privi în ochi pentru scurt timp, apoi întoarse capul. În continuare îmi ascundea ceva. Am recapitulat povestea, am detectat nepotrivirile din relatarea lui şi am tras concluzia inevitabilă: Matthew era francez şi catolic, deci nu avea cum să fie, din punct de vedere politic, de partea Elisabetei Tudor în 1572. Sau în 1590. Dacă lucra pentru Coroana engleză, o făcea cu un scop mai larg. Dar Congregaţia jurase să nu se amestece în politica oamenilor.

Însă Philippe de Clairmont şi Cavalerii lui Lazăr, nu.

— Lucrezi pentru tatăl tău. Şi nu eşti doar vampir, ci şi catolic într-o ţară protestantă.

Faptul că Matthew lucra pentru Cavalerii lui Lazăr, şi nu doar pentru Elisabeta creştea exponenţial pericolul. În Anglia elisabetană nu doar vrăjitoarele erau vânate şi executate, ci şi trădătorii, fiinţele dotate cu puteri neobişnuite şi oamenii de altă credinţă.

— Congregaţia nu ţi-e de niciun ajutor dacă te amesteci în politica oamenilor. Cum a putut propria ta familie să-ţi ceară să faci ceva atât de riscant?

Hancock rânji.

— De aceea există mereu câte un de Clairmont în Congregaţie. Ca să aibă grijă ca idealurile măreţe să nu stea în calea unor afaceri profitabile.

— Nu e prima dată când lucrez pentru Philippe şi nu va fi nici ultima. Tu te pricepi să descoperi secrete, iar eu mă pricep să le păstrez, spuse simplu Matthew.

„Om de ştiinţă. Vampir. Războinic. Spion.“ Găsisem încă o piesă din puzzle-ul pe care îl reprezenta pentru mine Matthew şi în clipa aceea am înţeles mai bine obiceiul lui adânc înrădăcinat de a nu împărtăşi nimic, important sau nu, dacă nu era obligat să o facă.

— Nu-mi pasă câtă experienţă ai! Siguranţa ta depinde de Walsingham, iar tu îl înşeli.

Cuvintele lui nu făcuseră decât să mă înfurie şi mai tare.

— Walsingham a murit. Acum îi raportez lui William Cecil.

— Cel mai şiret individ în viaţă, spuse încet Gallowglass. Cu excepţia lui Philippe, desigur.

— Şi Kit? El lucrează pentru Cecil sau pentru tine?

— Nu-i spune nimic, Matthew! interveni Kit. Nu poţi avea încredere în ea.

— Aoleu, prefăcut mic şi viclean ce eşti! spuse Hancock încet. Tu eşti ăla care i-a aţâţat pe săteni.

Obrajii lui Kit se înroşiră, confirmându-i vinovăţia.

— Dumnezeule, Kit! Ce-ai făcut? întrebă Matthew uimit.

— Nimic, spuse Marlowe ursuz.

— Iar ai spus poveşti! Hancock îl admonestă cu degetul. Te-am mai avertizat că n-o să înghiţim aşa ceva, domnule Marlowe.

— Veştile despre proaspăta soţie a lui Matthew umpluseră satul, protestă Kit. Zvonurile ar fi putut să ne trimită Congregaţia pe cap. De unde era să ştiu că ea se afla deja aici?

— Cu siguranţă, acum ai să mă laşi să-l omor, de Clairmont. Îmi doresc asta de o veşnicie, spuse Hancock trosnindu-şi încheieturile degetelor.

— Nu. Nu te las, zise Matthew şi-şi trecu o mână peste chipul obosit. S-ar naşte prea multe întrebări şi în momentul ăsta n-am răbdare să născocesc răspunsuri convingătoare. Sunt doar bârfe ale satului. O să mă ocup eu de ele.

— Bârfele astea apar într-un moment nepotrivit, afirmă Gallowglass calm. Nu-i vorba doar de Berwick. Ştii cât de temători erau oamenii din Chester faţă de vrăjitoare. Când ne-am dus apoi către nord, în Scoţia, situaţia era şi mai rea.

— Dacă povestea se răspândeşte spre sud, în Anglia, fiinţa asta o să ne aducă moartea, promise Marlowe, arătând către mine.

— Necazurile o să rămână în Scoţia, replică Matthew. Şi gata cu vizitele prin sat, Kit!

— Nu uita că şi-a făcut apariţia în ajunul Zilei Morţilor, tocmai când era prevestită sosirea unei vrăjitoare de temut. Nu înţelegi? Proaspăta ta soţie a stârnit furtuna împotriva regelui Iacob, iar acum şi-a îndreptat atenţia către Anglia. Cecil trebuie să afle. Vrăjitoarea reprezintă o ameninţare la adresa reginei.

— Linişte, Kit! îl avertiză Henry, trăgându-l de braţ.

— Nu mă poţi reduce la tăcere. E de datoria mea să-i spun reginei. Pe vremuri mi-ai fi dat dreptate, Henry. Dar, de când a venit vrăjitoarea, totul s-a schimbat! V-a fermecat pe toţi cei de faţă, continuă Marlowe cu o privire turbată. Tu o iubeşti la nebunie ca pe o soră. George e pe jumătate îndrăgostit. Tom îi ridică în slăvi inteligenţa, iar Walter i-ar sălta fustele şi ar lipi-o de primul perete dacă nu s-ar teme de Matt. Du-o înapoi unde îi e locul! Eram fericiţi înainte.

— Matthew nu era fericit.

Tom fusese atras în partea noastră de cameră de energia furioasă a lui Marlowe.

— Spui că îl iubeşti, începu Kit şi se întoarse către mine cu o mină rugătoare. Ştii cu adevărat cine este? L-ai văzut hrănindu-se, i-ai simţit foamea când o fiinţă cu sânge cald se află prin preajmă? Îl poţi accepta complet, cu întunericul din sufletul lui, dar şi cu lumina, aşa cum fac eu? Tu ai magia drept consolare, însă eu nu sunt pe deplin viu fără el. Toată poezia mă părăseşte când el pleacă şi doar Matthew poate să vadă puţina bunătate pe care o am în mine. Lasă-mi-l! Te rog!

— Nu pot, am răspuns simplu.

Kit se şterse la gură cu mâneca, de parcă gestul ar fi putut să îndepărteze orice urmă a mea.

— Când restul Congregaţiei îţi va descoperi afecţiunea pentru el…

— Dacă afecţiunea mea pentru el nu e îngăduită, nici a ta nu e, l-am întrerupt.

Marlowe tresări.

— Dar niciunul dintre noi nu alege pe cine să iubească, am încheiat.

— Iffley şi prietenii lui nu vor fi ultimii care să te acuze de vrăjitorie, spuse Kit cu o urmă de triumf amar. Ia aminte la ce spun, doamnă Roydon! Deseori, demonii văd viitorul la fel de limpede ca vrăjitoarele.

Matthew îmi înconjură talia cu braţul. Am simţit atingerea rece şi familiară a degetelor lui dintr-o parte în alta a cutiei toracice, urmând linia curbă care mă însemna drept proprietatea unui vampir. Pentru el era o puternică amintire a faptului că, în trecut, nu reuşise să mă protejeze. La vederea intimităţii gestului, Kit scoase un sunet de durere îngrozitor, pe jumătate înăbuşit.

— Dacă vezi atât de bine viitorul, atunci ar fi trebuit să prevezi ce va însemna pentru mine trădarea ta, spuse Matthew, îndreptându-se de spate. Piei din ochii mei, Kit, sau, jur pe Dumnezeu, nu va mai rămâne nimic din tine!

— Ai alege-o pe ea în locul meu?

Kit părea uluit.

— Fără să şovăi. Ieşi afară! repetă Matthew.

Kit ieşi din cameră cu paşi măsuraţi, însă, odată ajuns pe coridor, îşi iuţi mersul. Paşii îi răsunară pe treptele din lemn, tot mai rapizi, în vreme ce urca spre camera lui.

— Va trebui să stăm cu ochii pe el. Privirea pătrunzătoare a lui Gallowglass se întoarse dinspre uşa pe care ieşise Kit către Hancock. Acum nu mai putem avea încredere în ceea ce va face.

— Marlowe n-a fost niciodată de încredere, murmură Hancock.

Pierre se strecură cu o mutră plouată pe uşa deschisă, ţinând în mână o altă scrisoare.

— Nu acum, Pierre! gemu Matthew, aşezându-se şi întinzând mâna către paharul cu vin. Umerii îi căzură, sprijiniţi de spătarul scaunului. Pur şi simplu ziua asta nu mai suportă încă o criză, fie că e vorba de regină, de ţară sau de catolici. Orice ar fi poate aştepta până dimineaţă.

— Dar… milord, se bâlbâi Pierre, întinzându-i scrisoarea.

Matthew aruncă o privire către scrisul apăsat de pe faţa plicului.

— Pe toţi sfinţii!

Ridică degetele ca pentru a atinge hârtia, apoi încremeni. Gâtul i se încordă de parcă s-ar fi chinuit să se controleze. Ceva roşu cu negru i se ivi în colţul ochiului, apoi îi alunecă pe obraz şi-i picură pe pliurile gulerului. Lacrima de sânge a unui vampir.

— Ce e, Matthew?

M-am uitat peste umărul lui, întrebându-mă ce-i provocase atâta suferinţă.

— Ah! Ziua nu s-a terminat încă, spuse Hancock neliniştit în vreme ce se retrăgea. Mai e o mică problemă care are nevoie de rezolvare. Tatăl tău te crede mort.

Pe vremea mea, tatăl lui Matthew, Philippe, era cel mort, şi încă într-un mod îngrozitor, tragic, irevocabil. Însă acum ne aflam în 1590, ceea ce însemna că Philippe era în viaţă. Încă de când ajunseserăm mă îngrijora posibilitatea unei întâlniri întâmplătoare cu Ysabeau sau cu Miriam, asistenta lui Matthew, şi efectele pe care le-ar fi putut avea în viitor o asemenea întâlnire. Nici măcar o dată nu mă gândisem însă ce influenţă ar fi exercitat asupra soţului meu revederea cu Philippe.

Trecutul, prezentul şi viitorul se ciocniră. Dacă m-aş fi uitat în colţuri, cu siguranţă aş fi văzut timpul deşirându-se în semn de protest. Însă ochii îmi erau aţintiţi asupra lui Matthew şi a lacrimii de sânge de pe pânza albă ca zăpada a gulerului său.

Gallowglass reluă brusc povestea.

— Pentru că ştiam veştile venite din Scoţia, ne-am temut că dispariţia aceea bruscă însemna că o porniseşi spre nord, după regină, şi că fuseseşi prins în nebunia de acolo. Te-am căutat vreme de două zile. Când am văzut că nu dăm de urma ta… La naiba, Matthew, n-am avut încotro şi a trebuit să-i spunem lui Philippe că ai dispărut! Ori asta, ori dădeam alarma la Congregaţie.

— Mai e ceva, milord.

Pierre întoarse scrisoarea pe partea cealaltă. Sigiliul de pe ea semăna cu toate celelalte pe care le asociam cu Cavalerii lui Lazăr, doar că aici ceara era un amestec de roşu şi negru intens, iar pe suprafaţa ei fusese lipită o

monedă cu margini uzate şi subţiri, care luase locul obişnuitei amprente a sigiliului folosit de ordin. Pe monedă erau gravate o cruce şi o semilună, două dintre simbolurile familiei de Clairmont.

— Ce i-aţi spus?

Matthew părea hipnotizat de semiluna palidă din argint ce plutea pe micul lac roşu şi negru.

— Cuvintele noastre au prea puţină importanţă, acum, că a sosit asta. În decurs de maximum o săptămână trebuie să pui piciorul pe pământ francez. Altfel Philippe va porni spre Anglia, bâigui Hancock.

— Tatăl meu nu are voie să vină aici, Hancock. E cu neputinţă.

— Bineînţeles că e cu neputinţă. Regina o să-i reteze capul pentru tot ce a făcut ca să tulbure apele politicii englezeşti. Trebuie să te duci tu la el. Dacă mergi zi şi noapte, o să ai suficient timp, îl asigură Hancock.

— Nu pot.

Privirea lui Matthew rămăsese aţintită asupra plicului nedeschis.

— Philippe va avea cai pregătiţi. Te vei întoarce repede, murmură Gallowglass, punând mâna pe umărul unchiului său.

Matthew ridică privirea, şi ochii lui căpătară brusc o căutătură sălbatică.

— Nu e vorba de distanţă. E vorba…

Dar apoi se opri brusc.

— E soţul mamei tale, unchiule. Cu siguranţă, poţi avea încredere în Philippe. Asta dacă nu cumva l-ai minţit şi pe el.

Hancock îşi miji ochii.

— Kit are dreptate. Nimeni nu se poate încrede în mine, spuse Matthew şi sări în picioare. Viaţa mea e o ţesătură de minciuni.

— Nu e locul şi nici momentul să debitezi prostiile tale filosofice, Matthew. Chiar în clipa asta Philippe se întreabă dacă nu cumva a mai pierdut un fiu! exclamă Gallowglass. Las-o pe fată cu noi, urcă pe cal şi fă ceea ce-ţi porunceşte

tatăl tău. Dacă nu, să ştii că eu te pun la pământ, iar Hancock te cară până acolo.

— Trebuie să fii foarte sigur de tine, Gallowglass, ca să-mi dai mie ordine, spuse Matthew pe un ton ameninţător.

Îşi sprijini mâinile pe marginea şemineului şi se holbă la flăcări.

— Sunt sigur de bunicul meu. Pe tine te-a făcut vampir Ysabeau, dar prin venele mele curge sângele lui Philippe.

Cuvintele tânărului îl răniră pe Matthew. Ridică brusc capul, şi emoţiile brute îi copleşiră obişnuita impasibilitate.

— George, Tom, mergeţi sus şi ocupaţi-vă de Kit! murmură Walter.

Îi făcu apoi semn din cap lui Pierre, şi servitorul se grăbi să-i scoată afară din cameră. În vestibul răsunară cereri noi de mâncare şi vin. Cei doi bărbaţi ajunseră în grija lui Françoise, iar Pierre se întoarse, închise bine uşa, apoi se postă în faţa ei. Doar eu, Walter, Henry şi Hancock, plus servitorul cel tăcut, rămăseserăm martori la discuţie. Gallowglass încerca în continuare să-l convingă pe Matthew.

— Trebuie să mergi la Sept-Tours. Tatăl tău n-o să aibă linişte până când n-o să capete cadavrul tău pentru îngropăciune sau până când n-o să te vadă viu în faţa lui. Philippe nu are încredere în Elisabeta. Şi nici în Congregaţie.

Gallowglass sperase ca, de data aceasta, vorbele lui să aducă alinare, însă Matthew îşi păstră aerul distant.

Nepotul lui scoase un sunet exasperat.

— N-ai decât să-i înşeli pe ceilalţi – şi pe tine, dacă trebuie! Poţi să discuţi variante toată noaptea, dacă pofteşti! Dar mătuşa are dreptate: totul e aiurea. Vocea lui Gallowglass scăzu în intensitate. Diana ta nu miroase bine. Iar tu miroşi a mai bătrân decât săptămâna trecută. Eu ştiu ce secret ascundeţi. Şi el va şti.

Gallowglass dedusese că eram o călătoare în timp. Dintr-o singură privire aruncată lui Hancock mi-am dat seama că şi el ştia.

— Destul! lătră Walter.

Gallowglass şi Hancock tăcură numaidecât. Motivul sclipea pe degetul mic al lui Raleigh: un sigiliu pe care erau schiţate contururile lui Lazăr şi ale sicriului acestuia.

— Deci şi tu eşti cavaler! am spus uluită.

— Da, răspunse Walter scurt.

— Şi eşti mai mare în grad decât Hancock. Dar decât Gallowglass?

Prea multe declaraţii de loialitate şi supunere se amestecaseră în încăpere. Îmi doream cu disperare să le organizez într-un text coerent.

— Sunt mai mare în grad decât oricare altul din această încăpere, doamnă, cu excepţia lui Matthew, mă avertiză Raleigh. Iar „oricare altul” se referă şi la dumneavoastră.

— N-ai nicio autoritate asupra mea, am replicat. Care e mai exact rolul tău în treburile familiei de Clairmont, Walter?

Raleigh îi aruncă lui Matthew o privire albastră furioasă peste capul meu.

— Totdeauna e aşa?

— De obicei, răspunse sec soţul meu. Durează până te obişnuieşti, dar mie îmi place. Cu timpul s-ar putea să-ţi placă şi ţie.

— Am deja o femeie pretenţioasă în viaţa mea. Nu-mi mai trebuie încă una, pufni Walter. Dacă ţineţi neapărat să ştiţi, eu conduc frăţia din Anglia, doamnă Roydon. Matthew nu poate face asta, dată fiind poziţia lui în cadrul Congregaţiei. Ceilalţi membri ai familiei erau ocupaţi cu altele. Sau au refuzat.

Privirea lui Walter se îndreptă către Gallowglass.

— Deci tu eşti unul dintre cei opt maeştri regionali ai ordinului şi răspunzi direct în faţa lui Philippe, am spus gânditoare. Mă miră că nu eşti al nouălea cavaler.

Al nouălea cavaler reprezenta un personaj misterios în cadrul ordinului. Identitatea lui era ascunsă în faţa tuturor, mai puţin a celor aflaţi la nivelurile cele mai înalte.

Raleigh înjură cu atâta înverşunare încât lui Pierre i se tăie răsuflarea.

— Îi ascunzi soţiei tale faptul că eşti spion şi membru al Congregaţiei, dar îi povesteşti cele mai intime chestiuni legate de frăţie?

— A întrebat, răspunse simplu Matthew. Dar cred că am discutat destul despre ordinul lui Lazăr pentru seara asta.

— Soţia ta nu se va mulţumi să lase lucrurile aşa. Se va agăţa cu dinţii de treaba asta ca un câine de os, spuse Raleigh, încrucişându-şi braţele la piept şi încruntându-se. Foarte bine. Dacă e musai să ştiţi, Henry e al nouălea cavaler. Faptul că nu vrea să îmbrăţişeze credinţa protestantă îl face vulnerabil în faţa acuzaţiilor de trădare aici, în Anglia, iar în Europa poate deveni o ţintă uşoară pentru orice nemulţumit care ar dori ca Maiestatea Sa să-şi piardă tronul. Philippe i-a oferit poziţia ca să-l ferească de cei care ar putea să abuzeze de firea lui încrezătoare.

— Henry, rebel?

L-am privit uluită pe uriaşul cel blând.

— Nu sunt rebel, răspunse acesta încordat. Însă protecţia lui Philippe de Clairmont mi-a salvat viaţa în mai multe rânduri.

— Contele de Northumberland e un om puternic, Diana, spuse calm Matthew, ceea ce-l face un pion valoros în mâinile unui jucător lipsit de scrupule.

Gallowglass tuşi.

— Putem să lăsăm deoparte discuţiile despre frăţie şi să revenim la chestiunile mai urgente? Congregaţia va apela la Matthew pentru a potoli spiritele în Berwick. Regina va vrea ca el să le agite şi mai tare, căci, atâta vreme cât scoţienii sunt ocupaţi cu vrăjitoarele, nu pot să pună la cale vreo nelegiuire în Anglia. Acasă, proaspăta soţie a lui Matthew se confruntă cu acuzaţii de vrăjitorie. Iar tatăl lui îl cheamă înapoi în Franţa.

— Dumnezeule! spuse Matthew ciupindu-se de nas. Ce încurcătură!

— Şi cum propui s-o descurcăm? întrebă Walter. Gallowglass, spui că Philippe nu poate veni aici, dar mă tem că nici Matthew n-ar trebui să meargă acolo.

— Nimeni n-a spus că a avea trei stăpâni şi o soţie o să fie uşor, declară posac Hancock.

— Deci care dintre cele patru rele să fie, Matthew? întrebă Gallowglass.

— Dacă Philippe nu primeşte din mâna mea moneda introdusă în sigiliul scrisorii, şi încă repede, va veni să mă caute, spuse Matthew cu o voce cavernoasă. E un test de loialitate. Iar tatăl meu e înnebunit după teste.

— Tatăl tău nu se îndoieşte de tine. Neînţelegerea va fi lămurită când vă veţi vedea, interveni Henry şi, văzând că Matthew nu-i răspunde, continuă ca să umple tăcerea: Mereu îmi spui că trebuie să am un plan, altfel voi fi atras în uneltirile altora. Spune-ne ce trebuie făcut, iar noi ne vom ocupa de detaliile practice.

Fără un cuvânt, Matthew trecu în revistă opţiunile, respingându-le una câte una. Oricărui alt bărbat i-ar fi trebuit zile întregi pentru a recapitula toate argumentele şi contraargumentele. Matthew avu nevoie doar de câteva minute. Chipul îi reflectă prea puţin zbuciumul interior – trădat însă de muşchii vizibil încordaţi ai umerilor şi de mâna pe care şi-o trecea distrat prin păr.

— O să mă duc, zise în cele din urmă. Diana va rămâne aici, cu Gallowglass şi Hancock. Walter va trebui să găsească o scuză ca s-o amâne pe regină. Iar cu Congregaţia mă descurc.

— Diana nu poate să rămână în Woodstock, spuse ferm Gallowglass. Nu acum, când Kit s-a preumblat prin sat, răspândindu-şi minciunile şi punând întrebări despre ea. Fără prezenţa ta aici, nici regina, nici Congregaţia nu vor avea vreun motiv s-o ferească pe soţia ta de judecător.

— Putem merge la Londra, Matthew, l-am îndemnat. Împreună. E un oraş mare. Sunt prea multe vrăjitoare acolo ca să fiu luată în seamă de cineva. Sunt vrăjitoare care nu se tem de puterile mele şi mesageri care pot să ducă în Franţa vestea că eşti în siguranţă. Nu trebuie să te duci tu personal.

„Nu trebuie să-ţi revezi tatăl.“

— Londra! pufni Hancock. N-ai rezista nici trei zile

acolo, *madame.* Eu şi Gallowglass o să te ducem în Ţara Galilor, la Abergavenny.

— Nu. Privirea îmi era atrasă irezistibil de pata stacojie de la gâtul soţului meu. Dacă Matthew se duce în Franţa, merg şi eu cu el.

— În niciun caz. N-o să te târăsc printr-un război.

— Războiul s-a domolit odată cu venirea iernii, spuse Walter. Ar putea fi mai bine s-o iei pe Diana la Sept-Tours. Puţini sunt cei îndeajuns de curajoşi ca să ţi se opună, Matthew. Şi nimeni nu-l va înfrunta de bunăvoie pe tatăl tău.

— Ai de ales, am spus cu înverşunare.

N-aveam să-i las pe prietenii şi pe rudele lui Matthew să se folosească de mine pentru a-l sili să meargă în Franţa.

— Da. Şi te aleg pe tine.

Soţul meu îmi atinse conturul buzei cu degetul mare. Am simţit că mi se frânge inima. Avea să se ducă la Sept-Tours.

— Nu face asta! l-am implorat.

N-am avut încredere în mine să spun mai multe, de teamă să nu trădez faptul că, în epoca noastră, Philippe era deja mort şi că avea să fie o tortură pentru Matthew să-l vadă din nou viu.

— Philippe mi-a spus că împerecherea e o chestiune de destin. Că, odată ce te voi găsi, nu-mi va rămâne decât să accept decizia sorţii. Dar nu aşa stau lucrurile. În fiecare clipă, pentru tot restul vieţii mele, te voi alege pe tine – înaintea tatălui meu, înaintea propriului interes, chiar şi înaintea familiei de Clairmont.

Buzele lui Matthew se lipiră de ale mele, reducându-mi la tăcere protestele. Fermitatea din sărutul lui era inconfundabilă.

— Atunci am stabilit, spuse blând Gallowglass.

Matthew îmi susţinu privirea şi dădu din cap în semn de aprobare.

— Da. Eu şi Diana mergem acasă. Împreună.

— Sunt multe aranjamente de făcut, zise Walter. Lasă totul în seama noastră. Soţia ta pare extenuată, iar

călătoria va fi solicitantă. Ar trebui să vă odihniţi amândoi.

După ce prietenii lui Matthew plecară în salon, nici eu, nici el n-am dat vreun semn că voiam să mergem la culcare.

— Şederea noastră în 1590 nu e chiar aşa cum am sperat, recunoscu Matthew. Lucrurile ar fi trebuit să meargă fără piedici.

— Cum ar fi putut să meargă fără piedici când trebuie să-ţi împărţi permanent atenţia între Congregaţie, procesele de la Berwick, serviciul elisabetan de spionaj şi Cavalerii lui Lazăr?

— Faptul că sunt membru al Congregaţiei şi spion ar fi trebuit să ne ajute, nu să ne stânjenească, zise Matthew şi se uită pe geam. Am crezut că o să venim la Old Lodge, o să ne folosim de serviciile Văduvei Beaton, o să găsim manuscrisul la Oxford şi o să plecăm după câteva săptămâni.

Mi-am muşcat buza, abţinându-mă să subliniez defectele strategiei lui – Henry şi Gallowglass o făcuseră deja în repetate rânduri de-a lungul serii –, însă expresia de pe chip mă dădu de gol.

— Am fost nesocotit, spuse el oftând. Şi problema nu e doar consolidarea credibilităţii tale sau ocolirea capcanelor evidente, precum procesele vrăjitoarelor sau războaiele. Mă simt copleşit. Am imaginea de ansamblu a ceea ce am făcut pentru Elisabeta şi pentru Congregaţie, ca şi a contraatacurilor pe care le-am iniţiat pentru tatăl meu, însă detaliile s-au estompat. Ştiu data, însă nu şi ziua săptămânii. Asta înseamnă că nu sunt sigur ce mesager urmează să vină şi când se va face următoarea livrare. Aş fi putut să jur că m-am despărţit de Gallowglass şi de Hancock înainte de Halloween.

— Diavolul se ascunde în detalii, am murmurat.

I-am atins dâra sfărâmicioasă de sânge uscat ce marca traseul lacrimii lui. Se vedeau rămăşiţe în colţul ochiului şi un firişor subţire de-a lungul obrazului.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că tatăl tău te-ar putea contacta.

— Era doar o chestiune de timp. Ori de câte ori Pierre îmi aducea poşta, mă pregăteam sufleteşte. Însă curierul fusese deja astăzi şi plecase. Scrisul tatei m-a luat prin surprindere, asta-i tot, îmi explică el. Uitasem cât de puternic era odată. Când l-am recuperat din mâinile naziştilor în 1944, trupul îi era atât de strivit încât nici măcar sângele de vampir nu l-a mai putut înzdrăveni. Nu putea nici să ţină un stilou în mână. Lui, căruia îi plăcuse la nebunie să scrie, nu-i mai ieşea decât un mâzgălit ilizibil.

Ştiam despre capturarea şi prizonieratul lui Philippe în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, însă doar prea puţin despre ceea ce suferise în mâinile naziştilor, care voiseră să determine câtă durere putea îndura un vampir.

— Poate că zeiţa a vrut să călătorim în 1590 şi pentru altceva decât binele meu, am spus. Revederea lui Philippe ar putea să-ţi redeschidă vechile răni… şi să le vindece.

— Dar mai întâi să le agraveze.

Matthew îşi lăsă capul în jos.

— Şi totuşi, în cele din urmă te-ar putea tămădui, am insistat eu şi i-am netezit părul de pe capul dur şi încăpăţânat. Încă n-ai deschis scrisoarea tatălui tău.

— Ştiu ce scrie.

— Poate ar trebui oricum s-o deschizi.

Într-un târziu, Matthew îşi strecură degetul sub sigiliu şi îl rupse. Moneda se rostogoli din patul de ceară, iar el o prinse în palmă. Când despături hârtia groasă, aceasta răspândi un miros slab de dafin şi rozmarin.

— E în greacă? am întrebat privind peste umărul lui la singurul rând de text şi la înfloriturile literei *phi* scrise dedesubt.

— Da.

Matthew urmări literele, luând primul contact şovăitor cu tatăl său.

— Îmi ordonă să mă întorc acasă. Imediat.

— Poţi îndura să-l revezi?

— Nu. Da. Matthew mototoli scrisoarea în pumn. Nu ştiu.

I-am luat foaia de hârtie şi am netezit-o în forma ei dreptunghiulară iniţială. Moneda sclipea în palma soţului meu. O fărâmă de metal stârnise atâtea necazuri.

— Nu trebuie să-l înfrunţi singur.

A sta lângă el când îşi întâlnea tatăl mort nu însemna mare lucru, însă era tot ce puteam face pentru a-i alina suferinţa.

— Fiecare dintre noi e singur cu Philippe. Unii cred că tata poate să vadă în sufletul celorlalţi, murmură Matthew. Mă îngrijorează faptul că te duc acolo. În cazul lui Ysabeau, puteam să prevăd cum avea să reacţioneze: răceală, furie, apoi acceptare. Când vine vorba de Philippe, habar nu am. Nimeni nu înţelege cum îi funcţionează lui mintea, ce informaţii are, ce capcane întinde. Dacă eu sunt secretos, atunci tatăl meu e de nepătruns. Nici măcar Congregaţia n-are idee ce pune el la cale, şi Dumnezeu ştie că membrii ei şi-au petrecut destul timp încercând să-şi dea seama.

— O să fie bine, l-am liniştit.

Philippe trebuia să mă accepte în familie. Asemenea mamei şi fratelui lui Matthew, nu va avea de ales.

— Să nu crezi că-l poţi birui, mă avertiză Matthew. Poate că semeni cu mama, aşa cum a spus Gallowglass, dar până şi ea îi mai cade în plasă din când în când.

— Faci parte din Congregaţie şi în prezent? Aşa ai ştiut că Knox şi Domenico sunt membri?

Vrăjitorul Peter Knox mă urmărise din clipa în care chemasem *Ashmole 782* în Biblioteca Bodleiană. Cât despre Domenico Michele, el era un vampir cu o animozitate veche împotriva familiei de Clairmont. Fusese prezent în castelul La Pierre înainte ca un alt membru al Congregaţiei să mă tortureze.

— Nu, spuse scurt Matthew întorcându-mi spatele.

— Atunci ceea ce-a spus Hancock despre faptul că familia de Clairmont a făcut mereu parte din Congregaţie nu mai e valabil?

Mi-am ţinut răsuflarea. „Spune că nu”, l-am îndemnat în tăcere, „chiar dacă e o minciună“.

— Mai e valabil, răspunse el pe un ton egal, zdrobindu-mi speranţele.

— Atunci cine…? Vocea mi se stinse. Ysabeau? Baldwin? Cu siguranţă, nu Marcus!

Nu-mi venea să cred că mama lui Matthew, fratele sau fiul lui puteau fi implicaţi, şi fără ca vreunuia să-i scape ceva.

— Există în arborele meu genealogic fiinţe pe care nu le cunoşti, Diana. În orice caz, nu sunt liber să divulg identitatea celui care stă la masa Congregaţiei.

— Vreuna dintre regulile astea care ne îngrădesc pe noi, ceilalţi, se aplică şi familiei tale? m-am întrebat. Vă amestecaţi în politică, am văzut registrele contabile care o dovedesc. Speri că, atunci când ne vom întoarce în prezent, acest misterios membru al familiei ne va apăra cumva de furia Congregaţiei?

— Nu ştiu, spuse Matthew încordat. Nu mai sunt sigur de nimic.

Planurile noastre de plecare prinseră repede contur. Walter şi Gallowglass discutau despre cea mai bună rută, în vreme ce Matthew îşi punea treburile în ordine.

Hancock fusese trimis la Londra împreună cu Henry şi cu un pachet de scrisori învelit în piele. Ca pair al domeniului, contelui i se cerea să fie prezent la curte cu ocazia festivităţilor de ziua reginei ce aveau să aibă loc pe şaptesprezece noiembrie. George şi Tom fuseseră trimişi la Oxford cu o substanţială sumă de bani şi un Marlowe căzut în dizgraţie. Hancock îi avertizase cu privire la drasticele măsuri ce aveau să urmeze dacă demonul mai făcea valuri. Poate că Matthew era departe, însă Hancock rămânea la o sabie distanţă şi n-ar fi ezitat să lovească în caz de nevoie. În plus, Matthew îl instruise pe George ce întrebări anume despre manuscrisul alchimic le putea pune cărturarilor de la Oxford.

Propriile mele treburi erau mult mai simplu de rezolvat. Aveam puţine lucruri de împachetat: cerceii lui Ysabeau, noii mei pantofi, câteva haine. Françoise îşi concentrase

toate eforturile asupra unei rochii trainice de culoarea scorţişoarei pe care mi-o croia pentru călătorie. Gulerul înalt, îmblănit, era menit să se strângă bine şi să mă apere de vânturi şi ploi. Pieile mătăsoase de vulpe pe care Françoise mi le cususe în căptuşeala mantiei aveau acelaşi scop, la fel şi fâşiile de blană pe care le inserase în marginile brodate ale noilor mele mănuşi.

Ultimul lucru pe care l-am făcut la Old Lodge a fost să pun bine micul caiet pe care Matthew mi-l dăduse în bibliotecă. Un astfel de obiect era uşor de pierdut pe drumul către Sept-Tours, iar eu îmi doream să fie cât mai bine ferit de ochii curioşilor. M-am aplecat deasupra rogojinilor din papură şi am luat din ele câteva firişoare de rozmarin şi levănţică. Apoi m-am dus la biroul lui Matthew, am ales o pană şi o călimară şi am făcut ultima menţiune în jurnal.

5 noiembrie 1590 ploaie rece
Veşti de acasă. Ne pregătim de călătorie.

După ce am suflat uşor peste cuvinte ca să usuc cerneala, am strecurat rozmarinul şi levănţică în despărţitura dintre pagini. Mătuşa mea folosea rozmarin pentru vrăjile de memorie şi levănţică pentru a da o notă de precauţie farmecelor de dragoste. Era o combinaţie potrivită pentru situaţia noastră actuală.

— Urează-ne noroc, Sarah! am şoptit în vreme ce strecuram micul volum la capătul raftului, sperând că aveam să-l regăsesc la întoarcere.

Capitolul 7

Rima Jaén detesta luna noiembrie. Orele de lumină naturală se împuţinau, abandonând în fiecare zi cu câteva momente mai repede lupta lor cu crepusculul. Şi era o perioadă îngrozitoare în Sevilla, căci tot oraşul se pregătea de sezonul sărbătorilor, iar ploaia pândea după fiecare colţ. Obişnuitele apucături haotice ale şoferilor din oraş se accentuau cu fiecare oră ce trecea.

Rima era ţintuită la biroul său de săptămâni în şir. Şeful ei se hotărâse să cureţe spaţiile de depozitare din pod. Iarna trecută, ploaia străbătuse prin ţiglele vechi şi crăpate de pe acoperişul bătrânei case, iar prognoza pentru următoarele luni suna şi mai rău. Nu erau bani pentru rezolvarea problemei, aşa că personalul de serviciu căra pe scări cutii de carton mucegăite, pentru ca nimic valoros să nu fie distrus în timpul furtunilor care aveau să vină. Tot restul era aruncat discret, astfel încât niciun potenţial donator să nu descopere ce se petrecea.

Era o treabă murdară şi o escrocherie, însă trebuia făcută, reflectă Rima. Biblioteca era o arhivă mică, specializată şi săracă în resurse. Grosul colecţiilor sale provenea de la o familie de seamă din Andaluzia, al cărei arbore genealogic putea fi trasat până la perioada Reconquistei, când creştinii îşi luaseră înapoi peninsula de la războinicii musulmani care o ocupaseră în secolul al optulea. Puţini oameni de ştiinţă aveau motive să scotocească prin bizara adunătură de cărţi şi obiecte pe care neamul Gonçalve le colecţionase de-a lungul anilor. Cei mai mulţi cercetători se duceau puţin mai încolo pe aceeaşi stradă, la Archivo General de Indias, certându-se despre Columb. Concetăţenii Rimei îşi doreau în bibliotecile lor ultimele cărţi de suspans apărute pe piaţă, nu manuale de instrucţiuni iezuite din anii 1700 şi reviste

de modă pentru femei din anii 1800.

Rima luă micul volum ce stătea pe colţul biroului ei şi îşi coborî perechea de ochelari viu coloraţi de pe creştetul capului, unde îi ţineau pe spate părul negru. Remarcase jurnalul cu o săptămână în urmă, când unul dintre oamenii de serviciu trântise în faţa ei o ladă de lemn, gemând nemulţumit. De atunci îl înscrisese în colecţie ca *Manuscrisul Gonçalve 4890,* cu descrierea „Jurnal obişnuit englezesc, anonim, sfârşitul secolului al XVI-lea“. Asemenea majorităţii jurnalelor obişnuite, era în mare parte gol. Rima văzuse un exemplu de jurnal spaniol, deţinut de un moştenitor Gonçalve şi trimis la Universitatea din Sevilla în 1628. Era frumos legat, liniat şi paginat cu numere ornamentale, scrise cu înfloriturişi cerneală colorată, dar în el nu apărea niciun cuvânt. Nici măcar în trecut oamenii nu se ridicau la nivelul propriilor aspiraţii.

Jurnalele obişnuite ca acesta erau depozite de pasaje biblice, frânturi de poezie, motto-uri şi citate din autori clasici greci şi latini. În plus, conţineau de regulă fleacuri sau liste de cumpărături, dar şi versuri ale unor cântece obscene ori relatări ale unor evenimente stranii şi importante. Iar acesta nu se deosebea prin nimic de celelalte, îşi spuse Rima. Din păcate, cineva rupsese prima pagină, care purtase probabil cândva numele proprietarului. Fără ea nu exista practic nicio şansă de a-l identifica pe deţinător sau pe oricare altul dintre cei menţionaţi doar cu iniţialele. Istoricii erau mult mai rar interesaţi de asemenea dovezi fără nume şi fără chip, de parcă anonimatul făcea cumva ca persoana din spatele lui să fie mai puţin importantă.

În paginile rămase era trecut un tabel al tuturor monedelor englezeşti folosite în secolul al şaisprezecelea, împreună cu valoarea lor relativă. Pe paginile de la urmă fusese scrisă în grabă o listă de haine: o mantie, două perechi de pantofi, o rochie tivită cu blană, şase cămăşi femeieşti, patru jupoane şi o pereche de mănuşi. Erau câteva note datate care nu aveau nicio noimă şi un leac

pentru dureri de cap: un şodou făcut cu vin şi lapte. Rima zâmbi şi se întrebă dacă ar fi avut vreun efect asupra migrenelor ei.

Ar fi trebuit să trimită micul jurnal înapoi în camerele încuiate de la etajul al treilea, acolo unde erau depozitate manuscrisele, însă ceva din el o făcea să-şi dorească să-l ţină pe aproape. Era clar că fusese scris de o femeie. Caligrafia rotunjită avea ceva fermecător în literele ei tremurate şi nesigure, iar cuvintele şerpuiau în sus şi în jos pe paginile stropite cu pete de cerneală. Nicio femeie învăţată din secolul al şaisprezecelea n-ar fi scris aşa decât dacă era bolnavă sau bătrână. Autoarea acestui jurnal nu era însă niciuna, nici alta. Textele erau ciudat de vii, într-o contradicţie stranie cu scrisul şovăitor.

Îi arătase manuscrisul lui Javier López, un individ şarmant, dar complet nepriceput, angajat de ultimul moştenitor al neamului Gonçalve pentru a transforma casa familiei şi obiectele personale în bibliotecă şi muzeu. Uriaşul lui birou de la parter avea lambriuri din lemn de mahon de bună calitate şi singurele calorifere funcţionale din clădire. În timpul scurtei lor întrevederi, López refuzase să accepte că jurnalul merita un studiu mai atent. Îi şi interzisese să-l fotografieze (ea voise să trimită imaginile colegilor ei din Marea Britanie). Cât despre bănuiala ei că jurnalul ar fi aparţinut unei femei, directorul bombănise ceva despre feministe şi îi făcuse semn să iasă.

Aşa că volumul rămăsese pe biroul Rimei. În Sevilla, un asemenea jurnal avea să fie mereu inutil şi lipsit de importanţă. Nimeni nu venea în Spania să caute nişte banale caiete englezeşti. Pentru asta se duceau la Biblioteca Britanică sau la Biblioteca Folger Shakespeare din Statele Unite.

Exista un bărbat ciudat care venea din când în când şi răsfoia colecţiile. Era francez, iar privirea lui pătrunzătoare o stânjenea pe Rima. Herbert Cantal… sau poate Gerbert Cantal. Nu-şi putea aminti. Îi lăsase o carte de vizită ultima dată când trecuse pe acolo şi o încurajase să-l contacteze dacă mai apărea ceva interesant. Când

Rima îl întrebase ce anume putea fi calificat drept interesant, bărbatul spusese că era interesat de orice. Un răspuns nu tocmai util.

Acum *apăruse* ceva. Din păcate, nu şi cartea de vizită a bărbatului, deşi tânăra îşi făcuse curăţenie pe birou în speranţa că o va găsi. Trebuia să aştepte până când vizitatorul avea să apară din nou, ca să-i împărtăşească descoperirea micului jurnal. Poate că bărbatul avea să fie mai interesat decât şeful ei.

Rima răsfoi paginile. Între două foi erau lipite un fir minuscul de rozmarin şi câteva frunze fărâmicioase de levănţică. Nu le mai văzuse până acum şi le luă cu grijă din scobitura legăturii. Preţ de o clipă, plantele ofilite răspândiră o urmă de miros, ca o punte de legătură între ea şi femeia care trăise cu sute de ani în urmă. Rima zâmbi melancolic, gândindu-se că n-avea s-o cunoască niciodată.

— *Más basura.*[33]

Daniel, unul dintre oamenii de serviciu ai clădirii, se întorsese din pod, cu salopeta lui cenuşie şi uzată murdară de atâtea cutii cărate. Dădu jos câteva din căruciorul scârţâitor şi le aşeză pe podea. În ciuda vremii reci, fruntea îi era îmbrobonată de sudoare. Se şterse cu mâneca, lăsând o dâră de praf negru.

— *Café?*

Era a treia oară săptămâna asta când o invita în oraş. Rima ştia că o consideră atrăgătoare. Ascendenţa berberă a mamei sale se dovedea atrăgătoare pentru anumiţi bărbaţi, lucru deloc surprinzător de vreme ce o binecuvântase cu forme rotunjite, o piele caldă şi ochi migdalaţi. De ani de zile Daniel îi murmura complimente, îi atingea spatele când ea se ducea în camera de corespondenţă şi se holba la sânii ei. Faptul că era cu doisprezece centimetri mai scund decât ea şi de două ori mai bătrân nu părea să-l descurajeze.

— *Estoy muy ocupada*[34]*,* răspunse Rima.

Oftatul lui Daniel fu plin de scepticism. În vreme ce se

[33] Alte gunoaie (în limba spaniolă în original) (n.tr.)

[34] Sunt foarte ocupată (în limba spaniolă în original) (n.tr.)

îndepărta, privi peste umăr către cutii. Cea de deasupra avea în ea un manşon de blană mucegăit şi o pitulice împăiată, prinsă de o bucată de lemn de cedru. Daniel clătină din cap, uimit că femeia prefera să-şi petreacă timpul cu animale moarte, şi nu cu el.

— *Gracias*[35], murmură Rima când îl văzu plecat.

Închise jurnalul cu grijă şi îl puse la loc pe biroul ei. În vreme ce transfera conţinutul cutiei pe o masă din apropiere, ochii îi alunecară înapoi către micul volum învelit în coperta lui simplă de piele. Peste patru sute de ani, oare singurele dovezi ale existenţei ei vor mai fi o pagină din agendă, o listă de cumpărături şi un petic de hârtie cu reţeta bunicii pentru *alfajores*[36], toate aşezate într-un dosar cu eticheta „Anonim, neimportant" şi stocate într-o arhivă pe care n-o vizita nimeni niciodată?

Asemenea gânduri negre erau menite să aducă ghinion. Rima se cutremură şi atinse amuleta lucrată manual ce o reprezenta pe fata profetului, Fatima. Îi atârna la gât pe un şnur din piele şi fusese transmisă din generaţie în generaţie de către femeile din familia ei de cine ştie când.

— *Khamsa fi ainek*[37], şopti ea, sperând ca vorbele ei să alunge orice spirit rău pe care l-ar fi putut invoca fără să-şi dea seama.

[35] Mulţumesc (în limba spaniolă în original) (n.red.)

[36] Un fel de prăjiturele tradiţionale spaniole, cu miere, migdale şi diferite condimente (n.red.)

[37] Formulă de îndepărtare a deochiului (în limba arabă în original) (n. red.)

PARTEA A II-A

SEPT-TOURS ŞI SATUL SAINT-LUCIEN

Capitolul 8

— Locul obişnuit? întrebă Gallowglass calm, lăsând vâslele jos şi ridicând singura pânză.

Deşi mai erau peste patru ore până la răsărit, alte ambarcaţiuni se zăreau deja prin întuneric. Am văzut conturul umbrit al unei vele şi un felinar atârnat de un stâlp la pupa unui vas din apropiere.

— Walter zicea că mergem în golful Saint-Malo, am spus, întorcând capul uimită.

Raleigh ne însoţise de la Old Lodge până la Portsmouth şi condusese vasul ce ne dusese în Guernsey. Îl lăsaserăm la debarcaderul din vecinătatea satului Saint-Pierre-Port. Nu putea merge mai departe. În Europa catolică se pusese un preţ pe capul său.

— Îmi aduc aminte destul de bine unde mi-a zis Raleigh să mă duc, mătuşă, dar el e pirat. Şi englez pe deasupra. Plus că nu e aici. Eu îl întreb pe Matthew.

— *Immensi tremor oceani,* şopti Matthew în vreme ce contempla marea învolburată.

Cu privirea pironită asupra întinderii de apă, soţul meu părea o figură sculptată la prova. Iar răspunsul la întrebarea nepotului său era ciudat: „tremurul imensului ocean“[38]. Mă întrebam dacă nu cumva îi înţelesesem greşit vorbele în latină.

— Mareea va ţine cu noi, şi de la Fougères se ajunge mai repede călare decât de la Saint-Malo, continuă Gallowglass, ca şi cum replica lui Matthew ar fi avut vreo noimă. Pe vremea asta ei n-o să-i fie mai frig pe apă decât pe uscat. Oricum mai are mult de mers călare.

— Iar tu ne vei părăsi.

[38] Motto-ul Ordinului cavaleresc francez al Sfântului Mihail, înfiinţat de Ludovic al XI-lea în 1469, ca reacţie la Ordinul Lânii de Aur, fondat de Filip cel Bun, duce de Burgundia (n.tr.)

Nu era o întrebare, ci o afirmaţie. Matthew aproape îşi închise pleoapele şi dădu din cap în semn de aprobare.

— În regulă.

Gallowglass strânse pânza, iar barca îşi schimbă cursul dinspre sud mai spre est. Matthew se aşeză pe punte, cu spatele lipit de proptelele curbate ale carenei, şi mă trase în braţele lui, înfăşurându-mă cu mantia.

Îmi era imposibil să dorm cu adevărat, dar am moţăit la pieptul lui Matthew. Fusese o călătorie istovitoare, în timpul căreia ne sleiserăm caii de puteri şi rechiziţionaserăm bărci. Era frig, şi un strat subţire de gheaţă se forma pe partea scămoasă a hainelor noastre din lână englezească. Gallowglass şi Pierre purtau o conversaţie monotonă într-un dialect francez, dar Matthew rămânea tăcut. Le răspundea la întrebări, însă îşi ascundea propriile gânduri în spatele unei măşti de un calm mohorât.

În preajma zorilor, starea vremii se schimbă într-o ninsoare ceţoasă. Barba lui Gallowglass se albi, transformându-l într-o plăcută imitaţie a lui Moş Crăciun. Pierre mânuia pânza la comenzile lui, şi un peisaj în tonuri de alb şi cenuşiu se dovedi în scurt timp a fi coasta franceză. După nici treizeci de minute, mareea începu să alerge către ţărm. Barca fu ridicată pe valuri, şi prin ceaţă se zări o clopotniţă ce străpungea norii. Era surprinzător de aproape, dar baza nu i se desluşea din pricina vremii. Mi-am ţinut respiraţia.

— Ţineţi-vă bine! spuse Gallowglass cu un aer sumbru, în vreme ce Pierre dădea drumul pânzei.

Barca ţâşni prin ceaţă. Ţipetele pescăruşilor şi plescăitul valurilor pe stânci însemnau că ne apropiam de ţărm, dar vasul nu încetini. Gallowglass înfipse vâsla în valurile ce creşteau, întorcând barca într-un unghi ascuţit. Cineva strigă în semn de avertisment sau de salut.

— *Il est le chevalier de Clairmont*![39] răspunse Pierre, făcându-şi mâinile pâlnie la gură.

[39] El este cavalerul de Clairmont! (în limba franceză în original) (n.red.)

Cuvintele îi fură întâmpinate de tăcere, apoi paşi zoriţi se auziră în aerul rece.

— Gallowglass!

Înaintam drept către un zid. Am bâjbâit după o vâslă care să ne scape de dezastru. Dar abia strânsesem degetele în jurul ei, că Matthew mi-o smulse din mâini.

— Gallowglass acostează în locul ăsta de secole, iar oamenii lui de şi mai multă vreme, spuse el calm, ţinând cu uşurinţă vâsla în mâini.

Pe neaşteptate, prova făcu un viraj strâmt la stânga, şi ne-am trezit pe o latură lângă nişte lespezi din granit tăiat grosolan. Mult deasupra noastră, patru bărbaţi înarmaţi cu cârlige şi funii reuşiră să prindă barca şi s-o ţină pe loc. Apa continua să se ridice cu o viteză alarmantă, purtând vasul în sus până când am ajuns la acelaşi nivel cu o căsuţă din piatră. Un şir de trepte urca în necunoscut. Pierre sări pe uscat, vorbind repede şi cu voce joasă şi arătând către barcă. Doi soldaţi înarmaţi veniră lângă noi pentru o clipă, apoi se repeziră în direcţia scării.

— Am ajuns pe Mont Saint-Michel, *madame.*

Pierre îmi întinse mâna. I-am luat-o şi am coborât din barcă.

— Aici vă puteţi odihni cât timp milord discută cu abatele.

Cunoştinţele mele despre insulă se limitau la istoriile relatate de prietenii mei care navigau în fiecare vară în jurul insulei Wright: în timpul refluxului era înconjurată de nisipuri mişcătoare, iar în timpul fluxului, de curenţi atât de periculoşi încât vasele se zdrobeau de stânci. M-am uitat peste umăr la bărcuţa noastră şi m-am cutremurat. Era un miracol că rămăseserăm în viaţă.

În timp ce eu încercam să mă orientez, Matthew îşi cerceta nepotul care rămăsese neclintit la pupa.

— Diana ar fi mai în siguranţă dacă ai veni şi tu.

— Când n-o bagă în bucluc prietenii tăi, soţia ta pare capabilă să se îngrijească singură.

Gallowglass ridică privirea spre mine şi zâmbi.

— Philippe o să întrebe de tine.

— Spune-i… Scoţianul se opri şi privi în zare. Ochii lui albaştri erau plini de dor. Spune-i că încă n-am reuşit să uit.

— De dragul lui trebuie să încerci să ierţi, spuse Matthew calm.

— N-o să iert nicicând, spuse cu răceală Gallowglass, iar Philippe nu mi-ar cere niciodată aşa ceva. Tatăl meu a murit de mâna francezilor şi nici măcar o singură creatură nu s-a împotrivit regelui. Până când n-o să mă împac cu trecutul, n-o să pun piciorul în Franţa.

— Hugh s-a prăpădit, Dumnezeu să-l odihnească! Bunicul tău trăieşte încă. Nu risipi timpul pe care îl mai ai cu el.

Matthew îşi ridică piciorul din barcă. Fără niciun cuvânt de rămas-bun, se întoarse şi mă luă de braţ, conducându-mă către un pâlc de copaci uzi, cu ramurile golaşe. Am simţit apăsarea rece a privirii lui Gallowglass, m-am întors şi l-am privit în ochi. El ridică mâna într-un salut fără cuvinte.

Matthew rămase tăcut în vreme ce ne apropiam de scări. Nu puteam să văd încotro duceau, şi curând le-am pierdut şirul. M-am străduit în schimb să-mi păstrez echilibrul pe treptele tocite şi alunecoase. Ace de gheaţă mi se desprindeau de pe tivul fustei, iar vântul îmi sufla prin gluga largă. O uşă masivă, ornată cu fâşii grele de fier, ruginite şi roase de stropii săraţi ai mării, se deschise înaintea noastră.

Iar trepte. Am strâns din dinţi, mi-am ridicat fustele şi am urcat mai departe.

Alţi soldaţi. Când ne-am apropiat, aceştia se lipiră de ziduri ca să ne facă loc să trecem. Matthew îşi strânse uşor degetele pe braţul meu, dar altfel nu acordă oamenilor nicio atenţie, de parcă ar fi fost nişte umbre.

Am intrat într-o încăpere cu o pădure de coloane ce susţineau acoperişul boltit. Şemineuri încăpătoare erau presărate de-a lungul zidurilor, răspândind o căldură binecuvântată. Am oftat uşurată şi mi-am dezbrăcat mantia, stropind în toate părţile cu apă şi gheaţă. O tuse

uşoară îmi atrase atenţia către un bărbat ce stătea în faţa unuia dintre locuri. Era îmbrăcat într-o robă roşie de cardinal şi părea să aibă între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani. Un chip teribil de tânăr pentru cineva care urcase atât de mult în ierarhia bisericii catolice.

— Ah, *chevalier de Clairmont!* Sau ţi se spune altfel zilele acestea? Eşti plecat de multă vreme din Franţa. Poate că, odată cu poziţia lui Walsingham, i-ai preluat şi numele, acum că el s-a dus în iad, unde îi e locul. Engleza cardinalului era impecabilă, deşi avea un accent puternic. Conform instrucţiunilor seniorului, v-am aşteptat vreme de trei zile. Nu mi s-a pomenit nimic despre vreo femeie.

Matthew dădu drumul braţului meu ca să poată păşi în faţă. Se lăsă în jos îndoind uşor genunchiul şi sărută inelul de pe mâna întinsă.

— Bună ziua, *Éminence*[40]*!* Credeam că sunteţi la Roma, să-l alegeţi pe noul nostru papă. Sunt însă încântat să vă găsesc aici!

Matthew nu părea fericit. M-am întrebat neliniştită în ce ne băgaserăm venind pe Mont Saint-Michel în loc să mergem pe Saint-Malo, aşa cum plănuise Walter.

— În momentul de faţă, Franţa are mai multă nevoie de mine decât conclavul. Recentele ucideri de regi şi regine nu sunt pe placul Domnului. Ochii cardinalului scăpărară în semn de avertisment. Elisabeta va afla asta singură, în curând, când Îl va întâlni.

— Nu mă aflu aici cu treburi ale Angliei, domnule cardinal Joyeuse. Aceasta este soţia mea, Diana, spuse Matthew, ţinând moneda subţire din argint a tatălui său între arătător şi degetul mijlociu. Mă întorc acasă.

— Aşa mi s-a spus. Tatăl tău a trimis asta ca să-ţi asigure trecerea în siguranţă. Joyeuse aruncă un obiect sclipitor în direcţia lui Matthew, care îl prinse fără efort. Philippe de Clairmont uită cine este şi se poartă de parcă ar fi regele Franţei.

— Tatăl meu n-are nevoie să domnească, deoarece el este sabia ascuţită care face şi desface regi, spuse

[40] Eminenţă (în limba franceză în original) (n.red.)

Matthew cu blândeţe.

Îşi strecură inelul greu din aur peste încheietura îmbrăcată în mănuşă a degetului mijlociu. Pe inel era montată o piatră gravată de culoare roşie. Nu mă îndoiam că modelul întipărit pe bijuterie era acelaşi cu cel de pe spatele meu.

— Stăpânii dumneavoastră ştiu că, dacă n-ar fi fost tatăl meu, cauza catolică ar fi fost pierdută în Franţa. Altfel nu v-aţi afla aici.

— Poate ar fi mai bine pentru toţi cei implicaţi dacă *segneur* ar fi cu adevărat rege, în locul actualului ocupant protestant al tronului[41]. Însă acesta este un subiect pe care să-l discutăm în particular, spuse ostenit cardinalul Joyeuse şi făcu semn către un servitor ce stătea în umbră, lângă uşă. Condu-o pe soţia cavalerului în camera domniei sale. Trebuie să vă părăsim, *madame.* Soţul dumneavoastră a stat prea mult timp printre eretici. O perioadă îndelungată petrecută în genunchi pe o podea rece din piatră îi va aminti cine este cu adevărat.

Pe chipul meu se citea probabil teama de a rămâne singură într-un astfel de loc.

— Pierre va sta cu tine, mă linişti Matthew, apoi se aplecă şi-şi lipi buzele de ale mele. O să plecăm călare de îndată ce se va schimba mareea.

Aceasta a fost ultima licărire a lui Matthew Clairmont, omul de ştiinţă modern, pe care aveam s-o mai văd. Bărbatul ce se îndrepta către uşă nu mai era un profesor universitar la Oxford, ci un prinţ renascentist. Asta se vedea în purtarea lui, în felul în care îşi ţinea umerii, în aura de putere controlată şi în privirea glacială din ochii lui. Sub înfăţişarea aparent aceeaşi se petrecea o metamorfoză profundă.

Undeva mult deasupra noastră, clopotele sunară ora exactă.

---

[41] Referire la Henric al IV-lea, fost Henric de Navara, care era la vremea respectivă suveranul legal al Franţei. A putut însă să-şi preia cu adevărat tronul abia în 1594, după ce a renunţat oficial la protestantism şi s-a convertit la catolicism. (n. red.)

„Om de ştiinţă. Vampir. Războinic. Spion.” O pauză se înstăpâni înaintea dangătului final.

„Prinţ.”

M-am întrebat ce avea să-mi mai dezvăluie călătoria noastră despre bărbatul complicat cu care mă căsătorisem.

— Să nu-l lăsăm pe Domnul să aştepte, domnule cardinal! spuse Matthew pe un ton tăios.

Joyeuse îl urmă, de parcă Mont Saint-Michel ar fi aparţinut familiei de Clairmont, şi nu bisericii.

Lângă mine, Pierre răsuflă blând.

— *Milord est lui-même,* murmură el uşurat.

„Milord e el însuşi.“ Dar al meu mai era?

O fi fost Matthew prinţ, dar nu încăpea îndoială cine era regele.

Puterea şi influenţa tatălui lui Matthew creşteau cu fiecare kilometru străbătut de caii noştri pe drumurile îngheţate ale Franţei. Pe măsură ce ne apropiam de Philippe de Clairmont, fiul lui devenea tot mai distant şi mai arogant, o combinaţie ce mă scotea din sărite şi care stârni câteva certuri aprinse între noi. Când se liniştea, Matthew îşi cerea de fiecare dată scuze pentru purtarea lui autoritară, iar eu, ştiind cât era de tulburat la gândul reîntâlnirii cu părintele său, îl iertam.

După ce am răzbit prin nisipurile dezgolite de reflux din jurul insulei Mont Saint-Michel şi am pornit mai departe pe continent, aliaţii familiei de Clairmont ne întâmpinară în oraşul Fougères, unde am fost găzduiţi într-un turn clădit confortabil pe meterezele înălţate deasupra regiunii rurale din jur. Două nopţi mai târziu, valeţi înarmaţi cu torţe ne ieşiră în întâmpinare pe drumul din afara oraşului Baugé. Pe livrelele lor apărea un blazon cunoscut: însemnul lui Philippe, crucea şi semiluna. Mai văzusem simbolul când scotocisem prin sertarul biroului lui Matthew din Sept-Tours.

— Ce e aici? am întrebat când valeţii ne conduseră către o casă mare şi pustie.

Era surprinzător de călduros pentru o locuinţă goală, iar

mirosul delicios al mâncării gătite plutea pe coridoarele răsunătoare.

— Casa unui vechi prieten.

Matthew îmi scoase pantofii din picioarele îngheţate. Îmi apăsă cu degetele mari tălpile reci, şi sângele reîncepu să-mi circule prin extremităţi. Am gemut. Pierre îmi puse în mâini o cană cu vin cald, aromat.

— Aceasta a fost reşedinţa de vânătoare preferată a lui René. Pe vremea când trăia el aici, conacul era plin de viaţă, toate camerele erau ocupate de artişti şi cărturari. Acum, de el se ocupă tatăl meu, dar, din pricina războaielor neîncetate, n-a avut ocazia să-i acorde atenţia de care are nevoie.

Pe când eram încă la Old Lodge, Matthew şi Walter îmi ţinuseră lecţii despre luptele ce aveau loc între protestanţii şi catolicii francezi pentru a stabili cine avea să controleze Coroana şi ţara. De la ferestrele noastre din Fougères văzusem fuioare îndepărtate de fum semnalizând cea mai recentă tabără a armatei protestante, iar drumul ne fusese punctat de case şi biserici ruinate. Eram consternată de amploarea distrugerilor.

Din pricina conflictului, povestea mea atent compusă trebuia schimbată. În Anglia se presupunea că sunt o franţuzoaică protestantă care fugise din ţara natală pentru a-şi salva viaţa şi a-şi putea practica credinţa. Aici era esenţial să fiu o englezoaică romano-catolică supusă unor îndelungi suferinţe. Matthew reuşea cumva să ţină minte toate minciunile şi jumătăţile de adevăruri necesare pentru a ne păstra multiplele identităţi asumate, ca să nu mai pomenesc de detaliile istorice ale fiecărui loc prin care treceam.

— Acum ne aflăm în provincia Anjou. Vocea gravă a soţului meu îmi atrase atenţia în prezent. Oamenii pe care îi vei întâlni te vor bănui că eşti spioană protestantă pentru că vorbeşti engleza, indiferent ce poveste le vom spune. Partea asta a Franţei refuză să accepte pretenţiile regelui la tron şi ar prefera un conducător catolic.

— La fel ca Philippe, am murmurat.

Nu doar cardinalul Joyeuse avea de câştigat de pe urma influenţei lui Philippe. Preoţi catolici cu obraji supţi şi priviri bântuite ne opriseră de-a lungul drumului ca să ne vorbească, să ne împărtăşească veşti şi să-i transmită mulţumiri tatălui lui Matthew pentru ajutorul acordat. Niciunul nu plecase cu mâna goală.

— Lui nu-i pasă de subtilităţile credinţelor creştine. În alte părţi ale ţării îi susţine pe protestanţi.

— E un punct de vedere remarcabil de ecumenic.

— Pe Philippe nu-l interesează decât să salveze Franţa de ea însăşi. În august anul trecut, Henric de Navara a încercat să silească Parisul să-i accepte punctele de vedere politice şi religioase. Parizienii au preferat să flămânzească în loc să se plece în faţa unui rege protestant. Matthew îşi trecu degetele prin păr – semn de nelinişte.

— Câteva mii au murit, aşa că acum tatăl meu nu mai are încredere că oamenii pot ieşi singuri din încurcătură.

Philippe era tentat să nu-şi lase nici fiul să-şi vadă singur de treburi. Pierre ne trezi înainte de ivirea zorilor ca să ne anunţe că avem cai odihniţi, înşeuaţi şi pregătiţi. Primise vorbă că eram aşteptaţi într-un oraş aflat la mai bine de o sută şaizeci de kilometri distanţă. În două zile.

— E imposibil. Nu putem călători atât de repede!

Mă simţeam în formă, însă niciun sport modern nu egala parcurgerea călare a peste optzeci de kilometri pe zi, prin câmp deschis, în noiembrie.

— Nu prea avem de ales, spuse Matthew înnegurat. Dacă amânăm, nu va face decât să trimită şi mai mulţi oameni să ne zorească. Mai bine ne supunem.

Mai târziu, când mai aveam puţin şi plângeam de oboseală, Matthew mă luă în şaua lui fără să mă întrebe şi mână caii până la epuizare. Eram prea ostenită ca să mai protestez.

Am ajuns la zidurile din piatră şi casele de lemn ale satului Saint-Benoît conform programului, aşa cum ne poruncise Philippe. În clipa aceea eram suficient de aproape de Sept-Tours pentru ca nici lui Pierre, nici lui Matthew să nu le mai pese de buna-cuviinţă, aşa că eu am

călărit bărbăteşte, cu picioarele de o parte şi de alta a spinării calului. În ciuda faptului că îi respectam programul, Philippe continua să ne trimită însoţitori, de parcă s-ar fi temut că ne-am putea răzgândi şi întoarce în Anglia. Unii se ţineau după noi pe drumuri. Alţii ne pregăteau calea, asigurându-ne mâncare, cai şi găzduire în hanuri aglomerate, case izolate şi mănăstiri baricadate. După ce am urcat pe dealurile pietroase lăsate în urmă de vulcanii stinşi din Auvergne, am zărit deseori, pe vârfurile ameninţătoare, siluetele unor călăreţi. După ce ne vedeau, făceau cale întoarsă, ducând la Sept-Tours vestea despre înaintarea noastră.

Două zile mai târziu, la lăsarea serii, eu, Matthew şi Pierre ne opream pe una dintre aceste creste stâncoase, de unde castelul familiei de Clairmont abia se zărea prin viscol. Contururile drepte ale clădirii centrale îmi erau vag familiare, însă altfel aş fi putut foarte bine să trec pe acolo şi să nu recunosc cetatea. Zidurile împrejmuitoare erau intacte, la fel şi toate cele şase turnuri rotunde adăpostite sub acoperişuri conice din aramă, care se învechiseră, ajungând să bată în verde-închis. Din coşurile ascunse în spatele crenelurilor se ridica fum, iar marginile acelea zimţate lăsau impresia că un uriaş nebun, înarmat cu nişte foarfeci de grădină, fasonase fiecare zid. În interiorul cetăţii exista o grădină acoperită de zăpadă, iar dincolo de ea se vedeau parcele dreptunghiulare cultivate.

În vremurile moderne, fortăreaţa părea ameninţătoare. Acum, date fiind războaiele civile şi religioase ce aveau loc pretutindeni, capacităţile ei defensive erau şi mai evidente. O poartă uriaşă stătea de strajă între Sept-Tours şi sat. În interiorul zidurilor, oamenii alergau încoace şi încolo, mulţi dintre ei înarmaţi. Privind printre fulgii de zăpadă în lumina amurgului, am zărit mai multe construcţii de lemn răspândite în curtea îngrădită. Lumina ce se revărsa prin micile lor ferestre crea cuburi de culoare caldă pe altfel neîntrerupta întindere de piatră cenuşie şi pământ acoperit de omăt.

Iapa mea expiră aer cald şi umed. Era cel mai bun

animal pe care îl călărisem în călătoria aceasta. Armăsarul lui Matthew era uriaş, de culoarea cernelii, şi foarte nărăvaş. Se repezea la oricine se apropia, în afara fiinţei pe care o purta în spate. Amândoi caii proveneau din grajdurile familiei de Clairmont şi ştiau drumul spre casă şi cu ochii închişi. Erau nerăbdători să ajungă la găleţile lor cu ovăz şi la boxele calde.

— *Dieu!* E ultimul loc de pe pământ în care mi-am imaginat că o să ajung.

Matthew clipi lent, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca uriaşul castel să-i dispară din faţa ochilor.

M-am întins şi mi-am pus mâna pe braţul lui.

— Ai încă dreptul de a alege. Ne putem întoarce.

Pierre mă privi cu milă, iar Matthew îmi aruncă un zâmbet mâhnit.

— Nu-l cunoşti pe tatăl meu.

Se uită din nou către castel.

O mulţime de torţe ne însoţeau când am intrat în sfârşit în Sept-Tours. Uşi grele din lemn şi fier ne aşteptau deschise, iar o echipă de patru bărbaţi stătu tăcută de veghe în vreme ce treceam. Porţile se trântiră în urma noastră, iar doi oameni traseră o scândură uriaşă din ascunzătoarea ei de pe zid pentru a bloca intrarea. Şase zile de călărit prin Franţa mă învăţaseră că acestea erau măsuri de precauţie înţelepte. Lumea era bănuitoare în privinţa străinilor, temându-se de sosirea unei alte bande de soldaţi puşi pe jefuit, de o nouă baie de sânge, de apariţia unui nou stăpân ce trebuia mulţumit.

Înăuntru ne aştepta o adevărată armată, formată atât din oameni, cât şi din vampiri. Şase dintre ei preluară controlul cailor. Pierre îi întinse unuia un mic pachet de scrisori, în vreme ce restul îi puneau întrebări în şoaptă şi mă priveau pe furiş. Niciunul nu se apropie de mine şi nu-şi oferi ajutorul. Am rămas călare pe calul meu, tremurând de oboseală şi de frig, şi m-am uitat prin mulţime după Philippe. Cu siguranţă, avea să ordone cuiva să mă ajute la coborâre.

Matthew observă situaţia în care mă aflam şi sări jos de

pe calul său cu o graţie de invidiat. Din câţiva paşi mari ajunse lângă mine, îmi desprinse piciorul amorţit din scăriţă şi îl roti uşor pentru a-i reda mobilitatea. I-am mulţumit, căci nu voiam ca prima mea apariţie la Sept-Tours să înceapă cu poticniri în zăpada bătătorită şi în noroiul din curte.

— Care dintre aceşti bărbaţi e tatăl tău? i-am şoptit în vreme ce trecea pe sub gâtul calului ca să ajungă la celălalt picior al meu.

— Niciunul. E înăuntru, neinteresat, se pare, să ne vadă după ce a insistat să călărim ca goniţi de poteră. Şi tu ar trebui să fii înăuntru.

Matthew începu să dea ordine într-o franceză poruncitoare, împrăştiindu-i pe servitorii curioşi în toate direcţiile, până când un singur vampir rămase la baza unei scări în spirală ce ducea către uşa castelului. Mi-am amintit brusc cum urcasem un şir de trepte din piatră, aici încă inexistente, şi o întâlnisem pentru prima dată pe Ysabeau şi am avut senzaţia unei coliziuni între trecut şi prezent.

— Alain!

Chipul lui Matthew se îmblânzi de uşurare.

— Bine aţi venit acasă!

Vampirul vorbea engleza. În timp ce se apropia şchiopătând uşor, i-am observat înfăţişarea: părul cărunt, ridurile din jurul ochilor blânzi, silueta suplă.

— Îţi mulţumesc, Alain. Ea e soţia mea, Diana.

— Bună ziua, *madame* de Clairmont!

Alain se înclină, păstrând o distanţă precaută, respectuoasă.

— Îmi face plăcere să te cunosc, Alain.

Nu ne întâlniserăm niciodată, dar deja numele lui sugera pentru mine loialitate şi sprijin statornic. Alain fusese cel pe care Matthew îl sunase în toiul nopţii, când voise să se asigure că mă aşteaptă ceva de mâncare în castelul Sept-Tours în secolul al douăzeci şi unulea.

— Tatăl dumneavoastră vă aşteaptă, spuse Alain, păşind într-o parte ca să ne lase să trecem.

— Cere să ne fie trimisă mâncare în camere, i se adresă soţul meu. Ceva simplu. Diana e obosită şi flămândă. Matthew îi dădu lui Alain mănuşile sale. Eu o să merg să-l văd imediat.

— Vă aşteaptă pe amândoi acum. O expresie studiată de neutralitate se aşternu pe chipul lui Alain. Aveţi grijă pe trepte, *madame.* Sunt îngheţate.

— Ne aşteaptă?

Matthew se uită în sus către turnul pătrăţos şi strânse din buze.

Am urcat scara fără probleme doar pentru că soţul meu mă ţinu strâns de braţ. Însă la capăt picioarele îmi tremurau atât de tare, încât m-am împiedicat de marginea unei lespezi zgrunţuroase de la intrare, stârnind furia lui Matthew.

— Philippe nu e deloc rezonabil, se răsti el în vreme ce mă prindea de talie. Diana a călătorit zile întregi.

— Ordinele sale au fost cât se poate de explicite, domnule.

Tonul formal şi încordat al lui Alain era un avertisment.

— E în regulă, Matthew.

Mi-am împins gluga de pe frunte şi am cercetat cu privirea sala mare din faţa mea. Armurile şi lăncile pe care le văzusem expuse în secolul douăzeci şi unu dispăruseră. În locul lor se înălţa un paravan din lemn sculptat care devia curentul atunci când uşa era deschisă. Decoraţiunile pseudomedievale, masa rotundă, vasul din porţelan dispăruseră şi ele. Tapiseriile fluturau blând pe zidurile din piatră, iar aerul cald venit dinspre şemineu se unea cu cel rece care pătrundea de afară. Două mese lungi, flancate de bănci joase, umpleau restul spaţiului, iar între ele alergau bărbaţi şi femei, aşezând farfurii şi pahare pentru cină. La mese ar fi încăput zeci de persoane. Deasupra, galeria menestrelilor era plină cu muzicieni care îşi pregăteau instrumentele.

— Uluitor! am şoptit printre buzele încordate.

Matthew mă prinse cu degete reci de bărbie şi-mi întoarse faţa spre el.

— Eşti vânătă, spuse Matthew.

— O să-i aduc un mangal pentru picioare şi vin cald, promise Alain. Şi o să înteţim focurile.

Un om cu sânge cald îşi făcu apariţia şi îmi luă mantia udă. Matthew se întoarse brusc în direcţia a ceea ce ştiam că era încăperea pentru micul dejun. Am ciulit urechile, dar n-am auzit nimic.

Alain clătină din cap în chip de scuză.

— Nu e în toane bune.

— E limpede că nu. Matthew privi în jos. Philippe zbiară după noi. Eşti sigură, Diana? Dacă nu vrei să-l vezi în seara asta, am să-i înfrunt singur mânia.

Însă nu puteam să-l las singur la prima reîntâlnire cu tatăl său după mai bine de şase decenii. Îmi stătuse alături când eu însămi îmi înfruntasem spaimele, şi aveam de gând să fac acelaşi lucru pentru el. Apoi aveam să mă bag în pat, unde intenţionam să rămân până la Crăciun.

— Hai să mergem! am spus hotărâtă, ridicându-mi fustele.

Sept-Tours era prea vechi ca să aibă avantaje moderne precum coridoarele, aşa că ne-am strecurat pe o uşă boltită aflată la dreapta şemineului în colţul unei încăperi ce într-o zi avea să devină sala mare a lui Ysabeau. Nu mai era însă încărcată cu mobilă elegantă, ci decorată cu aceeaşi austeritate pe care o observasem în toate locurile unde poposiserăm în călătoria noastră. Mobilierul din stejar masiv rezista furturilor întâmplătoare şi putea suporta ocazionalele efecte negative ale unei lupte, aşa cum o dovedea tăietura adâncă ce brăzda în diagonală suprafaţa unui cufăr.

De acolo Alain ne conduse într-o cameră în care eu şi Ysabeau aveam să luăm într-o bună zi micul dejun între pereţi zugrăviţi în nuanţe calde de teracotă, la o masă aşternută cu vase de ceramică şi tacâmuri grele din argint. Decorul de acum arăta cu totul diferit, căci includea doar o masă şi un scaun. Blatul mesei era acoperit cu hârtii şi alte articole de papetărie. N-am avut timp să văd mai multe, căci a trebuit să coborâm pe nişte trepte din piatră tocite

către o parte necunoscută a castelului.

Scara se opri brusc în dreptul unui palier spaţios. O galerie lungă se deschidea la stânga noastră, adăpostind o ciudată colecţie de mecanisme ingenioase, ceasuri, arme, portrete şi piese de mobilier. O coroană din aur tocit era sprijinită la întâmplare pe capul din marmură al unui zeu antic. Un rubin de culoarea sângelui de porumbel, mare cât un ou, sclipea parcă răuvoitor din mijlocul ei.

— Pe aici! spuse Alain, făcându-ne semn să intrăm în următoarea cameră.

O altă scară ducea de data aceasta în sus. Câteva bănci incomode erau aşezate de-o parte şi de alta a unei uşi închise. Alain aşteptă, răbdător şi tăcut, o reacţie la prezenţa noastră. În fine, cuvântul latinesc răsună prin lemnul gros:

— *Introite*![42]

Matthew tresări la auzul sunetului. Alain îi aruncă o privire îngrijorată şi împinse uşa, care se deschise fără zgomot, sprijinită pe balamale solide şi bine unse.

De cealaltă parte a uşii se afla un bărbat aşezat cu spatele la noi, cu un păr strălucitor. Chiar şi aşezat dădea impresia unui om înalt, cu umeri laţi de atlet. O pană scârţâia pe hârtie, scoţând o notă ascuţită ce se armoniza cu trosnetul intermitent al lemnelor care ardeau în şemineu şi cu şuierul vântului de afară.

O voce de bas bubui peste toate aceste sunete:

— *Sedete*![43]

Fu rândul meu să tresar. Fără vreo uşă care să-i înăbuşe impactul, glasul lui Philippe răsună până când îmi făcu urechile să ţiuie. Omul acesta era obişnuit ca lumea să i se supună numaidecât, fără discuţie. M-am îndreptat către două scaune pregătite, ca să mă aşez aşa cum poruncise. Am făcut trei paşi, apoi mi-am dat seama că Matthew rămăsese în prag. M-am întors lângă el şi l-am strâns de mână. Soţul meu privi în jos, uluit, şi se eliberă de povara amintirilor.

[42] Intraţi! (în limba latină în original) (n.red.)

[43] Luaţi loc! (în limba latină în original) (n.red.)

În câteva clipe am traversat amândoi încăperea. Eu m-am aşezat pe un scaun, cu vinul promis în mână şi cu un încălzitor pentru picioare din metal găurit, pe care îmi sprijineam tălpile. Alain se retrase, aruncându-ne o privire înţelegătoare şi dând din cap. Apoi am aşteptat. Pentru mine era greu, însă pentru Matthew era imposibil. Încordarea îi crescu până când am simţit că aproape vibra de atâtea emoţii înăbuşite.

Când tatăl lui ne luă în sfârşit în seamă, anxietatea şi furia mea erau amândouă pe punctul de a exploda. Mă holbam la propriile mâini şi mă întrebam dacă erau suficient de puternice ca să-l sugrum, când am simţit două puncte îngrozitor de reci pe capul plecat. Ridicându-mi bărbia, m-am trezit privind în ochii căprui ai unui zeu grec.

Când îl văzusem prima dată pe Matthew, reacţia mea instinctivă fusese să fug. Însă el, aşa solid şi îngândurat cum arătase în acea seară de septembrie în Biblioteca Bodleiană, nu păruse nici pe jumătate atât de nepământean. Şi asta nu pentru că Philippe de Clairmont ar fi fost un monstru. Dimpotrivă. Era, pur şi simplu, cea mai uluitoare fiinţă pe care o văzusem vreodată, fie ea supranaturală, sau umană.

Nimeni n-ar fi putut să se uite la Philippe de Clairmont şi să creadă că e om. Trăsăturile de vampir erau prea perfecte şi straniu simetrice. Sprâncenele drepte, întunecate, se întindeau deasupra ochilor de un căprui-auriu palid şi schimbător, cu sclipiri verzui. Expunerea la soare şi la capriciile vremii îi presărase în părul castaniu strălucitoare şuviţe aurii, argintii şi arămii. Gura îi era moale şi senzuală, cu toate că în seara asta furia îl făcuse să-şi strângă buzele.

Mi-am ţinut şi eu buzele strânse ca să-mi împiedic gura să se caşte de uimire şi i-am întâlnit privirea pătrunzătoare. Imediat după aceea, ochii lui Philippe s-au îndreptat încet şi deliberat către Matthew.

— Explică!

Cuvintele fuseseră rostite cu calm, însă nu-i ascundeau mânia. Şi totuşi, Philippe nu era singurul vampir furios din

încăpere. După ce depăşise şocul revederii, Matthew încerca să preia controlul situaţiei.

— Mi-ai poruncit să vin la Sept-Tours. Iată-mă, viu şi nevătămat, în ciuda relatărilor isterice ale nepotului tău.

Matthew aruncă moneda de argint pe masa din lemn de stejar a tatălui său. Aceasta ateriză pe margine şi se răsuci în jurul unei axe nevăzute, după care căzu pe o parte.

— Cu siguranţă, ar fi fost mai bine ca soţia ta să fi rămas acasă în această perioadă a anului.

Asemenea lui Alain, Philippe stăpânea o engleză fără cusur, de vorbitor nativ.

— Diana e perechea mea, tată. Nu puteam s-o las în Anglia cu Henry şi Walter doar pentru că se prevedea o ninsoare.

— Retrage-te, Matthew! mârâi Philippe.

Sunetul era la fel de leonin precum restul fiinţei sale. Familia de Clairmont era o adevărată menajerie. Matthew avea în el ceva de lup. Ysabeau aducea cu un şoim. Gallowglass mă trimitea cu gândul la un urs. Philippe semăna cu un alt prădător fatal.

— Gallowglass şi Walter îmi spun că vrăjitoarea are nevoie de protecţia mea. Leul întinse mâna către o scrisoare. O lovi cu marginea de masă şi se uită fix la Matthew. Credeam că ocrotirea fiinţelor mai slabe e treaba ta, acum că ocupi locul familiei noastre în cadrul Congregaţiei.

— Diana nu e slabă. Şi are nevoie de mai multă protecţie decât îşi poate permite Congregaţia, dat fiind că e căsătorită cu mine. Eşti de acord să i-o acorzi?

Şi tonul, şi purtarea lui Matthew erau provocatoare.

— Mai întâi trebuie să-i aud povestea, spuse Philippe.

Mă privi şi ridică din sprâncene.

— Ne-am întâlnit întâmplător. Ştiam că e vrăjitoare, însă legătura dintre noi s-a dovedit prea puternică, spuse Matthew. Propriul ei neam s-a întors împotriva ei…

O mână care semăna mai degrabă cu o labă se ridică, cerând tăcere. Philippe îşi îndreptă atenţia către fiul său.

— Matthaios! Cuvântul leneş, tărăgănat, păru un bici

mişcat cu încetinitorul şi-l amuţi imediat pe soţul meu. Să înţeleg că *tu* ai nevoie de protecţia mea?

— Fireşte că nu, răspunse Matthew indignat.

— Atunci taci şi las-o pe vrăjitoare să vorbească!

Hotărâtă să-i dau tatălui lui Matthew ceea ce voia, ca să putem scăpa cât mai iute de prezenţa lui enervantă, m-am gândit cum puteam să povestesc mai bine cele mai recente aventuri ale noastre. Repetarea fiecărui detaliu mi-ar fi luat prea mult, iar şansele ca Matthew să explodeze între timp erau foarte mari. Am tras adânc aer în piept şi am început:

— Mă numesc Diana Bishop, şi părinţii mei au fost amândoi vrăjitori puternici. Au fost ucişi tot de vrăjitoare în timp ce se aflau departe de casă, pe vremea când eu eram încă mică. Înainte să moară, mi-au legat puterile printr-o vrajă. Mama era clarvăzătoare şi ştia ce avea să urmeze.

Philippe miji ochii bănuitor. I-am înţeles precauţia. Şi mie încă îmi era greu să înţeleg de ce doi oameni care mă iubiseră încălcaseră codul etic al vrăjitoarelor şi-şi încătuşaseră prin magie propria fiică.

— În adolescenţă am fost ruşinea familiei, pentru că nu puteam să aprind nici măcar o lumânare sau să fac o vrajă simplă. Am întors spatele tradiţiei noastre de familie şi am intrat la universitate.

În acest punct al povestirii mele, Matthew începu să se foiască neliniştit pe scaunul său.

— Am studiat istoria alchimiei.

— Diana studiază *arta* alchimiei, mă corectă soţul meu, aruncându-mi o privire în semn de avertisment.

Însă întortocheatele lui jumătăţi de adevăr nu aveau cum să-l mulţumească pe tatăl său.

— Pot să călătoresc în timp.

Cuvintele stăruiră în atmosferă.

— Voi îmi spuneţi „torcătoare de timp”.

— Ah, ştiu foarte bine ce eşti! spuse Philippe pe acelaşi ton leneş.

O expresie trecătoare de uimire licări pe chipul lui

Matthew.

— Am trăit mult timp, *madame,* şi am cunoscut multe fiinţe. Nu eşti din vremurile acestea, şi nici din trecut, deci trebuie să fii din viitor. Iar Matthaios s-a întors împreună cu tine, căci nu mai este acelaşi care era acum opt luni. Matthew pe care îl ştiu eu nici nu s-ar fi uitat la o vrăjitoare, anunţă Philippe şi inspiră adânc. Nepotul meu m-a avertizat că amândoi mirosiţi foarte ciudat.

— Dă-mi voie să-ţi explic…

Însă în această seară lui Matthew nu-i era dat să-şi termine propoziţiile.

— Oricât ar fi de tulburătoare anumite aspecte ale acestei situaţii, mă bucur să văd că în anii ce vor veni ne putem aştepta la o atitudine de bun-simţ în privinţa bărbieritului. Philippe îşi scărpină absent propria barbă şi mustaţă, amândouă tunse cu grijă. La urma urmei, bărbile sunt o sursă de păduchi, nu de înţelepciune.

— Mi s-a spus că Matthew arată ca un invalid, am oftat eu obosită. Dar nu ştiu nicio vrajă care să rezolve problema.

Philippe îmi tăie vorba cu o fluturare din mână.

— O barbă e destul de uşor de aranjat. Îmi vorbeai despre interesul tău pentru alchimie.

— Da. Am găsit o carte, care fusese căutată de mulţi alţii. L-am cunoscut pe Matthew atunci când a venit s-o fure de la mine, pentru că eu deja o lăsasem să-mi scape din mâini. De atunci, orice creatură de pe o rază de câţiva kilometri e pe urmele mele. A trebuit să încetez lucrul!

Un sunet ce putea fi un hohot de râs înăbuşit făcu să tresalte un muşchi pe obrazul lui Philippe. Am descoperit că, în cazul leilor, era greu de spus dacă se amuzau sau se pregăteau să se năpustească.

— Credem că e vorba de cartea originilor, spuse Matthew. Avea un aer mândru, deşi eu chemasem manuscrisul complet întâmplător. Manuscrisul a căutat-o pe Diana. La vremea când celelalte fiinţe şi-au dat seama ce descoperise ea, eu eram deja îndrăgostit.

— Deci relaţia asta durează de ceva timp.

Philippe îşi uni vârfurile degetelor în dreptul bărbiei, sprijinindu-şi coatele pe marginea mesei. Era aşezat pe un taburet simplu, deşi lângă el stătea neocupat un scaun urât cu aer de tron.

— Nu, am spus după ce am făcut câteva calcule, doar de două săptămâni. Dar Matthew n-a vrut să-şi recunoască sentimentele de la început. Abia când am ajuns la Sept-Tours. Însă nici aici n-am fost în siguranţă. Într-o noapte m-am dat jos din patul lui Matthew şi am ieşit. O vrăjitoare m-a răpit din grădină.

Privirea lui Philippe se mută fulgerător de la mine la Matthew.

— O *vrăjitoare* a pătruns între zidurile de la Sept-Tours?

— Da, răspunse scurt soţul meu.

— A coborât între ele, l-am corectat blând, atrăgând încă o dată atenţia tatălui său asupra mea. Nu cred că piciorul vreunei vrăjitoare a atins vreodată pământul, dacă asta contează. Mă rog, doar al meu, desigur.

— Desigur, recunoscu Philippe, dând uşor din cap. Continuă!

— Vrăjitoarea m-a dus la castelul La Pierre. Erau acolo şi Domenico, şi Gerbert.

Expresia de pe chipul lui Philippe îmi spunea că nici castelul, nici cei doi vampiri care mă întâmpinaseră înăuntru nu-i erau cunoscuţi.

— Blestemele se întorc împotriva celui care le-a proferat, murmură Philippe.

— Congregaţia a fost cea care a ordonat răpirea mea, iar o vrăjitoare pe nume Satu a încercat să scoată cu forţa magia din mine. Când a văzut că nu reuşeşte, m-a aruncat în *oubliette*[44].

Matthew întinse mâna către mijlocul meu, aşa cum făcea de fiecare dată când era pomenită noaptea aceea. Philippe îi urmări gestul, dar nu spuse nimic.

— După ce am scăpat, n-am mai putut să rămân la Sept-Tours şi s-o pun pe Ysabeau în pericol. M-am trezit

[44] Tip de temniţă subterană, fără ferestre, accesibilă numai printr-o uşă în tavan (n. red.)

depăşită de magie şi de puteri pe care nu le puteam controla. Eu şi Matthew ne-am dus acasă la mătuşile mele. M-am oprit, căutând o modalitate de a explica unde se afla locuinţa lor. Cunoaşteţi legendele pe care le spune poporul lui Gallowglass despre un tărâm aflat de cealaltă parte a oceanului, înspre vest?

Philippe dădu din cap în semn de aprobare.

— Acolo locuiesc mătuşile mele. Mai mult sau mai puţin.

— Iar aceste mătuşi sunt amândouă vrăjitoare?

— Da. Apoi o *manjasang,* una dintre fiinţele lui Gerbert, a venit să-l ucidă pe Matthew şi aproape că a reuşit. Singurul loc unde puteam merge fără să fim ajunşi de Congregaţie era trecutul. M-am oprit, consternată de privirea veninoasă pe care Philippe i-o aruncă lui Matthew. Dar aici n-am găsit un adăpost. Oamenii din Woodstock ştiu că sunt o vrăjitoare, iar procesele din Scoţia ne-ar putea primejdui traiul în Oxfordshire. Aşa că suntem din nou pe fugă.

Am recapitulat în minte ideile principale ale naraţiunii, asigurându-mă că nu omisesem nimic important.

— Asta e povestea mea.

— Ai talentul de a reda informaţii complicate repede şi succint, *madame.* Dacă ai avea bunătatea de a-i împărtăşi metodele tale lui Matthew, ai face un serviciu familiei. Cheltuim mult mai mult decât ar trebui pe hârtie şi pene.

Philippe îşi privi o clipă vârfurile degetelor, apoi se ridică de pe scaun cu acea eficienţă a vampirilor ce transforma o simplă mişcare într-o mică explozie. De unde fusese până atunci aşezat, muşchii lui intrară brusc în acţiune, astfel încât, pe neaşteptate, se înălţă înfricoşător deasupra mesei, înalt de aproape doi metri. Îşi concentră atenţia asupra fiului său.

— Joci un joc periculos, Matthew, în care poţi să pierzi totul şi ai prea puţin de câştigat. Gallowglass mi-a trimis un mesaj după ce ai plecat. Călăreţul a luat-o pe alt drum şi a ajuns înaintea ta. În timp ce tu veneai agale încoace, regele Scoţiei a arestat peste o sută de vrăjitoare şi le-a întemniţat în Edinburgh. Fără îndoială, Congregaţia crede

că eşti în drum spre regele Iacob pentru a-l convinge să renunţe la treaba asta.

— Un motiv în plus să-i oferi Dianei protecţia ta, spuse Matthew încordat.

— Şi de ce ar trebui s-o fac?

Calmul rece al lui Philippe îl provocă pe Matthew.

— Pentru că o iubesc. Şi pentru că mi-ai spus că de asta există Ordinul lui Lazăr: ca să-i apere pe cei care nu se pot apăra singuri.

— Eu apăr alţi *manjasang,* nu vrăjitoare!

— Poate ar trebui să-ţi lărgeşti orizontul, zise Matthew cu încăpăţânare. În mod normal, *manjasang* şi pot purta singuri de grijă.

— Ştii foarte bine că n-o pot ocroti pe femeia aceasta, Matthew. Toată Europa e învrăjbită de chestiuni de credinţă, iar făpturile cu sânge cald caută ţapi ispăşitori pentru toate necazurile pe care le au. Inevitabil se întorc împotriva creaturilor din preajma lor. Şi totuşi, tu ai adus-o pe această femeie, o femeie despre care pretinzi că e perechea ta şi pe deasupra şi vrăjitoare, în mijlocul nebuniei. Nu! Philippe scutură din cap cu vehemenţă. Tu poate că nu te sfieşti, însă eu nu voi pune familia în pericol sfidând Congregaţia şi ignorând prevederile legământului.

— Philippe, trebuie…

— Să nu foloseşti cuvântul ăsta cu mine! Degetul seniorului părea să-l împungă pe Matthew. Fă-ţi ordine în treburi şi întoarce-te de unde ai venit! Cere-mi ajutorul acolo sau, şi mai bine, cere-l mătuşilor vrăjitoarei! Nu-ţi aduce problemele în trecut, acolo unde nu le e locul!

Însă în secolul al douăzeci şi unulea nu mai exista un Philippe pe care Matthew să se poată bizui. Pierise, era mort şi îngropat.

— Niciodată nu ţi-am cerut nimic, Philippe. Până acum.

Temperatura din cameră scăzu periculos cu câteva grade.

— Ar fi trebuit să te aştepţi la răspunsul meu, Matthaios, dar, ca de obicei, tu n-ai chibzuit suficient. Dacă mama ta ar fi fost aici? Dacă nu s-ar fi stricat vremea în Trier? Ştii

că ea dispreţuieşte vrăjitoarele. Philippe îşi privi fiul ţintă. Ar fi fost nevoie de o mică armată ca s-o împiedicăm s-o sfâşie pe femeia aceasta în bucăţi, iar în clipa de faţă mie nu-mi prisoseşte o armată.

Ysabeau fusese mai întâi cea care voise să dispar din viaţa fiului ei. Baldwin nu făcuse niciun efort pentru a-şi ascunde dispreţul. Hamish, prietenul lui Matthew, mă privea cu precauţie, iar Kit mă detesta făţiş. Acum era rândul lui Philippe. M-am ridicat în picioare, am aşteptat ca tatăl lui Matthew să-şi îndrepte privirea către mine şi atunci m-am uitat drept în ochii lui. El tresări surprins.

— Matthew nu putea să se aştepte la asta, *monsieur* de Clairmont. A avut încredere că îi veţi sta alături, deşi în cazul acesta s-a înşelat. Am tras aer în piept ca să mă liniştesc. V-aş fi recunoscătoare dacă mi-aţi îngădui să rămân la Sept-Tours în noaptea asta. Matthew n-a mai dormit de săptămâni întregi şi e mai probabil s-o poată face într-un loc familiar. Mâine mă voi întoarce în Anglia. Fără el, dacă e nevoie.

Una dintre noile mele bucle îmi căzu pe frunte. Am ridicat mâna ca s-o dau la o parte şi m-am trezit că Philippe de Clairmont mă înşfăcase de încheietură. Înainte să apuc să mă dezmeticesc, Matthew era deja lângă tatăl său, cu mâinile pe umerii acestuia.

— De unde ai ăsta?

Philippe se uita la inelul de pe degetul meu mijlociu – inelul lui Ysabeau. Privirea îi deveni sălbatică şi o căută pe a mea. Îmi strânse încheietura până când oasele începură să-mi pârâie.

— Ea n-ar fi dat niciodată inelul altcuiva câtă vreme eram amândoi în viaţă.

— Ysabeau trăieşte, Philippe.

Vorbele lui Matthew fură iuţi şi aspre, menite mai degrabă să ofere o informaţie decât să liniştească.

— Bine, dar, dacă Ysabeau trăieşte, atunci… Vocea lui Philippe se stinse. Preţ de o secundă păru uluit, apoi chipul i se lumină. Deci până la urmă nu sunt nemuritor. Iar tu nu mă poţi căuta în locul şi în timpul în care au început

problemele voastre.

— Nu.

Matthew se silise să-i răspundă.

— Şi totuşi, ţi-ai lăsat mama să-ţi înfrunte duşmanii?

Chipul lui Philippe fu cuprins de mânie.

— Marthe e cu ea. Baldwin şi Alain au grijă să nu i se întâmple nimic rău.

Cuvintele lui Matthew curgeau acum liniştitoare, însă tatăl lui continua să-mi strângă mâna. Simţeam că încheietura începe să-mi amorţească.

— Şi Ysabeau i-a dăruit inelul meu unei vrăjitoare? Extraordinar! Totuşi îi stă bine, spuse Philippe absent, întorcându-mi mâna către lumina focului.

— *Maman* s-a gândit că i-ar sta bine, spuse Matthew cu blândeţe.

— Când…? Philippe inspiră cu hotărâre şi scutură din cap. Nu! Nu-mi spune! Nicio fiinţă n-ar trebui să-şi cunoască moartea.

Mama mea îşi anticipase îngrozitorul sfârşit, la fel şi tata. Înfrigurată, istovită de oboseală şi bântuită de propriile amintiri, am început să tremur. Tatăl lui Matthew păru să nu observe – se uita la mâinile noastre –, însă soţul meu mă văzu.

— Dă-i drumul, Philippe! porunci el.

Leul mă privi în ochi şi oftă dezamăgit. În ciuda inelului, nu eram iubita lui Ysabeau. Îmi dădu drumul, iar eu am făcut un pas înapoi, departe de locul în care mâna lui lungă m-ar fi putut ajunge.

— Acum că i-ai auzit povestea, îi vei oferi Dianei protecţia ta?

Matthew cercetă chipul tatălui său.

— Asta îţi doreşti, *madame?*

Am dat din cap în semn de aprobare, strângându-mi degetele în jurul braţului sculptat al unui scaun din apropiere.

— Atunci da, Cavalerii lui Lazăr îi vor asigura siguranţa.

— Îţi mulţumesc, tată.

Matthew îl strânse de umăr pe Philippe, apoi se întoarse

către mine.

— Diana e obosită. Ne vedem mâine-dimineaţă.

— În niciun caz! Vocea lui Philippe răsună strident în toată încăperea. Vrăjitoarea ta se află sub acoperişul şi protecţia mea. Nu va împărţi patul cu tine.

Matthew îmi luă mâna într-a lui.

— Diana e departe de casă, Philippe. Nu e obişnuită cu această parte a castelului.

— Nu va sta în odăile tale, Matthew.

— De ce nu? am întrebat, încruntându-mă când la Matthew, când la tatăl său.

— Pentru că voi doi nu v-aţi împerecheat, indiferent ce braşoave dulci ţi-o fi îndrugat Matthew. Şi slavă zeilor! Poate că până la urmă vom reuşi să evităm dezastrul.

— Nu ne-am împerecheat? am întrebat stupefiată.

— Schimbul de promisiuni şi acceptarea legăturii cu un *manjasang* nu reprezintă o înţelegere inviolabilă, *madame.*

— Matthew e soţul meu din toate punctele de vedere care contează, am zis îmbujorându-mă.

După ce-i spusesem lui Matthew că-l iubesc, el mă asigurase că eram împerecheaţi.

— Nu sunteţi nici măcar căsătoriţi aşa cum se cuvine. Nu într-un fel care să reziste unor priviri scrutătoare, continuă Philippe, şi veţi avea parte de multe dacă veţi continua prefăcătoria asta. La Paris, Matthew şi-a petrecut într-adevăr întotdeauna mai mult timp reflectând asupra chestiunilor metafizice decât studiind legea. În cazul acesta, fiule, instinctul tău ar fi trebuit să-ţi spună ce e necesar, chiar dacă intelectul n-a făcut-o.

— Ne-am făcut jurăminte unul altuia înainte de a pleca. Matthew mi-a dat inelul lui Ysabeau.

Organizaserăm un soi de ceremonie în acele ultime minute petrecute la Madison. Am revăzut rapid în minte succesiunea de evenimente, căutând fisura.

— Împerecherea unui *manjasang* este dovedită de acelaşi act care reduce la tăcere toate obiecţiile faţă de un mariaj atunci când preoţii, avocaţii, duşmanii şi rivalii ies la atac: raportul fizic. Nările lui Philippe fremătară. Iar voi

doi nu v-aţi unit încă în niciun fel. Mirosurile voastre nu sunt doar ciudate, ci şi complet diferite, ca a două fiinţe separate, nu ale uneia singure. Orice *manjasang* ar şti că nu v-aţi împerecheat pe deplin. Gerbert şi Domenico au ştiut-o cu siguranţă de îndată ce Diana s-a aflat în prezenţa lor. La fel şi Baldwin, fără îndoială.

— Suntem căsătoriţi şi împerecheaţi. Nu e nevoie de nicio altă dovadă în afara asigurărilor mele. Cât despre restul, nu e treaba ta, Philippe, spuse Matthew, aşezându-şi cu hotărâre trupul între mine şi tatăl său.

— Ah, Matthaios, am depăşit de mult etapa asta! Philippe părea obosit. Diana e o femeie necăsătorită, fără tată, şi nu văd niciun frate în cameră care să-i apere onoarea. E întru totul *treaba* mea.

— Suntem căsătoriţi în ochii lui Dumnezeu.

— Şi totuşi ai întârziat s-o posezi. *Ce* aştepţi, Matthew? Un semn? Te doreşte. Îmi dau seama după felul în care se uită la tine. Pentru majoritatea bărbaţilor asta e destul.

Philippe ne ţintui cu privirea când pe mine, când pe fiul lui. Amintindu-mi de ciudata reţinere a lui Matthew în privinţa asta, îngrijorarea şi îndoiala mi se împrăştiară în corp ca o otravă.

— Nu ne cunoaştem de multă vreme. Chiar şi aşa, ştiu că voi fi cu ea, şi numai cu ea, pentru tot restul vieţii. Diana e perechea mea. Ştii ce spune inelul, Philippe: *a ma vie de coer entier*[45].

— Să-i dăruieşti unei femei toată viaţa ta nu are niciun sens dacă nu-i dăruieşti şi toată inima ta. Ar trebui să citeşti mai atent sfârşitul acelei declaraţii de dragoste, nu doar începutul ei.

— Inima mea îi aparţine, spuse Matthew.

— Nu toată. Dacă i-ar aparţine cu adevărat, toţi membrii Congregaţiei ar fi morţi, legământul ar fi rupt pentru totdeauna, iar tu te-ai afla acolo unde ţi-e locul, şi nu în această încăpere, spuse Philippe brutal. Nu ştiu ce înseamnă căsătoria în viitorul ăla al vostru, dar în zilele

[45] Toată inima mea, pentru toată viaţa (în franceza medievală în original) (n. red.)

noastre ea e ceva pentru care merită să mori.

— Nu cred că a vărsa sânge în numele Dianei e soluţia la dificultăţile noastre.

În ciuda secolelor în care avusese de-a face cu tatăl său, Matthew refuza cu încăpăţânare să recunoască ceea ce eu ştiam deja: că nu aveai cum să ieşi învingător dintr-o ceartă cu Philippe de Clairmont.

— Sângele unei vrăjitoare nu contează?

Amândoi bărbaţii se întoarseră surprinşi către mine.

— Ai ucis o vrăjitoare, Matthew. Iar eu am ucis un vampir, un *manjasang,* în loc să te pierd pe tine. Dacă tot împărtăşim secrete în seara asta, tatăl tău ar putea foarte bine să afle adevărul.

Gillian Chamberlain şi Juliette Durand fuseseră două victime colaterale ale ostilităţilor stârnite de relaţia noastră.

— Iar tu crezi că mai e vreme de făcut curte? Pentru un bărbat care se consideră învăţat, Matthew, eşti de o nerozie stupefiantă, spuse Philippe dezgustat.

Matthew încasă fără să clipească insulta din partea tatălui său, apoi îşi folosi propriul atu.

— Ysabeau a acceptat-o pe Diana drept fiica ei, spuse el.

Însă Philippe nu avea de gând să se lase influenţat atât de uşor.

— Nici Dumnezeu, nici mama ta n-au reuşit vreodată să te facă să-ţi asumi consecinţele propriilor fapte. În privinţa asta nu pari să te fi schimbat. Philippe se sprijini cu mâinile de masă şi îl strigă pe Alain. De vreme ce nu v-aţi împerecheat încă, nu s-a produs niciun rău ireparabil. Situaţia poate fi îndreptată înainte să afle altcineva, iar familia să fie distrusă. Voi trimite la Lyon după o vrăjitoare care s-o ajute pe Diana să-şi înţeleagă mai bine puterile. Între timp, Matthew, tu te poţi interesa de cartea ei. Apoi veţi merge amândoi acasă, unde veţi uita de necuviinţa asta şi vă veţi continua vieţile separat.

— Eu şi Diana mergem în odăile mele. Împreună. Sau martor mi-e…

— Înainte să termini de rostit ameninţarea, fii sigur că ai

suficientă forţă s-o susţii, replică Philippe cu răceală. Fata doarme singură şi în apropierea camerei mele.

Un curent de aer îmi dădu de veste că uşa se deschisese, lăsând să pătrundă în încăpere miresme distincte de ceară şi piper măcinat. Privirea glacială a lui Alain se roti prin încăpere, observând furia lui Matthew şi expresia neînduplecată de pe chipul lui Philippe.

— Ai fost întrecut în şiretenie, Matthaios, îi spuse Philippe fiului său. Nu ştiu cu ce te-ai ocupat, dar te-ai înmuiat. Acum vino! Dă-te bătut, sărută-ţi vrăjitoarea şi spune-i noapte bună! Alain, du-o pe femeia aceasta în camera Louisei. Ea e la Viena… sau la Veneţia. Nu pot să ţin pasul cu fata aia şi cu nesfârşitele ei preumblări. Cât despre tine, continuă Philippe, aruncându-şi ochii căprui către fiul său, tu vei merge jos şi mă vei aştepta în salon până când voi termina de scris mesajele către Gallowglass şi Raleigh. A trecut ceva vreme de când n-ai mai fost pe acasă, iar prietenii tăi vor să ştie dacă Elisabeta Tudor e un monstru cu două capete şi trei sâni aşa cum umblă vorba.

Nevrând să se dea complet bătut, Matthew îşi puse degetele sub bărbia mea, mă privi adânc în ochi şi mă sărută mai profund decât se aşteptase probabil tatăl său.

— Asta e tot, Diana! mă concedie Philippe pe un ton tăios când Matthew termină.

— Veniţi, *madame!* mă chemă Alain, arătând către uşă.

Trează şi singură în patul altei femei, am stat şi am ascultat vaietul vântului, răsucind pe toate feţele cele întâmplate. Erau prea multe subterfugii de lămurit, dar mă simţeam rănită şi trădată. Ştiam că Matthew mă iubeşte. Dar el trebuie să fi înţeles că ceilalţi aveau să ne conteste jurămintele.

Pe măsură ce orele se scurgeau, am renunţat la orice speranţă de a mai dormi. M-am dus la fereastră şi am privit răsăritul, încercând să înţeleg cum se destrămaseră planurile noastre atât de mult într-un timp atât de scurt şi întrebându-mă ce rol jucaseră Philippe de Clairmont şi secretele lui Matthew în destrămarea lor.

Capitolul 9

Când am deschis uşa camerei a doua zi de dimineaţă, Matthew era sprijinit de zidul de piatră din faţa ei. Judecând după cum arăta, nici el nu dormise deloc. Sări în picioare, spre amuzamentul celor două tinere servitoare care chicoteau în spatele meu. Nu erau obişnuite să-l vadă astfel, neîngrijit şi ciufulit. O uitătură încruntată îi întunecă faţa.

— Bună dimineaţa!

Am păşit înainte, legănându-mi fustele de culoarea merişoarelor. Asemenea patului meu, servitoarelor mele şi practic tuturor celorlalte lucruri pe care le atingeam, ţinuta îi aparţinea Louisei de Clairmont. Parfumul ei de trandafiri şi zibetă, înălţându-se din perdelele brodate ce înconjurau patul, fusese sufocant în timpul nopţii. Am inspirat adânc aerul rece şi curat, aşteptând aroma de cuişoare şi scorţişoară atât de specifică lui Matthew. O parte din oboseală îmi dispăru de îndată ce am simţit-o şi, alinată de mirosul acesta familiar, m-am cuibărit în pelerina fără mâneci din lână neagră pe care servitoarele mi-o aşezaseră pe umeri. Îmi amintea de însemnele mele academice şi îmi oferea un strat suplimentar de căldură.

Matthew se înseninã când mă trase mai aproape şi mă sărută pe îndelete, cu o admirabilă perseverenţă. Servitoarele continuau să chicotească şi să facă ceea ce el luă drept remarci încurajatoare. Un curent de aer iscat brusc în jurul gleznelor mele indică sosirea unui alt martor. Ne-am dezlipit buzele.

— Eşti prea bătrân ca să visezi cu ochii deschişi prin anticamere, Matthaios, comentă tatăl lui, scoţându-şi capul acoperit cu păr castaniu din camera alăturată. Secolul al doisprezecelea nu ţi-a priit şi ţi-am permis să citeşti mult prea multă poezie. Adună-te, te rog, înainte să te vadă

bărbaţii, şi ad-o pe Diana la parter! Miroase ca un stup de albine în toiul verii şi va trece ceva timp până când ai casei se vor obişnui cu aroma ei. Nu vrem nicio nefericită vărsare de sânge.

— Riscul să se întâmple aşa ceva ar fi mai mic dacă ai înceta să te mai amesteci! Separarea asta e absurdă, spuse Matthew, apucându-mă de braţ. Suntem soţ şi soţie.

— Ba nu sunteţi, slavă zeilor! Mergeţi jos, voi veni şi eu în scurt timp.

Philippe clătină din cap cu mâhnire şi se retrase.

Am stat unul în faţa celuilalt, de-o parte şi de alta a unei mese lungi din friguroasa sală mare. Matthew își ţinea buzele strânse. La ora aceea erau puţini oameni în încăpere, iar cei care mai zăboveau plecară iute după ce se uitară bine la expresia ameninţătoare de pe chipul lui. În faţa mea erau aşezate pe masă o pâine caldă, proaspăt scoasă din cuptor, şi nişte vin aromat. Nu era ceai, dar mergea. Matthew aşteptă până când am luat prima înghiţitură zdravănă.

— Mi-am văzut tatăl. Plecăm numaidecât.

Am strâns mai tare cupa între degete. Bucăţele de coajă de portocală pluteau în vin, umflate de lichidul cald. Citricele îl făceau să semene ceva mai mult cu o băutură potrivită pentru micul dejun.

Matthew privi prin cameră cu un aer hăituit.

— N-a fost înţelept să venim aici.

— Unde altundeva să mergem? Ninge. La Woodstock, sătenii sunt gata să mă târască în faţa unui judecător sub acuzaţia de vrăjitorie. Poate că la Sept-Tours trebuie să dormim separat şi să-l suportăm pe tatăl tău, dar el s-ar putea să găsească o vrăjitoare dornică să mă ajute.

Până acum deciziile pripite ale lui Matthew nu dăduseră rezultate bune.

— Philippe e un încurcă-lume. Cât despre găsirea unei vrăjitoare, neamul tău nu-i e nici lui mai drag decât lui *maman.*

Matthew cercetă masa din lemn zgâriat şi culese o fărâmă de ceară de lumânare ce se scursese într-una

dintre crăpături.

— Am putea merge la casa mea din Milano. Ne-am petrece Crăciunul acolo. Vrăjitoarele italiene au o reputaţie remarcabilă pentru magie şi sunt cunoscute pentru previziunile lor ieşite din comun.

— Cu siguranţă, nu la Milano.

Philippe apăru în faţa noastră cu forţa unui uragan şi lunecă pe banca de lângă mine. Matthew își tempera cu grijă viteza şi puterea în semn de respect faţă de nervii creaturilor cu sânge cald. La fel făceau Miriam, Marcus, Marthe, ba chiar şi Ysabeau. Tatăl său însă nu dădea dovadă de o asemenea consideraţie.

— Mi-am făcut gestul de smerenie filială, Philippe, spuse scurt Matthew. Nu există niciun motiv de a mai zăbovi, şi apoi la Milano ne va fi bine. Diana cunoaşte limba toscană.

Dacă se referea la italiană, eram în stare să comand *tagliatelle* în restaurante şi să cer cărţi la biblioteci. Mă îndoiam totuşi că ar fi fost suficient.

— Cât de util, într-adevăr! Atunci e regretabil că nu mergeţi la Florenţa. Va trebui să treacă multă vreme până când vei fi din nou primit cu braţele deschise în oraşul acela, după ultimele tale escapade acolo, spuse Philippe pe un ton neutru. *Parlez-vous français, madame?*[46]

— *Oui,* am răspuns cu precauţie, convinsă că această conversaţie lua o foarte nefericită întorsătură poliglotă.

— Hmm! Philippe se încruntă. *Dicunt mihi vos es philologus.*[47]

— E o persoană erudită, interveni Matthew enervat. Dacă vrei o recapitulare a calificărilor ei, voi fi încântat să ţi-o ofer, în particular, după micul dejun.

— *Loquerisne latine?*[48] mă întrebă Philippe, ca şi cum nici nu l-ar fi auzit. *Milás elliniká?*[49]

— *Mea lingua latina est mala*[50]*,* am răspuns, punând jos

[46] Vorbiţi franceză, doamnă? (în limba franceză în original) (n. red.)

[47] Mi se spune că sunteţi filolog (în limba latină în original) (n.red.)

[48] Vorbiţi latineşte? (în limba latină în original) (n. red.)

[49] Vorbiţi greceşte? (în greaca veche în original) (n. red.)

[50] Latina mea e slabă (în limba latină în original) (n. red.)

cupa cu vin. Philippe făcu ochii mari când îmi auzi răspunsul stângaci de şcolăriţă. Expresia de pe chipul lui îmi aminti de ororile cursului de latină pentru începători. Dacă îmi puneai în faţă un text alchimic în limba romanilor, eram în stare să-l citesc, dar pentru o discuţie nu mă simţeam pregătită. Am răspuns cu curaj, sperând să fi dedus corect că a doua întrebare îmi testa cunoştinţele de greacă.

— *Tamen mea lingua graeca est peior.*[51]

— Atunci nu vom conversa nici în această limbă, murmură Philippe pe un ton îndurerat şi se întoarse indignat către Matthew: *Den tha ekpaidéfsoun gynaikes sto méllon?*[52]

— Femeile din vremea Dianei primesc considerabil mai multă educaţie decât ţi s-ar părea ţie înţelept, tată, răspunse Matthew. Doar că nu în greacă.

— Pe viitor nu vor mai avea nevoie de Aristotel? Ce lume ciudată trebuie să fie aceea! Mă bucur că n-o voi cunoaşte încă o vreme de acum încolo. Philippe adulmecă bănuitor urciorul cu vin şi se hotărî să nu bea. Diana va trebui să vorbească mai fluent franceza şi latina. Doar câţiva dintre servitorii noştri cunosc engleza şi niciunul nu lucrează jos.

Aruncă o legătură grea de chei de-a lungul mesei. Mi-am răsfirat automat degetele ca s-o prind.

— În niciun caz! spuse Matthew, întinzându-se să mi-o ia din mână. Diana nu va rămâne aici îndeajuns de mult ca să-şi bată capul cu gospodăria.

— Este femeia cu cel mai înalt rang de la Sept-Tours şi e de datoria ei. Ar trebui să începi, cred, cu bucătarul, îmi spuse Philippe, arătând către cea mai mare dintre chei. Aceea deschide magaziile cu mâncare. Celelalte descuie brutăria, fabrica de bere, toate dormitoarele, mai puţin pe al meu, şi pivniţele.

— Care dintre ele descuie biblioteca? am întrebat, pipăind cu interes suprafeţele de fier uzat.

---

[51] Iar greaca mea e şi mai rea (în limba latină în original) (n.red.)

[52] Nu dați femeilor nici o educație în viitor? (în greaca veche în original) (n.red.)

— În casa asta cărţile nu sunt încuiate, răspunse Philippe, doar mâncarea, berea şi vinul. Lectura lui Herodot sau a lui de Aquino[53] rareori generează un comportament nepotrivit.

— Orice are un început, am mormăit în barbă. Şi cum se numeşte bucătarul?

— Chef.

— Nu, numele lui de botez, am spus nedumerită.

Philippe ridică din umeri.

— El e la conducere, deci e Chef. Niciodată nu i-am spus altfel. Tu i-ai spus altfel, Matthaios?

Tatăl şi fiul schimbară o privire care mă îndemnă să-mi fac griji pentru masa cu picioare în formă de capră dintre ei.

— Credeam că dumneavoastră sunteţi la conducere. Dacă îi spun bucătarului „Chef", dumneavoastră cum să vă spun?

Tonul meu tăios îi distrase temporar atenţia lui Matthew, care era cât pe ce să azvârle masa la o parte şi să-l strângă pe Philippe de gât.

— Toţi cei de pe aici îmi spun ori „sire", ori „tată". Tu cum ai prefera?

Întrebarea lui Philippe era insinuantă şi periculoasă.

— Spune-i doar Philippe! tună Matthew. Are multe alte titluri, dar acelea care i se potrivesc cel mai bine ţi-ar provoca băşici pe limbă.

Philippe rânji.

— Văd că nu ţi-ai pierdut şi spiritul combativ odată cu minţile. Lasă gospodăria în seama femeii tale şi vino cu mine la o partidă de călărit! Pari plăpând şi ai nevoie de un antrenament cum se cuvine.

Îşi frecă mâinile nerăbdător.

— N-o las singură pe Diana, replică Matthew.

Se juca nervos cu o solniţă enormă din argint, strămoşul hârbului de lut ce stătea lângă aragazul meu din New Haven.

---

[53] Sfântul Toma de Aquino (1224-1274), teolog italian dominican, cel mai important cărturar al Evului Mediu (n.tr.)

— De ce nu? pufni Philippe. Alain o să facă pe dădaca.

Matthew deschise gura să răspundă.

— Tată? am spus cu voce mieroasă, întrerupându-le schimbul de replici. Aş putea vorbi între patru ochi cu soţul meu, înainte ca el să meargă cu dumneata la grajduri?

Philippe miji ochii. Se ridică şi se plecă uşor în direcţia mea. Era prima dată când se deplasa cu o viteză care o aproxima măcar pe cea normală.

— Desigur, *madame.* Îl voi trimite pe Alain să te slujească. Bucuraţi-vă de intimitate… cât o mai aveţi.

Matthew aşteptă, cu ochii la mine, până când tatăl lui părăsi încăperea.

— Ce pui la cale, Diana? mă întrebă calm în timp ce mă ridicam şi ocoleam încet masa.

— De ce e Ysabeau la Trier? am întrebat.

— Ce contează? întrebă el evaziv.

Am început să înjur ca un birjar, lucru care-i şterse imediat expresia inocentă de pe chip. Avusesem suficient răgaz de gândire noaptea trecută, cât timp stătusem singură în camera cu parfum de trandafiri a Louisei, să pun cap la cap evenimentele din ultimele săptămâni şi să le confrunt cu ceea ce ştiam despre perioada aceasta.

— Contează, pentru că la Trier, în 1590, nu prea are ce face în afară de a vâna vrăjitoare!

O servitoare o zbughi prin încăpere, îndreptându-se către uşa din faţă. Doi bărbaţi stăteau încă lângă foc, aşa că am coborât vocea.

— Nu e nici locul, nici momentul să discutăm despre rolul pe care îl joacă actualmente tatăl tău în geopolitica modernă, despre motivul pentru care un cardinal catolic ţi-a permis să faci pe şeful cu el pe Mont Saint-Michel de parcă ar fi fost insula ta personală sau despre tragica moarte a tatălui lui Gallowglass. Dar va veni şi vremea când ai să-mi povesteşti despre toate astea. Şi cu siguranţă vom mai avea nevoie de timp şi de intimitate ca să-mi explici aspectele mai tehnice ale împerecherii vampirilor.

M-am răsucit să plec. Matthew aşteptă până când m-am

îndepărtat suficient ca să cred că fuga e posibilă, apoi mă prinse fără efort de braţ şi mă întoarse. Era manevra instinctivă a unui prădător.

— Nu, Diana. Vom discuta despre mariajul nostru înainte ca vreunul dintre noi să părăsească această încăpere.

Matthew se întoarse spre ultimul grup de servitori care îşi savura masa de dimineaţă. O smucitură a capului său îi făcu pe toţi s-o tulească.

— Care mariaj? am întrebat.

O licărire periculoasă se ivi în ochii lui, după care dispăru.

— Mă iubeşti, Diana?

Întrebarea domoală a lui Matthew mă luă prin surprindere.

— Da, am răspuns instantaneu. Dar, dacă n-ar conta decât iubirea pentru tine, atunci totul ar fi simplu şi ne-am afla încă în Madison.

— Totul *este* simplu.

Matthew se ridică în picioare.

— Dacă mă iubeşti, vorbele tatălui meu nu pot anula promisiunile pe care ni le-am făcut unul altuia mai mult decât poate Congregaţia să ne determine să ne conformăm legământului.

— Dacă m-ai fi iubit cu adevărat, mi te-ai fi dăruit. Trup şi suflet.

— Nu e atât de simplu, spuse Matthew cu tristeţe. Te-am avertizat de la bun început că relaţia cu un vampir va fi complicată.

— Philippe nu pare a fi de aceeaşi părere.

— Atunci culcă-te cu el! Dacă mă vrei pe mine, trebuie să aştepţi.

Matthew era stăpân pe sine, însă calmul lui semăna cu un râu îngheţat: dur şi neted la suprafaţă, dar învolburat în interior. Încă de când plecaserăm de la Old Lodge folosise cuvintele pe post de arme. Acum că era din nou împreună cu tatăl său, masca lui civilizată era prea subţire pentru ceva atât de modern şi de uman precum regretul.

— Philippe nu e genul meu, am spus cu răceală. Ai putea, totuşi, să fii amabil şi să-mi explici de ce ar trebui să te aştept.

— Pentru că nu există divorţ în rândul vampirilor. Există împerechere şi există moarte. Unii vampiri, inclusiv mama mea şi Philippe, se despart pentru o vreme dacă există – făcu o pauză – neînţelegeri, îşi iau alţi amanţi. Cu ajutorul timpului şi al distanţei îşi rezolvă problemele şi se împacă. Dar asta n-o să funcţioneze în cazul meu.

— Bine. Nici pentru mine n-ar fi prima opţiune în materie de căsătorie. Dar tot nu pricep de ce asta te face atât de reticent în ceea ce priveşte confirmarea pe plan fizic a relaţiei noastre.

Îmi învăţase deja trupul şi reacţiile lui cu atenţia grijulie a unui iubit. Nu şovăia din cauza mea sau a ideii de sex.

— E prea curând ca să-ţi pun frâu libertăţii. Odată ce m-aş pierde în tine, n-ar mai exista alţi amanţi şi nici despărţire. Trebuie să fii sigură că îţi doreşti cu adevărat să te căsătoreşti cu un vampir.

— Tu ai dreptul să mă alegi de fiecare dată, însă, când e vorba ca eu să fac acelaşi lucru, crezi că nu ştiu ce vreau?

— Eu am avut numeroase ocazii să aflu ce vreau. Afecţiunea ta pentru mine s-ar putea să nu fie nimic mai mult decât o cale prin care să-ţi domoleşti frica de necunoscut sau să-ţi satisfaci dorinţa de a îmbrăţişa lumea fiinţelor supranaturale, pe care ai refuzat-o atâta vreme.

— Afecţiune? Te iubesc. Nu contează dacă am la dispoziţie două zile sau doi ani. Decizia mea va fi aceeaşi.

— Diferenţa va fi că eu nu-ţi voi fi făcut ceea ce ţi-au făcut părinţii tăi! explodă el, trecând brutal pe lângă mine. Împerecherea cu un vampir nu e mai puţin restrictivă decât o vrajă de legare. Pentru prima dată trăieşti după propriile reguli şi totuşi eşti gata să schimbi nişte lanţuri cu altele. Dar ale mele nu sunt făcute din materia fermecată a basmelor şi nicio vrajă nu le va înlătura atunci când vor începe să te roadă.

— Sunt iubita ta, nu prizoniera ta.

— Iar eu sunt vampir, nu creatură cu sânge cald.

Instinctele de împerechere sunt primitive şi dificil de controlat. Întreaga mea fiinţă va fi concentrată asupra ta. Nimeni nu merită o asemenea atenţie nemiloasă, cu atât mai puţin femeia pe care o iubesc.

— Deci pot ori să trăiesc fără tine, ori să mă ţii încuiată într-un turn. Am clătinat din cap. Prin gura ta vorbeşte acum frica, nu raţiunea. Ţi-e teamă că ai să mă pierzi, iar faptul că te afli în preajma lui Philippe înrăutăţeşte situaţia. N-o să-ţi alini suferinţa îndepărtându-mă, ci mai degrabă vorbind despre ea.

— Acum că sunt din nou împreună cu tatăl meu, acum că rănile mi s-au deschis şi sângerează, nu mă vindec atât de repede pe cât ai sperat, nu?

Cruzimea revenise în tonul lui Matthew. Am tresărit. O urmă de regret îi apăru pe chip, apoi expresia i se înăspri iar.

— Ai prefera să fii oriunde altundeva, nu aici. Ştiu asta, Matthew. Dar Hancock are dreptate: n-aş rezista prea multă vreme într-un loc precum Londra sau Paris, unde am putea găsi o vrăjitoare potrivită. Alte femei ar observa imediat că nu sunt ca ele şi nu m-ar ierta cu aceeaşi uşurinţă ca Walter sau Henry. Aş fi predată autorităţilor ori Congregaţiei în doar câteva zile.

Intensitatea privirii lui Matthew confirma avertismentul lui despre cum ar fi fost să devin obiectul atenţiei implacabile a unui vampir.

— Celorlalte vrăjitoare nu le-ar păsa, spuse el cu încăpăţânare, eliberându-mi braţele şi întorcându-mi spatele. Iar cu Congregaţia mă descurc eu.

Cele câteva zeci de centimetri care ne despărţeau se întinseră ca şi cum ne-am fi aflat în capetele opuse ale lumii. Singurătatea, vechea mea tovarăşă, nu-mi mai părea atât de atrăgătoare.

— Nu putem continua aşa, Matthew. Fără familie şi fără proprietăţi eu sunt complet dependentă de tine, am spus.

Istoricii înţeleseseră corect câteva aspecte din trecut, inclusiv slăbiciunea structurală pe care ţi-o dădea faptul de a fi femeie, fără prieteni şi fără bani.

— Trebuie să rămânem la Sept-Tours până când voi reuşi să intru într-o cameră fără să atrag priviri curioase. Trebuie să mă pot descurca pe cont propriu. Începând cu astea.

Am ridicat cheile castelului.

— Vrei să te joci de-a stăpâna casei? întrebă el neîncrezător.

— Nu mă joc de-a stăpâna casei. Iau lucrurile foarte în serios.

Matthew îşi strâmbă buzele la auzul vorbelor mele, dar nu era un zâmbet adevărat.

— Du-te! Stai cu tatăl tău! Voi fi prea ocupată ca să mi se facă dor de tine.

Matthew plecă spre grajduri fără vreun sărut sau vreun cuvânt de rămas-bun. Absenţa obişnuitelor lui alinări mă lăsă cu strania senzaţie că eram parcă neterminată. După ce mirosul lui se risipi, l-am chemat încet pe Alain, care apăru suspect de repede, însoţit de Pierre. Auziseră probabil fiecare cuvânt al discuţiei noastre.

— Faptul că te uiţi pe fereastră nu-ţi ascunde gândurile, Pierre. E unul dintre puţinele indicii ale stăpânului tău, şi, de fiecare dată când face asta, ştiu că tăinuieşte ceva.

— Indicii?

Pierre mă privi confuz. Cuvântul nu era încă folosit pe vremea aceea.

— Un semn exterior al unei îngrijorări interioare. Matthew se uită în altă parte când e neliniştit sau nu vrea să-mi spună ceva. Şi îşi trece degetele prin păr când nu ştie ce să facă. Astea sunt indicii.

— Într-adevăr, aşa face, *madame.* Pierre mă privi uluit. Milord ştie că vă folosiţi puterile de ghicitoare pentru a-i citi în suflet? *Madame* de Clairmont cunoaşte aceste obiceiuri, şi la fel fraţii şi tatăl lui milord. Însă dumneavoastră l-aţi întâlnit de foarte puţină vreme, şi totuşi ştiţi atât de multe!

Alain tuşi.

Pierre păru îngrozit.

— Mi-am pierdut controlul, *madame.* Vă rog să mă

iertaţi.

— Curiozitatea e o binecuvântare, Pierre. Şi am folosit observaţia, nu ghicitul, pentru a-mi cunoaşte soţul.

Nu exista niciun motiv pentru care seminţele revoluţiei ştiinţifice să nu poată fi plantate acum în Auvergne.

— Ne vom simţi mai bine, cred, dacă discutăm în bibliotecă.

Am arătat în ceea ce speram că era direcţia potrivită.

Încăperea în care familia de Clairmont îşi ţinea majoritatea cărţilor reprezenta un fel de avantaj al terenului propriu pe care îl aveam la dispoziţie în castelul Sept-Tours. După ce m-am lăsat învăluită de miresmele hârtiei, pielii şi pietrei, o parte din singurătate mi s-a evaporat. Era o lume cunoscută.

— Avem multă treabă de făcut, am spus calm, întorcându-mă către servitorii familiei. Mai întâi, aş vrea să vă rog pe amândoi să-mi promiteţi ceva.

— Un jurământ, *madame?*

Alain mă privi cu suspiciune. Am dat din cap în semn de aprobare.

— Dacă vă cer ceva ce necesită asistenţa lui milord sau, şi mai important, a tatălui său, vă rog să-mi spuneţi, şi schimbăm imediat strategia. Ei nu trebuie să-şi bată capul cu măruntele mele preocupări.

Bărbaţii păreau precauţi, dar intrigaţi.

— *Òc*[54]*,* încuviinţă Alain dând din cap.

În ciuda începutului sub cele mai bune auspicii, prima mea şedinţă cu echipa porni cu stângul. Pierre refuza să se aşeze în prezenţa mea, iar Alain era de acord să ocupe un scaun doar dacă o făceam şi eu. Dar nu puteam să rămân neclintită, dat fiind valul de nelinişte ce mă cuprindea în legătură cu responsabilităţile mele la Sept-Tours, aşa că toţi trei am dat ocol după ocol bibliotecii. În vreme ce ne învârteam în cerc, le-am indicat cărţi ce urmau să fie aduse în camera Louisei, mi-am luat rechizitele necesare şi am cerut ca hainele mele de călătorie să-i fie duse unui croitor căruia aveau să-i servească drept model pentru o

[54] Da, bine (în limba occitană în original) (n. red.)

garderobă de primă necesitate. Eram pregătită să port ţinutele Louisei de Clairmont timp de încă două zile. După aceea am ameninţat că voi apela la dulapul lui Pierre pentru jambiere şi pantaloni. Perspectiva unei asemenea cumplite necuviinţe femeieşti le sădi vizibil groaza în suflete.

Ne-am petrecut cea de a doua şi cea de a treia oră discutând despre treburile interne ale castelului. Nu aveam niciun pic de experienţă în administrarea unui domeniu atât de complicat, dar ştiam ce întrebări să pun. Alain recapitulă numele şi îndatoririle fiecăruia dintre oamenii lui cheie, îmi oferi o scurtă introducere în lumea fruntaşilor satului, făcu socoteala persoanelor care locuiau în casă în acel moment şi îşi dădu cu părerea la ce vizitatori ne puteam aştepta în următoarele câteva săptămâni.

Apoi ne-am mutat catrafusele în bucătărie, unde am avut prima întâlnire cu Chef. Era un om slab ca o trestie şi nu mai înalt decât Pierre. Asemenea lui Popey, toată musculatura lui era concentrată în antebraţele groase cât nişte jamboane. Motivul deveni evident când azvârli o uriaşă bucată de aluat pe o suprafaţă presărată cu făină şi începu s-o întindă. Ca şi mine, Chef putea gândi doar când era în mişcare.

Jos se răspândise vestea despre oaspetele cu sânge cald care dormea într-o cameră lângă capul familiei. La fel se răspândiseră şi speculaţiile legate de relaţia mea cu milord şi de originea mea, având în vedere mirosul şi obiceiurile mele alimentare. Când am intrat în viermuiala şi căldura din bucătărie, am surprins cuvintele *sorcière* şi *masca,* (termenii în franceză şi occitană pentru „vrăjitoare“). Chef adunase tot personalul din bucătării, care era numeros şi extrem de încurcat din punct de vedere organizatoric. Asta le oferi tuturor ocazia de a mă studia îndeaproape. Unii erau vampiri, alţii, oameni. Era şi un demon. Mi-am notat în minte să am grijă ca tânăra pe nume Catrine, a cărei privire îmi împungea umerii cu o curiozitate făţişă, să fie bine tratată şi îngrijită până când punctele forte şi

slăbiciunile ei vor fi mai limpezi.

Eram hotărâtă să vorbesc engleza doar la nevoie, şi chiar şi atunci doar cu Matthew, tatăl lui, Alain şi Pierre. Prin urmare, conversaţiile mele cu Chef şi colegii lui erau pline de neînţelegeri. Din fericire, Alain şi Pierre descâlceau cu blândeţe încurcăturile care se iveau atunci când franceza mea se ciocnea de occitana lor cu un accent redutabil. Pe vremuri îmi plăcuse să mimez. Era vremea să-mi reînvii talentul acela, iar între timp ascultam cu atenţie suişurile şi coborâşurile din intonaţia dialectului local. Trecusem deja câteva dicţionare pe lista de cumpărături pentru data viitoare când cineva urma să meargă în apropierea Londrei.

Chef prinse drag de mine după ce i-am complimentat abilităţile de brutar, am ridicat în slăvi ordinea din bucătărie şi i-am cerut să-mi spună imediat dacă are nevoie de ceva pentru a-şi face magia culinară. Dar buna relaţie dintre noi fu asigurată când m-am interesat de mâncărurile şi băuturile preferate ale lui Matthew. Chef se însufleţi, începu să-şi fluture în aer mâinile lipicioase şi să turuie despre silueta scheletică a lui milord, pe care o punea în întregime pe seama englezilor şi a lipsei lor de consideraţie faţă de arta bucătăriei.

— Nu l-am trimis eu pe Charles să se ocupe de nevoile lui? întrebă el într-o occitană rapidă, luând o bucată de aluat şi trântind-o pe masă.

Pierre murmură traducerea cât putu de repede.

— Mi-am pierdut cel mai bun asistent, iar pentru englezi asta n-a însemnat nimic. Milord are un stomac delicat şi trebuie ademenit să mănânce, altfel începe să se veştejească.

Mi-am cerut scuze în numele Angliei şi am întrebat cum am putea noi doi să fim siguri că Matthew se va însănătoşi, deşi mă alarma gândul că soţul meu ar fi devenit şi mai robust.

— Îi place peştele negătit, nu-i aşa, şi vânatul?

— Milord are nevoie de sânge. Şi nu-l acceptă decât dacă e preparat aşa cum trebuie.

Chef mă conduse în camera cu vânat, unde carcasele câtorva animale erau suspendate deasupra unor vase din argint pentru a aduna sângele care le picura din gâturile tăiate.

— Putem folosi doar argintul, sticla şi ceramica la colectarea sângelui pentru milord. Altfel îl refuză, mă instrui Chef ridicând un deget.

— De ce? am întrebat.

— Alte vase strică sângele cu mirosuri şi gusturi neplăcute. Acesta este pur. Mirosiţi! îmi explică bucătarul întinzându-mi o cupă.

Mi se făcu greaţă de la aroma metalică şi mi-am acoperit gura şi nasul. Alain făcu semn ca sângele să fie luat de acolo, însă l-am oprit cu o privire.

— Continuă, te rog, Chef!

Bucătarul îmi aruncă o privire aprobatoare şi începu să-mi descrie alte delicatese ce alcătuiau dieta lui Matthew. Îmi vorbi despre pasiunea soţului meu pentru fiertura din carne de vită, întărită cu vin şi mirodenii, apoi servită rece. Matthew accepta sângele de potârniche cu condiţia să fie servit în cantităţi mici şi nu prea devreme dimineaţa. *Madame* de Clairmont nu era atât de pretenţioasă, spuse Chef clătinând cu tristeţe din cap, însă fiul ei nu-i moştenise impresionantul apetit.

— Nu, într-adevăr, am spus scurt, gândindu-mă la partida mea de vânătoare cu Ysabeau.

Chef îşi vârî vârful degetului în cupa din argint, apoi îl ridică, aruncând sclipiri roşietice în lumină, îl băgă în gură şi lăsă sângele să i se scurgă pe limbă.

— Sângele de cerb e preferatul lui, desigur. Nu e la fel de bogat precum cel de om, dar seamănă la gust.

— Pot? am întrebat şovăitoare, întinzându-mi degetul mic spre cupă.

Vânatul îmi întorcea stomacul pe dos. Poate că gustul sângelui de cerb avea să fie diferit.

— Lui milord nu i-ar plăcea, *madame* de Clairmont, spuse Alain vădit îngrijorat.

— Dar el nu se află aici, am replicat.

Mi-am înmuiat vârful degetului mic în cupă. Sângele era dens. L-am dus la nas şi l-am adulmecat aşa cum făcuse Chef. Oare ce mireasmă detecta Matthew? Ce arome percepea?

Când mi-am trecut degetul peste buze, m-am simţit brusc inundată de o mulţime de senzaţii: vântul pe creastă alunecoasă, confortul unui pat de frunze într-o scorbură dintre doi copaci, bucuria de a alerga liber. Toate însoţite de un bubuit constant, răsunător. „Un puls, o inimă.“

Imaginile din viaţa cerbului se estompară mult prea repede. Am întins degetul cu o dorinţă înverşunată de a şti mai mult, însă mâna lui Alain mă opri. Foamea de informaţii continua să mă roadă. Intensitatea ei scăzu doar când am înghiţit ultimele dâre de sânge.

— Poate că *madame* ar trebui să se întoarcă în bibliotecă, sugeră Alain, aruncându-i lui Chef o privire de avertizare.

În vreme ce ieşeam din bucătărie, i-am spus bucătarului ce să pregătească pentru Matthew şi Philippe când aveau să se întoarcă din plimbarea lor călare. Tocmai treceam printr-un coridor lung din piatră, când m-am oprit brusc în faţa unei uşi joase, deschise. Pierre fu cât pe-aci să se izbească de mine.

— A cui e camera asta? am întrebat, simţind că mă înăbuşă mirosul ierburilor agăţate de grinzi.

— A cameristei lui *madame* de Clairmont, îmi explică Alain.

— Marthe, am şoptit, păşind peste prag.

Vase de lut stăteau înşirate cu grijă pe rafturi, iar podeaua era bine măturată. O aromă medicinală (mentă?) plutea în aer, amintindu-mi de mirosul pe care îl răspândeau câteodată hainele slujnicei. Când m-am întors, cei trei însoţitori ai mei blocau uşa.

— Bărbaţii n-au voie aici, *madame,* mărturisi Pierre, uitându-se peste umăr ca şi cum s-ar fi temut că Marthe putea să-şi facă apariţia dintr-o clipă în alta. Doar Marthe şi *mademoiselle* Louisa îşi petrec timpul în cămară. Nici măcar *madame* de Clairmont nu tulbură locul acesta.

Ysabeau nu era de acord cu remediile din plante ale lui Marthe, asta ştiam. Bătrâna nu era vrăjitoare, însă poţiunile ei nu erau departe de amestecurile lui Sarah. Am măsurat încăperea cu privirea. Într-o bucătărie sunt multe de făcut în afară de gătit, iar din secolul al şaisprezecelea puteam să învăţ nu numai noţiuni de administrare a gospodăriei şi de magie.

— Aş dori să folosesc cămara câtă vreme locuiesc la Sept-Tours.

Alain mă străpunse cu privirea.

— S-o folosiţi?

Am încuviinţat dând din cap.

— Pentru alchimia mea. Vă rog să puneţi să mi se aducă aici două butoaie cu vin pentru folosul meu. Să fie cât mai vechi cu putinţă, dar nu acrit. Lăsaţi-mă singură câteva minute, să fac inventarul lucrurilor de aici.

Pierre şi Alain se foiră neliniştiţi. După ce puse în balanţă hotărârea mea şi nesiguranţa tovarăşilor săi, Chef preluă conducerea, împingându-i pe ceilalţi doi înspre bucătărie.

Când bombănelile lui Pierre se pierdură în depărtare, mi-am concentrat atenţia asupra împrejurimilor. Masa de lemn din faţa mea era adânc crestată de sutele de cuţite care separaseră frunzele de tulpini. Mi-am trecut un deget peste una dintre tăieturi şi l-am dus la nas.

Rozmarin. Pentru amintire.

„Îţi aminteşti?“

Ceea ce auzeam era vocea lui Peter Knox, vrăjitorul modern care mă chinuise cu amintiri legate de moartea părinţilor mei şi care îşi dorea *Ashmole 782* pentru sine. Trecutul şi prezentul se ciocniră încă o dată, şi în clipa aceea am aruncat o privire în colţul de lângă foc. Firele albastre şi chihlimbarii erau acolo, exact aşa cum mă aşteptam. Am mai simţit şi altceva, o altă creatură dintr-un alt timp. Am întins degetele ce purtau aroma rozmarinului să o ating, însă era prea târziu. Oricine ar fi fost dispăruse deja, iar colţul îşi recăpătase aspectul normal şi prăfuit.

„Aminteşte-ţi!“

Acum vocea lui Marthe fu cea care îmi răsună în memorie, numind ierburi şi instruindu-mă să iau câte puţin din fiecare şi să prepar un ceai. Avea efect contraceptiv, cu toate că eu nu ştiusem asta când gustasem prima dată din fiertura fierbinte. Ingredientele se aflau cu siguranţă aici, în cămara lui Marthe.

Cutia simplă din lemn era aşezată pe raftul cel mai de sus, ferită, ca să nu se poată ajunge la ea. Ridicându-mă pe vârfuri, am întins braţul şi mi-am direcţionat dorinţa către recipient, aşa cum procedasem cândva pentru a chema o carte de pe un raft din Biblioteca Bodleiană. Cutia alunecă în faţă, supusă, până când am reuşit să-i ating colţurile cu degetele. Apoi am tras-o şi am aşezat-o uşurel pe masă.

Capacul se ridică, dezvăluind douăsprezece compartimente egale, fiecare plin cu o altă substanţă. „Pătrunjel. Ghimbir. Iarbă moale. Rozmarin. Salvie. Seminţe de morcov sălbatic. Pelin negru. Busuiocul cerbilor. Angelică. Rută. Calapăr. Rădăcină de ienupăr.“ Marthe era bine dotată pentru a le ajuta pe femeile din sat să-şi înfrâneze fertilitatea. Am atins fiecare plantă în parte, mulţumită că îmi aminteam numele şi miresmele lor. Dar satisfacţia mi se transformă curând în ruşine. Nu ştiam nimic altceva. Nici ce fază a lunii era potrivită pentru culegerea lor, nici alte utilizări magice pe care le-ar fi putut avea. Sarah ar fi ştiut. La fel şi orice altă femeie din secolul al şaisprezecelea.

Mi-am alungat regretele. Pentru moment ştiam ce efect aveau plantele acestea dacă le cufundam în apă sau vin fierbinte. Mi-am pus cutia la subraţ şi m-am alăturat celorlalţi în bucătărie. Alain se ridică în picioare.

— Aţi terminat aici, *madame?*

— Da, Alain. *Mercé*[55], Chef, am spus.

Întoarsă în bibliotecă, am aşezat cu grijă cutia pe colţul mesei şi am tras spre mine o foaie albă de hârtie. M-am aşezat şi am luat o pană din stativ.

— Chef îmi spune că sâmbătă va începe luna decembrie. N-am vrut să menţionez asta în bucătărie, dar poate cineva

[55] Mulţumesc (în limba franceză veche în original) (n. red.)

să-mi explice unde am putut să rătăcesc a doua jumătate a lunii noiembrie?

Mi-am înmuiat pana într-o călimară cu cerneală întunecată şi l-am privit pe Alain, aşteptând.

— Englezii refuză noul calendar al papei, rosti el lent, ca şi cum ar fi vorbit unui copil. Aşa că acolo e doar şaptesprezece noiembrie, iar aici, în Franţa, e douăzeci şi şapte noiembrie.

Călătorisem în timp cale de peste patru secole şi nu pierdusem nici măcar o oră, în timp ce drumul din Anglia elisabetană până în Franţa măcinată de războaie mă costase aproape trei săptămâni în loc de zece zile. Mi-am înăbuşit un oftat şi am scris datele corecte în capul paginii. Pana mi s-a oprit.

— Asta înseamnă că duminică începe Adventul[56].

— *Oui.* Satul – şi milord, desigur – va posti până în noaptea dinaintea Crăciunului. Cei ai casei vor întrerupe postul împreună cu *seigneur* pe şaptesprezece decembrie.

Cum postea un vampir? Cunoştinţele mele despre ceremoniile religioase creştine nu-mi erau de mare ajutor.

— Ce se întâmplă pe şaptesprezece? am întrebat, notându-mi şi acea dată.

— Sunt Saturnaliile, *madame,* spuse Pierre, festivităţile dedicate zeului recoltei. *Sieur* Philippe încă respectă vechile obiceiuri.

„Străvechile“ ar fi fost mai potrivit. Saturnaliile nu se mai celebrau din ultimele zile ale Imperiului Roman. M-am ciupit de nas. Mă simţeam copleşită.

— Hai să începem cu începutul, Alain! Ce se întâmplă, mai exact, în casa asta la sfârşitul săptămânii?

După o jumătate de oră de discuţii şi încă trei pagini, am fost lăsată singură cu cărţile, hârtiile şi durerea mea de cap. Ceva mai târziu am auzit zarvă în sala mare, urmată de un hohot de râs. O voce familiară, cumva mai bogată şi mai caldă decât o ştiam, mă strigă în semn de salut.

Matthew.

---

[56] În religia catolică, perioadă de patru săptămâni înaintea Crăciunului, echivalentul postului Crăciunului la ortodocşi (n.tr.)

Înainte să apuc să-mi pun hârtiile deoparte, el ajunse deja lângă mine.

— Până la urmă ai observat că am fost plecat?

Era îmbujorat. Mă prinse de gât şi mă sărută pe buze agăţându-mi cu degetele o şuviţă de păr. Pe limba lui nu se simţea pic de sânge, doar gustul vântului şi al aerului liber. Călărise, dar nu se hrănise.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme, *mon coeur,* îmi şopti el la ureche. Iartă-mă că m-am purtat atât de rău!

Plimbarea îl înviorase şi, pentru prima dată, atitudinea lui faţă de tatăl său era naturală, neforţată.

— Bună ziua, Diana! spuse Philippe, păşind din spatele fiului său. Apoi întinse mâna către cea mai apropiată carte şi o duse lângă foc, răsfoind-o. Citeşti *Istoria francilor.* Nu pentru prima dată, nădăjduiesc. Cartea asta ar fi fost mai plăcută, desigur, dacă mama lui Georgius ar fi supervizat scrierea ei. Latina Armentariei era absolut impresionantă. Întotdeauna era o plăcere să-i citeşti scrisorile.

Nu citisem niciodată faimoasa carte despre istoria franceză a lui Georgius Florentius[57], dar nu vedeam de ce Philippe ar fi trebuit să afle asta.

— Pe vremea când el şi Matthew frecventau şcoala din Tours, Georgius avea doisprezece ani. Matthew era mult mai bătrân decât profesorul, ca să nu mai vorbim despre ceilalţi elevi, iar când venea vremea recreaţiei îi lăsa pe ceilalţi băieţi să-l călărească exact ca pe un cal. Philippe cercetă paginile. Unde-i partea despre uriaş? E preferata mea.

Alain intră, ducând o tavă cu două cupe din argint, şi o aşeză pe masa de lângă foc.

— *Merci,* Alain.

Am făcut semn înspre tavă.

— Trebuie să fiţi amândoi flămânzi. Chef v-a trimis mâncarea aici. De ce nu-mi povestiţi cum v-aţi petrecut

[57] Cunoscut şi sub numele de Grigorie de Tours; teolog şi istoric francez (c. 538 -594), din 573 episcop de Tours. Lucrarea sa *Historia francorum* conţine informaţii preţioase despre dinastia merovingiană. (n.tr.)

dimineaţa?

— N-am nevoie… începu Matthew.

Eu şi tatăl lui am scos amândoi sunete exasperate. Philippe mă lăsă pe mine, plecându-şi uşor capul.

— Ba da, ai, am spus. E sânge de potârniche, pe care ar trebui să-l poţi digera la ora asta. Sper totuşi că mâine vei vâna, iar sâmbătă la fel. Dacă intenţionezi să ţii post în următoarele patru săptămâni, trebuie să te hrăneşti cât mai poţi.

I-am mulţumit lui Alain, care făcu o plecăciune, îi aruncă o privire voalată stăpânului său şi plecă în grabă.

— Al tău e sânge de cerb, Philippe. A fost scurs chiar azi-dimineaţă.

— Ce ştii tu despre sângele de potârniche şi despre post?

Matthew trase uşor cu degetele de şuviţa mea rebelă. M-am uitat în ochii verzi-cenuşii ai soţului meu.

— Mai multe decât ştiam ieri.

Mi-am eliberat părul şi i-am întins cupa.

— Eu o să-mi iau masa în altă parte, interveni Philippe, şi o să vă las cu neînţelegerea voastră.

— Nu e nicio neînţelegere. Matthew trebuie să rămână sănătos. Pe unde aţi călărit?

Am luat cupa cu sânge de cerb şi i-am întins-o lui Philippe. Ochii lui trecură de la cupa de argint la chipul fiului său şi înapoi la mine. Îmi aruncă un zâmbet cuceritor, însă privirea lui iscoditoare n-avea cum să mă înşele. Luă cupa oferită şi o ridică în semn de salut.

— Îţi mulţumesc, Diana, spuse el cu o voce prietenoasă.

Dar ochii aceia nefireşti cărora nu le scăpa nimic continuară să mă urmărească în vreme ce Matthew îmi descria ce făcuseră dimineaţă. O senzaţie de dezgheţ primăvăratic îmi indică momentul în care atenţia lui Philippe se îndreptă către fiul său. Nu m-am putut abţine să mă uit în direcţia lui, ca să văd dacă puteam să-i ghicesc gândurile. Privirile ni se intersectară, ni se izbiră. Avertismentul era clar. Philippe de Clairmont punea ceva la cale.

— Cum ţi s-a părut bucătăria? întrebă Matthew, îndreptând conversaţia către mine.

— Fascinantă, am spus, înfruntând ochii vicleni ai lui Philippe cu o căutătură sfidătoare. Absolut fascinantă!

Capitolul 10

Philippe o fi fost el fascinant, dar era înnebunitor şi impenetrabil, exact aşa cum promisese Matthew.

În dimineaţa următoare, eu şi Matthew eram în sala mare când tatăl lui se materializă parcă din neant. Nu era de mirare că oamenii îi credeau pe vampiri capabili să se transforme în lilieci. Am ridicat o bucăţică de pâine prăjită din gălbenuşul de ou fiert moale pe care îl mâneam.

— Bună dimineaţa, Philippe!

— Bună ziua, Diana! Stăpânul castelului făcu un semn din cap. Vino, Matthew! Trebuie să te hrăneşti. De vreme ce nu vrei s-o faci în faţa soţiei tale, vom vâna.

Matthew şovăi, uitându-se neliniştit către mine, apoi întorcându-şi privirea.

— Poate mâine.

Philippe bombăni ceva în barbă şi scutură din cap.

— Trebuie să-ţi satisfaci nevoile, Matthaios. Un *manjasang* hămesit şi extenuat nu e un tovarăş de călătorie ideal pentru nimeni, cu atât mai puţin pentru o vrăjitoare cu sânge cald.

Doi bărbaţi intrară în salon, tropăind pentru a-şi scutura zăpada de pe cizme. Vântul rece al iernii năvăli împrejurul paravanului din lemn şi prin scobiturile dantelate. Matthew se uită lung către uşă. Hăituirea cerbilor pe pământurile îngheţate nu doar i-ar fi hrănit trupul, ci i-ar fi limpezit şi mintea. Iar dacă era să se ia după ziua de ieri, atunci avea să fie într-o dispoziţie mult mai bună la întoarcere.

— Nu-ţi face griji pentru mine! Am multe de făcut, am spus, luându-i mâna într-a mea şi strângându-i-o liniştitor.

După micul dejun, eu şi Chef am discutat despre ospăţul din sâmbăta dinaintea Adventului. Am vorbit apoi despre nevoile mele vestimentare cu croitorul şi cusătoreasa din

sat. Date fiind cunoştinţele mele precare de limbă franceză, mă temeam că îmi comandasem un cort de circ. Pe la sfârşitul dimineţii îmi doream cu disperare să ies la aer curat şi l-am convins pe Alain să mă conducă pe la atelierele din curte. Se găsea acolo aproape orice lucru de care ar fi avut nevoie locuitorii castelului, de la lumânări la apă de băut. Am încercat să-mi amintesc fiecare detaliu al felului în care fierarul îşi topea metalele, conştientă că asemenea cunoştinţe mi-ar putea fi utile când mă voi întoarce la adevărata mea viaţă de istoric.

Cu excepţia orei petrecute la forjă, până în acel moment ziua mea fusese una tipică pentru un nobil al vremii. Simţind că făcusem progrese apreciabile în atingerea obiectivului meu de a nu ieşi în evidenţă, mi-am petrecut câteva ceasuri plăcute citind şi exersându-mi scrisul. Când i-am auzit pe muzicieni că se pregăteau pentru ultimul ospăţ dinaintea postului ce avea să dureze o lună, i-am rugat să-mi dea o lecţie de dans. Mai târziu mi-am făcut trataţie cu o aventură în cămară şi m-am lăsat cu bucurie acaparată de un cazan dublu îmbunătăţit, de un alambic din cupru şi de un butoiaş cu vin vechi. Thomas şi Etienne, doi băieţi împrumutaţi de la bucătărie, ţineau în viaţă tăciunii scânteietori ai focului cu o pereche de foaie din piele care oftau uşor ori de câte ori erau apăsate.

Traiul în trecut îmi oferea ocazia perfectă de a pune în practică tot ceea ce ştiam doar teoretic. După ce am scotocit printre instrumentele lui Marthe, m-am hotărât asupra unui plan de a confecţiona spirt, o substanţă de bază folosită în procedeele alchimice. Curând însă am început să înjur.

— Chestia asta n-o să se condenseze niciodată cum trebuie, am spus cu ciudă, uitându-mă la aburul ce ieşea din alambic.

Băieţii de la bucătărie, care nu ştiau niciun pic de engleză, scoteau sunete pline de înţelegere. Am luat să consult un tom pe care îl împrumutasem din biblioteca familiei de Clairmont. Erau acolo tot felul de volume interesante pe rafturi. Unul dintre ele trebuia să explice

cum se repară scurgerile.

— *Madame!* mă strigă încet Alain din pragul uşii.

— Da?

M-am întors şi mi-am şters mâinile de pliurile mototolite ale cămăşii.

Alain cercetă îngrozit încăperea. Veşmântul meu negru fără mâneci era aruncat pe spătarul unui scaun din apropiere, mânecile grele din catifea zăceau întinse peste marginile unei oale de cupru, iar pieptarul îmi atârna din tavan, prins într-un cârlig pentru vase. Deşi eram relativ dezbrăcată conform standardelor din secolul al şaisprezecelea, încă purtam un corset, o cămaşă de pânză cu guler înalt şi mâneci lungi, câteva jupoane şi o fustă voluminoasă – mult mai multe haine decât aş fi purtat în mod normal în timpul unei prelegeri moderne. Simţindu-mă totuşi aproape goală, am ridicat bărbia şi l-am invitat pe Alain să nu scoată o vorbă. Înţelept, el îşi feri privirea.

— Chef nu ştie ce să facă în privinţa mesei din seara asta, spuse vampirul.

M-am încruntat. Chef ştia fără greş ce are de făcut.

— Servitorii casei sunt flămânzi şi însetaţi, însă nu se pot aşeza la masă fără dumneavoastră. Atâta vreme cât un membru al familiei se află la Sept-Tours, el trebuie să prezideze masa de seară. E o tradiţie.

Catrine apăru cu un prosop şi un castron. Mi-am înmuiat degetele în apa caldă cu miros de levănţică.

— De cât timp aşteaptă?

Am luat prosopul din braţele lui Catrine. O sală mare plină cu fiinţe cu sânge cald înfometate şi cu vampiri la fel de hămesiţi nu putea fi o idee bună. Puţina încredere pe care o căpătasem în abilitatea mea de a administra casa familiei de Clairmont se risipi.

— De peste o oră. Şi o să continue să aştepte până când primesc veste din sat că Roger închide pe ziua de azi. El ţine taverna. E frig, şi mai sunt multe ore până la micul dejun. *Sieur* Philippe m-a făcut să cred…

Lăsă fraza să se piardă într-o tăcere cu chip de scuză.

— *Vite*[58]*!* am spus, arătând către hainele mele aruncate. Trebuie să mă îmbraci, Catrine.

— *Bien sûr.*[59]

Femeia puse jos castronul şi se îndreptă către pieptarul meu atârnat. Uriaşa pată de cerneală de pe el punea capăt oricăror speranţe de a arăta respectabil.

Când am intrat în sală, băncile scrâşniră pe podeaua din piatră şi mai mult de treizeci de persoane se ridicară în picioare. Sunetul acela avusese o undă de reproş. Odată aşezaţi la loc, toţi se apucară să-şi mănânce cu poftă cina întârziată, în vreme ce eu desfăceam un copan de pui, dând la o parte orice altceva.

După un răstimp aparent interminabil, Matthew şi tatăl său se întoarseră acasă.

— Diana! Matthew ocoli paravanul din lemn, uimit să mă vadă aşezată în capul mesei familiale. Mă aşteptam să fii sus sau în bibliotecă.

— Mi s-a părut că ar fi mai politicos din partea mea să stau aici, având în vedere cât a muncit Chef la prepararea mesei. Apoi privirea mi se îndreptă către Philippe. Cum a fost la vânătoare, Philippe?

— Mulţumitor. Dar sângele de animal e o hrană abia suficientă.

Îi făcu semn lui Alain, iar ochii lui reci îmi împunseră gâtul.

— Destul!

Deşi vorbise cu voce joasă, avertismentul din tonul lui Matthew era cât se poate de limpede. Câteva capete se întoarseră în direcţia lui.

— Ar fi trebuit să le spui să înceapă fără noi. Dă-mi voie să te conduc sus, Diana!

Capetele se întoarseră către mine, aşteptându-mi răspunsul.

— Eu n-am terminat, am zis, arătând către farfurie, şi nici ceilalţi nu sunt gata. Aşază-te lângă mine şi bea nişte vin!

[58] Repede (în limba franceză în original) (n. red.)

[59] Desigur (în limba franceză în original) (n. red.)

Matthew o fi fost el un prinţ renascentist atât la propriu, cât şi la figurat, dar nu aveam de gând să-l ascult fără să crâcnesc.

Soţul meu stătu lângă mine în vreme ce eu mă sileam să înghit nişte pui. Când tensiunea a devenit insuportabilă, m-am ridicat. Încă o dată băncile scrâşniră pe piatră şi toţi ai casei se ridicară la rândul lor.

— Ai terminat atât de repede? întrebă Philippe mirat. Atunci noapte bună, Diana! Matthew, tu te vei întoarce numaidecât! Am o stranie poftă să joc şah.

Matthew nu-l luă în seamă pe tatăl său şi întinse braţul. N-am schimbat nicio vorbă cât am ieşit din sala mare şi am urcat spre apartamentele familiei. La uşa mea, Matthew reuşise să se controleze suficient ca să rişte iniţierea unei conversaţii.

— Philippe te tratează ca pe o slujnică mai răsărită. E intolerabil!

— Tatăl tău mă tratează ca pe o femeie din vremurile astea. Mă descurc, Matthew. Am făcut o pauză şi mi-am luat inima în dinţi. Când te-ai hrănit ultima oară dintr-o fiinţă bipedă?

Îl obligasem să-mi accepte sângele înainte să plecăm din Madison şi se mai hrănise o dată în Canada, dintr-un necunoscut cu sânge cald. Cu câteva săptămâni înainte de asta o ucisese pe Gillian Chamberlain în Oxford. Poate că-i sorbise şi sângele. Altfel, eram convinsă că în ultimele luni nu mai înghiţise decât sânge de animal.

— De ce mă întrebi?

Matthew avea un ton tăios.

— Philippe zice că nu eşti atât de puternic pe cât ar trebui, am răspuns şi i-am strâns mâna într-a mea. Dacă ai nevoie să te hrăneşti şi nu vrei să accepţi sânge de la un străin, atunci te rog să-l iei pe al meu.

Înainte ca Matthew să apuce să-mi răspundă, de pe scări se auzi un chicotit.

— Ai grijă, Diana! Noi, *manjasang,* avem urechile ascuţite. Oferă-ţi sângele în casa asta şi n-o să mai reuşeşti să ţii lupii departe.

Philippe stătea cu mâinile sprijinite de marginile arcadei din piatră sculptată.

Matthew întoarse capul furios.

— Pleacă, Philippe!

— Vrăjitoarea e nechibzuită. E responsabilitatea mea să am grijă ca impulsurile ei să nu scape necontrolate. Altfel ne-ar putea distruge.

— Vrăjitoarea e a mea, spuse Matthew cu răceală.

— Nu încă, replică Philippe, coborând scările şi clătinând din cap cu regret. Şi poate niciodată.

După întâlnirea aceasta, Matthew deveni chiar mai reţinut şi mai distant. A doua zi era furios pe tatăl său, dar, în loc să-şi descarce frustrarea asupra lui, se răstea la toţi ceilalţi: la mine, la Alain, la Pierre, la Chef şi la orice altă fiinţă care avea nenorocul să-i iasă în cale. În casă atmosfera era deja tulburată din pricina ospăţului, aşa încât, după ce răbdă purtarea urâtă a fiului său vreme de câteva ore, Philippe îi dădu de ales: ori dormea ca să-şi alunge proasta dispoziţie, ori se hrănea. Matthew alese o a treia variantă şi plecă să cerceteze arhivele familiei de Clairmont, căutând vreun indiciu despre locul unde s-ar fi putut afla în prezent *Ashmole 782.* Rămasă de capul meu, m-am întors în bucătărie.

Philippe mă găsi în camera lui Marthe, ghemuită deasupra alambicului defect, cu mânecile suflecate şi încăperea plină de abur.

— Matthew s-a hrănit din tine? mă întrebă brusc, îndreptându-şi privirea către braţele mele.

Drept răspuns, mi-am ridicat braţul stâng. Pânza moale mi se adună în jurul umărului, lăsând la vedere urmele rozalii ale unei cicatrice zimţate de pe interiorul cotului. Spintecasem carnea astfel încât Matthew să poată bea din mine cu mai multă uşurinţă.

— Şi din altă parte?

Philippe îşi îndreptă atenţia către bustul meu.

Cu cealaltă mână mi-am expus gâtul. Rana de acolo era mai adâncă, însă fusese făcută de un vampir şi era mai

netedă.

— Ce nesăbuită eşti să-i îngădui unui *manjasang* să-ţi ia sânge nu doar din braţ, ci şi de la gât! spuse Philippe uluit. Legământul interzice unui *manjasang* să bea sângele vrăjitoarelor sau al demonilor. Matthew ştie asta.

— Era pe moarte, iar sângele meu era singurul disponibil! am spus cu înverşunare. Dacă asta te face să te simţi mai bine, să ştii că a trebuit să-l oblig.

— Deci asta e! Fără îndoială, fiul meu s-a convins că, atâta vreme cât ţi-a luat doar sângele, nu şi trupul, va putea să-ţi dea drumul, clătină Philippe din cap. Dar se înşală. L-am urmărit. Nu vei scăpa niciodată de Matthew, fie că s-a culcat cu tine sau nu.

— Matthew ştie că nu l-aş părăsi nicicând.

— Bineînţeles că ai s-o faci. Într-o zi, viaţa ta pe acest pământ se va sfârşi, iar tu vei porni în cea din urmă călătorie către lumea de dincolo. În loc să te jelească, Matthew va voi să te urmeze în moarte.

Vorbele lui Philippe aveau greutatea adevărului.

Mama lui Matthew îmi împărtăşise povestea creării lui: cum el căzuse de pe schele în vreme ce ajuta la aşezarea pietrelor pentru biserica satului. Chiar de când o auzisem prima dată mă întrebasem dacă nu cumva disperarea provocată de pierderea Blancăi, soţia lui, şi a fiului său Lucas îl împinsese la suicid.

— Păcat că Matthew e creştin. Dumnezeul lui nu e niciodată mulţumit.

— Cum aşa? am întrebat, zăpăcită de schimbarea de subiect.

— Când eu sau tu facem ceva greşit, ne reglăm socotelile cu zeii şi revenim la traiul de zi cu zi, cu speranţa că vom proceda mai bine pe viitor. Fiul lui Ysabeau îşi mărturiseşte păcatele, apoi se căieşte iar şi iar – pentru viaţa lui, pentru cine este, pentru ce a făcut. Mereu priveşte în urmă, la nesfârşit.

— Asta pentru că Matthew e un bărbat foarte credincios, Philippe.

Viaţa lui Matthew avea un nucleu spiritual care îi

influenţa atitudinea faţă de ştiinţă şi pe cea faţă de moarte.

— Matthew? Philippe părea neîncrezător. Are mai puţină credinţă decât oricare altă persoană pe care o cunosc. Tot ce are el e evlavie, iar evlavia e destul de diferită şi ţine mai mult de intelect decât de inimă. Matthew a avut mereu o minte ascuţită, capabilă să înţeleagă noţiuni abstracte, precum ideea de Dumnezeu. Aşa a ajuns să accepte ceea ce a devenit după ce Ysabeau l-a transformat într-un membru al familiei. Fiecare *manjasang* e altfel. Fiii mei au ales alte căi: războiul, dragostea, împerecherea, cucerirea, strângerea de bogăţii. Pentru Matthew calea au reprezentat-o mereu ideile.

— Încă o reprezintă, am spus încet.

— Însă rareori ideile sunt îndeajuns de puternice ca să inspire curaj. Nu în lipsa unei speranţe pentru viitor. Mina lui Philippe deveni gânditoare. Nu-ţi cunoşti soţul atât de bine pe cât ar trebui.

— Nu atât de bine pe cât îl cunoşti tu, nu. Noi doi suntem o vrăjitoare şi un vampir care se iubesc, chiar dacă nu le este îngăduit. Legământul nu ne permite să ne facem curte în public şi să ne plimbăm la lumina lunii, am spus, simţind cum glasul mi se înfierbântă. Eu nu pot să-l ţin de mână sau să-i ating chipul în afara acestor patru pereţi fără să mă tem că cineva o să observe, iar el o să fie pedepsit pentru asta.

— Matthew merge la biserica din sat în jurul prânzului, când tu crezi că îţi caută cartea. Acolo s-a dus azi.

Remarca lui Philippe era ciudat de lipsită de legătură cu conversaţia noastră.

— L-ai putea urmări într-o zi. Poate că atunci ai ajunge să-l cunoşti mai bine.

Luni dimineaţă m-am dus la biserică la ora unsprezece, sperând s-o găsesc goală. Însă Matthew era acolo, exact aşa cum îmi promisese Philippe.

Era imposibil să nu fi auzit uşa grea închizându-se după mine sau paşii mei răsunători în vreme ce traversam podeaua, dar nu se întoarse, ci rămase îngenuncheat chiar

la dreapta altarului. În ciuda frigului, purta o cămaşă subţire din pânză, jambiere, pantaloni şi pantofi. Am simţit că îngheţ doar uitându-mă la el şi mi-am strâns mai bine mantia pe mine.

— Tatăl tău mi-a spus că o să te găsesc aici, am început, auzindu-mi ecoul vocii.

Era prima dată când intram în biserica aceea şi am privit curioasă în jur. Asemenea multor clădiri religioase din această parte a Franţei, lăcaşul de cult Saint-Lucien era deja străvechi în 1590. Structura lui simplă se deosebea întru totul de înălţimile ameţitoare şi sculpturile în piatră dantelate ale unei catedrale gotice. Picturi murale viu colorate înconjurau bolta largă ce separa absida de navă şi ornau fâşiile din piatră de deasupra arcadelor aflate sub ferestruicile de sus. Majoritatea acestora erau deschise în calea capriciilor vremii, deşi cineva făcuse o încercare nu prea curajoasă de a le pune geamuri celor mai apropiate de uşă. Acoperişul ascuţit era străbătut în zigzag de grinzi solide din lemn, mărturie a talentului tâmplarului, dar şi al zidarului.

Când vizitasem pentru prima oară Old Lodge, casa lui Matthew îmi amintise de el. Personalitatea lui era evidentă şi aici, în detaliile geometrice sculptate în grinzi şi în arcurile perfect distanţate ce se întindeau între coloane.

— Tu ai construit-o.

— O parte din ea.

Matthew ridică privirea spre absida curbată ce purta imaginea lui Iisus aşezat pe tronul Său, cu o mână ridicată, pregătită să împartă dreptatea.

— Naosul, în cea mai mare parte. Absida a fost terminată în vreme ce eu eram… plecat.

Chipul calm al unui sfânt mă privea cu seriozitate de peste umărul drept al lui Matthew. Ţinea în mână un echer de tâmplar şi un crin alb cu tijă lungă. Era Iosif, bărbatul care nu pusese nicio întrebare când luase de nevastă o fecioară însărcinată.

— Trebuie să vorbim, Matthew. Am privit din nou biserica. Poate că ar trebui să mutăm discuţia asta în

castel. Aici nu avem unde ne aşeza.

Niciodată băncile din lemn nu mi s-au părut primitoare până când n-am intrat într-o biserică fără bănci.

— Bisericile n-au fost clădite ca să ofere confort, spuse Matthew.

— Nu, dar nu se poate ca singurul lor scop să fie de a-i face pe enoriaşi să se simtă mizerabil.

Am cercetat picturile murale. Dacă speranţa şi credinţa erau atât de strâns legate pe cât sugerase Philippe, atunci poate că exista ceva acolo care să-i mai uşureze inima lui Matthew.

L-am găsit pe Noe cu arca lui. Un dezastru general şi dispariţia tuturor formelor de viaţă evitată în ultimul moment nu erau de bun augur. Un sfânt spinteca eroic un balaur, dar amintea prea mult de vânătoare ca să mă facă să mă simt bine. Intrarea în biserică era dedicată Judecăţii de Apoi. Deasupra, şiruri de îngeri suflau din trompete de aur, măturând cu vârfurile aripilor podeaua, însă imaginea iadului de dedesubt, poziţionat astfel încât să nu poţi părăsi biserica fără a zări osândiţii, era înfiorătoare. Învierea lui Lazăr i-ar fi adus prea puţină alinare unui vampir. Nici Fecioara Maria n-ar fi fost de mare ajutor. Ea stătea vizavi de Iosif, la intrarea în absidă, senină şi ruptă de lume ca o amintire a tot ceea ce Matthew pierduse.

— Măcar e intimă. Philippe rareori pune piciorul aici, spuse Matthew obosit.

— Atunci o să rămânem. Am făcut câţiva paşi spre el şi am intrat direct în subiect. Ce s-a întâmplat, Matthew? La început am crezut că e vorba de şocul cufundării într-o viaţă trecută, apoi de perspectiva de a-ţi revedea tatăl trebuind în acelaşi timp să-i ţii secretă moartea.

Matthew rămase îngenuncheat, cu capul plecat, cu spatele la mine.

— Dar acum tatăl tău îşi cunoaşte viitorul. Deci trebuie să existe un alt motiv.

Aerul din biserică devenise apăsător, ca şi cum vorbele mele i-ar fi răpit tot oxigenul. Nu se auzea niciun sunet, cu excepţia gânguritului păsărilor din clopotniţă.

— Azi e ziua de naştere a lui Lucas, spuse Matthew în cele din urmă.

Cuvintele lui mă izbiră ca un pumn. M-am lăsat în genunchi în spatele lui, adunându-mi în jur poalele de culoarea merişoarelor. Philippe avea dreptate. Nu-mi cunoşteam soţul atât de bine pe cât ar fi trebuit.

Matthew ridică mâna şi arătă spre un loc de pe podea, aflat între el şi Iosif.

— E îngropat aici, împreună cu mama lui.

Nicio inscripţie în piatră nu indica ce se afla dedesubt. Am văzut în schimb nişte mici scobituri de genul celor făcute de trecerea constantă a unor tălpi pe marginea unor trepte. Matthew întinse degetele, le potrivi perfect în adânciturile acelea, rămase nemişcat, apoi se retrase.

— O parte din mine a murit odată cu Lucas. La fel i s-a întâmplat şi Blancăi. Şi-a dat sufletul câteva zile mai târziu, dar ochii îi erau goi, iar sufletul deja îi zburase. Philippe alesese numele băiatului. Era cuvântul grecesc pentru „strălucitor“. În noaptea în care s-a născut, Lucas era foarte alb şi palid. Când moaşa l-a ridicat în întuneric, pielea lui a reflectat lumina focului aşa cum luna reflectă lumina soarelui. E ciudat că, după atâţia ani, amintirile mele despre noaptea aceea sunt încă atât de clare.

Matthew se opri din discursul fără şir şi se şterse la ochi. Degetele i se înroşiră.

— Când v-aţi cunoscut tu şi Blanca?

— Am bătut-o cu bulgări de zăpadă în prima iarnă după ce venise în sat. Aş fi făcut orice ca să-i atrag atenţia. Era delicată şi distantă, şi mulţi băieţi îi căutau compania. Până la venirea primăverii, Blanca mă lăsa deja s-o conduc acasă de la piaţă. Îi plăceau fructele de pădure. În fiecare vară tufele de lângă biserică erau pline de ele. Îşi cercetă dârele roşii de pe mână. Ori de câte ori Philippe zărea petele sucului de fructe de pădure pe degetele mele, râdea şi prevestea o nuntă toamna următoare.

— Înţeleg că a avut dreptate.

— Ne-am căsătorit în octombrie, după sezonul recoltei. Blanca era deja însărcinată în mai bine de două luni.

Matthew putea să mai aştepte împlinirea fizică a căsătoriei noastre, însă nu fusese capabil să reziste farmecelor Blancăi. Era mult mai mult decât îmi dorisem să aflu despre relaţia lor.

— Prima dată am făcut dragoste în timpul căldurilor din august, continuă el. Blanca era mereu grijulie să le facă pe plac celorlalţi. Când mă uit în urmă, mă întreb dacă nu cumva a fost abuzată pe vremea când era copilă. Nu pedepsită. Toţi primeam pe atunci pedepse pe care părinţii moderni nici nu şi le pot închipui. Şi mai mult, într-un fel care i-a distrus sufletul. Soţia mea învăţase să cedeze în faţa dorinţelor cuiva mai în vârstă, mai puternic şi mai rău. Eu eram toate astea şi îmi doream să spună „da“ în acea noapte de vară, aşa că ea a făcut-o.

— Ysabeau mi-a spus că eraţi foarte îndrăgostiţi, Matthew. N-ai silit-o să facă nimic împotriva voinţei ei.

Voiam să-i ofer cât de puţină alinare, în ciuda durerii pe care mi-o provocau amintirile lui.

— Blanca n-a avut voinţă. Nu înainte de venirea pe lume a lui Lucas. Chiar şi atunci şi-o exercita doar când copilul era în pericol sau când mă înfuriam eu pe el. Toată viaţa îşi dorise să aibă pe cineva mai mic şi mai slab pe care să-l poată ocroti. A avut în schimb parte de o succesiune de evenimente pe care ea le-a considerat eşecuri. Lucas n-a fost primul nostru copil, şi cu fiecare avort spontan ea devenea mai blândă, mai dulce, mai maleabilă. Mai puţin tentată să spună „nu”.

Aceasta era doar în ideile principale povestea pe care Ysabeau mi-o spusese despre prima parte a vieţii fiului ei. Ea îmi vorbise despre o dragoste profundă şi despre suferinţă împărtăşită. Versiunea lui Matthew anunţa tristeţe neconsolată şi pierdere.

Mi-am dres vocea.

— Şi apoi a venit Lucas.

— Da. După ani întregi în care n-am încărcat-o decât cu moarte, i l-am dăruit pe Lucas.

Tăcu.

— N-aveai ce să faci, Matthew. Era secolul şaisprezece

şi s-a declanşat o epidemie. Nu i-ai fi putut salva pe nici unul.

— M-aş fi putut abţine s-o posed. Atunci nu ar fi avut pe cine pierde! exclamă Matthew. Nu mă refuza, dar în ochii ei se citea o anume reticenţă ori de câte ori făceam dragoste. De fiecare dată îi promiteam că acum bebeluşul va supravieţui. Aş fi dat orice…

Mă durea să ştiu că Matthew era încă profund ataşat de răposata lui soţie şi de fiul lor. Spiritele celor doi bântuiau biserica şi-l bântuiau şi pe el. Însă măcar acum aveam o explicaţie pentru faptul că se ferea de mine: sentimentul profund de vinovăţie şi durerea pe care le purtase cu sine vreme de atâtea secole. Poate, cu timpul, aveam să contribui la atenuarea puterii Blancăi asupra lui Matthew. M-am ridicat şi m-am îndreptat către el. Tresări când mi-am aşezat degetele pe umărul lui.

— Mai e ceva.

Am îngheţat.

— Am încercat să-mi iau şi eu viaţa. Însă Dumnezeu n-a vrut-o.

Matthew îşi ridică fruntea. Se holbă la piatra uzată şi brăzdată din faţa lui, apoi la acoperişul de deasupra.

— Of, Matthew!

— Săptămâni în şir m-am gândit să mă duc alături de Lucas şi de Blanca, dar îmi făceam griji că ei vor fi în rai, iar pe mine Dumnezeu mă va ţine în iad din pricina păcatelor mele, spuse Matthew simplu. I-am cerut sfatul unei femei din sat. Ea a crezut că sunt bântuit, că Blanca şi Lucas erau legaţi de locul acesta din cauza mea. Sus pe schelă, m-am uitat în jos şi m-am gândit că spiritele lor ar putea fi captive sub piatră. Dacă aş fi căzut peste ea, Dumnezeu n-ar mai fi avut de ales decât să-i elibereze. Ori asta, ori să mă lase să mă alătur lor, oriunde s-ar fi aflat.

Era raţionamentul viciat al unui bărbat disperat, nu al omului de ştiinţă lucid pe care îl cunoşteam eu.

— Eram foarte obosit, spuse el sfârşit. Însă Dumnezeu nu mi-a îngăduit să dorm. Nu după ce făcusem. Pentru păcatele mele m-a dat pe mâna unei creaturi ce m-a

transformat într-o fiinţă care nu poate nici să trăiască, nici să moară, nici măcar să-şi găsească pacea trecătoare în lumea viselor. Tot ce pot să fac e să-mi amintesc.

Matthew arăta din nou extenuat şi foarte bătrân. Pielea lui părea mai rece decât aerul îngheţat din jurul nostru. Sarah ar fi ştiut o vrajă care să-l aline, dar tot ce puteam eu să fac era să-i trag trupul reticent lângă al meu şi să-i împrumut cât de puţină căldură.

— De atunci Philippe mă dispreţuieşte. Mă consideră slab, mult prea slab pentru a mă căsători cu cineva ca tine.

Iată, în sfârşit, cheia senzaţiei de nevrednicie a lui Matthew.

— Nu, am spus cu asprime, tatăl tău te iubeşte.

Philippe etalase tot felul de emoţii faţă de fiul său în scurtul timp pe care îl petrecuserăm la Sept-Tours, dar nicio urmă de dezgust.

— Bărbaţii curajoşi nu se sinucid decât în timpul unei bătălii. I-a spus asta lui Ysabeau după ce abia devenisem vampir. Philippe a zis că îmi lipseşte cutezanţa de a fi un *manjasang.* De îndată ce a putut, m-a trimis la luptă. „Dacă eşti hotărât să-ţi pui capăt vieţii”, a spus, „măcar o poţi face pentru un scop mai nobil decât autocompătimirea”. Nu i-am uitat nicicând cuvintele.

„Speranţă, credinţă, curaj”: cele trei elemente care alcătuiau crezul simplu al lui Philippe. Matthew simţea că el nu are decât îndoială, evlavie şi bravadă. Dar eu ştiam altceva.

— Te-ai torturat singur cu amintirile astea atâta amar de vreme, încât nu mai vezi adevărul. L-am ocolit pentru a ajunge în faţa lui şi m-am lăsat în genunchi. Ştii ce văd eu când mă uit la tine? Văd pe cineva care seamănă foarte mult cu tatăl tău.

— Toţi ne dorim să-l vedem pe Philippe în cei pe care îi iubim. Dar nu-i semăn deloc. Tatăl lui Gallowglass, Hugh, dacă ar fi trăit, ar fi…

Matthew îşi întoarse faţa. Mâna îi tremura pe genunchi. Mai era ceva, un alt secret pe care nu-l dezvăluise încă.

— Ţi-am îngăduit deja un secret, Matthew: numele

membrului familiei de Clairmont care este actualmente membru al Congregaţiei. Nu poţi păstra două.

— Vrei să-ţi împărtăşesc cel mai întunecat păcat al meu?

Trecu un timp nesfârşit până când Matthew fu dispus să mărturisească.

— Eu i-am luat viaţa. A implorat-o pe Ysabeau s-o facă, dar ea n-a vrut.

Se răsucise iar.

— Lui Hugh? am şoptit, simţind că mi se rupe inima pentru el şi pentru Gallowglass.

— Lui Philippe.

Ultima barieră dintre noi căzu.

— Naziştii l-au înnebunit cu durerea şi privaţiunile. Dacă Hugh ar fi supravieţuit, poate că el l-ar fi convins pe Philippe că mai poate spera la un soi de viaţă între ruinele rămase. Însă Philippe a spus că e prea obosit ca să mai lupte. Voia să doarmă, iar eu… eu ştiam cum e să-ţi doreşti să închizi ochii şi să uiţi. Dumnezeu să mă ajute, am făcut ceea ce mi-a cerut.

Acum Matthew tremura. L-am luat din nou în braţe, fără să-mi pese că îmi opunea rezistenţă, ştiind doar că avea nevoie de ceva, de cineva, de care să se agaţe câtă vreme valurile de amintiri se prăvăleau asupra lui.

— După ce Ysabeau a refuzat să-i asculte rugăminţile, l-am găsit pe Philippe încercând să-şi taie venele. Nu putea să ţină cuţitul îndeajuns de bine pentru treaba asta. Se tăiase în repetate rânduri, era sânge peste tot, însă rănile erau superficiale şi se vindecau repede. Matthew vorbea iute, cuvintele se revărsau în sfârşit din el. Cu cât vărsa mai mult sânge, cu atât devenea mai sălbatic. După ce fusese în lagăr nu mai suporta să vadă sânge. Ysabeau i-a luat cuţitul şi a zis că îl va ajuta să-şi pună capăt vieţii. Dar *maman* nu şi-ar fi iertat-o niciodată.

— Aşa că l-ai tăiat tu, am zis, privindu-l în ochi.

Niciodată nu mă ferisem să ştiu ce făcuse pentru a supravieţui ca vampir. Nu mă puteam feri de păcatele soţului meu, nici de ale tatălui şi nici ale fiului.

Matthew clătină din cap.

— Nu. I-am băut sângele până la ultima picătură, astfel încât să nu fie nevoit să vadă cum se scurge forţa vitală din el.

— Dar atunci înseamnă că ai văzut…

Nu-mi puteam reţine groaza din voce. Când un vampir bea dintr-o altă fiinţă, amintirile acelei fiinţe se revărsau odată cu lichidul, în străfulgerări sâcâitoare. Matthew îl scăpase de chinuri pe tatăl său, dar numai după ce împărtăşise mai întâi toate suferinţele lui Philippe.

— În cazul majorităţii creaturilor, amintirile curg lin, asemenea unei panglici ce se desfăşoară în întuneric. Cu Philippe a fost ca şi cum aş fi înghiţit cioburi de sticlă. Chiar şi când am trecut peste evenimentele recente, mintea lui era atât de adânc fracturată, încât aproape că n-am mai putut continua. Matthew începu să tremure mai tare. Mi-a luat o veşnicie. Philippe era distrus, pierdut şi speriat, însă inima lui rămăsese puternică. Ultimele lui gânduri s-au îndreptat către Ysabeau. Erau singurele amintiri rămase încă întregi, încă ale lui.

— E în regulă, am murmurat iar şi iar, ţinându-l strâns până când membrele au început să i se liniştească.

— La Old Lodge m-ai întrebat cine sunt. Sunt un ucigaş, Diana. Am omorât mii de fiinţe, spuse Matthew în cele din urmă, cu glasul înăbuşit. Dar niciodată n-a trebuit s-o mai privesc pe vreuna în ochi. Ysabeau nu se poate uita la mine fără a-şi aminti de moartea tatălui meu. Iar de acum va trebui să dau piept şi cu tine.

I-am cuprins capul în mâini şi i l-am depărtat astfel încât să ne putem privi în ochi. Chipul perfect al lui Matthew ascundea de obicei ravagiile timpului şi ale experienţelor prin care trecuse. Dar acum toate dovezile erau la vedere, iar pentru mine asta însemna doar că era şi mai frumos. În sfârşit, bărbatul pe care îl iubeam putea fi înţeles: insistenţele ca eu să accept cine şi ce sunt, reticenţa de a o ucide pe Juliette chiar şi pentru a-şi salva propria viaţă, convingerea că, odată ce-l voi cunoaşte cu adevărat, nu voi mai putea să-l iubesc nicicând.

— Iubesc tot ce eşti tu, Matthew: războinic şi om de

ştiinţă, ucigaş şi vindecător, întuneric şi lumină.

— Cum poţi? şopti el neîncrezător.

— Philippe nu mai putea trăi aşa. Ar fi continuat să încerce să-şi ia viaţa şi, din câte spui, suferise destul.

Nu-mi puteam imagina cât, însă preaiubitul meu Matthew fusese martor la toate.

— Ce ai făcut tu a fost un gest de îndurare.

— Când s-a terminat îmi doream să dispar, să plec de la Sept-Tours şi să nu mă mai întorc niciodată, îmi mărturisi el. Însă Philippe mă obligase să-i promit că voi ţine familia şi frăţia unite. Am jurat că voi avea grijă şi de Ysabeau. Aşa că am rămas acolo, am stat pe scaunul lui, am tras sforile politice pe care el le voia trase, am terminat războiul pe care îşi dăduse viaţa să-l câştige.

— Philippe n-ar fi lăsat bunăstarea lui Ysabeau pe mâna cuiva pe care îl dispreţuia. Sau n-ar fi aşezat un laş în fruntea Ordinului lui Lazăr.

— Baldwin m-a acuzat că mint în privinţa dorinţelor lui Philippe. Credea că frăţia va ajunge la el. Nimeni nu reuşea să-şi dea seama de ce tatăl nostru hotărâse să-mi lase mie Ordinul lui Lazăr. Poate că a fost ultimul lui act de nebunie.

— A fost vorba de credinţă, am zis încet, întinzând mâna şi împletindu-mi degetele cu ale lui. Philippe crede în tine. La fel şi eu. Mâinile astea au clădit biserica. Au fost îndeajuns de puternice pentru a-i ţine pe fiul tău şi pe tatăl tău în ultimele lor clipe pe pământ. Şi încă mai au treabă de făcut.

Mult deasupra noastră se auzi o bătaie de aripi. Un porumbel intrase pe o ferestruică de sus şi se rătăcise printre grinzile lăsate la vedere. Se luptă, se eliberă şi plonjă în biserică. Ateriză pe piatra ce marca locul de odihnă veşnică al Blancăi şi al lui Lucas şi îşi mişcă picioarele într-un dans circular intenţionat, până când ajunse cu faţa către mine şi Matthew. Apoi îşi lăsă capul într-o parte şi ne cercetă cu un ochi albastru.

Matthew sări în picioare, speriat de intrus, iar porumbelul, temător, zbură spre cealaltă parte a absidei.

Bătu din aripi, încetinind în faţa imaginii Fecioarei, şi, când eram convinsă că avea să se izbească de perete, schimbă deodată direcţia şi zbură pe unde intrase.

O pană albă şi lungă din aripă pluti şi se roti purtată de curenţii de aer, aterizând pe podeaua din faţa noastră. Matthew se aplecă s-o ridice, după care o ţinu uluit în faţa ochilor.

— N-am mai văzut niciodată un porumbel alb în biserică.

Privi spre jumătatea de dom a absidei, acolo unde aceeaşi pasăre plutise deasupra capului lui Iisus.

— E un semn al învierii şi al speranţei. Vrăjitoarele cred în semne, să ştii.

Mi-am strâns mâinile în jurul penei. L-am sărutat uşor pe frunte şi m-am întors să plec. Poate că acum, după ce-şi împărtăşise amintirile, avea să-şi găsească pacea.

— Diana! mă strigă Matthew. Rămăsese lângă mormântul familiei sale. Îţi mulţumesc că mi-ai ascultat mărturisirea.

Am dat din cap.

— Ne vedem acasă. Nu-ţi uita pana!

Mă urmări în vreme ce treceam pe lângă scenele de chin şi mântuire zugrăvite pe portalul dintre lumea lui Dumnezeu şi cea a oamenilor. Pierre, care aştepta afară, mă duse la Sept-Tours fără să scoată o vorbă. Philippe ne auzise apropiindu-ne şi mă aştepta în salon.

— L-ai găsit la biserică? întrebă încet.

Văzându-l atât de sănătos şi de viguros am simţit că mi se frânge inima. Cum putea Matthew să îndure?

— Da. Ar fi trebuit să-mi spui că e ziua lui Lucas.

I-am întins mantia mea lui Catrine.

— Noi ne-am obişnuit să ne aşteptăm la aceste stări întunecate ori de câte ori lui Matthew i se aminteşte de fiul lui. Te vei obişnui şi tu.

— Nu e vorba doar despre Lucas.

Temându-mă că spusesem prea mult, mi-am muşcat buza.

— Matthew ţi-a spus şi despre cum a murit.

Philippe îşi trecu degetele prin păr – o versiune mai

aspră a gestului făcut în mod uzual de fiul său.

— Îi înţeleg jalea, dar nu şi sentimentul de vinovăţie. Când va lăsa oare trecutul în urmă?

— Unele lucruri nu pot fi uitate niciodată, am spus, privindu-l pe Philippe drept în ochi. Indiferent ce crezi că înţelegi, dacă-l iubeşti, îl vei lăsa să se lupte cu propriii demoni.

— Nu. E fiul meu. N-o să-l dezamăgesc, strânse Philippe din buze, apoi se întoarse şi se îndepărtă. Şi am primit veşti de la Lyon, *madame!* strigă el peste umăr. În scurt timp va sosi un vrăjitor care să te ajute, exact aşa cum şi-a dorit Matthew.

Capitolul 11

— Ne întâlnim în hambarul cu fân când te întorci din sat.

Philippe îşi reluase enervantul obicei de a apărea şi dispărea cât ai clipi din ochi, iar acum stătea în faţa noastră în bibliotecă.

Am ridicat privirea din cartea pe care o citeam şi m-am încruntat.

— Ce e în hambarul cu fân?

— Fân.

Dezvăluirile din biserică îl făcuseră pe Matthew mai neliniştit şi mai iute la mânie.

— Îi scriu noului nostru papă, tată. Alain îmi spune că azi conclavul va anunţa alegerea bietului Niccolo, în ciuda rugăminţilor lui de a fi scutit de povara funcţiei. Dar ce înseamnă dorinţele unui singur om în comparaţie cu aspiraţiile lui Filip al Spaniei şi ale lui Philippe de Clairmont?

Philippe îşi duse mâna la curea. O plesnitură puternică răsună din direcţia lui Matthew. Soţul meu ţinea între palme un pumnal al cărui vârf i se proptise în piept.

— Sfinţia Sa mai poate aştepta.

Philippe studie poziţia armei sale.

— Ar fi trebuit s-o ţintesc pe Diana. Te-ai fi mişcat mai repede.

— Trebuie să mă ierţi că ţi-am stricat distracţia. Matthew era cuprins de o furie rece. A trecut ceva vreme de când n-am mai fost atacat cu un cuţit. Mă tem că mi-am pierdut antrenamentul.

— Dacă nu eşti în hambar înainte de ora două, o să vin după tine. Şi n-o să mai am doar acest pumnal. Philippe îl luă din mâinile lui Matthew şi îi făcu semn lui Alain, care stătea chiar în spatele lui. Nimeni nu merge în hambarul de jos până la noi ordine! spuse Philippe în vreme ce-şi

îndesa arma înapoi în teaca de piele.

— Înţelesesem şi eu atâta lucru, *sieur.*

Era singurul gen de reproş pe care Alain ar fi fost probabil în stare să-l rostească vreodată.

— M-am săturat să trăiesc cu atâta testosteron! am explodat. Indiferent ce părere are Ysabeau despre vrăjitoare, mi-aş dori să fie ea aici. Iar înainte să mă întrebi ce e ăla testosteron, ăla eşti tu, am spus, îndreptându-mi degetul către Philippe. Şi nici fiul tău nu e mai breaz.

— Compania femeilor, eh?

Philippe se trase de barbă şi se uită la Matthew, făcându-şi făţiş socoteala cât de mult îl mai putea zădărî pe fiul său.

— De ce nu m-am gândit la asta mai înainte? Până soseşte vrăjitorul Dianei de la Lyon, ar trebui s-o trimitem la Margo pentru lecţii despre cum să se poarte ca o adevărată franţuzoaică.

— Lucrurile cu care se ocupă Louis şi Margo la Usson sunt mai rele decât tot ce au făcut la Paris. Femeia aia nu e un model potrivit pentru nimeni, cu atât mai puţin pentru soţia mea, reacţionă Matthew, aruncându-i tatălui său o privire ucigătoare. Dacă n-o să fie mai atenţi, oamenii o să-şi dea seama că asasinatul planificat cu grijă şi cu foarte mulţi bani al lui Louis a fost o păcăleală.

— Pentru cineva căsătorit cu o vrăjitoare, te cam grăbeşti să judeci pasiunile altora, Matthaios. Louis e fratele tău.

„O, zeiţă! Alt frate!“

— Pasiuni? Matthew ridică o sprânceană. Aşa numeşti tu culcatul cu un şir de bărbaţi şi femei?

— Există nenumărate feluri de a iubi. Ceea ce fac Margo şi Louis nu te priveşte. Prin venele lui Louis curge sângele lui Ysabeau, şi el se va putea bizui mereu pe devotamentul meu. Ca şi tine, de altfel, în ciuda păcatelor tale considerabile.

Philippe dispăru într-o ceaţă mişcătoare.

— Câţi de Clairmont există, mai exact? Şi de ce trebuie să fiţi toţi băieţi? am întrebat când s-a lăsat din nou

tăcerea.

— Pentru că fiicele lui Philippe sunt atât de înspăimântătoare, încât am ţinut un consiliu de familie şi l-am implorat să nu le mai creeze. Stasia poate să cojească vopseaua de pe pereţi doar uitându-se la ei, iar Verin o face pe Stasia de ruşine. Cât despre Freyja… ei bine, există un motiv pentru care Philippe a botezat-o după zeiţa norvegiană a războiului.

— Par grozave! am spus şi i-am dat soţului meu un pupic automat pe obraz. Îmi poţi povesti despre ele mai târziu. Voi fi în bucătărie, încercând să opresc scurgerile din cazanul ăla găurit pe care Marthe îl numeşte alambic.

— Aş putea să mă uit eu puţin la el. Mă pricep la echipamente de laborator, se oferi Matthew.

Era nerăbdător să facă orice numai ca să se ţină departe de Philippe şi de misteriosul lui hambar cu fân. Îl înţelegeam, dar n-aveam cum să scape de tatăl lui. Philippe s-ar fi năpustit pur şi simplu în cămară şi l-ar fi sâcâit acolo.

— Nu-i nevoie, i-am aruncat peste umăr în vreme ce mă depărtam. Totul e în regulă.

Se dovedi că de fapt *nu* era. Băieţii mei de opt ani responsabili cu foalele lăsaseră focul să se stingă, dar nu înainte ca flăcările să ardă prea sus şi să formeze un strat gros de reziduuri pe fundul echipamentului de distilat. Am făcut notiţe pe marginile cărţilor de alchimie ale familiei de Clairmont în legătură cu ce mersese prost şi cu felul în care putea fi remediat, în vreme ce Thomas, cel mai de încredere dintre cei doi tineri asistenţi ai mei, înteţea focul. Nu eram prima care folosea marginile late şi curate ale cărţilor, iar câteva dintre mâzgălelile anterioare îmi fuseseră destul de utile. Cu timpul, poate că şi ale mele aveau să fie.

Etienne, celălalt ajutor care-mi greşise, intră în fugă în încăpere, şopti ceva la urechea tovarăşului său şi primi în schimb un obiect lucitor.

— *Milord encore*[60]*,* răspunse şoptit băiatul.

[60] Tot milord (în limba franceză în original) (n. tr.)

— Pe ce pui pariu, Thomas? am întrebat.

Cei doi mă priviră cu indiferenţă şi ridicară din umeri. Ceva din inocenţa lor studiată mă făcu să mă tem pentru sănătatea lui Matthew.

— Hambarul cu fân. Unde e? am întrebat, smulgându-mi şorţul de pe mine.

Mai mult în silă, Thomas şi Etienne mă conduseră pe poarta din faţă a castelului către o construcţie din lemn şi piatră, cu acoperiş foarte înclinat. O rampă urca în pantă spre uşile mari, zăvorâte, însă băieţii arătară către o scară sprijinită de capătul îndepărtat al hambarului. Treptele dispăreau într-un întuneric frumos mirositor.

Thomas urcă primul, dând din mâini pentru a cere linişte şi implorându-mă să tac cu ajutorul unor expresii faciale demne de un actor dintr-un film mut. Etienne îmi ţinu scara în vreme ce urcam, iar fierarul satului mă trase în podul prăfuit.

Apariţia mea fu primită cu interes, nu cu surprindere, de jumătate din personalul de la Sept-Tours. Mi se păruse mie ciudat că un singur paznic era la datorie lângă poarta din faţă. Restul se aflau aici, împreună cu Catrine, cu sora ei mai mare, Jehanne, cu majoritatea echipei de la bucătărie, cu fierarul şi grăjdarii.

Îmi atrase atenţia un fâsâit uşor ascuţit, ce nu semăna cu nimic din ce auzisem până atunci. Clinchetul răsunător şi scrâşnetul metalului pe metal fură mai uşor de recunoscut. Matthew şi tatăl său renunţaseră la aruncat cu pietre unul în celălalt şi trecuseră la bătălia cu arme. Mi-am ridicat mâna să-mi înăbuş un suspin când vârful sabiei lui Philippe străpunse umărul lui Matthew. Tăieturi însângerate le brăzdau cămăşile, jambierele şi pantalonii. Era evident că se războiau de ceva vreme şi că nu aveam de a face cu un meci aristocratic de scrimă.

Alain şi Pierre stăteau tăcuţi lângă peretele opus. Podeaua din jurul lor arăta ca o pernuţă pentru ace din care răsăreau tot felul de arme aruncate, înfipte în pământul bătătorit. Amândoi servitorii erau foarte conştienţi de ce se petrecea în jurul lor, inclusiv de sosirea

mea. Îşi ridicară ochii o clipă înspre pod şi schimbară priviri îngrijorate. Matthew habar n-avea. Stătea cu spatele la mine, şi mirosurile puternice din hambar îmi mascau prezenţa. Philippe, care era cu faţa spre mine, părea ori că nu observase, ori că nu-i păsa.

Spada lui Matthew intră drept în braţul lui Philippe. Acesta se chirci de durere, dar fiul lui îi aruncă un zâmbet batjocoritor.

— „Nu considera dureros ceea ce-ţi face bine“[61], murmură Matthew.

— N-ar fi trebuit să te învăţ greaca. Şi nici engleza. Cunoştinţele tale mi-au adus un şir nesfârşit de necazuri, replică Philippe netulburat şi se smulse din tăişul lamei.

Spadele atacau, loveau şi se roteau. Matthew avea un uşor avantaj de înălţime şi, mulţumită braţelor şi picioarelor mai lungi, o rază de acţiune ceva mai mare. Lupta cu o spadă lungă, mai îngustă către vârf, pe care o ţinea când cu o mână, când cu amândouă. Mânerul i se mişca permanent între degete ca să poată contracara mişcările tatălui său. Însă Philippe avea mai multă forţă şi dădea nişte lovituri straşnice cu o spadă mai scurtă, pe care o mânuia uşor cu o singură mână. Philippe avea de asemenea un scut rotund pe care îl folosea pentru a devia atacurile lui Matthew. Dacă soţul meu avusese la un moment dat un asemenea accesoriu defensiv, acesta dispăruse acum. Deşi cei doi erau similari din punct de vedere fizic, stilurile lor de luptă se dovedeau complet diferite. Philippe se distra şi tot comenta în vreme ce simula atacuri. Matthew, pe de-altă parte, rămânea în cea mai mare parte tăcut şi concentrat, fără nici măcar o mişcare din sprânceană care să arate că asculta vorbele tatălui său.

— Mă gândeam la Diana. Nici pământul, nici oceanul nu dau naştere unei creaturi atât de sălbatice şi de monstruoase ca femeia, zise Philippe cu tristeţe.

Matthew se repezi către el, iar lama lui spintecă aerul cu o viteză uimitoare, descriind un arc larg de cerc înspre

[61] Citat din Euripide (n.red.)

gâtul tatălui. Am clipit, şi în fracţiunea aceea de secundă Philippe a reuşit să se strecoare sub lamă. A reapărut de partea cealaltă a lui Matthew, spintecându-i gamba.

— Eşti de-a dreptul sălbatic în dimineaţa asta. S-a întâmplat ceva? întrebă Philippe.

Întrebarea aceasta directă îl zădărî pe fiul său.

— Dumnezeule, eşti imposibil! Da! S-a întâmplat ceva, răspunse Matthew cu dinţii încleştaţi. Lovi iar, şi sabia lui izbi scutul ridicat instantaneu de Philippe. Amestecul tău permanent în treburile mele mă scoate din minţi.

— Când zeii vor să distrugă pe cineva, mai întâi îl înnebunesc.

Vorbele lui Philippe îl făcură pe Matthew să rateze ţinta. Tatăl profită de această scăpare şi îl lovi în spate cu latul sabiei.

Matthew înjură.

— Ai scos din tine toate replicile tari? întrebă el.

Dar atunci dădu cu ochii de mine.

Restul se petrecu într-o fracţiune de secundă. Matthew abandonă poziţia de luptă şi dădu să se îndrepte de spate, cu ochii pironiţi asupra podului cu fân în care stăteam. Spada lui Philippe plonjă, se roti şi îi săltă lui Matthew arma din mână. Philippe o prinse, o aruncă în perete, iar pe cealaltă i-o puse fiului său la beregată.

— Credeam că te-am instruit mai bine, Matthaios. N-ai voie să gândeşti. Să clipeşti. Să respiri. Când încerci să supravieţuieşti, nu faci decât să reacţionezi. Philippe ridică vocea. Diana, vino aici, jos!

Fierarul mă ajută cu regret să cobor o altă scară. „Ai dat de belea“, promitea expresia de pe chipul lui. M-am lăsat în jos, în spatele lui Philippe.

— Ea e motivul pentru care ai pierdut? întrebă acesta, apăsându-l cu spada pe fiul său până când pe gâtul acestuia se ivi o dâră întunecată de sânge.

— Nu ştiu la ce te referi. Dă-mi drumul!

O emoţie ciudată puse stăpânire pe Matthew. Ochii i se făcură ca de cerneală şi se repezi să-i zgârie pieptul tatălui său. Am făcut un pas spre el.

În clipa următoare, un obiect strălucitor zbură către mine, alunecându-mi între braţul stâng şi bust. Philippe ţintise cu o armă fără să arunce măcar o privire peste umăr pentru a-şi verifica ţinta, şi cu toate astea nici nu-mi zgâriase pielea. Pumnalul îmi ţintuise bluza de una dintre treptele scării. Mi-am smuls braţul şi materialul s-a sfâşiat în dreptul cotului, lăsându-mi la vedere cicatricea zimţată.

— La asta mă refer. Ţi-ai luat ochii de la adversar? Din cauza asta a fost cât pe ce să mori – şi Diana odată cu tine?

Nu-l văzusem niciodată pe Philippe atât de furios.

Atenţia lui Matthew se îndreptă din nou către mine. Nu dură mai mult de o secundă, dar fu îndeajuns pentru ca Philippe să găsească încă un pumnal ascuns în carâmbul cizmei şi să i-l înfigă fiului său în coapsă.

— Fii atent la cel care ţi-a pus spada la gât. Dacă nu, ea moare. Apoi Philippe mi se adresă fără să se întoarcă: Iar tu, Diana, stai departe de Matthew când luptă!

Soţul meu privi în sus către tatăl său. În ochii negri, pe măsură ce pupilele i se dilatau, îi licărea disperarea. Mai văzusem reacţia asta, şi de obicei ea semnala pierderea controlului.

— Dă-mi drumul! Trebuie să fiu cu ea. Te rog!

— Trebuie să încetezi să priveşti peste umăr şi să accepţi cine eşti: un războinic *manjasang* cu responsabilităţi faţă de familia lui. Când ai pus inelul mamei tale pe degetul Dianei, te-ai gândit bine ce promite? spuse Philippe ridicând vocea.

— Toată viaţa mea – inclusiv sfârşitul ei. Şi avertismentul de a nu uita trecutul.

Matthew încercă să-şi lovească tatăl cu piciorul, însă Philippe îi anticipă mişcarea, se aplecă şi răsuci cuţitul încă înfipt în piciorul fiului său. Matthew şuieră de durere.

— La tine e vorba mereu de lucruri întunecate, niciodată de lumină.

Philippe înjură. Aruncă sabia şi o lovi cu piciorul astfel încât Matthew să nu poată ajunge la ea, apoi îşi încleştă degetele pe gâtul fiului său.

— Vezi ochii ăştia, Diana?

— Da, am şoptit.

— Mai fă un pas spre mine!

M-am supus, şi Matthew începu să se zbată, deşi tatăl lui îi strângea zdrobitor traheea. Am ţipat, iar soţul meu se zbătu şi mai tare.

— Matthew e cuprins de furia sângelui. Noi, *manjasang,* suntem mai aproape de natură decât alte fiinţe. Suntem prădători puri, indiferent câte limbi vorbim şi ce soi de haine scumpe purtăm. Lupul din el e cel care încearcă să se elibereze ca să ucidă.

— Furia sângelui?

Cuvintele îmi ieşiră mai mult ca o şoaptă.

— Nu toţi cei din neamul nostru sunt predispuşi la aşa ceva. Boala e în sângele lui Ysabeau, moştenită de la creatorul ei şi transmisă copiilor ei. Ysabeau şi Louis au fost cruţaţi, dar Matthew şi Louisa nu. Iar fiul lui Matthew, Benjamin, e şi el afectat.

Deşi nu ştiam nimic despre acest fiu, Matthew îmi spusese despre Louisa poveşti care îţi făceau părul măciucă. El însuşi avea aceeaşi tendinţă înnăscută spre excese şi o putea transmite oricărei progenituri. Tocmai când credeam că ştiu toate secretele ce-l ţineau pe Matthew departe de patul meu, încă descopeream unul: teama de boli ereditare.

— Ce o declanşează?

M-am silit să vorbesc, deşi mi se pusese un nod în gât.

— Multe lucruri, şi e mai gravă atunci când e obosit sau înfometat. Când e stăpânit de furie, Matthew nu e el însuşi, iar asta îl poate face să acţioneze împotriva propriei naturi.

„Eleanor. Oare aşa a murit una dintre marile iubiri ale soţului meu, prinsă în Ierusalim între Matthew cel furios şi Baldwin?“ Avertismentele lui repetate referitoare la natura lui posesivă şi la pericolele ei nu mai păreau în van. Asemenea atacurilor mele de panică, aceasta era o reacţie fiziologică, pe care Matthew poate că nu avea să reuşească niciodată s-o controleze pe deplin.

— Asta e motivul pentru care i-ai poruncit să vină azi

aici? Pentru a-l obliga să-şi arate vulnerabilitatea în faţa lumii? l-am întrebat furioasă pe Philippe. Cum ai putut? Eşti tatăl lui!

— Suntem o rasă trădătoare. Într-o zi s-ar putea să mă întorc împotriva lui. Philippe ridică din umeri. S-ar putea să mă întorc împotriva ta, vrăjitoareo!

La aceste vorbe, Matthew se smulse şi de data asta îl lipi el pe Philippe cu spatele de zidul opus. Înainte să apuce însă să-l doboare, Philippe îl apucă de gât. Se opriră amândoi, nas în nas.

— Matthew! spuse Philippe pe un ton tăios.

Soţul meu continua să-l împingă, lipsit de orice urmă de umanitate. Singura lui dorinţă era să-şi înfrângă adversarul sau să-l omoare, dacă trebuia. Existaseră momente de-a lungul scurtei noastre relaţii în care înspăimântătoarele legende ale oamenilor despre vampiri mi se păruseră întemeiate – şi acesta sigur era unul dintre ele. Dar eu îl voiam înapoi pe Matthew al meu. Am făcut un pas spre el, însă asta îi spori mânia.

— Nu te apropia, Diana!

— Nu se poate să vreţi asta, milord, spuse Pierre, venind lângă stăpânul său şi întinzând un braţ.

Am auzit un trosnet, i-am văzut braţul căzând inutil pe lângă trup, fracturat la umăr şi la cot, apoi i-am văzut sângele scurgându-i-se dintr-o rană de la gât. Servitorul se chirci de durere, ridicând mâna să-şi apese cu degetele muşcătura sălbatică.

— Matthew! am strigat.

Fu o greşeală. Glasul meu tulburat îl făcu şi mai sălbatic. Pierre nu mai era decât un obstacol în calea lui. Matthew îl azvârli în cealaltă parte a încăperii, unde servitorul se izbi de peretele hambarului, şi strânse cu o mână gâtul tatălui său.

— Taci, Diana! Matthew a devenit iraţional. Matthaios!

Philippe îi lătră numele. Matthew încercase să-l împingă departe de mine, dar acum se opri, cu toate că nu-şi slăbi strânsoarea.

— Ştiu ce ai făcut. Philippe aşteptă până când vorbele

lui răzbătură în conştiinţa lui Matthew. Mă auzi, Matthew? Îmi cunosc viitorul. Ţi-ai fi înfrânat furia dacă ai fi putut.

Philippe ghicise că fiul lui îl omorâse, însă nu şi cum sau de ce. Şi singura explicaţie pe care o avea era boala lui Matthew.

— Nu ştii, spuse Matthew amorţit. N-ai cum.

— Te porţi aşa cum o faci întotdeauna atunci când regreţi că ai ucis: te simţi vinovat, eşti secretos şi distrat, spuse Philippe. *Te absolvo*[62]*,* Matthaios.

— O s-o iau pe Diana de aici, zise Matthew, devenind brusc lucid. Lasă-ne să plecăm amândoi, Philippe!

— Nu. Vom înfrunta problema împreună, toţi trei, replică tatăl lui cu o expresie de compasiune întipărită pe chip.

Mă înşelasem. Philippe nu încercase să-l distrugă pe Matthew, ci doar sentimentul lui de vinovăţie. Până la urmă, nu-şi trădase fiul.

— Nu! strigă Matthew, răsucindu-se.

Dar Philippe era mai puternic.

— Te iert, repetă tatăl, cuprinzându-l într-o îmbrăţişare aprigă. Te iert.

Matthew se cutremură o dată, din cap până în picioare, apoi se înmuie, ca şi cum un spirit malefic tocmai ar fi ieşit din el.

— *Je suis désolé,* şopti el, rostind cuvintele nedesluşit din pricina emoţiei. Îmi pare foarte rău.

— Te-am iertat. Acum trebuie să laşi totul în urmă. Philippe îi dădu drumul şi se uită la mine. Apropie-te de el, Diana, dar mişcă-te cu grijă! Încă nu şi-a venit în fire.

Nu l-am luat în seamă şi m-am repezit la Matthew. Soţul meu mă cuprinse în braţe şi-mi inspiră mirosul ca şi cum acesta ar fi avut puterea să-l susţină. Pierre înaintă şi el, cu braţul deja vindecat, ca să-i dea lui Matthew o cârpă cu care să-şi şteargă mâinile năclăite de sânge. Privirea sălbatică a stăpânului îl ţinu însă la câţiva paşi distanţă, în vreme ce cârpa albă flutura precum un steag al capitulării. Philippe făcu câţiva paşi înapoi, şi ochii lui Matthew

[62] Te iert (în limba latină în original) (n. red.)

urmăriră instantaneu mişcarea aceea bruscă.

— Ei sunt tatăl tău şi Pierre, am spus, cuprinzându-i faţa în mâini.

Treptat, negrul din ochii lui se estompă, pe măsură ce-şi făcură apariţia mai întâi inelul verde-închis al irisului, apoi o licărire de cenuşiu şi apoi verdele palid care-i înconjura pupila.

— Dumnezeule! Matthew părea dezgustat. Îmi luă degetele şi le dădu la o parte de pe faţa lui. Nu mi-am mai pierdut controlul în halul ăsta de secole.

— Eşti slăbit, Matthew, iar furia sângelui e prea aproape de suprafaţă. Dacă Congregaţia ţi-ar pune la îndoială dreptul de a fi cu Diana şi ai reacţiona aşa, ai pierde. Nu putem permite nimănui să se îndoiască de apartenenţa ei la familia de Clairmont.

Philippe îşi muşcă intenţionat degetul mare. Din rană se scurse sânge de un purpuriu întunecat.

— Vino aici, copilă!

— Philippe! Matthew mă trase în spatele lui, uluit. Tu niciodată…

— Niciodată înseamnă foarte multă vreme. Nu pretinde că ştii mai multe despre mine decât ştii, Matthaios. Philippe mă studie cu seriozitate. N-ai de ce să te temi, Diana.

M-am uitat la soţul meu, temându-mă să nu-i provoace o nouă explozie de furie.

— Du-te la el!

Matthew îmi dădu drumul sub ochii fiinţelor din pod care ne urmăreau captivate.

— *Manjasang* formează familii prin moarte şi sânge, începu Philippe când am ajuns în faţa lui.

Cuvintele lui mă înfiorară instinctiv până în măduva oaselor. El descrise cu degetul mare o linie curbă ce pornea din mijlocul frunţii mele, de lângă linia părului, cobora aproape de tâmplă şi se termina în dreptul sprâncenei.

— Cu acest semn eşti moartă, o umbră printre cei vii fără clan sau rude.

Degetul se întoarse apoi de unde plecase şi descrise o linie simetrică pe partea cealaltă, terminând între sprâncene. Am simţit în cel de-al treilea ochi furnicăturile provocate de atingerea rece a sângelui de vampir.

— Cu acest semn eşti renăscută, fiica mea prin jurământ legat cu sânge şi pe veci parte a familiei mele.

Şi hambarele cu fân au colţuri. Cuvintele lui Philippe le însufleţiră cu fire scânteietoare de culoare, nu doar albastre şi chihlimbarii, ci şi verzi şi aurii. Zgomotul lor semăna cu un uşor geamăt de protest. Iată că până la urmă o altă familie mă aştepta într-o altă epocă. Însă murmurul aprobator din hambar acoperi curând sunetul firelor. Philippe privi în sus către pod, ca şi cum şi-ar fi remarcat pentru prima dată publicul.

— Cât despre voi… *madame* are duşmani. Care dintre voi e pregătit să-şi asume răspunderea pentru ea dacă milord nu poate?

Cei care aveau nişte vagi cunoştinţe de engleză le traduseră întrebarea celorlalţi.

— *Mais il est debout*[63], protestă Thomas, arătând către Matthew.

Philippe rezolvă situaţia apucându-şi fiul de genunchiul piciorului rănit şi trântindu-l pe spate cu o bufnitură.

— Cine îşi asumă răspunderea pentru *madame?* repetă Philippe, aşezându-şi cu grijă un picior încălţat în cizmă pe gâtul lui Matthew.

— *Je vais.*[64]

Demonul Catrine, asistenta şi camerista mea, fu cea care vorbi prima.

— *Et mois*[65]*,* vorbi Jehanne care, deşi mai mare, îşi urma sora oriunde.

După ce fetele îşi declarară loialitatea, Thomas şi Etienne îşi legară soarta de a mea, şi la fel făcură fierarul şi Chef, care apăruse în pod ducând un coş cu fasole uscată. După ce se uită urât la oamenii lui, aceştia

[63] Dar el e în picioare (în limba franceză in original) (n.tr.)
[64] (aici) Eu (în limba franceză în original) (n. red.)
[65] Şi eu (în limba franceză în original) (n. red.)

încuviinţară şi ei în silă.

— Duşmanii lui *madame* vor sosi fără veste, aşa că trebuie să fiţi pregătiţi. Catrine şi Jehanne le vor distrage atenţia. Thomas va minţi.

Adulţii chicotiră.

— Etienne, tu trebuie să dai fuga şi să cauţi ajutor, de preferinţă pe milord. Cât despre tine, tu ştii ce ai de făcut.

Philippe se uită înverşunat la Matthew.

— Şi treaba mea? am întrebat.

— Să gândeşti, aşa cum ai făcut azi. Gândeşte! Şi rămâi în viaţă! Vampirul bătu din palme. Destul cu distracţia! Înapoi la treabă!

Cu mormăieli binedispuse, lumea din podul cu fân se risipi ca să-şi reia îndatoririle. Philippe îi urmă, scoţându-şi cămaşa în timp ce ieşea. În mod surprinzător, se întoarse şi o lăsă mototolită la picioarele mele. Cuibărit în ea era un bulgăre de zăpadă.

— Îngrijește-i rana de la picior şi pe cea de deasupra rinichiului, care e mai adâncă decât mi-aş fi dorit, mă instrui Philippe.

Pe urmă plecă şi el.

Matthew se ridică în genunchi şi începu să tremure. L-am înşfăcat de talie şi l-am coborât uşurel pe pământ. Încercă să se elibereze şi să mă tragă în braţele lui.

— Nu, încăpăţânatule! am spus. Nu eu am nevoie de alinare. Lasă-mă să am şi eu o dată grijă de tine!

I-am cercetat rănile, începând cu cele asupra cărora îmi atrăsese atenţia tatăl lui. Matthew însuşi mă ajută să-i îndepărtez pantalonii sfâşiaţi de pe rana de la coapsă. Pumnalul pătrunsese adânc, însă tăietura se închidea deja graţie puterilor vindecătoare ale sângelui de vampir. Am aruncat oricum un pumn de zăpadă peste ea. Matthew mă asigurase că avea să-i facă bine, deşi carnea lui vlăguită abia dacă era mai caldă decât omătul. Rana de deasupra rinichiului era şi ea pe vindecate, însă vânătaia dimprejur mă făcu să tresar de milă.

— Cred că ai să trăieşti, am spus, potrivindu-i un ultim pachet cu gheaţă peste coastele din stânga.

I-am netezit părul de pe frunte. O pată lipicioasă de sânge uscat, lângă ochi, agăţase câteva şuviţe negre. I le-am eliberat cu grijă.

— Îţi mulţumesc, *mon coeur.* Dacă tot mă cureţi, te-ar deranja dacă ţi-aş întoarce favoarea şi aş şterge sângele lui Philippe de pe fruntea ta? Matthew părea jenat. E vorba de miros. Nu-mi place să-l simt la tine.

Se temea că furia sângelui avea să revină. Mi-am frecat singură pielea, iar degetele mi s-au pătat cu negru şi roşu.

— Probabil arăt ca o prinţesă păgână.

— Mai mult ca de obicei, da.

Matthew luă o parte din zăpada de pe coapsă şi o folosi împreună cu poala cămăşii ca să îndepărteze ultimele dovezi ale adopţiei mele.

— Povesteşte-mi despre Benjamin! l-am rugat în vreme ce-mi ştergea faţa.

— Pe Benjamin l-am transformat în vampir la Ierusalim. I-am dăruit sângele meu crezând că-i salvez viaţa. Dar, făcând asta, i-am luat minţile. I-am răpit sufletul.

— Şi are tendinţa ta spre furie?

— Tendinţă! Parc-ai vorbi despre hipertensiune arterială. Matthew clătină din cap amuzat. Haide! O să îngheţi dacă mai stai aici.

Ne-am îndreptat încet către castel, ţinându-ne strâns de mâini. Măcar o dată, nici unuia dintre noi nu-i păsa cine ar fi putut să ne vadă sau ce ar fi putut să creadă eventualii privitori.

Zăpada cădea, îmblânzind din nou peisajul mut şi ameninţător al iernii. M-am uitat în sus la Matthew în lumina tot mai slabă şi l-am văzut din nou pe tatăl lui în trăsăturile puternice şi în felul în care îşi îndrepta umerii sub poverile pe care le purta.

A doua zi era sărbătoarea Sfântului Nicolae, iar soarele strălucea peste zăpada căzută mai devreme în cursul săptămânii. Castelul se înviorase considerabil datorită vremii frumoase, chiar dacă era în continuare Adventul, o perioadă solemnă, dedicată reflecţiei şi rugăciunii.

Fredonând în surdină, m-am îndreptat către bibliotecă să-mi iau teancul de cărţi alchimice. Deşi în fiecare zi duceam câteva în cămară, aveam grijă să le înapoiez. Doi bărbaţi stăteau de vorbă în camera plină cu cărţi. Am recunoscut tonul calm, aproape leneş, al lui Philippe, dar celălalt glas îmi era necunoscut. Am împins uşa.

— Iat-o! zise Philippe când mă văzu intrând.

Bărbatul care era cu el se întoarse. Am simţit furnicături pe piele.

— Mă tem că nu vorbeşte franceza prea bine, iar latina încă şi mai prost, zise în chip de scuză tatăl lui Matthew. Vorbiţi engleza?

— Îndeajuns, răspunse vrăjitorul.

Ochii lui îmi măsurară trupul, provocându-mi mâncărimi pe piele.

— Fata pare sănătoasă, însă n-ar trebui să se afle aici, printre membrii familiei dumneavoastră, *sieur.*

— M-aş descotorosi de ea cu bucurie, *monsieur* Champier, dar n-are unde merge şi îi trebuie ajutorul unui seamăn vrăjitor. De aceea am trimis după dumneata. Vino, *madame* Roydon, spuse Philippe, făcându-mi semn să înaintez.

Mă simţeam tot mai puţin în largul meu. Aerul era greu şi zbârnâia, încărcat cu o energie aproape electrică. Mai că mă aşteptam să aud bubuitul tunetului, atât de densă era atmosfera. Peter Knox mi se insinuase în minte, iar Satu îmi provocase dureri groaznice la La Pierre, însă vrăjitorul acesta era altfel – într-un fel, mult mai periculos. Am trecut iute pe lângă el şi l-am privit pe Philippe, cerându-i în tăcere răspunsuri.

— Dumnealui e André Champier, zise tatăl lui Matthew, tipograf din Lyon. Poate că ai auzit de vărul dumnealui, respectatul medic[66] care, din păcate, a părăsit această lume şi nu ne mai poate împărtăşi din înţelepciunea lui în

[66] Referire la Symphorien Champier (1471-1538), doctor faimos în Lyon, unde, în secolul al XVI-lea, apăreau cele mai multe cărţi medicale din toată Franţa. I-a studiat pe filozofii greci şi arabi şi a fost, de asemenea, interesat de ocultism, (n.red.)

chestiuni filosofice şi medicale.

— Nu, am şoptit. M-am uitat la Philippe, sperând să primesc vreun indiciu despre ce se aştepta să fac. Nu cred.

Champier îşi înclină capul, primind complimentele socrului meu.

— Nu mi-am cunoscut niciodată vărul, *sieur,* căci a murit înainte să mă nasc eu. Dar este o plăcere să vă aud vorbind cu atâta bunăvoinţă despre el.

De vreme ce tipograful părea a fi cu cel puţin douăzeci de ani mai în vârstă decât Philippe, trebuia să ştie că familia de Clairmont era formată din vampiri.

— A fost un învăţăcel grozav în ale magiei, la fel ca şi dumneata. Comentariul lui Philippe era ca de obicei neutru, ceea ce-l împiedica să pară linguşitor. Mie îmi explică: Acesta este vrăjitorul pe care l-am chemat la scurt timp după ce ai venit, gândindu-mă că ne-ar putea ajuta să dezlegăm misterul magiei tale. Zice că ţi-a simţit puterea încă de când se afla la oarecare distanţă de Sept-Tours.

— Se pare că instinctele mele au dat greş, murmură Champier. Acum că mă aflu lângă ea, se pare că până la urmă are puţine puteri. Poate că nu e vrăjitoarea engleză despre care vorbesc oamenii din Limoges.

— Limoges? E extraordinar că veştile despre călătoria ei au ajuns atât de departe, atât de repede. Dar *madame* Roydon este, din fericire, singura englezoaică rătăcitoare pe care am luat-o sub acoperişul meu, *monsieur* Champier. Philippe râse în vreme ce-şi turna vin.

— E şi aşa destul de rău că în această perioadă a anului suntem sâcâiţi de haimanalele franceze, darămite să mai fim năpădiţi şi de străini.

— Războaiele i-au îndepărtat pe mulţi de casele lor.

Unul dintre ochii lui Champier era albastru, celălalt – căprui. Acesta era însemnul unui clarvăzător puternic. Vrăjitorul avea o energie vânoasă care se hrănea din puterea condensată în atmosfera din jurul lui. Am făcut instinctiv un pas înapoi.

— Asta ţi s-a întâmplat şi ţie, *madame?*

— Cine poate spune la ce orori o fi fost martoră sau

supusă? zise Philippe, ridicând din umeri. Soţul ei murise de zece zile când am găsit-o la o fermă izolată. Ar fi putut să devină victima a tot soiul de prădători.

Cel mai bătrân membru al familiei de Clairmont avea la fel de mult talent la născocirea poveştilor ca fiul său ori Christopher Marlowe.

— O să aflu eu ce i s-a întâmplat. Dă-mi mâna!

Nu m-am supus imediat, şi Champier deveni nerăbdător. Flutură din degete, şi braţul mi se întinse involuntar înspre el. Un val de panică intensă şi amară îmi inundă trupul când vrăjitorul mă luă de mână. Îmi mângâie carnea din palmă, trecând înadins peste fiecare deget, în căutarea cât mai multor informaţii intime. Am simţit că mi se întoarce stomacul pe dos.

— Carnea ei vă îngăduie să-i cunoaşteţi secretele?

Philippe părea doar vag curios, însă un muşchi îi tresărea în dreptul gâtului.

— Pielea unei vrăjitoare poate fi citită asemenea unei cărţi. Champier se încruntă şi îşi duse degetele la nas. Adulmecă şi chipul lui căpătă o expresie acră. A stat prea mult printre *manjasang.* Cine s-a hrănit din ea?

— Aşa ceva e interzis, zise Philippe pe un ton mieros. Nimeni din casa mea n-a vărsat sângele fetei, nici de plăcere, nici ca să se hrănească.

— *Manjasang* pot citi sângele unei fiinţe cu aceeaşi uşurinţă cu care eu îi pot citi carnea. Champier îmi smuci braţul, împingându-mi mâneca în sus şi rupând şnurul fin care îmi ţinea manşetele strânse în jurul încheieturilor. Vedeţi? Cineva s-a înfruptat din ea. Nu sunt singurul care vrea să afle mai multe despre această vrăjitoare engleză.

Philippe se aplecă mai aproape pentru a-mi cerceta cotul dezgolit. Răsuflarea lui îmi atinse pielea ca o adiere rece. Sângele îmi pulsa ca un semnal de alarmă. Ce urmărea Philippe? De ce nu oprea toate astea?

— Rana e prea veche ca s-o fi căpătat aici. V-am spus, fata se află în Saint-Lucien abia de o săptămână.

„Gândeşte! Rămâi în viaţă!“ Mi-am repetat instrucţiunile lui Philippe din ziua precedentă.

— Cine ţi-a luat sângele, surată? întrebă Champier.

— E o rană de cuţit, am spus şovăitoare. Mi-am făcut-o singură.

Nu era o minciună, însă nu era nici întregul adevăr. M-am rugat ca zeiţa s-o îngăduie. Rugăciunile mi-au rămas fără răspuns.

— *Madame* Roydon ascunde ceva de mine. Şi de dumneavoastră, cred. Trebuie să raportez asta Congregaţiei. E de datoria mea, *sieur.*

Champier îl privi pe Philippe, aşteptând.

— Bineînţeles, murmură socrul meu. Nici prin gând nu mi-ar trece să mă aşez între dumneata şi datoria pe care o ai. Cum te-aş putea ajuta?

— V-aş fi recunoscător dacă aţi imobiliza-o. Trebuie să răscolim mai adânc după adevăr, zise Champier. Pentru majoritatea fiinţelor, cercetarea e dureroasă, şi chiar şi cele care nu au nimic de ascuns se opun instinctiv atingerii unui vrăjitor.

Philippe mă smulse din strânsoarea lui Champier şi mă aşeză cu brutalitate pe scaunul său. Mă prinse cu o mână de gât, iar cu cealaltă de creştetul capului.

— Aşa?

— E ideal, *sieur.* Champier se opri în picioare în faţa mea, uitându-se încruntat la fruntea mea. Dar asta ce e?

Degetele lui pătate de cerneală îmi mângâiară fruntea. Îi simţeam mâinile ca pe nişte bisturie şi am început să mă vait şi să mă zvârcolesc.

— De ce atingerea dumitale îi provoacă aşa o durere? întrebă Philippe.

— Din cauză că o citesc. Procesul acesta seamănă cu extracţia unei măsele, explică Champier, ridicându-şi degetele pentru un scurt moment, în care m-am simţit uşurată. Prefer să-i smulg gândurile şi secretele din rădăcină, în loc să le las să putrezească. Procedeul e mai dureros, însă nu lasă nimic în urmă şi oferă o imagine mai clară a ceea ce persoana încearcă să ascundă. Vedeţi dumneavoastră, acesta este uriaşul beneficiu al magiei şi al educaţiei universitare. Vrăjitoria şi artele tradiţionale

practicate de femei sunt grosolane, chiar superstiţioase. Magia mea e precisă.

— Un moment, *monsieur.* Iertaţi-mi ignoranţa. Spuneţi că vrăjitoarea aceasta nu-şi va mai aminti nimic din ce i-aţi făcut şi nici durerea pe care i-aţi provocat-o?

— Nimic, cu excepţia unei stăruitoare senzaţii că a pierdut ceva ce a avut cândva. Degetele lui Champier începură din nou să-mi mângâie fruntea. Vrăjitorul se încruntă. Hm, ăsta e un lucru foarte ciudat! De ce şi-a pus un *manjasang* sângele aici?

Faptul că fusesem adoptată de clanul lui Philippe era o amintire pe care nu intenţionam să i-o împărtăşesc lui Champier. Nu voiam nici să-l văd răscolind printre amintirile despre profesoratul meu la Yale, despre Sarah şi Em ori despre Matthew. „Despre părinţii mei.“ Zgâriam cu degetele braţele scaunului. Vampirul mă ţinea de cap, iar vrăjitorul se pregătea să-mi inventarieze şi să-mi fure gândurile. Şi totuşi, nicio adiere de vânt vrăjitoresc şi nicio licărire de foc nu-mi veniră în ajutor. Puterile mele amuţiseră.

— Dumneavoastră aţi însemnat-o pe această vrăjitoare, spuse Champier pe un ton tăios, cu o privire acuzatoare.

— Da.

Philippe nu oferi nicio explicaţie.

— E cât se poate de neobişnuit, *sieur.* Champier continuă să-mi scotocească prin minte cu degetele. Apoi făcu ochii mari de uimire. Dar e cu neputinţă! Cum poate să fie o…

Icni şi privi în jos. Un pumnal îi răsărea dintre coaste, cu lama adânc implântată în pieptul lui. Degetele mele ţineau strâns mânerul. Când am văzut că se chinuieşte să scoată cuţitul, i l-am împins şi mai adânc. Genunchii vrăjitorului începură să se înmoaie.

— Lasă-l, Diana! porunci Philippe, întinzându-se pentru a-mi desprinde mâna. O să moară, şi în clipa aceea o să cadă. O greutate moartă nu stă în picioare.

Însă nu reuşeam să dau drumul pumnalului. Champier era încă în viaţă, şi, atâta vreme cât respira, ar fi putut

să-mi ia ceea ce era al meu.

O faţă albă cu ochi ca două pete de cerneală se ivi peste umărul lui Champier, apoi o mână puternică îi întoarse într-o parte capul moale, iscând un trosnet de oase şi tendoane. Matthew bău cu sete din gâtul vrăjitorului.

— Unde ai fost, Matthew? se răsti Philippe. Trebuie să te mişti repede. Diana l-a lovit înainte ca el să-şi poată sfârşi gândul.

În vreme ce Matthew bea, Thomas şi Etienne intrară grăbiţi în cameră. Catrine îi urma, uluită. Se opriră înmărmuriţi. Alain şi Pierre dădeau târcoale pe hol împreună cu fierarul, cu Chef şi cu cei doi soldaţi care de obicei stăteau la poarta din faţă.

— *Vous avezi bien fait*[67], îi asigură Philippe. Acum s-a terminat.

— A trebuit să gândesc. Degetele îmi amorţiseră, dar parcă tot nu reuşeam să mi le desfac de pe pumnal.

— Şi să rămâi în viaţă. Te-ai descurcat admirabil, răspunse Philippe.

— E mort? am bolborosit.

Matthew îşi desprinse gura de gâtul vrăjitorului.

— Cu siguranţă, zise Philippe. Ei bine, presupun că avem un calvinist mai puţin din pricina căruia să ne facem griji. A spus vreunuia dintre prietenii lui că vine aici?

— Nu, din câte am putut să-mi dau seama, răspunse Matthew. Încet-încet, ochii lui redeveniră cenuşii. Mă studia. Diana! Dragostea mea! Dă-mi mie pumnalul!

Undeva în depărtare, un obiect de metal se izbi zăngănind de podea, urmat de bufnitura mai înfundată a trupului neînsufleţit al lui André Champier. Două mâini minunat de răcoroase şi familiare îmi cuprinseră bărbia.

— A descoperit în Diana ceva care l-a surprins, spuse Philippe.

— Atâta lucru am văzut şi eu. Însă lama i-a străpuns inima înainte să aflu ce.

Matthew mă trase cu blândeţe în braţele lui. Ale mele se înmuiaseră complet şi nu mai opuneau niciun fel de

[67] Aţi procedat bine (în limba franceză în original) (n. tr.)

rezistenţă.

— N-am gândit, Matthew. N-am putut. Champier voia să-mi răpească amintirile, să mi le smulgă din rădăcini. Amintirile sunt tot ce mi-a mai rămas de la părinţii mei. Şi dacă îmi uitam cunoştinţele de istorie? Cum aş mai fi putut după aceea să mă întorc acasă şi să predau?

— Ai făcut ceea ce trebuia.

Matthew mă ţinea cu un braţ pe după talie. Celălalt îmi cuprinse umerii şi-mi lipi obrazul de pieptul lui.

— De unde ai luat cuţitul?

— Din cizma mea. Probabil m-a văzut scoţându-l ieri, răspunse Philippe.

— Vezi? Ai gândit, *ma lionne.* Matthew îşi lipi buzele de părul meu. Ce naiba l-a adus pe Champier la Saint-Lucien?

— Eu, replică Philippe.

— Ne-ai trădat lui Champier? Matthew se repezi la tatăl său. E una dintre cele mai josnice creaturi din toată Franţa!

— Trebuia să fiu sigur de ea, Matthaios. Diana a aflat prea multe dintre secretele noastre. Trebuia să ştiu că îi pot fi încredinţate, chiar şi printre semenii ei. Philippe nu părea a-şi cere scuze. Eu nu-mi asum riscuri când vine vorba de familia mea.

— Şi l-ai fi oprit pe Champier înainte să-i fure gândurile? întrebă soţul meu. Ochii i se înnegreau tot mai tare de la o clipă la alta.

— Depinde.

— Depinde de ce? explodă Matthew, strângându-şi braţele în jurul meu.

— Dacă Champier ar fi sosit cu trei zile în urmă, nu m-aş fi amestecat. Ar fi fost o problemă strict între vrăjitori şi n-ar fi meritat ca frăţia să-şi dea osteneala.

— Ai fi lăsat-o pe Diana, perechea mea, să sufere.

Lui Matthew părea să nu-i vină să creadă.

— Până ieri ar fi fost responsabilitatea ta să intervii de dragul perechii tale. Dacă n-ai fi făcut-o, ar fi însemnat că devotamentul tău faţă de vrăjitoare nu e aşa cum ar trebui.

— Şi azi? am întrebat.

Philippe mă studie.

— Azi eşti fiica mea. Deci nu, nu i-aş fi permis lui Champier să-şi ducă atacul prea departe. Dar n-a fost nevoie să fac nimic, Diana. Te-ai salvat singură.

— De aceea m-ai făcut fiica ta, pentru că urma să sosească Champier? am şoptit.

— Nu. Tu şi Matthew aţi supravieţuit unei încercări în biserică şi alteia în hambarul cu fân. Jurământul pecetluit cu sânge a fost pur şi simplu primul pas în transformarea ta într-o membră a familiei de Clairmont. Iar acum e timpul să finalizăm procesul. Philippe se întoarse către adjunctul său: Adu-l pe preot, Alain, şi spune satului să se adune la biserică sâmbăta aceasta! Milord se însoară, cu carte şi preot, şi tot satul Saint-Lucien va fi martor la ceremonie. Vom face totul pe faţă.

— Tocmai am ucis pe cineva! Nu e momentul să discutăm despre căsătorie.

— Prostii! Căsătoriile în toiul vărsărilor de sânge sunt o tradiţie a familiei de Clairmont, spuse scurt Philippe. Se pare că noi nu ne împerechem decât cu fiinţe dorite de alţii. E o treabă murdară.

— Dar l-am omorât!

Ca să fiu cât mai convingătoare, am arătat către cadavrul de pe podea.

— Alain, Pierre, vă rog să-l luaţi de aici pe *monsieur* Champier! O deranjează pe *madame.* Voi, ceilalţi, aveţi prea multe de făcut ca să rămâneţi aici şi să vă holbaţi. Philippe aşteptă să rămânem doar noi trei, după care continuă: Ascultă bine la mine, Diana! Iubirea ta pentru fiul meu va face victime. Unii se vor sacrifica ei înşişi. Alţii vor muri pentru că cineva trebuie să moară şi va fi decizia ta dacă vor fi ei sau o persoană dragă ţie. Deci trebuie să-ţi pui următoarea întrebare: ce importanţă are cine dă lovitura fatală? Dacă n-o dai tu, atunci o va da Matthew. Ai fi preferat să aibă el pe conştiinţă moartea lui Champier?

— Bineînţeles că nu, am zis imediat.

— Pierre, atunci? Sau Thomas?

— Thomas? E doar un băieţel! am protestat.

— *Băieţelul* acela a promis că va sta pavăză între tine şi duşmanii tăi. Ai văzut ce ţinea strâns în mâini? Foalele din cămară. Transformase vârful de metal într-o armă. Dacă nu l-ai fi ucis tu pe Champier, *băieţelul* acela i l-ar fi vârât în burtă cu prima ocazie.

— Nu suntem animale, ci fiinţe civilizate! am protestat. Ar trebui să putem sta de vorbă şi să ne rezolvăm conflictele fără vărsare de sânge.

— Odată m-am aşezat la o masă şi am stat de vorbă timp de trei ore cu un om. Cu un rege. Fără îndoială, şi tu, şi mulţi alţii l-aţi fi considerat o fiinţă civilizată. La sfârşitul discuţiei noastre, s-a ridicat şi a ordonat moartea a câteva mii de bărbaţi, femei şi copii. Cuvintele pot ucide la fel ca săbiile.

— Diana nu e obişnuită cu felul nostru de a fi, Philippe, îl avertiză Matthew.

— Atunci trebuie să se obişnuiască. A trecut vremea diplomaţiei.

Vocea lui Philippe nu se înălţase nicio clipă şi nici nu-şi pierduse obişnuitul ton egal. Poate că Matthew dădea indicii, însă tatăl său încă nu-şi trădase vreodată emoţiile profunde.

— Gata cu discuţiile! Sâmbăta viitoare, tu şi Matthew vă veţi căsători. Pentru că eşti fiica mea după sânge şi după nume, te vei căsători nu doar ca o bună creştină, ci şi într-un fel care îi va cinsti pe strămoşii noştri şi pe zeii lor. Aceasta e ultima ta şansă de a spune „nu”, Diana. Dacă te-ai răzgândit şi nu-l mai vrei pe Matthew împreună cu viaţa – şi moartea – pe care ţi le va aduce căsnicia cu el, voi avea grijă să te întorci în siguranţă în Anglia.

Matthew mă depărtă de el. Eram la doar câţiva centimetri distanţă, însă gestul simboliza mult mai mult. Chiar şi acum îmi oferea posibilitatea de a alege, cu toate că el o făcuse de mult. Dar la fel făcusem şi eu.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine, Matthew?

Având în vedere că eram o criminală, mi se părea corect să-l întreb.

Philippe tuşi înăbuşit.

— Da, Diana. Mă căsătoresc cu tine. Am făcut-o deja, dar voi fi bucuros s-o fac din nou, dacă asta te bucură.

— Eu am fost mulţumită de prima dată. Acum e pentru tatăl tău.

Îmi era imposibil să mă mai gândesc la căsătorie când genunchii încă îmi tremurau, iar podeaua era mânjită de sânge.

— Atunci suntem cu toţii de acord. Du-o pe Diana în camera ei! Ar fi mai bine să rămână acolo până când ne vom asigura că prietenii lui Champier nu sunt prin preajmă. Philippe se opri în drum spre uşă. Ai găsit o femeie demnă de tine, care are curaj şi speranţă din plin, Matthaios.

— Ştiu, spuse Matthew, luându-mă de mână.

— Şi să ştii şi asta: eşti la fel de demn de ea. Încetează să-ţi mai regreţi viaţa! Începe s-o trăieşti!

Capitolul 12

Nunta pe care ne-o pusese la cale Philippe urma să dureze trei zile. De vineri până duminică, personalul de la castel, sătenii şi orice alţi locuitori pe o rază de câţiva kilometri aveau să fie implicaţi în ceea ce el insista să numească „o mică afacere de familie“.

— A trecut ceva vreme de când n-am mai organizat o nuntă, şi iarna e o perioadă tristă a anului. Suntem datori sătenilor, declara Philippe ca să înlăture protestele.

Şi Chef se arătă iritat când Matthew îi sugeră că ar fi imposibil să organizeze în ultima clipă trei ospeţe, căci rezervele de mâncare erau scăzute, iar creştinii ţineau post. Deci era un război şi era Adventul, îl luă peste picior Chef. Astea nu puteau fi motive serioase de a refuza o petrecere.

Cum toată casa fusese cuprinsă de agitaţie şi nimeni nu părea interesat de ajutorul nostru, eu şi Matthew am rămas în voia noastră.

— Ce anume implică ceremonia asta nupţială? l-am întrebat în vreme ce stăteam întinşi în faţa focului din bibliotecă.

Purtam cadoul de nuntă al lui Matthew: una dintre cămăşile lui, care îmi venea până la genunchi, şi o pereche de pantaloni care îi aparţinuseră cândva. Fiecare crac fusese sfâşiat de-a lungul cusăturii interioare, apoi Matthew îi cususe, transformându-i în ceva ce semăna vag cu o pereche de colanţi, mai puţin brâul şi materialul elastic. O vagă asemănare cu primul aducea cureaua îngustă din piele, croită dintr-un frâu vechi pe care Matthew îl găsise prin grajduri. Era cel mai comod obiect de îmbrăcăminte pe care îl purtasem de la Halloween încoace, iar Matthew, care în ultima vreme nu văzuse mare lucru din picioarele mele, stătea cu privirea aţintită asupra

lor.

— N-am idee, *mon coeur.* Niciodată n-am mai participat la o nuntă în stilul vechilor greci.

Matthew îşi trecu degetele peste scobitura din spatele genunchiului meu.

— Cu siguranţă, preotul nu-i va îngădui lui Philippe să facă ceva făţiş păgân. Ceremonia propriu-zisă va trebui să fie catolică, am spus.

— Familia noastră nu spune niciodată „cu siguranţă" şi „Philippe" în aceeaşi propoziţie. Înseamnă că lucrurile se vor termina prost. Matthew îmi sărută şoldul.

— Măcar evenimentul din seara asta e doar un ospăţ. Ar trebui să pot participa fără prea mari probleme. Oftând, mi-am sprijinit capul în mâini.

— Se obişnuieşte ca tatăl mirelui să plătească cina de după repetiţia pentru nuntă[68]. Presupun că Philippe face, în esenţă, acelaşi lucru.

Matthew începu să râdă.

— Aproape că nu-i nicio deosebire. Atâta vreme cât meniul include ţipar la grătar şi păun împănat. În plus, Philippe a reuşit să se desemneze nu doar tată al mirelui, ci şi tată al miresei.

— Tot nu văd de ce trebuie să facem atâta caz.

Sarah şi Em nu avuseseră parte de o ceremonie formală, dar o bătrână a sabatului din Madison săvârşise un „ritual al ţinerii de mână". Privind în urmă, îmi amintea de schimbul de jurăminte pe care eu şi Matthew îl făcuserăm înainte de călătoria în timp: simplu, intim şi rapid.

— Nunţile nu sunt pentru mireasă sau mire. Majoritatea cuplurilor s-ar mulţumi să se descurce singure, aşa cum am procedat şi noi, să spună câteva cuvinte şi pe urmă să plece într-o vacanţă. Nunţile sunt ritualuri de trecere pentru comunitate.

Matthew se rostogoli pe spate. Eu m-am sprijinit în coate.

---

[68] Repetiţia pentru nuntă şi cina de după sunt tradiţii nord-americane legate de nuntă, care se practică de regulă în ziua anterioară ceremoniei oficiale (n.red.)

— E doar un ritual lipsit de semnificaţie.

— Nu există aşa ceva! proclamă Matthew şi se încruntă. Dacă nu crezi că-l poţi suporta, trebuie să spui.

— Nu. Lasă-l pe Philippe să-ţi organizeze nunta! E doar puţin… copleşitor.

— Cu siguranţă îţi doreşti ca Sarah şi Em să fi fost aici, să împărtăşească toate astea cu noi.

— Dacă ar fi aici, ar fi mirate să vadă că nu dau bir cu fugiţii. Sunt cunoscută pentru caracterul meu singuratic. Obişnuiam să cred că şi tu eşti un singuratic.

— Eu? Matthew începu să râdă. Cu excepţia emisiunilor de televiziune şi a filmelor, vampirii sunt rareori singuri. Preferăm compania altora. Până şi vrăjitoarele sunt bune, la nevoie.

Şi mă sărută ca să mi-o dovedească.

— Aşadar, dacă nunta asta ar avea loc în New Haven, pe cine ai invita? mă întrebă el ceva mai târziu.

— Pe Sarah şi Em, desigur. Pe prietenul meu Chris. Mi-am muşcat buza. Poate şi pe şeful de catedră.

Se lăsă tăcerea.

— Asta e tot?

Matthew părea uluit.

— N-am prea mulţi prieteni. Neliniştită, m-am ridicat în picioare. Cred că focul stă să se stingă.

Matthew mă trase la loc.

— Focul n-are nimic. Iar acum ai o grămadă de prieteni şi rude.

Referirea la familie era introducerea pe care o aşteptasem. Privirea mi se îndreptă către cufărul de la capul patului. În el era ascunsă cutia lui Marthe, învelită într-o pânză curată.

— Trebuie să discutăm ceva.

De data asta, Matthew îmi dădu drumul fără să se opună. Am scos cutia.

— Ce e acolo? mă întrebă el, încruntându-se.

— Ierburile lui Marthe. Cele pe care le folosea în ceaiul ei. Le-am găsit în cămară.

— Înţeles. Şi ai băut din el?

Întrebarea fusese rostită pe un ton tăios.

— Sigur că nu. Nu pot să decid doar eu dacă o să avem sau nu copii.

Când am deschis capacul, aroma prăfuită a plantelor se ridică în aer.

— Indiferent ce-au spus Marcus şi Miriam la New York, nu există nicio dovadă că noi doi am putea avea copii. Chiar şi contraceptivele din plante ca acestea pot avea efecte secundare negative, spuse Matthew cu o răceală clinică.

— Hai să zicem, de dragul dezbaterii, că unul dintre testele voastre ştiinţifice ar dovedi că *putem* avea copii. Atunci ai vrea să beau ceaiul?

— Amestecul lui Marthe nu e de mare încredere.

Matthew îşi feri privirea.

— Ok. Care e alternativa? am întrebat.

— Abstinenţa. Retragerea. Mai există şi prezervativele, cu toate că nici ele nu sunt de încredere. Mai ales nu cele disponibile în epoca asta.

Matthew avea dreptate. Prezervativele din secolul al şaisprezecelea erau făcute din pânză, piele sau intestine de animale.

— Iar dacă una dintre metodele astea ar fi de încredere?

Începeam să-mi pierd răbdarea.

— Dacă – *dacă* – am putea concepe un copil împreună ar fi un miracol şi atunci nicio formă de contracepţie n-ar fi eficientă.

— Timpul pe care l-ai petrecut la Paris n-a fost complet irosit, indiferent de ce crede tatăl tău. Asta a fost un argument demn de un teolog medieval.

Înainte să apuc să închid cutia, Matthew îmi acoperi mâinile cu ale lui.

— Chiar dacă am putea concepe, iar ceaiul acesta ar fi eficient, tot aş vrea să laşi ierburile în cămară.

— Chiar dacă ai putea să transmiţi furia sângelui unui alt copil?

M-am silit să fiu sinceră cu el, în ciuda faptului că vorbele mele aveau să-l rănească.

— Da. Matthew îşi cântări vorbele înainte de a continua. Când studiez tiparele extincţiei şi văd în laborator dovada că ne stingem, viitorul pare lipsit de speranţă. Dar, dacă detectez o singură mutaţie cromozomială sau descopăr un descendent neaşteptat când credeam că un neam a murit, senzaţia de distrugere inevitabilă se risipeşte. Şi acum am aceleaşi trăiri.

De obicei deveneam suspicioasă când Matthew adopta o poziţie de obiectivitate ştiinţifică, dar de data asta n-a fost aşa. El îmi luă cutia din mâini.

— Dar tu?

Încercam să mă lămuresc de câteva săptămâni, încă de când Miriam şi Marcus îşi făcuseră apariţia în casa mătuşii Sarah cu rezultatele ADN-ului meu şi deschiseseră pentru prima dată subiectul. Eram sigură în privinţa viitorului meu cu Matthew, dar mai puţin sigură în legătură cu ce ar fi putut implica acest viitor.

— Aş vrea să fi avut mai mult timp să decid. Asta începea să devină refrenul meu obişnuit. Dacă am fi încă în secolul al douăzeci şi unulea, aş lua anticoncepţionalele pe care mi le-ai prescris. Am şovăit. Chiar şi aşa, nu sunt sigur că pastilele ar funcţiona în cazul nostru.

Matthew încă îmi aştepta răspunsul.

— Când am împlântat pumnalul lui Philippe în trupul lui Champier, nu m-am putut gândi decât la faptul că urma să-mi răpească gândurile, amintirile, şi că n-o să mai fiu aceeaşi persoană când o să revenim la vieţile noastre moderne. Însă, chiar dacă ar fi să ne întoarcem exact în clipa asta, am fi deja diferiţi. Toate locurile în care am fost, oamenii pe care i-am cunoscut, secretele pe care le-am împărtăşit… eu nu mai sunt aceeaşi Diana Bishop, iar tu nu mai eşti Matthew Clairmont. Un copil ne-ar schimba şi mai mult.

— Deci vrei să previi o sarcină, rosti el cu grijă.

— Nu sunt sigură.

— Atunci răspunsul e da. Dacă nu eşti sigură că vrei să fii părinte, trebuie să folosim orice mijloace contraceptive avem la dispoziţie.

Vocea lui Matthew era hotărâtă. La fel şi bărbia lui.

— Vreau să fiu părinte. Mă surprinde chiar cât de mult îmi doresc, dacă vrei să ştii. Mi-am apăsat tâmplele cu degetele. Îmi place ideea ca noi doi să creştem un copil. Doar că mi se pare prea repede.

— Este repede. Aşa că vom face tot ce trebuie pentru a îngrădi această posibilitate până când – şi dacă – vei fi pregătită. Dar nu-ţi face mari speranţe. Ştiinţa e clară, Diana: vampirii se reproduc prin înviere, nu procreare. Relaţia noastră ar putea fi diferită, dar nu suntem atât de speciali încât să răsturnăm mii de ani de biologie.

— Imaginea nunţii alchimice din *Ashmole 782* se referă la noi. Sunt sigură. Iar Miriam avea dreptate: după nunta dintre aur şi argint, următorul pas în procesul transformării alchimice este concepţia.

— Concepţia? rosti tărăgănat Philippe din cadrul uşii. Cizmele îi scârţâiră când păşi peste prag. Nimeni n-a menţionat această posibilitate.

— Pentru că ea e de fapt imposibilă. Am mai făcut sex cu alte femei cu sânge cald, şi niciuna n-a rămas gravidă. Poate că imaginea nunţii alchimice e menită să transmită un mesaj, aşa cum spune Diana, dar şansele ca reprezentarea aceea să se transforme în realitate sunt foarte mici. Matthew scutură din cap. Niciun *manjasang* n-a devenit tată în felul ăsta.

— Niciodată înseamnă multă vreme, Matthew, aşa cum ţi-am mai spus. Cât despre imposibilitate, umblu pe pământul ăsta dinaintea oamenilor şi am văzut lucruri cărora generaţiile ulterioare nu le-au dat crezare, considerându-le mituri. Odinioară au existat creaturi care înotau în mare precum peştii şi altele care mânuiau fulgere în loc de suliţe. Acum au dispărut, înlocuite de unele noi. „Schimbarea e singura constantă pe lumea asta.“

— Heraclit, am murmurat.

— Cel mai înţelept dintre oameni, zise Philippe, încântat că recunoscusem citatul. Zeilor le place să ne surprindă când începem să ne obişnuim cu o situaţie. E distracţia lor preferată. Îmi cercetă îmbrăcămintea neobişnuită. De ce

porţi cămaşa şi pantalonii lui Matthew?

— El mi le-a dat. Seamănă destul de mult cu ceea ce purtam pe vremea mea, iar Matthew a vrut să mă simt confortabil. A cusut singur crăcii, cred. M-am întors ca să-mi etalez ţinuta. Cine ar fi crezut că bărbaţii din familia de Clairmont ştiu să bage aţa în ac, darămite să mai facă şi o cusătură dreaptă?

Philippe ridică din sprâncene.

— Crezi că Ysabeau ne repara veşmintele rupte când ne întorceam acasă dintr-o bătălie?

Imaginea lui Ysabeau cosând tăcută în vreme ce-şi aştepta bărbaţii să se întoarcă mă făcu să chicotesc.

— Nu prea.

— Văd că o cunoşti bine. Dacă eşti hotărâtă să te îmbraci ca un băiat, pune-ţi măcar nişte jambiere. Când o să te vadă preotul, o să-i stea inima în loc, iar ceremonia de mâine o să trebuiască amânată.

— Dar nu ies din casă, am zis încruntându-mă.

— Înainte de cununie aş vrea să te duc într-un loc sacru al vechilor zei. Nu e departe, spuse Philippe când Matthew dădu să se plângă, şi aş vrea să fim singuri, Matthaios.

— Ne vedem la grajduri, am zis fără nicio ezitare.

Puţin timp petrecut în aer liber avea să-mi ofere o bine-venită ocazie de a-mi limpezi mintea.

Odată ajunsă afară, am savurat înţepătura vântului rece în obraji şi pacea iernatică a zonei rurale. Curând, eu şi Philippe am ajuns pe vârful unui deal mai neted decât majoritatea colinelor rotunjite din jurul Sept-Tours. Pământul era punctat de protuberanţe din piatră izbitor de simetrice. Deşi străvechi şi acoperite de vegetaţie, ridicăturile nu erau formaţiuni naturale. Erau făcute de mâna omului.

Philippe descălecă şi îmi făcu semn să procedez la fel. Imediat ce am coborât de pe cal, mă luă de braţ şi mă conduse printre două dintre straniile umflături, către o bucată netedă de pământ acoperit cu zăpadă. Suprafaţa imaculată era tulburată doar de urmele sălbăticiei: urma în formă de inimă a unei copite de căprioară, amprenta cu

cinci gheare a unui urs, combinaţia de triunghiuri şi ovale lăsată în urmă de labele unui lup.

— Ce e locul ăsta? am întrebat în şoaptă.

— Aici se înălţa cândva un templu dedicat Dianei, deasupra pădurilor şi văilor prin care cerbilor le place să alerge. Cei care o venerau pe zeiţă au plantat aici chiparoşi sacri care să crească printre stejarii şi arinii negri ai locului. Philippe arătă către coloanele subţiri de verdeaţă ce stăteau de strajă împrejurul zonei. Am vrut să te aduc aici pentru că, pe vremea când eram copil, departe de locurile astea şi mult înainte să devin un *manjasang,* miresele obişnuiau să meargă într-un astfel de templu înainte de nuntă şi să facă un sacrificiu închinat zeiţei. Pe atunci îi spuneam Artemis.

— Un sacrificiu?

Mi se uscase gura. Se vărsase destul sânge.

— Indiferent cât de mult ne schimbăm, e important să ne amintim trecutul şi să-l onorăm. Philippe îmi înmână un cuţit şi un sac al cărui conţinut se mişca şi zornăia. E un lucru întotdeauna înţelept să îndrepţi vechile greşeli. Zeiţa n-a fost mereu mulţumită de faptele mele. Aş vrea să fiu sigur că Artemis primeşte ceea ce i se cuvine înainte ca fiul meu să se însoare mâine cu tine. Cuţitul e ca să-ţi tai o şuviţă din păr. E un simbol al fecioriei tale şi darul tradiţional. Banii sunt un simbol al valorii tale. Vocea lui Philippe deveni o şoaptă conspirativă. Ar fi fost mai mulţi, dar a trebuit să păstrez o parte şi pentru zeul lui Matthew.

Vampirul mă conduse către un mic soclu din centrul ruinelor. Acolo zăceau diverse ofrande: o păpuşă din lemn, un pantof de copil, un castron cu grâne umede, acoperite de zăpadă.

— Mă mir că mai vine cineva aici, am spus.

— În toată Franţa, femeile continuă să venereze luna plină. Asemenea obiceiuri mor greu, mai ales cele care îi sprijină pe oameni în vremuri grele.

Philippe înaintă către altarul improvizat. Nu se plecă, nu îngenunche, nici nu făcu vreunul dintre gesturile obişnuite în semn de respect faţă de o divinitate, însă, când începu

să vorbească, glasul îi era atât de slab încât m-am chinuit să-l aud. Straniul amestec de greacă şi engleză părea lipsit de sens. Cu toate acestea, intenţiile lui solemne erau clare.

— Artemis Agroterê, celebră femeie-vânător, Alcides Leontothymos te imploră s-o cuprinzi în mâinile tale pe această copilă, Diana. Artemis Lykeiê, doamnă a lupilor, ocroteşte-o în toate felurile! Artemis Patrôia, zeiţă a strămoşilor mei, binecuvânteaz-o cu copii, astfel încât neamul meu să meargă mai departe!

„Neamul lui Philippe.” Acum făceam parte din el, atât prin căsătorie, cât şi printr-un jurământ legat cu sânge.

— Artemis Phôsphoros, pogoară lumina înţelepciunii tale atunci când ea va fi în întuneric! Artemis Upis, veghează asupra tizei tale în timpul călătoriei ei prin această lume!

Philippe sfârşi invocarea şi îmi făcu semn să înaintez.

După ce am aşezat atent sacul cu monede lângă pantoful de copil, am ridicat mâinile şi mi-am tăiat o şuviţă de păr de la ceafă. Cuţitul era ascuţit şi a îndepărtat cu uşurinţă bucla dintr-o singură mişcare.

Am rămas tăcuţi în lumina tot mai slabă a după-amiezii. Un val de putere străbătu pământul de sub picioarele mele. Zeiţa era acolo. Pentru o clipă mi-am închipuit templul aşa cum era odată: palid, sclipitor, întreg. Am tras cu ochiul la Philippe. Cu o blană de urs pe umeri, şi el semăna cu rămăşiţa sălbatică a unei lumi pierdute. Şi aştepta ceva.

Un cerb alb cu coarne curbate îşi croi drum dintre chiparoşi şi se opri, scoţând abur pe nări. Cu paşi tăcuţi, se îndreptă către mine. Uriaşii lui ochi căprui păreau provocatori, şi era îndeajuns de aproape încât să-i văd vârfurile ascuţite ale coarnelor. Îi aruncă o privire semeaţă lui Philippe şi mugi, transmiţând salutul unei lighioane către o alta.

— *Sas efharisto*[69]*,* zise vampirul solemn, ducându-şi mâna la inimă. Se întoarse spre mine. Artemis ţi-a acceptat darurile. Acum putem pleca.

[69] Îți mulțumesc (în greaca veche în original) (n.red.)

Matthew pândise semnalele întoarcerii noastre, iar când ne-am apropiat călare, l-am găsit aşteptându-ne în curte cu o expresie de incertitudine pe chip.

— Găteşte-te de banchet! îmi sugeră Philippe în vreme ce descălecam. Oaspeţii vor sosi curând.

I-am aruncat lui Matthew ceea ce speram a fi un zâmbet încrezător, apoi am urcat. Pe măsură ce se lăsa noaptea, zumzetul din castel îmi dădea de înţeles că sălile se umpleau de oameni. Curând, Catrine şi Jehanne veniră să mă îmbrace. Rochia pe care mi-o dădură era de departe cea mai somptuoasă haină pe care o purtasem vreodată. Materialul verde-închis îmi amintea acum mai degrabă de chiparoşii din preajma templului decât de ilexul ce decora castelul în cinstea Adventului. Iar frunzele argintii de stejar brodate pe corsaj reflectau lumina lumânărilor tot aşa cum coarnele de cerb oglindiseră razele soarelui la apus.

Când au terminat, fetelor le sclipeau ochii. Reuşisem doar să-mi întrezăresc părul (ridicat în bucle mari şi răsucit în împletituri) şi chipul palid în oglinda de argint lustruit a Louisei. Însă expresia de pe chipurile servitoarelor spunea că transformarea mea era demnă de o nuntă.

— *Bien,* zise încet Jehanne.

Catrine deschise uşa cu o mişcare ostentativă, iar cusăturile argintii ale rochiei prinseră viaţă în lumina torţelor de pe coridor. Mi-am ţinut răsuflarea în aşteptarea reacţiei lui Matthew.

— *Jesu!* exclamă el uluit. Eşti superbă, *mon coeurl* Soţul meu mă luă de mâini şi îmi ridică braţele, ca să vadă întregul efect. Dumnezeule mare, porţi două rânduri de mâneci?

— Cred că sunt trei, am spus râzând.

Aveam pe mine o cămaşă de pânză cu manşete din dantelă, mâneci verzi strâmte, asortate cu corsajul şi fusta, şi apoi nişte umflături voluminoase din mătase verde care îmi cădeau de la umeri, prinse în dreptul coatelor şi încheieturilor. Jehanne, care fusese la Paris anul trecut

pentru a se ocupa de Louisa, mă asigurase că tiparul era *à la mode.*

— Dar eu cum o să te sărut când toate astea îmi stau în drum?

Matthew îşi trecu degetul de jur împrejurul gâtului meu. Gulerul plisat, care se ridica vreo zece centimetri buni, tremură în semn de răspuns.

— Dacă îl striveşti, Jehanne o să facă apoplexie, am murmurat în vreme ce el îmi cuprindea chipul în palme.

Fata folosise o maşinărie ce semăna cu un ondulator pentru a îndoi metri întregi de pânză în formaţiuni apretate în formă de opt. Îi luase câteva ore.

— Nicio teamă! Sunt doctor. Matthew se aplecă şi îşi apăsă buzele peste ale mele. Gata, n-am deranjat niciun pliu.

Alain tuşi blând.

— Vă aşteaptă.

— Matthew! am zis, luându-l de mână. Trebuie să-ţi spun ceva.

El îi făcu semn lui Alain. Am rămas singuri pe coridor.

— Ce e? mă întrebă neliniştit.

— Am trimis-o pe Catrine în cămară, să pună deoparte ierburile Marthei.

Era un pas mult mai mare spre necunoscut decât cel pe care îl făcuserăm în hambarul lui Sarah.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură, am spus, amintindu-mi de cuvintele pe care Philippe le rostise la templu.

Intrarea noastră în sala mare fu întâmpinată cu şoapte şi priviri piezişe. Schimbările din aspectul meu fuseseră observate, iar mişcările aprobatoare din cap îmi spuneau că, în sfârşit, arătam ca o persoană demnă de a se căsători cu milord.

— Iată-i! tună Philippe de la obişnuita masă a familiei.

Cineva începu să bată din palme, şi curând sunetul răsună în toată încăperea. Zâmbetul lui Matthew fu timid la început, dar, pe măsură ce zgomotul creştea în

intensitate, se lărgi într-un rânjet mândru.

Am fost aşezaţi pe locurile de onoare, de-o parte şi de alta a lui Philippe, care apoi ceru primul fel şi muzica menită să-l acompanieze. Am primit porţii mici din toate preparatele lui Chef. Erau zeci de feluri: o supă făcută cu năut, ţipari la grătar, un delicios piure de linte, cod sărat în sos de usturoi şi un peşte întreg ce înota într-o mare de aspic gelatinos, presărat cu levănţică şi rozmarin în chip de alge. Philippe îmi spuse că meniul fusese subiectul unor negocieri aprinse între Chef şi preotul satului. După ce schimbaseră câteva solii, cei doi căzuseră în sfârşit de acord asupra faptului că masa din seara aceasta avea să respecte cu stricteţe restricţiile alimentare de vineri, care interziceau carnea, laptele şi brânza, în vreme ce banchetul de mâine urma să fie o extravaganţă fără restricţii.

Aşa cum îi stătea bine unui mire, porţiile lui Matthew erau ceva mai îmbelşugate decât ale mele, lucru inutil, de altfel, căci el nu mâncă nimic şi bău foarte puţin. Bărbaţii de la mesele alăturate îl asigurară în glumă că avea nevoie să-şi sporească forţele pentru chinul care urma de acum încolo.

Până când vinul începu să curgă, iar o delicioasă nuga cu nuci să fie împărţită în jurul mesei, comentariile mesenilor deveniseră de-a dreptul obscene, iar replicile lui Matthew, deopotrivă de sarcastice. Din fericire, majoritatea insultelor şi sfaturilor erau rostite în limbi pe care nu le înţelegeam complet, însă Philippe tot îşi punea din când în când mâinile peste urechile mele.

Simţeam cum îmi creşte sufletul pe măsură ce râsetele şi muzica se intensificau. În seara asta, Matthew nu mai arăta ca un vampir bătrân de o mie cinci sute de ani, ci ca oricare alt mire în noaptea dinaintea nunţii: timid, încântat, dar îngrijorat. Acesta era bărbatul pe care îl iubeam, iar inima mi se oprea câte o fracţiune de secundă ori de câte ori îşi îndrepta privirea asupra mea.

Cântecele începură când Chef servi ultimul fel de vin şi molura zaharisită cu seminţele de anason şi de cardamom.

Un bărbat din celălalt capăt al sălii fredonă ceva cu o voce gravă de bas, iar vecinii lui prinseră din zbor melodia. Curând, toată lumea se alătură corului cu atâtea tropăieli şi bătăi din palme, încât nu-i mai puteai auzi pe muzicienii care încercau cu disperare să ţină pasul.

În vreme ce musafirii erau ocupaţi cu inventarea de noi cântece, Philippe făcea ocolul încăperii, spunându-i fiecăruia pe nume. Sălta bebeluşi în aer, se interesa de animale şi îi asculta cu atenţie pe bătrâni inventariindu-şi junghiurile şi durerile.

— Uită-te la el! se minună Matthew, luându-mă de mână. Cum reuşeşte Philippe să-l facă pe fiecare să se simtă cel mai important oaspete din sală?

— Tu să-mi spui! am zis râzând şi, pentru că soţul meu se arăta nedumerit, am clătinat din cap. Matthew, şi tu eşti exact la fel. Tot ce trebuie să faci ca să preiei controlul unei încăperi pline cu oameni e să intri în ea.

— Dacă vrei un erou ca Philippe, atunci o să fii dezamăgită de mine, spuse el.

I-am cuprins faţa în palme.

— Drept cadou de nuntă pentru tine, mi-aş dori să am o vrajă care să te facă să te vezi aşa cum te văd ceilalţi.

— Dacă mă iau după ceea ce se reflectă în ochii tăi, arăt cam la fel. Puţin cam nervos, poate, dat fiind că Guillaume tocmai mi-a vorbit despre apetitul carnal al femeilor mai în vârstă, glumi Matthew, încercând să-mi distragă atenţia.

Dar eu nici nu voiam să aud.

— Dacă nu vezi un conducător, atunci nu te uiţi cu atenţie.

Chipurile noastre erau atât de apropiate, încât simţeam mirosul de condimente al răsuflării lui. Fără să mă gândesc, l-am tras către mine. Philippe încercase să-i spună că merita să fie iubit. Poate că un sărut avea să fie mai convingător.

Din depărtare am auzit chiuituri şi alte bătăi din palme. Au urmat strigătele.

— Lasă-i fetei ceva pe care să-l aştepte cu nerăbdare până mâine, Matthaios, altfel s-ar putea să nu mai vină la

biserică! strigă Philippe, stârnind noi hohote de râs din partea mulţimii.

Eu şi Matthew ne-am despărţit jenaţi, dar fericiţi. Am cercetat sala cu privirea şi l-am descoperit pe Philippe lângă foc, acordând un instrument cu şapte coarde. Matthew îmi spuse că era o kithara[70]. O linişte nerăbdătoare cuprinse încăperea.

— Pe vremea când eram eu copil, la sfârşitul unui asemenea banchet se spuneau mereu poveşti, basme despre eroi şi mari războinici. Philippe ciupi coardele, revărsând o ploaie de sunete. Şi, asemenea tuturor bărbaţilor, eroii se îndrăgosteau.

Continuă să cânte, încântându-şi publicul cu ritmul poveştii lui muzicale.

— Un erou cu păr negru şi ochi verzi, pe nume Peleu, a plecat de acasă pentru a-şi găsi norocul. Locul unde trăia era foarte asemănător cu Saint-Lucien, ascuns între munţi, însă Peleu visa de mult la mare şi la aventurile pe care le-ar putea avea pe tărâmuri străine. Şi-a adunat prietenii laolaltă şi au călătorit pe oceanele lumii. Într-o zi au sosit pe o insulă renumită pentru femeile ei frumoase şi pentru magia puternică pe care o stăpâneau.

Eu şi Matthew ne-am uitat lung unul la altul. Glasul grav al lui Philippe cântă următoarele cuvinte:

Mult mai fericite erau pe atunci vremile pentru oameni
Astăzi aprig după ele tânjim! Voi, eroi crescuţi
De zei în acele zile glorioase, veniţi şi ajutaţi-mă
Când vă chem acum cu magicul meu cântec. [71]

Toţi cei din încăpere erau fermecaţi de vocea nepământeană de bas a lui Philippe.

— Acolo a văzut-o Peleu pentru prima dată pe Thetis, fiica lui Nereu, zeul mării ce nu rostea nicio minciună şi vedea viitorul. Thetis moştenise de la tatăl ei darul profeţiei şi putea să-şi schimbe forma din apă mişcătoare

[70] Instrument muzical specific Greciei antice, asemănător cu lira (n.tr.)
[71] Fragment din poemul *Invocarea eroilor* de scriitorul latin Catul (n.tr.)

în foc viu şi în aerul însuşi. Deşi Thetis era frumoasă, nimeni nu voia s-o ia de nevastă, căci un oracol prezisese că fiul ei va fi mai puternic decât tatăl lui.

Peleu o iubea pe Thetis în ciuda profeţiei. Dar, pentru a se căsători cu o asemenea femeie, trebuia să fie îndeajuns de curajos ca s-o ţină pe Thetis în vreme ce ea se preschimba dintr-un element într-altul. Peleu a luat-o de pe insulă şi a ţinut-o lângă inima lui în vreme ce ea se transforma din apă în foc, din şarpe în leoaică. Când Thetis a redevenit femeie, el a dus-o acasă la el şi s-au căsătorit.

— Şi copilul? Fiul lui Thetis l-a distrus pe Peleu, aşa cum a prezis oracolul? şopti o femeie când Philippe tăcu, continuând totuşi să ciupească strunele kitharei.

— Fiul lui Peleu şi al lui Thetis a fost un mare erou, un războinic binecuvântat atât în viaţă, cât şi în moarte, pe nume Ahile, spuse Philippe, zâmbindu-i femeii. Dar aceasta e o poveste pentru o altă seară.

Eram bucuroasă că tatăl lui Matthew nu relatase întreaga poveste a nunţii şi a felului în care începuse acolo Războiul Troian[72]. Eram şi mai fericită că nu continuase cu istorisirea tinereţii lui Ahile: oribilele vrăji pe care mama acestuia le folosise în încercarea de a-l face nemuritor ca ea şi furia necontrolată a tânărului, care îi adusese mult mai multe necazuri decât celebrul călcâi neprotejat.

— E doar o poveste, şopti Matthew, simţindu-mi neliniştea.

Dar tocmai poveştile pe care fiinţele le spun iar şi iar, fără să ştie ce semnificaţie au, sunt deseori cele mai importante, aşa cum aceste ritualuri învechite ale onoarei, căsătoriei şi familiei sunt sacre pentru oameni, chiar dacă ei deseori par a nu le lua în seamă.

— Mâine e o zi importantă, pe care toţi o aşteptăm de mult. Philippe se ridică în picioare, ţinând kithara în mâini. Se obişnuieşte ca mireasa şi mirele să se despartă până la

[72] Referire la legenda mărului discordiei, pe care l-a aruncat printre oaspeţi Eris, zeiţa vrajbei, drept pedeapsă pentru că nu fusese invitată la nunta lui Peleu cu Thetis. Controversa iscată a devenit cauza izbucnirii Războiului Troian.. (n.red.)

nuntă.

Era un alt ritual: o ultimă despărţire formală, ce avea să fie urmată de o viaţă petrecută împreună.

— Mireasa poate, totuşi, să-i ofere mirelui un simbol al afecţiunii, ca să fie sigură că el n-o s-o uite în orele singuratice ale nopţii, zise Philippe, şi ochii îi sclipiră poznaş.

Eu şi Matthew ne-am ridicat. Mi-am netezit poalele, cu privirea pironită asupra pieptarului lui. Avea cusăturile foarte fine, am observat, mici şi regulate. Nişte degete blânde mi-au ridicat bărbia, şi am simţit că mă pierd în labirintul de curbe blânde şi unghiuri ascuţite ce alcătuiau chipul lui Matthew. Orice senzaţie că jucam un rol dispăru în vreme ce ne contemplam unul pe altul. Ne-am oprit în mijlocul sălii şi al nuntaşilor, şi sărutul nostru ţesu o vrajă ce ne purtă spre o lume intimă, doar a noastră.

— Ne vedem mâine după-amiază, murmură Matthew cu buzele lipite de ale mele în clipa în care ne-am despărţit.

— Eu o să fiu cea cu voalul.

În secolul al şaisprezecelea, cele mai multe mirese nu purtau voal, însă acesta era un obicei străvechi, iar Philippe spusese că nicio fiică a lui nu va merge la biserică fără el.

— Te-aş recunoaşte oriunde, îmi răspunse soţul meu, aruncându-mi un zâmbet, cu sau fără voal.

Până când Alain m-a condus afară din încăpere, Matthew nu şi-a luat ochii de la mine. I-am simţit privirea rece şi nestrămutată multă vreme după ce am părăsit sala.

A doua zi, Catrine şi Jehanne fură atât de tăcute, încât am moţăit tot timpul cât ele îşi făcură obişnuitele treburi de dimineaţă. Soarele răsărise aproape complet când traseră în sfârşit perdelele patului şi mă anunţară că e timpul să fac baie.

Un alai de femei înarmate cu urcioare intră în camera mea. Sporovăind ca nişte coţofene, umplură o enormă cadă de cupru, despre care bănuiam că era folosită în mod normal la fabricarea vinului sau a cidrului. Însă apa era

fierbinte, iar vasul din cupru îi păstra căldura binefăcătoare, aşa că n-am fost tentată să despic firul în patru. Am gemut extaziată şi m-am cufundat în apă.

Ele mă lăsară să mă înmoi, şi am observat că cele câteva lucruri ale mele (cărţi, însemnările pe care le făcusem despre alchimie şi fraze în occitană) dispăruseră. La fel se întâmplase cu scrinul lung şi scund în care îmi pusesem hainele. Am întrebat-o pe Catrine, şi ea mi-a explicat că totul fusese mutat în camerele lui milord, aflate în cealaltă parte a castelului.

Acum nu mai eram presupusa fiică a lui Philippe, ci soţia lui Matthew. Bunurile îmi fuseseră aşadar mutate.

Atente la responsabilităţile lor, Catrine şi Jehanne mă scoaseră din cadă şi mă şterseră înainte ca orologiul să sune ora unu. Strădaniile lor erau supravegheate de Marie, cea mai bună cusătoreasă din Saint-Lucien, care venise să adauge ultimele detalii operei sale. Contribuţiile croitorului din sat, *monsieur* Beaufils, la rochia mea de mireasă nu erau recunoscute.

Ca să fim drepţi cu Marie, *La Robe* (mă gândeam la ţinuta mea doar în limba franceză şi întotdeauna cu majuscule) era spectaculoasă. Cum reuşise s-o termine într-un timp atât de scurt rămânea un secret bine păstrat, deşi bănuiam că fiecare femeie din vecinătate participase cu cel puţin o cusătură. Înainte ca Philippe să anunţe că mă căsătoresc, planul era să am o rochie relativ simplă, din mătase grea de culoarea ardeziei. Insistasem pentru o singură pereche de mâneci, nu două, şi un guler înalt care să mă ferească de vântul iernii. Îi spusesem lui Marie că nu e nevoie să se deranjeze cu broderia. Refuzasem şi revoltătoarele suporturi asemănătoare unei colivii, care ar fi întins fusta în toate direcţiile.

Marie se folosise de pretextul neînţelegerilor dintre noi şi al creativităţii pentru a-mi modifica modelul iniţial cu mult înainte ca Philippe să-i spună unde şi când urma să fie purtată rochia. După aceea, pur şi simplu nu mai putu fi oprită.

— Marie, *la robe e belle*[73], i-am spus, pipăind mătasea brodată din plin.

Imagini stilizate ale cornului Amalteei[74], simboluri familiare ale abundenţei şi fertilităţii, erau cusute peste tot cu fire aurii, negre şi roz. Li se adăugau rozete şi crenguţe înfrunzite, iar fâşii brodate mărgineau ambele perechi de mâneci, dar şi marginile corsajului într-un model sinuos format din spirale, luni şi stele. La umeri, un şirag de clape pătrate ascundea şnururile ce legau mânecile de corsaj. În ciuda ornamentelor elaborate, curbele elegante ale corsajului mi se potriveau perfect, şi cel puţin îmi fuseseră respectate dorinţele în privinţa crinolinei. Fustele erau umflate, însă asta se datora volumului de material, nu vreunei drăcii de sârmă. Singurele lucruri pe care le purtam pe sub jupoane erau gogoaşa umplută ce mi se odihnea pe şolduri şi jambierele de mătase.

— Are o siluetă clară. Foarte simplă, mă asigură Marie, trăgând de marginea corsajului pentru a-l ajuta să stea mai drept.

Femeile aproape că îmi terminaseră de aranjat părul când se auzi o bătaie în uşă. Catrine se repezi să deschidă, răsturnând un coş cu prosoape aflat în cale.

Erau Philippe, care arăta splendid într-un costum maro-închis, şi Alain, în spatele lui. Tatăl lui Matthew se uită lung la mine.

— Diana!

Philippe părea nesigur.

— Ce e? S-a întâmplat ceva? Mi-am cercetat rochia şi mi-am pipăit neliniştită coafura. Nu avem o oglindă îndeajuns de mare ca să mă văd…

— Eşti superbă, iar expresia de pe chipul lui Matthew când te va vedea îţi va dovedi asta mai bine decât orice imagine în oglindă, zise Philippe cu hotărâre.

— Iar *tu* eşti mare meşter la vorbe, Philippe de

[73] Rochia e frumoasă (în limba franceză în original) (n.tr.)

[74] Amalteea era capra care l-a hrănit pe Zeus copil. După ce i-a rupt din greşeală un corn, zeul a hotărât ca acesta să fie mereu plin de fructe, pentru ca Amalteea să aibă întotdeauna ce mânca. (n.red.)

Clairmont, am spus râzând. Ce doreşti?

— Am venit să-ţi dau darurile de nuntă. Philippe întinse mâna şi Alain îi aşeză în palmă un sac mare de catifea. Mă tem că n-am avut timp să pun pe cineva să-ţi confecţioneze ceva. Astea sunt obiecte de familie.

Răsturnă conţinutul sacului în căuşul palmei. Din el se revărsă o fâşie de lumină şi foc: aur, diamante, safire. Mi s-a tăiat răsuflarea. Însă în catifea erau ascunse şi alte comori, printre care un şirag de perle, câteva semiluni incrustate cu opale şi un cap de săgeată din aur, cu o formă neobişnuită, ce avea marginile tocite de vreme.

— Pentru ce sunt? am întrebat uimită.

— Ca să le porţi, bineînţeles, zise Philippe chicotind. Lanţul a fost al meu, dar, când am văzut rochia făcută de Marie, m-am gândit că diamantele galbene şi safirele s-ar putea să se potrivească. Stilul e vechi, şi unii ar spune că e prea masculin pentru o mireasă, dar lanţul ţi s-ar aşeza pe umeri şi ar sta lipit. Iniţial, de mijlocul lui atârna o cruce, dar m-am gândit că ai putea prefera să aşezi săgeata în loc.

— Nu recunosc florile.

Firavii boboci galbeni îmi aminteau de frezii şi erau amestecaţi cu crini din aur, tiviţi cu safire.

— *Planta genista.* Englezii le spun grozame. Familia de Anjou le folosea drept emblemă.

Se referea la dinastia Plantagenet, cea mai puternică familie regală din istoria Angliei. Membrii ei extinseseră Abaţia Westminster, cedaseră în faţa baronilor şi semnaseră *Magna Carta*[75], puseseră bazele Parlamentului şi sprijiniseră înfiinţarea universităţilor Oxford şi Cambridge. Conducătorii din dinastia Plantagenet luptaseră în cruciade şi în Războiul de 100 de Ani cu Franţa. Iar unul dintre ei îi oferise lanţul acesta lui Philippe în semn de favoare regală. Nimic altceva nu-i putea explica splendoarea.

— Philippe, nu pot…

[75] Document legal din 1215, care stabilea pentru prima oară în istoria Angliei (şi a Occidentului) limite ale puterii suveranului englez (n. red.)

Protestele mele luară sfârşit când vampirul îi dădu celelalte bijuterii lui Catrine şi îmi coborî lanţul peste cap. Femeia care mă privea din oglinda înceţoşată nu mai era un istoric modern, aşa cum nici Matthew nu mai era un om de ştiinţă modern.

— Ah! am spus uimită.

— Îţi taie respiraţia, încuviinţă el, şi o expresie de regret îi înmuie chipul. Mi-aş dori ca Ysabeau să poată fi aici, ca să te vadă aşa şi să fie martoră la fericirea lui Matthew.

— O să-i povestesc eu totul într-o bună zi, am promis încet, susţinându-i privirea reflectată în oglindă, în vreme ce Catrine fixa săgeata în partea din faţă a lanţului şi îmi împletea şiragul de perle în păr. O să am mare grijă de bijuterii în seara asta şi o să pun să-ţi fie restituite mâine-dimineaţă.

— Acum sunt ale tale, Diana, poţi să faci cu ele ce pofteşti. La fel ca ăştia.

Philippe scoase de la curea un alt sac, de data asta făcut din piele trainică, şi mi-l întinse.

Era greu. Foarte greu.

— Femeile din familia noastră îşi gospodăresc singure banii. Ysabeau insistă în privinţa asta. Toate monedele de aici sunt din Anglia sau Franţa. Nu-şi păstrează valoarea la fel de bine ca ducaţii veneţieni, dar vor stârni mai puţine întrebări atunci când le vei cheltui. Dacă ai nevoie de mai multe, trebuie doar să-i ceri lui Walter sau altui membru al frăţiei.

Când sosisem în Franţa eram complet dependentă de Matthew. În ceva mai mult de o săptămână învăţasem cum să mă port, cum să fac conversaţie, cum să administrez o gospodărie şi cum să distilez vinul. Acum aveam propriile mele bunuri, iar Philippe de Clairmont mă recunoscuse public drept fiica lui.

— Îţi mulţumesc pentru tot, am zis în şoaptă. Nu credeam că vrei să-ţi fiu noră.

— Poate că la început nu te-am vrut. Dar până şi bătrânii se mai răzgândesc, spuse Philippe, şi un rânjet îi luci pe faţă. Iar până la urmă eu capăt mereu ceea ce-mi doresc.

Femeile mă înfăşurară în mantie. În ultima clipă, îmi aşezară pe cap o bucată de mătase subţire şi mi-o prinseră în păr cu semilunile din opal, care aveau pe spate nişte gheruţe tari.

Thomas şi Étienne, care acum se considerau apărătorii mei personali, alergară înaintea noastră spre castel şi ne anunţară sosirea strigând cât îi ţinea gura. Curând am format o procesiune ce se îndrepta în lumina amurgului către biserică. Cineva trebuie să fi stat în clopotniţă şi, de îndată ce ne văzu, începu să sune clopotele.

Pe măsură ce ne apropiam de biserică, şovăiam tot mai tare. Tot satul se adunase în faţa uşilor, împreună cu preotul. L-am căutat pe Matthew şi l-am descoperit stând în capul unui scurt şir de trepte. Îi simţeam privirea prin voalul transparent. Asemenea soarelui şi lunii, în acea clipă nu ne mai preocupau timpul, distanţa şi deosebirile. Tot ce conta era atitudinea noastră unul faţă de celălalt.

Mi-am ridicat fustele şi m-am îndreptat către el. Scurtul urcuş mi s-a părut nesfârşit. Oare timpul se purta la fel de urât cu toate miresele, m-am întrebat, sau numai cu vrăjitoarele?

Preotul mă privea radiind din dreptul uşii, însă nu făcu niciun efort să ne primească în biserică. Strângea în mâini o carte, însă n-o deschise. M-am încruntat nedumerită.

— E totul în regulă, *mon coeur!* murmură Matthew.

— Nu intrăm?

— Căsătoriile au loc la uşa bisericii, pentru a evita disputele sângeroase ulterioare legate de faptul că ceremonia a avut sau nu loc aşa cum s-a descris. Putem să-i mulţumim lui Dumnezeu că nu e viscol.

— *Commencez!*[76] porunci preotul, dând din cap înspre Matthew.

Rolul meu în cadrul ceremoniei se rezuma la rostirea a unsprezece cuvinte. Matthew avea în seamă cincisprezece. Philippe îl informase pe preot că ne vom repeta jurămintele în engleză, deoarece era important ca mireasa să înţeleagă pe deplin ce promite. Asta ridica la cincizeci şi

[76] Începeți! (în limba franceză în original) (n. tr.)

trei totalul cuvintelor necesare pentru a ne transforma în soţ şi soţie.

— *Maintenant*![77]

Preotul tremura şi voia să-şi mănânce cina.

— *Je, Matthew, donne mon corps à toi, Diana, en loyal mariage.* Matthew îmi luă mâinile într-ale lui. Eu, Matthew, îţi dăruiesc trupul meu ţie, Diana, şi promit să-ţi fiu credincios în căsătorie.

— *Et je le reçois,* am răspuns. Iar eu îl primesc. Eram la jumătate. Am tras adânc aer în piept şi am continuat: *Je, Diana, donne mon corps à toi, Matthew.* Odată terminată partea cea mai grea, mi-am rostit repede ultima replică: Eu, Diana, îţi dăruiesc trupul meu ţie, Matthew.

— *Et je le reçois, avec joie.* Matthew îmi ridică voalul peste cap. Iar eu îl primesc cu bucurie.

— Nu sunt cuvintele corecte, am spus cu înverşunare.

Memorasem jurămintele şi nu era niciun *avec joie* în ele.

— Ba sunt! insistă Matthew, plecându-şi capul.

Ne căsătoriserăm, după obiceiul vampirilor, atunci când ne împerecheaserăm şi încă o dată în Madison, după legea obişnuită, când Matthew îmi aşezase pe deget inelul lui Ysabeau. Acum ne căsătoream pentru a treia oară.

Îmi amintesc de restul ca prin ceaţă. Au fost torţe şi un lung urcuş pe deal, înconjuraţi de oameni care ne făceau urări de bine. Ospăţul lui Chef era deja pregătit, iar lumea se înfruptă din el cu entuziasm. Eu şi Matthew am stat singuri la masa familiei, în vreme ce Philippe se plimba de colo până colo servind vin şi având grijă ca toţi copiii să-şi primească porţiile cuvenite de iepure fript şi clătite cu brânză. Din când în când ne mai privea cu mândrie, de parcă în după-amiaza aceea tocmai am fi spintecat balauri.

— Niciodată n-am crezut că o să apuc ziua asta, îi zise Philippe lui Matthew în vreme ce ne punea în faţă o felie de tartă cu cremă.

Banchetul părea să se fi domolit când bărbaţii începură să împingă mesele de-o parte şi de alta a sălii. Flaute şi tobe răsunară din galeria menestrelilor de la etaj.

[77] Acum! (în limba franceză în original) (n. tr.)

— Conform tradiţiei, primul dans aparţine tatălui miresei, zise Philippe, făcând o plecăciune către mine.

Mă conduse către ring. Vampirul era un bun dansator, însă chiar şi aşa am reuşit să încurc paşii.

— Se poate?

Matthew îşi bătu tatăl pe umăr.

— Te rog! Soţia ta încearcă să-mi rupă piciorul.

Semnul cu ochiul pe care Philippe mi-l făcu îi mai îndulci vorbele. Se retrase şi mă lăsă cu soţul meu.

Alte perechi încă dansau, însă se dădură pe margini şi ne lăsară în mijlocul încăperii. Muzica încetini deliberat, şi un cântăreţ ciupi coardele lăutei, acompaniat de tonurile dulci ale unui instrument de suflat. Pe măsură ce ne despărţeam şi ne apropiam o dată, de două ori, de mai multe ori, tot ce se afla în sală şi ne-ar fi putut distrage atenţia începu să se estompeze.

— Eşti un dansator mult mai bun decât Philippe, indiferent ce zice mama ta, i-am spus eu gâfâind, deşi dansul era măsurat.

— Asta pentru că te laşi condusă de mine, mă tachină el. Cu Philippe te-ai luptat la fiecare pas.

Când dansul ne aduse din nou unul lângă altul, el mă luă de braţe, mă strânse lângă trupul lui şi mă sărută.

— Acum că suntem căsătoriţi, o să-mi ierţi în continuare păcatele? mă întrebă, reintrând în ritmul normal.

— Depinde, am spus cu precauţie. Acum ce-ai mai făcut?

— Ţi-am zdrobit definitiv gulerul.

Am început să râd, iar Matthew mă sărută încă o dată scurt, dar cu emfază. Toboşarul luă gestul drept un semnal, şi muzica se înteţi. Alte cupluri se rotiră şi ţopăiră pe ringul de dans. Matthew mă trase într-o relativă siguranţă lângă şemineu, înainte să fim călcaţi în picioare. O clipă mai târziu, Philippe era lângă noi.

— Ia-ţi soţia în dormitor şi du lucrurile până la capăt! murmură el.

— Dar oaspeţii… protestă Matthew.

— Ia-ţi soţia, fiule! repetă Philippe. Şterge-o acum, înainte ca toată lumea să se hotărască să vină cu voi până

la etaj, ca să fie sigură că-ţi faci datoria. Lasă totul în seama mea!

Se întoarse, mă sărută formal pe ambii obraji, apoi murmură ceva în greacă şi ne trimise în turnul lui Matthew.

Deşi cunoşteam această parte a castelului din vremurile noastre, încă n-o văzusem în toată splendoarea ei din secolul al şaisprezecelea. Ordinea apartamentelor lui Matthew se schimbase. Mă aşteptam să văd cărţi în camera de pe primul palier, dar acolo se afla un uriaş pat cu baldachin. Catrine şi Jehanne aduseră o cutie sculptată pentru noile mele bijuterii, umplură ligheanul şi îşi făcură de lucru cu prosoape curate. Matthew se aşeză în faţa focului şi îşi scoase cizmele, după care luă un pahar cu vin.

— Părul dumneavoastră, *madame?* întrebă Jehanne, privindu-l curioasă pe soţul meu.

— Mă ocup eu de el, răspunse Matthew pe un ton aspru, cu ochii la foc.

— Aşteaptă! am zis, desprinzându-mi din păr bijuteriile în formă de semiluni şi aşezându-le în palma întinsă a fetei. Ea şi Catrine îmi scoaseră voalul, apoi plecară, lăsându-mă pe mine în picioare lângă pat, iar pe Matthew tolănit lângă foc, cu picioarele sprijinite pe un scrin pentru haine.

După ce se închise uşa, Matthew îşi lăsă jos paharul cu vin, se apropie de mine, îşi înfăşură degetele în părul meu şi trase cu blândeţe, desprinzând în doar câteva momente ceea ce fetelor le luase aproape o jumătate de oră să clădească. Azvârli cât colo şiragul de perle. Buclele mi se revărsară în valuri peste umeri, iar Matthew îşi umflă nările pentru a-mi adulmeca mirosul. Fără niciun cuvânt, îmi lipi trupul de al lui şi se aplecă să-şi potrivească buzele peste ale mele.

Dar mai întâi trebuiau puse câteva întrebări ce aveau nevoie de răspunsuri. M-am tras în spate.

— Matthew, eşti sigur…?

Degetele lui reci mi se strecurară pe sub guler şi dibuiră legăturile care îl prindeau de corsaj. Pânza apretată mi se desprinse din jurul gâtului şi căzu pe podea. Apoi Matthew

descheie nasturii ce-mi ţineau bine strâns gulerul înalt al rochiei. Îşi lăsă capul în jos şi mă sărută pe gât. Mi-am încleştat mâinile pe pieptarul lui.

— Matthew, am repetat. E vorba de…

Mă amuţi cu un alt sărut, în vreme ce-mi ridica lanţul greu de pe umeri. Ne-am despărţit o clipă, pentru ca el să mi-l poată scoate peste cap. Apoi mâinile lui rupseră şiragul crenelat de butoni acolo unde mânecile se uneau cu corsajul. Îşi strecură degetele printre despărţituri, căutând un punct slab în sistemul defensiv al îmbrăcăminţii mele.

— Uite-l! murmură şi îşi vârî degetul arătător pe sub margini, după care trase cu hotărâre.

O mânecă, apoi cealaltă îmi alunecară de-a lungul fiecărui braţ şi căzură pe podea. Matthew nu părea deloc îngrijorat, însă aceea era rochia mea de mireasă şi nu avea să fie uşor de înlocuit.

— Rochia! am zis, zvârcolindu-mă în braţele lui.

— Diana!

Matthew îşi lăsă capul pe spate şi îşi puse mâinile pe talia mea.

— Ce este? am întrebat, cu răsuflarea tăiată.

Încercasem să ating mâneca cu vârful pantofului şi s-o împing spre un loc unde era mai puţin probabil să fie strivită.

— Preotul ne-a binecuvântat căsătoria. Întregul sat ne-a făcut urări de bine. Am avut mâncare şi dansuri. M-am gândit că putem încheia seara făcând dragoste. Dar tu pari mai interesată de garderoba ta.

Descoperise încă un rând de şnururi care îmi legau fustele de marginea de jos a corsajului ascuţit, la vreo opt centimetri sub buric. Cu mişcări uşoare, îşi strecură amândouă degetele mari între tivul corsajului şi osul meu pubian.

— Nu vreau ca prima dată când suntem împreună să încerci doar să-l mulţumeşti pe tatăl tău.

În ciuda protestelor mele, şoldurile mi se arcuiră spre el, adresându-i o invitaţie tăcută, iar Matthew îşi continuă

mişcările înnebunitoare ale degetelor mari, asemenea bătăilor unor aripi de înger. Scoase un sunet slab de satisfacţie şi dezlegă funda ascunsă acolo.

Degetele lui agile apucară fiecare intersecţie a şnururilor, trăgându-le prin găurile ascunse. Erau douăsprezece în total, iar trupul mi se pleca şi se îndrepta sub forţa mişcărilor lui.

— În sfârşit! spuse el cu satisfacţie. Apoi gemu: Dumnezeule! Mai sunt!

— O, nici măcar nu te-ai apropiat de final! Sunt legată ca o gâscă de Crăciun, am zis în vreme ce el îmi sălta corsajul de deasupra fustelor, scoţând la iveală corsetul de dedesubt. Sau, mai potrivit, ca o gâscă de Advent.

Însă Matthew nu-mi dădea nicio atenţie. Era concentrat asupra locului în care cămaşa mea aproape transparentă cu guler înalt dispărea pe sub materialul bine întărit al corsetului. Îşi lipi buzele de umflătură. Plecându-şi capul într-o poziţie reverenţioasă, inspiră sacadat.

Şi mie mi se tăiase respiraţia. Atingerea buzelor lui, amplificată întrucâtva de paravanul din pânză fină, era surprinzător de erotică. Neştiind ce-l făcuse să-şi înceteze eforturile de a mă dezbrăca, i-am cuprins capul în mâini şi am aşteptat să facă următoarea mişcare.

În sfârşit, Matthew îmi luă mâinile şi mi le înfăşură în jurul stâlpului sculptat ce susţinea colţul baldachinului.

— Ţine-te! spuse.

Înainte de a termina de scos şireturile, îşi luă o clipă de răgaz şi-şi strecură mâinile pe sub straiele mele. Îmi înconjură coastele şi îmi găsi sânii. Am gemut când el îmi prinse cămaşa între pielea caldă şi degetele lui reci. Mă lipi de el.

— Îţi par eu un bărbat interesat să mulţumească pe altcineva în afară de tine? murmură el la urechea mea.

Când văzu că nu-i răspund pe loc, îşi lăsă o mână să şerpuiască în jos pe stomacul meu şi mă trase şi mai aproape. Cealaltă rămase acolo unde era, ţinându-mi sânul în căuşul palmei.

— Nu.

Mi-am înclinat capul spre spate, pe umărul lui, lăsându-mi gâtul la vedere.

— Atunci gata cu discuţiile despre tatăl meu! Şi mâine o să-ţi cumpăr douăzeci de rochii identice dacă în clipa asta încetezi să-ţi mai baţi capul cu mânecile.

Matthew îmi mototolea cămaşa, şi tivul ei îmi mângâie coapsele. Am dat drumul stâlpului, i-am înşfăcat mâna şi i-am aşezat-o între ele.

— Gata cu discuţiile! m-am arătat de acord şi am început să gâfâi când degetele lui mi-au despicat carnea.

Soţul meu mă amuţi cu un sărut. Mişcările lente ale mâinilor lui îmi stârneau cu totul alte reacţii pe măsură ce tensiunea din trupul meu creştea.

— Prea multe haine, am zis cu răsuflarea tăiată.

Încuviinţarea lui rămase nerostită, dar evidentă în graba cu care îmi trase corsetul în jos pe braţe. Şnururile erau suficient de slăbite acum ca să mi-l pot împinge peste şolduri şi apoi să păşesc afară din el. I-am descheiat pantalonii lui Matthew, în vreme ce el îşi descheia cămaşa. Cele două articole de îmbrăcăminte erau îmbinate în dreptul şoldurilor cu tot atâtea şnururi încrucişate câte aveau corsajul şi fusta mea.

Când am rămas amândoi doar în jambiere şi cămaşa, s-a reinstalat stânjeneala.

— Mă laşi să te iubesc, Diana? spuse Matthew şi îmi înlătură toate neliniştile cu acea simplă întrebare curtenitoare.

— Te las, am şoptit.

El îngenunche şi dezlegă cu grijă panglicile ce-mi ţineau ciorapii ridicaţi. Erau albastre, culoare despre care Catrine spusese că simboliza fidelitatea. Matthew îmi trase jambierele în jos pe picioare, marcându-le trecerea cu un sărut pe genunchi şi un altul pe glezne, îşi scoase apoi propriile jambiere atât de iute, încât n-am mai avut ocazia să le observ culoarea.

Mă ridică uşor, până când vârfurile degetelor mele de la picioare abia dacă mai atingeau podeaua, iar el se putea potrivi în despicătura dintre coapsele mele.

— S-ar putea să nu mai ajungem în pat, am spus, apucându-l de umeri.

Îl voiam în mine, repede.

Am ajuns totuşi în patul moale şi umbrit, îndepărtându-ne lenjeria intimă pe drum. Acolo trupul meu l-a primit în scobitura dintre pulpe, în vreme ce braţele mele îl trăgeau mai aproape. Chiar şi aşa mi s-a tăiat răsuflarea de uimire când corpurile noastre au devenit unul singur – cald şi rece, lumină şi întuneric, femeie şi bărbat, vrăjitoare şi vampir, o uniune a contrariilor.

Expresia de pe chipul lui Matthew deveni, din reverenţioasă, întrebătoare atunci când începu să se mişte în mine, pentru ca mai apoi să devină hotărâtă în clipa în care îşi îndoi trupul şi mă auzi ţipând de plăcere. Îşi strecură braţele pe sub şalele mele şi mă ridică, sprijinindu-mă de şoldurile lui, în vreme ce eu îl ţineam strâns de umeri.

Am intrat în ritmul unic al îndrăgostiţilor, satisfăcându-ne unul pe celălalt cu atingeri gingaşe de buze şi mâini, în vreme ce ne legănam împreună, până când nu ne-au mai rămas de dăruit decât inimile şi sufletele. Privindu-ne adânc în ochi, am făcut ultimul schimb de jurăminte ale cărnii şi spiritului, tremurând ca doi nou-născuţi.

— Lasă-mă să te iubesc veşnic! murmură Matthew cu buzele lipite de fruntea mea umedă. Gura lui îmi lăsă o urmă rece pe tâmplă în vreme ce zăceam îmbrăţişaţi.

— Te las, i-am promis încă o dată, cuibărindu-mi trupul şi mai aproape de al lui.

Capitolul 13

— Îmi place să fiu căsătorită, am spus alene.

După ce supravieţuiserăm ospăţului întins pe trei zile şi primiserăm cadourile (majoritatea mugeau sau cloncăneau) nu mai făcuserăm altceva decât să ne iubim, să vorbim, să dormim şi să citim. Din când în când, Chef ne mai trimitea sus câte o tavă cu mâncare şi băutură, să ne întremăm. Altfel eram lăsaţi în pace. Nici măcar Philippe nu ne întrerupse.

— Pare să-ţi priască, răspunse Matthew, cuibărindu-şi vârful nasului rece în spatele urechii mele.

Stăteam întinsă cu faţa în jos şi picioarele desfăcute, într-o cameră de deasupra fierăriei, folosită pentru depozitarea armelor. Matthew era peste mine, apărându-mă de curentul ce se strecura prin crăpăturile uşii de lemn. Deşi nu ştiam cu certitudine ce părţi din trupul meu gol ar fi fost expuse dacă cineva ar fi intrat, posteriorul lui Matthew şi picioarele lui goale erau cu siguranţă la vedere. El se frecă de mine cu subînţeles.

— Nu pot să cred că vrei din nou.

Am râs fericită când soţul meu repetă gestul. Mă întrebam dacă vitalitatea sexuală era o trăsătură a vampirilor sau doar a lui Matthew.

— Îmi critici deja creativitatea? Matthew mă răsuci şi se potrivi între coapsele mele. În plus, eu mă gândeam la următoarele.

Îşi coborî gura spre a mea şi mă pătrunse cu blândeţe.

— Am venit aici ca să exersez trasul la ţintă, am zis eu ceva mai târziu. Asta înţelegi tu prin tras la ţintă?

Matthew izbucni în râs.

— În Auvergne se folosesc sute de eufemisme pentru „a face dragoste”, dar nu cred că ăsta e unul dintre ele. O să-l întreb pe Chef dacă-l ştie.

— Ba nu.

— Eşti pudică, doamnă doctor Bishop? mă întrebă, mimând surprinderea, în vreme ce-mi culegea un pai din părul încâlcit care îmi cădea până aproape de şale. Nu te deranja! Nimeni nu-şi face iluzii în privinţa felului în care ne petrecem timpul.

— Cred că ai dreptate, am spus şi mi-am tras peste genunchi jambierele care fuseseră cândva ale lui. Acum că m-ai ademenit aici, ai putea să încerci să te lămureşti unde greşesc.

— Eşti o novice şi nu te poţi aştepta să nimereşti ţinta de fiecare dată, îmi spuse Matthew în vreme ce se ridica în picioare şi scotocea după propriile jambiere. Un crac era încă agăţat de pantalonii ce zăceau prin apropiere, însă celălalt nu se zărea pe nicăieri. Am băgat mâna sub umărul meu şi i-am întins cocoloşul de pânză în care se transformase.

— Cu ajutorul unui bun antrenor aş putea deveni expertă.

Îl văzusem pe Matthew trăgând, şi era un arcaş înnăscut, cu braţele sale lungi şi degetele fine, puternice. Am ridicat arcul curbat, o semilună din corn şi lemn lustruit, sprijinită de o căpiţă de fân din apropiere. Coarda din piele răsucită atârna liberă.

— Atunci ar trebui să petreci timp cu Philippe, nu cu mine. Priceperea lui de a mânui arcul e legendară.

— Tatăl tău mi-a spus că Ysabeau ţinteşte mai bine.

Foloseam arcul mamei lui Matthew, însă până acum abilităţile ei nu se prinseseră de mine.

— Asta pentru că *maman* e singura fiinţă care l-a nimerit vreodată cu o săgeată în coaste. Arătă spre arc. Dă-mi voie să întind eu coarda pentru tine.

Aveam deja o dungă rozalie pe obraz de prima dată când încercasem să prind coarda arcului de inelul ei. Era nevoie de o forţă enormă şi de dexteritate pentru a îndoi spre spate capetele arcului şi a le alinia corect. Matthew îşi sprijini capătul de jos pe coapsă, îl împinse înapoi pe cel de sus cu o singură mână, iar pe cealaltă o folosi ca să lege

coarda.

— La tine treaba asta pare uşoară.

Păruse uşor şi când răsucise dopul unei sticle de şampanie în Oxfordul modern.

— Este, dacă eşti vampir şi ai cam o mie de ani de antrenament, zise Matthew şi îmi întinse arcul zâmbind. Nu uita, ţine-ţi umerii în linie dreaptă, nu te gândi prea mult la ţintă şi dă drumul săgeţii cu o mişcare blândă şi lină.

Şi din vorbele lui trasul cu arcul părea să sune uşor. M-am întors cu faţa spre ţintă. Folosind câteva cuţite, Matthew lipise o pălărie moale, un pieptar şi o fustă de o claie de fân. La început am crezut că trebuie să nimeresc ceva: pălăria, pieptarul sau fusta. Matthew îmi explică însă că scopul era să lovesc ţinta. Îmi demonstră trăgând o singură săgeată într-un balot de fân, încercuind-o în sensul acelor de ceasornic cu alte cinci, apoi despicând până la jumătate coada săgeţii din mijloc cu o a şasea.

Am scos o săgeată din tolbă, am potrivit-o, am ochit de-a lungul liniei braţului stâng şi am tras coarda în spate. Apoi am şovăit. Arcul era deja prost aliniat.

— Trage! spuse brusc Matthew.

Când am dat drumul coardei, săgeata trecu şuierând pe lângă fân şi căzu pe pământ.

— Lasă-mă să încerc din nou! am spus, întinzând mâna către tolba de la picioarele mele.

— Te-am văzut aruncând cu foc vrăjitoresc către un vampir şi făcându-i o gaură drept în piept, zise Matthew încet.

— Nu vreau să discutăm despre Juliette.

Am încercat să aşez săgeata la locul ei, însă mâinile îmi tremurau. Am lăsat arcul în jos.

— Sau despre Champier. Sau despre faptul că puterile mele par să fi dispărut cu totul. Sau despre cum pot să veştejesc fructele şi să văd culori sau lumini în jurul oamenilor. Nu putem să uităm pur şi simplu de toate vreme de o săptămână?

Încă o dată, magia mea (sau lipsa ei) devenise subiect de

discuţie.

— Trasul la ţintă era menit să contribuie la aţâţarea focului tău vrăjitoresc, îmi atrase atenţia Matthew. Discuţiile despre Juliette ţi-ar putea fi de ajutor.

— De ce nu poate să fie vorba doar despre un antrenament pentru mine? am întrebat, pierzându-mi răbdarea.

— Pentru că trebuie să înţelegem de ce ţi se schimbă puterile, răspunse calm Matthew. Ridică arcul, trage săgeata în spate şi las-o să zboare!

— Măcar de data asta am nimerit fânul, am spus după ce săgeata ateriză în colţul din dreapta sus al căpiţei.

— Păcat că ţinteai mai jos.

— Îmi strici toată distracţia.

Expresia de pe chipul soţului meu deveni serioasă.

— Supravieţuirea nu e o treabă prea veselă. De data asta dă drumul săgeţii, dar închide ochii chiar înainte de a ţinti!

— Am impresia că vrei să-mi folosesc instinctele.

Am râs speriată în vreme ce aşezam săgeata în arc. Ţinta se afla în faţa mea, dar, în loc să mă concentrez asupra ei, am închis ochii, aşa cum îmi sugerase Matthew. Imediat, atenţia îmi fu distrasă de greutatea aerului. Îmi apăsa braţele, coapsele şi se aşeza pe umerii mei ca o mantie grea. Tot aerul era cel care ţinea în sus vârful săgeţii. Mi-am ajustat poziţia, îndreptându-mi umerii şi împingând aerul la o parte. O adiere de vânt, ca o mişcare mângâietoare, îmi răspunse trăgându-mi câteva şuviţe din dreptul urechii.

„Ce vrei?“ am întrebat-o supărată.

„Încrederea ta”, răspunse în şoaptă adierea.

Am căscat gura de uimire, mintea mi se deschise, şi am zărit în vârful săgeţii lucirea aurie a fierbinţelii şi a presiunii cu care fusese bătută la forjă. Fierul captiv acolo voia să zboare din nou liber, însă avea să rămână unde era dacă eu nu scăpăm de frică. Am expirat uşor, făcând loc încrederii. Răsuflarea mi se prelinse de-a lungul săgeţii, şi am dat drumul coardei. Susţinută de răsuflarea mea, săgeata îşi luă zborul.

— Am nimerit.

Aveam în continuare ochii închişi, dar nu trebuia să văd ca să ştiu că săgeata mea ajunsese la ţintă.

— Da. Întrebarea e cum.

Matthew îmi luă arcul dintre degete înainte ca acesta să cadă.

— Focul era captiv în săgeată, iar greutatea aerului era înfăşurată în jurul cozii şi al vârfului.

Am deschis ochii.

— Ai simţit elementele exact aşa cum ai simţit apa de sub livada lui Sarah din Madison şi lumina soarelui din gutuia de la Old Lodge.

Matthew părea îngândurat.

— Uneori lumea mi se pare plină de un potenţial invizibil şi simt că nu-mi mai trebuie decât foarte puţin ca să-l pot atinge. Poate dacă aş fi ca Thetis şi mi-aş putea schimba forma după pofta inimii, aş şti ce să fac cu toate astea.

Am luat arcul şi o nouă săgeată. Atâta vreme cât îmi ţineam ochii închişi, nimeream ţinta. Dar, de îndată ce aruncam o privire împrejur, săgeţile mele ajungeau prea departe sau cădeau prea repede.

— Destul pentru azi, spuse Matthew, masându-mi o umflătură ce mi se formase în dreptul omoplatului stâng. Chef preconizează că o să plouă spre sfârşitul săptămânii. Poate ar trebui să călărim cât mai putem.

Chef nu era doar mare meşter patiser, ci şi un meteorolog bunicel. De obicei ne trimitea prognoza zilei împreună cu tava pentru micul dejun.

Am făcut o plimbare călare prin preajma satului, iar în drum spre casă am observat câteva ruguri arzând. Sept-Tours strălucea în lumina torţelor. În seara aceea se celebrau Saturnaliile, începutul oficial al sezonului de sărbătoare la castel. Ecumenicul Philippe voia ca nimeni să nu se simtă lăsat la o parte, aşa că acorda timp în egală măsură tradiţiilor romane şi celor creştine. În amestecul acesta se distingeau chiar şi urme ale obiceiurilor de Crăciun scandinave, despre care eram sigură că aveau legătură cu absentul Gallowglass.

— Nu se poate ca voi doi să vă fi săturat deja unul de compania celuilalt! tună Philippe din galeria menestrelilor când ne văzu întorşi acasă.

Pe cap purta o superbă pereche de coarne ce-l făceau să pară o ciudată combinaţie între un leu şi un cerb.

— Nu ne aşteptam să vă vedem încă vreo două săptămâni. Dar acum că sunteţi aici, v-aţi putea face utili. Luaţi nişte stele şi luni şi atârnaţi-le oriunde mai există un loc gol.

Sala mare era împodobită cu atâta verdeaţă încât arăta şi mirosea ca o pădure. Câteva butoaie cu vin stăteau nesupravegheate, pentru ca petrecăreţii să poată lua câte o cupă ori de câte ori îi îndemna cheful. Întoarcerea noastră fu întâmpinată cu urale. Echipa responsabilă cu ornamentele voia ca Matthew să se cocoaţe pe cadrul de zidărie al căminului şi să fixeze o uriaşă ramură de copac pe una dintre grinzi. Ca atare, soţul meu se căţără pe piatră cu o agilitate care dădea de înţeles că nu era prima dată când o făcea.

Era imposibil să te împotriveşti spiritului de sărbătoare, iar când începu să fie împărţită cina, eu şi Matthew ne-am oferit să le servim masa musafirilor în cadrul unui ritual care îi transforma pe servitori în stăpâni şi pe stăpâni în servitorii lor. Păzitorul meu Thomas câştigă tragerea la sorţi şi stătu în capul mesei de sărbătoare ca Stăpân al Anarhiei. Era aşezat pe locul lui Philippe, pe un morman de perne, şi purta nepreţuita coroană din aur şi rubine de la etaj de parcă ar fi fost o piesă de recuzită de la teatru. Orice poruncă aiurită a lui Thomas era executată de Philippe, care îndeplinea rolul de nebun al curţii. Hatârurile făcute în seara aceea induseră un dans romantic cu Alain (unde tatăl lui Matthew alesese să facă pe femeia), cântatul la fluier care înnebuni toţi câinii şi născocirea unor balauri din umbre care urcau pe pereţi în ţipetele copiilor.

Philippe nu-i uită nici pe adulţi şi puse la cale jocuri de noroc elaborate pentru a-i ţine ocupaţi cât timp el îşi distra supuşii cei mai mici. Dărui fiecărui adult câte o desagă cu

boabe de fasole pentru a face pariuri şi promise un sac cu bani celui care avea să strângă cele mai multe câştiguri la sfârşitul serii. Întreprinzătoarea Catrine făcu prăpăd oferind sărutări în schimbul boabelor, aşa încât, dacă aş fi primit ceva monede simbolice, eu le-aş fi pariat pe toate pe faptul că ea urma să obţină premiul cel mare.

Pe tot parcursul serii, ori de câte ori ridicam privirea, îi vedeam pe Matthew şi Philippe stând alături, schimbând câteva cuvinte sau spunându-şi câte o glumă. Când îşi plecau capetele unul spre altul, tatăl cu păr deschis la culoare, fiul cu păr negru, diferenţa de aspect dintre ei era izbitoare. Dar în atâtea alte privinţe erau cât se poate de asemănători. Cu fiecare zi, asprimea lui Matthew se îndulcea de veselia neostoită a tatălui său. Hamish avusese dreptate: aici soţul meu nu mai era acelaşi. Era chiar mai bun. Iar în ciuda temerilor pe care le avusesem pe Mont Saint-Michel, era încă al meu.

Matthew îmi simţi privirea şi se uită la mine curios. I-am zâmbit şi i-am trimis un sărut din cealaltă parte a sălii. El lăsă capul în jos, timid, dar mulţumit.

Cu vreo cinci minute înaintea miezului nopţii, Philippe dezveli un obiect ce stătuse lângă şemineu.

— Dumnezeule! Philippe s-a jurat că o să facă ceasul ăla să meargă din nou, dar nu l-am crezut.

Matthew veni lângă mine. Copiii şi adulţii ţipau de încântare. Ceasul nu semăna cu niciun altul pe care îl văzusem până atunci. Un dulap sculptat şi poleit cu aur înconjura un butoiaş cu apă. O ţeavă lungă de cupru se ridica din butoiaş şi lăsa să picure apă în cala unei splendide machete de vapor atârnate la capătul unei sfori care fusese încolăcită în jurul unui cilindru. Pe măsură ce vaporul devenea tot mai greu din pricina lichidului, cilindrul se rotea şi mişca un singur ac în jurul unui cadran al ceasului, arătând ora. Construcţia era aproape cât mine de înaltă.

— Ce se întâmplă la miezul nopţii? am întrebat.

— Orice ar fi, are fără îndoială legătură cu praful de puşcă pe care l-a comandat ieri, zise Matthew cu un aer

sumbru.

După ce dezvălui ceasul cu fastul cuvenit, Philippe aduse un omagiu prietenilor din trecut şi prezent, apoi familiei vechi şi noi, aşa cum se cuvenea în timpul festivităţilor care-l cinsteau pe străvechiul zeu. Numi fiecare fiinţă pe care comunitatea o pierduse în ultimul an, inclusiv (la îndemnul Stăpânului Anarhiei) pe pisicuţa lui Thomas, Prunelle, care suferise o moarte tragică în urma unui accident nefericit. Acul ceasului continua să înainteze puţin câte puţin spre ora douăsprezece.

Fix la miezul nopţii, nava explodă cu o bubuitură asurzitoare. Ceasul se opri tremurând în cutia lui din lemn, preschimbată în aşchii.

— *Skata!*[78]

Philippe se uită întristat la ceasul distrus.

— *Monsieur* Finé, Dumnezeu să-l odihnească, n-ar fi încântat de îmbunătăţirile pe care le-ai adus modelului conceput de el.

Matthew îşi alungă fumul din ochi în vreme ce se apleca să cerceteze ceasul.

— În fiecare an, Philippe încearcă ceva nou: jeturi de apă, clopoţei care sună, o bufniţă mecanică menită să ţipe la fiecare oră. Tot meştereşte la el încă de când regele François l-a pierdut la un joc de cărţi.

— Tunul ar fi trebuit să arunce mici scântei şi să scoată un nor de fum. I-ar fi amuzat pe copii, zise Philippe indignat. Ceva a fost în neregulă cu praful tău de puşcă, Matthaios.

Soţul meu râse.

— E limpede că nu, judecând după cum arată epava.

— *C'est dommage*[79], zise Thomas, clătinând înţelegător din cap.

Stătea ghemuit lângă Philippe, cu coroana strâmbă pe cap şi cu o expresie de îngrijorare adultă.

— *Pas de problème*.[80] Anul viitor o să mă descurc mai

[78] La naiba! (în greaca veche în original) (n.red.)

[79] Păcat (în limba franceză în original) (n.tr.)

[80] Nici o problemă (în limba franceză în original) (n.red.)

bine, îl asigură în treacăt stăpânul castelului.

La scurt timp după aceea i-am lăsat pe locuitorii din Saint-Lucien să-şi vadă de petrecerea şi jocurile lor. Odată ajunşi la etaj, eu am rămas pe lângă foc până când Matthew stinse lumânările şi se băgă în pat. Când am ajuns lângă el, mi-am ridicat cămaşa de noapte şi m-am aşezat călare pe şoldurile lui.

— Ce faci?

Matthew era surprins să se trezească trântit pe spate în propriul pat, iar pe soţia lui s-o vadă privindu-l de sus.

— Anarhia n-a fost doar pentru bărbaţi, i-am spus, trecându-mi unghiile peste pieptul lui. Am citit în facultate un articol pe tema asta, intitulat „Femei deasupra“.

— Obişnuită cum eşti tu să conduci, nu cred că ai învăţat mare lucru din el, *mon coeur.*

Privirea lui Matthew ardea mocnit în vreme ce eu îmi mutam greutatea pentru a-l prinde mai bine între coapsele mele.

— Linguşitorule!

Vârfurile degetelor mele urcară de la şoldurile lui zvelte peste încreţiturile abdomenului şi apoi peste muşchii de la umeri. M-am aplecat peste el şi i-am ţintuit braţele de pat, oferindu-i o vedere excelentă asupra decolteului cămăşii mele de noapte. El gemu.

— Bine ai venit în lumea cu susul în jos!

L-am eliberat doar cât să-mi scot cămaşa de noapte, apoi i-am prins mâinile şi m-am lăsat peste pieptul lui, astfel încât vârfurile sânilor mei dezgoliţi să-i mângâie pielea.

— Doamne! Ai să mă omori!

— Să nu îndrăzneşti să mori acum, vampirule! am spus, ghidându-l în mine, legănându-mă uşor, promiţându-i mai mult.

Matthew reacţionă cu un geamăt gutural.

— Îţi place, am spus încet.

El mă îndemnă spre un ritm mai puternic, mai iute. Însă eu mi-am menţinut mişcările lente şi egale, savurând felul în care trupurile noastre se potriveau. Matthew era o prezenţă glacială în interiorul meu, o delicioasă sursă de

frecare ce-mi înfierbânta sângele. M-am uitat adânc în ochii lui când ajunse la orgasm, iar vulnerabilitatea sinceră din privirea lui mă aţâţă şi pe mine, până când am găsit şi eu plăcerea ultimă. În cele din urmă, m-am prăbuşit peste bustul lui. Apoi, când am dat să cobor, el îşi strânse braţele în jurul meu.

— Rămâi acolo! şopti.

Şi am rămas, până când Matthew mă trezi o oră mai târziu. Făcu încă o dată dragoste cu mine în tăcerea dinaintea zorilor şi mă ţinu în vreme ce mă metamorfozam din foc în apă şi în aer, apoi mă întorceam iar pe tărâmul viselor.

Ziua de vineri fu cea mai scurtă din an şi marcă sărbătoarea Crăciunului scandinav. Satul încă îşi revenea de pe urma Saturnaliilor, şi până la Crăciun mai erau câteva zile, însă Philippe fu de neclintit.

— Chef a măcelărit un porc, spuse el. Cum aş putea să-l dezamăgesc?

Când vremea se mai îmbună, Matthew merse în sat să dea o mână de ajutor la repararea unui acoperiş care se prăbuşise sub greutatea ultimei ninsori. L-am lăsat acolo să arunce ciocane în lungul unei grinzi înclinate, spre un tâmplar, încântat de perspectiva unei dimineţi de muncă fizică intensă la o temperatură sensibil sub zero.

Eu m-am încuiat în bibliotecă cu vreo câteva dintre cele mai bune cărţi de alchimie ale familiei şi cu nişte foi albe de hârtie. Una era parţial acoperită cu mâzgăliturile şi diagrame care n-ar fi avut sens pentru nimeni altcineva în afară de mine. Cu toate întâmplările din castel, îmi abandonasem încercările de a transforma vinul în spirt. Thomas şi Etienne voiau să alerge cu prietenii lor sau să-şi vâre degetele în cel mai recent aluat de prăjituri al lui Chef, nu să mă ajute la un experiment ştiinţific.

— Diana! Philippe se deplasa cu o viteză uimitoare şi ajunsese deja la jumătatea camerei când mă observă. Credeam că eşti cu Matthew.

— Nu suportam să-l văd acolo sus, am mărturisit.

El dădu din cap înţelegător.

— Ce faci? mă întrebă, privind peste umărul meu.

— Încerc să-mi dau seama ce legătură avem eu şi Matthew cu alchimia.

Îmi simţeam creierul înceţoşat de neutilizare şi de lipsă de somn.

Philippe aruncă pe masă un pumn de triunghiuleţe, suluri şi pătrăţele din hârtie, apoi îşi trase un scaun. Arătă către una dintre schiţele mele.

— Ăla e sigiliul lui Matthew.

— Este. Conţine simbolul argintului şi al aurului, al lunii şi al soarelui.

Sala mare fusese decorată cu versiuni sclipitoare ale acestor corpuri cereşti cu ocazia Saturnaliilor.

— Mă tot gândesc la asta de luni seară. Înţeleg de ce o vrăjitoare ar putea fi simbolizată printr-o semilună şi printr-un argint. Amândouă au legătură cu zeiţa. Dar de ce ar folosi cineva soarele sau aurul pentru a reprezenta un vampir?

Asta contrazicea orice învăţătură populară.

— Pentru că suntem neschimbaţi. Vieţile noastre nu sporesc, nici nu se micşorează, iar trupurile noastre, asemenea aurului, rezistă în faţa distrugerilor provocate de moarte şi boală.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Mi-am făcut câteva însemnări.

— Ai avut câte ceva pe cap. Philippe zâmbi. Matthew e foarte fericit.

— Nu doar datorită mie, am spus, uitându-mă în ochii socrului meu. Matthew e fericit că se află din nou lângă tine.

O umbră străbătu privirea lui Philippe.

— Mie şi lui Ysabeau ne place când ne vin copiii acasă. Toţi îşi au vieţile lor, dar asta nu le face absenţa mai uşor de îndurat.

— Iar azi îţi e dor şi de Gallowglass, am spus.

Philippe părea neobişnuit de abătut.

— Îmi e. Răscoli hârtiile împăturite cu degetele. Hugh,

fiul meu cel mai mare, a fost cel care l-a adus în familie. Întotdeauna lua decizii înţelepte în privinţa celor cu care îşi împărţea sângele, iar Gallowglass nu face excepţie. E un războinic feroce şi a moştenit simţul umorului de la tatăl său. Mă bucur să ştiu că nepotul meu e în Anglia împreună cu Matthew.

— Matthew îl pomeneşte rar pe Hugh.

— El a fost mai apropiat de Hugh decât de oricare dintre fraţii săi. Când Hugh a murit alături de ultimii templieri, ucis de Biserică şi de rege, Matthew n-a mai ştiut o vreme cui trebuia să-i fie loial. A trecut ceva timp până să se poată elibera de furia sângelui şi să revină la noi.

— Iar Gallowglass?

— Gallowglass încă nu e pregătit să-şi abandoneze durerea şi, câtă vreme n-o va face, nu va pune piciorul în Franţa. Nepotul meu, ca şi Matthew, era plătit de cei care au trădat încrederea lui Hugh, însă răzbunarea nu e un remediu potrivit după o pierdere. Într-o zi nepotul meu se va întoarce. Sunt sigur.

Preţ de o clipă, Philippe păru bătrân. Nu mai semăna cu vigurosul conducător al poporului său, ci cu un tată ce îndurase suferinţa de a supravieţui propriilor fii.

— Îţi mulţumesc, Philippe.

Cu un gest şovăitor, i-am acoperit mâna cu a mea. El mi-o strânse scurt şi se ridică, apoi luă una dintre cărţile de alchimie. Era superb ilustrata ediţie a lui Godfrey din *Aurora Consurgens,* textul ce mă ademenise pentru prima oară la Sept-Tours.

— Curios subiect, alchimia, murmură socrul meu, răsfoind manuscrisul. Găsi imaginea Regelui Soare şi a Reginei Lună duelându-se de pe spinarea unui leu şi a unui grifon şi zâmbi larg. Da, asta e bună.

Strecură între pagini una dintre bucăţelele lui de hârtie.

— Ce faci?

Curiozitatea pusese stăpânire pe mine.

— E un joc între mine şi Ysabeau. Când unul dintre noi e plecat, lăsăm mesaje ascunse între paginile cărţilor. Se întâmplă atâtea lucruri într-o singură zi, încât ne e

imposibil să ne amintim totul atunci când ne revedem. În felul acesta putem descoperi mici amintiri ca acestea atunci când ne aşteptăm mai puţin şi ni le putem împărtăşi.

Philippe se apropie de rafturi şi alese un volum îmbrăcat în piele uzată.

— Asta e una dintre poveştile noastre preferate, *Cântul lui Armouris*[81]. Eu şi Ysabeau avem gusturi simple şi ne plac cărţile de aventuri. Mereu ascundem mesaje în asta.

Îndesă un sul de hârtie în josul cotorului, între legătură şi mănunchiul de foi din pergament subţire. În vreme ce îl împingea, un pătrat împăturit căzu din partea de jos a cotorului.

— Ysabeau s-a apucat să folosească un cuţit, pentru ca mesajele ei să fie mai greu de găsit. E plină de trucuri femeia asta! Hai să vedem ce zice!

Philippe despături hârtia şi o citi în tăcere. Când ridică privirea, avea un licăr în ochi, iar obrajii îi erau mai îmbujoraţi ca de obicei.

Am început să râd şi m-am ridicat.

— Cred că s-ar putea să ai nevoie de mai multă intimitate ca să-ţi compui răspunsul!

— *Sieur!* Alain apăruse în pragul uşii cu o expresie serioasă pe chip. Au sosit mesaje. Unul din Scoţia, altul din Anglia. Al treilea de la Lyon.

Philippe oftă şi înjură în barbă.

— Ar fi putut să aştepte până după sărbătoarea Crăciunului.

Am simţit un gust acru în gură.

— Nu pot fi veşti bune, zise Philippe, observându-mi mutra. Ce-a raportat solul de la Lyon?

— Champier şi-a luat măsuri de precauţie înainte de a pleca şi le-a spus şi altora că a fost chemat aici. Acum, pentru că nu s-a întors acasă, prietenii lui pun întrebări. Un grup de vrăjitori se pregăteşte să plece din oraş în căutarea lui şi se îndreaptă încoace, explică Alain.

— Când? am şoptit.

[81] Baladă eroică bizantină ce datează din secolul al XI-lea (n. tr.)

Era prea curând.

— Zăpada o să-i încetinească, şi vor călători cu greutate în zilele sfinte. Peste încă vreo câteva zile, poate o săptămână.

— Şi ceilalţi mesageri? am întrebat.

— Sunt în sat, îl caută pe milord.

— Ca să-l cheme înapoi în Anglia, fără îndoială, am spus.

— Dacă e aşa, ziua de Crăciun ar fi momentul cel mai potrivit să porniţi la drum. Pe drum va fi puţină lume, iar luna va fi întunecată. Sunt condiţii ideale de călătorie pentru *manjasang,* dar nu şi pentru fiinţele cu sânge cald, zise Philippe pe un ton neutru. Aveţi cai şi gazde pregătite până la Calais. O barcă aşteaptă să vă ducă la Dover. Le-am trimis vorbă lui Gallowglass şi Raleigh să se pregătească pentru întoarcerea voastră.

— Te-ai aşteptat la aşa ceva, am remarcat, tulburată de perspectiva plecării. Dar eu nu sunt pregătită. Oamenii încă îşi dau seama că sunt altfel.

— Te comporţi mai bine decât crezi. De exemplu, toată dimineaţa ai stat de vorbă cu mine într-o franceză şi o latină perfecte.

Am rămas cu gura căscată de uimire. Philippe începu să râdă.

— E adevărat. Le-am schimbat pe una cu alta de două ori, dar nici n-ai observat, adăugă el, apoi chipul îi redeveni serios. Să mă duc să-i spun lui Matthew despre pregătirile pe care le-am făcut?

— Nu, am răspuns, punându-mi mâna pe braţul lui. Mă duc eu.

Matthew stătea pe grindă, cu câte o scrisoare în fiecare mână şi o expresie încruntată întipărită pe faţă. Când dădu cu ochii de mine, se lăsă să alunece pe panta unei cornişe şi ateriză pe pământ agil ca o pisică. Bucuria şi vioiciunea lui de dimineaţă nu mai erau decât o amintire. Îşi luă pieptarul de pe suportul ruginit al unei torţe. Odată ce şi-l puse pe umeri, tâmplarul dispăru, şi prinţul se întoarse.

— Agnes Sampson s-a mărturisit vinovată de cincizeci şi trei de capete de acuzare, mă anunţă Matthew şi trase o

înjurătură. Autorităţile scoţiene încă n-au învăţat că un pomelnic întreg de capete de acuzare îl face pe fiecare în parte să pară mai puţin convingător. Conform răvaşului ăstuia, diavolul i-ar fi declarat vrăjitoarei că regele Iacob e cel mai mare duşman al său. Elisabeta trebuie să fi fost încântată că nu ocupă primul loc.

— Vrăjitoarele nu cred în diavol, i-am spus eu.

Dintre toate bizareriile pe care le spuneau oamenii despre vrăjitoare, aceasta era cel mai greu de înţeles.

— Majoritatea fiinţelor cred în orice promite să le curme suferinţele imediate atunci când sunt înfometate, torturate şi înfricoşate săptămâni de-a rândul. Matthew îşi trecu degetele prin păr. Mărturia lui Agnes Sampson, oricât de puţin credibilă ar fi, oferă dovada că vrăjitoarele se amestecă în politică, exact aşa cum susţine regele Iacob.

— Şi deci încalcă legământul, am dedus, înţelegând de ce Agnes fusese urmărită cu atâta înverşunare de către regele scoţian.

— Da. Gallowglass vrea să ştie ce e de făcut.

— Ce ai făcut când ai… mai fost aici?

— Am lăsat ca moartea lui Agnes Sampson să treacă necontestată, ca o pedeapsă civilă potrivită pentru o infracţiune care depăşea graniţele protectoare ale Congregaţiei.

Soţul meu mă privi în ochi. Vrăjitoarea şi istoricul din mine se luptau cu o alegere imposibilă.

— Atunci trebuie să păstrezi din nou tăcerea, am zis până la urmă, când istoricul a câştigat întrecerea.

— Tăcerea mea ar însemna moartea ei.

— Iar vorbele tale vor schimba trecutul, poate cu consecinţe inimaginabile în prezent. Nici eu nu-mi doresc moartea vrăjitoarei mai mult decât tine, Matthew. Dar, dacă începem să schimbăm lucruri, unde ne vom opri?

Am scuturat din cap.

— Deci o să trebuiască să asist încă o dată la toată povestea aceasta îngrozitoare din Scoţia. Şi totuşi, de data asta o privesc cu alţi ochi, zise el cu reţinere. William Cecil mi-a cerut să mă întorc acasă, ca să pot strânge informaţii

pentru regină despre situaţia din Scoţia. Trebuie să mă supun ordinelor lui, Diana. N-am de ales.

— Ar fi trebuit să ne întoarcem în Anglia chiar şi fără chemarea lui Cecil. Prietenii lui Champier i-au observat dispariţia. Şi putem pleca imediat. Philippe a pregătit o plecare în grabă, pentru orice eventualitate.

— Ăsta-i tata, zise Matthew, râzând fără urmă de veselie.

— Îmi pare rău că trebuie să plecăm atât de curând, i-am şoptit.

Matthew mă trase lângă el.

— Dacă n-ai fi fost tu, în ultimele mele amintiri, tata ar fi rămas o umbră jalnică a bărbatului de odinioară. Orice rău are şi o parte bună.

De-a lungul următoarelor zile, Matthew şi tatăl său trecură printr-un ritual de despărţire care trebuie să le fi fost familiar, având în vedere toate urările de rămas-bun pe care le schimbaseră de-a lungul timpului. Însă momentul acesta era unic. Un alt Matthew urma să vină data viitoare la Sept-Tours, unul care nu ştia nimic despre mine ori despre viitorul lui Philippe.

— Oamenii din Saint-Lucien ştiu de multă vreme să trăiască alături de *manjasang,* mă asigură Philippe când m-am arătat îngrijorată de felul în care vor reuşi Thomas şi Etienne să ţină totul secret. Noi venim, plecăm. Ei nu pun întrebări, iar noi nu dăm explicaţii. Mereu a fost aşa.

Matthew avu totuşi grijă ca propriile lui planuri să fie clare. L-am auzit discutând cu tatăl său în hambarul cu fân, după o dimineaţă în care exersaseră mişcări de box.

— Ultimul lucru pe care îl voi face înainte de a ne întoarce în vremurile noastre va fi să-ţi trimit un mesaj. Fii pregătit să mă trimiţi în Scoţia pentru a asigura alianţa familiei cu regele Iacob. De acolo va trebui să plec la Amsterdam. Olandezii vor deschide căi comerciale către est.

— Mă descurc, Matthew, zise Philippe cu blândeţe. Până atunci am să aştept informaţii periodice din Anglia şi veşti despre cum o mai duceţi tu şi Diana.

— Gallowglass te va ţine la curent cu aventurile noastre, promise Matthew.

— Va fi altceva să aflu de la tine, răspunse tatăl său. Îmi va fi foarte greu să nu simt o anumită satisfacţie, cunoscându-ţi viitorul, când vei începe să faci pe grozavul. Dar o să mă descurc şi cu asta.

Timpul ne jucă feste în ultimele zile petrecute la Sept-Tours, înaintând mai întâi cu greu, apoi accelerând fără veste. În seara de Ajun, Matthew merse la biserică pentru slujbă împreună cu majoritatea celor din casă. Eu am rămas în castel şi l-am găsit pe Philippe în biroul său, aflat pe cealaltă latură a sălii mari. Ca de obicei, scria scrisori.

Am bătut la uşă. Era doar o formalitate, de vreme ce nu mă îndoiam că îmi simţise apropierea încă de când plecasem din turnul lui Matthew, însă nu mi se părea corect să dau buzna înăuntru nepoftită.

— *Introite!*

Era aceeaşi invitaţie poruncitoare pe care mi-o făcuse când sosisem pentru prima dată, însă acum, că îl cunoşteam mai bine, îmi părea mult mai puţin ameninţătoare.

— Îmi pare rău că te deranjez, Philippe.

— Intră, Diana! spuse el, frecându-se la ochi. Mi-a găsit Catrine cuierele?

— Da, şi cupa, şi cutia pentru pene de scris.

Vampirul insistase să iau cu mine la drum frumosul lui set de călătorie. Fiecare obiect era făcut din piele întărită şi rezista la zăpadă, ploaie şi uzură.

— Am vrut să fiu sigură că apuc să-ţi mulţumesc înainte să plecăm. Şi nu doar pentru nuntă. Ai reparat în Matthew ceva care se frânsese.

Philippe îşi împinse scaunul în spate şi mă studie.

— Eu ar trebui să-ţi mulţumesc ţie, Diana. Familia noastră încearcă de peste o mie de ani să-i vindece sufletul lui Matthew. Dacă îmi amintesc corect, ţie ţi-au trebuit mai puţin de patruzeci de zile.

— Matthew n-a fost aşa înainte să vină aici, la tine, am

spus, scuturând din cap. Avea o latură întunecată la care nu puteam ajunge.

— Un bărbat ca Matthew nu se eliberează niciodată complet de umbre. Dar poate că e nevoie să accepţi partea aceea întunecată pentru a-l iubi, continuă Philippe.

— „Nu mă refuza pentru că sunt întunecată şi umbrită“, am murmurat.

— Nu recunosc versul, zise Philippe încruntat.

— E din cartea aceea de alchimie pe care ţi-am arătat-o mai devreme, *Aurora Consurgens.* Pasajul îmi aminteşte de Matthew, însă tot nu înţeleg de ce. Dar voi înţelege.

— Semeni foarte mult cu inelul acela, să ştii, spuse Philippe, bătând cu degetele în masă. E încă unul dintre mesajele isteţe ale lui Ysabeau.

— A vrut să ştii că ea e de acord cu căsătoria, am spus şi am întins degetul mare către piatra grea a inelului.

— Nu. Ysabeau a vrut să ştiu că e de acord cu *tine.* Asemenea aurului din care e făcută bijuteria, şi tu eşti de neclintit. Ascunzi multe secrete în tine, întocmai cum benzile inelului ascund vederii versurile. Dar piatra e cea care te reprezintă cel mai bine: strălucitoare la suprafaţă, ca o flacără în interior şi imposibil de distrus.

— A, nu, şi eu pot fi distrusă, am spus cu regret. La urma urmei, poţi sfărâma un diamant lovindu-l cu un simplu ciocan.

— Am văzut cicatricele pe care ţi le-a lăsat Matthew. Bănuiesc că sunt şi altele, deşi mai puţin vizibile. Dacă ai rezistat atunci, vei rezista şi în continuare.

Philippe ocoli masa. Mă sărută cu tandreţe pe fiecare obraz, iar ochii mi se umplură de lacrimi.

— Mă duc, am spus. Pornim la drum mâine în zori.

M-am întors să ies din încăpere, dar apoi m-am răsucit şi i-am cuprins umerii masivi cu braţele. Cum putea un asemenea bărbat să fie zdrobit vreodată?

— Ce e? murmură el luat prin surprindere.

— Nici tu nu vei fi singur, Philippe de Clairmont, i-am şoptit cu înverşunare. Voi găsi o cale de a fi lângă tine în întuneric, îţi promit! Iar când vei crede că toată lumea te-a

abandonat, eu voi fi acolo, ţinându-te de mână.

— Cum ar putea fi altfel, răspunse el cu blândeţe, când te aflu în inima mea?

În dimineaţa următoare, doar câteva persoane ieşiseră în curte să ne conducă. Chef vârâse tot felul de gustări pentru mine în sacii legaţi de şaua lui Pierre, iar Alain umpluse restul spaţiului disponibil cu scrisori pentru Gallowglass şi Walter şi cu grămezi de recipiente. Catrine stătea prin apropiere cu ochii umflaţi de plâns. Voise să meargă cu noi, însă Philippe nu-i îngăduise.

Şi mai era Philippe care, înainte de a mă lăsa să plec, mă cuprinse într-o îmbrăţişare de urs. El şi Matthew discutară în şoaptă vreme de câteva clipe. Soţul meu dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Sunt mândru de tine, Matthaios, zise Philippe, strângându-l scurt de umăr.

Matthew se lăsă uşor spre tatăl său, parcă nevrând să rupă legătura dintre ei.

Când se întoarse către mine, pe chip i se citea hotărârea. Mă ajută să urc în şa, apoi se săltă cu uşurinţă pe spinarea calului său.

— *Khaire*[82]*,* tată! zise Matthew cu ochii strălucitori.

— *Khairete, Matthaios kai Diana*[83]! răspunse Philippe.

Matthew nu se întoarse să arunce o ultimă privire tatălui său şi nu-şi relaxă muşchii încordaţi ai spatelui. Rămase cu ochii aţintiţi asupra drumului, mai degrabă către viitor decât spre trecut.

Eu m-am întors o singură dată, când am zărit cu coada ochiului o mişcare fulgerătoare. Era Philippe, care călărea pe o culme învecinată, hotărât să nu renunţe la fiul său până când nu va fi silit s-o facă.

— Rămas-bun, Philippe! am şoptit în bătaia vântului, sperând că avea să mă audă.

---

[82] Rămâi cu bine (în greaca veche în original) (n.red.)

[83] Rămâneţi cu bine, Matthew şi Diana (în greaca veche în original) (n. red.)

Capitolul 14

— Ysabeau, te simţi bine?

— Sigur că da.

Ysabeau îndoia copertele unei nepreţuite cărţi vechi şi o scutura cu susul în jos.

Emily Mather o privi cu îndoială. În bibliotecă era un haos total. Restul castelului strălucea de curăţenie, însă încăperea aceea arăta de parcă tocmai fusese străbătută de o tornadă. Cărţile zăceau risipite peste tot. Cineva le scosese de pe rafturi şi le aruncase la întâmplare.

— Trebuie să fie aici. El ar fi ştiut că sunt împreună.

Ysabeau aruncă volumul cât colo şi întinse mâna după altul. Pe Emily o durea sufletul să vadă cărţile brutalizate în asemenea hal.

— Nu pricep. Ce cauţi?

Ridică volumul azvârlit şi îl închise cu grijă.

— Matthew şi Diana urmau să meargă în 1590. Eu pe atunci nu eram acasă, ci în Trier. Philippe ar fi trebuit să ştie despre proaspăta soţie a lui Matthew. Să-mi lase vorbă, explică Ysabeau.

Părul îi atârna în jurul feţei, revărsându-i-se până aproape de talie. Nerăbdătoare, ea îl cuprinse cu mâinile şi îl răsuci astfel încât să nu-i mai stea în cale. Examină cotorul şi paginile ultimei sale victime, apoi despică coperta a doua cu unghia ascuţită a degetului arătător. Negăsind nimic acolo, mârâi frustrată.

— Dar astea sunt cărţi, nu scrisori, zise Emily cu grijă.

N-o cunoştea pe Ysabeau prea bine, însă auzise legendele îngrozitoare despre mama lui Matthew şi despre lucrurile pe care aceasta le făcuse în Trier sau în alte locuri. Stăpâna familiei de Clairmont nu era o prietenă a vrăjitoarelor şi, chiar dacă Diana avea încredere în ea, Emily încă nu era sigură.

— Nu caut o scrisoare. Noi obişnuiam să ascundem mesaje pe care ni le scriam unul altuia între paginile cărţilor. După moartea lui am scotocit în toate volumele din bibliotecă, în căutarea ultimei fărâme din el. Dar trebuie să-mi fi scăpat ceva.

— Poate că nu e aici. Nu încă, se auzi o voce seacă venind dinspre uşă.

Părul roşcat al lui Sarah Bishop era zburlit în toate părţile, iar chipul i se albise de grijă şi lipsă de somn.

— Marthe o să facă o criză de nervi când o să vadă asta. Şi noroc că Diana nu e aici. Ţi-ar ţine o predică despre cum trebuie păstrate cărţile care te-ar plictisi de moarte.

Tabitha, care o însoţea pe Sarah peste tot, ţâşni dintre picioarele vrăjitoarei.

Era rândul lui Ysabeau să pară nedumerită.

— Ce vrei să spui, Sarah?

— Timpul e ciudat. Chiar şi dacă totul a mers conform planului, iar Diana l-a dus pe Matthew înapoi în prima zi a lui noiembrie 1590, tot ar putea fi prea curând pentru un mesaj de la soţul tău. Iar tu n-ai fi putut găsi biletul mai devreme pentru că Philippe nu-şi întâlnise încă nora.

Sarah făcu o pauză.

— Cred că Tabitha mănâncă din cartea aia.

Pisica, încântată să se afle într-o casă din care şoarecii erau nelipsiţi şi care avea o grămadă de cotloane întunecate unde putea să se ascundă, tocmai se apucase de escaladat mobila şi draperiile. Acum era cocoţată pe unul dintre rafturile bibliotecii, ronţăind colţul unui volum legat în piele.

— *Kakó gati!*[84] strigă Ysabeau, repezindu-se către rafturi. Aia e una dintre preferatele Dianei.

Tabitha, care nu dăduse niciodată înapoi de la o confruntare cu un alt animal de pradă, mai puţin Miriam, trase de carte astfel încât aceasta să cadă pe podea. Sări jos după ea şi începu să se învârtească în jurul ei ca un leu ce păzeşte o halcă proaspătă de carne.

— E una dintre cărţile acelea de alchimie cu poze, zise

[84] Pisică rea! (în geaca veche în original) (n. red.)

Sarah, luând tomul din ghearele pisicii şi răsfoindu-i paginile. Adulmecă apoi coperta. Ei bine, nu e de mirare că Tabitha vrea s-o ronţăie. Miroase a mentă şi a piele, exact ca jucăria ei preferată.

Un pătrăţel din hârtie, împăturit de mai multe ori, căzu fluturând pe podea. Rămasă fără carte, Tabitha apucă hârtia între dinţii ei ascuţiţi şi porni mândră spre uşă.

Ysabeau o aştepta. O prinse de ceafă şi-i culese hârtia din gură, apoi o sărută pe nas.

— Pisică isteaţă! O să primeşti peşte la cină.

— Asta căutai?

Emily se uită la bileţel. Nu părea să merite să devastezi o cameră pentru el.

Răspunsul lui Ysabeau fu clar din felul cum îl luă în mână. Îl despături cu grijă şi scoase la iveală un pătrăţel de hârtie groasă cu latura de doisprezece centimetri, acoperit pe ambele feţe de caractere minuscule.

— E scris într-un soi de cod, zise Sarah şi-şi puse pe nas ochelarii de citit cu ramă în dungi, care-i atârnau pe un şnur în jurul gâtului.

— Nu-i un cod. E greacă.

Lui Ysabeau îi tremurau mâinile în vreme ce netezea foaia.

— Ce scrie? întrebă Sarah.

— Sarah! o mustră Emily. E o scrisoare privată.

— E de la Philippe. I-a văzut, spuse Ysabeau cu răsuflarea tăiată şi ochii alergând pe text.

Îşi duse mâna la gură. Pe faţa ei, uşurarea se lupta cu neîncrederea.

Sarah o aşteptă să termine de citit. Lectura dură două minute, adică nouăzeci de secunde mai mult decât ar fi acordat vrăjitoarea oricui altcuiva.

— Deci?

— Au fost cu el de sărbători. „În dimineaţa sfintei sărbători a creştinilor, mi-am luat rămas-bun de la fiul tău. E în sfârşit fericit, s-a împerecheat cu o femeie ce păşeşte pe urmele zeiţei şi e demnă de dragostea lui“, citi cu voce tare Ysabeau.

— Eşti sigură că se referă la Matthew şi la Diana?

Lui Emily i se părea că frazele erau ciudat de formale şi vagi pentru un schimb de mesaje între soţ şi soţie.

— Da. Matthew a fost mereu copilul pentru care ne-am făcut griji, deşi fraţii şi surorile lui au intrat în încurcături mult mai mari. Singura mea dorinţă era să-l văd fericit.

— Iar referirea la „femeia ce păşeşte pe urmele zeiţei" e destul de clară, se arătă de acord Sarah. Nu putea să-i dea numele şi s-o identifice pe Diana drept vrăjitoare. Dacă găsea altcineva biletul?

— Mai e, continuă Ysabeau. „Soarta are încă puterea de a ne surprinde, făptură strălucitoare! Mă tem că ne aşteaptă vremuri grele. Eu voi face tot ce-mi stă în putere în timpul care mi-a mai rămas pentru a mă îngriji de siguranţa ta, a copiilor şi a nepoţilor noştri, cei care ne bucură deja cu existenţa lor binecuvântată şi cei încă nenăscuţi."

Sarah înjură.

— Nenăscuţi, nu necreaţi?

— Da, şopti Ysabeau. Philippe îşi alegea mereu cu grijă cuvintele.

— Deci încerca să ne spună ceva despre Diana şi Matthew, zise Sarah.

Ysabeau se lăsă să cadă pe canapea.

— Cu multă, multă vreme în urmă, au existat zvonuri despre nişte fiinţe diferite – nemuritoare şi puternice. În perioada în care a fost semnat pentru prima oară legământul, unii pretindeau că o vrăjitoare a dat naştere unui copil care plânge cu lacrimi de sânge ca un vampir. Ori de câte ori copilul făcea aşa ceva, vânturi sălbatice băteau dinspre mare.

— Eu n-am mai auzit niciodată despre asta, zise Emily, încruntându-se.

— Vestea a fost trecută cu vederea pentru că a fost considerată un mit, o poveste născocită pentru a stârni teama printre creaturi. Puţini dintre noi şi-ar aminti-o acum şi încă mai puţini ar crede aşa ceva că e cu putinţă. Ysabeau atinse hârtia pe care o ţinea în poală. Dar Philippe

ştia că zvonul e adevărat. De fapt, el a ţinut în braţe acel copil şi a ştiut ce e.

— Adică? spuse Sarah uluită.

— Un *manjasang* născut dintr-o vrăjitoare. Bietul copil era lihnit. Familia vrăjitoarei îl luase de la mama sa şi refuza să-i dea să bea sânge pe temeiul că, dacă va fi silit să bea doar lapte, asta îl va împiedica să devină unul de-al nostru.

— Cu siguranţă, Matthew ştie povestea asta, interveni Emily. I-ai fi spus-o pentru cercetările lui, dacă nu de dragul Dianei.

Ysabeau clătină din cap.

— Nu era povestea mea.

— Tu şi secretele tale! zise Sarah cu amărăciune.

— Dar cu secretele tale, Sarah, cum rămâne? ţipă Ysabeau. Chiar crezi că vrăjitorii, fiinţe ca Satu şi Peter Knox, nu ştiu nimic despre acest copil *manjasang* şi mama lui?

— Încetaţi, amândouă! spuse Emily cu asprime. Dacă povestea e adevărată şi alte fiinţe o ştiu, atunci Diana e în mare pericol. Şi Sophie la fel.

— Părinţii ei au fost amândoi vrăjitori, însă ea e demon, zise Sarah, gândindu-se la tânărul cuplu ce apăruse la uşa ei în New York, cu câteva zile înaintea sărbătorii de Halloween.

Nimeni nu înţelegea ce rol aveau cei doi demoni în acest mister.

— Şi soţul lui Sophie e tot demon, însă fiica lor va fi vrăjitoare. Ea şi Nathaniel sunt dovada că nu ştim cum se reproduc vrăjitoarele, demonii şi vampirii şi cum îşi transmit abilităţile, spuse Emily îngrijorată.

— Sophie şi Nathaniel nu sunt singurele fiinţe care trebuie să se ferească de Congregaţie. E un lucru bun că Matthew şi Diana sunt în siguranţă, în 1590, şi nu aici.

Sarah avea un aer întunecat.

— Dar, cu cât stau mai mult în trecut, cu atât e mai probabil să schimbe prezentul, observă Emily. Mai devreme sau mai târziu, Diana şi Matthew se vor da de gol.

— Ce vrei să spui, Emily? întrebă Ysabeau.

— Timpul trebuie să se adapteze. Şi nu în felul melodramatic la care se gândesc oamenii, cu războaie anulate şi alegeri prezidenţiale schimbate. Va fi vorba de lucruri mărunte, ca acest bileţel, care răsar ici şi colo.

— Anomalii, murmură Ysabeau. Philippe căuta mereu anomalii în lume. De aceea eu încă citesc ziarele. Devenise un obicei al nostru să le răsfoim în fiecare dimineaţă, continuă ea şi închise ochii în calea amintirilor. Lui îi plăcea rubrica sportivă, bineînţeles, şi mai citea articolele despre învăţământ. Îşi făcea griji pentru ceea ce vor învăţa copiii în viitor. A dat burse pentru studiul limbii greceşti, al filosofiei, şi a finanţat colegiile de fete. Mereu mi s-a părut ciudat.

— O căuta pe Diana, zise Emily, cu certitudinea cuiva binecuvântat cu puterea clarviziunii.

— Poate. Odată l-am întrebat de ce-l preocupă atât de mult evenimentele curente şi ce speră să descopere în ziare. Philippe mi-a răspuns că va şti când va găsi, replică Ysabeau şi zâmbi cu tristeţe. Îi plăceau la nebunie misterele şi spunea că, dacă ar fi posibil, i-ar plăcea să devină detectiv, ca Sherlock Holmes.

— Trebuie să avem grijă să observăm toate aceste mici schimbări în curgerea timpului înaintea Congregaţiei, spuse Sarah.

— O să-i spun lui Marcus, încuviinţă Ysabeau dând din cap.

— Ar fi trebuit să-i spui lui Matthew despre copilul născut din două specii diferite.

Sarah era incapabilă să-şi ascundă tonul plin de reproş.

— Fiul meu o iubeşte pe Diana, şi, dacă ar fi ştiut despre copil, ar fi preferat să-i întoarcă spatele decât să-i pună pe ea şi pe băiat în pericol.

— Familia Bishop nu se lasă intimidată atât de uşor, Ysabeau. Dacă Diana şi-l dorea pe fiul tău, ar fi găsit o cale de a-l avea.

— Ei bine, Diana chiar l-a vrut, iar acum se au unul pe altul, sublinie Emily. Dar nu va trebui să-i împărtăşim

vestea asta doar lui Marcus. Sophie şi Nathaniel trebuie să ştie şi ei.

Sarah şi Emily ieşiră din bibliotecă. Locuiau în vechea cameră a Louisei de Clairmont, pe acelaşi hol cu Ysabeau. Lui Sarah i se părea că, în anumite momente ale zilei, încăperea mirosea puţin a Diana.

După plecarea lor, Ysabeau rămase să strângă cărţile şi să le pună din nou pe rafturi. Când camera redeveni ordonată, femeia se întoarse pe canapea şi luă mesajul de la soţul său. Mai era o parte pe care n-o dezvăluise vrăjitoarelor. Citi ultimele rânduri.

Dar gata cu treburile astea întunecate. Şi tu trebuie să ai grijă de tine ca să te poţi bucura de viitor alături de ei. Au trecut două zile de când ţi-am amintit că ai inima mea. Mi-aş dori s-o pot face în fiecare clipă, astfel încât să nu uiţi asta şi nici numele bărbatului ce te va preţui veşnic. Philippos.

În ultimele zile ale vieţii lui, existaseră momente în care Philippe nu reuşea să-şi amintească propriul nume, darămite pe al ei.

— Îţi mulţumesc, Diana, şopti Ysabeau în noapte, că mi l-ai dat înapoi!

Câteva ore mai târziu, Sarah auzi un sunet ciudat venind de deasupra. Semăna cu un cântec, însă era mai mult de-atât. Ieşi împleticindu-se din cameră şi o găsi pe Marthe pe hol, cu o expresie dulce-amară pe chip, înfăşurată într-un vechi halat de baie cu şnururi şi cu o broască brodată pe buzunar.

— Ce e asta? întrebă vrăjitoarea, ridicând privirea.

Nicio fiinţă umană n-ar fi putut să scoată sunete atât de frumoase şi de emoţionante. Pe acoperiş coborâse probabil un înger.

— Ysabeau cântă din nou, răspunse Marthe. N-a mai făcut-o decât o dată de la moartea lui Philippe, atunci când nepoata ta era în pericol şi trebuia atrasă înapoi în lumea asta.

— Se simte bine?

Radia atâta durere şi pierdere din fiecare notă, încât lui Sarah i se strânse inima. Sunetele erau imposibil de descris.

Marthe dădu din cap în semn de aprobare.

— Muzica e un lucru bun, un semn că doliul ei s-ar putea apropia de sfârşit. Doar atunci Ysabeau va începe să trăiască din nou.

Şi cele două femei, două fiinţe atât de diferite, ascultară până când ultimele note din cântecul lui Ysabeau se stinseră, făcând loc tăcerii.

PARTEA A III-A

LONDRA
BLACKFRIARS

Capitolul 15

— Arată ca un arici zbârlit, am observat.

Cerul Londrei era plin de fleşe ca nişte ace care se ridicau din grămada de clădiri înconjurătoare.

— Ce e aia? am întrebat cu răsuflarea tăiată, arătând către o clădire uriaşă din piatră străpunsă de ferestre înalte. Sus, deasupra ei, acoperişul din lemn semăna cu un buştean vârtos, carbonizat, ce făcea ca proporţiile edificiului să pară greşite.

— Saint Paul, îmi explică Matthew.

Nu era graţioasa capodoperă a lui Christopher Wren, cu cupolă albă, a cărei siluetă rămânea ascunsă până în ultima clipă de clădirile moderne pentru birouri. Vechea Saint Paul, cocoţată pe cel mai înalt deal al Londrei, se vedea toată odată.

— Turnul clopotniţei a fost lovit de fulger, iar acoperişul a luat foc. Englezii consideră că numai printr-un miracol n-a ars întreaga catedrală până în temelii, continuă soţul meu.

— Francezii, deloc surprinzător, desigur, cred că a fost mâna Domnului în seara aceea, comentă Gallowglass.

Ne întâmpinase la Dover, rechiziţionase o barcă în Southwark, iar acum vâslea în amonte.

— Indiferent când şi-o fi arătat adevărata voinţă, Dumnezeu n-a oferit şi banii pentru reparaţii.

— Şi nici regina.

Matthew îşi îndreptă atenţia către pontoanele de pe ţărm, în vreme ce mâna dreaptă i se odihnea pe mânerul sabiei.

Niciodată nu-mi închipuisem că vechea Saint Paul putea fi atât de mare. M-am ciupit încă o dată. Făceam asta întruna încă de când zărisem Turnul (şi el părea enorm fără zgârie-nori de jur împrejur) şi Podul Londrei (care

funcţiona pe post de mall suspendat). Fuseseră multe peisaje şi sunete care mă impresionaseră de la sosirea noastră în trecut, însă nimic nu-mi tăiase răsuflarea ca primele imagini ale Londrei.

— Eşti sigur că nu vrei să acostezi mai întâi în oraş?

Gallowglass tot făcea comentarii aluzive despre înţelepciunea acestui plan de când ne urcaserăm în barcă.

— Mergem în Blackfriars, zise Matthew ferm. Restul mai poate aştepta.

Gallowglass părea neîncrezător, însă continuă să vâslească până când am ajuns în capătul cel mai vestic al vechiului oraş, întărit cu ziduri de apărare. Acolo am acostat lângă o scară abruptă din piatră. Treptele de la bază erau scufundate în râu, şi judecând după aspectul zidurilor, mareea urma să continue să urce până când şi celelalte aveau să ajungă sub apă. Gallowglass îi aruncă două vorbe unui bărbat solid, care îi mulţumi profund că îi returnase barca întreagă.

— Pari a călători numai cu bărcile altora, Gallowglass. Poate că Matthew ar trebui să-ţi dăruiască una de Crăciun, am spus sec.

Întoarcerea noastră în Anglia şi la vechiul calendar însemna că în anul acela puteam sărbători de două ori.

— Şi să mă priveze de una dintre puţinele mele plăceri?

Dinţii lui Gallowglass se zăriră o clipă în hăţişul bărbii şi al mustăţii. Nepotul lui Matthew îi mulţumi barcagiului şi îi aruncă o monedă ale cărei dimensiune şi greutate transformară îngrijorarea de mai devreme a bietului om într-un vag licăr de recunoştinţă.

Urcând pe mal, am trecut pe sub o arcadă şi am ajuns pe Water Lane, o arteră îngustă şi şerpuitoare, plină de case şi magazine. Cu fiecare etaj în plus casele se aplecau tot mai mult deasupra străzii, asemenea unui scrin pentru haine ale cărui sertare de sus fuseseră trase în afară. Efectul era accentuat de pânzeturi, covoare şi alte obiecte ce atârnau pe la ferestre. Toată lumea profita de vremea neobişnuit de frumoasă ca să scoată la aer hainele şi aşternuturile.

Matthew mă ţinea strâns de mână, iar Gallowglass mergea la dreapta mea. Imagini şi sunete mă asaltau din toate direcţiile. Materiale de un roşu, verde, maro sau gri bogat atârnau pe şolduri şi umeri, căci fustele şi mantiile croite din ele erau ferite de roţile căruţelor şi agăţate de pachetele şi armele cărate de trecători. Zgomotul ciocanelor, nechezatul cailor, mugetul îndepărtat al unei vaci şi sunetul metalului rostogolindu-se pe piatră, toate se întreceau să-mi atragă atenţia. Zeci de firme reprezentând îngeri, cranii, unelte, forme viu colorate şi figuri mitologice se legănau şi scârţâiau în bătaia vântului ce bătea dinspre apă. Deasupra capului meu, o plăcuţă din lemn se rotea pe tija ei metalică. Era decorată cu un cerb alb, ale cărui coarne delicate erau încercuite de o fâşie aurie.

— Am ajuns! zise Matthew. „Cerbul şi Coroana”.

Clădirea era pe jumătate căptuşită cu lemn, ca majoritatea celorlalte de pe stradă. Un pasaj boltit se întindea între două şiruri de ferestre. Un cizmar lucra cu hărnicie într-o parte a galeriei, în vreme ce femeia aflată în cealaltă parte se ocupa de câţiva copii, de clienţi şi de un uriaş registru contabil. Dădu scurt din cap înspre Matthew.

— Soţia lui Robert Hawley îi conduce pe ucenicii şi clienţii lui cu o mână de fier. Nimic nu se întâmplă la „Cerbul şi Coroana“ fără ştirea lui Margaret, îmi explică soţul meu.

Mi-am notat în minte să mă împrietenesc cu femeia de îndată ce voi avea ocazia.

Pasajul ducea către curtea interioară a clădirii – un lux într-un oraş atât de aglomerat ca Londra. În curte se găsea o altă raritate: o fântână ce oferea apă proaspătă locuitorilor complexului. Cineva profitase de orientarea către sud a curţii şi scosese vechile pietre de pavaj pentru a planta o grădină, iar acum straturile ei îngrijite şi goale aşteptau răbdătoare primăvara. Un grup de spălătorese îşi administrau afacerea dintr-o veche magazie aflată lângă o privată comună.

La stânga, două scări spiralate urcau către camerele

noastre de la primul etaj, acolo unde Françoise ne aştepta pe palierul spaţios. Deschisese uşa de stuc ce ducea către apartamente, îngrămădind lângă perete un dulap cu laturile găurite. O gâscă jumulită de pene şi cu gâtul frânt era legată de unul dintre mânerele dulapului.

— În sfârşit! Henry Percy îşi făcu apariţia radiind. Vă aşteptăm de ore întregi. Buna mea mamă v-a trimis o gâscă. A auzit zvonuri că în oraş nu se găseşte niciun soi de păsăret şi s-a speriat să nu flămânziţi.

— Mă bucur să te văd, Hal, zise Matthew râzând şi clătinând din cap către gâscă. Ce mai face mama ta?

— E mereu o mare zgripţuroaică în preajma Crăciunului, mulţumesc. Majoritatea familiei ei şi-a găsit scuze ca să plece în altă parte, însă eu sunt reţinut aici după cum pofteşte regina. Maiestatea Sa a strigat în toată sala de audienţe că nu se poate avea încredere în mine nici până la P-P-Petworth.

Henry se bâlbâi şi căpătă un aer bolnav în clipa în care îşi aminti.

— Eşti mai mult decât bine-venit să-ţi petreci Crăciunul cu noi, i-am spus, scoţându-mi mantia şi intrând în cameră, unde mirosul de condimente şi de brad umplea aerul.

— Frumos din partea ta, Diana, dar sora mea Eleanor şi fratele meu George sunt în oraş, şi n-ar trebui să-i ţină piept singuri mamei.

— Rămâi cu noi măcar în seara asta, îl îndemnă Matthew, îndrumându-l spre dreapta, de unde căldura şi lumina focului ne făceau cu ochiul, şi spune-ne ce s-a întâmplat cât am fost plecaţi.

— Aici e linişte, raportă Henry cu veselie.

— Linişte? Gallowglass urcă scările tropăind şi îi azvârli contelui o privire glacială. Marlowe e la „Pălăria Cardinalului“, beat turtă, şi face schimb de versuri cu scribul acela sărăcit din Stratford, care se ţine după el în speranţa de a deveni dramaturg. Deocamdată, Shakespeare pare a se mulţumi să înveţe cum să-ţi falsifice ţie semnătura, Matthew. Conform registrelor hangiului, ai promis că vei plăti camera şi cheltuielile de cazare ale lui

Kit pe săptămâna trecută.

— M-am despărţit de ei acum o oră, protestă Henry. Kit ştia că Matthew şi Diana urmează să sosească în după-amiaza asta. El şi Will au promis că se vor purta fără reproş.

— Asta explică totul, murmură Gallowglass sarcastic.

— Tu ai făcut asta, Henry?

M-am uitat în apartament din holul de la intrare. Cineva aşezase ilex, iederă şi cetină de brad în jurul şemineului, pe lângă ramele ferestrelor şi sub formă de grămăjoară pe mijlocul mesei. Căminul era plin cu buşteni, peste care şuiera şi trosnea un foc vesel.

— Eu şi Françoise ne-am gândit că vă va face plăcere să aveţi un Crăciun festiv, zise Henry, îmbujorându-se.

„Cerbul şi Coroana“ reprezenta traiul urban din secolul al şaisprezecelea în cea mai bună formă a lui. Salonul era mare, însă părea tihnit şi confortabil. Zidul vestic era acoperit cu ferestre formate din mai multe ochiuri de geam ce dădeau către Water Lane. Erau perfect amplasate ca să poţi urmări trecătorii, şi sub ele, încastrată în perete, se întindea o laviţă căptuşită cu perne. Lambriuri sculptate încălzeau pereţii, toate acoperite cu flori răsucite şi ramuri de viţă.

Mobila din încăpere era puţină, dar bine făcută. O canapea lată şi două fotolii adânci aşteptau lângă şemineu. Masa de stejar din mijlocul camerei era deosebit de frumoasă, lată de niciun metru, însă destul de lungă, iar picioarele îi fuseseră decorate cu chipurile delicate ale unor cariatide şi statuete. Un candelabru cu lumânări atârna deasupra mesei, putând fi ridicat şi coborât cu ajutorul unui sistem de scripeţi suspendat de plafon. Capete de lei sculptate răgeau de pe un monstruos dulap în care se păstra o largă varietate de halbe, urcioare, cupe şi pocaluri, însă foarte puţine farfurii, aşa cum stătea bine unei locuinţe de vampiri.

Înainte să ne aşezăm la cina cu gâscă la cuptor, Matthew îmi arătă dormitorul nostru şi biroul lui personal. Amândouă erau de cealaltă parte a holului de la intrare,

vizavi de salon. Ferestre cu frontoane dădeau către curte, făcând ca ambele încăperi să pară simple şi surprinzător de aerisite. Dormitorul avea doar trei piese de mobilier: un pat cu patru piloni, tăblie sculptată şi baldachin din lemn greu, un şifonier înalt cu laterale lambrisate şi o uşă şi un scrin lung şi scund, aflat sub ferestre. Ultimul era încuiat, iar Matthew îmi spuse că în el se aflau armura lui şi câteva arme de rezervă. Henry şi Françoise trecuseră şi pe aici. Şuviţe de iederă se căţărau pe pilonii patului, iar de tăblie fuseseră legate mănuchiuri de ilex.

În vreme ce dormitorul abia dacă părea locuit, biroul lui Matthew era clar bine folosit. Aici se aflau coşuri cu hârtii, saci şi căni pline cu pene, vase cu cerneală, destulă ceară cât pentru confecţionarea a câteva zeci de lumânări, gheme de sfoară şi atâtea scrisori nedesfăcute, încât mi se strânsese inima doar gândindu-mă la ele. Un scaun ce părea confortabil, cu spătar înclinat şi braţe curbate, stătea în faţa unei mese extensibile. Totul era simplu şi practic, mai puţin picioarele grele ale mesei, cu sculpturile lor umflate în formă de cupe.

Deşi eu mă albisem la vederea grămezilor de treburi care îl aşteptau, Matthew era netulburat.

— Toate pot să mai aştepte. Nici măcar spionii nu lucrează în seara de Ajun, îmi spuse el.

La cină am discutat în continuare despre cele mai recente reuşite ale lui Walter şi despre starea uluitoare a traficului din Londra, dar ne-am ţinut departe de subiectele mai puţin plăcute, precum ultimele beţii ale lui Kit şi întreprinzătorul William Shakespeare. După strângerea farfuriilor, Matthew trase o mică masă de joc de lângă perete. Scoase un pachet de cărţi din compartimentul de sub blatul ei şi se apucă să mă înveţe cum să joc în stil elisabetan. Henry tocmai îi convinsese pe Matthew şi Gallowglass să joace „gura dragonului“ – un joc îngrijorător care consta în a da foc câtorva stafide într-un vas cu brandy şi a paria cine poate să înghită cele mai multe – când, din stradă, de sub ferestre, se înălţă cântecul colindătorilor. Nu cântau toţi pe aceeaşi notă, iar cei care

nu cunoşteau versurile inserau detalii scandaloase despre vieţile personale ale lui Iosif şi Maria.

— Poftiţi, milord! zise Pierre, aruncându-i lui Matthew un săculeţ cu monede.

— Avem prăjituri? o întrebă soţul meu pe Françoise.

Ea îl privi ca şi cum Matthew şi-ar fi pierdut minţile.

— Sigur că avem. Sunt în noul dulap pentru mâncare de pe palier, acolo unde mirosul lor nu poate deranja pe nimeni, răspunse Françoise şi arătă în direcţia scărilor. Anul trecut le-aţi dat vin, dar cred că în seara asta nu au nevoie.

— Merg cu tine, Matt, se oferi Henry. Îmi place să aud un cântec frumos în seara de Ajun.

Apariţia lui Matthew şi Henry la parter fu întâmpinată cu o creştere hotărâtă a volumului corului. Când colindătorii ajunseră la un final mai degrabă nesincronizat, Matthew le mulţumi şi împărţi monede. Henry oferi prăjiturile, care stârniră multe plecăciuni şi numeroase „mulţumesc, milord“ rostite în şoaptă, căci se răspândise vestea că acesta era contele de Northumberland. Colindătorii porniră spre o altă casă, conform unei misterioase ordini a priorităţilor care sperau ei că le va asigura cele mai bune gustări şi recompense.

Curând n-am mai reuşit să-mi înăbuş căscatul, iar Henry şi Gallowglass se apucară să-şi strângă mănuşile şi mantiile. Când se îndreptară către uşă, amândoi zâmbeau ca nişte peţitori satisfăcuţi. Matthew veni lângă mine în pat şi mă ţinu în braţe până când am adormit, fredonându-mi colinde şi numind numeroasele clopote de la biserici, pe măsură ce acestea sunau ora exactă.

— Acestea sunt de la Saint Mary-le-Bow, zise el, ascultând sunetele oraşului. Şi de la Saint Katherine Cree.

— Acela e de la Saint Paul? am întrebat auzind un sunet prelung, ca de goarnă.

— Nu. Fulgerul care a doborât turla a distrus şi clopotele, zise el. Acela e de la Saint Saviour. Am trecut pe lângă el în drum spre oraş.

Restul bisericilor londoneze prinseră din urmă catedrala

din cartierul Southwark[85]. În sfârşit, un clopot rătăcit încheie procesiunea cu un dangăt strident, ultimul sunet pe care l-am auzit înainte ca somnul să pună stăpânire pe mine.

La miezul nopţii am fost trezită de o conversaţie ce venea dinspre biroul lui Matthew. Am pipăit patul, însă el nu mai era lângă mine. Fâşiile din piele care ţineau salteaua scârţâiră şi se întinseră când am sărit pe podeaua rece. Am început să tremur şi mi-am aruncat pe umeri un şal, după care am ieşit din cameră.

Judecând după bălţile de ceară topită din sfeşnicele goale, Matthew lucra de ore întregi. Pierre era împreună cu el, lângă rafturile clădite într-o nişă din dreptul şemineului. Arăta de parcă ar fi fost târât pe spate prin noroiul Tamisei în vremea refluxului.

— Am fost prin tot oraşul cu Gallowglass şi prietenii lui irlandezi, murmură Pierre. Dacă scoţienii mai au vreo informaţie despre directorul şcolii, n-o vor divulga, milord.

— Care director al şcolii?

Am păşit în cameră. Atunci am dat cu ochii de uşa îngustă ascunsă în lambriurile din lemn.

— Îmi pare rău, *madame.* N-am vrut să vă trezesc.

Groaza lui Pierre era vizibilă prin straturile de murdărie, iar duhoarea care îl însoţea îmi făcu ochii să lăcrimeze.

— E în regulă, Pierre. Du-te! Te caut eu mai târziu.

Matthew aşteptă ca servitorul lui să plece, scârţâind din pantofi la fiecare pas. Ochii îi alunecară apoi înspre umbrele de lângă şemineu.

— Camera aflată în spatele acelei uşi n-a făcut parte din turul de primire pe care mi l-ai oferit, i-am atras eu atenţia, apropiindu-mă. Ce s-a mai întâmplat acum?

— Noi veşti din Scoţia. Un juriu l-a condamnat pe un vrăjitor numit John Fian, un învăţător din Prestonpans, la moarte. Câtă vreme eu am fost plecat, Gallowglass a încercat să afle cât adevăr stă în spatele acuzaţiilor, dacă există vreunul. E învinuit că l-a venerat pe Satana, că a dezmembrat cadavrele într-un cimitir, că transforma

[85] Cartier vechi al Londrei, în care se află o cunoscută catedrală Saint Saviour (n.red.)

picioare de cârtiţă în monede de argint, ca să nu rămână niciodată fără bani, şi că a fost pe mare pe un vas, împreună cu diavolul şi Agnes Sampson, pentru a zădărnici politicile regelui. Matthew aruncă o hârtie pe masa din faţa lui. Din câte îmi dau seama, Fian e unul dintre cei pe care obişnuiam să-i numim *tempestarii* şi nimic mai mult.

— Un vrăjitor al vântului sau poate un vrăjitor al apei, am spus, traducând termenul nefamiliar.

— Da, încuviinţă Matthew dând din cap. Fian mai câştiga pe lângă salariul de învăţător provocând furtuni cu tunete în perioadele de secetă şi dezgheţuri timpurii, atunci când părea că iarna scoţiană n-o să se mai sfârşească niciodată. Conform tuturor relatărilor, consătenii lui îl venerau. Până şi elevii lui n-au avut decât cuvinte de laudă pentru el. Poate că o fi avut şi ceva puteri de clarvăzător, se spune că ar fi prevăzut morţile oamenilor, însă asta poate fi doar o născocire a lui Kit menită să înfrumuseţeze povestea pentru publicul englez. După cum îţi aminteşti, el e obsedat de clarviziunea vrăjitoarelor.

— Noi, vrăjitoarele, suntem vulnerabile în faţa schimbărilor de dispoziţie ale vecinilor noştri, Matthew. Când suntem tratate cu prietenie, când gonite din oraş. Sau mai rău.

— Ceea ce i s-a întâmplat lui Fian a fost, cu siguranţă, mai rău, zise Matthew cu un aer întunecat.

— Îmi închipui, am spus, cutremurându-mă.

Dacă Fian fusese torturat asemenea lui Agnes Sampson, probabil că primise moartea ca pe o binecuvântare.

— Ce e în camera aceea?

Matthew se gândi să-mi spună că era un secret, dar se abţinu cu înţelepciune. Se ridică în picioare.

— Ar fi mai bine dacă ţi-aş arăta. Rămâi lângă mine! Încă nu s-au ivit zorii şi nu putem lua o lumânare acolo ca să nu fie văzută de afară. Nu vreau să te împiedici.

Am încuviinţat în tăcere şi l-am luat de mână.

Am trecut pragul într-o încăpere lungă, cu un şir de ferestre abia puţintel mai mari decât nişte ambrazuri sub

streaşină. După câteva clipe, ochii mi se obişnuiră cu întunericul, şi siluete cenuşii începură să se contureze în beznă. Două vechi scaune de grădină împletite din ramuri de salcie stăteau faţă în faţă, cu spătarele curbate. Băncuţe joase, uzate, erau aşezate pe două rânduri în mijlocul încăperii. Pe fiecare se afla o stranie mulţime de obiecte: cărţi, hârtii, scrisori, pălării şi haine. Din dreapta luceau metale: săbii, aşezate cu mânerele în sus şi vârfurile în jos. O grămadă de pumnale se odihneau pe podea în apropiere. Se auziră un scârţâit şi sunetul unor paşi mici şi grăbiţi.

— Şobolani.

Vocea lui Matthew era neutră, însă eu nu m-am putut abţine să-mi strâng cămaşa de noapte în jurul picioarelor.

— Eu şi Pierre facem ce putem, dar e imposibil să scăpăm complet de ei. Toate hârtiile astea li se par irezistibile.

Făcu un semn în sus, şi în clipa aceea am observat pentru prima oară bizarele festoane de pe pereţi.

M-am furişat mai aproape şi m-am uitat la ghirlande. Fiecare atârna pe câte o sfoară subţire, răsucită, fixată în tencuială cu ajutorul unui cui cu cap pătrat. Sfoara fusese trecută prin colţul din stânga sus al unei serii de documente. Nodul de la capătul sforii fusese aruncat înapoi în sus şi trecut împrejurul aceluiaşi cui, dând naştere unui fel de coroniţă din hârtie.

— Unul dintre primele fişete ale lumii. Zici că păstrez prea multe secrete, spuse el blând şi întinse mâna să înşface una dintre ghirlande. Le poţi pune şi pe astea la socoteală.

— Dar sunt cu miile.

Cu siguranţă, nici măcar un vampir bătrân de o mie cinci sute de ani nu putea să deţină atât de multe.

— Sunt, fu de acord Matthew. Mă urmări în vreme ce-mi roteam privirea prin cameră, studiind arhiva pe care o păstra. Noi ne amintim ceea ce alte fiinţe vor să uite, iar asta le permite Cavalerilor lui Lazăr să-i ocrotească pe cei aflaţi în grija lor. Câteva dintre secrete sunt din vremea

bunicului reginei. Majoritatea dosarelor mai vechi au fost deja mutate la Sept-Tours, ca să fie în siguranţă.

— Atâtea urme pe hârtie, am murmurat, şi toate duc în cele din urmă la tine şi la familia de Clairmont.

Camera începu să se estompeze până când n-am mai zărit decât buclele şi spiralele de cuvinte deşirându-se în lungi fire împletite. Formau o hartă a conexiunilor ce lega între ele subiecte, autori, date. Era aici ceva ce trebuia să înţeleg, în toate aceste rânduri încrucişate…

— De când ai adormit tot răsfoiesc hârtiile astea, căutând referiri la Fian. M-am gândit că ar putea fi menţionat pe undeva ceva ce ar explica motivul pentru care vecinii s-au întors împotriva lui, zise Matthew, conducându-mă înapoi în biroul lui. Trebuie să existe un tipar care să explice de ce oamenii se poartă aşa.

— Dacă ai să-l găseşti, colegii mei istorici vor fi nerăbdători să-l afle. Dar înţelegerea cazului lui Fian nu-ţi garantează că vei putea preveni repetarea situaţiei.

Expresia încordată de pe chipul lui Matthew îmi dovedi că vorbele mele îşi atinseseră ţinta.

— Şi sunt destul de sigură că până acum n-ai cercetat niciodată atât de atent problema asta.

— Nu mai sunt bărbatul care închidea ochii la toată această suferinţă şi nu vreau să redevin cel care am fost. Matthew îşi trase scaunul şi se lăsă greu pe el. Trebuie să pot face ceva.

L-am luat în braţe. Chiar şi aşezat, Matthew era atât de înalt, încât creştetul capului său îmi atingea coastele. Se cuibări la pieptul meu. Rămase neclintit, apoi se retrase încet, cu privirea fixată pe abdomenul meu.

— Diana. Eşti…

Se opri.

— … însărcinată? Mă gândeam eu, am spus pe un ton neutru. Ciclul mi-a tot venit neregulat încă de la episodul cu Juliette, aşa că n-am fost sigură. Mi s-a făcut rău pe drumul din Calais până în Dover, însă apele au fost agitate, iar peştele pe care l-am mâncat înainte să plecăm avea cu siguranţă un gust suspect.

Matthew continua să se holbeze la burta mea. Eu am trăncănit nervoasă mai departe:

— Profesorul meu de igienă din liceu avea dreptate: chiar poţi rămâne gravidă de prima dată când faci sex cu un tip nou.

Făcusem socoteala şi eram destul de sigură că fătul fusese conceput în weekendul cu nunta.

El rămânea încă tăcut.

— Spune ceva, Matthew!

— E imposibil. Soţul meu părea uluit. Tot ce are legătură cu noi e imposibil.

Mi-am dus o mână tremurândă înspre stomac.

Matthew îşi împleti degetele cu ale mele şi se uită în sfârşit în ochii mei. Am fost surprinsă de ceea ce am văzut în privirea lui: uimire, mândrie şi o urmă de panică. Apoi îmi zâmbi. Era întruchiparea bucuriei desăvârşite.

— Dacă n-o să fiu o mamă bună? am întrebat neîncrezătoare. Tu ai mai fost tată, ştii ce să faci.

— Vei fi o mamă minunată, fu răspunsul lui prompt. Copiii nu au nevoie decât de dragoste, de un adult care să-şi asume răspunderea pentru ei şi de un loc moale pe care să aterizeze. Matthew mişcă mâinile noastre încleştate peste abdomenul meu, într-o mângâiere gingaşă. Pe primele două o să le înfruntăm împreună. Ultima va rămâne în seama ta. Cum te simţi?

— Din punct de vedere fizic, un pic obosită şi îngreţoşată. Din punct de vedere emoţional, nici nu ştiu de unde să încep, am spus şi am tras aer în piept, tremurând. E normal să fiu speriată, înverşunată şi tandră în acelaşi timp?

— Da. Şi încântată, şi îngrijorată, şi moartă de frică, spuse el cu blândeţe.

— Ştiu că e ridicol, dar îmi tot fac probleme că magia mea l-ar putea răni pe copil, chiar dacă mii de vrăjitoare nasc în fiecare an.

„Dar ele nu sunt căsătorite cu vampiri.“

— N-a fost o concepţie normală, zise Matthew, citindu-mi gândurile. Totuşi nu cred că trebuie să te

nelinişteşti.

O umbră îi străbătu privirea. Practic, îl vedeam adăugând un nou motiv de îngrijorare pe listă.

— Nu vreau să spun nimănui. Nu încă. M-am gândit la camera de alături. Mai încape un secret în viaţa ta? Cel puţin pentru un timp?

— Sigur, răspunse imediat Matthew. Sarcina ta n-o să se vadă vreme de încă vreo câteva luni. Însă Françoise şi Pierre îşi vor da seama curând după mirosul tău, dacă n-au aflat deja. La fel Hancock şi Gallowglass. Din fericire, vampirii nu obişnuiesc să pună întrebări personale.

Am râs încet.

— Era normal ca eu să fiu cea care să dezvăluie secretul. Tu eşti cumplit de protector, deci nimeni n-ar bănui ce ascunzi luându-se după comportamentul tău.

— Nu fi atât de sigură, spuse el, zâmbind larg.

Matthew îşi îndoi degetele peste ale mele. Era un gest vădit protector.

— Dacă o să mă tot atingi aşa, lumea o să se prindă destul de repede, am încuviinţat sec, mângâindu-l pe umăr.

El se înfioră.

— Se presupune că n-ar trebui să te cutremuri când simţi ceva cald.

— Nu de asta tremur.

Matthew se ridică, acoperind lumina lumânărilor. Când l-am văzut, inima mea înţelese. El zâmbi, auzindu-i bătăile uşor neregulate, şi mă trase înspre pat. Ne-am dezbrăcat de haine, aruncându-le pe podea, unde aterizară în două grămăjoare albe ce reflectau lumina dinspre ferestre.

Atingerile lui Matthew erau uşoare ca nişte fulgi în vreme ce urmărea măruntele schimbări ce se petreceau deja în trupul meu. Stărui asupra fiecărui centimetru de piele gingaşă, însă atenţia lui răcoroasă nu făcea decât să-mi sporească neliniştea în loc s-o aline. Fiecare sărut era la fel de încâlcit şi de complex ca sentimentele noastre legate de naşterea unui copil. În acelaşi timp, cuvintele pe care mi le şoptea în întuneric mă încurajau să mă concentrez doar asupra lui. Când n-am mai putut suporta,

Matthew mă pătrunse cu mişcări lente şi blânde, asemenea sărutărilor sale.

Mi-am arcuit spatele pentru a mări suprafaţa de contact dintre noi. Matthew rămase nemişcat la intrarea în pântecul meu. Şi în acea clipă scurtă, dar veşnică, tată, mamă şi copil au fost atât de apropiaţi pe cât puteau fi trei fiinţe.

— Întreaga mea inimă, întreaga mea viaţă, promise el, mişcându-se în interiorul meu.

Am ţipat. Matthew mă ţinu strâns până când tremurul se potoli. Apoi îşi croi drum de sărutări în josul trupului meu, pornind de la al treilea ochi al vrăjitoarei, continuând cu buzele, gâtul, clavicula, plexul solar, buricul şi, în sfârşit, abdomenul.

Se uită în jos către mine, clătină din cap şi îmi aruncă un rânjet copilăresc.

— Am făcut un copil, spuse el năucit.

— Am făcut, am încuviinţat, întorcându-i zâmbetul.

Îşi strecură umerii între coapsele mele, despărţindu-le. Cu un braţ înfăşurat în jurul genunchiului meu şi cu celălalt răsucit împrejurul celeilalte coapse, astfel încât mâna să simtă locul unde bătea pulsul, îşi lăsă capul în jos pe burta mea ca pe o pernă şi scoase un oftat mulţumit. Tăcut, ascultă vuietul blând al sângelui care acum îl ţinea în viaţă pe copilul nostru. Când îl auzi, îşi înclină capul şi mă privi în ochi. Zâmbi cu un zâmbet strălucitor şi sincer, apoi îşi reluă veghea.

În bezna luminată de lumânări a dimineţii de Crăciun, am simţit forţa tăcută a iubirii împărtăşite. Nu mai eram un meteor singuratic ce se mişca prin spaţiu şi timp, ci devenisem parte a unui complex sistem planetar. Trebuia să învăţ cum să-mi păstrez propriul centru gravitaţional în vreme ce eram smucită încoace şi încolo de astre mai mari şi mai puternice decât mine. Altfel Matthew, familia de Clairmont, copilul nostru, dar şi Congregaţia riscau să mă arunce de pe orbită.

Timpul pe care îl petrecusem cu mama mea fusese prea scurt, însă în şapte ani mă învăţase multe. Îmi aminteam

dragostea ei necondiţionată, îmbrăţişările ce păreau să cuprindă zile întregi şi felul în care avea mereu dreptate atunci când eu simţeam nevoia asta. Era aşa cum spusese Matthew: copiii au nevoie de dragoste, de o sursă sigură de confort şi de un adult dornic să-şi asume răspunderea pentru ei.

Era vremea să încetez a mai trata sejurul nostru aici ca pe un seminar avansat în tainele Angliei shakespeariene şi să-l recunosc drept ultima şi cea mai bună ocazie pentru mine de a pricepe cine sunt, astfel încât să-mi pot ajuta copilul să-şi înţeleagă locul în lume.

Dar mai întâi trebuia să găsesc o vrăjitoare.

Capitolul 16

Ne-am petrecut weekendul în linişte, savurându-ne secretul şi îngăduindu-ne speculaţiile pe care le fac toţi viitorii părinţi. Oare cel mai nou membru al clanului de Clairmont va avea păr negru ca tatăl lui şi ochii mei albaştri? Oare va fi pasionat de ştiinţă sau de istorie? Va fi îndemânatic precum Matthew sau va avea două mâini stângi ca mine? În ceea ce priveşte sexul copilului, aveam păreri diferite. Eu eram convinsă că e băiat, iar Matthew se arăta la fel de sigur că e fată.

Extenuaţi şi fericiţi, am renunţat o vreme la gândurile despre viitor pentru a admira Londra secolului al şaisprezecelea din camerele noastre, de la căldură. Am început cu ferestrele ce dădeau către Water Lane, pe care eu am căutat cu privirea turnurile îndepărtate ale Abaţiei Westminster, şi am terminat pe scaune trase lângă ferestrele dormitorului, de unde puteam zări Tamisa. Nici vântul, nici faptul că era ziua dedicată de creştini odihnei nu-i împiedicau pe luntraşi să-şi vadă de afacerile lor, făcând livrări şi transportând pasageri. În capătul străzii noastre, un grup de vâslaşi ce-şi aşteptau clienţii se îngrămădise pe treptele care coborau înspre apă, în timp ce bărcile lor goale se legănau în sus şi în jos pe valuri.

După-amiază, în timpul mareei, Matthew îmi împărtăşi amintirile sale despre oraş. Îmi povesti despre o perioadă din secolul al cincisprezecelea în care Tamisa rămăsese îngheţată vreme de peste trei luni, atât de mult, încât pe gheaţă fuseseră ridicate dughene temporare pentru a-i servi pe trecători. Îşi mai aminti şi despre anii neproductivi pe care şi-i petrecuse la hanul Thavies, unde trecuse pentru a patra şi ultima dată prin ritualul studierii dreptului.

— Mă bucur că ai apucat să vezi Londra înainte să

plecăm, spuse el, strângându-mă de mână.

Unul câte unul, oamenii îşi aprindeau lămpile, atârnându-le de prova bărcilor sau aşezându-le în ferestrele caselor şi hanurilor.

— O să încercăm chiar să facem o scurtă vizită la Royal Exchange.

— Ne întoarcem la Woodstock? am întrebat nedumerită.

— Pentru scurtă vreme, eventual. Pe urmă revenim în vremea noastră.

M-am uitat lung la el, prea speriată ca să mai vorbesc.

— Nu ştim la ce să ne aşteptăm în timpul sarcinii, iar pentru siguranţa ta şi a copilului trebuie să monitorizăm fătul. Sunt analize de făcut, şi ar fi o idee bună să avem mai întâi o ecografie. În plus, îmi imaginez că vrei vrea să fii împreună cu Sarah şi cu Emily.

— Dar, Matthew, am protestat, încă nu putem merge acasă! Nu ştiu cum.

El întoarse capul.

— Em mi-a explicat clar înainte să plecăm. Pentru a călători înapoi în timp, ai nevoie de trei obiecte care să te ducă acolo unde vrei să mergi. Pentru a călători înainte ai nevoie de meşteşugul vrăjitoriei, însă eu nu pot face vrăji. Ăsta e motivul pentru care am venit.

— Nu se poate să duci sarcina până la termen aici, zise Matthew, sărind de pe scaunul său.

— Femeile fac copii şi în secolul şaisprezece, am spus cu blândeţe. În plus, nu mă simt deloc schimbată. E imposibil să fiu gravidă de mai mult de câteva săptămâni.

— Vei fi suficient de puternică să ne duci pe amândoi înapoi în viitor? Nu, trebuie să plecăm cât putem de repede şi cu mult înainte ca fetiţa să se nască, zise Matthew, şi se opri. Şi totuşi, dacă o călătorie în timp îi face rău fătului? Magia e una, însă asta…

Se aşeză brusc.

— Nu s-a schimbat nimic, i-am spus pe un ton liniştitor. Copilul nu poate să fie mai mare decât un bob de orez. Acum, că ne aflăm la Londra, n-ar trebui să ne fie greu să găsim pe cineva care să mă ajute cu magia. Ba poate chiar

pe cineva care înţelege călătoriile în timp mai bine decât Sarah şi Em.

— E cât un bob de linte, spuse Matthew. Rămase pe gânduri câteva clipe, apoi luă o decizie: Până la şase săptămâni toate fazele mai critice ale dezvoltării fătului vor fi avut loc. Ar trebui să ai suficient timp.

Vorbea ca un doctor, nu ca un tată. Începeam să-i prefer crizele de furie medievală obiectivităţii lui moderne.

— Asta înseamnă că-mi rămân doar câteva săptămâni. Şi dacă am nevoie de şapte?

Dacă Sarah ar fi fost în încăpere, l-ar fi avertizat că judecata mea cumpănită nu e un semn bun.

— Şapte săptămâni ar fi bine, zise Matthew, pierdut în propriile gânduri.

— O, păi aşa e bine! Nu mi-ar plăcea deloc să mă simt zorită când e vorba de ceva atât de important precum a-mi da seama cine sunt.

M-am îndreptat cu paşi mari către el.

— Diana, nu asta…

Acum stăteam nas în nas.

— N-am nicio şansă să fiu o mamă bună dacă nu aflu mai multe despre puterea din sângele meu.

— Nu-i face bine…

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui că nu-i face bine copilului! Nu sunt un *recipient!* Acum eram în culmea furiei. Mai întâi mi-ai vrut sângele pentru experimentele tale ştiinţifice, acum vrei copilul.

Matthew, naiba să-l ia, stătea tăcut, cu braţele încrucişate şi o privire dură în ochii cenuşii.

— Ei bine? l-am întrebat.

— Ei bine, ce? Se pare că participarea mea la această conversaţie nu e necesară. Deja îmi termini propoziţiile. Ai putea foarte bine să le şi începi.

— N-are nicio legătură cu hormonii mei, am zis.

Mi-am dat prea târziu seama că această afirmaţie era suficientă pentru a dovedi de fapt contrariul.

— Nici nu m-am gândit la hormoni înainte să-i pomeneşti tu.

— Nu aşa a părut.

Matthew ridică din sprâncene.

— Sunt aceeaşi persoană ca acum trei zile. Sarcina nu e o boală şi nu anulează motivele pentru care ne aflăm aici. Nici măcar n-am avut ocazia să căutăm cum trebuie *Ashmole 782.*

— *Ashmole 782?* Soţul meu scoase un sunet care-i arăta nervozitatea. Totul s-a schimbat, şi tu *nu* mai eşti aceeaşi persoană. Nu putem ascunde sarcina asta la infinit. În doar câteva zile, orice vampir va putea simţi mirosul schimbărilor din trupul tău. Curând după aceea îşi va da seama şi Kit, iar el va pune întrebări despre tată. Căci nu pot fi eu acela, nu? O vrăjitoare însărcinată care trăieşte cu un vampir va stârni animozitatea tuturor fiinţelor supranaturale din oraş, chiar şi pe a celor cărora nu le pasă prea mult de legământ. Cineva s-ar putea plânge Congregaţiei. Tata ne va cere să ne întoarcem la Sept-Tours pentru siguranţa ta, iar eu nu pot răbda să-mi mai iau o dată rămas-bun de la el.

Vocea îi devenea tot mai intensă cu fiecare problemă expusă.

— Nu m-am gândit…

— Nu, mă întrerupse Matthew, nu te-ai gândit. N-ai fi avut cum. Dumnezeule, Diana! Până acum noi doi am trăit într-o căsătorie interzisă. Asta nu e ceva singular. Acum îmi porţi copilul. Nu numai că ăsta e un lucru singular, dar alte fiinţe cred că e imposibil. Încă trei săptămâni, Diana. Nicio clipă în plus.

Era de neclintit.

— S-ar putea ca până atunci să nu găseşti o vrăjitoare care să consimtă să ne ajute, am insistat. Din cauza a ceea ce se petrece în Scoţia.

— Cine vorbeşte aici despre consimţământ?

Zâmbetul lui Matthew îmi dădu fiori reci.

— Mă duc în salon să citesc.

M-am răsucit către dormitor. Îmi doream să fiu cât mai departe de el cu putinţă. Însă soţul meu mă aştepta în uşă, blocându-mi drumul cu braţul.

— Nu vreau să te pierd, Diana, zise el pe un ton autoritar, dar calm. Nu ca să caut un manuscris alchimic şi nu de dragul unui copil nenăscut.

— Iar eu nu vreau să mă pierd pe mine însămi, i-am răspuns. Nu ca să-ţi satisfac ţie nevoia de control. Nu înainte de a afla cine sunt.

* * *

Luni stăteam din nou în salon, răsfoind *Regina zânelor* şi înnebunind de plictiseală, când uşa se deschise. „Vizitatori.“ Nerăbdătoare, am închis cartea cu un pocnet.

— Nu credeam c-o să-mi mai fie cald vreodată.

Walter stătea în prag, cu apa picurându-i din haine. Lângă el erau George şi Henry, care arătau amândoi la fel de jalnic.

— Bună ziua, Diana!

Henry strănută, mă salută cu o plecăciune formală, apoi se îndreptă către şemineu şi îşi întinse degetele înspre foc gemând.

— Unde e Matthew? am întrebat, făcându-i semn lui George să se aşeze.

— Cu Kit. I-am lăsat la un librar. Walter arătă în direcţia Catedralei Saint Paul. Sunt lihnit. Friptura pe care Kit a comandat-o la cină era de nemâncat. Matt zicea că Françoise ar trebui să ne facă ceva de mâncare.

Zâmbetul poznaş de pe faţa lui Raleigh îi trădă minciuna.

Băieţii erau deja la a doua porţie de mâncare şi la a treia de vin când Matthew ajunse acasă împreună cu Kit, aducând un braţ de cărţi şi purtând o podoabă completă de păr facial, graţie unuia dintre acei bărbieri vrăjitori despre care tot auzisem. Noua lui mustaţă tunsă se potrivea cu lăţimea gurii lui, iar barba mică era elegantă şi bine conturată. Pierre îl urma îndeaproape, cărând un sac de pânză plin cu pătrate şi dreptunghiuri din hârtie.

— Slavă Domnului! spuse Walter, dând din cap apreciativ înspre barbă. Acum arăţi ca tine.

— Bună, dragostea mea! spuse Matthew, sărutându-mă

pe obraz. Mă mai recunoşti?

— Da, chiar dacă arăţi ca un pirat, am spus râzând.

— E adevărat. El şi Walter par fraţi acum, recunoscu Henry.

— De ce insişti să-i spui pe nume nevestei lui Matthew, Henry? Doamna Roydon a intrat sub tutela ta? Acum ţi-e soră? Altfel încep să cred că plănuieşti o seducţie, bombăni Marlowe, trântindu-se pe un scaun.

— Nu mai stârni cuibul de viespi, Kit! îl avertiză Walter.

— Am întârziat cu cadourile de Crăciun, spuse Matthew şi împinse înspre mine teancul lui de cărţi.

— Cărţi.

Era deconcertant să le văd atât de noi: scârţâitul legăturilor strânse care protestau când erau deschise pentru prima dată, mirosul hârtiei şi aroma cernelii. Mă obişnuisem să cunosc astfel de volume într-o stare uzată, în sălile de lectură ale bibliotecilor, nu aşezate pe masa la care mâneam. Deasupra lor era un caiet alb care să-l înlocuiască pe cel aflat încă la Oxford. Urma o carte de rugăciuni, superb legată, a cărei pagină de titlu era ornată cu silueta întinsă a patriarhului biblic Isaia. Un copac rămuros se înălţa din stomacul lui. M-am încruntat. De ce-mi adusese Matthew o carte de rugăciuni?

— Întoarce pagina! mă îndemnă el, ţinându-şi mâna grea şi neclintită pe spatele meu.

Pe cealaltă parte a foii era o xilogravură ce o reprezenta pe regina Elisabeta îngenuncheată în rugăciune. Schelete, figuri biblice şi virtuţi clasice decorau fiecare pagină. Cartea era o combinaţie de text şi imagine, întocmai ca tratatele alchimice pe care le studiam.

— E exact genul de carte pe care ar deţine-o o doamnă măritată respectabilă, spuse Matthew rânjind şi îşi coborî vocea în chip conspirativ. Asta ar trebui să-ţi îndeplinească dorinţa de a păstra aparenţele. Dar nu-ţi face griji! Următoarea nu e deloc respectabilă.

Am pus deoparte cartea de rugăciuni şi am luat volumul gros pe care mi-l întindea soţul meu. Paginile erau cusute şi vârâte într-un înveliş protector din piele groasă. Tratatul

promitea să explice simptomele şi tratamentele tuturor bolilor cunoscute omenirii.

— Cărţile religioase sunt cadouri populare şi uşor de vândut. Volumele despre medicină au un public mai restrâns şi sunt prea costisitoare pentru a fi legate fără un comision, îmi explică Matthew în vreme ce pipăiam coperta moale şi-mi întinse un alt volum. Din fericire, comandasem deja un exemplar legat al cărţii ăsteia. E proaspăt ieşită de sub tipar şi e menită să devină un bestseller.

Exemplarul în cauză era îmbrăcat în piele simplă, neagră, cu câteva aplice din argint drept ornamente. În interior se afla prima ediţie din *Arcadia* lui Philip Sidney[86]. Am început să râd, amintindu-mi cât de mult o detestasem în liceu.

— O vrăjitoare nu poate trăi doar cu rugăciuni şi medicină.

În ochii lui Matthew juca un licăr poznaş. Când dădu să mă sărute, mustaţa lui mă gâdilă.

— Îmi va trebui ceva timp să mă obişnuiesc cu noua ta faţă, i-am spus, râzând şi frecându-mi buzele ca să îndepărtez neaşteptata senzaţie.

Contele de Northumberland se uită la mine ca la un cal ce avea nevoie de un program de antrenament.

— Aceste câteva titluri n-o vor ţine pe Diana ocupată pentru multă vreme. E obişnuită să aibă o activitate mai variată.

— Cum spui tu. Dar nu prea poate să hoinărească prin oraş şi să dea ore de alchimie. Matthew strânse amuzat din buze. Cu fiecare oră, accentul şi vorbele i se modelau tot mai mult după cerinţele vremii. Se aplecă deasupra mea, mirosi cana cu vin şi se strâmbă. E pe aici vreo băutură

[86] Sir Philip Sidney (1554-1586), curtean, om politic, soldat, poet şi ocrotitor al oamenilor de ştiinţă şi al poeţilor, a fost considerat gentlemanul ideal al epocii sale. În 1580 a terminat prima versiune a romanului cavaleresc *Arcadia,* despre care spunea, cu obişnuitul lui aer nonşalant, că e „un flecuşteţ, şi încă unul tratat cu superficialitate”, deşi era vorba despre o naraţiune de 180 000 de cuvinte. (n.tr.)

căreia să nu-i fi fost adăugate cuişoare şi piper? Miroase oribil.

— Dianei s-ar putea să-i placă tovărăşia lui Mary, sugeră Henry, care nu auzise întrebarea lui Matthew.

Soţul meu se uită lung la el.

— Mary?

— Au vârste şi temperamente apropiate, cred, şi amândouă sunt tobă de carte.

— Contesa nu e doar învăţată, ci are şi tendinţa de a da foc lucrurilor, observă Kit, turnându-şi încă o cupă generoasă de vin. Îşi vârî nasul în ea şi inspiră adânc. Mirosea cam ca Matthew. Ţine-te departe de alambicurile şi cuptoarele ei, doamnă Roydon, dacă nu vrei un păr pârjolit după ultima modă.

— Cuptoare?

Mă întrebam cine putea fi Mary.

— A, da! Contesa de Pembroke, spuse George, şi ochii îi sclipiră intuind perspectiva unui patronaj.

— În niciun caz!

Odată cu Raleigh, Chapman şi Marlowe, întâlnisem suficiente legende literare cât să-mi ajungă o viaţă. Contesa era cea mai importantă femeie de litere a ţării şi sora lui Sir Philip Sidney.

— Nu sunt pregătită pentru Mary Sidney.

— Nici Mary Sidney nu e pregătită pentru dumneavoastră, doamnă Roydon, dar am impresia că Henry are dreptate. Curând vă veţi plictisi de prietenii lui Matthew şi va trebui să vă căutaţi unii ai dumneavoastră. Fără ei veţi avea tendinţa să vă lăsaţi pradă inactivităţii şi melancoliei, zise Walter şi dădu din cap înspre Matthew. Ar trebui s-o inviţi pe Mary aici ca să luaţi cina împreună.

— Tot cartierul Blackfriars se va opri în loc dacă stimata contesă de Pembroke îşi va face apariţia pe Water Lane. Ar fi mult mai bine s-o trimitem pe doamna Roydon la castelul Baynard. E chiar dincolo de zid, spuse Marlowe, nerăbdător să scape de mine.

— Diana ar trebui să meargă prin oraş, spuse Matthew pe un ton critic.

Marlowe pufni batjocoritor.

— E săptămâna dintre Crăciun şi Anul Nou. Nimeni n-o să fie atent la faptul că două femei împart o cupă cu vin şi nişte bârfe.

— Aş fi bucuros s-o duc eu, se oferi Walter. Poate că Mary va vrea să afle mai multe despre aventura mea în Lumea Nouă.

— Va trebui s-o rogi altă dată pe contesă să investească în Virginia. Dacă Diana merge, voi fi eu cu ea. Privirea lui Matthew deveni tăioasă. Mă întreb dacă Mary cunoaşte vreo vrăjitoare.

— E femeie, nu-i aşa? Trebuie să cunoască, spuse Marlowe.

— Deci să-i scriu, Matt? întrebă Henry.

— Mulţumesc, Hal. Era limpede că Matthew nu se lăsase convins de meritele acestui plan. Apoi oftă. A trecut prea multă vreme de când n-am mai văzut-o. Transmite-i lui Mary că mâine o să-i facem o vizită.

Reticenţa mea iniţială faţă de Mary Sidney se risipea pe măsură ce întâlnirea se apropia. Cu cât îmi aminteam – şi descopeream – mai multe despre contesa de Pembroke, cu atât deveneam mai entuziasmată.

Françoise era teribil de neliniştită din pricina vizitei şi se agită ore întregi cu hainele mele. Îmi prinse un volan generos în jurul gulerului înalt al unei jachete negre din catifea pe care Maria mi-o croise în Franţa. Îmi spălă şi călcă frumoasa rochie cafenie, cu fâşiile ei de catifea neagră. Mergea bine cu jacheta şi oferea o pată de culoare. După ce m-am îmbrăcat, mă declară acceptabilă, deşi aveam un aer prea sever şi prea german pentru gustul ei.

La prânz, am atacat cât mai devreme nişte tocăniţă cu bucăţi de iepure, din dorinţa de a ne grăbi plecarea. Matthew se lungi bându-şi vinul şi întrebându-mă în latină despre ce făcusem dimineaţă. Avea o expresie diabolică.

— Dacă încerci să mă înfurii, să ştii că reuşeşti! i-am spus după o întrebare deosebit de complicată.

— *Refero mihi in latine, quaeso*[87] zise el pe un ton didactic.

Când am aruncat cu o bucată de pâine spre el, începu să râdă şi se feri.

Henry Percy sosi exact la timp ca să prindă uşor guguloiul de pâine cu o singură mână. Îl puse la loc pe masă fără să comenteze, zâmbi senin şi întrebă dacă eram gata de plecare.

Pierre se materializă fără un sunet din umbrele de lângă intrarea în atelierul de cizmărie şi o porni pe stradă cu un aer temător, cu mâna dreaptă strânsă pe mânerul pumnalului. Când Matthew, în fruntea grupului, coti spre oraş, am ridicat privirea. Vedeam deja Catedrala Saint Paul.

— Puţin probabil să mă rătăcesc cu clădirea asta în cartier, am murmurat.

Pe măsură ce înaintam încet către lăcaşul de cult, simţurile mi se obişnuiau cu haosul şi reuşeam să disting sunete, mirosuri şi imagini individuale. Pâine ce se cocea. Focuri alimentate cu cărbuni. Fum de lemne. Fermentaţie. Gunoi proaspăt spălat de ploi. Lână udă. Am tras adânc aer în piept şi mi-am notat în minte să nu le mai spun studenţilor că, dacă te-ai întoarce în timp, ai fi doborât pe loc de duhoarea îngrozitoare. Lucrul acesta nu părea adevărat, cel puţin nu la sfârşitul lui decembrie.

În vreme ce treceam, bărbaţi şi femei îşi ridicau privirea de la treabă şi se uitau pe ferestre cu o curiozitate nestingherită, dând din cap cu respect când îi recunoşteau pe Matthew şi Henry. Am trecut pe lângă o tipografie, pe lângă un bărbier care tundea părul unui domn şi am ocolit un atelier în plină activitate, unde ciocanele şi căldura dădeau de înţeles că înăuntru se lucra cu metale preţioase.

Când locurile nu mi se mai părură atât de străine, am putut să mă concentrez asupra spuselor oamenilor, a texturii hainelor lor, a expresiilor de pe chipurile lor. Matthew îmi spusese că zona noastră era plină de străini, dar mie îmi suna a turnul Babel. Am întors capul.

[87] Răspunde-mi în latină, te rog (în limba latină în original) (n. red.)

— Ce limbă vorbeşte? am şoptit, aruncând o privire înspre o femeie dolofană care purta o jachetă albastru-verzui închis, tivită cu blană. Era, după cum am observat, croită cam ca a mea.

— Un dialect german, răspunse Matthew, lăsându-şi capul în jos lângă al meu, astfel încât să-l pot auzi prin zgomotul străzii.

Am trecut pe sub arcada unei porţi vechi. Drumul se lărgea într-o stradă ce reuşise, împotriva sorţii, să-şi păstreze mare parte din pavaj. La dreapta noastră, o clădire întinsă, cu mai multe etaje, adăpostea o activitate febrilă.

— Stăreţia dominicană, îmi explică Matthew. După ce regele Henric i-a izgonit pe preoţi[88], clădirea a devenit o ruină, apoi s-a transformat în complex de locuinţe. E greu de spus câţi oameni sunt îngrămădiţi acum acolo.

Aruncă o privire prin curte, unde un zid înclinat din piatră şi lemn se întindea pe toată distanţa dintre clădire şi spatele unei alte case. Un obiect jalnic ce ţinea loc de uşă atârna într-o singură balama.

Matthew ridică privirea spre Saint Paul, apoi se uită iar la mine. Chipul i se îmblânzi.

— La naiba cu precauţia! Vino!

Mă conduse printr-un coridor dintre o porţiune a vechiului zid al oraşului şi o casă ce arăta de parcă ar fi fost pe cale să-şi răstoarne al treilea etaj în capul trecătorilor. Prin pasajul îngust se putea înainta doar pentru că toată lumea mergea în aceeaşi direcţie: în sus, spre nord, în afară. Am fost purtaţi de valul uman către o altă stradă, de data aceasta mult mai lată decât Water Lane. Zgomotul spori odată cu mulţimea.

— Ai spus că oraşul e pustiu de sărbători, am remarcat eu.

— Este, răspunse Matthew.

După vreo câţiva paşi am fost azvârliţi într-un vârtej şi

[88] Printr-o serie de acte şi procese legale, regele Henric al VIII-lea a desfiinţat, între 1536 şi 1541, mănăstirile şi asociaţiile religioase din Anglia (n.red.)

mai puternic. M-am oprit brusc.

Ferestrele Catedralei Saint Paul sclipeau în lumina palidă a după-amiezii. Curtea din jurul bisericii era acoperită de o masă compactă de oameni: bărbaţi, femei, copii, ucenici, servitori, clerici, soldaţi. Cei care nu strigau îi ascultau pe cei care strigau, şi, oriunde te-ai fi uitat, se zăreau numai hârtii. Erau atârnate pe sfori în afara standurilor cu cărţi, bătute în cuie pe orice suprafaţă disponibilă, transformate în cărţi şi fluturate prin faţa privitorilor. Un grup de tineri se înghesuia în jurul unui stâlp acoperit cu afişe fluturând şi îl asculta pe un crainic care anunţa lent diverse locuri de muncă disponibile. Din când în când, câte unul se desprindea de mulţime şi era bătut pe spate în vreme ce îşi scotea pălăria şi pornea să-şi caute slujba aleasă.

— Of, Matthew!

A fost tot ce-am putut să spun.

Oamenii continuau să mişune în jurul nostru, evitând cu grijă vârfurile săbiilor lungi pe care însoţitorii mei le purtau la brâu. O briză îmi făcu gluga să fluture. Am simţit o furnicătură, urmată de o uşoară presiune. Undeva în aglomerata curte a bisericii, o vrăjitoare şi un demon ne simţiseră prezenţa. Trei fiinţe supranaturale care călătoreau împreună cu un nobil erau greu de ignorat.

— Am atras atenţia cuiva, am spus eu.

Matthew nu păru deosebit de îngrijorat. Studie feţele din apropiere.

— A cuiva ca mine sau Kit. Nu a cuiva ca tine.

— Nu încă, spuse el în şoaptă. Să nu vii niciodată aici singură, Diana. Niciodată! Rămâi în Blackfriars cu Françoise! Dacă vrei să mergi mai departe de pasajul acela (Matthew arătă din cap în spatele nostru), eu sau Pierre trebuie să fim cu tine.

Când fu mulţumit că îi luasem avertismentul în serios, mă trase la o parte.

— Hai să mergem s-o vedem pe Mary!

Am luat-o din nou spre sud, către râu, iar vântul îmi lipi fustele de picioare. Deşi coboram dealul, fiecare pas era o

luptă. Când am trecut pe lângă una dintre numeroasele biserici londoneze, se auzi un şuierat slab, şi Pierre dispăru pe o alee. Răsări de pe o alta tocmai când remarcasem o clădire cu aspect familiar, aflată în spatele unui zid.

— Aceea e casa noastră!

Matthew încuviinţă dând din cap şi îmi îndreptă atenţia înspre stradă.

— Iar acela e castelul Baynard.

Era cea mai mare construcţie pe care o văzusem cu excepţia Turnului, a Catedralei Saint Paul şi a siluetei îndepărtate a Abaţiei Westminster. Trei turnuri crenelate erau orientate cu faţa spre apă, legate între ele prin ziduri ce depăşeau cu uşurinţă de vreo două ori înălţimea oricărei case din vecinătate.

— Castelul Baynard a fost construit cu acces în primul rând dinspre râu, Diana, spuse Henry pe ton de scuză în vreme ce coboram pe o altă potecă şerpuitoare. Aceasta e intrarea din spate, şi nu pe aici ar trebui să sosească vizitatorii. Însă e mult mai caldă într-o zi ca asta.

Ne-am strecurat printr-o poartă impunătoare. Doi bărbaţi îmbrăcaţi în uniforme de culoarea cărbunelui împodobite cu însemne maronii, negre şi aurii, se apropiară cu paşi mari pentru a-i identifica pe vizitatori. Unul îl recunoscu pe Henry şi îşi trase tovarăşul de mânecă înainte ca acesta să ne poată lua la întrebări.

— Contele Northumberland!

— Suntem aici pentru a-i face o vizită doamnei contese. Henry îşi aruncă mantia în braţele paznicului. Vezi dacă poţi s-o usuci. Şi găseşte, dacă binevoieşti, ceva cald de băut pentru omul domnului Roydon.

Contele îşi trosni degetele în interiorul mănuşilor din piele şi se strâmbă.

— Desigur, milord, spuse paznicul, privindu-l pe Pierre cu un aer bănuitor.

Castelul era construit în jurul a două uriaşe curţi interioare pătrate, pline de copaci dezgoliţi şi rămăşiţe ale florilor de vară. Am urcat un şir de trepte late şi ne-am

întâlnit cu alţi servitori în livrea, dintre care unii ne-au condus spre solarul contesei: o încăpere primitoare, cu ferestre mari, orientate către sud, cu vedere spre râu. Ofereau o perspectivă la fel de largă asupra Tamisei ca şi cea din Blackfriars.

În ciuda vederii similare, casa noastră nu putea fi confundată cu acest spaţiu impunător şi luminos. Deşi camerele noastre erau mari şi confortabil mobilate, castelul Baynard era un cămin aristocratic – şi o dovedea. Bănci late, acoperite cu perne, flancau şemineul, împreună cu fotolii atât de adânci încât o femeie se putea cuibări într-unul cu toate fustele strânse în jurul ei. Tapiseriile înviorau pereţii din piatră cu modele viu colorate şi scene din mitologia clasică. Erau şi semne că acolo lucra un cărturar: mese acoperite cu cărţi, frânturi de statui antice, obiecte naturale, picturi, hărţi şi alte curiozităţi.

— Domnul Roydon?

Un bărbat cu barbă ascuţită şi păr brunet încărunţit se ridică în picioare. Ţinea într-o mână o tăbliţă, iar în cealaltă, un burete mic.

— Hilliard! spuse Matthew, evident încântat. Ce vânt te aduce pe aici?

— Un comision pentru Lady Pembroke, răspunse bărbatul, fluturându-şi pieptarul. Trebuie să adaug ultimele detalii acestei miniaturi. Vrea s-o aibă cadou de Anul Nou.

Mă studie cu ochii lui căprui şi strălucitori.

— Ah, sigur că tu n-ai cunoscut-o pe proaspăta mea soţie. Diana, domnul este Nicholas Hilliard[89], pictorul de miniaturi.

— Sunt onorată, am spus şi am făcut o reverenţă.

Londra avea mult peste o sută de mii de locuitori. De ce trebuia Matthew să-i cunoască pe toţi cei pe care istoricii urmau să-i considere într-o bună zi importanţi?

— Vă cunosc şi vă admir opera.

[89] Primul mare pictor englez al Renaşterii (1547-1619). Portretele lui lirice reprezintă apogeul artei miniaturilor şi au contribuit mult la limpezirea conceptului de portret. (n.tr.)

— A văzut portretul lui Sir Walter pe care mi l-ai pictat anul trecut, spuse Matthew pe un ton dulceag, acoperindu-mi salutul prea exuberant.

— Una dintre cele mai bune piese ale lui, sunt de acord, spuse Henry, privind peste umărul artistului. Cu toate că aceasta pare menită să rivalizeze cu ea. Ce excelentă asemănare cu Mary, Hilliard! Ai surprins intensitatea privirii ei.

Hilliard părea încântat. Un servitor apăru cu vin, iar cei trei bărbaţi continuară să discute cu glas scăzut, în vreme ce eu examinam un ou de struţ montat în aur şi o cochilie de nautil într-un suport din argint, amândouă aşezate pe o masă alături de nepreţuite instrumente matematice pe care nu îndrăzneam să le ating.

— Matt!

Contesa de Pembroke stătea în pragul uşii, ştergându-şi degetele pătate de cerneală cu o batistă adusă în grabă de menajera ei. M-am întrebat de ce se mai deranja cineva, de vreme ce rochia gri-porumbel a stăpânei era deja stropită, ba chiar şi pârlită pe alocuri. Contesa îşi desprinse veşmântul simplu de pe trup, scoţând la iveală o splendidă ţinută din catifea şi tafta, într-o bogată nuanţă de purpuriu. În vreme ce-i întindea servitoarei echivalentul premodern al halatului de laborator, am simţit un iz distinct de praf de puşcă. Mary îşi ridică o şuviţă cârlionţată ce-i alunecase pe lângă urechea dreaptă. Era o femeie înaltă şi suplă, cu piele albă şi ochi căprui, adânci.

Îşi întinse mâinile în semn de salut.

— Dragul meu prieten! Nu te-am mai văzut de ani de zile, de la înmormântarea fratelui meu Philip.

— Bună ziua, Mary! spuse Matthew, aplecându-se deasupra mâinii ei. Arăţi bine.

— Londra nu-mi prieşte, după cum ştii, dar a devenit o tradiţie să călătorim până aici în timpul festivităţilor prilejuite de aniversarea reginei, şi apoi am rămas în continuare. Lucrez la psalmii lui Philip şi la câteva alte plăsmuiri, aşa că nu mă deranjează foarte mult. Şi există consolări, de pildă revederea unor vechi prieteni.

Vocea lui Mary era diafană, însă sugera o inteligenţă ascuţită.

— Eşti într-adevăr înfloritoare, spuse Henry, salutând-o şi el şi privind-o aprobator pe contesă.

Ochii căprui ai lui Mary se fixară asupra mea.

— Şi ea cine este?

— Fericirea de a te vedea m-a făcut să uit bunele maniere. Lady Pembroke, ea este soţia mea, Diana. Suntem căsătoriţi de curând.

— Bună ziua, milady!

I-am făcut contesei o reverenţă adâncă. Pantofii lui Mary erau incrustaţi cu fantastice broderii din aur şi argint care te duceau cu gândul la Eden, căci reprezentau şerpi, mere şi insecte. Probabil costaseră o avere.

— Bună ziua, doamnă Roydon! zise ea, cu ochii sclipind de amuzament. Acum că am terminat cu asta, hai să fim doar Mary şi Diana! Henry îmi spune că studiezi alchimia.

— Citesc despre alchimie, milady, am corectat-o eu, asta-i tot. Lordul Northumberland e prea generos.

Matthew îmi luă mâna într-a lui.

— Iar tu eşti prea modestă. Ştie o mulţime de lucruri, Mary. Având în vedere că Diana e nou-venită în Londra, Hal s-a gândit că ai putea s-o ajuţi să se deprindă cu oraşul.

— Cu plăcere, spuse contesa de Pembroke. Vino, vom sta lângă fereastră. Maestrul Hilliard are nevoie de lumină puternică pentru a lucra. Câtă vreme el îmi termină portretul, tu îmi vei da toate veştile. În regat se întâmplă puţine lucruri pe care Matthew să nu le observe şi să nu le înţeleagă, Diana, iar eu am petrecut luni întregi acasă, în Wiltshire.

După ce ne-am instalat, servitoarea ei se întoarse aducând un platou cu fructe confiate.

— Ooh! spuse Henry, fluturându-şi bucuros degetele pe deasupra cofeturilor galbene, verzi şi portocalii. Zaharicale! Tu le faci ca nimeni alta.

— Şi o să-i împărtăşesc secretul meu Dianei, zise Mary cu un aer mulţumit. Bineînţeles, odată ce ea va primi

reţeta, s-ar putea să nu mai am niciodată plăcerea companiei lui Henry.

— Ei, Mary, mergi prea departe! protestă el cu gura plină de coajă de portocală glasată.

— Soţul tău e cu tine, Mary, sau treburile reginei îl reţin în Ţara Galilor? se interesă Matthew.

— Contele de Pembroke a părăsit Milford Haven cu câteva zile în urmă, însă ar prefera să meargă la curte, nu să vină aici. Îi am cu mine pe William şi Philip să-mi ţină tovărăşie, şi nu vom mai întârzia mult în oraş, ci vom pleca mai departe, spre Ramsbury. Aerul e mai sănătos acolo.

O umbră de tristeţe îi străbătu chipul. Cuvintele lui Mary îmi amintiră de statuia lui William Herbert din curtea pătrată a Bibliotecii Bodleiene. Bărbatul pe lângă care obişnuiam să trec zilnic în drum spre Duke Humfrey şi unul dintre cei mai mari binefăcători ai bibliotecii era fiul acestei femei[90].

— Câţi ani au copiii tăi? am spus, sperând că întrebarea nu era prea personală.

Chipul contesei se îmblânzi.

— William are zece, iar Philip, doar şase. Fiica mea Anne are şapte ani, însă ea a fost bolnavă luna trecută, iar soţul meu a considerat că trebuie să rămână la Wilton.

— Nimic grav? se încruntă Matthew.

Alte umbre trecură în grabă pe chipul contesei.

— Orice boală care îi afectează pe copiii mei e gravă, spuse ea încet.

— Iartă-mă, Mary! Am vorbit fără să mă gândesc. N-am vrut decât să-ţi ofer tot ajutorul meu.

Vocea soţului meu suna mai grav din cauza regretelor. Conversaţia făcea trimitere la un trecut comun al celor doi care mie îmi era necunoscut.

— Nu o dată i-ai ferit de rău pe cei dragi mie. N-am uitat, Matthew, şi voi apela din nou la tine dacă va fi necesar. Însă Anne a suferit de o febră a copiilor, nimic mai mult. Doctorii m-au asigurat că o să-şi revină. Apoi

[90] William Herbert, conte de Pembroke (1580-1630), a fost cancelar al Universităţii Oxford (n.red.)

Mary se întoarse către mine. Ai copii, Diana?

— Nu încă, am spus, scuturând din cap.

Privirea cenuşie a lui Matthew se opri o clipă asupra mea, apoi zbură. Am tras agitată de poala jachetei.

— Diana n-a mai fost măritată până acum, spuse soţul meu.

— Niciodată?

Contesa de Pembroke era fascinată de această informaţie şi deschise gura ca să mă întrebe mai multe. Matthew îi tăie vorba:

— Tatăl şi mama ei au murit când era mică. N-a fost nimeni care să-i aranjeze o căsătorie.

Simpatia lui Mary se accentuă.

— Din păcate, viaţa unei tinere fete e dependentă de toanele tutorilor ei.

— Într-adevăr.

Matthew ridică o sprânceană spre mine. Îmi închipuiam ce gândea: eram lamentabil de independentă, iar Sarah şi Em erau cele mai puţin capricioase fiinţe de pe pământ.

Conversaţia trecu la subiecte legate de politică şi evenimentele curente. I-am ascultat o vreme cu atenţie, încercând să împac amintirea vagă a unei vechi ore de istorie cu bârfele complicate pe care le schimbau cei trei. Se discuta despre război, despre o posibilă invazie spaniolă, despre simpatizanţii catolici şi despre tensiunile religioase din Franţa, însă numele şi locurile îmi erau deseori necunoscute. În vreme ce mă relaxam în căldura din solarul lui Mary, alinată de sporovăială necontenită, mintea începu să-mi zboare.

— Eu am terminat aici, Lady Pembroke. Servitorul meu, Isaac, vă va livra miniatura până la sfârşitul săptămânii, anunţă Hilliard, strângându-şi uneltele.

— Îţi mulţumesc, maestre Hilliard.

Contesa întinse o mână pe care sclipeau giuvaierele numeroaselor ei inele. Bărbatul i-o sărută, înclină din cap înspre Henry şi Matthew, apoi plecă.

— Aşa un om talentat! zise Mary, schimbându-şi locul pe scaun. A devenit într-atât de popular, încât am avut noroc

să beneficiez de serviciile lui.

Picioarele îi sclipeau în lumina focului. Broderia argintie a pantofilor viu coloraţi reflecta nuanţe de roşu, portocaliu şi auriu. M-am întrebat cine concepuse complicatul model al broderiei. Dacă aş fi fost mai aproape, i-aş fi cerut voie să ating cusăturile. Champier îmi putuse citi carnea cu degetele. Oare un obiect neînsufleţit putea oferi informaţii similare?

Deşi degetele mele nu se aflau deloc în apropierea contesei, am zărit chipul unei tinere. Se uita la o foaie de hârtie pe care era desenat modelul pantofilor lui Mary. Mici găuri făcute de-a lungul liniilor desenului rezolvau misterul felului în care trăsăturile complicate fuseseră transferate pe piele. Concentrându-mă asupra desenului, mintea mea făcu mai mulţi paşi înapoi în timp. Acum o vedeam pe Mary stând alături de un bărbat solid, cu aer încăpăţânat, în faţa unei mese pline cu specimene de insecte şi plante. Amândoi vorbeau cu înflăcărare despre un greier, iar când bărbatul începu să-l descrie în amănunt, Mary îşi luă pana şi îi schiţă conturul.

„Deci Mary e interesată de plante şi insecte, dar şi de alchimie“, m-am gândit eu, căutând greierele pe pantofii ei. Iată-l, pe călcâi! Atât de veridic! Iar albina de pe degetul mare al piciorului drept arăta de parcă ar fi putut să zboare dintr-o clipă într-alta.

Un bâzâit slab îmi umplu urechile când albina negru cu argintiu se desprinse de pe pantoful contesei de Pembroke şi se ridică în aer.

— O, nu! am spus cu răsuflarea tăiată.

— Ce albină ciudată! comentă Henry, dând cu mâna după ea. Insecta bâzâi pe lângă el.

Dar eu mă uitam la şarpele care aluneca de pe piciorul lui Mary, printre rogojinile din papură.

— Matthew!

El ţâşni înainte şi ridică şarpele de coadă. Vietatea îşi despică limba şi sâsâi indignată de un tratament atât de brutal. Răsucindu-şi mâna din încheietură, soţul meu o aruncă în foc, unde şarpele sfârâi pentru o clipă, după care

începu să ardă.

— N-am vrut...

Am lăsat propoziţia neterminată.

— E în regulă, *mon coeur.* Nu te poţi abţine. Matthew îmi atinse obrazul, apoi se uită spre contesa care se holba la pantofii ei rămaşi neasortaţi. Avem nevoie de o vrăjitoare, Mary. E destul de urgent.

— Nu cunosc nicio vrăjitoare, fu răspunsul rapid al contesei de Pembroke.

Soţul meu ridică din sprâncene.

— Niciuna pe care i-aş prezenta-o soţiei tale. Ştii că nu-mi place să vorbesc despre asemenea lucruri, Matthew. Când s-a întors în siguranţă de la Paris, Philip mi-a spus ce eşti. Pe atunci eram un copil şi am înţeles totul ca pe o poveste. Şi aşa îmi doresc să rămână.

— Şi totuşi practici alchimia, observă Matthew. E şi asta o poveste?

— Practic alchimia pentru a înţelege miracolul creaţiei înfăptuit de Dumnezeu! strigă Mary. Nu există niciun fel de... vrăjitorie... în alchimie!

— Ai vrut să spui „niciun fel de rău“.

Ochii lui Matthew erau întunecaţi, iar linia buzelor lui părea ameninţătoare. Contesa dădu instinctiv înapoi.

— Eşti atât de sigură de tine şi de Dumnezeul tău încât pretinzi că ştii ce gândeşte El?

Mary simţi reproşul, dar nu era gata să capituleze.

— Dumnezeul meu şi Dumnezeul tău nu sunt la fel, Matthew.

Soţul meu miji ochii, iar Henry se trase de nas cu gesturi nervoase.

Contesa ridică bărbia.

— Philip mi-a povestit şi despre asta. Tu încă eşti de acord cu papa şi cu liturghia. El a văzut dincolo de erorile credinţei tale, către omul din spatele lor, iar eu am procedat la fel, în speranţa că, într-o zi, vei înţelege adevărul şi îl vei urma.

— De ce, când tu vezi zilnic adevărul legat de fiinţe ca mine şi ca Diana, dar încă îl negi?

Matthew părea ostenit. Se ridică în picioare.

— N-o să te mai deranjăm, Mary. Diana va găsi o vrăjitoare prin alte metode.

— De ce nu putem să continuăm ca mai înainte şi să nu mai vorbim despre asta?

Contesa se uită la mine şi îşi muşcă buza, în vreme ce în ochi i se citea şovăiala.

— Pentru că îmi iubesc soţia şi vreau s-o văd în siguranţă.

Mary îl cercetă pentru o clipă, cântărindu-i sinceritatea. Fu probabil mulţumită.

— Diana nu trebuie să se teamă de mine, Matt. Dar nimănui altcuiva din Londra n-ar trebui să-i fie încredinţate asemenea informaţii despre ea. Întâmplările din Scoţia îi fac pe oameni să se teamă şi să-i învinovăţească la repezeală pe alţii de necazurile lor.

— Îmi pare foarte rău pentru pantofii tăi, am spus stingheră.

N-aveau să mai fie niciodată la fel.

— Să nu mai vorbim despre ei! spuse Mary ferm, ridicându-se pentru a-şi lua rămas-bun.

Niciunul dintre noi nu scoase vreo vorbă în vreme ce părăseam castelul Baynard. Pierre veni din casa de la poartă pe urmele noastre, îndesându-şi pălăria pe cap.

— A mers foarte bine, cred, spuse Henry, întrerupând tăcerea.

Ne-am întors amândoi către el, nevenindu-ne a crede.

— Au fost câteva dificultăţi, în mod sigur, continuă el în grabă, dar nu încape îndoială că Mary e interesată de Diana şi îţi este în continuare devotată, Matthew. Trebuie să-i acorzi o şansă. N-a fost educată să se încreadă cu uşurinţă în ceilalţi. Acesta este motivul pentru care o frământă atât de mult problemele legate de credinţă. Contele îşi strânse mantia în jurul lui. Vântul nu se domolise şi se lăsa întunericul. Din păcate, trebuie să vă părăsesc. Mama e în Aldersgate şi mă aşteaptă la cină.

— S-a mai întremat? întrebă Matthew.

Contesa văduvă se plânsese de probleme cu respiraţia în

perioada Crăciunului, iar Matthew era îngrijorat că ar fi putut avea legătură cu inima.

— Mama e o Neville. Aşadar, va trăi veşnic şi ne va face probleme de câte ori va avea ocazia! Henry mă sărută pe obraz. Nu-ţi face griji din pricina lui Mary sau a... ăăă, altor lucruri.

Ridică din sprâncene cu subînţeles şi plecă.

Eu şi Matthew l-am urmărit îndepărtându-se, apoi ne-am întors spre Blackfriars.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă el cu voce scăzută.

— Înainte, emoţiile mele erau cele care declanşau magia. Acum, o întrebare oarecare e suficientă să mă facă să văd dincolo de suprafaţa lucrurilor. Dar habar n-am cum am înviat albina aceea.

— Slavă Domnului că te gândeai la pantofii lui Mary! Dacă ai fi examinat tapiseriile, ne-am fi trezit în mijlocul unui război între zeii Olimpului, spuse el sec.

Am trecut iute prin curtea Catedralei Saint Paul şi ne-am întors în relativa linişte a cartierului Blackfriars. Activitatea frenetică pe care o văzusem mai devreme, în timpul zilei, încetinise la un ritm mai lejer. Meşterii se adunau în pragul uşilor pentru a-şi împărtăşi informaţii despre afacerile lor, lăsându-i pe ucenici să termine treburile zilei.

— Vrei să luăm mâncare la pachet? Matthew arătă spre o brutărie. Nu e pizza, din păcate, dar Kit şi Walter sunt suporteri înfocaţi ai plăcintelor cu carne ale lui Prior.

Mi-a lăsat gura apă când am simţit mirosul ce venea din interior şi am dat din cap în semn de aprobare.

Meşterul Prior rămase uimit când îl văzu pe Matthew intrând în prăvălia lui şi perplex când fu întrebat în detaliu despre provenienţa şi prospeţimea cărnii sale. În cele din urmă m-am hotărât asupra unei savuroase plăcinte umplute cu carne de raţă. N-aveam de gând să mănânc vânat, indiferent cât de recent fusese ucis.

Matthew plăti mâncarea, în vreme ce asistentul brutarului o ambala. Cei doi ne aruncau întruna priviri furişe. Asta îmi aminti că o vrăjitoare şi un vampir atrag

suspiciunile oamenilor tot aşa cum o lumânare ademeneşte fluturii de noapte.

Cina fu plăcută şi tihnită, deşi Matthew părea puţin preocupat. La scurt timp după ce mi-am terminat plăcinta, pe treptele din lemn se auziră paşi. „Nu Kit“, m-am gândit eu, strângând pumnii, „nu în seara asta!“

Când Françoise deschise uşa, afară aşteptau doi bărbaţi îmbrăcaţi în livrele de culoarea tăciunelui ce păreau cunoscute. Matthew se încruntă şi se ridică în picioare.

— Contesa nu se simte bine? Sau vreunul dintre băieţi?

— Toţi sunt bine, domnule.

Unul dintre servitori îi întinse o bucată de hârtie împăturită cu grijă. În partea de sus se vedea un guguloi neregulat de ceară roşie ce purta imaginea unui cap de săgeată.

— Din partea contesei de Pembroke, explică el, făcând o plecăciune, pentru doamna Roydon.

Mi se păru ciudat să văd adresarea formală de pe verso: «Doamnei Diana Roydon, la semnul „Cerbul şi Coroana“, Blackfriars». Pipăind-o, degetele mele închipuiră deodată chipul inteligent al lui Mary Sidney. Am dus scrisoarea lângă foc, mi-am strecurat degetul pe sub sigiliu şi m-am aşezat să citesc. Hârtia era groasă şi trosni când am întins-o. Un petic mai mic de hârtie flutură şi îmi ateriză în poală.

— Ce spune Mary? mă întrebă Matthew după ce le dădu drumul mesagerilor.

Stătea în spatele meu şi îmi pusese mâinile pe umeri.

— Vrea să vin joi la castelul Baynard. Face un experiment alchimic şi crede că m-ar putea interesa.

Nu reuşeam să-mi ascund neîncrederea din voce.

— Asta-i Mary. E precaută, dar loială, spuse Matthew, sărutându-mă pe creştet. Şi mereu a avut capacitatea uluitoare de a-şi reveni. Ce e pe cealaltă hârtie?

Am ridicat-o şi am citit cu voce tare primele rânduri ale versurilor ascunse în plic.

Da, când toţi greşit mă judecau,

Şi cei mai mulţi drept monstru mă luau,
În tine nădejdea mi-a fost.

— Măi să fie! mă întrerupse Matthew chicotind. Soţia mea a sosit.

L-am privit confuză.

— Cel mai preţios proiect al lui Mary nu e unul alchimic, ci o nouă transpunere a psalmilor pentru protestanţii englezi. Fratele ei, Philip, a început-o şi a murit înainte s-o termine. Mary e o poetă de două ori mai bună decât a fost el. Uneori bănuieşte şi ea asta, deşi n-ar recunoaşte-o niciodată. Ăsta e începutul Psalmului 71[91]. Ţi l-a trimis ca să arate lumii că faci parte din cercul ei, că îi eşti o confidentă şi prietenă de încredere. Vocea i se transformă într-o şoaptă poznaşă. Chiar dacă i-ai distrus pantofii.

Cu un ultim chicotit, Matthew se retrase în biroul său, urmat de Pierre.

Eu îmi luasem drept birou una dintre mesele cu picioare grele din salon. Ca oricare alt spaţiu de lucru pe care îl ocupasem vreodată, şi aceasta era acum plină de gunoaie şi comori deopotrivă. Am scotocit împrejur şi am găsit ultima foaie de hârtie curată, am ales o pană nouă şi am curăţat un petic de masă.

Îmi luă cinci minute să-i scriu un scurt răspuns contesei. Răvaşul avea două pete jenante pe el, însă literele mele italice arătau rezonabil şi îmi amintisem să folosesc scrierea fonetică în cazul câtorva cuvinte, astfel încât să nu pară prea moderne. Când aveam îndoieli dublam câte o consoană sau adăugam un *e* la final. Am scuturat nisip pe foaie şi am aşteptat până când acesta a absorbit excesul de cerneală, după care l-am suflat. Odată scrisoarea împăturită, mi-am dat seama că nu aveam ceară sau sigiliu ca s-o închid. Treaba asta se impunea să fie remediată.

Am pus scrisoarea deoparte pentru Pierre şi am revenit la peticul de hârtie primit. Mary îmi trimisese toate cele trei stanţe ale Psalmului 71. Am luat noul caiet curat pe care mi-l cumpărase Matthew şi l-am deschis la prima

[91] Psalmul 70 din Biblia ortodoxă (n. tr.)

pagină. Am înmuiat pana în călimara din apropiere şi am mişcat cu grijă vârful ascuţit pe suprafaţa hârtiei.

Cei ce viaţa mi-o urăsc
Cu spionii lor acum se sfătuiesc
Din vorba lor iată ce se aude:
Dumnezeu, spun ei, l-a părăsit,
Acum urmărit trebuie să fie,
Căci nimeni în ajutor n-are să-i vie.

Când cerneala s-a uscat, am închis caietul şi l-am strecurat sub *Arcadia* lui Philip Sidney.

Darul acesta simboliza mai mult decât o simplă ofertă de prietenie din partea lui Mary, de asta eram sigură. În vreme ce versurile pe care i le citisem cu voce tare lui Matthew erau o recunoaştere a serviciilor aduse de el familiei contesei şi o declaraţie a faptului că ea nu-i va întoarce spatele acum, ultimele rânduri conţineau un mesaj adresat mie: suntem supravegheaţi. Cineva bănuieşte că lucrurile nu sunt ceea ce par pe Water Lane, iar duşmanii lui Matthew pun pariu că până şi aliaţii lui i se vor întoarce împotrivă odată ce vor descoperi adevărul.

Soţul meu, vampir, dar şi servitor al reginei şi membru al Congregaţiei, nu se putea implica în căutarea unei vrăjitoare care să-mi servească drept instructor în ale magiei. Şi, pentru că urma să am un copil, găsirea ei rapidă căpăta o nouă semnificaţie.

Am tras spre mine o foaie de hârtie şi am început să alcătuiesc o listă.

ceară de sigiliu
sigiliu

Londra era un oraş mare. Aveam de gând să fac nişte cumpărături.

Capitolul 17

— Mă duc pe afară.

Françoise ridică privirea de la ceea ce cosea. Treizeci de secunde mai târziu, Pierre urca scările. Dacă Matthew ar fi fost acasă, fără îndoială şi-ar fi făcut şi el apariţia, însă era plecat în oraş să se ocupe de nişte treburi misterioase. La trezire dădusem cu ochii de costumul lui umed ce se usca lângă şemineu. Fusese chemat în toiul nopţii şi se întorsese doar ca să plece din nou.

— Aşa?

Françoise miji ochii. Bănuise ea că pun la cale vreo poznă încă de când mă îmbrăcasem. În loc să bombănesc nemulţumită de numărul mare de jupoane pe care mi le trăgea peste cap, astăzi adăugasem încă una croită din flanel călduros. Apoi ne certaserăm în legătură cu rochia pe care ar trebui s-o port. Eu preferam hainele confortabile pe care mi le adusesem din Franţa în locul veşmintelor superbe ale Louisei de Clairmont. Sora lui Matthew, cu părul ei negru şi pielea ca de porţelan, putea să poarte o rochie din catifea de un turcoaz aprins (*verdigris*, mă corectase Françoise) sau o tafta de un verde-cenuşiu greţos (nuanţă potrivit botezată „spaniol muribund”), dar asemenea haine arătau oribil pe lângă pistruii mei estompaţi şi buclele blond-roşcate. Unde mai pui că erau prea somptuoase pentru a fi purtate prin oraş.

— Poate că *madame* ar trebui să aştepte până la întoarcerea domnului Roydon, sugeră Pierre.

Îşi muta nervos greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu, cred că nu. Am făcut o listă cu lucruri de care am nevoie şi vreau să mi le cumpăr singură.

Am luat săculeţul din piele cu monede primit de la Philippe.

— E în regulă dacă iau cu mine o pungă sau ar trebui

să-mi vâr banii în corsaj şi să pescuiesc monede ori de câte ori e nevoie?

Latura aceasta a ficţiunilor istorice mă fascinase întotdeauna: femeile care îşi îndeasă lucruri prin rochii. Abia aşteptam să descopăr dacă obiectele erau într-adevăr atât de uşor de recuperat în public pe cât o sugerau romancierii. Sexul cu siguranţă nu era aşa uşor de organizat în secolul al şaisprezecelea pe cât îl făceau să pară unele romane de dragoste. Pentru început, mult prea multe haine stăteau în drum.

— *Madame* n-o să aibă deloc bani la ea!

Françoise arătă spre Pierre, iar acesta desfăcu legăturile unei trăistuţe pe care o ţinea legată la brâu.

Părea să nu aibă fund. Conţinea o rezervă considerabilă de ustensile ascuţite – bolduri, ace, ceva ce semăna cu un set de şperacle şi un pumnal. După ce am adăugat şi săculeţul meu de piele, legătura începu să zornăie la cea mai mică mişcare a servitorului.

Odată ieşită pe Water Lane, am început să merg cu toată hotărârea pe care mi-o îngăduiau sandalele (acele folositoare icuri din lemn care se montau peste pantofi şi mă fereau de noroi) în direcţia Catedralei Saint Paul. Mantia tivită cu blană îmi flutura în jurul gleznelor. Materialul ei gros era o barieră în calea cețiilor lipicioase. Precipitaţiile din ultima vreme ne dădeau un răgaz, însă vremea nu era deloc uscată.

Prima oprire am făcut-o la brutăria meşterului Prior, pentru nişte chifle presărate cu stafide şi fructe confiate. Deseori mi se făcea foame la sfârşitul amiezii şi voiam să mănânc ceva dulce. Următoarea a fost pe o alee ce lega cartierul Blackfriars de restul Londrei, la o tipografie aglomerată, marcată cu însemnul unei ancore.

— Bună dimineaţa, doamnă Roydon! spuse proprietarul în clipa în care am trecut pragul.

Se pare că vecinii mă ştiau fără să mă prezint.

— Aţi venit să ridicaţi cartea soţului dumneavoastră?

Am dat din cap încrezătoare, în ciuda faptului că nu ştiam despre ce carte vorbea, iar bărbatul a luat un volum

subţire ce se odihnea pe un raft de sus. Răsfoind paginile, mi-am dat seama că trata probleme militare şi chestiuni de balistică.

— Îmi pare rău că n-am avut un exemplar legat al cărţii dumneavoastră de medicină, spuse omul în vreme ce împacheta achiziţia lui Matthew. Când vă puteţi despărţi de ea, daţi-mi-o şi-am să-i fac o legătură pe cinste.

Aşadar de aici provenea compendiul meu cu boli şi tratamente.

— Vă mulţumesc, meştere…

Am lăsat propoziţia în aer.

— Field, completă el.

— Meştere Field, am repetat eu.

O tânără cu ochi strălucitori şi cu un bebeluş sprijinit pe şold ieşi din biroul aflat în spatele atelierului, împreună cu un ţânc ce i se agăţa de poale. Avea degetele aspre şi pătate de cerneală.

— Doamnă Roydon, aceasta este soţia mea, Jacqueline.

— Ah! Doamna Roydon!

Accentul femeii era uşor francez şi îmi amintea de Ysabeau.

— Soţul dumneavoastră ne-a spus că sunteţi o cititoare pasionată, iar Margaret Hawley povesteşte că studiaţi alchimia.

Jacqueline şi soţul ei ştiau o grămadă de amănunte despre treburile mele. Nu încăpea îndoială că erau informaţi şi despre numărul pe care îl purtam la pantofi ori despre genul de plăcintă cu carne pe care îl preferam. Mi s-a părut deci şi mai ciudat că nimeni din Blackfriars nu părea să fi observat că eram vrăjitoare.

— Da, am spus, îndreptându-mi cusăturile mănuşilor. Vindeţi şi hârtie nelegată, meştere Field?

— Desigur, răspunse Field, încruntându-se nedumerit. V-aţi umplut deja jurnalul cu banalităţi?

Ah! Tot el era şi sursa caietului meu.

— Am nevoie de hârtie pentru corespondenţă, am explicat. Şi de ceară pentru sigiliu. Şi de un sigiliu. Le pot achiziţiona de aici?

Librăria de la Yale avea tot felul de obiecte de papetărie, stilouri şi batoane de ceară viu colorată, complet inutilă, plus sigilii din alamă ieftină, în formă de litere. Field şi soţia lui se uitară unul la altul.

— Vă voi trimite mai multă hârtie după-amiază, răspunse bărbatul. Însă pentru sigiliu veţi avea nevoie de un aurar ca să poată fi transformat într-un inel. Eu n-am aici decât litere uzate de la tiparniţă, care aşteaptă să fie topite şi turnate încă o dată.

— Sau l-aţi putea vizita pe Nicholas Vallin[92], sugeră Jacqueline. E expert în metale, doamnă Roydon, şi face şi ceasuri de calitate.

— Tot pe strada asta? am întrebat, arătând peste umăr.

— El nu e aurar, protestă Field. Nu vrem să-i facem probleme lui *monsieur* Vallin.

Jacqueline nu se tulbură.

— Există nişte avantaje ale traiului în Blackfriars, Richard. Lucrul în afara regulilor impuse de bresle este unul dintre ele. În plus, Compania Aurarilor nu va deranja pe nimeni pentru ceva atât de neînsemnat cum e un inel femeiesc. Dacă doriţi ceară de sigiliu, doamnă Roydon, va trebui să mergeţi la spiţerie.

Săpunul era şi el pe lista mea de cumpărături. Iar spiţeriile foloseau ustensile pentru distilat. Chiar dacă atenţia mi se îndrepta în mod necesar de la alchimie spre magie, nu trebuia să ocolesc ocazia de a învăţa ceva util.

— Unde e cea mai apropiată spiţerie?

Pierre tuşi.

— Poate că ar trebui să vă consultaţi cu domnul Roydon. Matthew ar fi avut tot felul de păreri. Majoritatea ar fi presupus trimiterea lui Françoise sau a lui Pierre să cumpere ceea ce îmi trebuia. Soţii Field îmi aşteptară cu interes reacţia.

— Poate, am spus, privindu-l indignată pe Pierre. Dar tot mi-ar plăcea să aud recomandările doamnei Field.

— John Hester e foarte apreciat, zise Jacqueline cu o urmă de maliţiozitate, desprinzându-şi ţâncul de fuste.

[92] Ceasornicar și bijutier flamand, refugiat în Anglia (n. red.)

Mi-a oferit o tinctură pentru urechea fiului meu care l-a vindecat de dureri.

John Hester, dacă îmi aminteam eu bine, era şi el interesat de alchimie[93]. Poate cunoştea vreo vrăjitoare. Şi mai bine, poate *era* vrăjitor, ceea ce s-ar fi potrivit admirabil cu adevăratele mele intenţii. Azi nu ieşisem numai la cumpărături. Ieşisem ca să fiu văzută. Vrăjitoarele sunt un neam tare curios. Dacă mă ofeream drept momeală, una dintre ele avea să muşte.

— Se spune că până şi contesa de Pembroke îi cere sfatul când tânărul lord are *megraines*[94], adăugă soţul femeii.

Aşadar tot cartierul ştia şi că fusesem la castelul Baynard. Mary avea dreptate: eram supravegheaţi.

— Prăvălia meşterului Hester e chiar lângă Paul's Wharf[95], marcată cu semnul unui alambic.

— Vă mulţumesc, doamnă Field.

Paul's Wharf trebuia să fie lângă curtea Catedralei Saint Paul. Puteam merge acolo în după-amiaza aceea. Mi-am redesenat harta mentală a excursiei pe care aveam de gând s-o fac.

După ce ne-am luat rămas-bun, Françoise şi Pierre o porniră pe stradă spre casă.

— Eu mă duc către catedrală, am spus, îndreptându-mă în direcţia opusă.

De necrezut, dar Pierre stătea deja în faţa mea.

— Milord nu va fi încântat.

— Milord nu e aici. Matthew mi-a lăsat instrucţiuni stricte să nu merg acolo fără tine. Nu mi-a spus că sunt prizonieră în propria casă. Am pus cartea şi chiflele în braţele lui Françoise. Dacă Matthew se întoarce înaintea mea, spune-i unde suntem şi că mă întorc repede.

Femeia luă pachetele, schimbă o privire cu Pierre şi îşi continuă drumul pe Water Lane.

---

[93] Farmacist real, a popularizat în Anglia operele chimistului şi medicului german Paracelsus (n.red.)

[94] Migrene, dureri de cap (în franceza veche în original) (n.red.)

[95] Debarcaderul lui Paul (n.tr.)

— *Prenez garde, madame*[96]! murmură Pierre când am trecut pe lângă el.

— Eu am mereu grijă, i-am răspuns calm, călcând drept într-o băltoacă.

Două carete se ciocniseră şi erau îngrămădite pe strada ce ducea către Saint Paul. Vehiculele greoaie arătau ca nişte căruţe închise şi nu semănau deloc cu trăsurile dichisite din ecranizările romanelor de Jane Austen. Le-am ocolit, cu Pierre pe urmele mele, ferindu-mă de caii nervoşi şi de ocupanţii la fel de iritaţi, care stăteau în mijlocul străzii şi ţipau cine e de vină. Numai vizitiii păreau netulburaţi, sporovăind liniştit între ei de pe caprele ce se înălţau deasupra tărăboiului.

— Se întâmplă des aşa ceva? l-am întrebat pe Pierre, trăgându-mi gluga pe spate ca să-l pot vedea.

— Aceste noi mijloace de transport sunt o pacoste, spuse el cu acreală. Era mult mai bine când lumea mergea pe jos sau călare. Dar nu contează. N-o să prindă niciodată aici.

„Asta i-au spus şi lui Henry Ford“, m-am gândit eu.

— Cât de departe e Paul’s Wharf?

— Milord nu-l are la inimă pe John Hester.

— Nu asta te-am întrebat, Pierre.

— Ce doreşte *madame* să cumpere din curtea bisericii?

Tehnica de distragere a atenţiei folosită de Pierre îmi era cunoscută din anii petrecuţi la catedră. Dar nu intenţionam să spun nimănui adevăratul motiv pentru care ne croiam drum prin Londra.

— Cărţi, am răspuns scurt.

Am intrat în incinta catedralei, acolo unde fiecare centimetru ce nu era invadat de hârtie era ocupat de cineva care vindea un bun sau un serviciu. Un bărbat plăcut de vârstă mijlocie stătea pe un scaun, într-o cămăruţă lipită de o magazie care la rândul ei fusese ridicată lângă unul dintre zidurile catedralei. Nu era în niciun caz un spaţiu neobişnuit de lucru. O grămadă de persoane se strânseseră lângă dugheana aceea. Dacă aveam noroc, poate dădeam printre ei de o vrăjitoare.

[96] Aveți grijă, doamnă! (în limba franceză în original) (n. red.)

Mi-am făcut loc prin mulţime. Toţi păreau a fi oameni. Ce dezamăgire!

Bărbatul ridică speriat privirea dintr-un document pe care îl transcria cu grijă pentru un client ce aştepta. Un scrib. „Te rog, să nu fie acesta William Shakespeare!“

— Vă pot ajuta cu ceva, doamnă Roydon? întrebă el cu un accent francez.

„Nu-i Shakespeare.“ Dar cum de îmi cunoştea identitatea?

— Aveţi ceară de sigiliu? Şi cerneală roşie?

— Eu nu sunt spiţer, doamnă Roydon, ci doar un biet dascăl.

Clienţii lui începură să bodogănească despre profiturile scandaloase pe care le făceau băcanii, spiţerii şi alţi jecmănitori.

— Doamna Field mi-a spus că John Hester face o ceară de sigiliu excelentă. Mai multe capete se întoarseră către mine. Dar cam scumpă. La fel pare să fie şi cerneala lui, pe care o produce din flori de stânjenel.

Afirmaţia bărbatului fu confirmată de murmure din mulţime.

— Mă puteţi îndruma către prăvălia lui?

Pierre mă apucă de braţ.

— *Non!* îmi şuieră el la ureche.

Dar, cum asta nu făcu decât să atragă şi mai mult atenţia asupra noastră, îmi dădu repede drumul.

Scribul ridică mâna şi arătă spre est.

— Îl veţi găsi la Paul’s Wharf. Mergeţi până la Bishop’s Head[97] şi pe urmă luaţi-o către sud. Dar *monsieur* Cornu cunoaşte drumul.

M-am uitat peste umăr la Pierre, care fixa cu privirea un punct aflat undeva deasupra capului meu.

— Îl cunoaşte? Mulţumesc.

— Aia e *soţia* lui Matthew Roydon? spuse cineva chicotind, în vreme ce noi ne croiam drum prin gloată. *Mon Dieu!*[98] Nu-i de mirare că arată epuizat.

[97] Capul episcopului (n.tr.)

[98] Dumnezeule! (în limba franceză în original) (n. red.)

N-am luat-o imediat în direcţia spiţeriei. Cu ochii aţintiţi asupra catedralei, am început să-i înconjor încet silueta masivă. Era surprinzător de graţioasă, date fiind dimensiunile ei, dar trăsnetul acela nefericit îi distrusese pentru totdeauna frumuseţea.

— Nu acesta e drumul cel mai rapid înspre Bishop's Head.

Pierre mergea cu un pas în urma mea, şi nu cu trei, ca de obicei, aşa că se ciocni de mine atunci când m-am oprit să mă uit în sus.

— Cât de înalt era turnul bisericii?

— Aproape tot atât de înalt pe cât e clădirea de lungă. Milord a fost mereu fascinat de felul cum au reuşit să-l ridice atât de sus.

Turla lipsă ar fi făcut ca întreaga clădire să urce spre culmi, cu foişorul său suplu ce reflecta liniile delicate ale contraforturilor şi ale înaltelor ferestre gotice.

Am simţit un val de energie care mi-a amintit de templul din preajma Sept-Tours, închinat zeiţei. Ceva aflat în adâncurile de sub catedrală îmi simţi prezenţa. Îmi răspunse cu o şoaptă, o uşoară agitaţie sub tălpile mele, un oftat în semn de recunoaştere. Apoi dispăru. Exista putere aici, genul de putere căreia vrăjitoarele nu-i puteau rezista.

Dându-mi la o parte gluga de pe faţă, am cercetat pe îndelete cumpărătorii şi vânzătorii din curtea Catedralei Saint Paul. Demoni, vrăjitoare şi vampiri îşi îndreptară atenţia asupra mea, dar era prea multă viermuială aici ca să pot ieşi în evidenţă. Aveam nevoie de o întâlnire mai intimă.

Am continuat să merg pe lângă latura nordică a catedralei, apoi pe lângă capătul estic. Zgomotul crescu în intensitate. Aici toată atenţia mulţimii se îndrepta asupra unui bărbat aflat într-un amvon înălţat, protejat de un acoperiş cu o cruce în vârf. În lipsa unui sistem electric de sonorizare, bărbatul îşi atrăgea publicul strigând, făcând gesturi teatrale şi invocând imagini cu foc şi pucioasă.

O vrăjitoare n-ar fi putut sub nicio formă să concureze

cu atâta iad şi damnare. Dacă nu făceam ceva riscant şi bătător la ochi, orice vrăjitoare care m-ar fi remarcat ar fi crezut că nu sunt decât o fiinţă supranaturală ca oricare alta, ieşită la cumpărături. Mi-am înăbuşit un oftat de frustrare. Planul meu păruse infailibil în simplitatea lui. În cartierul Blackfriars nu existau vrăjitoare. Dar aici, în Saint Paul, erau prea multe. Iar prezenţa lui Pierre avea să alunge orice creatură curioasă care s-ar fi apropiat de mine.

— Stai aici şi nu te mişca! i-am poruncit, aruncându-i o privire aspră.

Şansele mele de a atrage atenţia unei vrăjitoare prietenoase puteau creşte dacă el nu mai stătea prin apropiere, arătându-şi dezaprobarea de vampir. Pierre se sprijini de suportul vertical al unui stand cu cărţi şi se uită fix la mine, fără niciun comentariu.

M-am învârtit în mulţimea de la piciorul Crucii Sfântului Paul[99], căutând cu privirea în toate părţile, ca şi cum m-aş fi uitat după un prieten pierdut. Aşteptam să simt furnicăturile care-mi semnalau prezenţa vreunei vrăjitoare. Semenele mele erau aici. Le simţeam.

— Doamnă Roydon! mă strigă o voce cunoscută. Ce vă aduce pe aici?

Chipul roşcovan al lui George Chapman se ivi dintre umerii a doi domni cu chipuri severe, care ascultau cum predicatorul punea nenorocirile lumii pe seama unei cabale nelegiuite a catolicilor şi a marinarilor aventurieri.

Nu dădeam de nicio vrăjitoare, însă membrii Şcolii Nopţii erau, ca de obicei, peste tot.

— Caut nişte cerneală. Şi ceară de sigiliu.

Cu cât repetam mai des treaba asta, cu atât mai stupidă părea.

— Atunci aveţi nevoie de o spiţerie. Veniţi, vă duc eu la omul meu. George îmi întinse braţul. E rezonabil ca preţ, dar priceput.

— Se face târziu, domnule Chapman, spuse Pierre,

[99] Amvon în aer liber (cu o cruce pe acoperiş) care exista în curtea vechii catedrale Saint Paul (n.red.)

apărând din neant.

— Doamna Roydon ar trebui să ia aer cât mai are ocazia. Barcagiii spun că în curând se vor întoarce ploile, şi ei arareori se înşală. În plus, atelierul lui John Chandler e chiar dincolo de ziduri, pe Red Cross Street. Nu sunt nici opt sute de metri până acolo.

Întâlnirea cu George părea acum mai degrabă norocoasă decât exasperantă. Cu siguranţă aveam să trecem pe lângă o vrăjitoare în plimbarea noastră.

— Matthew n-ar avea nimic împotrivă să merg cu domnul Chapman. Mai ales când mă însoţeşti şi tu, i-am spus lui Pierre, luându-l de braţ pe George. Spiţeria dumitale se află lângă Paul's Wharf?

— Ba în partea opusă, răspunse George. Dar nu-mi vine să cred că vreţi să vă faceţi cumpărăturile la Paul's Wharf. John Hester e singurul spiţer de acolo, iar preţurile lui sunt o sfidare la adresa bunului-simţ. Meşterul Chandler vă va servi mai bine pentru un preţ de două ori mai mic.

L-am trecut pe John Hester pe lista mea cu lucruri de făcut într-o altă zi şi l-am luat pe George de braţ. Am ieşit din curtea Catedralei Saint Paul şi am luat-o spre nord, trecând pe lângă case şi grădini falnice.

— Aici locuieşte mama lui Henry, spuse George, arătând către un şir de clădiri impozante, aflat la stânga noastră. El detestă locul ăsta şi a stat aproape de Matt, după colţ, până când Mary l-a convins că locuinţa lui e sub demnitatea unui conte. Acum s-a mutat într-o casă de pe Strand[100]. Mary e mulţumită, dar Henry e de părere că întunericul şi umezeala de acolo nu-i fac bine la oase.

Zidurile oraşului se înălţau chiar în spatele casei familiei Percy. Clădite de romani pentru a apăra Londinium de invadatori, ele marcau încă graniţele oficiale ale cetăţii. După ce am trecut prin poarta Aldersgate şi peste un pod scund, am văzut câmpul şi case îngrămădite în jurul unor biserici. Mi-am dus la nas mâna înmănuşată, deranjată de mirosul ce însoţea peisajul pastoral.

— Canalul oraşului, spuse George pe un ton de scuză,

[100] Veche arteră în Westminster, Londra (n.red.)

arătând înspre râul de mocirlă ce se scurgea pe sub picioarele noastre. Din păcate, acesta e drumul cel mai drept. Vom ajunge curând la aer mai curat.

Mi-am şters ochii deja umezi şi am sperat sincer să fie aşa.

George mă îndrumă de-a lungul unei străzi îndeajuns de late pentru a primi trăsurile aflate în trecere, căruţele pline cu mâncare, ba chiar şi o turmă de boi. În timp ce mergeam, el îmi povesti despre vizita la editorul său, William Ponsonby, şi fu zdrobit când auzi că nu cunoşteam numele. Ştiam puţine despre amănuntele comerţului cu cărţi din perioada elisabetană, aşa că l-am tras de limbă pe tema aceasta. George se arătă bucuros să bârfească despre numeroşii dramaturgi cărora Ponsonby le dădea peste nas, printre care şi Kit. Editorul prefera să lucreze cu personalităţile literare serioase, iar echipa sa de autori era într-adevăr ilustră: Edmund Spenser, contesa de Pembroke, Philip Sidney.

— Ponsonby ar publica şi poeziile lui Matt, dar el a refuzat.

George clătină din cap cu un aer încurcat.

— Poeziile lui Matthew?

M-am oprit brusc. Ştiam că Matthew admira poezia, dar nu că şi scria.

— Da. Matt insistă că versurile sale sunt bune să fie citite doar de prieteni. Tuturor ne e dragă elegia pe care a scris-o pentru fratele lui Mary, Philip Sidney. „Dar ochi, urechi şi orice fărâmă de gândire/ Erau robite de-a lui dulce desăvârşire.”[101] George zâmbi. E o operă minunată. Dar Matthew nu prea agreează tiparul: se plânge că nu duce decât la discordie şi la păreri nechibzuite.

În ciuda laboratorului său modern, Matthew era un bătrân chiţibuşar, ataşat de ceasurile antice şi automobilele de epocă. Am strâns din buze ca să-mi reţin

[101] Citat din *Elegia* de peste 230 de versuri pe care poetul Matthew Roydon (cca 1580-1622, membru al grupului Şcoala Nopţii) a dedicat-o, anonim, lui Sir Philip Sidney (mort din cauza unei răni căpătate în luptă) (n.red.)

un zâmbet la auzul celei mai recente dovezi a tradiţionalismului său.

— Despre ce sunt poeziile lui?

— În cea mai mare parte despre dragoste şi prietenie, dar de curând el şi Walter au făcut schimb de versuri pe… teme mai întunecate. În ultima vreme parcă ar gândi amândoi cu aceeaşi minte.

— Mai întunecate? m-am încruntat.

— El şi Walter nu sunt întotdeauna de acord cu ceea ce se întâmplă în jurul lor, spuse George cu glas scăzut, aruncând priviri către feţele trecătorilor. Au tendinţa de a deveni nerăbdători, mai ales Walter, şi deseori îi prind cu ocaua mică pe cei aflaţi la putere. E o tendinţă periculoasă.

— Îi prind cu ocaua mică, am rostit lent.

Exista o poezie celebră numită *Minciuna.* Era anonimă, dar atribuită lui Walter Raleigh.

— „Tu spune curţii că străluce/ Ca lemnul putred luminează.“

— Aşadar, Matt v-a împărtăşit versurile lui. George mai oftă o dată. Reuşeşte să transmită în doar câteva cuvinte o întreagă gamă de emoţii şi înţelesuri. E un talent pe care i-l invidiez.

Poemul îmi era cunoscut, dar legătura lui cu Matthew, nu. Însă avea să fie destul timp în serile viitoare pentru a cerceta eforturile literare ale soţului meu. Am renunţat la subiect şi l-am ascultat pe George dându-şi cu părerea dacă scriitorii aveau sau nu nevoie să publice ca să supravieţuiască şi despre nevoia unor redactori decenţi care să împiedice greşelile să se strecoare în cărţile tipărite.

— Uite prăvălia lui Chandler! spuse George, arătând înspre intersecţia unde o cruce strâmbă stătea pe o platformă înălţată. O şleahtă de băieţi era ocupată cu fărâmiţarea uneia dintre pietrele aspre de pavaj de la bază. Nu trebuia să fii vrăjitoare ca să prevezi că bolovanul avea să fie curând aruncat prin fereastra unui magazin.

Cu cât ne apropiam mai mult de sediul spiţerului, cu atât mai rece părea aerul. Exact ca la Saint Paul, simţeam şi

aici un val de putere, însă deasupra cartierului plutea o atmosferă apăsătoare de sărăcie şi disperare. Un turn străvechi se năruia pe latura nordică a străzii, iar casele dimprejurul lui arătau de parcă o pală de vânt ar fi fost în stare să le ia pe sus. Doi tineri veniră mai aproape, târşâind picioarele şi privindu-ne cu interes, până când un şuierat slab din partea lui Pierre îi opri în loc.

Prăvălia lui John Chandler se potrivea perfect cu atmosfera gotică a cartierului. Era întunecată, cu un miros înţepător şi neliniştitoare. O bufniţă împăiată atârna din tavan, iar deasupra diagramei unui trup omenesc cu membrele retezate şi fracturate, străpuns de arme, erau fixate fălcile cu dinţi ascuţiţi ale unei bestii nefericite. Sula unui tâmplar pătrundea în unghi în ochiul bărbatului ciuntit.

Un bărbat cocârjat ieşi de după o perdea, ştergându-şi mâinile cu mânecile halatului vechi din finet negru-ruginiu. Semăna cu straiele academice purtate de studenţii de la Oxford şi Cambridge şi era la fel de boţit. Ochii căprui strălucitori mă fixară fără urmă de şovăială, iar pielea mă furnică în semn de recunoaştere. Chandler era vrăjitor. După ce traversasem aproape toată Londra, întâlnisem, în sfârşit, pe unul dintre ai mei.

— Străzile din jurul tău devin tot mai periculoase pe zi ce trece, meştere Chandler.

George privi atent pe uşă la ceata ce se învârtea prin apropiere.

— Haita aia de băieţi e sălbatică rău, spuse Chandler. Ce pot face azi pentru dumneavoastră, domnule Chapman? Mai aveţi nevoie de tonic? V-au revenit durerile de cap?

George îşi descrise în amănunt numeroasele metehne şi dureri. Chandler murmura din când în când vorbe înţelegătoare şi trase mai aproape un catastif. Se aplecară amândoi asupra lui, dându-mi ocazia de a examina împrejurimile.

Spiţeriile elisabetane erau în mod vizibil magazinele generale ale epocii, iar spaţiul îngust era înţesat cu marfă până în dreptul grinzilor. Existau grămezi de planşe

ilustrate în culori vii, asemenea celei cu bărbatul rănit fixate pe perete, şi borcane pline cu fructe confiate. Cărţi uzate stăteau pe o masă alături de titluri noi, acestea mai puţine la număr. Un set de urcioare din lut ofereau o pată de culoare în camera altfel întunecată, toate etichetate cu numele unor plante aromatice şi ierburi medicinale. Exponatele din regnul animal includeau nu doar bufniţa împăiată şi fălcile, ci şi câteva rozătoare scofâlcite, suspendate de cozi. Am observat călimări cu cerneală, pene pentru scris şi mosoare cu sfoară.

Marfa din prăvălie era organizată în vagi grupuri tematice. Cerneala se afla lângă pene şi cărţile uzate, sub înţeleaptă bufniţă bătrână. Şoarecii atârnau deasupra unui urcior cu eticheta „auri-pigment“, aşezat lângă o carte ce promitea să te ajute nu doar să pescuieşti, ci şi să construieşti „felurite maşinării şi capcane pentru a prinde dihori, şoareci, şobolani şi tot felul de alte insecte şi lighioane“. Chiar mă întrebam cum să scap de musafirii nepoftiţi din podul lui Matthew. Planurile detaliate expuse în broşură îmi depăşeau abilităţile de meşter al casei, însă aveam eu să găsesc pe cineva care să le pună în practică. Dacă mănunchiul de şoareci atârnaţi în prăvălia lui Chandler era un indiciu, atunci capcanele funcţionau cu siguranţă.

— Mă scuzaţi, doamnă! murmură Chandler trecând pe lângă mine.

Fascinată, l-am urmărit în vreme ce ducea şoarecii la bancul de lucru şi le tăia urechile cu o precizie delicată.

— Pentru ce sunt? l-am întrebat pe George.

— Praful din urechi de şoareci e eficient împotriva negilor, îmi explică el deschis, în vreme ce Chandler se ocupa de dăunătorii lui.

Uşurată că nu sufeream de acest beteşug anume, m-am îndreptat către bufniţa ce străjuia raionul de papetărie. Am găsit un vas cu cerneală de un roşu intens şi bogat.

„Prietenului dumneavoastră vampir nu-i va plăcea să ducă sticluţa aceea acasă, doamnă. Cerneala e făcută din sânge de şoim şi se foloseşte pentru scrierea vrăjilor de

dragoste.“

Aşadar, Chandler avea puterea vorbirii tăcute. Am aşezat cerneala la locul ei şi am luat o broşură cu colţurile îndoite. Imaginile de pe prima foaie înfăţişau un lup atacând un copilaş şi un bărbat ce era torturat îngrozitor, apoi executat. Îmi amintea de tabloidele din dreptul caselor de marcat ale magazinelor moderne. Când am întors pagina, m-am speriat citind despre cineva pe nume Stubbe Peter care apăruse în chip de lup şi se hrănise cu sângele bărbaţilor, femeilor şi copiilor până când îi omorâse[102]. Nu doar vrăjitoarele scoţiene erau în atenţia publicului, ci şi vampirii.

Privirea îmi alunecă pe pagină. Am remarcat uşurată că Stubbe locuise în îndepărtata Germanie. Neliniştea mi-a revenit însă când am văzut că unchiul uneia dintre victime conducea berăria dintre casa noastră şi castelul Baynard. Eram uluită de amănuntele îngrozitoare ale omorurilor, dar şi de cât de departe erau în stare să meargă oamenii pentru a ţine piept fiinţelor supranaturale din mijlocul lor. Stubbe Peter era descris aici drept vrăjitor, iar comportamentul său ciudat era atribuit unui pact cu diavolul care îi permitea să-şi schimbe forma şi să-şi potolească nefireasca poftă de sânge. Însă, mult mai probabil, bărbatul fusese vampir. Am strecurat broşura sub cealaltă carte a mea şi m-am îndreptat către tejghea.

— Doamna Roydon are nevoie de nişte rezerve, îi explică George spiţerului când mă văzu apropiindu-mă.

Mintea lui Chandler deveni brusc goală la auzul numelui meu.

— Da, am rostit lent. Cerneală roşie, dacă aveţi. Şi nişte săpun parfumat pentru spălat.

— Sigur.

Vrăjitorul scotoci printre nişte vase mai mici din cositor. Când îl găsi pe cel bun, îl aşează pe tejghea.

---

[102] Peter Stump a fost un ţăran german înstărit condamnat şi executat în 1589 pentru vrăjitorie, crime şi canibalism. Este unul dintre cele mai faimoase cazuri de „om-lup“ cunoscute de justiţia europeană. (n.red.)

— Şi aveţi nevoie de ceară de sigiliu asortată cu cerneala?

— Orice aveţi, meştere Chandler.

— Văd că ai una dintre cărţile maestrului Hester, spuse George, luând un volum din apropiere. I-am spus doamnei Roydon că cerneala ta e la fel de bună ca a lui Hester şi la jumătate de preţ.

Spiţerul schiţă un zâmbet la auzul complimentului şi aşează pe masă, lângă cerneala mea, câteva batoane de ceară de culoarea pielii şi două calupuri de săpun cu miros dulceag. Eu am pus pe tăblia mesei manualul despre stârpirea dăunătorilor şi broşura despre vampirul german. Chandler ridică ochii spre mine. Avea o privire precaută.

— Da, spuse Chandler, tipograful de peste drum mi-a lăsat câteva exemplare, căci tratau un subiect medical.

— Şi asta o va interesa pe doamna Roydon, spuse George, trântind cartea peste ale mele.

M-am întrebat, nu pentru prima dată, cum pot oamenii să nu bage de seamă ce se întâmplă în jurul lor.

— Dar nu sunt sigur că tratatul acesta e potrivit pentru o doamnă…

Chandler lăsă fraza neterminată, uitându-se cu subînţeles la verigheta mea.

Răspunsul rapid al lui George mă scuti de replică.

— O, soţul ei nu se va supăra. Doamna studiază alchimia.

— Îl iau, am spus cu hotărâre.

În vreme ce Chandler ne împacheta cumpărăturile, George îl întrebă dacă îi putea recomanda un făuritor de ochelari.

— Editorul meu, maestrul Ponsonby, e îngrijorat că vederea mă va lăsa înainte să-mi termin traducerea din Homer, explică el plin de importanţă. Am o reţetă de la servitoarea mamei mele, dar nu m-a vindecat.

Spiţerul ridică din umeri.

— Leacurile astea băbeşti ajută uneori, însă al meu e mai de încredere. Vă voi trimite o cataplasmă făcută din albuş de ou şi apă de trandafiri. Înmuiaţi în ea tampoane

de in şi aplicaţi-le peste ochi.

În vreme ce George şi Chandler se târguiau pe preţul medicamentului şi aranjau detaliile livrării, Pierre strânse pachetele şi se aşeză lângă uşă.

— La revedere, doamnă Roydon! spuse Chandler cu o plecăciune.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, meştere Chandler, am răspuns.

„Sunt nouă în oraş şi caut o vrăjitoare care să mă ajute.“

— Cu plăcere, spuse el pe un ton mieros, deşi există spiţeri excelenţi în Blackfriars. „Londra e un loc periculos. Aveţi grijă cui cereţi ajutorul.”

Înainte să apuc să-l întreb pe spiţer cum de ştia unde stau, George mă conduse în stradă, luându-şi vesel rămas-bun. Pierre era atât de aproape pe urmele noastre încât îi simţeam din când în când răsuflarea rece în ceafă.

În vreme ce ne întorceam înapoi în oraş, am perceput clar atingerea altor priviri. Câtă vreme stătusem în prăvălia lui Chandler se dăduse o alertă şi se răspândise vorba că o vrăjitoare străină era prin apropiere. În sfârşit îmi atinsesem obiectivul. Două vrăjitoare ieşiseră pe treptele din faţa locuinţei lor, ţinându-se de braţ şi cercetându-mă cu o ostilitate usturătoare. Semănau atât de mult la faţă şi la trup încât m-am întrebat dacă nu cumva erau gemene.

— Vampir, murmură una, scuipându-l pe Pierre şi răsfirându-şi degetele într-un semn de alungare a diavolului.

— Veniţi, doamnă, e târziu! spuse Pierre, apucându-mă de braţ.

Dorinţa lui de a mă duce departe de Saint Giles cât mai repede cu putinţă şi dorinţa lui George de a bea o cană cu vin făcură ca întoarcerea noastră în Blackfriars să fie mult mai rapidă decât călătoria în sens invers. Când am ajuns în siguranţă la „Cerbul şi Coroana“, încă nu aveam niciun semn de la Matthew, aşa că Pierre dispăru în căutarea lui. Curând după aceea, Françoise începu să facă remarci înţepătoare despre ora târzie şi nevoia mea de odihnă.

Chapman înţelese aluzia şi îşi luă rămas-bun.

Françoise se aşeză lângă foc, cu lucrul de cusut alături, şi stătu de strajă la uşă. Eu mi-am încercat noua cerneală bifând lucrurile de pe lista de cumpărături şi adăugând „capcană pentru şobolani”. Apoi mi-am îndreptat atenţia asupra cărţii lui John Hester. Foaia albă în care era învelită discret îi ascundea conţinutul scabros. Enumera tratamente pentru boli venerice, majoritatea implicând concentraţii toxice de mercur. Nu era de mirare că Chandler obiectase când venise vorba să vândă un exemplar unei femei măritate. Tocmai începusem al doilea fascinant capitol, când am auzit murmure venind dinspre biroul lui Matthew. Françoise strânse din buze şi clătină din cap.

— În seara asta îi va trebui mai mult vin decât avem în casă, observă ea, îndreptându-se către scări cu una dintre cănile goale ce stăteau lângă uşă.

Am urmat sunetul vocii soţului meu. Matthew era încă în biroul lui, dându-şi jos hainele şi aruncându-le în foc.

— E un individ malefic, milord, spuse Pierre cu un aer întunecat, desfăcând de la brâu sabia lui Matthew.

— „Malefic“ nu-i un cuvânt îndeajuns de puternic pentru a-l descrie pe monstrul acela. Termenul potrivit n-a fost născocit încă. După ziua de azi aş jura în faţa judecătorilor că e diavolul însuşi.

Cu degete lungi, Matthew îşi desfăcu legăturile jambierelor bine strânse pe corp. Acestea căzură la podea, iar el se aplecă să le ridice. Le-am văzut apoi zburând prin aer şi aterizând în foc, dar nu îndeajuns de repede ca să ascundă petele de sânge. Un miros muced de piatră udă, vechime şi mizerie îmi trezi brusc amintiri despre captivitatea în La Pierre. Mi se făcu greaţă. Matthew se răsuci.

— Diana!

Trase în piept aerul impregnat de tulburarea mea şi îşi smulse cămaşa peste cap, apoi păşi peste cizmele aruncate şi veni lângă mine purtând doar o pereche de chiloţi din pânză. Lumina focului îi juca pe umeri, iar una dintre

numeroasele lui cicatrice (lungă şi adâncă, chiar lângă încheietura umărului) apărea şi dispărea în umbră.

— Eşti rănit?

M-am chinuit să rostesc cuvintele. Mi se pusese un nod în gât, iar ochii îmi rămăseseră aţintiţi asupra hainelor care ardeau în şemineu. Matthew îmi urmări privirea şi înjură încet.

— Nu e sângele meu.

Faptul că soţul meu avea pe el sângele altcuiva nu era cine ştie ce alinare.

— Regina mi-a poruncit să fiu de faţă la… interogarea unui prizonier.

Uşoara lui ezitare îmi dădu de înţeles că evita cuvântul „torturare“.

— Lasă-mă să mă spăl şi vin să cinăm împreună.

Cuvintele îi erau calde, însă el părea obosit şi mânios. Şi avea grijă să nu mă atingă.

— Ai fost sub pământ.

Mirosul nu putea fi confundat.

— Am fost în Turn.

— Iar prizonierul tău… e mort?

— Da. Îşi trecu mâna peste faţă. Sperasem să vin îndeajuns de repede ca să opresc uciderea, de data asta, dar am calculat greşit mareea. Tot ce-am putut să fac, din nou, a fost să insist ca suferinţa lui să ia sfârşit.

Matthew mai asistase o dată la moartea individului. Astăzi ar fi putut să rămână acasă şi să nu-şi mai piardă timpul cu un suflet pierdut în Turn. O fiinţă mai măruntă aşa ar fi făcut. Am întins mâna pentru a-l atinge, însă el se feri.

— Regina o să-mi pună pielea pe băţ când o să descopere că bărbatul a murit înainte de a-şi dezvălui secretele, dar nu-mi mai pasă. Ca majoritatea oamenilor, Elisabeta găseşte că e mai uşor să închidă ochii atunci când îi convine, spuse el.

— Cine era?

— Un vrăjitor, răspunse sec Matthew. Vecinii lui l-au reclamat pentru că avea o păpuşă cu păr roşcat. Se

temeau că e o imagine a reginei. Iar regina s-a temut că purtarea vrăjitorilor scoţieni Agnes Sampson şi John Fian îi încurajează pe vrăjitorii englezi să se ridice împotriva ei. Nu, Diana!

Făcusem un pas spre el pentru a-l consola, dar Matthew îmi făcu semn să rămân pe loc.

— Nu te vei apropia niciodată mai mult de atât de Turn şi de ceea ce se petrece acolo. Mergi în salon! Vin şi eu în scurt timp.

Îmi era greu să-l las, însă tot ce puteam face pentru el în acel moment era să-i respect dorinţele. Vinul, pâinea şi brânza care ne aşteptau pe masă nu păreau apetisante, însă am luat o bucată dintr-una dintre chiflele pe care le cumpărasem în acea dimineaţă şi am fărâmiţat-o încet.

— Ţi-a pierit pofta de mâncare.

Matthew se furişă în cameră tăcut ca o pisică şi îşi turnă nişte vin. Îl bău dintr-o singură înghiţitură lungă şi umplu din nou cupa.

— La fel şi ţie, am replicat. Nu te mai hrăneşti în mod regulat.

Gallowglass şi Hancock îl tot invitau să li se alăture în vânătorile lor nocturne, însă Matthew îi refuza întotdeauna.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Povesteşte-mi ce ai făcut azi.

„Ajută-mă să uit!“ Cuvintele nerostite ale lui Matthew răsunară ca o şoaptă în cameră.

— Am fost la cumpărături. Am luat cartea pe care i-ai comandat-o lui Richard Field şi am cunoscut-o pe soţia lui, Jacqueline.

— Ah! Zâmbetul soţului meu se lărgi, şi buzele i se relaxară puţin. Proaspăta doamnă Field. I-a supravieţuit primului soţ, iar acum îl poartă pe al doilea într-un dans vesel. Voi două o să vă împrieteniţi repede până la sfârşitul săptămânii. L-ai văzut pe Shakespeare? Stă cu soţii Field.

— Nu, am spus, adăugând noi firimituri grămăjoarei de pe masă. Am fost la catedrală.

Matthew se aplecă uşor în faţă.

— Pierre a fost cu mine, am zis în grabă, scăpând chifla pe masă. Şi m-am întâlnit cu George.

— Fără îndoială se învârtea pe lângă Bishop's Head, aşteptând ca William Ponsonby să-i spună ceva drăguţ.

Matthew îşi relaxă umerii, chicotind.

— N-am ajuns la Bishop's Head, i-am mărturisit. George era la Crucea Sfântului Paul, asculta o predică.

— Mulţimile care se strâng să-i asculte pe predicatori pot fi imprevizibile, spuse el blând. Pierre ştie că nu trebuie să te lase să întârzii pe acolo.

Ca prin minune, servitorul lui îşi făcu apariţia.

— N-am stat mult. George m-a dus la spiţeria lui. Am cumpărat alte câteva cărţi şi nişte provizii. Săpun, ceară de sigiliu, cerneală roşie, am spus şi am strâns din buze.

— Spiţerul lui George locuieşte în Cripplegate. Tonul lui Matthew deveni plat. Ridică privirea spre Pierre. Când londonezii se plâng de prea multe fărădelegi, şeriful se duce acolo şi-i saltă pe toţi cei care par să n-aibă nimic de făcut sau care arată ciudat. Nimic mai uşor.

— Dacă şeriful îşi găseşte oamenii în Cripplegate, de ce sunt atâtea fiinţe supranaturale lângă Barbican Cross şi atât de puţine aici, în Blackfriars?

Întrebarea îl luă pe Matthew prin surprindere.

— Cartierul Blackfriars a fost cândva pământ sfânt. Cu multă vreme în urmă, demonii, vrăjitoarele şi vampirii s-au obişnuit să locuiască în altă parte şi încă nu s-au mutat înapoi. Dar cartierul Barbican Cross a fost ridicat pe terenul pe care s-a aflat acum câteva sute de ani cimitirul evreiesc. După ce evreii au fost expulzaţi din Anglia[103], autorităţile oraşului au folosit cimitirul nesfinţit pentru criminali, trădători şi excomunicaţi. Oamenii îl consideră bântuit şi evită locul.

— Deci ceea ce am simţit era nefericirea morţilor, nu doar a celor vii.

Cuvintele îmi scăpaseră înainte să le pot opri. Matthew miji ochii. Discuţia noastră nu-i potolea starea de nervozitate, iar eu însămi deveneam tot mai neliniştită.

[103] Prin așa-numitul Edict de expulzare din 1290 (n. red.)

— Când am întrebat de o spiţerie, Jacqueline mi l-a recomandat pe John Hester, dar George a zis că omul lui e la fel de bun şi mai ieftin. N-am întrebat de cartier.

— Faptul că John Chandler nu le vâră opiu pe gât clienţilor săi, aşa cum face Hester, e mai important pentru mine decât preţurile lui rezonabile. Dar tot nu vreau să mai pui piciorul în Cripplegate. Data viitoare când ai nevoie de produse de papetărie, trimite-i pe Pierre sau pe Françoise să ţi le aducă. Sau, şi mai bine, vizitează spiţeria aflată trei uşi mai sus, pe cealaltă parte a străzii noastre.

— Doamna Field nu i-a spus lui *madame* că există o spiţerie în Blackfriars. Cu câteva luni în urmă, *monsieur* de Laune şi Jacqueline s-au certat în legătură cu cel mai bun tratament pentru gâtul infectat al fiului ei mai mare, murmură Pierre în chip de explicaţie.

— Nu-mi pasă dacă Jacqueline şi de Laune au încrucişat săbiile în naosul catedralei la miezul zilei. Diana nu trebuie să umble haimana dintr-o parte în alta a oraşului.

— Nu doar Cripplegate e un pericol, am spus, trimiţându-i de-a lungul mesei broşura despre vampirul german. Am cumpărat de la Chandler tratatul lui Hester despre sifilis şi o carte despre prinderea în capcană a animalelor. Era şi asta de vânzare.

— Ce-ai cumpărat?

Matthew se înecă. Atenţia îi fu atrasă de cartea de medicină.

— Lasă-l pe Hester! Broşura asta spune povestea unui bărbat aflat în cârdăşie cu diavolul care se preschimbă în lup şi bea sânge. Unul dintre cei amestecaţi în publicarea ei e vecinul nostru, berarul de lângă castelul Baynard.

Am bătut cu degetul în cărticică pentru a spori efectul cuvintelor.

Matthew trase înspre el foile de hârtie lejer legate. Când ajunse la partea importantă, răsuflarea îi deveni sacadată. Îi întinse broşura lui Pierre, care o studie la fel de rapid.

— Stubbe e vampir, nu-i aşa?

— Da. Nu ştiam că veştile despre moartea lui au ajuns atât de departe. Kit ar fi trebuit să-mi spună despre bârfele

de pe afişe şi din presa de largă circulaţie, ca să împiedicăm răspândirea zvonurilor, dacă era nevoie. Cine ştie cum, asta i-a scăpat. Matthew îi aruncă o privire întunecată lui Pierre. Ai grijă ca altcineva să se ocupe de treaba asta şi nu-i da de ştire lui Kit!

Pierre înclină capul în semn că înţelesese.

— Deci legendele acestea despre vârcolaci nu sunt decât alte jalnice încercări ale oamenilor de a nega existenţa vampirilor.

Am clătinat din cap.

— Nu fi prea dură cu ei, Diana! În momentul de faţă sunt interesaţi de vrăjitoare. Peste vreo sută de ani va veni rândul demonilor, din pricina reformei azilurilor. După aceea oamenii vor ajunge şi la vampiri, iar vrăjitoarele nu vor mai fi decât un basm urât, menit să sperie copiii.

În ciuda vorbelor sale, Matthew părea îngrijorat.

— Pe vecinul nostru de alături îl preocupă vampirii, nu vrăjitoarele. Iar dacă tu ai putea fi luat drept vampir, vreau să încetezi să-ţi mai faci griji pentru mine şi să începi să ai grijă de tine. În plus, n-ar trebui să mai treacă mult până când o vrăjitoare ne va bate la uşă.

Mă agăţam de convingerea mea că ar fi fost periculos ca Matthew să-mi mai caute o vrăjitoare. Ochii soţului meu scăpărară în semn de avertisment, însă îşi ţinu gura închisă până când reuşi să-şi controleze furia.

— Ştiu că tânjeşti după independenţă, dar data viitoare când te hotărăşti să iei situaţia în propriile mâini, promite-mi că vei discuta mai întâi cu mine.

Reacţia lui era mult mai blândă decât mă aşteptasem.

— Doar dacă îmi promiţi că mă asculţi. Eşti urmărit, Matthew. Sunt sigură de asta, şi Mary Sidney la fel. Tu ocupă-te de treburile reginei şi de problemele din Scoţia, şi lasă-mă pe mine să am grijă de treaba asta.

El dădu să deschidă gura ca să continue negocierile, dar eu am scuturat din cap.

— *Ascultă-mă!* Va veni o vrăjitoare. Îţi promit.

Capitolul 18

În după-amiaza următoare, Matthew mă aştepta în salonul aerisit al lui Mary din castelul Baynard, privind Tamisa cu o expresie amuzată pe chip. Se întoarse când mă simţi că mă apropii şi rânji la vederea versiunii elisabetane de halat care îmi acoperea corsajul şi fustele maro-auriu. Mânecile albe de dedesubt, ce mi se iveau în dreptul umerilor, erau ridicol de umflate, însă gulerul din jurul gâtului era mic şi discret, făcând din rochia aceasta una dintre cele mai confortabile ţinute ale mele.

— Mary nu-şi poate părăsi experimentul. A spus că ar trebui să ajungă la timp pentru cina de luni.

Mi-am aruncat braţele în jurul gâtului lui şi l-am sărutat zgomotos. El se trase înapoi.

— De ce miroşi a oţet?

— Mary se spală cu el. Curăţă mâinile mai bine decât săpunul.

— Ai plecat din casa mea mirosind dulce a pâine şi miere, iar contesa de Pembroke mi te întoarce mirosind ca o murătură. Nasul lui Matthew se îndreptă spre peticul de piele din spatele urechii mele. Oftă satisfăcut. Ştiam eu că pot găsi un loc în care oţetul să nu fi ajuns.

— Matthew! am murmurat.

Camerista contesei, Joan, stătea chiar în spatele nostru.

— Te porţi mai degrabă ca o victoriană pedantă decât ca o elisabetană deocheată, zise Matthew râzând şi se îndepărtă, mângâindu-mă încă o dată pe gât. Cum ţi-a mers în după-amiaza asta?

— Tu ai văzut laboratorul lui Mary? Mi-am schimbat halatul gri diform cu mantia, apoi am trimis-o pe Joan să-şi vadă de treburile ei. A luat în stăpânire unul dintre turnurile castelului şi a pictat pe pereţi imagini cu piatra

filosofală. E ca şi cum ai lucra într-un *Ripley scroll*[104]! Am văzut exemplarul din Biblioteca Beinecke de la Yale, dar acela are doar şase metri înălţime. Muralele lui Mary sunt de două ori mai mari. Mi-a fost greu să mă concentrez asupra a ceea ce făceam.

— În ce a constat experimentul?

— Am vânat leul verde, am răspuns cu mândrie, referindu-mă la un stadiu al procesului alchimic în care erau combinate două soluţii acide ce produceau uluitoare transformări de culoare. Şi aproape că l-am prins. Dar apoi ceva a mers prost, iar flaconul a explodat. A fost fantastic!

— Mă bucur că nu lucrezi în laboratorul meu. În general vorbind, exploziile sunt de evitat când lucrezi cu acizi azotici. Data viitoare aţi putea să faceţi ceva mai puţin volatil, de pildă să distilaţi apă de trandafiri. Matthew miji ochii. N-aţi lucrat cumva cu mercur?

— Nu te speria! N-aş face nimic care să dăuneze copilului, am spus cu defensivă.

— De fiecare dată când spun ceva spre binele tău, tu presupui că mă îngrijesc de altceva.

Sprâncenele i se uniră într-o expresie de reproş. Din cauza mustăţii şi a bărbii negre, cu care încă nu mă obişnuisem pe deplin, Matthew arăta mai ameninţător ca oricând. Dar nu voiam să mă cert cu el.

— Scuze! am spus repede, după care am schimbat subiectul. Săptămâna viitoare o să amestecăm o doză proaspătă de *prima materia.* Asta are mercur în ea, dar promit să n-o ating. Mary vrea să vadă dacă o să putrezească în broasca alchimică până la sfârşitul lui ianuarie.

— Pare un început festiv al noului an, spuse Matthew, aşezându-mi mantia pe umeri.

— La ce te uitai?

Am privit cu atenţie pe fereastră.

— De cealaltă parte a râului cineva ridică un rug pentru noaptea de Anul Nou. De fiecare dată când indivizii trimit

[104] Manuscris alchimic ce prezintă sub formă de criptogramă picturală procesul de creare a pietrei filozofale (n.tr.)

căruţa după lemn nou, localnicii şterpelesc ceea ce se află deja acolo. Mormanul scade văzând cu ochii. E ca şi când aş vedea-o pe Penelopa[105] mânuindu-şi acul.

— Mary a spus că mâine n-o să muncească nimeni. O, şi să am grijă să-i cer lui Françoise să cumpere nişte *jimblă* în plus – asta-i pâine, nu? – şi s-o înmoaie în lapte şi miere ca să fie din nou moale pentru micul dejun de sâmbătă.

Erau frigănelele elisabetane, similare cu cele moderne din toate punctele de vedere, mai puţin numele.

— Cred că Mary îşi face griji că aş putea flămânzi într-o casă gospodărită de vampiri.

— Lady Pembroke are o politică de tipul „nu întreba, nu spune“ când vine vorba despre alte fiinţe şi obiceiurile lor, observă Matthew.

— Cu siguranţă, n-a menţionat niciodată ce s-a întâmplat cu pantofii ei, am spus gânditoare.

— Mary Sidney supravieţuieşte aşa cum a făcut şi mama ei: închizând ochii la orice adevăr incomod. Femeile din familia Dudley au fost obligate să procedeze aşa.

— Dudley?

M-am încruntat. Era o familie de scandalagii notorii ce nu semăna deloc cu manierata Mary.

— Mama lui Lady Pembroke a fost Mary Dudley, prietenă cu Maiestatea Sa şi soră cu favoritul reginei, Robert, explică Matthew şi gura i se strâmbă. Era sclipitoare, exact ca fiica ei. Mary Dudley şi-a umplut capul cu idei ca să nu mai aibă loc pentru adevărul despre trădarea tatălui ei sau despre năzbâtiile fratelui[106]. După

[105] Personaj din mitologia greacă, soţia lui Ulise. Simbol al castităţii şi fidelităţii conjugale, a aşteptat credincioasă, vreme de douăzeci de ani, întoarcerea soţului ei. Pentru a scăpa de insistenţele peţitorilor, le-a promis că se va mărita cu unul dintre ei de îndată ce va isprăvi de ţesut o pânză. Însă ceea ce ţesea ziua destrăma, de fiecare dată, noaptea, (n.tr.)

[106] John Dudley, politician englez (1502-1553), a complotat pentru a o înscăuna în locul Mariei I Tudor pe Jane Grey, motiv pentru care a fost întemniţat în Turnul Londrei şi executat. Fiul lui, Robert Dudley, a fost cât pe ce să-i împărtăşească soarta, dar a fost iertat şi, ulterior, a devenit favoritul Elisabetei I. (n.red.)

ce a luat vărsat de la binecuvântata noastră suverană, Mary Dudley n-a recunoscut niciodată că atât regina, cât şi propriul ei soţ începuseră să prefere compania altora în loc s-o vadă desfigurată.

M-am oprit uluită.

— Ce i s-a întâmplat?

— A murit singură şi plină de amărăciune, ca majoritatea celorlalte femei din spiţa Dudley de după ea. Cel mai mare triumf al său a fost s-o mărite pe tiza ei în vârstă de cincisprezece ani cu contele de Pembroke, care pe atunci avea patruzeci.

— Mary Sidney a fost mireasă la cincisprezece ani?

Femeia aceasta inteligentă şi plină de viaţă administra o gospodărie enormă, creştea o droaie de copii şi era devotată experimentelor sale alchimice, totul aparent fără niciun efort. Acum înţelegeam de ce. Lady Pembroke era mai tânără decât mine cu câţiva ani, dar la treizeci de ani jongla deja cu aceste responsabilităţi de jumătate din viaţă.

— Da. Dar mama ei i-a oferit toate uneltele necesare supravieţuirii: o disciplină de fier, un profund simţ al datoriei, cea mai bună educaţie pe care banii o puteau cumpăra, dragostea pentru poezie şi pasiunea ei pentru alchimie.

Mi-am atins corsajul, gândindu-mă la viaţa care creştea în mine. Oare de ce unelte va avea nevoie copilul meu pentru a supravieţui în lume?

În drum spre casă am discutat despre chimie. Matthew mi-a explicat că acele cristale pe care Mary le clocea precum o găină erau din minereu de fier oxidat şi că mai târziu ea urma să le distileze într-un flacon pentru a obţine acid sulfuric. Eu fusesem mereu mai interesată de simbolismul alchimiei decât de aspectele ei practice, însă după-amiaza petrecută cu contesa de Pembroke îmi arătase cât de interesante puteau fi legăturile dintre cele două.

Curând mă aflam în siguranţă la „Cerbul şi Coroana”, sorbind un ceai cald de mentă şi roiniţă. Constatasem că şi

elisabetanii aveau ceaiuri, însă toate erau din plante. Sporovăiam în continuare despre Mary, când l-am văzut pe Matthew zâmbind.

— Ce e aşa de amuzant?

— Nu te-am mai văzut niciodată aşa, comentă el.

— Cum?

— Atât de însufleţită, plină de întrebări şi poveşti despre ce ai făcut, despre toate planurile pe care tu şi Mary le aveţi pentru săptămâna viitoare.

— Îmi place să fiu din nou studentă, i-am mărturisit. La început mi-a fost greu să nu ştiu răspunsurile. De-a lungul anilor am uitat cât de distractiv e să n-ai decât întrebări.

— Iar aici te simţi liberă aşa cum nu te simţeai în Oxford. Secretele sunt o treabă singuratică.

Matthew mă privea cu înţelegere. Îşi trecu degetele peste obrazul meu.

— Eu n-am fost niciodată singuratică.

— Ba da, ai fost. Cred că încă eşti, spuse el cu blândeţe.

Înainte să apuc să formulez un răspuns, Matthew mă ridică de pe scaunul meu şi mă împinse cu spatele către zidul de lângă şemineu. Pierre, care cu doar câteva clipe în urmă nu se zărea pe nicăieri, apăru în prag.

Apoi se auzi un ciocănit în uşă. Matthew îşi încordă muşchii umerilor, şi un pumnal îi sclipi lângă coapsă. Dădu din cap în semn de încuviinţare, şi Pierre ieşi pe palier şi deschise uşa.

— Avem un mesaj din partea părintelui Hubbard.

Doi vampiri stăteau în uşă, amândoi îmbrăcaţi în haine scumpe, pe care majoritatea mesagerilor nu şi le puteau permite. Niciunul nu avea mai mult de cincisprezece ani. Nu mai văzusem niciodată un vampir adolescent şi mereu îmi închipuisem că trebuiau să existe interdicţii în privinţa lor.

— Bună ziua, domnule Roydon! Cel mai înalt dintre cei doi vampiri se trase de vârful nasului şi îl cercetă pe soţul meu cu ochii lui indigo. Privirea îi trecu apoi de la Matthew la mine, şi am simţit cum pielea mă ustură de răceală. Bună ziua, doamnă!

Matthew strânse mâna pe pumnal, iar Pierre se mişcă astfel încât să se aşeze făţiş între noi şi uşă.

— Părintele Hubbard doreşte să vă vadă, zise vampirul mai scund, privind cu dispreţ către arma din mâna soţului meu. Să veniţi când va bate ora şapte.

— Spuneţi-i lui Hubbard că voi veni atunci când o să-mi permită timpul, zise Matthew cu o urmă de venin în glas.

— Nu doar dumneavoastră, replică băiatul mai înalt.

— Nu l-am văzut pe Kit, spuse Matthew, începând să-şi piardă răbdarea. Dacă are probleme, stăpânul tău ştie mai bine decât mine unde să-l caute, Corner.

Numele i se potrivea băiatului. Silueta lui adolescentină era toată numai unghiuri şi ascuţişuri1.

— Marlowe şi-a petrecut toată ziua cu părintele Hubbard.

În tonul lui Corner se citea plictiseala.

— Într-adevăr? întrebă Matthew cu o privire tăioasă.

— Da. Părintele Hubbard o vrea pe vrăjitoare, interveni tovarăşul lui Corner.

— Aşa deci.

Tonul lui Matthew deveni neutru. Brusc apoi – un fulger negru-argintiu şi în clipa următoare pumnalul lui lustruit tremura, cu vârful înainte, în tocul uşii, lângă ochiul lui Corner. Matthew înaintă spre cei doi băieţi. Amândoi făcură involuntar un pas înapoi.

— Îţi mulţumesc pentru mesaj, Leonard.

Matthew împinse uşa cu piciorul şi o închise.

Schimbă cu Pierre o privire lungă şi tăcută, în vreme ce paşii vampirilor se auzeau coborând treptele în viteză.

— Hancock şi Gallowglass! porunci Matthew.

— Îndată!

Pierre dispăru ca un vârtej din încăpere, evitând-o la mustaţă pe Françoise. Aceasta smulse pumnalul din tocul uşii.

— Am avut vizitatori, explică Matthew, înainte ca femeia să apuce să se plângă de starea lemnăriei.

— Despre ce e vorba, Matthew? am întrebat.

— Noi doi o să mergem să ne întâlnim cu un vechi

prieten.

Vocea îi rămase neliniştitor de egală. M-am uitat la pumnalul care zăcea acum pe masă.

— Acest vechi prieten e vampir?

— Vin, Françoise!

Matthew înşfăcă vreo câteva foi de hârtie, deranjându-mi teancurile ordonat aşezate. Mi-am înăbuşit protestele în vreme ce el lua una dintre penele mele şi începea să scrie cu furie. Nu se mai uitase la mine de când auziserăm bătaia în uşă.

— Avem sânge proaspăt de la măcelar. Poate că ar trebui să…

Matthew ridică privirea, iar gura i se strânse într-o linie subţire. Françoise îi turnă un pocal mare cu vin fără să mai crâcnească. Când termină, el îi întinse două scrisori.

— Pe asta du-o contelui de Northumberland în Casa Russell. Cealaltă merge la Raleigh. Pe el îl găseşti la Whitehall.

Françoise plecă imediat, iar Matthew se îndreptă cu paşi mari către fereastră, cu ochii spre stradă. Părul i se încâlcise în gulerul înalt din pânză, iar eu am simţit brusc nevoia de a i-l aranja. Însă felul în care îşi ţinea umerii mă avertiza că nu ar fi primit cu bucurie un asemenea gest posesiv.

— Părintele Hubbard? i-am amintit.

Însă Matthew era cu gândul în altă parte.

— O să te sinucizi, spuse el aspru, stând în continuare cu spatele la mine. Ysabeau m-a avertizat că n-ai niciun fel de instinct de conservare. De câte ori trebuie să se întâmple aşa ceva până să-l capeţi?

— Ce-am mai făcut acum?

— Ai vrut să fii văzută, Diana, răspunse cu severitate. Ei bine, ai fost văzută.

— Încetează să te mai uiţi pe geam! M-am săturat să stau de vorbă cu ceafa ta. Vorbisem cu calm, deşi îmi venea să-l strâng de gât. Cine e părintele Hubbard?

— Andrew Hubbard e un vampir. El stăpâneşte Londra.

— Cum adică stăpâneşte Londra? Toţi vampirii din oraş i

se supun lui?

În secolul al douăzeci şi unulea, vampirii londonezi erau renumiţi pentru devotamentul lor faţă de haită, pentru obiceiurile nocturne şi loialitatea lor. Cel puţin asta auzisem de la alte vrăjitoare. Deşi nu erau la fel de flamboaianţi ca aceia din Paris, Veneţia sau Istanbul, nici la fel de însetaţi de sânge precum cei din Moscova, New York ori Beijing, vampirii londonezi erau o ceată bine organizată.

— Nu doar vampirii. Şi vrăjitoarele, şi demonii. Matthew se întoarse spre mine cu o privire glacială. Andrew Hubbard e un fost preot, slab educat, dar cu suficiente cunoştinţe de teologie pentru a putea face probleme. A devenit vampir atunci când ciuma a lovit pentru prima dată Londra. Până în 1349, boala omorâse aproape jumătate din oraş. Hubbard a supravieţuit primului val al epidemiei, îngrijindu-i pe suferinzi şi îngropând morţii, însă după un timp s-a îmbolnăvit.

— Iar cineva l-a salvat transformându-l în vampir.

— Da, deşi niciodată n-am reuşit să aflu cine. Există totuşi o grămadă de legende, majoritatea despre presupusa lui înviere cu ajutorul divinităţii. Când a fost sigur că o să moară, oamenii spun că şi-a săpat singur un mormânt în curtea bisericii şi s-a culcat în el ca să-l aştepte pe Dumnezeu. Câteva ore mai târziu s-a sculat şi a început să umble printre cei vii, explică Matthew şi făcu o pauză. Cred că de atunci nu mai e întreg la minte. Strânge suflete pierdute, continuă el. Pe vremea aceea erau prea multe ca să poată fi numărate. El îi adăpostea pe toţi: orfani, văduve, bărbaţi care îşi pierduseră familiile în doar o săptămână. Pe cei care se îmbolnăveau îi transforma în vampiri, apoi îi reboteza şi se îngrijea de ei să aibă case, mâncare şi locuri de muncă. Îi considera copiii lui.

— Chiar şi pe vrăjitoare şi pe demoni?

— Da, răspunse scurt Matthew. Îi supune unui ritual de adopţie, care însă nu seamănă deloc cu cel pe care îl oficiază Philippe. Le gustă sângele. Susţine că asta îi dezvăluie ce se află în sufletele lor şi îi oferă dovada că

Dumnezeu i-a lăsat în grija lui.

— Îi dezvăluie şi secretele lor, am spus încet.

Matthew dădu din cap în semn de aprobare. Nu era de mirare că voia să stau departe de acest părinte Hubbard. Dacă un vampir îmi gusta sângele, avea să afle despre copil. Şi să-şi dea seama cine e tatăl.

— Philippe şi Hubbard au ajuns la un acord care îi scuteşte pe membrii clanului de Clairmont de ritualurile şi obligaţiile familiei lui. Probabil ar fi trebuit să-i spun că eşti soţia mea înainte să intrăm în oraş.

— Dar ai ales să n-o faci, am zis cu grijă, încleştându-mi mâinile.

Acum ştiam de ce Gallowglass ceruse să acostăm în altă parte, nu lângă Water Lane. Philippe avea dreptate. Erau momente în care Matthew se purta prosteşte. Sau precum cel mai arogant bărbat în viaţă.

— Hubbard se fereşte din calea mea, iar eu mă feresc dintr-a lui. De îndată ce va afla că eşti o de Clairmont, va trebui să te lase şi pe tine în pace. Chiar atunci, Matthew observă ceva pe stradă, sub fereastră. Slavă Domnului!

Pe trepte răsunară paşi greoi, iar o clipă mai târziu, Gallowglass şi Hancock intrau în salonul nostru.

— V-a luat ceva timp.

— Salutare şi ţie, Matthew! spuse Gallowglass. Aşadar, Hubbard a cerut în sfârşit o audienţă. Şi, înainte să-ţi treacă prin cap să propui aşa ceva, nici măcar nu te gândi să-i dai peste nas lăsând-o pe mătuşa aici. Oricare ar fi planul, merge şi ea cu noi.

În mod neobişnuit, Matthew îşi trecu mâna prin păr de la ceafă spre frunte.

— Drace! spuse Hancock, urmărindu-i mişcarea degetelor.

Se pare că a-şi modela părul într-o creastă de cocoş era încă unul dintre indiciile lui Matthew, care arăta că sursa lui de eschivări şi jumătăţi de adevăruri tocmai secase.

— Singurul tău plan a fost să-l eviţi pe Hubbard. N-ai altul. Niciodată n-am ştiut sigur dacă eşti curajos sau prost, de Clairmont, dar cred că acum s-ar putea răspunde

la întrebare. Şi nu în favoarea ta.

— Plănuiam să i-o duc luni pe Diana.

— După ce stă deja în oraş de zece zile, observă Gallowglass.

— Nu era nicio grabă. Diana e o de Clairmont. În plus, nu suntem în oraş.

L-am privit nedumerită, aşa că el continuă:

— Cartierul Blackfriars nu face cu adevărat parte din Londra.

— Eu nu mă duc în bârlogul lui Hubbard ca să mă cert din nou cu el pe tema geografiei oraşului, spuse Gallowglass, plesnindu-se cu mănuşile peste coapsă. N-a fost de acord cu tine când i-ai adus argumentul acesta ca să poţi caza frăţia în Turn după ce am venit să-i ajutăm pe nobilii Lancaster, în 1485, şi n-o să fie de acord nici acum.

— Hai să nu-l lăsăm să aştepte! zise Hancock.

— Avem destul timp.

Tonul lui Matthew sună dispreţuitor.

— Tu niciodată n-ai înţeles mareea, Matthew. Presupun că o să mergem pe apă, de vreme ce tu crezi că nici Tamisa nu face parte cu adevărat din oraş. Dacă e aşa, s-ar putea să fi întârziat deja. Hai s-o întindem!

Gallowglass îşi îndreptă degetul mare în direcţia uşii de la intrare.

Pierre ne aştepta deja acolo, trăgându-şi pe mâini mănuşi din piele neagră. Îşi schimbă obişnuita pelerină maro cu una neagră, mult prea lungă ca să fie la modă. O născocire din metal îi acoperea braţul drept: un şarpe încolăcit în jurul unei cruci cu o semilună aşezată în partea de sus. Acesta era blazonul lui Philippe şi se deosebea de al lui Matthew doar prin absenţa stelei şi a florii de crin.

După ce Gallowglass şi Hancock se echipară în mod asemănător, Françoise aşeză o mantie similară pe umerii lui Matthew. Faldurile ei grele măturau podeaua, făcându-l să pară mai înalt şi mai impozant. Stând unul lângă altul, cei patru formau o imagine intimidantă – sursă plauzibilă de inspiraţie pentru orice poveste scrisă vreodată despre vampiri cu mantii întunecate.

La capătul lui Water Lane, Gallowglass cercetă vasele disponibile.

— Asta ne-ar putea ţine pe toţi, zise el, arătând către o barcă lungă cu vâsle şi scoţând un fluierat asurzitor.

Omul ce stătea lângă ambarcaţiune ne întrebă unde mergem, şi vampirul se lansă într-un complicat şir de instrucţiuni referitoare la traseul nostru, explicând la care dintre numeroasele debarcadere ale oraşului urma să oprim şi cine avea să vâslească. Mârâi la el, şi bietul om se ghemui doar lângă lampa de la prova bărcii sale şi, din când în când, continuă să privească nervos peste umăr.

— Faptul că speriem orice barcagiu ne iese în cale n-o să ne îmbunătăţească relaţiile cu vecinii, am comentat în vreme ce Matthew urca în ambarcaţiune, cu privirea aţintită asupra berăriei de alături.

Hancock mă săltă prea puţin ceremonios şi mă dădu soţului meu. Matthew îşi strânse braţul în jurul meu când barca ţâşni pe râu. Până şi barcagiului i se tăie răsuflarea de viteză.

— Nu e nevoie să atragem atenţia asupra noastră, Gallowglass, spuse Matthew pe un ton tăios.

— Vrei să vâsleşti tu şi să-i ţin eu de cald soţiei tale? Văzând că Matthew nu răspunde, Gallowglass clătină din cap. Mă gândeam eu.

Lumina blândă a felinarelor de pe Podul Londrei străpungea întunericul dinaintea noastră, iar plescăitul apei ce se deplasa cu repeziciune devenea tot mai puternic cu fiecare mişcare a vâslelor lui Gallowglass. Matthew urmărea linia ţărmului.

— Opreşte la Old Swan Stairs[107]! Vreau să fim înapoi în barcă şi să o luăm în susul apei înainte să se schimbe mareea.

— Linişte! Şoapta lui Hancock avea ceva aspru în ea. Noi, cică, ne furişăm pe la spatele lui Hubbard. Cu toată gălăgia asta pe care o faceţi, am putea foarte bine să defilăm pe Cheapside[108] cu trompete şi steaguri.

[107] Treptele Bătrânei Lebede (n.tr.)

[108] Stradă comercială în Londra (n.red.)

Gallowglass se întoarse către pupa şi trase de două ori cu putere cu mâna stângă. După alte câteva mişcări, eram lângă debarcader (de fapt, nimic mai mult decât un şir de trepte şubrede, prinse de nişte piloni strâmbi), unde ne aşteptau mai mulţi bărbaţi. Barcagiul îi alungă cu câteva vorbe scurte, apoi sări din barcă de îndată ce avu ocazia.

Am urcat la nivelul străzii şi am înaintat în tăcere pe alei şerpuitoare, ţâşnind printre case şi prin mici grădini. Vampirii se mişcau cu agilitatea unor pisici. Eu eram ceva mai nesigură, mă împiedicam de pietrele desprinse din pavaj şi călcam în gropile umplute cu apă. În cele din urmă am intrat pe o stradă largă. Din capătul îndepărtat se auzeau râsete, iar lumina se revărsa în stradă prin ferestre mari. Mi-am frecat mâinile, atrasă de căldură. Poate că aceea era destinaţia noastră. Poate că urma să fie ceva simplu şi aveam să-l întâlnim pe Andrew Hubbard, să-i arătăm inelul meu şi să ne întoarcem acasă.

Însă Matthew ne conduse de cealaltă parte a străzii, într-o curte de biserică cu aspect dezolant, ale cărei pietre de pavaj se iţeau una spre alta, de parcă morţii ar fi căutat alinare unul la celălalt. Pierre avea la el un inel din metal solid, plin cu chei, iar Gallowglass o potrivi pe una în broasca uşii de lângă clopotniţă. Am parcurs naosul dărăpănat şi am trecut printr-o uşă din lemn aflată în stânga altarului. Trepte înguste din piatră se cufundau în beznă. Cu vederea mea limitată de fiinţă cu sânge cald, n-am avut cum să mă orientez câtă vreme ne-am învârtit şi ne-am răsucit prin nişte pasaje strâmte, apoi am traversat spaţii mai largi ce miroseau a vin, must şi putreziciune umană. Drumul era parcă luat direct din poveştile pe care oamenii le spuneau pentru a descuraja lumea să întârzie prin pivniţele şi cimitirele bisericilor.

Ne-am adâncit mai mult în labirintul de tunele şi încăperi subterane, după care am intrat într-o criptă slab luminată. Găvane goale ne priveau din craniile stivuite într-un mic osuar. O vibraţie a podelei de piatră şi sunetul înfundat al clopotelor arătau că, undeva deasupra noastră, ceasurile băteau ora şapte. Matthew ne zori să intrăm

într-un alt tunel la capătul căruia se zărea o lumină slabă.

În cele din urmă, am păşit într-o pivniţă folosită pentru păstrarea vinului descărcat de pe navele Tamisei. Câteva butoaie erau aşezate de-a lungul zidurilor, iar mirosul mai proaspăt de rumeguş se întrecea cu mireasma vinului vechi. Am cercetat discret sursa aromei de lemn: sicrie aşezate cu grijă unul peste altul, aranjate în funcţie de mărime, de la cutii lungi, în care ar fi încăput Gallowglass, la coşciuge minuscule, pentru copii. Umbre se mişcau şi licăreau în colţurile întunecate, iar în mijlocul încăperii tocmai avea loc un soi de ritual la care participau o mulţime de creaturi.

— Sângele meu îţi aparţine, părinte Hubbard. Bărbatul care vorbea era speriat. Ţi-l dau de bunăvoie, astfel încât să-mi cunoşti sufletul şi să mă socoteşti în rândul familiei tale.

Se lăsă tăcerea, apoi se auzi un ţipăt de durere. Atmosfera se umplu de o stare de aşteptare încordată.

— Îţi accept darul, James, şi promit să te ocrotesc ca pe copilul meu, răspunse o voce aspră. Tu, în schimb, mă vei onora ca pe tatăl tău. Transmite salutări fraţilor şi surorilor tale!

În mijlocul vacarmului saluturilor, pielea mea înregistră o senzaţie glacială.

— Aţi întârziat. Glasul tunător străpunse zarva şi îmi zbârli părul de pe ceafă. Şi văd că umblaţi cu tot alaiul.

— Imposibil, de vreme ce nu aveam stabilită nicio întâlnire.

Matthew mă apucă de braţ. O duzină de priviri mă înţepau, mă gâdilau şi îmi răceau pielea.

Am auzit paşi moi apropiindu-se, dându-ne târcoale. Un bărbat înalt şi slab îşi făcu apariţia drept înaintea mea. I-am întâlnit privirea fără să clipesc, ştiind că nu trebuie să-mi arăt frica în faţa unui vampir. Ochii lui Hubbard erau adânciţi sub nişte arcade masive şi amestecau nuanţe de albastru, verde şi căprui ce radiau prin irisurile de culoarea ardeziei.

Ochii erau singura pată de culoare în acest vampir.

Altfel era nefiresc de palid, cu părul blond aproape alb, tuns scurt, sprâncene şi gene aproape invizibile şi cu buze lungi, subţiri, aşezate în mijlocul unei feţe proaspăt bărbierite. Haina lungă şi neagră, hibrid între o robă academică şi o sutană preoţească, îi accentua silueta cadaverică. Umerii laţi, uşor cocârjaţi, radiau forţă, însă restul trupului era practic un schelet.

Am perceput o mişcare fulgerătoare, şi degetele lui boante şi puternice m-au apucat de bărbie şi mi-au smucit capul într-o parte. În aceeaşi clipă, Matthew şi-a strâns pumnul pe încheietura vampirului.

Privirea rece a lui Hubbard îmi atinse gâtul, observându-mi cicatricea. A fost singura dată când mi-am dorit şi eu ca Françoise să mă fi echipat cu cel mai mare guler pe care îl putea găsi. Hubbard lăsă să-i scape o răsuflare glacială ce mirosea a chinovar şi a brad, apoi gura largă i se strânse, iar colţurile buzelor îi deveniră, din roz-pal, albe.

— Avem o problemă, domnule Roydon, spuse Hubbard.

— Avem mai multe, părinte Hubbard. Şi prima este faptul că aţi pus mâinile pe ceva ce-mi aparţine. Dacă nu le luaţi, voi face bucăţi vizuina asta până la răsăritul soarelui. Ce se va întâmpla după aceea va face toate creaturile din oraş – demon, om, vârcolac şi vrăjitoare – să creadă că a venit sfârşitul lumii.

Vocea lui Matthew tremura de furie.

Fiinţele supranaturale ieşiră din umbră. L-am văzut pe John Chandler, spiţerul din Cripplegate, care mă privi sfidător în ochi.

Kit era şi el acolo, lângă un alt demon. Prietenul lui îl luă de braţ, şi Kit se trase uşor într-o parte.

— Salutare, Kit! spuse Matthew cu glas inert. Credeam că ai fugit şi te-ai ascuns deja.

Hubbard mă mai ţinu de bărbie câteva clipe, trăgându-mi capul spre spate astfel încât să fiu din nou cu faţa spre el.

Furia mea la adresa lui Kit şi a vrăjitorului care ne trădase era probabil vizibilă, căci Hubbard clătină din cap

în semn de avertisment.

— „Să nu duşmăneşti pe fratele tău în inima ta“[109]! murmură el, dându-mi drumul. Apoi mătură încăperea cu privirea. Lăsaţi-ne!

Matthew îmi cuprinse faţa în palme şi îmi netezi cu degetele pielea de pe bărbie, ca să şteargă mirosul lui Hubbard.

— Du-te cu Gallowglass! Ne vedem curând.

— Ea rămâne, spuse părintele.

Muşchii lui Matthew tresăriră. Nu era obişnuit să fie contrazis. După o pauză considerabilă, le porunci prietenilor şi rudelor sale să-l aştepte afară. Hancock fu singurul care nu se supuse imediat.

— Tatăl tău spune că un bărbat înţelept poate să vadă mai multe din fundul unei fântâni decât poate să vadă un prost de pe vârful unui munte. Să sperăm că are dreptate, murmură Hancock, căci chestia în care ne-ai vârât astă-seară e o groapă al naibii de adâncă.

Aruncându-i soţului meu o ultimă privire, îi urmă pe Gallowglass şi pe Pierre printr-o spărtură din zidul din capătul opus al încăperii. O uşă grea se închise, apoi se lăsă tăcerea.

Noi trei stăteam atât de aproape unul de altul încât am putut auzi următoarea răsuflare blândă ieşită din plămânii lui Matthew. Cât despre Hubbard, mă întrebam dacă nu cumva ciuma făcuse mai mult decât să-l înnebunească. Pielea lui semăna mai degrabă cu ceara decât cu porţelanul, de parcă ar fi suferit încă efectele stăruitoare ale bolii.

— Daţi-mi voie să vă reamintesc, *monsieur* de Clairmont, că aici sunteţi sub îngăduinţa mea. Hubbard se aşeză pe scaunul măreţ şi solitar al încăperii. Chiar dacă reprezentaţi Congregaţia, vă permit prezenţa în Londra doar pentru că tatăl dumneavoastră mi-o cere. Dar ne-aţi nesocotit obiceiurile şi aţi permis soţiei dumneavoastră să intre în oraş fără să ne-o prezentaţi mie şi turmei mele. Mai este şi problema cavalerilor dumneavoastră.

[109] Biblia, Leviticul 19: 17 (n. tr.)

— Majoritatea cavalerilor care m-au însoţit locuiesc în oraşul acesta de mai multă vreme decât tine, Andrew. Când ai insistat ca ei să se alăture „turmei” tale sau să părăsească graniţele oraşului, s-au mutat dincolo de ziduri. Tu şi tatăl meu aţi căzut de acord ca familia de Clairmont să nu mai aducă şi *alţi* membri ai frăţiei în cetate. N-am făcut-o.

— Şi credeţi că fiilor mei le pasă de asemenea subtilităţi? Am văzut inelele pe care le purtau şi însemnele de pe mantiile lor. Hubbard se aplecă în faţă cu o privire ameninţătoare. Am fost informat că vă aflaţi la jumătatea drumului spre Scoţia. De ce sunteţi încă aici?

— Poate că nu-ţi plăteşti destul de bine informatorii, sugeră Matthew. Kit stă foarte prost cu banii în ultima vreme.

— Loialitatea şi dragostea nu se cumpără, iar eu nu recurg nici la intimidare şi tortură pentru a-mi îndeplini voia. Christopher face de bunăvoie ceea ce-i cer, aşa cum procedează toţi copiii pioşi care-şi iubesc tatăl.

— Kit are prea mulţi stăpâni pentru a-i fi loial vreunuia dintre ei.

— Nu s-ar putea spune acelaşi lucru şi despre tine?

Lansând provocarea, Hubbard se întoarse către mine şi îmi inspiră înadins mirosul. Scoase un sunet blând şi trist.

— Dar să vorbim despre căsătoria ta. Unii dintre copiii mei cred că relaţia dintre o vrăjitoare şi un vampir e dezgustătoare. Dar Congregaţia cu legământul ei nu e deloc mai bine văzută în oraşul meu decât cavalerii răzbunători ai tatălui tău. Amândouă grupurile se împotrivesc dorinţei lui Dumnezeu ca noi să trăim asemenea unei familii. Soţia ta este, de asemenea, o torcătoare de timp, spuse Hubbard. Eu nu sunt de acord cu torcătorii de timp, căci ei ispitesc bărbaţii şi femeile cu idei nepotrivite.

— Idei precum posibilitatea de a alege şi libertatea de a gândi? am intervenit. De ce vă temeţi…

— Apoi, mă întrerupse Hubbard, atent încă exclusiv la Matthew, de parcă eu aş fi fost invizibilă, mai e faptul că

v-aţi hrănit din ea. Ochii i se îndreptară către cicatricea pe care Matthew mi-o lăsase pe gât. Când vrăjitoarele vor descoperi asta, vor cere o anchetă. Dacă soţia dumneavoastră e găsită vinovată de a-şi fi oferit sângele de bunăvoie unui vampir, va fi excomunicată şi alungată din Londra. Dacă sunteţi vinovat de a-l fi luat fără consimţământul ei, veţi fi ucis.

— Halal sentimente de familie!

— Diana! mă avertiză Matthew.

Hubbard îşi împreună vârfurile degetelor şi îl cercetă încă o dată pe soţul meu.

— Şi, în cele din urmă, ea e însărcinată. Oare tatăl copilului va veni s-o caute?

Aceste vorbe îmi stăviliră replicile. Hubbard încă nu scosese la iveală cel mai mare secret al nostru: că Matthew era tatăl copilului meu. M-am luptat să-mi stăpânesc panica. „Gândeşte şi rămâi în viaţă!“ Poate că sfatul lui Philippe avea să ne scoată din această încurcătură.

— Nu, răspunse scurt Matthew.

— Aşadar, tatăl e mort. Fie de moarte bună, fie de mâna voastră, zise Hubbard, aruncându-i o privire soţului meu. În acest caz, copilul vrăjitoarei va fi adus în turma mea de îndată ce se va naşte. Iar mama lui va deveni chiar acum unul dintre copiii mei.

— Nu, repetă Matthew, nu va deveni.

— Cât timp vă închipuiţi că veţi supravieţui voi doi în afara Londrei după ce restul Congregaţiei va afla despre aceste abateri? întrebă Hubbard, clătinând din cap. Soţia dumneavoastră va fi în siguranţă aici atâta vreme cât va face parte din familia mea, iar voi doi nu vă veţi mai împărtăşi sângele.

— Ba n-ai s-o supui pe Diana acelei ceremonii perverse. Dacă trebuie, spune-le „copiilor“ tăi că ea îţi aparţine, dar n-ai să iei sângele ei sau pe acela al copilului.

— Nu accept să mint sufletele pe care le am în grijă. De ce, fiul meu, secretele şi războiul sunt singurele răspunsuri pe care le ai atunci când Dumnezeu îţi pune în faţă o

provocare? Ele nu duc decât la distrugere, spuse Hubbard, şi gâtul i se încordă de emoţie. Dumnezeu le rezervă mântuirea celor care cred în ceva mai mare decât ei înşişi.

Înainte ca Matthew să apuce să-i răspundă, mi-am pus mâna pe braţul lui pentru a-l face să tacă.

— Mă scuzaţi, părinte Hubbard, am spus. Dacă înţeleg corect, familia de Clairmont este scutită de cârmuirea dumneavoastră?

— Într-adevăr, doamnă Roydon. Însă dumneata nu eşti o de Clairmont. Dumneata eşti doar măritată cu un membru al acestei familii.

— Greşit, am replicat, strângând mâneca soţului meu. Sunt fiica adoptată prin jurământ de sânge a lui Philippe de Clairmont, dar şi soţia lui Matthew. Sunt de două ori o de Clairmont, aşa că nici eu, nici copilul meu nu vă vom spune tată.

Andrew Hubbard părea uluit. În vreme ce eu îi trimiteam grămezi de binecuvântări tăcute lui Philippe pentru că era mereu cu trei paşi înaintea noastră, a celorlalţi, umerii lui Matthew se relaxară în sfârşit. Deşi se afla departe, în Franţa, tatăl lui ne pusese încă o dată la adăpost.

— Verificaţi dacă doriţi. Philippe mi-a însemnat fruntea aici, am spus, atingându-mi locul dintre sprâncene, acolo unde aveam al treilea ochi.

În momentul acela moţăia, neinteresat de vampiri.

— Te cred, doamnă Roydon, spuse în cele din urmă Hubbard. Nimeni n-ar avea îndrăzneala să mintă în legătură cu aşa ceva într-o casă a Domnului.

— Atunci poate îmi daţi o mână de ajutor. Am venit la Londra în căutarea unui sprijin în chestiuni ceva mai delicate ale magiei şi artei vrăjitoreşti. Pe care dintre copiii dumneavoastră mi i-aţi recomanda pentru această sarcină?

Întrebarea mea şterse zâmbetul de pe chipul lui Matthew.

— Diana! mârâi el.

— Tatăl meu ar fi foarte mulţumit dacă m-aţi putea

sprijini, am spus, ignorându-l cu calm pe soţul meu.

— Şi sub ce formă s-ar prezenta această mulţumire?

Andrew Hubbard era şi el un prinţ renascentist, interesat să dobândească orice avantaj strategic putea.

— Mai întâi, tatăl meu ar fi mulţumit să audă despre orele pe care le-am petrecut liniştiţi în casa noastră, în noaptea de Anul Nou, am spus, privindu-l pe vampir în ochi. Orice altceva îi voi povesti în următoarea mea scrisoare va depinde de vrăjitoarea pe care mi-o veţi trimite la „Cerbul şi Coroana“.

Hubbard cântări cererea mea.

— Voi discuta despre nevoile tale cu copiii mei şi voi decide cine ar fi mai potrivit să te servească.

— Oricine va veni va fi un spion, mă avertiză Matthew.

— Şi tu eşti un spion, i-am atras atenţia. Sunt obosită. Vreau să merg acasă.

— Noi ne-am terminat treburile aici, Hubbard. Am încredere că Diana, asemenea tuturor membrilor familiei de Clairmont, se află la Londra cu aprobarea ta.

Matthew se întoarse să plece, fără a mai aştepta un răspuns.

— Până şi clanul de Clairmont trebuie să aibă grijă în oraşul acesta! strigă Hubbard în urma lui. Să nu uiţi asta, doamnă Roydon!

Pe drumul spre casă, Matthew şi Gallowglass stătură de vorbă cu glas scăzut, însă eu am rămas tăcută. Am refuzat ajutorul oferit la coborârea din barcă şi am început să urc spre Water Lane fără să-i mai aştept. Chiar şi aşa, când am ajuns la pasajul ce ducea spre „Cerbul şi Coroana“, Pierre era deja înaintea mea, iar Matthew lângă braţul meu. Înăuntru ne aşteptau Walter şi Henry, care săriră în picioare văzându-ne.

— Slavă Domnului! spuse Walter.

— Am venit de îndată ce am auzit că eşti la ananghie. George e bolnav la pat, iar Kit şi Tom sunt de negăsit, explică Henry, mutându-şi nervos privirea când la mine, când la Matthew.

— Îmi pare rău că v-am chemat. Îngrijorarea mea a fost

prematură, spuse Matthew.

Mantia i se învârti în jurul gleznelor când şi-o scoase de pe umeri.

— Dacă e vorba despre ordin… începu Walter cu ochii la mantie.

— Nu e, îl asigură Matthew.

— E vorba despre mine, am spus. Şi, înainte să veniţi cu vreun alt scenariu dezastruos, vă rog să înţelegeţi ceva: vrăjitoarele sunt problema mea. Matthew e urmărit, şi nu doar de către Andrew Hubbard.

— E obişnuit, spuse Gallowglass cu voce răguşită. Nu-i lua în seamă pe cei care cască gura, mătuşă!

— Trebuie să-mi găsesc singură profesoara, Matthew, am spus şi mi-am dus mâna către locul în care corsajul îmi acoperea partea de sus a abdomenului. Niciun vrăjitor nu se va despărţi de secretele lui câtă vreme eşti tu implicat. Toţi cei care intră în această casă sunt ori vampiri, ori filosofi, ori spioni. Ceea ce înseamnă, în ochii neamului meu, că oricare dintre voi ne-ar putea da pe mâna autorităţilor. Poate că Berwick pare departe, însă panica se răspândeşte.

Privirea lui Matthew era ca de gheaţă, dar măcar mă asculta.

— Dacă vei porunci să vină o vrăjitoare aici, va sosi una. Matthew Roydon întotdeauna capătă ceea ce-şi doreşte. Dar, în loc de ajutor, eu o să am parte de încă un spectacol ca acela dat de văduva Beaton. Şi nu de asta am nevoie.

— Ai şi mai puţină nevoie de ajutorul lui Hubbard, spuse Hancock cu acreală.

— Nu avem mult timp la dispoziţie, i-am amintit lui Matthew.

Hubbard nu ştia că bebeluşul e al lui Matthew, iar Hancock şi Gallowglass nu simţiseră schimbările mirosului meu. Nu încă. Dar evenimentele din seara aceasta ne atrăseseră atenţia asupra poziţiei noastre precare.

— În regulă, Diana. O să lăsăm vrăjitoarele în seama ta. Dar fără minciuni, spuse Matthew, şi fără secrete. Una dintre persoanele aflate în camera asta trebuie să ştie tot

timpul unde eşti.

— Matthew, nu poţi… protestă Walter.

— Am încredere în judecata soţiei mele, spuse Matthew ferm.

— Asta spune şi Philippe despre bunica, murmură Gallowglass. Chiar înainte să se dezlănţuie iadul pe pământ.

Capitolul 19

— Dacă aşa arată iadul, murmură Matthew la o săptămână după întâlnirea noastră cu Hubbard, atunci Gallowglass o să fie tare dezamăgit.

Într-adevăr, nu prea se vedeau foc şi pucioasă la vrăjitoarea de paisprezece ani ce stătea în faţa noastră în salon.

— Şşt! am spus, atentă la cât de sensibil poate fi un copil de vârsta ei. Părintele Hubbard ţi-a explicat de ce eşti aici, Annie?

— Da, doamnă, răspunse ea amărâtă.

Era greu de spus dacă paloarea fetei se datora culorii naturale a pielii ei ori unei combinaţii între frică şi malnutriţie. Sunt aici ca să vă slujesc şi să vă însoţesc cu treburi prin oraş.

— Nu, nu asta ne-a fost înţelegerea, spuse Matthew iritat, lovind cu piciorul încălţat în cizmă în podeaua de lemn.

Annie tresări.

— Ai vreo putere sau cunoştinţă despre care să poţi vorbi ori părintele Hubbard ne joacă o festă?

— Eu am puţine abilităţi, bâigui Annie. Ochii ei de un albastru senin contrastau cu pielea albă. Dar îmi trebuie o locuinţă, iar părintele Hubbard a spus…

— O, îmi imaginez ce-a spus părintele Hubbard! pufni Matthew cu dispreţ.

Privirea pe care i-am aruncat-o fu suficient de ameninţătoare ca să-l facă să clipească şi apoi să tacă.

— Dă-i o şansă să explice! i-am spus cu asprime, apoi i-am zâmbit încurajator fetei. Continuă, Annie!

— Pe lângă faptul că o să vă slujesc, părintele Hubbard a spus că trebuie să vă duc la mătuşa mea, atunci când ea se va întoarce la Londra. Acum e cu o gravidă şi refuză să

plece câtă vreme femeia are încă nevoie de ea.

— Mătuşa ta e moaşă, dar şi vrăjitoare? am întrebat cu blândeţe.

— Da, doamnă. O moaşă bună şi o vrăjitoare puternică, spuse Annie cu mândrie, îndreptându-şi spatele.

În clipa aceea, fustele ei prea scurte îi lăsară gleznele golaşe în frig. Andrew Hubbard îşi îmbrăca fiii cu haine călduroase, pe măsura lor, însă fiicele lui nu aveau parte de aceeaşi atenţie. Mi-am înăbuşit iritarea. Françoise avea să trebuiască să-şi folosească acele.

— Şi cum ai intrat în familia părintelui Hubbard?

— Mama mea n-a fost o femeie virtuoasă, murmură Annie, răsucindu-şi mâinile în mantia subţire. Părintele Hubbard m-a găsit în cripta bisericii Saint Anne de lângă Aldersgate, cu mama moartă lângă mine. Mătuşa mea era proaspăt căsătorită şi urma să nască în curând. Eu aveam şase ani. Soţul ei nu voia să fiu crescută printre fiii lui, de teamă să nu-i pervertesc cu firea mea păcătoasă.

Aşadar, Annie, acum adolescentă, îşi petrecuse peste jumătate din viaţă cu Hubbard. Gândul îmi dădea fiori reci, iar ideea că un copil de şase ani ar putea perverti pe cineva îmi depăşea puterea de înţelegere, însă povestea explica atât înfăţişarea abjectă a fetei, cât şi numele ei neobişnuit: Annie Undercroft[110].

— Până îţi aduce Françoise ceva de mâncare, eu pot să-ţi arăt unde o să dormi. În acea dimineaţă urcasem până la etajul trei pentru a inspecta pătuţul, scaunul cu trei picioare şi cufărul uzat, pus deoparte pentru lucrurile vrăjitoarei. Te ajut eu să-ţi duci bagajul.

— Doamnă? spuse Annie nedumerită.

— N-a adus nimic, interveni Françoise, aruncând priviri pline de dezaprobare către cel mai nou locuitor al casei.

— Nu contează. Curând îşi va avea lucrurile ei.

I-am zâmbit lui Annie, care părea nesigură.

Eu şi Françoise ne-am petrecut weekendul îngrijindu-ne ca fata să fie curată ca lacrima, îmbrăcată şi încălţată cum se cuvine, apoi să ştie suficientă aritmetică încât să poată

[110] Numele de familie înseamnă „criptă” în limba engleză. (n. tr.)

face mici cumpărături pentru mine. Ca s-o pun la încercare am trimis-o la spiţeria din apropiere să ia pene de scris de un penny şi un sfert de kilogram de ceară (Philippe avusese dreptate: Matthew consuma produsele de papetărie într-un ritm alarmant). Fata se întoarse prompt, aducând restul.

— A vrut un şiling! se plânse ea. Ceara aia nici măcar nu e bună pentru lumânări, nu?

Pierre o îndrăgi pe fată şi îşi făcu un scop din a scoate la iveală oricând putea câte un zâmbet rar şi dulce pentru Annie. O învăţă cum să joace „încurcă sfoara“ şi se oferi s-o scoată la plimbare duminică, atunci când Matthew bătu vagi apropouri cum că i-ar plăcea să rămânem singuri pentru câteva ore.

— N-o să… profite de ea? l-am întrebat pe soţul meu în vreme ce-mi descheia haina preferată: un veston băieţesc fără mâneci, făcut din lână fină, neagră. Îl purtam cu un rând de fuste şi o cămaşă atunci când stăteam prin casă.

— Pierre? Dumnezeule mare, nu!

Matthew părea amuzat.

— E o întrebare îndreptăţită.

Mary Sidney avusese cam aceeaşi vârstă când mama ei o măritase cu bărbatul care oferise preţul cel mai mare.

— Iar eu ţi-am răspuns sincer. Pierre nu se culcă din principiu cu fete tinere. Matthew îşi opri mâinile după ce desprinse şi ultimul nasture. Ah, iată o surpriză plăcută! Nu porţi corset.

— Mă jenează, şi dau vina pe copil pentru asta.

El îmi dădu la o parte vestonul de pe trup şi scoase un sunet apreciativ.

— Şi o să-i împiedice pe alţi bărbaţi s-o supere? am întrebat.

— Discuţia asta nu poate să aştepte până mai târziu? spuse Matthew, trădându-şi exasperarea. Având în vedere cât e de frig, n-o să fie plecaţi mult timp.

— Eşti foarte nerăbdător în dormitor, am observat eu, strecurându-mi mâinile pe sub gulerul cămăşii sale.

— Zău? Matthew îşi arcui sprâncenele aristocratice,

prefăcându-se că nu-i vine a crede. Şi eu care credeam că problema e admirabila mea reţinere.

Îşi petrecu următoarele ore arătându-mi exact cât de nelimitată putea fi răbdarea lui într-o casă goală, într-o zi de duminică. Atunci când toţi ceilalţi se întoarseră, noi eram deja plăcut extenuaţi şi într-o stare de spirit considerabil mai bună.

Luni însă totul reveni la normal. Matthew se arătă distrat şi nervos încă din zori, de îndată ce sosiră primele scrisori, şi îi transmise scuzele sale contesei de Pembroke atunci când deveni clar că obligaţiile numeroaselor sale slujbe nu aveau să-i permită să mă însoţească la prânz.

Mary mă ascultă fără surprindere atunci când i-am explicat motivele absenţei lui Matthew, clipi ca o bufniţă oarecum curioasă când o văzu pe Annie, după care o trimise pe fată în bucătărie, în grija lui Joan. Am împărţit cu ea un prânz delicios, în timpul căruia Mary îmi povesti în detaliu vieţile intime ale tuturor celor care locuiau la o aruncătură de băţ de Blackfriars. Mai târziu ne-am retras în laborator, cu Joan şi Annie ca asistente.

— Şi ce mai face soţul tău, Diana? mă întrebă contesa, în vreme ce-şi sufleca mânecile, cu ochii aţintiţi asupra cărţii din faţa ei.

— E sănătos, am spus.

Învăţasem că acesta era echivalentul elisabetan pentru „bine“.

— E o veste bine-venită. Mary se întoarse să amestece în ceva ce arăta greţos, dar mirosea şi mai rău. Mă tem că multe depind de asta. Regina se bizuie pe el mai mult decât pe oricare alt bărbat din regat, cu excepţia lordului Burghley.

— Mi-aş dori ca buna lui dispoziţie să fie mai de durată. În ultima vreme e foarte schimbător. Când e posesiv, când mă ignoră de parcă aş fi o piesă de mobilier.

— Aşa îşi tratează bărbaţii proprietăţile.

Mary luă o cană cu apă.

— Eu nu sunt proprietatea lui, am spus sec.

— Ce ştim noi două, ce spune legea şi ce simte Matthew

însuşi sunt trei lucruri complet diferite.

— N-ar trebui să fie, am zis iute, gata să-mi argumentez punctul de vedere.

Contesa mă reduse la tăcere cu un zâmbet blând şi resemnat.

— Nouă ne e mai uşor cu soţii noştri decât le e altor femei, Diana. Slavă Domnului, noi avem cărţile şi tihna de a ne răsfăţa cu pasiunile noastre. Majoritatea femeilor nu au aşa ceva.

Amestecă pentru ultima oară tot ce avea în recipientul de laborator, apoi decantă conţinutul într-un alt vas de sticlă.

M-am gândit la Annie: o mamă care murise singură în pivniţa unei biserici, o mătuşă care n-o putea lua la ea din pricina prejudecăţilor soţului ei, o viaţă care promitea prea puţin în materie de confort sau speranţă.

— Tu îţi înveţi servitoarele să citească?

— Bineînţeles, răspunse prompt contesa. Învaţă şi să scrie, şi să socotească. Asemenea abilităţi le vor face mai valoroase în ochii unui soţ bun, căruia îi place să câştige bani, dar şi să-i cheltuiască.

Îi făcu un semn lui Joan, care o ajută să mute spre foc fragila bulă de sticlă plină cu substanţe chimice.

— Atunci şi Annie va trebui să înveţe, am spus, dând din cap înspre fată.

Aceasta se ţinea în umbră. Avea un aer fantomatic, cu chipul ei palid şi părul blond-argintiu. Educaţia urma să-i crească încrederea în sine. Cu siguranţă păşea mai vioi de când se târguise cu *monsieur* de Laune pentru preţul cerii de sigiliu.

— Mai târziu va avea motive să-ţi mulţumească, spuse Mary cu o expresie serioasă. Noi, femeile, nu deţinem nimic afară de ceea ce avem între urechi. Virtutea noastră îi aparţine mai întâi tatălui, apoi soţului nostru. Ne dedicăm munca familiei. De îndată ce ne împărtăşim gândurile altcuiva, punem pana pe hârtie sau vârâm aţa în ac, tot ceea ce facem aparţine altcuiva. Atâta vreme cât are cuvinte şi idei, Annie va deţine mereu ceva ce e numai

al ei.

— Dacă ai fi tu bărbat, Mary… am spus, clătinând din cap.

Contesa de Pembroke era net superioară majorităţii fiinţelor, indiferent de sex.

— Dacă aş fi bărbat, acum aş fi pe moşiile mele, aş curta-o pe Maiestatea Sa, ca Henry, sau m-aş ocupa de treburile statului, ca Matthew. Dar eu sunt aici cu tine, în laboratorul meu. Dacă punem totul în balanţă, cred că noi suntem mai câştigate, chiar dacă uneori suntem puse pe un piedestal sau confundate cu un taburet de bucătărie.

Ochii rotunzi ai lui Mary licăriră. Am început să râd.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Dacă ai fi fost vreodată la curte, n-ai mai avea îndoieli în privinţa asta. Vino! spuse contesa, întorcându-se către experimentul său. Acum aşteptăm, câtă vreme *prima materia* e expusă la căldură. Dacă ne-am descurcat bine, atunci asta va genera piatra filosofală. Hai să recapitulăm următorii paşi ai procesului, în speranţa că experimentul va reuşi.

Pierd mereu noţiunea timpului când sunt înconjurată de manuscrise alchimice, aşa că am ridicat privirea uluită în clipa în care Matthew şi Henry intrară în laborator. Eu şi Mary eram adâncite într-o discuţie despre imaginile dintr-o colecţie de texte alchimice cunoscută drept *Pretiosa Margărita Novella – Noua Perlă a Marelui Prinţ.* Era deja sfârşitul amiezii?

— Nu poate fi vremea de plecare. Nu încă, am protestat. Mary are un manuscris…

— Matthew cunoaşte cartea, căci fratele lui mi-a dat-o. Acum, că Matthew are o soţie învăţată, s-ar putea să regrete gestul, spuse Mary râzând. Gustările ne aşteaptă în salon. Speram să vă văd pe amândoi azi.

Auzind acestea, Henry îi făcu conspirativ cu ochiul contesei.

— E frumos din partea ta, Mary, spuse Matthew, sărutându-mă pe obraz în semn de salut. Se pare că voi două n-aţi ajuns încă la partea cu oţetul. Încă miroşi a

vitriol şi a oxid de magneziu.

Am lăsat jos cartea fără prea mare tragere de inimă şi m-am spălat, în vreme ce Mary termina de făcut însemnările despre experimentele din ziua aceea. După ce ne-am aşezat în salon, Henry nu-şi mai putu stăpâni nerăbdarea.

— Acum e momentul, Mary? o întrebă el pe contesă, fâţâindu-se pe scaun.

— Ai acelaşi entuziasm de a oferi cadouri ca şi tânărul William, răspunse ea râzând. Eu şi Henry avem un dar în cinstea Anului Nou şi a căsătoriei voastre.

Însă noi nu aveam nimic să le oferim în schimb. M-am uitat la Matthew, stânjenită de acest schimb unilateral.

— Îţi urez mult noroc, Diana, dacă speri să le-o iei înainte cu cadourile lui Mary şi lui Henry, spuse el cu tristeţe.

— Prostii! răspunse contesa. Matthew a salvat viaţa fratelui meu, Philip, şi proprietăţile lui Henry. Niciun dar nu poate răscumpăra aceste datorii. Nu ne stricaţi plăcerea cu asemenea vorbe. E o tradiţie să oferi cadouri proaspeţilor însurăţei şi e Anul Nou. Tu ce i-ai dat reginei, Matthew?

— După ce ea i-a trimis bietului rege Iacob un alt ceas pentru a-i aminti să-şi aştepte momentul în tăcere, m-am gândit să-i ofer o clepsidră din cristal. M-am gândit că ar putea fi o amintire utilă a relativului ei caracter muritor, răspunse el sec.

Henry îl privi îngrozit.

— Nu. Nu pot să cred.

— A fost un gând rătăcit, într-un moment de frustrare, îl linişti Matthew. I-am oferit o cupă acoperită, desigur, ca toţi ceilalţi.

— Nu uita de cadoul nostru, Henry! spuse Mary, şi ea acum la fel de nerăbdătoare.

Henry scoase un săculeţ de catifea şi mi-l înmână. M-am luptat puţin cu sforile, iar în cele din urmă am scos din el un medalion din aur masiv, aşezat pe un lanţ tot atât de greu. Faţa era din filigran incrustat cu rubine şi diamante,

şi în centru avea semiluna şi steaua lui Matthew. Am întors medalionul pe dos şi mi s-a tăiat răsuflarea la vederea superbului desen smălţuit cu flori şi cârcei de viţă. Am deschis cu grijă copca din partea de jos. O imagine în miniatură a lui Matthew privi în sus spre mine.

— Maestrul Hilliard a făcut schiţele preliminare când a fost aici. De sărbători a fost atât de ocupat încât asistentul lui, Isaac, a trebuit să-l ajute cu pictura, explică Mary.

Am prins miniatura în căuşul palmei şi am înclinat-o încoace şi încolo. Matthew era pictat aşa cum arăta acasă, când lucra până noaptea târziu în biroul de lângă dormitor. Cămaşa îi era descheiată la gât şi tivită cu şnururi, iar el întâmpina ochii privitorului ridicând din sprânceana dreaptă într-o combinaţie familiară de seriozitate şi umor ironic. Părul negru îi era împins spre spate în obişnuitul lui fel dezordonat, iar între degetele lungi ale mâinii stângi ţinea un medalion. Era o imagine surprinzător de sinceră şi de erotică pentru acea vreme.

— Îţi place? întrebă Henry.

— E minunat, am spus, incapabilă să-mi iau ochii de la noua mea comoară.

— Isaac e mai… îndrăzneţ în compoziţiile lui decât maestrul său, dar, când i-am spus că e un dar de nuntă, m-a convins că un astfel de medalion va rămâne secretul special al nevestei şi că ar putea să i-l dezvăluie mai mult pe omul de acasă decât pe cel din public.

Mary privi peste umărul meu.

— Seamănă, dar mi-aş dori ca maestrul Hilliard să înveţe cum să surprindă mai bine bărbia cuiva.

— E perfect şi îl voi preţui mereu.

— Acesta e pentru tine, spuse Henry, întinzându-i lui Matthew un săculeţ identic. Hilliard s-a gândit că ai putea să-l arăţi altora şi să-l porţi la curte, aşa că a fost mai… ăăă, circumspect.

— Acela e medalionul pe care Matthew îl ţine în mână în imaginea din miniatură? am întrebat, arătând către piatra cu aspect lăptos, montată într-un cadru simplu din aur.

— Cred că da, spuse încet Matthew. E o piatră de lună,

Henry?

— Un eşantion străvechi, răspunse mândru contele. Se afla printre curiozităţile mele şi am vrut să-l ai tu. Uite, gravura o reprezintă pe zeiţa Diana.

Miniatura din interior era mai decentă, însă tot înspăimântătoare prin lipsa ei de formalitate. Eu purtam rochia cafenie tivită cu catifea neagră. Un guler delicat îmi încadra faţa, fără să acopere perlele strălucitoare pe care le aveam la gât. Însă coafura mea era cea care făcea cadoul intim, potrivit pentru un proaspăt soţ. Părul îmi cădea liber peste umeri şi pe spate, într-o bogăţie luxuriantă de bucle blond-roşcate.

— Fundalul albastru scoate în evidenţă ochii Dianei. Iar forma gurii ei e foarte asemănătoare cu realitatea.

Şi Matthew era copleşit de cadou.

— Am comandat o ramă, spuse Mary, făcându-i semn lui Joan, ca să le expuneţi atunci când nu le purtaţi.

Era vorba mai mult despre o cutie puţin adâncă, cu două nişe ovale, căptuşite cu catifea neagră. Miniaturile se potriveau perfect în interior şi dădeau impresia unei perechi de portrete.

— Mary şi Henry s-au arătat foarte grijulii oferindu-ne un asemenea cadou, spuse Matthew mai târziu, când ne-am întors la „Cerbul şi Coroana“. Mă cuprinse în braţe din spate şi îşi împleti degetele peste pântecul meu. Nici măcar n-am avut timp să-ţi fac o poză. Niciodată nu mi-aş fi imaginat că prima mea imagine cu tine va fi pictată de Nicholas Hilliard.

— Portretele sunt superbe, am spus, acoperindu-i mâinile cu ale mele.

— Dar…?

Matthew se trase în spate şi îşi înclină capul într-o parte.

— Miniaturile lui Nicholas Hilliard sunt căutate, Matthew. Acestea nu vor dispărea odată cu noi. Şi sunt atât de încântătoare, încât nu m-aş îndura să le distrug înainte să plecăm.

Timpul era asemenea gulerului meu plisat: începea ca o

bucată de material neted, plat, strâns ţesut. Apoi era răsucit, tăiat şi făcut să se plieze.

— Noi influenţăm întruna trecutul, ca să lăsăm urme în prezent.

— Poate că aşa şi trebuie să procedăm, sugeră Matthew. Poate că viitorul depinde de asta.

— Nu văd cum.

— Nu acum. Dar e posibil ca într-o zi să privim în urmă şi să descoperim că miniaturile au avut importanţă, spuse soţul meu şi zâmbi. Imaginează-ţi atunci ce ar însemna găsirea manuscrisului *Ashmole 782.*

Am ridicat privirea spre el. Văzând manuscrisele alchimice cu anluminuri ale lui Mary, îmi amintisem cu intensitate de misteriosul volum şi de căutările noastre zadarnice.

— George n-a avut norocul să-l găsească în Oxford, dar manuscrisul nostru trebuie să fie pe undeva prin Anglia. Ashmole l-a cumpărat de la cineva. În loc să căutăm volumul, ar trebui să încercăm să dăm de cel care i l-a vândut.

— În perioada asta manuscrisele circulă constant. *Ashmole 782* ar putea fi oriunde.

— Sau ar putea fi chiar aici, am insistat eu.

— Poate că ai dreptate, încuviinţă Matthew. Dar îmi dădeam seama că lui îi stătea mintea la probleme mult mai presante decât tomul nostru greu de găsit. O să-l trimit pe George să se intereseze printre librari.

Toate gândurile legate de *Ashmole 782* îmi zburară însă din cap în dimineaţa următoare, când sosi un mesaj de la mătuşa lui Annie, prospera moaşă. Se întorsese la Londra.

— Vrăjitoarea n-o să vină în casa unui cunoscut vampir şi spion, spuse Matthew după ce citi conţinutul biletului. Soţul ei se împotriveşte planului, de teamă că îi va distruge reputaţia. Trebuie să mergem noi la locuinţa ei de pe Garlic Hill, lângă biserica Saint James.

Văzând că nu reacţionez în niciun fel, soţul meu se încruntă şi continuă:

— E în cealaltă parte a oraşului, la doi paşi de bârlogul

lui Andrew Hubbard.

— Tu eşti vampir, i-am amintit eu. Ea e vrăjitoare. N-ar trebui să ne amestecăm. Soţul vrăjitoarei are dreptate să fie precaut.

Matthew insistă să ne însoţească pe mine şi pe Annie până în celălalt capăt al Londrei. Zona dimprejurul bisericii Saint James era mult mai prosperă decât cartierul Blackfriars, cu străzi spaţioase, bine întreţinute, case mari, magazine aglomerate şi o curte a bisericii foarte îngrijită. Annie ne conduse pe o alee aflată vizavi de lăcaşul de cult. Deşi întunecat, drumul strălucea de curăţenie.

— Acolo, domnule Roydon, spuse fata.

Atrase atenţia lui Matthew asupra unei plăcuţe pe care era desenată o moară, apoi ţâşni înainte împreună cu Pierre, pentru a-i anunţa pe cei ai casei despre sosirea noastră.

— Nu trebuie să rămâi, i-am spus soţului meu.

Vizita asta era deja destul de stresantă şi fără ca el să ne dea târcoale cu un aer posac.

— Nu plec nicăieri, răspunse el încruntat.

Am fost întâmpinaţi la uşă de o femeie cu o faţă rotundă, cu nasul cârn, bărbia blândă, ochii de un căprui bogat şi părul castaniu. Chipul îi era senin, deşi privirea îi scăpăra de mânie. Îl oprise pe Pierre din drum. Doar Annie fusese primită în casă, iar acum fata stătea într-o parte a uşii, părând înspăimântată.

M-am oprit şi eu în loc, căscând gura de uimire. Mătuşa lui Annie semăna leit cu Sophie Norman, tânăra demon de la care ne luaserăm rămas-bun în casa Bishop din Madison.

— *Dieu!* murmură Matthew, privind uluit spre mine.

— Mătuşa mea, Susanna Norman, şopti Annie.

Reacţia noastră o neliniştise.

— Zice că…

— Susanna *Norman?* am întrebat, incapabilă să-mi iau ochii de la faţa ei.

Numele şi puternica asemănare cu Sophie nu puteau fi o coincidenţă.

— Exact cum a zis nepoata mea. Păreţi a nu fi în largul dumneavoastră, doamnă Roydon, spuse doamna Norman. Iar tu nu eşti bine-venit aici, vârcolacule.

— Bună ziua, doamnă Norman! zise Matthew cu o plecăciune.

— Nu mi-ai primit scrisoarea? Soţul meu nu vrea să aibă de-a face cu tine.

Doi băieţi ţâşniră pe uşă afară.

— Jeffrey! John!

— El e? întrebă cel mai mare.

Îl studie pe Matthew cu interes, apoi îşi îndreptă atenţia asupra mea. Copilul avea putere. Deşi era încă în pragul adolescenţei, abilităţile lui se simţeau deja în trosnetul indisciplinat al magiei care îl înconjura.

— Foloseşte-ţi talentele pe care ţi le-a dat Dumnezeu, Jeffrey, şi nu mai pune întrebări prosteşti! Vrăjitoarea mă măsură din priviri. Cu siguranţă l-aţi făcut pe părintele Hubbard să se pună în gardă. Foarte bine, intraţi!

Când am dat să facem asta, Susanna ridică o mână.

— Tu nu, vampirule! Eu cu soţia ta am treabă. La „Gâsculiţa de Aur“ au vin bun, dacă eşti hotărât să rămâi prin apropiere. Însă ar fi mai bine pentru toţi cei implicaţi dacă ţi-ai lăsa omul să o conducă pe doamna Roydon până acasă.

— Vă mulţumesc pentru sfat, doamnă. Sunt sigur că voi găsi ceva mulţumitor la han. Pierre va aştepta în curte. Nu-l deranjează frigul.

Matthew îi aruncă un zâmbet ca de lup.

Susanna făcu o figură acră şi se răsuci cu eleganţă.

— Haide, Jeffrey! strigă ea peste umăr.

Băiatul îl înşfăcă pe fratele său mai mic, îi aruncă o ultimă privire interesată lui Matthew, apoi îşi urmă mama.

— Veniţi când sunteţi gata, doamnă Roydon.

— Nu-mi vine să cred, am şoptit de îndată ce familia Norman dispăru din raza noastră vizuală. Trebuie să fie stră-străbunica lui Sophie.

— Sophie e ori descendenta lui Jeffrey, ori a lui John. Matthew se trase de bărbie cu un aer gânditor. Unul dintre

băieţii aceia e veriga lipsă din lanţul de circumstanţe care duce de la Kit şi piesa lui de şah din argint până la familia Norman şi mai departe spre Carolina de Nord.

— Viitorul chiar se îngrijeşte de sine însuşi, am spus.

— M-am gândit eu că aşa o să fie. Cât despre prezent, Pierre o să fie chiar aici, iar eu o să stau prin apropiere.

Ridurile fine din jurul ochilor lui se adânciră. În vremurile bune, n-ar fi vrut să se afle la mai mult de cincisprezece centimetri de mine.

— Nu ştiu sigur cât o să dureze, am spus, strângându-l de braţ.

— Nu contează, mă asigură soţul meu şi îmi atinse buzele cu ale lui. Stai atât cât ai nevoie.

Înăuntru, Annie îmi luă în grabă mantia şi se întoarse lângă foc, unde stătu cocoşată deasupra a ceva aflat în vatră.

— Fii atentă, Annie! zise Susanna, părând agasată.

Fata ridică cu grijă o cratiţă puţin adâncă de pe un suport metalic aşezat deasupra jăraticului.

— Fiica Văduvei Hackett are nevoie de poţiunea aia ca s-o ajute să doarmă, iar ingredientele sunt scumpe.

— Nu pot să-mi dau seama ce-i cu ea, mamă, spuse Jeffrey, uitându-se la mine.

Avea o privire tulburător de înţeleaptă pentru cineva atât de tânăr.

— Nici eu, Jeffrey, nici eu. Dar probabil de aceea a venit aici. Du-l pe fratele tău în camera cealaltă. Şi faceţi linişte! Tatăl vostru a adormit, şi trebuie să doarmă.

— Da, mamă. Jeffrey luă de pe masă doi soldăţei şi o barcă din lemn. De data asta te las pe tine să fii Walter Raleigh, ca să poţi câştiga bătălia, îi promise el fratelui său.

Susanna şi Annie se uitară lung la mine în tăcerea care se lăsă. Slabele vibraţii de putere ale fetei îmi erau deja cunoscute. Însă nu eram pregătită pentru neîntreruptul şuvoi interogativ pe care Susanna îl lansă asupra mea. Cel de-al treilea ochi mi se deschise. În sfârşit, cineva îmi trezise curiozitatea de vrăjitoare.

— E neplăcut, am spus, întorcând capul ca să evit intensitatea privirilor pe care mi le arunca femeia.

— Aşa şi trebuie să fie, răspunse ea calm. De ce aveţi nevoie de ajutorul meu, doamnă?

— Am fost legată printr-o vrajă. Nu e ceea ce credeţi însă, am adăugat când am văzut-o pe Annie că face imediat un pas înapoi. Amândoi părinţii mei erau vrăjitori, însă niciunul dintre ei nu a înţeles natura talentelor mele. Nu voiau să am de suferit, aşa că m-au legat. Însă legăturile au mai slăbit şi mi se întâmplă lucruri ciudate.

— Ca de pildă? întrebă Susanna, îndrumând-o pe Annie către un scaun.

— Am chemat apa vrăjitorească de câteva ori, cu toate că nu de curând. Uneori văd culori în jurul oamenilor, dar nu tot timpul. Şi am atins o gutuie, iar aceasta s-a veştejit.

Am avut grijă să nu menţionez izbucnirile mai spectaculoase ale magiei mele. N-am pomenit nici ciudatele fire albastre şi chihlimbarii din colţuri, nici faptul că din cărţile lui Matthew începeau să iasă rândurile scrise, iar din pantofii lui Mary Sidney porneau să fugă reptile.

— Mama sau tatăl dumneavoastră au fost vrăjitori ai apei? întrebă Susanna, încercând să priceapă ceva din povestea mea.

— Nu ştiu, am răspuns sincer. Au murit când eu eram mică.

— Poate că atunci vi s-ar potrivi mai bine meşteşugul vrăjilor. Deşi mulţi îşi doresc să posede magia brută a apei şi focului, aceasta nu e uşor de găsit, spuse Susanna cu o urmă de milă în glas.

Mătuşa mea Sarah considera că vrăjitoarele care se bazează pe magia elementelor sunt diletante. Susanna, pe de-altă parte, avea tendinţa de a vedea vrăjile ca pe o formă inferioară de cunoaştere a magiei. Mi-am înăbuşit un oftat la adresa bizarelor prejudecăţi. Nu eram toate vrăjitoare?

— Mătuşa mea n-a reuşit să mă înveţe multe vrăji. Uneori pot să aprind o lumânare. N-am reuşit să chem

obiecte la mine.

— Dar sunteţi femeie în toată firea! spuse Susanna şi îşi puse mâinile în şolduri. Până şi Annie e mai pricepută, iar ea are doar paisprezece ani. Puteţi să preparaţi elixire din plante?

— Nu.

Sarah voise să mă înveţe cum să fac poţiuni, dar o refuzasem.

— Sunteţi vindecătoare?

— Nu.

Începeam să înţeleg expresia îngrozită a lui Annie. Susanna oftă.

— De ce mi-o fi cerut ajutorul Andrew Hubbard, nu ştiu. Am destule pe cap cu pacienţii mei, un soţ infirm şi doi fii de crescut. Luă un castron ciobit de pe raft şi un ou cafeniu dintr-un stativ aflat lângă fereastră. Le aşeză pe amândouă pe masă în faţa mea, apoi trase un scaun. Aşezaţi-vă şi vârâţi-vă mâinile sub picioare!

Uluită, am făcut aşa cum îmi ceruse.

— Eu şi Annie o să ne ducem acasă la văduva Hackett. Cât lipsim noi, trebuie să vărsaţi conţinutul oului în vas fără a vă folosi mâinile. E nevoie de două vrăji: una de mişcare şi un simplu farmec de deschidere. Fiul meu John are opt ani şi deja le poate face fără să se gândească.

— Dar…

— Dacă nu găsesc oul în castron când mă întorc, nimeni nu vă poate ajuta, doamnă Roydon. Părinţii dumneavoastră s-ar putea să fi avut dreptate când v-au legat, dacă puterile dumneavoastră sunt atât de slabe încât nu reuşiţi nici măcar să spargeţi un ou.

Annie îmi aruncă o privire în chip de scuză, în vreme ce lua cratiţa în braţe. Susanna aşeză un capac deasupra vasului.

— Hai, Annie!

Stând singură în sufrageria familiei Norman, am început să mă gândesc la ou şi la castron.

— Ce coşmar! am şoptit, sperând că băieţii erau prea departe ca să mă audă.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am adunat energia. Cunoşteam cuvintele ambelor vrăji şi acum îmi doream ca oul să se mişte. Mi-am dorit din toate puterile. Magia nu e nimic altceva decât dorinţă transformată în realitate, mi-am amintit eu.

Mi-am concentrat dorinţele asupra oului. Acesta ţopăi o dată pe masă, apoi se potoli. Am repetat vraja în tăcere. Încă o dată. Şi încă o dată.

Câteva minute mai târziu, singurul rezultat al eforturilor mele era un strat subţire de sudoare care-mi brobonea fruntea. Nu trebuia decât să ridic oul şi să-l sparg. Dădusem greş.

— Îmi pare rău, am murmurat către abdomenul meu plat. Cu puţin noroc, tu ai să-l moşteneşti pe taică-tău.

Stomacul îmi tresări. Emoţiile şi hormonii în schimbare rapidă deveniseră o piatră de încercare pentru digestie.

Oare găinile au greţuri dimineaţa? Mi-am lăsat capul într-o parte şi m-am uitat la ou. Unei biete cloşti îi fusese răpit puiul încă neieşit din ou pentru hrana familiei Norman. Mi se făcu şi mai greaţă. Poate că trebuia să iau în calcul vegetarianismul, măcar pe durata sarcinii.

Dar poate că nu existase niciun pui, am încercat eu să mă liniştesc. Nu toate ouăle sunt fecundate. Am privit atent cu cel de-al treilea ochi prin coajă, prin straturile groase de albuş, până la gălbenuş. Se zăreau urme de viaţă în firişoarele roşii de la suprafaţa gălbenuşului.

— Fertil, am spus, oftând.

Într-o vreme, Em şi Sarah crescuseră găini. O găină avea nevoie de doar trei săptămâni pentru a cloci un ou. Trei săptămâni de căldură şi grijă, după care apărea un puişor. Nu mi se părea corect ca eu să trebuiască să aştept luni de zile până ca pruncul nostru să vadă lumina zilei.

Grijă şi căldură. Lucruri atât de simple, dar care garantau viaţa. Cum spunea Matthew? „Copiii nu au nevoie decât de dragoste, de un adult care să-şi asume răspunderea pentru ei şi de un loc moale pe care să aterizeze.“ Acelaşi lucru era valabil şi pentru pui. Mi-am închipuit cum ar fi să te înconjoare căldura penelor unei

mame-găină, să fii cuibărit în siguranţă, ferit de lovituri şi vătămări. Oare aşa se simţea copilul nostru în timp ce plutea în adâncul pântecului meu? Dacă nu, oare exista vreo vrajă pentru asta? O vrajă ţesută din responsabilitate, care să înfăşoare copilul în grijă, căldură şi iubire, dar care să fie îndeajuns de blândă ca să-i ofere atât siguranţă, cât şi libertate?

— Aceasta e adevărata mea dorinţă, am şoptit.

Piu!

Am privit în jur. În multe gospodării existau câţiva pui care ciuguleau pe lângă sobă.

Piu! Sunetul venea dinspre oul de pe masă. Se auzi un trosnet, apoi se ivi un cioc. O pereche de ochi uimiţi clipi spre mine din mijlocul unui cap acoperit cu pene turtite de umezeală.

Cineva din spatele meu îşi ţinu răsuflarea. M-am întors. Annie îşi acoperea gura cu mâna şi se holba la puiul de pe masă.

— Mătuşă Susanna, spuse fata după ce-şi lăsă mâna în jos. Ala e…?

Lăsă propoziţia neterminată şi arătă în tăcere către mine.

— Da. Aceea e aura rămasă în urma noii vrăji a doamnei Roydon. Du-te! Cheamă-o pe Goody Alsop!

Susanna îşi răsuci nepoata şi o trimise înapoi pe uşă.

— N-am turnat oul în castron, doamnă Norman, mi-am cerut eu scuze. Vrăjile n-au funcţionat.

Puiul încă ud începu să protesteze, scoţând piuituri indignate una după alta.

— N-au funcţionat? Încep să cred că nu ştiţi nimic despre ce înseamnă să fii vrăjitoare, spuse Susanna, nevenindu-i a crede.

Iar eu începeam să cred că avea dreptate.

Capitolul 20

Lui Phoebe i se părea că liniştea din sediul Sotheby's de pe Bond Street era neliniştitoare în acea seară de marţi. Deşi lucra de două săptămâni pentru casa aceasta de licitaţii londoneză, încă nu se obişnuise cu clădirea. Orice sunet – bâzâitul lămpilor din tavan, gardianul care trăgea de uşi ca să se asigure că sunt încuiate, zgomotul îndepărtat al unui râs înregistrat la televizor – o făcea să tresară.

Întrucât era cea mai tânără persoană din departament, căzuse în sarcina ei să aştepte în spatele unei uşi încuiate sosirea doctorului Whitmore. Sylvia, şefa ei, fusese de neclintit în privinţa faptului că cineva trebuia să-l întâlnească după program. Phoebe bănuia că o asemenea sarcină era foarte neobişnuită, însă căpătase slujba prea de curând pentru a scoate ceva mai mult decât nişte proteste lipsite de vlagă.

— Bineînţeles că o să rămâi. El o să ajungă aici la ora şapte seara, îi spusese Sylvia pe un ton dulceag, pipăindu-şi şiragul de perle şi luând apoi de pe birou biletele la spectacolul de balet. În plus, nu trebuie să te duci nicăieri, nu?

Sylvia avea dreptate. Phoebe nu trebuia să se ducă nicăieri.

— Dar cine este? întrebase tânăra.

Era o întrebare perfect legitimă, însă Sylvia se arătase jignită.

— Vine din Oxford şi e un important client al firmei. Asta e tot ce trebuie să ştii, răspunsese ea. Sotheby's pune preţ pe confidenţialitate – sau la cursul ăsta ai lipsit?

Şi aşa se face că Phoebe era încă în biroul ei. Aşteptă mult după promisa oră şapte. Pentru a-şi mai omorî timpul, parcurse dosarele, pentru a afla mai multe despre client.

Nu-i plăcea să întâlnească persoane fără a şti cât mai mult cu putinţă despre trecutul lor. Sylvia poate credea că nu are nevoie decât de numele lui şi de nişte vagi referinţe, însă Phoebe ştia ea ce ştia. Mama ei o învăţase ce armă valoroasă puteau fi informaţiile personale atunci când erau îndreptate împotriva musafirilor de la cocteiluri şi dineuri. Nu reuşi însă să găsească niciun Whitmore în arhivele Sotheby's, iar numărul de client al bărbatului ducea doar la un simplu cartonaş dintr-un fişet încuiat, pe care scria: „Familia de Clairmont – întrebaţi-l pe preşedinte".

La nouă fără cinci, auzi pe cineva în faţa uşii. Vocea bărbatului era răguşită, dar ciudat de melodioasă.

— Asta e a treia vânătoare de cai verzi pe pereţi la care mă trimiţi în tot atâtea zile, Ysabeau. Te rog încearcă să-ţi aminteşti că am treburi de făcut. Data viitoare trimite-l pe Alain. Urmă o scurtă pauză. Crezi că eu nu sunt ocupat? Te sun după ce mă întâlnesc cu ei. Bărbatul emise o înjurătură înfundată. Spune-i intuiţiei tale să mai ia o pauză, pentru Dumnezeu!

Bărbatul avea un discurs ciudat: jumătate american, jumătate britanic, cu vagi urme de accent care sugerau că acestea nu erau singurele limbi pe care le cunoştea. Tatăl lui Phoebe făcuse parte din serviciul diplomatic al reginei, şi vorbirea lui fusese cam la fel de ambiguă, de parcă s-ar fi tras de peste tot şi de niciunde.

Soneria zbârnâi – încă un sunet ascuţit care o făcu să tresară, în ciuda faptului că Phoebe se aştepta la el. Se depărtă de birou şi parcurse încăperea cu paşi mari. Era încălţată cu pantofii negri cu toc care o costaseră o avere, dar o făceau să pară mai înaltă şi, îşi spunea ea, mai autoritară. Era un truc pe care îl învăţase de la Sylvia în timpul primului interviu, când venise cu încălţări fără toc. După aceea se jurase că nu va mai părea niciodată „adorabil de minionă".

Se uită pe vizor şi zări o frunte netedă, un păr blond ciufulit şi o pereche de ochi albaştri strălucitori. Cu siguranţă, acesta nu era domnul doctor Whitmore.

Un ciocănit brusc în uşă o sperie. Oricine ar fi fost

bărbatul acela, n-avea pic de bune maniere. Iritată, Phoebe apăsă butonul interfonului.

— Da? spuse ea nerăbdătoare.

— Marcus Whitmore pentru întâlnirea cu domnişoara Thorpe.

Phoebe se mai uită o dată prin vizor. Imposibil. Niciun om atât de tânăr nu i-ar fi atras atenţia Sylviei.

— Pot să văd un act de identitate? spuse ea cu asprime.

— Unde e Sylvia?

Ochii albaştri se îngustară.

— La un spectacol de balet. *Coppélia,* cred.

Biletele Sylviei erau cele mai bune din sală. Extravaganţa era mascată drept cheltuială administrativă. Bărbatul aflat de cealaltă parte a uşii lipi de vizor un card de identitate. Phoebe se trase înapoi.

— Sunteţi amabil să vă îndepărtaţi puţin? Nu văd nimic de la distanţa asta.

Buletinul se mută la câţiva centimetri de uşă.

— Zău, domnişoară…!

— Taylor.

— Domnişoară Taylor, mă grăbesc.

Buletinul dispăru, înlocuit de cele două scântei albastre îngemănate. Phoebe se retrase iar surprinsă, dar nu înainte de a citi numele de pe actul de identitate şi afilierea la un proiect de cercetare ştiinţifică din Oxford.

Chiar era domnul doctor Whitmore. Ce treabă avea un om de ştiinţă cu Sotheby's? Phoebe împinse zăvorul uşii.

De îndată ce auzi păcănitul, Whitmore îşi făcu loc înăuntru. Era îmbrăcat ca pentru un club din Soho, cu blugi negri, un tricou *vintage* de culoare gri cu o imagine a trupei U2 pe el şi o pereche ridicolă de pantofi sport Converse, care i se ridicau peste glezne (şi ei tot gri). La gât avea un şnur din piele pe care atârna o mână de ornamente de provenienţă dubioasă şi valoare scăzută. Phoebe îşi îndreptă marginea bluzei albe impecabile şi îl privi enervată.

— Mulţumesc, spuse Whitmore, venind mult mai aproape decât ar fi fost normal într-o societate civilizată.

Sylvia mi-a lăsat un pachet.

— Luaţi loc, domnule doctor Whitmore!

Phoebe îi făcu semn către scaunul din faţa biroului ei. Bărbatul îşi mută privirea de la scaun la ea.

— Chiar trebuie? N-o să dureze mult. Sunt aici numai pentru a confirma că bunica mea nu vede zebre şi că e vorba doar despre cai.

— Poftim?

Phoebe se mută puţin mai aproape de biroul ei. Exista o alarmă sub blatul mesei, lângă sertar. Dacă bărbatul continua să se poarte aiurea, avea s-o folosească.

— Pachetul.

Whitmore o fixa cu privirea. Fata simţi un licăr de interes în ochii lui. Îl recunoscu şi îşi încrucişă braţele, într-un efort de a-l stinge. Bărbatul arătă înspre cutia căptuşită de pe birou, dar fără a se uita la ea.

— Bănuiesc că acela e.

— Vă rog să vă aşezaţi, domnule Whitmore. Ora închiderii a trecut de mult şi, înainte să vă pot lăsa să examinaţi orice v-ar fi pus deoparte Sylvia, trebuie să completăm nişte hârtii.

Phoebe întinse mâna şi îşi masă ceafa. Amorţise de cât se uitase în sus, către el. Whitmore îşi umflă nările şi coborî pleoapele. Tânăra observă că genele îi erau mai închise la culoare decât părul blond, dar mai lungi şi mai dese decât ale ei. Orice femeie ar fi făcut moarte de om pentru asemenea gene.

— Chiar cred că aţi face bine să-mi daţi cutia şi să mă lăsaţi să plec, domnişoară Taylor.

Vocea lui răguşită se domoli, căpătând tonul mai profund al unui avertisment, cu toate că Phoebe nu putea înţelege de ce. Ce avea să facă, să fure cutia? Îi trecu din nou prin cap să dea alarma, dar se răzgândi. Sylvia ar fi fost furioasă dacă ea i-ar fi jignit clientul chemând paza.

Se îndreptă aşadar către birou, luă un stilou şi o foaie de hârtie, apoi se întoarse şi le îndesă în mâna vizitatorului.

— Bine. Pot să fac treaba asta şi stând în picioare, dacă preferaţi, domnule doctor Whitmore, deşi e mult mai puţin

confortabil.

— E cea mai bună ofertă pe care am primit-o de ceva vreme încoace. Buzele lui Whitmore tresăriră. Totuşi, dacă aveţi de gând să procedaţi conform lui Hoyle, atunci cred că ar trebui să-mi spuneţi Marcus.

— Hoyle? Phoebe se înroşi şi se înălţă cât putu pe tocuri. Whitmore n-o lua în serios. Nu cred că lucrează aici.

— Sper că nu. Bărbatul mâzgăli o semnătură. Edmond Hoyle[111] e mort din 1769.

— Sunt destul de nouă la Sotheby's. Va trebui să mă iertaţi dacă nu înţeleg la ce vă referiţi.

Phoebe îşi trase nasul. Încă o dată era mult prea departe de butonul ascuns sub biroul ei ca să-l poată folosi. Poate că Whitmore nu era hoţ, dar începea să-l creadă nebun.

— Poftim stiloul, spuse Marcus politicos, şi formularul. Vezi? Se aplecă mai aproape. Am făcut exact ceea ce mi-ai cerut. De fapt, sunt foarte bine-crescut. Tatăl meu a avut grijă de asta.

Pboebe îi luă stiloul şi hârtia şi în clipa aceea atinse cu degetele dosul mâinii lui Whitmore. Pielea lui rece îi dădu fiori. Observă că bărbatul purta un inel cu sigiliu greu din aur pe degetul mic. Părea un obiect medieval, însă nimeni nu s-ar fi plimbat prin Londra cu un inel atât de rar şi valoros pe deget. Trebuie să fi fost un fals, deşi unul foarte bun.

Cercetă formularul în vreme ce se întorcea la biroul ei. Totul părea în ordine, iar dacă oaspetele acesta avea să se dovedească a fi un criminal (ceea ce n-ar fi mirat-o câtuşi de puţin), măcar ea nu se va face vinovată de încălcarea regulilor. Săltă capacul cutiei, pregătită să i-o înmâneze ciudatului doctor Whitmore spre examinare. Apoi spera să poată pleca şi ea în sfârşit acasă.

— Ah!

---

[111] Scriitor englez (1671 -1769), primul autor cunoscut al unor lucrări tehnice despre jocul de cărţi. Scrierile lui despre regulile whist-ului au dat naştere în limba engleză expresiei „conform lui Hoyle" ce semnifică respectarea totală a regulilor şi obiceiurilor universal acceptate. (n.tr.)

Glasul i se stinse de surpriză. Se aşteptase să vadă un fabulos colier cu diamante ori un set de smaralde victoriene, montate într-un filigran pretenţios din aur – ceva ce i-ar fi plăcut şi bunicii ei.

Cutia conţinea însă două miniaturi ovale, aşezate în nişte nişe croite exact pe potriva lor, care le protejau de stricăciuni. Prima reprezenta o femeie cu păr lung, blond-roşcat. Un guler plisat descheiat îi încadra chipul în formă de inimă. Ochii deschişi la culoare îl ţintuiau pe privitor cu o încredere calmă, iar gura îi era curbată într-un zâmbet blând. Fundalul avea acea nuanţă vie de albastru specifică pictorului elisabetan Nicholas Hilliard. Cealaltă miniatură înfăţişa un bărbat brunet, cu părul pieptănat pe spate. Barba şi mustaţa răvăşită îl făceau să pară mai tânăr decât îl arătau ochii lui negri, iar cămaşa din pânză albă era şi ea descheiată la gât, lăsând la vedere o piele mai deschisă la culoare decât materialul. Ţinea între degetele lungi o bijuterie atârnată la capătul unui lanţ. În spatele lui ardeau şi se răsuceau flăcări aurii, simbol al pasiunii.

O răsuflare blândă îi gâdilă urechea.

— Sfinte Dumnezeule!

Whitmore arăta de parcă ar fi văzut o fantomă.

— Sunt frumoase, nu-i aşa? Acesta trebuie să fie setul de miniaturi care tocmai a sosit. Doi bătrâni din Shropshire le-au găsit ascunse în peretele sipetului lor din argint în vreme ce căutau un loc în care să depoziteze nişte piese mai noi. Sylvia crede că se vor vinde cu un preţ bun.

— O, nu există nicio îndoială în privinţa asta.

Marcus apăsă un buton al telefonului.

— *Oui!* răspunse în franceză o voce autoritară de la celălalt capăt.

„Asta e problema cu telefoanele mobile“, îşi spuse Phoebe. „Toată lumea ţipă la ele şi ca atare poţi auzi toate discuţiile private.“

— Ai avut dreptate în privinţa miniaturilor, *grand-mère*[112].

[112] Bunico (în limba franceză în original) (n.red.)

Dinspre telefon se auzi un icnet de satisfacţie.

— Deci te-am convins pe deplin, Marcus?

— Nu. Şi slavă Domnului că nu! Nu foloseşte nimănui să mă convingă pe deplin. Whitmore se uită la Phoebe şi zâmbi. Era şarmant, recunoscu ea în silă. Dar mai lasă-mi câteva zile înainte de a mă trimite să fac alt comision. Cât anume eşti dispusă să plăteşti pentru ele? Sau n-ar trebui să întreb?

— *N'importe quel prix.*

„Preţul nu contează." Acestea erau cuvintele care ar fi făcut fericită orice casă de licitaţii. Phoebe privi miniaturile. Erau cu adevărat extraordinare.

Whitmore şi bunica lui îşi încheiară discuţia, apoi degetele bărbatului păcăniră fără întârziere pe tastatura telefonului, transmiţând un mesaj.

— Hilliard considera că cel mai bine era ca portretele lui în miniatură să fie admirate în intimitate, gândi Phoebe cu voce tare. Simţea că pictura scoate la iveală prea multe dintre secretele personajelor lui. Se şi vede de ce. Aceştia doi păreau să deţină tot felul de secrete.

— În privinţa asta ai dreptate, murmură Marcus.

Chipul lui era foarte aproape, şi Phoebe putu să-i cerceteze mai atent ochii. Erau mai albaştri decât i se păruseră prima dată, mai albaştri chiar decât pigmenţii îmbogăţiţi cu azurit şi ultramarin pe care îi folosea Hilliard.

Sună telefonul. Când se întinse să răspundă, lui Phoebe i se păru, doar pentru o clipă, că mâna lui alunecă în jos, spre talia ei.

— Dă-i omului miniaturile, Phoebe!

Era Sylvia.

— Nu înţeleg, spuse ea uluită. Nu sunt autorizată să…

— Le-a cumpărat direct. Obligaţia noastră era să obţinem preţul cel mai mare cu putinţă pentru aceste piese. Şi asta am făcut. Soţii Taverner vor putea să-şi petreacă bătrâneţea la Monte Carlo dacă poftesc. Iar tu îi poţi spune lui Marcus că, dacă am ratat *la danse de fête*[113],

[113] Dansul de sărbătoare (în limba franceză în original) (n. red.)

voi profita de loja familiei sale la spectacolele din stagiunea următoare.

Sylvia închise.

În cameră se lăsă tăcerea. Marcus Whitmore atingea cu blândeţe rama din aur ce înconjura portretul în miniatură al bărbatului. Părea un gest de dor, o încercare de a stabili o legătură cu un anonim mort cu multă vreme în urmă.

— Mai că îmi vine să cred că, dacă aş vorbi, m-ar putea auzi, spuse el pe un ton melancolic.

Ceva nu era în regulă. Phoebe nu-şi putea da seama ce, însă aici exista o miză mai mare decât achiziţia a două miniaturi din secolul al şaisprezecelea.

— Bunica dumneavoastră trebuie să aibă un cont bancar sănătos, domnule doctor Whitmore, dacă a plătit atât de bine pentru două portrete elisabetane neidentificabile. Întrucât şi dumneavoastră sunteţi client al Sotheby's, trebuie să vă spun că sigur le-aţi luat la suprapreţ. Un portret al reginei Elisabeta I din acea perioadă ar putea ajunge şi la şase cifre, dacă în sală se află cumpărătorii potriviţi, acestea însă nu.

Identitatea modelului era crucială în astfel de cazuri.

— Nu vom şti niciodată cine sunt cei doi. Nu după atâtea secole de anonimat. Numele sunt importante.

— Asta spune şi bunica.

— Atunci e conştientă că, fără o atribuire clară, valoarea acestor miniaturi probabil nu va creşte.

— Sincer să fiu, spuse Marcus, bunica mea nu are nevoie să-şi recupereze investiţia. Şi ar prefera ca nimeni altcineva să nu ştie cine sunt cei reprezentaţi în portrete.

Phoebe se încruntă la auzul ciudatei formulări. Oare bunica lui credea că ea *ştie*?

— A fost o plăcere să fac afaceri cu tine, Phoebe, chiar dacă le-am făcut stând în picioare. De data asta. Marcus făcu o pauză şi îşi afişă zâmbetul şarmant. Nu te deranjează dacă îţi spun Phoebe?

Ba da, o *deranja.* Exasperată, fata îşi masă ceafa, dându-şi la o parte părul negru, lung până la guler. Ochii lui Marcus întârziară asupra curburii umerilor ei. Văzând-o

că nu răspunde, bărbatul închise cutia, o luă la subraţ şi se dădu câţiva paşi înapoi.

— Mi-ar plăcea să te scot la cină, spuse el pe un ton neutru, aparent fără să observe semnalele clare de dezinteres ale lui Phoebe. Putem sărbători norocul soţilor Taverner, dar şi comisionul considerabil pe care îl vei împărţi cu Sylvia.

Cu Sylvia? Să împartă un comision? Phoebe căscă gura, nevenindu-i a crede. Şansele ca şefa ei să facă aşa ceva erau sub zero. Chipul lui Marcus se întunecă.

— A fost una dintre condiţiile înţelegerii. Bunica mea n-ar accepta altfel. Vocea îi era aspră. Cina?

— Nu ies în oraş cu bărbaţi necunoscuţi după lăsarea întunericului.

— Atunci o să te invit la cină mâine, după ce luăm prânzul. După ce-ţi vei petrece două ore în compania mea, nu voi mai fi „necunoscut“.

— Ah, tot vei fi o necunoscută, murmură Phoebe, iar eu nu ies la prânz. Mănânc la birou.

Îşi feri privirea, încurcată. Oare rostise prima parte a frazei cu voce tare?

— Te iau la ora unu, spuse Marcus cu un zâmbet mai larg.

Lui Phoebe i se strânse inima. Aşadar vorbise cu voce tare.

— Şi nu-ţi face griji, n-o să mergem departe.

— De ce nu?

Credea că îi e frică de el sau că nu poate să ţină pasul? Doamne, cât ura să fie scundă!

— Voiam doar să ştii că poţi purta din nou pantofii ăia fără teamă că îţi vei rupe gâtul, spuse Marcus cu un aer inocent şi privirea îi alunecă încet de la vârfurile picioarelor ei peste pantofii din piele neagră, stărui în dreptul gleznelor, apoi urcă pe curbura gambei. Îmi plac.

Cine se credea tipul ăsta? Se purta ca un crai din secolul al optsprezecelea. Phoebe păşi cu hotărâre către uşă, ţăcănind zgomotos din tocuri. Apăsă butonul pentru a deschide încuietoarea, apoi ţinu uşa deschisă. Marcus

scoase un sunet apreciativ în vreme ce se apropie de ea.

— N-ar trebui să fiu atât de direct. Bunica mea îmi detestă manierele aproape tot atât de mult cât detestă să fie dată la o parte dintr-o tranzacţie. Dar uite care-i treaba, Phoebe! Whitmore îşi coborî buzele până când ajunse la câţiva centimetri de urechea ei, iar vocea i se transformă într-o şoaptă. Spre deosebire de alţi bărbaţi care te-au scos la cină şi poate au ajuns în apartamentul tău după, eu nu mă las speriat de pudoarea şi bunele tale maniere. Din contră. Şi nu mă pot abţine să-mi imaginez cum arăţi când tot autocontrolul acesta glacial ţi se topeşte.

Lui Phoebe i se tăie răsuflarea.

Marcus o luă de mână şi îşi lipi buzele de carnea ei, în timp ce o privea în ochi.

— Pe mâine. Şi ai grijă să încui uşa după mine. Ai şi aşa destule necazuri.

Domnul doctor Whitmore ieşi cu spatele din încăpere, îi aruncă încă un zâmbet strălucitor, se întoarse şi dispăru fluierând.

Lui Phoebe îi tremura mâna. Omul acela, bărbatul acela ciudat fără pic de bune maniere şi cu nişte ochi albaştri înspăimântători, o sărutase. La locul de muncă. Fără să-i ceară permisiunea.

Iar ea nu-l pălmuise, aşa cum erau învăţate să facă fetele de diplomaţi bine educate ca ultimă soluţie împotriva avansurilor nedorite, acasă sau în străinătate.

Chiar că dăduse de belea.

Capitolul 21

— Am făcut bine că te-am chemat, Goody Alsop? Susanna îşi răsucea mâinile în şorţ şi mă privea cu îngrijorare. A fost cât pe ce să o trimit acasă, spuse ea cu voce slabă. Dacă aş fi…

— Dar n-ai trimis-o, Susanna.

Goody Alsop era atât de bătrână şi de slabă încât pielea îi atârna pe oasele mâinilor şi ale încheieturilor. Dar avea o voce surprinzător de vioaie pentru cineva atât de fragil, iar ochii îi sclipeau de inteligenţă. O fi fost ea octogenară, însă nimeni n-ar fi îndrăznit s-o numească infirmă.

Acum, că venise Goody Alsop, salonul casei Norman era plin ochi. Fără prea mare tragere de inimă, Susanna le îngădui lui Matthew şi lui Pierre să stea chiar lângă uşă, cu condiţia să nu atingă nimic. Jeffrey şi John îşi împărţeau atenţia între vampiri şi puiul de găină, cuibărit în siguranţă în căciula lui John, lângă foc. Penele începuseră să i se înfoaie în aerul cald şi, din fericire, încetase să mai piuie. Eu mă aşezasem pe un taburet din preajma sobei, lângă Goody Alsop care ocupa singurul scaun din încăpere.

— Dă-mi voie să mă uit la tine, Diana.

Când bătrâna întinse degetele către chipul meu, exact aşa cum făcuseră văduva Beaton şi Champier, am tresărit. Vrăjitoarea se opri şi se încruntă.

— Ce e, copilă?

— Un vrăjitor din Franţa a încercat să-mi citească pielea. Parcă mă tăia cu cuţitul, i-am explicat în şoaptă.

— N-o să-ţi fie prea comod – e totuşi un examen –, însă n-ar trebui să te doară.

Degetele ei îmi explorară trăsăturile. Avea mâinile reci şi uscate, cu vene ce ieşeau în evidenţă pe sub pielea pătată şi se întindeau peste încheieturile îndoite. Am avut o uşoară senzaţie de apăsare, care însă nu semăna deloc

cu durerea provocată de mâinile lui Champier.

— Ah! oftă femeia când ajunse la pielea netedă de pe fruntea mea.

Ochiul meu de vrăjitoare, ce revenise la obişnuita lui inactivitate frustrată în clipa în care Susanna şi Annie mă găsiseră cu puiul, se deschise complet. Goody Alsop era o vrăjitoare pe care merita s-o cunoşti.

Uitându-mă în al treilea ochi al bătrânei, am fost cufundată într-o lume a culorilor. Oricât aş fi încercat, firele frumos întreţesute refuzau să se transforme în ceva recognoscibil, deşi aveam din nou amăgitoarea speranţă că ele ar putea fi utile la ceva. Atingerea lui Goody Alsop mă furnica în vreme ce femeia îmi cerceta trupul şi mintea cu clarviziunea ei. Energia pulsa în jurul ei în nuanţe de portocaliu amestecate cu purpuriu. Din limitata mea experienţă, nimeni nu mai vădise vreodată acea combinaţie de culori anume. Bătrâna plescăi din limbă ici şi colo, scoase un sunet sau două de aprobare.

— E o ciudată, nu-i aşa? şopti Jeffrey, privind peste umărul lui Goody Alsop.

— Jeffrey! exclamă cu stupoare Susanna, ruşinată de purtarea fiului ei. Doamnă Roydon, te rog să ne ierţi!

— Foarte bine. Doamna Roydon e o ciudată, spuse el fără a se căi.

Îşi aşeză mâinile pe genunchi şi se aplecă mai aproape.

— Ce vezi, tinere Jeffrey? îl întrebă Goody Alsop.

— Ea, doamna Roydon, are toate culorile curcubeului. Ochiul ei de vrăjitoare e albastru, chiar dacă în rest ea e verde şi argintie, ca zeiţa. Şi de ce are acolo o margine roşu cu negru?

Jeffrey arătă către fruntea mea.

— Acela e însemnul unui vampir, spuse bătrâna, netezindu-l cu degetele. Ori de câte ori vezi semnul ăsta, Jeffrey, şi e destul de rar, trebuie să-l iei ca pe un avertisment. Vampirului care l-a făcut n-o să-i pice bine dacă te iei de fiinţa cu sânge cald pe care a revendicat-o.

— Doare? se întrebă copilul.

— Jeffrey! strigă iar Susanna. Ştii că nu trebuie s-o sâcâi

cu întrebări pe Goody Alsop!

— Ne aşteaptă un viitor întunecat dacă micuţii încetează să mai pună întrebări, Susanna, remarcă bătrâna.

— Sângele unui vampir poate vindeca, însă nu face rău, i-am spus băiatului înainte ca Goody Alsop să apuce să-i răspundă.

Nu era nevoie ca încă un vrăjitor să crească temându-se de ceea ce nu înţelegea. Mi-am îndreptat privirea către Matthew, al cărui drept asupra mea era mult mai profund decât jurământul legat cu sânge al tatălui său. Soţul meu era dispus s-o lase pe bătrâna vrăjitoare să-şi continue examinarea (pentru moment), însă ochii lui nu se dezlipeau de ea. Am schiţat un zâmbet, iar buzele lui s-au încordat pentru o fracţiune de secundă, în semn de răspuns.

— Aha! Jeffrey manifestă un interes moderat faţă de informaţia primită. Puteţi să faceţi să apară din nou aura, doamnă Roydon?

Spre tristeţea lor, băieţii rataseră forma aceea de manifestare a energiei magice.

Goody Alsop îşi aşează un deget noduros peste crestătura de deasupra buzei lui Jeffrey, amuţindu-l instantaneu.

— Acum trebuie să stau de vorbă cu Annie. După ce terminăm, omul domnului Roydon o să vă ducă pe toţi trei la râu. Când vă veţi întoarce, mă vei putea întreba orice vrei.

Matthew îşi înclină capul înspre uşă, iar Pierre îi luă pe cei doi micuţi primiţi în grijă şi, după ce mai aruncă o privire îngrijorată înspre bătrână, îi duse jos să aştepte. Asemenea lui Jeffrey, şi Pierre trebuia să-şi depăşească frica de alte fiinţe.

— Unde e fata? întrebă Goody Alsop, întorcând capul.

Annie se strecură în faţă.

— Aici sunt, Goody

— Spune-ne sincer, Annie! începu bătrâna pe un ton ferm. Ce i-ai promis lui Andrew Hubbard?

— N-nimic, se bâlbâi fata, îndreptându-şi privirea spre mine.

— Nu minţi, Annie! E păcat, o mustră Goody Alsop.

Scuipă tot!

— Trebuie să-i trimit vorbă dacă domnul Roydon plănuieşte să plece iar din Londra. Iar când domnul şi doamna sunt încă în pat, părintele Hubbard trimite un om ca să-mi pună întrebări despre ce se mai întâmplă prin casă.

Cuvintele parcă se rostogoleau din gura lui Annie. Când se sfârşiră, ea îşi plesni gura cu mâinile, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că a dezvăluit atât de multe.

— Trebuie să respectăm litera înţelegerii făcute de Annie cu Hubbard, dacă nu şi spiritul ei. Goody Alsop se gândi câteva clipe. Dacă doamna Roydon părăseşte oraşul din orice motiv, Annie, tu îmi vei trimite vorbă mai întâi mie. Aşteaptă o oră înainte de a-i da de ştire părintelui Hubbard. Iar dacă sufli vreun cuvânt cuiva despre ce se întâmplă aici, am să arunc asupra limbii tale o vrajă de legare pe care nici treisprezece vrăjitoare n-o vor putea desface.

Annie se arătă pe bună dreptate îngrozită de această perspectivă.

— Du-te cu băieţii, dar deschide toate uşile şi ferestrele înainte de a pleca! O să trimit după tine când va fi timpul să te întorci.

În vreme ce deschidea obloanele şi uşile, chipul lui Annie era încărcat de regret şi groază. Am dat din cap înspre ea în semn de încurajare. Biata copilă nu era în postura de a-i ţine piept lui Hubbard şi făcuse ceea ce trebuia pentru a supravieţui. Aruncându-i o ultimă privire înspăimântată lui Matthew, a cărui atitudine faţă de ea era vădit mai rece, fata plecă.

În casa tăcută, străbătută de curenţi ce mi se învârteau în jurul gleznelor şi al umerilor, Matthew vorbi în sfârşit. Stătea încă sprijinit de uşă, şi hainele lui negre absorbeau puţina lumină din încăpere.

— Ne poţi ajuta, Goody Alsop?

Tonul lui curtenitor nu aducea deloc cu atitudinea arogantă pe care o avusese faţă de văduva Beaton.

— Cred că da, domnule Roydon, răspunse bătrâna.

— Te rog să te faci comod, zise Susanna, îndrumându-l pe Matthew către un taburet din apropiere.

Erau slabe şanse ca un bărbat de statura vampirului meu să se simtă confortabil pe un scăunel cu trei picioare, însă el îl încălecă fără să se plângă.

— Soţul meu doarme în camera de alături. Nu trebuie să-l audă pe vampir, şi nici discuţia noastră.

Goody Alsop ciupi lâna cenuşie şi pânza sidefie ce-i acopereau gâtul, apoi îşi depărtă degetele de ea, trăgând cu ele ceva imaterial, întinse mâna şi şi-o scutură din încheietură, eliberând în încăpere o siluetă întunecată. Copia ei fidelă se duse în dormitorul Susannei.

— Ce-a fost asta? am întrebat, abia îndrăznind să respir.

— Spiritul meu. Ea îl va veghea pe domnul Norman şi va avea grijă să nu fim deranjaţi.

Bătrâna îşi mişcă buzele, iar curenţii de aer se opriră.

— Acum că uşile şi ferestrele sunt ferecate, nu vom fi nici auziţi. Poţi fi liniştită din punctul ăsta de vedere, Susanna.

Iată două vrăji care se puteau dovedi utile în casa unui spion. Am deschis gura ca s-o întreb pe Goody Alsop cum reuşise să le facă, însă, înainte să apuc să scot vreo vorbă, ea îşi ridică mâna şi chicoti.

— Eşti foarte curioasă pentru o femeie în toată firea. Mă tem că vei pune la încercare răbdarea Susannei chiar mai mult decât Jeffrey. Se lăsă pe spate şi mă privi cu o figură mulţumită. Te-am aşteptat multă vreme, Diana.

— Pe mine? am spus, nevenindu-mi a crede.

— Fără îndoială. Au trecut mulţi ani de când primele semne ţi-au prezis sosirea, iar cu trecerea timpului unii dintre noi şi-au pierdut orice speranţă. Dar când surorile noastre ne-au spus despre prevestirile din nord, atunci am ştiut că trebuie să te aştept.

Goody Alsop se referea la Berwick şi la ciudatele întâmplări din Scoţia. M-am aplecat în faţă, gata să-i pun şi alte întrebări, însă Matthew clătină uşor din cap. Încă nu era sigur că se putea încrede în ea. Goody Alsop observă rugămintea tăcută a soţului meu şi chicoti iar.

— Aşadar, am avut dreptate, spuse Susanna uşurată.

— Da, copilă. Diana este într-adevăr o ţesătoare.

Cuvintele bătrânei răsunară în cameră, puternice ca o vrajă.

— Ce este aceea? am şoptit.

— Există multe lucruri pe care nu le înţelegem în legătură cu situaţia noastră actuală, Goody Alsop. Matthew mă luă de mână. Poate că ar trebui să ne tratezi pe amândoi ca pe Jeffrey şi să ne explici ca unui copil.

— Diana e o făuritoare de vrăji, spuse bătrâna. Noi, ţesătoarele, suntem fiinţe rare. De aceea zeiţa te-a trimis la mine.

— Nu, Goody Alsop. Te înşeli, am protestat eu, scuturând din cap. Sunt groaznică la vrăji. Mătuşa mea Sarah e extrem de pricepută, dar nici măcar ea nu m-a putut învăţa meşteşugul vrăjitoriei.

— Sigur că nu poţi face farmecele altor vrăjitoare. Tu trebuie să ţi le născoceşti pe ale tale.

Afirmaţia lui Goody Alsop contrazicea tot ceea ce fusesem învăţată să cred. Am privit-o uluită.

— Vrăjitoarele învaţă descântece. Nu le inventează.

Vrăjile erau transmise din generaţie în generaţie, în interiorul familiilor şi în rândul membrelor unui sabat. Păzeam cu străşnicie aceste cunoştinţe, păstrând cuvinte şi proceduri în grimoare, alături de numele suratelor care stăpâniseră magia ce le însoţea. Vrăjitoarele experimentate le pregăteau pe membrele mai tinere ale sabatului să păşească pe urmele lor, atente la nuanţele fiecărui descântec şi la practica din trecut a fiecărei vrăjitoare care îl folosise.

— Ţesătoarele le inventează, răspunse Goody Alsop.

— N-am auzit niciodată despre ţesătoare, spuse Matthew cu precauţie.

— Puţini au auzit. Suntem un secret, domnule Roydon, pe care nu multe vrăjitoare îl descoperă, ca să nu mai vorbim de vampiri. Cred că dumneavoastră sunteţi familiarizat cu secretele şi cu păstrarea lor.

În ochii ei se ivi un licăr de maliţiozitate.

— Am trăit mulţi ani, Goody Alsop. Îmi vine greu să cred că vrăjitoarele au putut ascunde atâta timp existenţa ţesătoarelor de alte fiinţe. Matthew se încruntă. Ăsta e vreun alt joc de-al lui Hubbard?

— Sunt prea bătrână pentru jocuri, *monsieur* de Clairmont. Ah, da, ştiu cine sunteţi cu adevărat şi ce loc ocupaţi în această lume, spuse bătrâna când Matthew se arătă surprins. Poate că nu reuşiţi să le ascundeţi vrăjitoarelor adevărul atât de bine pe cât aveţi impresia.

— Poate că nu, toarse Matthew în semn de avertisment.

Mârâitul lui o amuză şi mai tare pe bătrână.

— Trucul ăsta ar putea să-i sperie pe copiii ca Jeffrey şi John ori pe demonii zănatici ca prietenul dumneavoastră Christopher, dar nu mă înfricoşează pe mine. Apoi tonul ei deveni serios. Ţesătoarele se ascund, căci odinioară eram căutate şi ucise, exact la fel ca şi cavalerii tatălui dumneavoastră. Nu toţi ne acceptau puterile. După cum bine ştiţi, poate fi mai uşor să supravieţuieşti atunci când duşmanii te cred deja mort.

— Dar cine ar face aşa ceva şi de ce?

Speram ca răspunsul să nu ne ducă înapoi la îndelungata vrajbă dintre vampiri şi vrăjitoare.

— Nu vampirii sau demonii ne-au vânat, ci alte vrăjitoare, spuse calm Goody Alsop. Se temeau de noi pentru că eram diferite. Frica dă naştere dispreţului, apoi urii. E o poveste cunoscută. Cândva, vrăjitoarele distrugeau familii întregi ca nu cumva bebeluşii să se transforme şi ei în ţesători. Puţinii care au supravieţuit şi-au adăpostit propriii copii în ascunzători. Dragostea unui părinte pentru pruncul său e puternică, aşa cum veţi descoperi amândoi curând.

— Ştii despre copil, am spus, ducându-mi mâinile deasupra pântecului într-un gest protector.

— Da. Goody Alsop dădu din cap cu gravitate. Făureşti deja o ţesătură puternică, Diana. N-o vei mai putea ascunde pentru multă vreme de alte vrăjitoare.

— Un copil? Susanna făcu nişte ochi imenşi. Conceput de o vrăjitoare şi un vampir?

— Nu de orice vrăjitoare. Numai ţesătoarele sunt în stare de asemenea magie. Există un motiv pentru care zeiţa te-a ales pe tine pentru această sarcină, Susanna, aşa cum există un motiv pentru care m-a chemat pe mine. Tu eşti moaşă, iar priceperea ta va fi necesară în zilele ce vor veni.

— N-am niciun fel de experienţă care s-o ajute pe doamna Roydon, protestă Susanna.

— Asişti femei la naştere de ani de zile, remarcă Goody Alsop.

— Femei cu sânge cald, Goody, care nasc bebeluşi cu sânge cald! spuse femeia indignată. Nu creaturi ca…

— Vampirii au mâini şi picioare întocmai ca noi, ceilalţi, o întrerupse bătrâna. Nu-mi imaginez că pruncul ăsta va fi altfel.

— Doar pentru că are câte zece degete la mâini şi la picioare nu înseamnă că are şi suflet, zise moaşa, privindu-l pe Matthew cu suspiciune.

— Mă surprinzi, Susanna. Eu văd sufletul domnului Roydon la fel de limpede ca pe al tău. Iar l-ai ascultat pe soţul tău, cu trăncănelile lui despre răul din vampiri şi demoni?

Susanna strânse din buze.

— Şi ce dacă l-am ascultat, Goody?

— Atunci eşti o neroadă. Vrăjitoarele văd clar adevărul. Chiar dacă soţii lor spun numai neghiobii.

— Nu e o treabă atât de simplă pe cât o faci tu să pară, bombăni Susanna.

— Dar nici nu trebuie să fie dificilă. Ţesătoarea îndelung aşteptată se află printre noi, şi trebuie să ne facem planuri.

— Îţi mulţumesc, Goody Alsop. Matthew era uşurat că în sfârşit cineva se arăta de acord cu el. Ai dreptate. Diana trebuie să înveţe repede tot ce are nevoie să ştie. Nu poate naşte copilul aici.

— Decizia asta nu vă aparţine în totalitate, domnule Roydon. Dacă pruncului îi e menit să se nască la Londra, atunci aici se va naşte.

— Locul Dianei nu e aici, spuse soţul meu, adăugând

repede: Aici, la Londra.

— Dumnezeu să ne binecuvânteze, lucrul ăsta e destul de clar. Dar, fiindcă e o ţesătoare de timp, simpla ei mutare într-un alt loc nu va ajuta. Diana n-ar fi mai puţin suspectă în Canterbury ori York.

— Aşadar aţi aflat încă unul dintre secretele noastre. Matthew îi aruncă femeii o privire rece. Având în vedere că ştiţi atât de multe, aţi ghicit probabil şi că Diana nu se va întoarce singură în epoca ei. Eu şi copilul o vom însoţi. Iar dumneavoastră o veţi învăţa ce trebuie să ştie pentru a face aşa ceva.

Soţul meu prelua controlul, ceea ce însemna că lucrurile aveau să ia obişnuita turnură proastă.

— Educaţia soţiei dumneavoastră e treaba mea de acum, domnule Roydon. Asta dacă nu cumva credeţi că ştiţi mai multe decât mine despre ce înseamnă să fii o ţesătoare, spuse Goody Alsop pe un ton neutru.

— Ştie că e o problemă a vrăjitoarelor, i-am zis eu bătrânei, punând preventiv o mână pe braţul vampirului. Matthew nu se va amesteca.

— Tot ceea ce e legat de soţia mea mă priveşte, Goody Alsop, spuse el şi se întoarse către mine. Iar aceasta nu e doar o problemă a vrăjitoarelor. Nu şi dacă vrăjitoarele de aici s-ar putea întoarce împotriva perechii mele şi a copilului meu.

— Aşadar ai fost rănită de o vrăjitoare, şi nu de un vampir, spuse blând Goody Alsop. Am simţit durerea şi am ştiut că o vrăjitoare a luat parte la ea, dar am sperat că ea îţi vindeca răul făcut, nu ţi-l provoca. Unde a ajuns lumea dacă o vrăjitoare îi face aşa ceva alteia?

Matthew îşi îndreptă atenţia asupra bătrânei.

— Poate vrăjitoarea şi-a dat şi ea seama că Diana e o ţesătoare.

Nu-mi dăduse prin cap că Satu ar fi putut să ştie. Având în vedere ce-mi spusese Goody Alsop despre atitudinea semenilor mei vrăjitori faţă de ţesătoare, ideea că Peter Knox şi prietenii lui din Congregaţie m-ar putea bănui de păstrarea unui astfel de secret îmi îngheţă sângele în vine.

Matthew îmi căută mâna şi mi-o cuprinse între ale lui.

— E posibil, dar nu pot spune cu certitudine, ne zise cu regret Goody Alsop. Cu toate astea, noi trebuie să facem ceea ce putem în timpul pe care zeiţa ni l-a lăsat pentru ca Diana să se pregătească de viitorul ei.

— Încetaţi! am spus, izbind cu palma în masă. Inelul lui Ysabeau scoase un clinchet la contactul cu lemnul tare. Vorbiţi cu toţii despre povestea asta cu ţesătoarele de parcă ar avea vreo noimă. Dar eu nu pot nici măcar să aprind o lumânare. Talentele mele ţin de magie. Am vântul, apa, chiar şi focul, în sânge.

— Dacă pot vedea sufletul soţului tău, Diana, nu te vei mira că pot vedea şi puterile tale. Dar nu eşti o vrăjitoare a focului sau a apei, indiferent ce crezi tu. Nu le poţi porunci acestor elemente. Dacă ai fi îndeajuns de nesocotită ca să încerci, te-ai distruge.

— Dar aproape că m-am înecat în propriile lacrimi, am spus cu încăpăţânare. Iar pentru a-l salva pe Matthew am ucis un vârcolac cu o săgeată de foc vrăjitoresc. Mătuşa mea a recunoscut mirosul.

— O vrăjitoare a focului nu are nevoie de săgeţi. Flăcările pleacă din ea şi îşi ating ţinta într-o clipă, clătină Goody Alsop din cap. Acelea n-au fost decât simple ţesături, copila mea, făurite din durere şi dragoste. Zeiţa ţi-a dat binecuvântarea ei să împrumuţi puterile de care aveai nevoie, dar nu s-o stăpâneşti în mod absolut pe vreuna.

— Să le împrumut, am spus şi m-am gândit la evenimentele frustrante din ultimele luni şi la sclipirile de magie care niciodată nu se comportau aşa cum ar fi trebuit. Deci ăsta e motivul pentru care abilităţile apar şi dispar. Nu mi-au aparţinut niciodată cu adevărat.

— Nicio vrăjitoare n-ar putea să aibă în ea atâta putere fără a tulbura echilibrul lumilor. O ţesătoare alege cu grijă din magia aflată în jurul ei şi o foloseşte pentru a plămădi ceva nou.

— Dar trebuie să existe mii de vrăji. Ca să nu mai vorbim despre descântece şi poţiuni. Nimic din ce aş face n-ar

putea fi original.

Mi-am trecut mâna peste frunte, iar locul în care Philippe îşi marcase jurământul cu sânge îmi păru rece la atingere.

— Toate vrăjile provin de undeva, Diana: dintr-o clipă de nevoie, dintr-un dor, dintr-o provocare căreia nu i se poate răspunde altfel. Şi provin de la cineva.

— Prima vrăjitoare, am şoptit.

Unele fiinţe supranaturale credeau că *Ashmole 782* era întâiul grimoar, o carte ce conţinea primele descântece şi farmece născocite de neamul nostru. Iată încă o legătură între mine şi misteriosul manuscris. M-am uitat la Matthew.

— Prima ţesătoare, mă corectă cu blândeţe Goody Alsop, dar şi de la cele care i-au urmat. Ţesătoarele nu sunt doar vrăjitoare, Diana. Susanna e o vrăjitoare grozavă, cu mai multe cunoştinţe despre magia pământului şi misterele lui decât oricare alta dintre surorile ei londoneze. Însă, în ciuda tuturor darurilor ei, nu poate ţese o vrajă nouă. Tu poţi.

— Nici măcar n-am habar cum să încep, am spus.

— Ai clocit puiul ăla, zise bătrâna, arătând către somnorosul ghem de puf galben.

— Dar încercam să sparg un ou! am protestat.

Acum, după ce înţelesesem cum se trăgea cu arcul, îmi dădeam seama că asta era o problemă. Magia mea, asemenea săgeţilor mele, îşi ratase ţinta.

— E evident că nu. Dacă ai fi încercat să spargi pur şi simplu un ou, acum am fi savurat una dintre excelentele creme ale Susannei. Tu te-ai gândit la altceva.

Puiul încuviinţă, scoţând un piuit deosebit de clar şi zgomotos.

Bătrâna avea dreptate. Într-adevăr, mă gândisem la alte lucruri: la copilul nostru, dacă îl vom putea îngriji cum se cuvine, cum l-am putea ţine la adăpost.

Goody Alsop dădu din cap în semn de aprobare.

— Aşa ziceam şi eu.

— N-am rostit cuvinte, n-am făcut niciun ritual, n-am

pregătit nimic, m-am agăţat eu de ceea ce mă învăţase Sarah despre meşteşugul vrăjitoresc. N-am făcut decât să pun nişte întrebări. Şi nici măcar nu erau unele grozave.

— Magia porneşte din dorinţă. Vorbele apar mult, mult mai târziu, îmi explică Goody Alsop. Nici măcar atunci o ţesătoare nu poate reduce o vrajă la câteva cuvinte pe care o altă vrăjitoare să le poată folosi. Unele ţesături opun rezistenţă, oricât de mult am încerca. Ele sunt doar pentru uzul nostru. De aceea suntem temute.

— „La început au fost absenţa şi dorinţa“, am murmurat.

Trecutul şi prezentul se ciocniră iar în vreme ce repetam primul rând al versurilor ce însoţeau singura pagină din *Ashmole 782* pe care cineva le-o trimisese cândva părinţilor mei. De data aceasta, când colţurile se aprinseră şi luminară ghemotoacele de praf în nuanţe de albastru şi auriu, nu mi-am ferit privirea. Nici Goody Alsop nu şi-o feri. Matthew şi Susanna ne urmăriră ochii, însă niciunul nu văzu nimic ieşit din comun.

— Exact. Vezi acolo cum timpul îţi simte absenţa şi te vrea înapoi, să te ţeşi în viaţa ta dinainte. Bătrâna radia şi bătea din palme de parcă eu aş fi desenat cu creionul o casă neobişnuit de frumoasă, iar ea s-ar fi pregătit să o expună pe uşa frigiderului. Bineînţeles, acum timpul nu e pregătit pentru tine. Dacă ar fi, albastrul ar părea mult mai strălucitor.

— Vorbeşti ca şi cum ar fi posibil să combini magia şi meşteşugul. Dar ele sunt lucruri separate, am spus, încă nedumerită. Meşteşugul foloseşte vrăjile, iar magia este puterea moştenită asupra unui element, precum aerul sau focul.

— Cine te-a învăţat asemenea prostii? pufni Goody Alsop, în vreme ce Susanna părea oripilată. Magia şi meşteşugul vrăjitoriei nu sunt decât două cărări ce se intersectează într-o pădure. O ţesătoare poate sta la răscruce, cu câte un picior pe fiecare cărare. Ea poate ocupa locul dintre ele, acolo unde sunt cele mai mari puteri.

— „Un copil între două lumi, o vrăjitoare aparte“, am

murmurat uimită.

Bridget Bishop mă avertizase în legătură cu pericolele asociate unei asemenea poziţii vulnerabile.

— Înainte să venim aici, fantoma uneia dintre strămoaşele mele, Bridget Bishop, mi-a spus că aceasta îmi e soarta. Probabil a ştiut că sunt ţesătoare.

— La fel şi părinţii tăi, zise Goody Alsop. Pot zări rămăşiţele legăturilor create de ei. Tatăl tău a fost şi el ţesător. Ştia că îi vei călca pe urme.

— Tatăl ei? întrebă Matthew.

— Ţesătorii sunt rari, Goody Alsop, o avertiză Susanna.

— Tatăl Dianei a fost un ţesător foarte talentat, dar fără pic de antrenament. Vraja lui a fost mai degrabă însăilată decât ţesută cum se cuvine. Totuşi a fost făcută cu dragoste şi şi-a atins scopul pentru o vreme, cam ca lanţul care te leagă de vampirul tău, Diana.

Lanţul era arma mea secretă, care-mi oferea în cele mai întunecate momente ale mele liniştitoarea senzaţie că sunt ancorată de Matthew.

— Bridget mi-a mai spus ceva în aceeaşi seară: „Nu se deschide nicio cale pe care să nu se afle şi el”. Şi ea ştia probabil despre Matthew.

— Mie nu mi-ai vorbit niciodată despre discuţia asta, *mon coeur,* spuse Matthew, mai mult curios decât enervat.

— Pe atunci răscrucile, cărările şi profeţiile nu mi se păreau importante. Iar în vâltoarea a tot ceea ce s-a întâmplat după aceea, am uitat, am spus şi m-am adresat lui Goody Alsop: În plus, cum aş fi putut să făuresc vrăji fără să ştiu?

— Ţesătoarele sunt înconjurate de mister, îmi spuse bătrâna. Acum nu avem timp să căutăm răspunsuri la toate întrebările tale, ci trebuie să ne concentrăm asupra necesităţii de a te învăţa cum să stăpâneşti magia în timp ce ea se mişcă prin tine.

— Puterile mele se poartă rău, am recunoscut eu, cu gândul la gutuile veştejite şi la pantofii distruşi ai lui Mary. Niciodată nu ştiu ce o să se întâmple în continuare.

— Nu e un lucru neobişnuit pentru o ţesătoare care abia

îşi descoperă puterile. Dar strălucirea ta poate fi văzută şi simţită chiar şi de oameni. Goody Alsop se lăsă pe spătarul scaunului şi mă studie. Dacă vrăjitoarele îţi văd aura asemenea tinerei Annie, atunci ar putea folosi această cunoaştere pentru a-şi atinge propriile scopuri. Nu vă vom lăsa pe tine sau pe copil să cădeţi în ghearele lui Hubbard. Am încredere că dumneavoastră vă puteţi ocupa de Congregaţie, spuse ea, uitându-se la Matthew şi luând tăcerea lui drept consimţământ. Foarte bine atunci. Vino la mine lunea şi marţea, Diana! Doamna Norman te va primi joia. Voi trimite după Marjorie Cooper pentru ziua de miercuri şi după Elizabeth Jackson şi Catherine Streeter pentru vineri. Diana va avea nevoie de ajutor pentru a reconcilia focul şi apa din sângele ei, altfel nu va produce nimic altceva decât abur.

— Poate că n-ar fi înţelept să le facem pe toate vrăjitoarele părtaşe la acest secret, Goody, spuse Matthew.

— Domnul Roydon are dreptate. Sunt deja prea multe şoapte pe seama vrăjitoarei. John Chandler a răspândit zvonuri despre ea ca să se pună bine cu părintele Hubbard. Cu siguranţă o putem învăţa noi înşine, spuse Susanna.

— Şi tu de când ai devenit vrăjitoare a focului? replică Goody Alsop. Sângele copilului e plin de flăcări. Talentele mele sunt dominate de vântul vrăjitoresc, iar ale tale sunt înrădăcinate în puterea pământului. Noi nu suntem suficiente pentru această sarcină.

— Dacă procedăm conform planului tău, adunarea noastră va atrage prea multă atenţie. Nu suntem decât treisprezece vrăjitoare, şi totuşi tu propui să ne implici pe cinci dintre noi în treaba asta. Lasă o altă adunare să se ocupe de problema doamnei Roydon. Pe cele din Moorgate, poate, sau din Aldgate.

— Adunarea din Aldgate a devenit prea mare, Susanna. Nu se poate ocupa de propriile nevoi, darămite să mai ia în sarcină şi educaţia unei ţesătoare. În plus, e prea departe pentru ca eu să pot să călătoresc până acolo, iar aerul viciat din preajma canalului oraşului îmi agravează

reumatismul. O vom antrena în parohia asta, aşa cum a intenţionat zeiţa.

— Eu nu pot… începu Susanna.

— Sunt mai în vârstă decât tine, Susanna. Dacă vrei să mai protestezi, va trebui să-ţi cauţi dreptatea la Sfat.

Atmosfera devenise apăsătoare.

— Foarte bine, Goody. Îmi voi trimite cererea la Queenhithe.

Susanna părea speriată de propriul ei anunţ.

— Cine e regina Hithe[114]? l-am întrebat pe Matthew cu voce scăzută.

— Queenhithe e un loc, nu o persoană, murmură el. Dar care-i treaba cu trestia[115]?

— N-am idee, i-am mărturisit.

— Încetaţi cu şuşotitul! spuse Goody Alsop, scuturând enervată din cap. Din cauza farmecului aruncat asupra ferestrelor şi uşilor, mormăielile voastre tulbură aerul şi îmi rănesc urechile. După ce aerul se domoli, bătrâna continuă: Susanna mi-a pus la îndoială autoritatea în această chestiune. Având în vedere că eu sunt conducătoarea adunării din Garlickhythe şi cea mai bătrână din districtul Vintry, doamna Norman trebuie să-şi prezinte cazul în faţa bătrânilor din alte districte ale Londrei. Ei vor decide cum urmează să procedăm, aşa cum fac ori de câte ori apar neînţelegeri între vrăjitoare. Suntem douăzeci şi şase de bătrâni, care formăm laolaltă Sfatul.

— Deci e vorba doar despre politică? am spus.

— Politică şi prudenţă. Fără o cale de a ne rezolva disputele, părintele Hubbard şi-ar pune vampirii să-şi vâre nasul în şi mai multe dintre treburile noastre, spuse Goody Alsop. Îmi pare rău dacă v-am jignit, domnule Roydon.

— Nu-i nicio jignire, Goody Alsop. Dar, dacă vei duce această chestiune în faţa bătrânilor, atunci identitatea

[114] Joc de cuvinte intraductibil: *queen* în engleză înseamnă „regină“ (n.red.)

[115] Joc de cuvinte intraductibil: în engleză, cuvântul pentru „Sfat“ (*rede)* se pronunţă la fel cu cel pentru „trestie“ (*reed*) (n.tr.)

Dianei va ajunge cunoscută în toată Londra. Matthew se ridică în picioare. Şi nu pot accepta aşa ceva.

— Toate vrăjitoarele din oraş au auzit deja despre soţia dumneavoastră. Veştile circulă repede aici, în mare parte mulţumită prietenului dumneavoastră Christopher Marlowe, spuse Goody Alsop, lungindu-şi gâtul pentru a-l privi în ochi. Staţi jos, domnule Roydon! Oasele mele bătrâne nu se mai îndoaie.

Spre surprinderea mea, Matthew se aşeză.

— Vrăjitoarele din Londra tot nu ştiu că eşti o ţesătoare, Diana, iar asta e ceea ce contează, continuă Goody Alsop. Sfatul va trebui să afle, desigur. Dar, când alte vrăjitoare vor auzi că ai fost chemată în faţa bătrânilor, vor presupune că eşti mustrată pentru relaţia cu domnul Roydon sau că eşti legată în vreun fel, pentru ca el să nu aibă acces la sângele şi puterea ta.

— Indiferent ce ar decide ei, tu vei rămâne profesoara mea?

Mă obişnuisem să fiu ţinta dispreţului altor vrăjitoare şi ştiam că nu trebuie să sper că cele din Londra îmi vor aproba relaţia cu Matthew. Puţin îmi păsa mie dacă Marjorie Cooper, Elizabeth Jackson şi Catherine Streeter (oricine ar fi fost ele) participau la programul educaţional al lui Goody Alsop. Însă cu bătrâna era altceva. Ea era o vrăjitoare căreia îi preţuiam prietenia şi ajutorul.

— Eu sunt ultima de felul nostru din Londra şi una dintre cele numai trei ţesătoare rămase în această parte de lume. Ţesătoarea scoţiană Agnes Sampson zace într-o temniţă din Edinburgh. Pe ţesătoarea irlandeză nimeni n-a mai văzut-o de ani de zile şi nu se mai ştie nimic despre ea. Sfatul n-are încotro decât să mă lase să te îndrum, mă linişti Goody Alsop.

— Când se vor întâlni vrăjitoarele? am întrebat.

— De îndată ce reuniunea va putea fi organizată, îmi promise Goody Alsop.

— Vom fi pregătiţi, o asigură Matthew.

— Există câteva lucruri pe care soţia dumneavoastră trebuie să le facă singură, domnule Roydon. A purta copilul

şi a-i întâlni pe membrii Sfatului sunt două dintre ele, îi răspunse bătrâna. Încrederea nu e o treabă uşoară pentru un vampir, dar trebuie să încercaţi de dragul ei.

— Eu am încredere în soţia mea. Ai simţit ce i-au făcut vrăjitoarele, aşa că nu te va mira că nu mă încred în nimeni din neamul vostru, să stea pe lângă ea, spuse Matthew.

— Trebuie să încercaţi, repetă Goody Alsop. Nu puteţi jigni Sfatul. Dacă o veţi face, părintele Hubbard va interveni. Sfatul nu va îndura această ofensă suplimentară şi va insista să implice Congregaţia. Indiferent care ar fi neînţelegerile noastre, nimeni din camera asta nu vrea ca atenţia Congregaţiei să se îndrepte către Londra, domnule Roydon.

Soţul meu o măsură pe Goody Alsop. În cele din urmă dădu din cap în semn de aprobare.

— Foarte bine, Goody.

Eram o ţesătoare.

Curând aveam să fiu mamă.

„Un copil între două lumi, o vrăjitoare aparte“, şopti vocea fantomatică a lui Bridget Bishop.

Răsuflarea zgomotoasă a lui Matthew îmi dădu de veste că soţul meu simţise o schimbare în mirosul pe care-l emanam.

— Diana e obosită şi trebuie să meargă acasă.

— Nu e obosită, ci speriată. Dar vremea când puteai să te sperii a trecut, Diana. Trebuie să înfrunţi ceea ce eşti cu adevărat, spuse Goody Alsop cu un oarecare regret.

Însă îngrijorarea mea continuă să crească şi după ce ne-am întors în siguranţă la „Cerbul şi Coroana“. Ajunşi aici, Matthew îşi scoase haina vătuită. Mi-o puse pe umeri, încercând să mă ferească de aerul rece. Materialul păstra mirosul lui de scorţişoară şi cuişoare, împletit cu urme de fum de la focul Susannei şi cu aerul umed al Londrei.

— Sunt ţesătoare.

Poate că, repetată, afirmaţia avea să capete înţeles.

— Dar nu ştiu ce înseamnă asta sau cine sunt, până la urmă.

— Eşti Diana Bishop, istoric şi vrăjitoare, spuse Matthew şi mă luă de umeri. Indiferent ce altceva ai mai fi fost cândva sau ce ai putea deveni într-o bună zi, asta eşti. Şi eşti viaţa mea.

— Soţia ta, l-am corectat.

— Viaţa mea, repetă el. Nu eşti doar inima mea, ci şi bătăile ei. Înainte eram doar o umbră, asemenea spiritului lui Goody Alsop.

Accentul îi era mai puternic, iar vocea, îngroşată de emoţie.

— Ar trebui să mă simt uşurată că în sfârşit am aflat adevărul, am spus printre dinţii care îmi clănţăneau, în vreme ce mă băgăm în pat. Frigul părea să fi prins rădăcini în măduva oaselor mele. Toată viaţa m-am întrebat de ce sunt diferită. Acum ştiu, dar nu-mi e de niciun ajutor.

— Într-o zi îţi va fi, îmi promise Matthew, alăturându-mi-se sub plapumă.

Îşi strânse braţele în jurul meu. Ne-am împletit picioarele ca rădăcinile unui copac, fiecare agăţându-se de celălalt pentru sprijin, în vreme ce ne apropiam trupurile. Undeva în adâncul meu, lanţul pe care îl făurisem cumva din dragoste şi dor pentru cineva pe care nu-l cunoşteam încă se îndoi între noi şi deveni fluid. Era gros şi indestructibil, plin de o sevă dătătoare de viaţă ce se scurgea neîntrerupt de la mine, vrăjitoarea, la soţul meu vampir şi înapoi. Curând n-am mai simţit decât un binecuvântat echilibru complet. Am inspirat adânc o dată, apoi încă o dată. Am încercat să mă desprind, dar Matthew refuză să-mi dea drumul.

— Încă nu sunt pregătit, spuse el, trăgându-mă mai aproape.

— Cu siguranţă ai treburi de făcut. Pentru Congregaţie, pentru Philippe, pentru Elisabeta. Sunt bine, Matthew, am insistat, deşi aş fi vrut să rămân exact acolo unde mă aflam cât mai mult timp cu putinţă.

— Vampirii măsoară timpul altfel decât fiinţele cu sânge cald, spuse el, nevrând încă să-mi dea drumul.

— Atunci cât durează un minut pentru un vampir? am

întrebat, cuibărindu-mă sub bărbia lui.

— Greu de spus, murmură Matthew. Undeva între un minut obişnuit şi o veşnicie.

Capitolul 22

Să aduni cei mai puternici douăzeci şi şase de vrăjitori şi vrăjitoare ai Londrei nu era lucru uşor. Şedinţa Sfatului nu a avut loc, aşa cum îmi imaginasem eu, ca o unică întrunire într-o sală de tribunal, cu vrăjitoarele aşezate pe rânduri ordonate de scaune şi cu mine în faţa lor, ci în decursul mai multor zile, în ateliere, taverne şi saloane din tot oraşul. Nu se făceau prezentări oficiale şi nu se irosea timpul cu cine ştie ce politeţuri. Am văzut atâtea vrăjitoare necunoscute încât, curând, toate s-au amestecat ca într-o ceaţă.

Dar câteva aspecte ale acestei experienţe îmi rămaseră în minte. Pentru prima dată am simţit indiscutabila putere a unei vrăjitoare a focului. Goody Alsop nu mă înşelase, intensitatea arzătoare a privirii sau atingerii vrăjitoarei roşcate era inconfundabilă. Deşi flăcările din trupul meu se trezeau şi unduiau în apropierea ei, eu în mod clar nu eram o vrăjitoare a focului. Lucrul acesta îmi fu confirmat atunci când am întâlnit şi alte vrăjitoare de acest soi într-o cameră separată la „Mitra“, o tavernă din Bishopsgate.

— O să fie o provocare, observă una după ce îmi citise pielea.

— O ţesătoare de timp cu o grămadă de apă şi foc în ea, încuviinţă cealaltă. O combinaţie pe care nu credeam s-o văd la viaţa mea.

Vrăjitoarele vântului care făceau parte din Sfat se adunară în casa lui Goody Alsop, o locuinţă mult mai spaţioasă decât sugera exteriorul ei modest. Două fantome se plimbau prin încăperi alături de spiritul bătrânei, care îi întâmpina pe vizitatori la uşă, apoi aluneca în tăcere prin preajmă, având grijă ca toată lumea să se simtă confortabil.

Vrăjitoarele vântului păreau mai puţin înspăimântătoare

decât cele ale focului. Atingerile lor fură uşoare şi uscate în vreme ce-mi evaluau în linişte puterile şi neajunsurile.

— O furtunoasă, murmură o vrăjitoare cu păr argintiu ce părea să aibă în jur de cincizeci de ani.

Era minionă, sprintenă şi se deplasa cu o viteză care sugera că asupra ei gravitaţia n-avea aceeaşi putere ca asupra noastră, a celorlalţi.

— E prea intensă, spuse o alta, încruntându-se. Trebuie să lase lucrurile să-şi urmeze cursul, altfel flecare curent pe care îl va provoca are şanse să devină o vijelie în toată regula.

Goody Alsop le acceptă comentariile cu mulţumiri, însă, după ce plecară toate, se arătă uşurată.

— Acum o să mă odihnesc, copilă, zise ea slăbită.

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă către partea din spate a casei. Spiritul o urmă ca o umbră.

— Există vreun bărbat în Sfat, Goody Alsop? am întrebat eu, luând-o de braţ.

— Au mai rămas doar câţiva. Toţi vrăjitorii tineri au plecat la universitate să studieze naturalismul. Sunt vremuri ciudate, Diana. Toată lumea goneşte după ceva nou, iar vrăjitoarele cred că din cărţi vor învăţa mai multe decât din experienţă. Scuză-mă, acum te las. Îmi ţiuie urechile de atâta vorbărie.

O vrăjitoare a apei singuratică veni joi dimineaţă la „Coroana şi Cerbul”. Eu stăteam întinsă, epuizată după ce câteva zile la rând hoinărisem prin tot oraşul. Înaltă şi suplă, vrăjitoarea nu păşi, ci se scurse în casă. Întâlni totuşi un obstacol solid sub forma zidului de vampiri din holul de la intrare.

— E în regulă, Matthew, am spus din uşa dormitorului, făcându-i semn femeii să înainteze.

Când am rămas singure, vrăjitoarea mă măsură din cap până în picioare. Privirea ei îmi gâdila pielea precum apa sărată, înviorătoare ca o baie în ocean în timpul unei zile de vară.

— Goody Alsop avea dreptate, spuse ea cu o voce joasă, melodioasă. Ai prea multă apă în sânge. Nu ne putem

întâlni cu tine în grup de teamă să nu provocăm o inundaţie. Trebuie să ne vezi pe rând. Mă tem că va dura toată ziua.

Aşa că, în loc să mă duc eu la vrăjitoarele apei, veniră ele la mine. Se scurseră în şi din casă, înnebunindu-i pe Matthew şi pe Françoise. Însă afinitatea mea cu ele nu putea fi negată şi nici curentul submarin pe care îl simţeam în prezenţa lor.

— Apa n-a minţit, murmură o vrăjitoare după ce-şi trecu degetele peste fruntea şi umerii mei.

Îmi întoarse mâinile să-mi examineze palmele. Era doar cu puţin mai în vârstă ca mine şi avea un colorit izbitor: piele albă, păr negru, ochi de culoarea Mării Caraibilor.

— Care apă? am întrebat în vreme ce ea parcurgea afluenţii care se desprindeau din linia vieţii mele.

— Fiecare vrăjitoare a apei din Londra a strâns apă de ploaie de la mijlocul verii până la Mabon[116], apoi a turnat-o în cristalul magic al Sfatului. Acesta a dezvăluit că îndelung aşteptata ţesătoare va avea apă în vene, oftă vrăjitoarea uşurată şi îmi eliberă mâinile. Avem nevoie de vrăji noi după ce am contribuit la întoarcerea din drum a flotei spaniole. Goody Alsop a reuşit să refacă rezerva vrăjitoarelor aerului, însă ţesătoarea din Scoţia a primit darul pământului, aşa că ea nu ne poate ajuta chiar dacă şi-ar dori. Dar tu eşti o adevărată fiică a lunii şi ne vei sluji bine.

Vineri dimineaţa un mesager sosi la han cu o adresă de pe Bread Street şi cu instrucţiuni ca eu să merg acolo la ora unsprezece, să le întâlnesc pe ultimele membre ale Sfatului: cele două vrăjitoare ale pământului. Majoritatea vrăjitoarelor aveau în ele o oarecare magie a pământului. Aceasta stătea la baza meşteşugului, iar în sabaturile moderne vrăjitoarele pământului nu aveau nimic special. Eram curioasă să văd dacă vrăjitoarele pământului din epoca elisabetană se deosebeau în vreun fel de cele din vremea mea.

Matthew şi Annie merseră cu mine, întrucât Pierre era

[116] Echinocțiul de toamnă (n. red.)

ocupat cu un comision pentru soţul meu, iar Françoise era la cumpărături. Tocmai ieşeam din curtea Catedralei Saint Paul, când Matthew se întoarse brusc către un pici cu faţa murdară şi picioare dureros de subţiri. Într-o clipă, lama pumnalului său fu lângă urechea băiatului.

— Mişcă degetul ăla fie şi numai un fir, flăcău, şi îţi tai urechea, spuse Matthew cu blândeţe.

Am privit în jos, surprinsă să văd că mâna copilului atingea sacul pe care îl purtam la brâu. Întotdeauna existaseră semnale ale unui comportament potenţial violent la Matthew, chiar şi în epoca mea, însă în Londra elisabetană ele erau mult mai aproape de suprafaţă. Nu era totuşi nevoie să-şi verse fierea asupra cuiva atât de mic.

— Matthew, l-am avertizat, observând groaza de pe chipul copilului, încetează!

— Cineva o să-ţi reteze urechea sau o să te ducă în faţa judecătorului.

Matthew miji privirea, iar băiatul se albi şi mai tare.

— Destul! am spus scurt.

L-am atins pe micuţ pe umăr şi acesta tresări. Într-o clipă, ochiul meu de vrăjitoare văzu mâna grea a unui bărbat lovindu-l, făcându-l ghem. Sub degetele mele, ascunsă de o cămaşă aspră, singura haină care îl apăra de frig, se afla o vânătaie urâtă.

— Cum te cheamă?

— Jack, milady, şopti băiatul.

Matthew nu-şi dezlipise cuţitul de urechea lui. Începeam să atragem atenţia.

— Lasă deoparte pumnalul, Matthew! Copilul ăsta nu e un pericol pentru niciunul dintre noi.

Soţul meu scoase un şuierat şi îşi retrase cuţitul.

— Unde-ţi sunt părinţii?

Jack ridică din umeri.

— N-am părinţi, milady.

— Du-l pe băiat acasă, Annie, şi roag-o pe Françoise să-i dea de mâncare şi nişte haine! Adu-i apă caldă, dacă poţi, şi culcă-l în patul lui Pierre! Pare obosit.

— Nu poţi să adopţi toţi vagabonzii din Londra, Diana.

Matthew îşi vârî pumnalul în teacă parcă pentru a-şi sublinia spusele.

— Lui Françoise i-ar prinde bine să aibă pe cineva care să-i facă din când în când nişte comisioane. I-am netezit băiatului părul, dându-i-l la o parte de pe frunte. Vrei să lucrezi pentru mine, Jack?

— Da, doamnă.

Stomacul copilului scoase un chiorăit zgomotos, iar în ochii lui bănuitori se ivi un licăr de speranţă. Cel de-al treilea ochi al meu se deschise larg, percepându-i stomacul gol, văzându-i picioarele tremurătoare. Am scos câteva monede din săculeţ.

— Pe drum cumpără-i o felie de plăcintă de la meşterul Prior, Annie. Cade din picioare de foame, iar asta ar trebui să-i ajungă până când Françoise reuşeşte să-i pregătească o masă aşa cum se cuvine.

— Da, doamnă, spuse fata.

Îl luă pe Jack de braţ şi îl trase în direcţia cartierului Blackfriars.

Matthew se încruntă în urma lor, apoi la mine.

— Nu-i faci nicio favoare copilului. Jack acesta, dacă aşa îl cheamă cu adevărat, lucru de care sincer mă îndoiesc, n-o să supravieţuiască nici până la sfârşitul anului dacă va continua să fure.

— Copilul n-o să supravieţuiască nici până la sfârşitul săptămânii dacă un adult nu-şi asumă răspunderea pentru el. Nu asta ai spus tu? Dragoste, un adult care să aibă grijă de ei şi un loc moale pe care să aterizeze?

— Nu-mi întoarce cuvintele împotriva mea, Diana! Atunci era vorba despre pruncul nostru, nu despre un copil fără căpătâi.

Matthew văzuse în ultimele zile mai multe vrăjitoare decât întâlnesc majoritatea vampirilor într-o viaţă întreagă, şi acum avea chef de ceartă.

— Şi eu am fost cândva un copil fără căpătâi.

Soţul meu se trase înapoi ca şi cum l-aş fi pălmuit.

— Acum nu mai e aşa de uşor să-l refuzi, nu-i aşa? Dar

nu l-am aşteptat să-mi răspundă. Dacă Jack nu vine cu noi, am putea foarte bine să-l ducem drept la Andrew Hubbard. Acolo ori o să i se ia măsura pentru coşciug, ori o să fie mâncat la cină. În orice caz, va fi mai bine îngrijit decât aici, pe stradă.

— Avem destui servitori, spuse Matthew cu răceală.

— Iar tu eşti doldora de bani. Dacă nu-ţi poţi permite, o să-i plătesc eu salariul din propriile mele fonduri.

— Ai face bine să născoceşti şi o poveste cu care să-l culci, dacă tot te-ai apucat, mă ironiză Matthew şi mă prinse de braţ. Tu crezi că n-o să observe că locuieşte cu trei vampiri şi două vrăjitoare? Copiii oamenilor văd întotdeauna mai limpede în lumea fiinţelor supranaturale decât adulţii.

— Ai impresia că lui Jack o să-i pese ce suntem atâta vreme cât are un acoperiş deasupra capului, mâncare în burtă şi un pat în care să doarmă noaptea în siguranţă?

O femeie ne privi confuză de pe cealaltă parte a străzii. Un vampir şi o vrăjitoare n-ar fi trebuit să poarte o discuţie atât de aprinsă în mijlocul drumului. Mi-am strâns gluga în jurul feţei.

— Cu cât primim mai multe fiinţe în vieţile noastre de aici, cu atât mai complicat va fi totul, spuse Matthew, observând-o pe cea care ne privea şi eliberându-mi braţul. Iar asta e de două ori mai valabil în cazul oamenilor.

După vizita făcută celor două vrăjitoare ale pământului, serioase şi de încredere, eu şi Matthew ne-am retras în capetele opuse ale locuinţei de la „Cerbul şi Coroana“, până când ne-am mai potolit furia. Soţul meu îşi reluă corespondenţa, zbierând după Pierre şi scoţând un zgomotos şir de înjurături la adresa guvernului Maiestăţii Sale, a toanelor tatălui său şi a prostiei regelui Iacob al Scoţiei. Eu mi-am petrecut timpul discutând cu Jack despre îndatoririle lui. Deşi băiatul se pricepea de minune să spargă lacăte, să fure din buzunare şi să aleagă ţărănoi neghiobi care să poată fi jumuliţi de toate bunurile prin înşelăciune, habar n-avea să citească, să scrie, să gătească, să coasă sau să facă orice altceva le-ar fi putut

ajuta pe Françoise sau pe Annie. Pierre deveni însă foarte interesat de băiat, mai ales după ce-şi recuperă talismanul norocos din buzunarul interior al pieptarului ponosit pe care îl purta copilul.

— Vino cu mine, Jack! spuse vampirul, deschizând uşa şi arătând cu capul înspre scări.

Tocmai pleca să adune cele mai recente misive de la informatorii lui Matthew şi clar plănuia să profite de cunoştinţele pupilului său despre lumea interlopă a Londrei.

— Da, domnule, spuse Jack pe un ton nerăbdător.

Arăta deja mai bine după o singură masă.

— Nimic periculos, l-am avertizat pe Pierre.

— Sigur că nu, *madame*, spuse vampirul cu un aer inocent.

— Vorbesc serios, i-am răspuns. Şi să-l aduci înapoi înainte de lăsarea întunericului.

Îmi sortam hârtiile de pe birou când Matthew ieşi din biroul lui. Françoise şi Annie plecaseră la Smithfield, la măcelari, ca să ia carne şi sânge, aşa că aveam toată casa la dispoziţia noastră.

— Îmi pare rău, *mon coeur,* spuse Matthew, lăsându-şi mâinile să-i alunece din spate în jurul taliei mele şi sărutându-mă pe gât. Între Sfat şi regină, a fost o săptămână lungă.

— Şi mie îmi pare rău. Înţeleg de ce nu-l vrei pe Jack aici, Matthew, dar nu puteam să-l ignor. Era rănit şi înfometat.

— Ştiu, spuse soţul meu, lipindu-mi spatele de pieptul lui.

— Oare ai fi reacţionat altfel dacă l-am fi găsit pe băiat în Oxfordul modern? am întrebat, uitându-mă la foc în loc să-i întâlnesc privirea.

De la incidentul cu Jack mă preocupa întrebarea dacă purtarea lui Matthew îşi avea rădăcinile în genetica vampirilor sau în morala elisabetană.

— Probabil că nu. Vampirilor nu le e uşor să trăiască printre cei cu sânge cald, Diana. În lipsa unei legături

emoţionale, fiinţele cu sânge cald nu sunt decât o sursă de hrană. Niciun vampir, oricât de civilizat şi de manierat ar fi el, nu poate să stea în preajma uneia fără să simtă nevoia de a bea din ea.

Îi simţeam răsuflarea rece pe gât, gâdilând locul sensibil în care Miriam îşi folosise sângele pentru a-mi vindeca rana făcută de Matthew.

— Din mine nu pari a vrea să bei.

Nu observasem niciun indiciu al faptului că soţul meu se lupta cu un asemenea imbold. Refuzase categoric sugestia tatălui său de a-mi accepta sângele.

— Pot să-mi stăpânesc poftele mult mai bine decât atunci când ne-am întâlnit prima oară. Acum dorinţa mea de a-ţi gusta sângele nu mai ţine atât de mult de hrană, cât de control. Acum că ne-am împerecheat, a mă hrăni din tine ar fi mai cu seamă o afirmare a ascendentului.

— Pentru asta avem sexul, am spus pe un ton pragmatic.

Matthew era un iubit generos şi creativ, dar în mod cert considera dormitorul domeniul lui.

— Poftim? spuse el, încruntându-se.

— Sex şi dominaţie. La asta cred oamenii moderni că se rezumă relaţiile cu vampiri, i-am explicat. Poveştile lor sunt pline de vampiri sărăciţi în rol de masculi alfa care îşi saltă femeile pe umeri şi le răpesc la o cină şi o întâlnire.

— Cină şi întâlnire? Matthew era îngrozit. Vrei să spui…?

— Îh-hm. Ar trebui să vezi ce citesc prietenele lui Sarah din sabatul din Madison. Vampirul întâlneşte o fată, o muşcă, fata e şocată să afle că vampirii există cu adevărat. Sexul, sângele şi comportamentul exagerat de protector, toate urmează la scurt timp. Unele poveşti sunt destul de explicite. Aici am făcut o pauză semnificativă. Nu prea e timp pentru giugiuleală. Nu-mi amintesc să fie vorba nici de prea multă poezie sau dans.

Matthew scoase o înjurătură.

— Nu e de mirare că mătuşa ta voia să ştie dacă mi-e foame.

— Chiar ar trebui să citeşti chestiile astea, măcar ca să

vezi ce gândesc oamenii. E un coşmar în materie de relaţii publice, mult mai rău decât cel cu care se confruntă vrăjitoarele. M-am întors cu faţa către el. Cu toate astea, ai fi surprins să afli câte femei par a-şi dori totuşi un iubit vampir.

— Dar dacă iubiţii lor vampiri s-ar purta pe stradă ca nişte ticăloşi fără milă şi ar ameninţa orfanii înfometaţi?

— Majoritatea vampirilor fictivi au inimi de aur, cu excepţia ocazionalelor crize de gelozie şi a mutilărilor ce au loc atunci.

I-am dat la o parte părul de pe ochi.

— Nu-mi vine să cred că purtăm discuţia asta, spuse Matthew.

— De ce? Vampirii citesc cărţi despre vrăjitoare. Faptul că *Doctorul Faust* al lui Kit e pură fantezie nu te împiedică să te bucuri de un frumos basm supranatural.

— Da, dar să fii luată pe sus şi pe urmă să faci dragoste…

Matthew scuturǎ din cap.

— Şi tu m-ai luat pe sus, după cum fermecător o spui. Parcă îmi amintesc că nu o dată m-ai săltat în braţe la Sept-Tours, i-am atras atenţia.

— Doar când erai rănită! spuse Matthew indignat. Sau obosită.

— Sau când voiai să fiu într-un loc, iar eu eram în altul. Sau când calul era prea înalt, sau când patul era prea sus, sau când apele erau prea furioase. Zău, Matthew! Ai o memorie foarte selectivă atunci când îţi convine. Cât despre făcut dragoste, nu e întotdeauna actul tandru pe care îl descrii. Nu şi în cărţile pe care le-am citit eu. Uneori e doar un act sănătos, dur…

Înainte să apuc să-mi sfârşesc fraza, m-am trezit aruncată peste umărul unui vampir înalt şi chipeş.

— O să continuăm discuţia asta în intimitate.

— Ajutor! Cred că soţul meu e vampir! am râs eu, lovindu-l cu pumnii în spate.

— Taci din gură! mârâi el. Sau o să ai de-a face cu doamna Hawley.

— Dacă aş fi om, şi nu o vrăjitoare, mârâitul pe care tocmai l-ai scos m-ar fi făcut să leşin. Aş fi fost toată a ta, iar tu ai fi putut să-ţi faci de cap cu mine.

Am chicotit.

— Deja eşti a mea, îmi aminti Matthew, aşezându-mă pe pat. Apropo, o să schimb intriga asta ridicolă. În beneficiul originalităţii, ca să nu mai spunem al verosimilităţii, sărim peste cină şi trecem direct la rendez-vous.

— Cititoarele ar fi înnebunite după un vampir care spune aşa ceva! am remarcat.

Lui Matthew nu părea să-i pese de contribuţiile mele editoriale. Era prea ocupat să-mi ridice fustele. Urma să facem dragoste complet îmbrăcaţi. Delicios de elisabetan!

— Stai o clipă! Măcar lasă-mă să-mi scot turnura!

Annie mă informase că aceasta era denumirea potrivită pentru chestia în formă de gogoaşă care îmi ţinea fustele înfoiate într-un mod cu totul respectabil.

Însă Matthew nu era dispus să aştepte.

— La naiba cu turnura!

Îmi slăbi legăturile din faţă ale jambierelor, îmi înşfacă mâinile şi mi le ţintui deasupra capului. Dintr-o singură împunsătură fu în mine.

— Habar n-aveam că discuţiile despre ficţiunea de succes o să aibă un asemenea efect asupra ta, am spus cu răsuflarea tăiată, în vreme ce el începea să se mişte. Aminteşte-mi să vorbim despre ele mai des.

Tocmai ne aşezaserăm la cină când am fost chemată acasă la Goody Alsop.

Sfatul luase o decizie.

Când eu şi Annie am ajuns împreună cu escortele noastre vampiri şi cu Jack pe urmele noastre, am găsit-o pe bătrână în salonul din faţă, împreună cu Susanna şi cu alte trei vrăjitoare necunoscute. Goody îi trimise pe bărbaţi la „Gâsculiţa de Aur”, iar pe mine mă îndrumă către grupul de lângă foc.

— Vino, Diana, să-ţi cunoşti profesoarele!

Spiritul femeii îmi arătă un scaun gol şi se retrase în

umbra stăpânei sale. Toate cele cinci vrăjitoare începură să mă studieze. Îmbrăcate în rochiile lor din lână groasă în culorile întunecate ale iernii, semănau cu un grup de prospere matroane de la oraş. Numai privirile care mă furnicau le trădau drept vrăjitoare.

— Aşadar, Sfatul a fost de acord cu planul tău iniţial, am spus lent, încercând să le privesc în ochi.

Niciodată nu e bine să-ţi arăţi frica în faţa unui profesor.

— Aşa e, spuse Susanna resemnată. Iertaţi-mă, doamnă Roydon! Am doi băieţi la care trebuie să mă gândesc şi un soţ prea bolnav ca să ne întreţină. Bunăvoinţa unui vecin se poate pierde peste noapte.

— Dă-mi voie să ţi le prezint pe celelalte, spuse Goody Alsop, întorcându-se uşor către femeia de la dreapta ei.

Aceasta avea aproximativ şaizeci de ani, părea mică de statură, cu o faţă rotundă, iar dacă zâmbetul ei putea fi considerat un indiciu, era generoasă din fire.

— Ea e Marjorie Cooper.

— Bună, Diana! spuse Marjorie cu o mişcare a capului care îi făcu să foşnească micul guler plisat. Bine ai venit în adunarea noastră.

În vreme ce făceam cunoştinţă cu Sfatul, învăţasem că vrăjitoarele elisabetane foloseau termenul „adunare” cam ca un echivalent al modernului „sabat”, pentru a indica o comunitate recunoscută a celor din neamul nostru. Ca toate celelalte lucruri din Londra, adunările din oraş coincideau cu graniţele parohiilor. Era ciudat să te gândeşti că între sabaturile vrăjitoreşti şi bisericile creştine exista o legătură atât de strânsă, însă lucrul ăsta era logic din punct de vedere organizaţional şi oferea o măsură de siguranţă suplimentară, de vreme ce treburile vrăjitoarelor rămâneau cunoscute numai vecinilor apropiaţi.

Existau aşadar peste o sută de adunări în Londra propriu-zisă şi alte două duzini în suburbii. Asemenea parohiilor, adunările erau organizate în districte mai mari, cunoscute sub numele de circumscripţii. Fiecare circumscripţie îşi trimitea câte un bătrân sau o bătrână în

Sfat, iar acesta superviza toate treburile vrăjitoreşti ale oraşului.

Din pricina panicii iscate în ultima vreme şi a vânătorilor de vrăjitoare ce stăteau să înceapă, Sfatul îşi făcea probleme că vechiul sistem de guvernare se năruia. Londra mustea deja de creaturi supranaturale, şi în fiecare zi apăreau altele noi. Auzisem murmure despre adunarea din Aldgate, care includea peste şaizeci de vrăjitoare, în locul obişnuitului număr între treisprezece şi douăzeci, dar şi despre uriaşele adunări din Cripplegate şi Southwark. Pentru a evita să fie observate de oameni, unele sabaturi începuseră să „părăsească stupul" şi să se despartă în mai multe clanuri diferite. Însă noile adunări, conduse de lideri neexperimentaţi, se dovedeau a fi o problemă în vremurile acelea grele. Vrăjitoarele din Sfat care aveau darul clarviziunii prevesteau necazuri în viitor.

— Marjorie are darul magiei pământului, ca şi Susanna. Specialitatea ei sunt amintirile, îmi explică Goody Alsop.

— Eu n-am nevoie de grimoare sau de almanahurile acestea noi pe care le oferă vânzătorii de cărţi, spuse Marjorie cu mândrie.

— Îşi aminteşte perfect fiecare vrajă pe care a stăpânit-o vreodată şi poate să evoce configuraţia precisă a stelelor din fiecare an al vieţii ei. Şi din mulţi ani în care nu era încă născută.

— Goody Alsop s-a temut că nu vei putea să scrii tot ce înveţi aici şi apoi să iei notiţele cu tine. Eu nu doar te voi ajuta să găseşti cuvintele potrivite, astfel încât o altă vrăjitoare să poată folosi farmecele concepute de tine, dar te voi învăţa şi cum să devii una cu acele cuvinte, pentru ca nimeni să nu ţi le poată lua vreodată, zise Marjorie cu ochi scânteietori, şi vocea îi coborî în chip conspirativ. Iar soţul meu e cârciumar. Poate face rost de un vin mult mai bun decât cel pe care îl beţi acum. Înţeleg că vinul e important pentru vampiri.

La cuvintele acestea am început să râd zgomotos, iar celelalte vrăjitoare mi se alăturară.

— Vă mulţumesc, doamnă Cooper. Îi voi transmite

soţului meu oferta dumneavoastră.

— Marjorie. Aici suntem surori.

Pentru prima dată nu m-am făcut mică atunci când o vrăjitoare m-a numit „soră“.

— Eu sunt Elizabeth Jackson, spuse bătrâna ce stătea vizavi de Goody Alsop.

Ca vârstă era undeva între Marjorie şi Goody.

— Eşti o vrăjitoare a apei.

Îi simţisem afinitatea de îndată ce începuse să vorbească.

— Sunt.

Elizabeth avea părul şi ochii cenuşii ca oţelul şi era tot atât de înaltă şi dreaptă pe cât era Marjorie de scundă şi rotofeie. Multe vrăjitoare ale apei din Sfat fuseseră suple şi curgătoare, iar Elizabeth avea limpezimea sprintenă a unui râu de munte. Am simţit că îmi va spune mereu adevărul, chiar şi când nu voi vrea să-l aud.

— Elizabeth e o clarvăzătoare talentată. Ea te va învăţa arta cercetării viitorului cu ajutorul cristalului magic.

— Mama mea a fost celebră pentru clarviziunea ei, am spus cu şovăială. Mi-ar plăcea să-i calc pe urme.

— Dar nu avea niciun pic de foc în ea, zise Elizabeth cu hotărâre, începând imediat să spună adevărul. S-ar putea să n-o poţi urma pe mama ta în toate privinţele, Diana. Focul şi apa reprezintă un amestec puternic, cu condiţia să nu se stingă unul pe altul.

— Vom avea grijă să nu se întâmple aşa ceva, promise ultima vrăjitoare, uitându-se drept la mine.

Până atunci îmi evitase cu grijă privirea. Acum înţelegeam de ce: în ochii ei căprui se zăreau scântei, aşa încât ochiul meu de vrăjitoare se deschise alarmat. Cu ajutorul vederii suplimentare am putut observa nimbul care o înconjura. Era probabil Catherine Streeter.

— Eşti chiar… chiar mai puternică decât vrăjitoarele focului din Sfat, am bâiguit eu.

— Catherine e o vrăjitoare specială, recunoscu Goody Alsop, o vrăjitoare a focului născută din doi vrăjitori ai focului. Lucrul acesta se întâmplă rar, ca şi cum natura

însăşi ar şti că o astfel de lumină nu poate fi ascunsă.

Când cel de-al treilea ochi mi se închise, orbit de vrăjitoarea de trei ori binecuvântată, imaginea lui Catherine păru că se estompează. Părul ei castaniu îşi pierdu din strălucire, ochii i se întunecară, iar chipul ei apăru frumos, dar deloc memorabil. Însă magia i se redeşteptă la viaţă de îndată ce vorbi.

— Ai mai mult foc decât mă aşteptam, spuse ea gânditoare.

— Păcat că n-a fost aici când a venit Armada, spuse Elizabeth.

— Deci e adevărat? Celebrul „vânt englezesc“ care a îndepărtat navele spaniole de ţărmul Angliei a fost stârnit de vrăjitoare? am întrebat.

Informaţia făcea parte din tezaurul cunoaşterii vrăjitoreşti, însă eu o repudiasem mereu, considerând-o doar un mit.

— Goody Alsop i-a fost cât se poate de utilă Maiestăţii Sale, spuse Elizabeth cu mândrie. Dacă ai fi fost aici, cred că am fi putut să facem apa să ardă. Sau măcar să aducem o ploaie de foc.

— Hai să nu ne pripim! spuse Goody Alsop, ridicând o mână. Diana încă nu şi-a făcut vraja arhetipală de ţesătoare.

— Vraja arhetipală? am întrebat.

Asemenea denumirilor de „adunare“ şi „Sfat“, termenul nu-mi era cunoscut.

— O vrajă arhetipală dezvăluie forma pe care o ia talentul unei ţesătoare. Împreună vom forma un cerc binecuvântat. Acolo îţi vom elibera temporar puterile pentru ca ele să-şi găsească propriul drum, neîmpovărate de cuvinte sau dorinţe, răspunse Goody Alsop. Aşa vom afla mai multe despre talentele tale şi despre ceea ce trebuie să facem ca să le antrenăm, dar îţi vom dezvălui şi duhul.

— Vrăjitoarele nu au duhuri.

Aceasta era o altă născocire de-a oamenilor, ca venerarea diavolului.

— Ţesătoarele au, spuse Goody Alsop cu seninătate, arătând către spiritul ei. Acesta este al meu. Asemenea tuturor duhurilor, ea e o extensie a talentelor mele.

— Nu sunt sigură că în cazul meu e o idee prea bună să am un duh, am spus, gândindu-mă la gutuile înnegrite, la pantofii lui Mary şi la pui. Am deja destule griji.

— Acesta este motivul pentru care se şi aruncă o vrajă arhetipală: ca să-ţi înfrunţi cele mai profunde temeri, astfel încât să-ţi poţi mânui liber magia. Uneori experienţa poate fi totuşi cumplită. Au existat ţesătoare care au intrat în cerc cu părul negru ca pana corbului şi au ieşit cu cosiţe albe ca zăpada, recunoscu Goody Alsop.

— Dar sigur nu va fi la fel de dureroasă ca noaptea în care vampirul a părăsit-o pe Diana şi apele s-au ridicat în ea, spuse blând Elizabeth.

— Sau atât de singuratică precum noaptea în care a fost închisă în pământ, spuse Susanna, cutremurându-se.

Marjorie dădu din cap cu înţelegere.

— Sau atât de înspăimântătoare ca atunci când vrăjitoarea focului a încercat să te deschidă, mă asigură Catherine, şi degetele i se făcură portocalii de furie.

— Vineri luna va fi complet întunecată. Mai sunt doar câteva săptămâni până la Stretenie. Şi intrăm într-o perioadă propice vrăjilor care îi îndeamnă pe copii să studieze, remarcă Marjorie şi chipul i se încreţi de concentrare, ca şi cum ar fi evocat o informaţie relevantă din uluitoarea ei memorie.

— Credeam că asta e săptămâna pentru farmece împotriva muşcăturilor de şarpe, nu? spuse Susanna, scoţând din buzunar un mic almanah.

În vreme ce Marjorie şi Susanna dezbăteau chichiţele magice ale calendarului, Goody Alsop, Elizabeth şi Catherine mă priveau intens.

— Mă întreb…

Goody se uită la mine cu un aer vădit gânditor şi îşi lovi buzele cu un deget.

— Cu siguranţă nu, spuse Elizabeth în şoaptă.

— Parcă nu ne pripeam, mai ţii minte? zise Catherine.

Zeiţa ne-a dat destule binecuvântări.

Când spuse asta, în ochii ei căprui se aprinseră, într-o succesiune rapidă, scântei verzi, aurii, roşii şi negre.

— Dar poate…

— Almanahul Susannei e complet greşit. Dar am hotărât că ar fi de mai bun augur dacă Diana şi-ar ţese vraja arhetipală joia viitoare, în primul pătrar, spuse Marjorie, bătând din palme cu încântare.

— Oof! exclamă Goody Alsop şi îşi vârî degetul în ureche ca să se protejeze de vibraţiile din aer. Mai uşor, Marjorie, mai uşor!

Date fiind noile mele obligaţii în cadrul adunării Saint James Garlickhythe şi interesul tot mai mare pe care mi-l stârneau experimentele alchimice ale lui Mary, m-am trezit că petrec mai mult timp în afara casei. „Cerbul şi Coroana“ continua să servească drept sediu pentru Şcoala Nopţii şi bârlog pentru Matthew. Mesagerii veneau şi plecau cu rapoarte şi scrisori, George se oprea deseori pentru o masă gratuită şi ca să ne povestească despre zadarnicele lui eforturi din ultima vreme de a găsi *Ashmole 782,* iar Hancock şi Gallowglass îşi lăsau rufele la parter, după care îşi petreceau orele pe lângă focul meu, subţire îmbrăcaţi, până când îşi primeau înapoi hainele. Kit şi Matthew ajunseseră la un armistiţiu nesigur după episodul cu Hubbard şi John Chandler, ceea ce însemna că îl găseam deseori pe dramaturg în salonul din faţă, privind gânditor în gol şi apoi scriind cu furie. Faptul că se servea din rezerva mea de hârtie era o sursă suplimentară de iritare.

Erau apoi Annie şi Jack. Să integrezi doi copii într-o gospodărie e o slujbă cu normă întreagă. Jack, despre care bănuiam că avea cam şapte sau opt ani (el habar n-avea), era încântat s-o necăjească pe fată. O urmărea peste tot şi îi imita vorbirea. Annie izbucnea în lacrimi şi dădea fuga la etaj, unde se arunca pe patul ei. Când îl pedepseam pentru purtarea lui, băiatul se îmbufna. Dorindu-mi cu disperare câteva ore de linişte, am găsit un învăţător dispus să-i înveţe să citească, să scrie şi să socotească, însă cei doi

l-au alungat repede pe proaspătul absolvent de Cambridge cu privirile lor goale şi inocenţa studiată. Amândoi preferau să meargă la cumpărături cu Françoise şi să alerge prin Londra cu Pierre, nu să stea liniştiţi şi să-şi facă adunările.

— Dacă plodul tău o să se poarte aşa, să ştii că-l înec, i-am spus lui Matthew, căutând un moment de respiro în biroul lui.

— *Se va purta* aşa, poţi să fii sigură. Iar tu n-ai s-o îneci, îmi răspunse soţul meu, lăsând jos pana.

Încă nu căzuserăm de acord asupra sexului copilului.

— Am încercat toate metodele posibile. Am argumentat, i-am ademenit cu vorbe dulci, i-am implorat. La naiba, i-am şi mituit!

Chiflele meşterului Prior nu făcuseră decât să crească treptat nivelul de energie al lui Jack.

— Toţi părinţii fac greşelile astea, spuse el, râzând. Tu încerci să fii prietena lor. Mai bine tratează-i pe Jack şi pe Annie ca pe nişte căţeluşi. Dacă-i mai ciupeşti din când în când de nas îţi vei consolida autoritatea mai bine decât dându-le plăcintele cu carne tocată.

— Îmi dai sfaturi parentale din regnul animal?

Mă gândeam la vechile lui cercetări despre lupi.

— Chiar îţi dau. Dacă au de gând să continue tărăboiul ăsta, o să aibă de-a face cu mine, iar eu nu ciupesc. Eu muşc.

Matthew se uită încruntat spre uşă, când un trosnet deosebit de zgomotos răsună în casă, urmat de un jalnic: „Scuze, doamnă“.

— Mulţumesc, dar nu sunt atât de disperată încât să recurg la antrenarea obedienţei necondiţionate. Nu încă, am spus şi am ieşit cu spatele din încăpere.

După două zile în care mi-am folosit vocea de profesoară şi am împărţit pedepse la colţ, am obţinut o oarecare disciplină, însă copiii aveau nevoie de multă activitate pentru a-şi ţine în frâu exuberanţa. Mi-am abandonat cărţile şi hârtiile pentru a-i duce în lungi plimbări pe Cheapside şi în suburbiile din vest. Am umblat prin pieţe

cu Françoise şi ne-am uitat cum îşi descarcă bărcile marfa în docurile din Vintry. Acolo ne imaginam de unde veneau bunurile şi făceam presupuneri cu privire la originea echipajelor.

Undeva în timpul acesta am încetat să mă mai simt ca o turistă şi am început să percep Londra elisabetană ca pe căminul meu.

Într-o sâmbătă dimineaţă făceam cumpărături în piaţa Leadenhall, cel mai important centru comercial al Londrei, când am văzut un cerşetor şchiop. Tocmai scotoceam prin săculeţul meu după un penny pe care să i-l dau, când copiii au dispărut în atelierul unui pălărier. Într-un asemenea loc puteau provoca un haos destul de costisitor.

— Annie! Jack! i-am strigat, aruncând bănuţul în mâna omului. Ţineţi-vă mâinile acasă!

— Sunteţi departe de casă, doamnă Roydon, spuse o voce gravă.

Am simţit o privire glacială pe spate şi, când m-am întors, am dat cu ochii de Andrew Hubbard.

— Bună ziua, părinte Hubbard! am spus.

Cerşetorul se îndepărtă puţin câte puţin. Hubbard privi în jur.

— Unde vă e femeia?

— Dacă vă referiţi la Françoise, e în piaţă, am spus cu acreală. Annie e şi ea cu mine. N-am avut ocazia să vă mulţumesc pentru că ne-aţi trimis-o. Ne e de mare ajutor.

— Înţeleg că aţi întâlnit-o pe Goody Alsop.

N-am răspuns în niciun fel acestei cercetări făţişe.

— De când au venit spaniolii, femeia aceasta nu mai iese din casă decât dacă are un motiv bun.

Am continuat să tac. Hubbard îmi zâmbi.

— Nu vă sunt duşman, doamnă.

— Nici n-am spus că îmi sunteţi, părinte Hubbard. Dar nu vă priveşte cu cine mă văd şi de ce.

— Da. Socrul dumneavoastră – sau îl consideraţi tată? – mi-a explicat asta foarte clar în scrisoarea lui. Bineînţeles, Philippe mi-a mulţumit că v-am ajutat. În cazul lui, mulţumirile preced întotdeauna ameninţările. E o

schimbare înviorătoare faţă de obişnuita purtare a soţului dumneavoastră.

Am mijit ochii.

— Ce doriţi, părinte Hubbard?

— Îndur prezenţa clanului de Clairmont pentru că trebuie. Dar nu sunt obligat să continui s-o îndur dacă apar necazuri. Hubbard se aplecă spre mine cu o răsuflare de gheaţă. Iar dumneavoastră provocaţi necazuri. Le miros. Le simt gustul. De când aţi apărut, vrăjitoarele au devenit… dificile.

— E o coincidenţă nefericită, am zis, dar nu este vina mea. Eu sunt atât de puţin şcolită în arta magiei încât nu pot nici să sparg un ou într-un vas.

Françoise ieşi din piaţă. I-am făcut o reverenţă lui Hubbard şi am înaintat cu un pas pe lângă el. Mâna lui ţâşni şi mă înhăţă de încheietură. Am privit în jos către degetele lui reci.

— Nu doar fiinţele supranaturale emană un miros, doamnă Roydon. Ştiaţi că şi secretele lor au propria mireasmă?

— Nu, am spus, smucindu-mi încheietura din strânsoarea lui.

— Vrăjitoarele îşi dau seama când cineva le minte. Vampirii miros un secret aşa cum copoii adulmecă o căprioară. Voi da de urma tainei dumneavoastră, doamnă Roydon, indiferent cât veţi încerca s-o ascundeţi.

— Sunteţi gata, *madame?* întrebă Françoise, încruntându-se în vreme ce se apropia.

Annie şi Jack o însoţeau. Când dădu cu ochii de Hubbard, fata se albi.

— Da, Françoise, am spus, dezlipindu-mi în sfârşit privirea de ochii tulburători, străbătuţi de vinişoare de culoare, ai lui Hubbard. Vă mulţumesc pentru sfat, părinte, şi pentru informaţie.

— Dacă băiatul e prea mult pentru dumneavoastră, aş fi bucuros să-l iau în grijă, murmură Hubbard când am trecut pe lângă el.

M-am întors şi m-am apropiat cu paşi mari de el.

— Ţineţi-vă departe de ceea ce e al meu.

Privirile ni se întâlniră, şi de data aceasta Hubbard fu cel care cedă primul. M-am întors la grupul meu. Jack părea neliniştit şi se muta de pe un picior pe altul, ca şi cum s-ar fi gândit s-o ia la fugă.

— Hai să mergem acasă şi să mâncăm nişte turtă dulce! am spus, luându-l de braţ.

— Cine e omul ăla? şopti el.

— Părintele Hubbard, răspunse tot în şoaptă Annie.

— Cel din cântece? întrebă Jack, privind peste umăr.

Fata dădu din cap în semn de aprobare.

— Da, şi când…

— Destul, Annie! Ce aţi văzut în atelierul acela de pălării? am întrebat, apucându-l mai strâns pe Jack, şi am întins mâna către coşul preaplin de cumpărături. Lasă-mă pe mine să-l duc, Françoise.

— N-o să vă fie de ajutor, *madame,* spuse femeia, dar îmi întinse coşul. Milord va şti că v-aţi întâlnit cu diavolul acela. Nici măcar mirosul de varză nu va ascunde asta.

Jack întoarse capul, interesat de frântura de informaţie, iar eu i-am aruncat lui Françoise o privire de avertizare.

— Hai să nu căutăm necazul cu lumânarea! am spus în vreme ce o luam către casă.

Odată ajunsă la „Cerbul şi Coroana“, m-am descotorosit de coş, mantie, mănuşi şi copii, apoi i-am dus lui Matthew o cupă cu vin. El stătea la biroul lui, aplecat asupra unei foi de hârtie. Mi-am simţit inima mai uşoară la vederea priveliştii acesteia de acum familiare.

— Tot cu treabă? am întrebat, întinzându-mă peste umărul lui pentru a-i pune băutura în faţă.

M-am încruntat. Hârtia îi era acoperită cu diagrame, X-uri, O-uri şi ceea ce păreau a fi nişte formule ştiinţifice moderne. Mă îndoiam că aveau vreo legătură cu spionajul pentru Congregaţie, asta dacă nu cumva născocea un cod.

— Ce faci?

— Încerc doar să înţeleg ceva, spuse Matthew, împingând hârtia.

— Ceva din genetică?

X-urile şi O-urile îmi aminteau de biologie şi de mazărea lui Gregor Mendel[117]. Am tras hârtia înapoi. Pe pagină nu erau doar X-uri şi O-uri. Am recunoscut iniţialele unor membri ai familiei lui Matthew: YC, PC, MC, MW. Altele erau din familia mea: DB, RB, SB, SP. Soţul meu trasase săgeţi între indivizi şi linii ce se intersectau de la o generaţie la alta.

— Nu în sensul strict al termenului, răspunse Matthew, întrerupându-mă din examinarea foii.

Era un mod clasic al lui de a se eschiva de la răspuns.

— Presupun că pentru asta ai avea nevoie de echipament.

La baza foii, un cerc înconjura două litere: B şi C – Bishop şi Clairmont. Copilul nostru. Schema avea legătură cu bebeluşul.

— Ca să pot trage nişte concluzii, cu siguranţă.

Matthew luă vinul şi îl duse la buze.

— Atunci care ţi-e ipoteza? am întrebat. Dacă se referă la copil, aş vrea să ştiu şi eu despre ce e vorba.

Matthew încremeni, iar nările începură să-i freamăte. Aşeză cu grijă vinul pe masă şi mă luă de mână, lipindu-şi buzele de încheietura mea într-un aparent gest de afecţiune. Ochii i se înnegriră.

— Te-ai întâlnit cu Hubbard, spuse el pe un ton acuzator.

— Nu pentru că l-am căutat eu.

Mi-am tras mâna. A fost o greşeală.

— Nu, zise Matthew cu voce răguşită, strângându-şi degetele. Mai trase o dată aer în piept, cutremurându-se. Hubbard ţi-a atins încheietura. Doar încheietura. Ai idee de ce?

— Pentru că încerca să-mi atragă atenţia, am răspuns.

— Nu. Încerca s-o atragă pe a mea. Aici se simte pulsul tău, explică Matthew, trecându-şi degetul peste venă.

---

[117] Botanist şi profesor austriac (1822-1884), considerat întemeietorul geneticii. În perioada 1856-1865 a realizat primele experienţe de hibridare la mazăre, în curtea mănăstirii augustine din Brünn (azi Brno), unde a fost preot, apoi abate. (n.tr.)

M-am înfiorat.

— Sângele e atât de aproape de suprafaţă încât pot să-l şi văd, să-l şi miros. Căldura lui amplifică orice miros străin aşezat acolo. Degetele lui îmi înconjurară încheietura ca o brăţară. Unde era Françoise?

— În piaţa Leadenhall. Eram cu Jack şi Annie. Am văzut un cerşetor şi…

Am simţit o durere scurtă şi ascuţită. Când m-am uitat în jos, încheietura îmi era sfâşiată, iar sângele îmi ţâşnea din câteva tăieturi superficiale, curbate. „Urme de dinţi.”

— Atât de repede ar fi putut Hubbard să-ţi ia sângele şi să afle totul despre tine.

Matthew apăsă ferm cu degetul mare pe rană.

— Dar nu te-am văzut mişcându-te, am spus stupefiată.

Ochii lui negri scânteiară.

— Nici pe Hubbard nu l-ai fi văzut, dacă ar fi vrut să atace.

Poate că Matthew nu era chiar atât de protector pe cât îl credeam.

— Să nu-l mai laşi niciodată să se apropie de tine atât de mult încât să te poată atinge. Ne-am înţeles?

Am încuviinţat, iar Matthew îşi începu eforturile considerabile de a-şi stăpâni furia. Abia când reuşi să şi-o controleze îmi răspunse la întrebarea iniţială.

— Încerc să determin probabilitatea ca pruncul nostru să moştenească furia sângelui de la mine, spuse el cu o urmă de amărăciune în glas. Benjamin suferă de afecţiunea asta. Marcus, nu. Detest gândul că aş putea împovăra cu ea un copil nevinovat.

— Ştii cumva de ce Marcus şi fratele tău Louis au fost imuni, în vreme ce tu, Louisa şi Benjamin nu?

Am evitat cu grijă să presupun că erau toţi copiii lui. Matthew urma să-mi spună mai multe când – şi dacă – avea să poată.

Umerii i se lăsară brusc în jos.

— Louisa a murit înainte să-i pot face nişte teste aşa cum se cuvine. N-am suficiente date ca să trag concluzii pertinente.

— Dar ai o teorie, am spus, cu gândul la diagramele lui.

— Mereu am considerat furia sângelui un soi de infecţie şi am presupus că Marcus şi Louis sunt în mod natural rezistenţi la ea. Dar, când ne-a spus că doar o ţesătoare ar putea purta copilul unui vârcolac, Goody Alsop m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva mă uit într-o direcţie greşită. Poate că nu e vorba de o rezistenţă a lui Marcus, ci de o receptivitate a mea, exact aşa cum o ţesătoare e receptivă la sămânţa unui vârcolac, spre deosebire de oricare altă femeie cu sânge cald.

— O predispoziţie genetică? am întrebat, încercând să-i urmăresc raţionamentul.

— Poate. Poate e ceva recesiv ce apare foarte rar în rândul unei populaţii, doar dacă ambii părinţi sunt purtători ai genei. Mă tot gândesc la prietena ta Catherine Streeter şi la felul în care ai descris-o drept „de trei ori binecuvântată”, de parcă întregul ei genetic ar fi cumva mai mare decât suma părţilor lui.

Matthew se pierduse deja în complexitatea puzzleului său intelectual.

— Apoi am început să mă întreb dacă faptul că eşti o ţesătoare e suficient ca să explice capacitatea de a concepe. Dacă e vorba de o combinaţie între mai multe trăsături genetice recesive, nu doar ale tale, ci şi ale mele?

Îşi trecu mâinile prin păr cu un gest plin de frustrare, iar eu l-am luat ca pe un semn că trecuse cea mai recentă criză de furie a sângelui, aşa că am oftat uşurată.

— Când o să ne întoarcem în laboratorul tău îţi vei putea testa teoria, am spus cu voce joasă. Iar când Sarah şi Em vor afla că sunt pe cale să devină mătuşi, nu-ţi va fi greu să le convingi să-ţi dea o mostră de sânge. Sau să stea cu copilul. Amândouă suferă cumplit de „dorul de bunicuţă“, şi de ani buni împrumută copiii vecinilor ca să şi-l potolească.

Vorbele acestea stârniră în sfârşit un zâmbet pe faţa soţului meu.

— „Dor de bunicuţă“? Ce expresie nepoliticoasă! Matthew se apropie de mine. Probabil că Ysabeau a

contractat şi ea o formă gravă de-a lungul secolelor.

— Nici nu pot să-mi imaginez, am spus, cutremurându-mă în glumă.

În clipe ca acestea, cele în care vorbeam despre reacţiile altora la veştile noastre, în loc să ne analizăm propriile răspunsuri, mă simţeam cu adevărat gravidă. Trupul meu abia dacă percepuse noua viaţă pe care o purta, iar în toiul treburilor zilnice de la „Cerbul şi Coroana“ îmi era uşor să uit că în curând vom deveni părinţi. Puteau să treacă zile întregi fără să mă gândesc la asta, şi apoi îmi aminteam deodată de starea mea târziu în noapte, atunci când Matthew venea la mine să-şi aşeze mâinile pe burtica mea, ca într-o formă de comunicare tăcută, ascultând semnele noii vieţi.

— Nici eu nu pot să-mi imaginez că ai fi în primejdie, spuse Matthew, luându-mă în braţe. Ai grijă, *ma lionne!* îmi şopti el, cu buzele lipite de părul meu.

— O să am. Îţi promit.

— Tu n-ai recunoaşte pericolul nici dacă ar veni la tine cu o invitaţie scrisă cu litere de un stat de om. Se dădu puţin în spate, ca să mă poată privi în ochi. Ţine minte: vampirii nu sunt ca fiinţele cu sânge cald. Nu ne subestima potenţialul letal.

Avertismentul lui Matthew îmi răsună în minte mult după ce el îl rostise. M-am trezit urmărindu-i pe ceilalţi vampiri ai casei, în căutarea micilor semne că intenţionează să se mişte, că sunt înfometaţi sau obosiţi, neliniştiţi sau plictisiţi. Semnele erau subtile şi uşor de trecut cu vederea. Când Annie trecea pe lângă Gallowglass, acesta îşi cobora pleoapele pentru a-şi ascunde lăcomia din priviri, însă o făcea atât de repede încât poate că-mi închipuiam, tot aşa cum poate că mi-am imaginat că văd nările lui Hancock fremătând atunci când un grup de fiinţe cu sânge cald trecu pe strada de sub fereastra noastră.

Nu-mi imaginam însă costurile suplimentare cerute de spălătorie pentru a curăţa sângele de pe rufe. Gallowglass

şi Hancock vânau şi se hrăneau în oraş, cu toate că Matthew nu mergea cu ei. El se mulţumea cu ceea ce Françoise îi putea procura de la măcelari.

Luni după-amiază, când eu şi Annie ne-am dus ca de obicei la Mary, am fost mai atentă la tot ce mă înconjura decât fusesem vreodată de la sosirea noastră în Londra. De data aceasta nu ca să absorb detaliile vieţii elisabetane, ci ca să fiu sigură că nu suntem pândite sau urmărite. Am ţinut-o pe Annie la o distanţă sigură, nu mai mare de o lungime de braţ, iar Pierre îl strângea bine de mână pe Jack. Învăţaserăm pe pielea noastră că asta era singura şansă de a-l împiedica pe băiat „să facă pe coţofana“, cum zicea Hancock. În ciuda eforturilor noastre, Jack reuşea încă să comită numeroase furturi mărunte. Străduindu-se să-i combată obiceiul, Matthew instituise un nou ritual al casei. În fiecare seară, Jack trebuia să-şi golească buzunarele şi să mărturisească felul în care îşi obţinuse extraordinarul asortiment de obiecte lucioase. Până acum, asta nu-i domolise activităţile.

Dată fiind dibăcia degetelor lui, băiatul nu putea fi lăsat în voie în casa bogat mobilată a contesei de Pembroke. Eu şi Annie ne-am luat rămas-bun de la Pierre şi de la cel mic, iar chipul fetei se lumină considerabil la gândul unei lungi şedinţe de bârfă cu camerista lui Mary, Joan, şi a câtorva ore de libertate, departe de atenţia nedorită a lui Jack.

— Diana! strigă Mary când mă văzu trecând pragul laboratorului ei.

Indiferent de câte ori intrasem, încăperea aceasta îmi tăia de fiecare dată răsuflarea cu strălucitoarele ei picturi murale ce ilustrau crearea pietrei filosofale.

— Vino, am ceva să-ţi arăt!

— Asta e surpriza ta?

Mary îmi tot bătuse apropouri că în curând mă va încânta cu o etalare a priceperii ei alchimice.

— Da, răspunse ea, luându-şi caietul de notiţe de pe masă. Uite aici, acum suntem în 18 ianuarie, iar eu am început lucrul pe 9 decembrie. A durat exact patruzeci de zile, exact aşa cum au promis înţelepţii.

Patruzeci era un număr semnificativ în alchimie, iar Mary ar fi putut să facă tot felul de experimente. M-am uitat prin notiţele ei de laborator, în încercarea de a-mi da seama cu ce se ocupase. De-a lungul ultimelor două săptămâni învăţasem prescurtările şi simbolurile pe care le folosea pentru diverse metale şi substanţe. Dacă înţelegeam corect, începuse procesul acesta cu o uncie de argint dizolvată în *aquafortis* – „apa tare“ a alchimiştilor, cunoscută pe vremea mea sub numele de acid azotic. La ele Mary adăugase apă distilată.

— Asta e semnul tău pentru mercur? am întrebat, arătând către un simbol necunoscut.

— Da, dar numai pentru mercurul pe care îl obţin de la cea mai bună sursă din Germania.

Mary nu precupeţea nicio cheltuială când venea vorba de laboratorul ei, de chimicale sau echipamente. Mă trase către o altă mostră a devotamentului ei faţă de calitatea cea mai bună: un uriaş balon din sticlă. Era impecabil şi limpede precum cristalul, ceea ce însemna că provenea mai mult ca sigur din Veneţia. Sticla englezească fabricată în Sussex era pătată de mici bule şi vagi umbre. Contesa de Pembroke prefera obiectele din Veneţia. Şi şi le putea permite.

Când am văzut ce se afla înăuntru, fu ca şi cum un deget prevestitor îmi atinse umerii.

Un copac de argint creştea dintr-o mică sămânţă aflată pe fundul balonului. Ramurile răsăriseră din trunchi, răsfirându-se şi umplând gura vasului cu fire scânteietoare. Mărgeluţe prinse de capetele ramurilor trimiteau cu gândul la fructe, ca şi cum copacul ar fi fost copt şi gata pentru recoltare.

— E un *arbor Dianae*[118], spuse Mary cu mândrie. Ca şi cum Dumnezeu m-ar fi inspirat să-l creez astfel încât să fie aici pentru a te întâmpina. Am mai încercat până acum să-l cultiv, dar niciodată n-a prins rădăcini. Nimeni n-ar putea

[118] Arbore al Dianei, precipitare a argintului sub forma unui copac. I-a îndemnat pe alchimişti să creadă că şi regnul mineral avea viaţă. (n. red.)

să vadă aşa ceva şi să se mai îndoiască de adevărul, de puterea artei alchimice.

Copacul Dianei era o privelişte demnă de a fi contemplată. Strălucea şi creştea sub ochii mei, trimiţând noi crengi să umple spaţiul rămas în vas. Faptul că nu era nimic mai mult decât un amalgam dendritic al argintului cristalizat nu reuşea să-mi potolească uimirea la vederea unui bulgăre din metal ce părea să treacă printr-un proces vegetativ.

Pe peretele opus, un dragon stătea deasupra unui vas similar celui pe care Mary îl folosise pentru a-l găzdui pe *arbor Dianae.* Îşi ţinea coada în gură, iar picături din sângele lui cădeau în lichidul argintiu de dedesubt. Am căutat următoarea imagine din serie: pasărea lui Hermes care zboară către nunta chimică. Pasărea îmi amintea de imaginea nunţii pe care o văzusem în *Ashmole 782.*

— Cred că aş putea să concep o metodă mai rapidă de a ajunge la acelaşi rezultat, spuse Mary, atrăgându-mi din nou atenţia.

Îşi scoase o pană din părul prins în coc, lăsându-şi o dâră neagră deasupra urechii.

— Ce-ţi imaginezi că s-ar întâmpla dacă am umple argintul înainte de a-l dizolva în *aquafortis?*

Ne-am petrecut o plăcută după-amiază discutând noi căi de a crea un *arbor Diana,* însă totul se termină prea repede.

— Ne vedem joi? mă întrebă Mary.

— Mă tem că am un alt angajament, am spus.

Eram aşteptată la Goody Alsop înainte de apus. Chipul lui Mary se pleoşti.

— Vineri, atunci.

— Vineri, am încuviinţat.

— Diana, spuse Mary pe un ton şovăitor, eşti bine?

— Da, am răspuns mirată. Îţi par bolnavă?

— Eşti palidă şi arăţi obosită, recunoscu ea. Ca majoritatea mamelor, am tendinţa de a… Ah!

Mary se opri brusc şi se îmbujoră. Privirea îi căzu pe abdomenul meu, apoi zbură înapoi spre faţa mea.

— Vei avea un copil.

— O să-ţi pun multe întrebări în săptămânile viitoare, am spus, luându-i mâna şi strângându-i-o.

— În câte săptămâni eşti? mă întrebă.

— Nu multe, am răspuns, oferindu-i în mod deliberat un răspuns vag.

— Dar copilul nu poate fi al lui Matthew. Un vârcolac nu poate concepe un copil, spuse Mary, ducându-şi gânditoare mâna la obraz. Matthew se bucură de bebeluş chiar dacă nu e al lui?

Deşi soţul meu mă avertizase că toţi vor presupune că pruncul îi aparţine unui alt bărbat, nu discutaserăm şi cum vom răspunde. Trebuia să merg pe ghicite.

— Îl consideră sânge din sângele lui, am spus ferm.

Răspunsul meu nu făcu decât s-o îngrijoreze şi mai tare.

— Eşti norocoasă că Matthew se arată atât de altruist când vine vorba de a-i ocroti pe cei aflaţi la nevoie. Iar tu? *Tu* poţi iubi copilul, deşi ai fost posedată împotriva voinţei tale?

Mary credea că fusesem violată, iar Matthew se însurase cu mine poate doar ca să mă apere de stigmatul sarcinii în afara căsătoriei.

— Copilul n-are nicio vină. Nu-i pot refuza dragostea.

Am avut grijă nici să nu-i confirm, nici să nu-i infirm bănuielile. Din fericire, ea fu mulţumită de răspunsul meu şi, aşa cum îi era obiceiul, nu iscodi mai mult.

— După cum îţi poţi închipui, am adăugat, suntem dornici să ascundem această veste cât mai mult timp cu putinţă.

— Bineînţeles, încuviinţă Mary. O voi pune pe Joan să-ţi facă o cremă fină de ou care întăreşte sângele, dar e foarte liniştitoare pentru stomac dacă o mănânci seara, înainte de culcare. Mie mi-a fost de mare ajutor în timpul ultimei sarcini şi a părut să-mi reducă din greţurile matinale.

— Din fericire, până acum am scăpat de această suferinţă, am spus, punându-mi mănuşile. Matthew îmi promite că mi se va întâmpla cât de curând.

— Hmm, medită Mary, şi o umbră îi străbătu chipul.

M-am încruntat, întrebându-mă ce o mai frământa acum. Ea îmi văzu expresia şi îmi zâmbi radioasă.

— Ar trebui să te fereşti de oboseală. Vineri, când vii aici, să nu stai prea mult în picioare, ci să te aşezi pe un scăunel câtă vreme lucrăm. Se foi, aranjându-mi mantia. Ţine-te departe de curent! Şi pune-o pe Françoise să-ţi pregătească o cataplasmă pentru picioare, dacă încep să ţi se umfle. O să-ţi trimit o reţetă pentru asta împreună cu crema. Să-l rog pe barcagiul meu să te ducă pe Water Lane?

— Am de mers doar cinci minute! am protestat eu râzând.

Până la urmă Mary mă lăsă să plec pe jos, dar numai după ce am asigurat-o că voi evita nu doar curentul, ci şi apa rece şi zgomotele puternice.

În noaptea aceea am visat că dormeam sub ramurile unui copac ce-mi creştea din pântec. Ramurile lui mă fereau de lumina lunii, în vreme ce sus, deasupra, un dragon zbura prin noapte. Când ajunse la lună, îşi înfăşură coada în jurul astrului, iar globul argintiu se înroşi.

M-am trezit în patul gol, printre cearşafuri îmbibate de sânge.

— Françoise! am strigat, simţind brusc nişte crampe puternice.

În locul ei veni în goană Matthew. Expresia răvăşită ce-i apăru pe chip când ajunse lângă mine îmi confirmă temerile.

Capitolul 23

— Toate am pierdut bebeluşi, Diana, îmi spuse cu tristeţe Goody Alsop. E o durere pe care o cunosc majoritatea femeilor.

— Toate?

M-am uitat prin sufrageria lui Goody Alsop la vrăjitoarele din adunarea Garlickhythe.

Începură atunci să curgă poveşti despre prunci pierduţi la naştere sau alţii care muriseră la şase luni ori şase ani. Eu nu cunoşteam nicio femeie care să fi suferit un avort spontan. Sau credeam că nu cunosc. Oare vreuna dintre prietenele mele trecuse printr-o astfel de pierdere fără ca eu să ştiu?

— Eşti tânără şi în putere, spuse Susanna. Nu există niciun motiv să crezi că nu vei putea concepe un alt copil.

Absolut niciun motiv, cu excepţia faptului că soţul meu nu voia să se mai atingă de mine înainte să ajungem pe tărâmul anticoncepţionalelor şi al monitoarelor fetale.

— Poate, am spus ridicând evaziv din umeri.

— Unde e domnul Roydon? întrebă încet Goody.

Spiritul ei alunecă prin salon, ca şi cum ar fi crezut că îl va găsi pe pernuţele de la geam sau cocoţat pe dulap.

— Plecat cu treburi, am răspuns, strângându-mi mai tare pe mine şalul împrumutat.

Era al Susannei şi mirosea a zahăr ars şi a muşeţel, exact ca ea.

— Am auzit că seara trecută a fost la Middle Temple Hall împreună cu Christopher Marlowe. Mi s-a spus că au văzut o piesă.

Catherine împărţi cutia cu fructe confiate pe care o adusese.

— Bărbaţii obişnuiţi pot să sufere cumplit pentru un copil pierdut. Nu m-ar mira ca unui vampir să-i fie deosebit

de greu. La urma urmei, ei sunt firi posesive.

Goody Alsop întinse mâna spre ceva roşu şi gelatinos.

— Mulţumesc, Catherine.

Femeile aşteptară în tăcere, sperând că aveam să accept rezervata invitaţie a lui Goody Alsop şi Catherine de a le spune cum ne înţelegeam eu şi Matthew.

— O să fie bine, am zis încordată.

— Ar trebui să fie aici, spuse Elizabeth pe un ton aspru. Nu văd niciun motiv pentru care pierderea lui ar fi mai dureroasă decât a ta!

— Matthew a îndurat mii de ani de chin, pe când eu am suportat doar treizeci şi trei, am spus pe un ton la fel de aspru. El e un vampir, Elizabeth. Dacă aş vrea să fie aici în loc să umble prin oraş cu Kit? Sigur că da. Dar îl voi implora să rămână la „Cerbul şi Coroana” de dragul meu? În niciun caz.

Ridicam vocea pe măsură ce durerea şi frustrarea începeau să se reverse din mine. Matthew se arătase nesfârşit de dulce şi tandru cu mine. Mă alinase în clipele când mă simţisem copleşită de sutele de vise fragile ce se năruiseră atunci când pierdusem copilul.

Orele pe care le petrecea în altă parte erau cele care mă îngrijorau.

— Mintea îmi spune că Matthew trebuie să aibă ocazia de a jeli în felul lui, am spus. Inima îmi spune că mă iubeşte chiar dacă acum preferă să stea cu prietenii lui. Aş vrea doar să mă poată atinge fără regrete.

Îi simţeam regretul ori de câte ori se uita la mine, mă ţinea în braţe, mă lua de mână. Era insuportabil.

— Îmi pare rău, Diana, spuse Elizabeth cu chipul încărcat de tristeţe.

— Nu-i nimic, am liniştit-o.

Dar era ceva. Toată lumea îmi părea disonantă şi dată peste cap, în nuanţe prea vii şi sunete atât de puternice încât mă făceau să tresar. Îmi simţeam trupul gol şi, indiferent ce aş fi încercat să citesc, cuvintele nu reuşeau să-mi atragă atenţia.

— Ne vedem mâine, aşa cum am plănuit, spuse iute

Goody Alsop când vrăjitoarele dădură să plece.

— Mâine? m-am încruntat eu. N-am niciun chef să fac magie, Goody Alsop.

— Iar eu n-am niciun chef să intru în mormânt fără să te fi văzut cum îţi ţeşi prima vrajă, aşa că te aştept când va bate ora şase.

În seara aceea am rămas cu ochii aţintiţi asupra focului din vatră, în vreme ce ceasul anunţa ora şase, apoi şapte, apoi opt, apoi nouă, apoi zece. Când clopotele au bătut ora trei, am auzit un zgomot pe trepte. Crezând că e Matthew, m-am dus la uşă. Scara era goală, însă pe ea se afla o grămăjoară de obiecte: o şosetă de bebeluş, un mănunchi de ilex, o bucată de hârtie rulată, cu numele unui bărbat scris pe ea. Le-am adunat pe toate în poală şi m-am aşezat, doborâtă, pe una dintre treptele uzate, strângându-mi şalul pe mine.

Încă încercam să-mi dau seama ce semnificaţie aveau ofrandele şi cum ajunseseră acolo, când Matthew apăru ca din senin pe scări, fără un sunet. Se opri brusc.

— Diana!

Se şterse la gură cu dosul mâinii. Ochii îi erau verzi şi sticloşi.

— Măcar te hrăneşti atunci când eşti cu Kit, am spus, ridicându-mă în picioare. E plăcut să ştiu că prietenia voastră include şi altceva în afară de poezie şi şah.

Matthew îşi puse cizma pe treaptă, lângă picioarele mele. Mă împinse cu genunchiul în perete, prinzându-mă practic în capcană. Avea răsuflarea dulce şi uşor metalică.

— Ai să te urăşti mâine-dimineaţă, i-am spus calm, întorcând capul. Ştiam să nu fug cât încă avea gustul sângelui pe buze. Kit ar fi trebuit să te ţină cu el până ce eliminai drogurile din organism. Tot sângele din Londra are opiacee în el?

Era a doua noapte la rând în care Matthew ieşea cu Kit şi se întorcea acasă ameţit bine.

— Nu tot, toarse Matthew, dar e cel mai uşor de căpătat.

— Ce sunt astea?

Am ridicat şoseta, ilexul şi sulul.

— Sunt pentru tine, răspunse soţul meu. În fiecare noapte vin altele. Eu şi Pierre le strângem înainte să te trezeşti.

— Când a început treaba asta?

Nu mă încredeam în mine însămi să spun mai mult.

— Cu o săptămână înainte să… În săptămâna în care te-ai întâlnit cu Sfatul. Majoritatea sunt cereri de ajutor. De când ai… De luni încoace au venit şi cadouri pentru tine.

Matthew întinse mâna.

— Mă ocup eu de ele. Mi-am tras mâna mai aproape de inimă. Unde sunt celelalte?

Soţul meu strânse din buze, dar îmi arătă unde le păstra: într-o cutie din pod vârâtă sub una dintre bănci. Am răscolit conţinutul care semăna cu ceea ce Jack scotea din buzunare în fiecare noapte: nasturi, frânturi de panglici, un ciob de ceramică. Erau şi şuviţe de păr, plus zeci de hârtiuţe cu nume înscrise pe ele. Eu puteam zări de asemenea firele rupte ce atârnau de fiecare comoară, invizibile pentru majoritatea ochilor, toate aşteptând să fie legate, îmbinate sau reparate într-un fel sau altul.

— Acestea sunt cereri de magie. Am ridicat privirea spre Matthew. N-ar fi trebuit să le ascunzi de mine.

— Nu vreau să faci vrăji pentru toate făpturile din Londra, spuse soţul meu, şi privirea i se întunecă.

— Ei bine, nici eu nu vreau să mănânci în oraş în fiecare noapte şi apoi să bei cu prietenii tăi! Dar eşti vampir, aşa că uneori ai nevoie de asta, am răspuns. Eu sunt vrăjitoare, Matthew. Cererile ca acestea trebuie tratate cu grijă. Siguranţa mea depinde de relaţiile cu vecinii. Eu nu pot să fur bărci ca Gallowglass ori să mârâi la oameni.

— Milord!

Pierre stătea în celălalt capăt al podului, acolo unde o scară îngustă şi răsucită cobora spre o ieşire ascunsă în spatele uriaşelor căzi ale spălătoreselor.

— Ce este? spuse Matthew iritat.

— Agnes Sampson a murit.

Servitorul părea înspăimântat.

— Sâmbătă au dus-o la Castlehill, în Edinburgh, au sugrumat-o şi pe urmă i-au ars trupul.

— Dumnezeule!

Matthew păli.

— Hancock a spus că era moartă înainte să se aprindă lemnul. N-a simţit nimic, continuă Pierre.

Era o măruntă dovadă de îndurare, de care vrăjitoarele condamnate nu aveau parte întotdeauna.

— Au refuzat să citească scrisoarea dumneavoastră, milord. Lui Hancock i s-a cerut să lase politica scoţiană în seama regelui Scoţiei, altfel data viitoare când îşi va arăta faţa prin Edinburgh ar putea să aibă şi el de suferit.

— De ce nu pot să rezolv problema asta? explodă Matthew.

— Aşadar, nu doar pierderea copilului te-a împins către întunericul lui Kit. Te ascunzi şi de evenimentele din Scoţia.

— Indiferent cât aş încerca să îndrept lucrurile, se pare că nu reuşesc să ies din blestematul ăsta de tipar, spuse el. Înainte, ca spion al reginei, mă încântau tulburările din Scoţia. Ca membru al Congregaţiei, consideram moartea lui Sampson un preţ acceptabil pentru menţinerea statu-quoului. Dar acum…

— Acum eşti însurat cu o vrăjitoare, am zis. Şi totul arată altfel.

— Da. Sunt prins între ceea ce credeam cândva şi tot ceea ce-mi e mai drag acum, între ceea ce apăram odinioară cu mândrie drept adevărul adevărat şi dimensiunile a ceea ce nu mai ştiu acum.

— Eu o să mă întorc în oraş, spuse Pierre şi se răsuci către uşă. S-ar putea să fie şi alte lucruri de descoperit.

Am cercetat chipul obosit al soţului meu.

— Nu te poţi aştepta să înţelegi toate tragediile vieţii, Matthew. Şi eu mi-aş dori să avem încă bebeluşul. Şi ştiu că acum situaţia pare fără speranţă, dar asta nu înseamnă că nu există un viitor la care să nu ne putem gândi. În care copiii şi familia noastră vor fi în siguranţă.

— Un avort spontan apărut atât de curând de la

începerea sarcinii e aproape întotdeauna semnul unei anomalii genetice care face ca fătul să nu fie viabil. Dacă s-a întâmplat o dată…

Vocea i se stinse.

— Există anomalii genetice care nu distrug copilul, i-am atras atenţia. Uită-te la mine, de exemplu!

Eu eram o himeră, cu un ADN dereglat.

— Nu pot îndura să mai pierd un copil, Diana. Pur şi simplu… nu pot.

— Ştiu.

Eram obosită până în măduva oaselor şi îmi doream la fel de mult ca şi el binecuvântata uitare a somnului. Eu nu-mi cunoscusem pruncul aşa cum îl cunoscuse Matthew pe Lucas, însă, chiar şi aşa, durerea era insuportabilă.

— Diseară la şase trebuie să fiu acasă la Goody Alsop.

Am ridicat privirea spre el.

— Tu o să fii în oraş cu Kit?

— Nu, răspunse Matthew cu blândeţe şi îşi lipi buzele de ale mele, scurt, cu regret. O să fiu cu tine.

Soţul meu se ţinu de cuvânt şi mă însoţi până la Goody Alsop, după care se duse la „Gâsculiţa de Aur“ împreună cu Pierre. Vrăjitoarele îi explicaseră în cel mai curtenitor mod posibil că vampirii nu erau bine-veniţi. Pentru ca o vrăjitoare să treacă cu bine de vraja arhetipală era nevoie de o mobilizare considerabilă a supranaturalului şi a energiei magice. Vampirii n-ar fi făcut decât să încurce.

Mătuşa mea Sarah ar fi fost foarte atentă la felul în care Susanna şi Marjorie pregăteau cercul sacru. Unele dintre substanţele şi echipamentele folosite îmi erau familiare, precum sarea pe care o presărau pe scândurile podelei pentru a purifica locul, însă altele nu. Trusa de vrăjitoare a lui Sarah era alcătuită din două cuţite (unul cu mâner negru, altul cu mâner alb), grimoarul familiei Bishop, plus diverse ierburi şi plante. Vrăjitoarele elisabetane aveau nevoie de mult mai multe obiecte pentru a-şi pune magia la treabă, inclusiv de mături. Nu mai văzusem vrăjitoare cu mături decât de Halloween, când asemenea accesorii erau

obligatorii, alături de pălăriile ţuguiate.

Fiecare dintre membrele adunării din Garlickhythe adusese în casa lui Goody Alsop o mătură unică, a sa. A lui Marjorie era făcută dintr-o ramură de cireş. Pe partea de sus a băţului cineva gravase însemne şi simboluri. De capătul în care trunchiul central al crengii se despărţea în rămurele mai subţiri Marjorie legase, în locul obişnuiţilor peri, ierburi uscate şi beţigaşe. Îmi spuse că ierburile erau importante pentru magia ei: turtiţă-mare pentru a dezlega farmecele, iarbă-moale dantelată, cu florile galbene şi albe încă prinse de ea, pentru protecţie, tulpini puternice de rozmarin, cu frunzele lor verzi-albăstrui, pentru purificare şi claritate. Mătura Susannei era făcută din lemn de ulm, simbol al fazelor vieţii, de la naştere până la moarte, şi având legătură cu profesia ei de moaşă. Şi ea avea plante legate de creangă: frunze cărnoase de limba-şarpelui pentru vindecare, flori de tătăneasă albe ca spuma pentru protecţie, frunze ţepoase de cruciuliţă pentru sănătate.

Marjorie şi Susanna măturară cu grijă sarea în sensul acelor de ceasornic, până când granulele parcurseră fiecare centimetru al podelei. Sarea urma nu doar să cureţe locul, îmi explică Marjorie, ci şi să-l lege de pământ, astfel încât puterea mea să nu se reverse în lume după ce va fi eliberată.

Goody Alsop astupă ferestrele, uşile, ba chiar şi hornul. Fantomele casei avură de ales între a sta ferite printre grinzile acoperişului şi a găsi un refugiu temporar în locuinţa familiei de la parter. Nedorind să piardă nimic şi un pic invidioase pe spiritul care nu putea decât să stea alături de stăpâna ei, fantomele zburară printre bârne şi se puseră pe bârfit, întrebându-se dacă vreunul dintre locatarii de pe Newgate Street va mai avea vreo clipă de linişte, acum, că spectrul reginei medievale Isabela şi cel al unei ucigaşe pe nume Lady Agnes Hungerford[119] îşi

[119] E vorba de Isabela de Franţa (1295-1358), soţia lui Eduard al II-lea al Angliei, pe care se spune că l-ar fi asasinat, şi de soţia lui Sir Edward Hungerford, care îşi ucisese primul bărbat şi care a fost ea însăşi executată pentru crimă şi îngropată probabil în cartierul

reluaseră gâlceava.

Elizabeth şi Catherine îmi potoliră emoţiile (şi acoperiră detaliile înfiorătoare despre faptele şi moartea cruntă ale lui Lady Agnes) împărtăşindu-mi câteva dintre primele lor aventuri magice şi îndemnându-mă să vorbesc despre ale mele. Elizabeth fu impresionată de felul în care canalizasem apa de sub livada mătuşii Sarah, trăgând-o în palmele mele picătură cu picătură. Iar Catherine chiui de bucurie când i-am povestit cum un arc şi o săgeată îmi atârnaseră grele în mâini chiar înainte ca focul vrăjitoresc să-şi ia zborul.

— A răsărit luna, spuse Marjorie, şi faţa ei rotundă se îmbujoră de nerăbdare.

Obloanele erau închise, însă niciuna dintre vrăjitoare nu se îndoi de spusele ei.

— Atunci a sosit timpul, zise scurt Elizabeth, mereu pusă pe treabă.

Fiecare vrăjitoare trecu dintr-un colţ al încăperii la altul, rupând câte o rămurică din mătura ei şi aşezând-o acolo. Însă grămăjoarele acestea nu erau făcute la întâmplare. Semenele mele aranjaseră beţişoarele astfel încât să se suprapună şi să formeze o pentagramă, steaua în cinci colţuri a vrăjitoarelor.

Eu şi Goody Alsop ne-am aşezat în mijlocul cercului. Marginile acestuia erau deocamdată invizibile, dar lucrul acesta urma să se schimbe după ce toate celelalte vrăjitoare aveau să-şi ocupe locurile cuvenite. Catherine murmură o vrajă, şi o linie curbă de foc trecu de la o vrăjitoare la alta, legând cercul.

Puterea pulsa în centru. Goody Alsop mă avertizase că tot ceea ce aveam să facem în noaptea aceea invoca o magie străveche. Curând, valurile de energie fură înlocuite de ceva ce gâdila şi plesnea ca o mie de priviri de vrăjitoare.

— Priveşte în jur cu ochiul de vrăjitoare, îmi ceru Goody Alsop, şi spune-mi ce vezi.

Când mi-am deschis cel de-al treilea ochi, mă aşteptam

Blackfriars. (n.red.)

oarecum să descopăr că aerul însuşi prinsese viaţă, că fiecare particulă e încărcată de posibilităţi. Dar camera era plină de fibre magice.

— Fire, am spus, de parcă lumea n-ar fi decât o tapiserie.

Goody Alsop dădu din cap în semn de aprobare.

— A fi ţesătoare înseamnă a fi legată de lumea dimprejurul tău şi a o vedea sub formă de fire şi nuanţe. În vreme ce unele îţi încătuşează magia, altele unesc puterea din sângele tău cu cele patru elemente şi cu măreţele mistere ce se află dincolo de ele. Ţesătoarele învaţă să se elibereze de legăturile care le înfrânează şi să le folosească pe celelalte.

— Dar eu nu ştiu cum să le deosebesc.

Sute de fire îmi atingeau fustele şi corsajul.

— Curând le vei încerca, aşa cum o pasăre îşi încearcă aripile, pentru a descoperi secretele pe care le păstrează pentru tine. Acum pur şi simplu le vom reteza pe toate, astfel încât să revină la tine nelegate. În vreme ce eu desprind firele, tu trebuie să rezişti tentaţiei de a te prinde de puterea din preajma ta. Pentru că eşti ţesătoare, îţi vei dori să repari ceea ce e stricat. Eliberează-ţi gândurile şi goleşte-ţi mintea! Lasă puterea să facă exact ceea ce doreşte!

Goody Alsop îmi lăsă braţul şi începu să-şi ţeasă vraja cu sunete ce nu semănau cu vorbirea, însă îmi erau ciudat de familiare. La fiecare rostire vedeam fire desprinzându-se de mine, încolăcindu-se şi răsucindu-se. Un vâjâit îmi umplu urechile. Braţele mele ascultară sunetul cu atenţie, ca şi cum ar fi fost o poruncă, se ridicară şi se întinseră până când am ajuns să stau în aceeaşi poziţie în formă de „T“ în care mă aşezase Matthew în casa Bishop, atunci când trăsesem apa de sub livada lui Sarah.

Fâşiile de magie, toate acele fire de putere pe care le puteam împrumuta, dar nu păstra, se strecurară înapoi către mine, ca şi cum ar fi avut umpluturi din fier, iar eu aş fi fost un magnet. Când mi se aşezară în mâini, m-am luptat cu imboldul de a-mi strânge pumnii în jurul lor.

Dorinţa asta era teribil de puternică, aşa cum prevăzuse Goody Alsop că va fi, însă eu am lăsat firele să-mi alunece pe piele precum panglicile de mătase din povestea pe care mi-o spunea mama pe când eram mică.

Până acum totul se întâmplase aşa cum îmi spusese bătrâna. Însă nimeni nu putea întrezări ce urma să se întâmple odată ce puterile mele aveau să prindă contur, iar vrăjitoarele din jurul cercului se pregătiră sufleteşte să înfrunte necunoscutul. Goody Alsop mă avertizase că nu toate ţesătoarele formează un duh în timpul vrăjii arhetipale, aşa că nu trebuia să mă aştept să apară unul. Însă viaţa mea din ultimele luni mă învăţase că, în preajma mea, imprevizibilul avea toate şansele să se producă.

Vâjâitul se intensifică, iar aerul se prinse într-un vârtej. O minge rotitoare de energie îmi atârna chiar deasupra capului. Îşi trăgea puterea din încăpere, dar se tot prăbuşea peste propriul centru ca o gaură neagră. Ochiul meu de vrăjitoare se închise bine în faţa imaginii ameţitoare.

Ceva pulsă în mijlocul furtunii. Se eliberă şi prinse un contur umbros. De îndată Goody Alsop tăcu. Îmi aruncă o ultimă privire, apoi mă lăsă singură în mijlocul cercului.

Se auziră un fâlfâit de aripi, apoi şfichiuitura unei cozi ghimpate. O răsuflare fierbinte şi umedă mi se prelinse pe obraz. O creatură transparentă cu cap reptilian de dragon pluti în aer. Aripile ei strălucitoare loviră grinzile şi le făcură pe fantome să o zbughească la adăpost. Arătarea avea doar două picioare, iar ghearele lor curbate păreau la fel de mortale ca spinii înşiraţi de-a lungul cozii.

— Câte picioare are? strigă Marjorie, incapabilă să vadă bine de unde stătea. E doar un dragon?

„Doar un dragon?“

— E un balaur care scuipă foc, spuse Catherine uluită.

Ridică braţele, gata să arunce o vrajă de respingere dacă arătarea s-ar fi hotărât să atace. Elizabeth Jackson îşi mişcă şi ea mâinile.

— Staţi! strigă Goody Alsop, întrerupându-le magia. Diana încă nu şi-a terminat ţesătura. Poate că va găsi o

cale s-o îmblânzească.

„S-o îmblânzesc?“ M-am uitat la Goody, nevenindu-mi să cred. Eu nici măcar nu ştiam sigur dacă făptura din faţa mea era materie sau spirit. Părea reală, însă puteam să văd drept prin ea.

— Nu ştiu ce să fac, am spus. Începeam să intru în panică.

Fiecare bătaie din aripi a creaturii arunca o ploaie de scântei şi picături de foc prin încăpere.

— Unele vrăji pornesc de la o idee, altele de la o întrebare. Există multe moduri de a te gândi la ce urmează: să legi un nod, să răsuceşti o frânghie, chiar să făureşti un lanţ ca acela pe care l-ai creat între tine şi vârcolacul tău, spuse Goody Alsop cu o voce scăzută şi liniştitoare. Lasă puterea să se mişte prin tine!

Balauroaica mugi nerăbdător, întinzându-şi picioarele către mine. Ce voia? Un prilej să mă ridice şi să mă ducă afară din casă? Un loc confortabil unde să se aşeze şi să-şi odihnească aripile?

Podeaua de sub mine trosni.

— Dă-te la o parte! strigă Marjorie.

M-am mişcat tocmai la timp. O clipă mai târziu un copac ţâşni din locul în care stătuseră tălpile mele. Trunchiul se înălţă, se despică în două ramuri viguroase, apoi continuă să se răsfire. Mugurii se transformară în frunze la vârfuri, apoi apărură boboci albi şi, în cele din urmă, fructe roşii. După doar câteva secunde stăteam sub un arbore complet crescut, care înflorea şi rodea în acelaşi timp.

Balaurul scuipător de foc se prinse de cele mai înalte ramuri. Preţ de o clipă păru să se odihnească acolo. O creangă scârţâi şi trosni. Reptila se ridică iar în aer, ţinând în gheare o bucată noduroasă de copac. Limba îi apăru ca un bici de foc, iar copacul fu cuprins de flăcări. În cameră erau prea multe obiecte inflamabile: podelele şi mobila din lemn, ţesăturile care le îmbrăcau pe vrăjitoare. Nu m-am putut gândi decât că trebuia să opresc focul să se răspândească. Aveam nevoie de apă. Şi încă multă!

Am simţit o greutate mare în mâna dreaptă. M-am uitat

în jos, aşteptându-mă să văd o găleată, dar ţineam o săgeată. Foc vrăjitoresc. Dar la ce bun şi mai mult foc?

— Nu, Diana! Nu încerca să dai formă vrăjii! mă avertiză Goody Alsop.

M-am scuturat de gândurile despre ploaie şi râuri. De îndată ce am făcut asta, instinctul preluă controlul, iar braţele mi se ridicară în faţă, mâna dreaptă mi se trase în spate şi, când degetele mi se desprinseră, săgeata zbură în inima copacului. Flăcările răbufniră în sus, orbindu-mă. Căldura se domoli, iar când mi-am recăpătat vederea, m-am trezit pe vârful unui multe, sub un întins cer înstelat. O uriaşă semilună atârna pe boltă, aproape de pământ.

— Te-am aşteptat.

Glasul zeiţei nu era cu mult mai puternic decât o adiere de vânt. Purta veşminte diafane, iar părul i se revărsa pe spate. Nu se vedea nici urmă de armele ei obişnuite, dar o însoţea un câine mare, atât de masiv şi de negru încât putea fi un lup.

— Tu eşti!

O senzaţie de frică îmi încleştă inima. Mă aşteptasem s-o văd pe zeiţă încă de când pierdusem copilul.

— Mi-ai luat copilul în schimbul vieţii lui Matthew?

Întrebarea îmi ieşi pe jumătate furioasă, pe jumătate disperată.

— Nu. Acea datorie a fost plătită. Am luat deja pe altcineva. Un copil mort nu-mi e de niciun folos.

Ochii zeiţei vânătorii erau verzi ca primii muguri de salcie ai primăverii. Sângele îmi îngheţă în vene.

— A cui era viaţa pe care ai luat-o?

— A ta.

— A mea? am întrebat uluită. Sunt… moartă?

— Sigur că nu. Morţii aparţin altcuiva. Eu pe cei vii îi caut. Vocea ei era acum pătrunzătoare şi clară ca razele lunii. Mi-ai promis că voi putea lua pe oricine, sau orice, în schimbul vieţii celui pe care îl iubeşti. Te-am ales pe tine. Şi încă n-am terminat. Zeiţa făcu un pas în spate. Mi-ai dăruit viaţa ta, Diana Bishop. Acum e timpul s-o folosesc.

Un ţipăt venit de deasupra mă avertiză în legătură cu

prezenţa balauroaicei. M-am uitat în sus, încercând s-o zăresc în lumina lunii. Când am clipit, conturul ei a devenit perfect vizibil pe tavanul lui Goody Alsop. Mă întorsesem în casa vrăjitoarei, nu mai eram pe o creastă golaşă, împreună cu zeiţa. Copacul dispăruse, redus la un morman de cenuşă. Am clipit iar.

Balauroaica îmi clipi şi ea. Ochii îi erau trişti şi familiari, negri, cu irisurile mai degrabă argintii decât albe. Cu un alt ţipăt ascuţit, îşi răsfiră ghearele. O creangă de copac îmi căzu în braţe. Semăna la pipăit cu coada săgeţii, fiind mai grea şi mai solidă decât o făceau să pară dimensiunile ei. Balaurul dădu din cap, scoţând fuioare de fum pe nări. Eram tentată să întind mâna şi s-o ating, întrebându-mă dacă pielea ei era caldă şi moale ca a unui şarpe, însă ceva îmi spunea că nu ar fi primit gestul cu bucurie. Şi nu voiam s-o sperii. Ar fi putut să se tragă în spate şi să-şi scoată capul prin acoperiş. Îmi făceam deja probleme pentru starea casei lui Goody Alsop după povestea cu arborele şi focul.

— Îţi mulţumesc, i-am şoptit.

Balauroaica îmi răspunse cu un geamăt blând de foc şi cânt. Ochii ei negri cu irisuri argintii păreau străvechi şi înţelepţi în vreme ce mă studia, mişcându-şi gânditoare coada înainte şi înapoi. Îşi întinse complet aripile, apoi le strânse în jurul trupului şi se dematerializă.

Din balaurul scuipător de foc nu-mi mai rămase decât o furnicătură în coaste care-mi spunea că, într-un fel sau altul, creatura era în mine, aşteptându-mă să am din nou nevoie de ea. Îngreunată de povara fiarei din trupul meu, m-am prăbuşit în genunchi. Creanga căzu cu zgomot pe podea. Vrăjitoarele se repeziră spre mine.

Goody Alsop ajunse prima, şi braţele ei subţiri se întinseră să mă cuprindă.

— Te-ai descurcat bine, copilă, te-ai descurcat bine, îmi şopti ea.

Elizabeth îşi făcu palma căuş şi, din câteva vorbe, şi-o transformă într-un polonic din argint plin cu apă. Am băut din el, iar când se goli, polonicul redeveni o simplă mână.

— Aceasta e o zi mare, Goody Alsop, spuse Catherine cu un zâmbet întipărit pe chip.

— Da, şi grea pentru o vrăjitoare atât de tânără, replică bătrâna. Tu nu faci lucrurile pe jumătate, Diana Roydon. Mai întâi te-ai dovedit a nu fi o vrăjitoare oarecare, ci o ţesătoare. Apoi ai ţesut o vrajă arhetipală care a scos la iveală un scoruş de munte doar pentru a îmblânzi un balaur care scuipa foc. Dacă aş fi întrezărit în viitor toate astea, nu le-aş fi crezut.

— Am văzut-o pe zeiţă, am explicat în vreme ce femeile mă ajutau să mă ridic în picioare, şi un dragon.

— Acela n-a fost dragon, spuse Elizabeth.

— Nu avea decât două picioare, mă lămuri Marjorie. Asta înseamnă că nu era doar o creatură a focului, ci şi una a apei, capabilă să se mişte între elemente. Balaurul scuipător de foc e o îmbinare a contrariilor.

— Ceea ce e valabil pentru balaur e valabil şi pentru scoruşul de munte, spuse Goody Alsop cu un zâmbet mândru. Nu în fiecare zi un scoruş de munte îşi împinge ramurile într-o lume, lăsându-şi rădăcinile în cealaltă.

În ciuda sporovăielilor vesele ale femeilor dimprejurul meu, m-am trezit că mă gândesc la Matthew. El aştepta la „Gâsculiţa de Aur” să primească veşti. Cel de-al treilea ochi mi se deschise, căutând un fir răsucit, colorat în roşu şi negru, ce pornea din inima mea, străbătea camera, ieşea prin gaura cheii şi se afunda în bezna din afara casei. Am tras de el, iar lanţul din mine îmi răspunse cu un clinchet înţelegător.

— Dacă nu mă înşel foarte tare, domnul Roydon va sosi curând pentru a-şi lua soţia, spuse simplu Goody Alsop. Hai să te punem pe picioare, altfel va crede că nu ni te poate încredinţa.

— Matthew poate fi protector, am spus pe un ton de scuză. Chiar şi mai mult de când…

— N-am întâlnit niciodată un vampir care să nu fie. E în firea lor, zise bătrâna, ajutându-mă să mă ridic.

Aerul părea din nou compus din particule şi-mi mângâia cu blândeţe pielea în timp ce mă mişcăm.

— În cazul acesta domnul Roydon n-are de ce se teme, spuse Elizabeth. Vom avea grijă să-ţi găseşti drumul înapoi din întuneric, întocmai ca şi balaurul tău.

— Care întuneric?

Vrăjitoarele tăcură.

— Care întuneric? am repetat, alungându-mi oboseala.

Goody Alsop oftă.

— Există vrăjitoare, foarte puţine, care se pot mişca între lumea aceasta şi cealaltă.

— Ţesătoarele de timp, am spus eu, dând din cap. Da, ştiu. Sunt una dintre ele.

— Nu între *epoca* aceasta şi cealaltă, Diana, ci între *lumea* aceasta şi cealaltă.

Marjorie arătă către creanga de la picioarele mele.

— Viaţa şi moartea. Tu poţi fi în ambele lumi. De aceea ai fost aleasă de către scoruşul de munte, nu de arinul negru sau de mesteacăn.

— Noi ne-am întrebat dacă nu cumva e aşa. La urma urmei, ai putut să concepi un copil cu un vampir.

Goody Alsop mă privi cu atenţie. Sângele mi se scursese din obraji.

— Ce e, Diana?

— Gutuile. Şi florile. Genunchii mi se înmuiaseră iar, însă am rămas în picioare. Pantofii lui Mary Sidney. Şi stejarul din Madison.

— Şi vampirul, spuse blând bătrâna, înţelegându-mă fără să trebuiască să-i spun. Atâtea semne care ne îndrumă spre adevăr.

De afară se auzi un tropăit înfundat.

— El nu trebuie să ştie, am spus impacientată, apucând-o pe Goody Alsop de mână. Nu acum. E prea curând după copil, iar Matthew nu vrea să mă amestec în chestiuni de viaţă şi moarte.

— E puţin cam târziu pentru asta, zise ea cu tristeţe.

— Diana!

Matthew bătu cu pumnul în uşă.

— Vampirul o să despice lemnul în două, remarcă Marjorie. Domnul Roydon nu va reuşi să rupă vraja de

ferecare şi să intre, însă uşa va scoate un trosnet înspăimântător atunci când va ceda. Gândeşte-te la vecinii tăi, Goody Alsop!

Bătrâna făcu un gest cu mâna. Aerul se îngroşă, apoi se relaxă.

Matthew ajunse în faţa mea cât ai clipi. Mă cercetă cu ochii lui cenuşii.

— Ce s-a întâmplat aici?

— Dacă Diana o să vrea să aflaţi, o să vă spună ea, răspunse Goody Alsop.

El se întoarse către mine.

— În lumina celor petrecute în noaptea asta, cred că mâine ar trebui să petreci un timp cu Catherine şi Elizabeth.

— Îţi mulţumesc, Goody, am murmurat, recunoscătoare că nu-mi dezvăluise secretele.

— Aşteaptă! Catherine se duse la creanga de scoruş şi rupse o rămurică. Ia asta! Ar trebui să ai mereu la tine o bucăţică drept talisman.

Îmi puse în palmă aşchia de lemn.

Pe stradă eram aşteptaţi nu doar de Pierre, ci şi de Hancock şi de Gallowglass. Aceştia mă vârâră într-o barcă ce aştepta la baza Garlic Hill. După ce ne-am întors pe Water Lane, Matthew îi goni pe toţi, iar noi am rămas în liniştea binecuvântată a dormitorului.

— N-am nevoie să ştiu ce s-a întâmplat, îmi spuse el cu asprime, închizând uşa în urma lui. Trebuie doar să ştiu că eşti cu adevărat în regulă.

— Sunt cu adevărat în regulă.

M-am întors cu spatele la el, ca să-mi poată desface legăturile corsajului.

— Ţi-e teamă de ceva. Îţi simt mirosul.

Matthew mă răsuci cu faţa spre el.

— Mi-e teamă de ce aş putea afla despre mine.

L-am privit drept în ochi.

— Vei afla adevărul.

Părea atât de sigur, atât de liniştit. Însă el nu ştia despre balauroaică, despre scoruşul de munte şi despre ce

semnificaţie aveau ele pentru o ţesătoare. Nu ştia nici că viaţa mea aparţinea zeiţei, nici că asta se întâmpla din pricina târgului pe care îl făcusem pentru a-l salva.

— Dacă o să mă transform în altcineva, şi n-ai să mă mai placi?

— Imposibil, mă asigură soţul meu, trăgându-mă mai aproape.

— Chiar dacă am afla că am în sânge puterile vieţii şi ale morţii?

Matthew se retrase.

— Felul în care te-am salvat în Madison n-a fost o întâmplare norocoasă, Matthew. Am dat viaţă şi pantofilor lui Mary, tot aşa cum am sorbit viaţa din stejarul de acasă de la Sarah şi din gutuile de aici.

— Viaţa şi moartea sunt răspunderi uriaşe. Ochii verzi-cenuşii ai lui Matthew se întunecară. Dar te voi iubi orice ar fi. Uiţi că şi eu am putere asupra vieţii şi morţii. Ce mi-ai spus tu în seara în care m-am dus să vânez în Oxford? Ai zis că nu există nicio diferenţă între noi. „Uneori, eu mănânc potârnichi. Uneori, tu te hrăneşti cu cerbi.“ Noi doi ne asemănăm mai mult decât ne-am fi imaginat, continuă soţul meu. Dar, dacă tu crezi în binele din mine, ştiind tot ce ştii despre faptele mele, atunci trebuie să mă laşi să am şi eu aceeaşi părere despre tine.

Am simţit deodată dorinţa să-i împărtăşesc toate secretele mele.

— Au apărut un balaur care scuipa foc şi un copac…

— Iar singurul lucru care contează e că ai ajuns cu bine acasă, spuse el, amuţindu-mă cu un sărut.

Mă ţinu în braţe atât de mult şi atât de strâns încât, pentru câteva clipe binecuvântate, *aproape* că l-am crezut.

În ziua următoare am mers acasă la Goody Alsop ca să mă întâlnesc cu Elizabeth Jackson şi Catherine Streeter, aşa cum promisesem. Annie mă însoţi, însă fu trimisă acasă la Susanna să mă aştepte acolo până la terminarea lecţiei.

Creanga de scoruş stătea proptită într-un colţ. Altfel,

încăperea arăta perfect normal şi nu aducea nicicum a loc în care vrăjitoarele formează cercuri sacre sau invocă balauri scuipători de foc. Mă aşteptam totuşi la mai multe semne vizibile ale magiei ce urma să aibă loc. Un cazan, poate, sau nişte lumânări colorate pentru a simboliza elementele.

Goody Alsop arătă către masa în jurul căreia erau aşezate patru scaune.

— Vino, Diana, şi aşază-te! Ne-am gândit că am putea să începem cu începutul. Vorbeşte-ne despre familia ta! Multe ni se dezvăluie doar urmărind arborele genealogic al unei vrăjitoare.

— Dar credeam că mă veţi învăţa cum să ţes vrăji cu ajutorul focului şi al apei.

— Ce e sângele, dacă nu foc şi apă? spuse Elizabeth.

Trei ore mai târziu eram sătulă de vorbe şi epuizată după ce-mi scosesem la suprafaţă amintirile din copilărie: senzaţia că sunt pânditǎ, vizita lui Peter Knox, moartea părinţilor mei. Însă cele trei vrăjitoare nu se opriseră aici. Le dezvăluisem fiecare moment din viaţa de liceană şi apoi de studentă: demonii care mă urmăriseră, puţinele vrăji pe care le puteam face fără prea mari bătăi de cap, ciudatele întâmplări care începuseră să se petreacă doar după ce îl cunoscusem pe Matthew. Dacă o fi existat un tipar în toate astea, mie îmi scăpa, însă Goody Alsop mă trimise acasă cu asigurări că în curând ele vor avea un plan.

M-am târât până la castelul Baynard. Mary mă cuibări într-un fotoliu şi-mi refuză ajutorul, insistând să mă odihnesc câtă vreme ea încerca să-şi dea seama ce era în neregulă cu doza noastră d*e prima materia.* Se făcuse neagră şi noroioasă, cu o peliculă de mucilagiu verzui deasupra.

În timp ce Mary lucra, gândurile începură să-mi zboare. Era o zi însorită, iar o rază de lumină străbătuse aerul încărcat de fum şi căzuse pe pictura murală ce reprezenta dragonul alchimic. M-am îndreptat pe scaunul meu.

— Nu, am spus. Nu se poate!

Dar se putea. Dragonul nu era dragon, căci avea doar

două picioare. Era un balaur care scuipa foc şi îşi ţinea în gură coada spinoasă, la fel ca şi uroborosul de pe steagul familiei de Clairmont. Capul balaurului era înălţat spre cer, iar între fălci ţinea o semilună. O stea se ridica deasupra ei. „Emblema lui Matthew.“ Cum de n-o observasem până acum?

— Ce e, Diana? mă întrebă Mary încruntată.

— Vrei să-mi faci o favoare, Mary, chiar dacă rugămintea mea va fi stranie?

Îmi dezlegasem deja şnururile de mătase de la încheieturi în aşteptarea răspunsului ei.

— Sigur. De ce ai nevoie?

Balaurul lăsa să cadă stropi şerpuitori de sânge în vasul alchimic de sub aripile lui. Acolo sângele înota într-o mare de mercur şi argint.

— Vreau să-mi iei sângele şi să-l pui într-o soluţie făcută din *aqua fortis,* argint şi mercur, am spus.

Mary se uita când la mine, când la balaur.

— Căci ce este sângele dacă nu foc şi apă, o uniune a contrariilor şi o nuntă alchimică?

— Foarte bine, Diana, încuviinţă contesa cu uimire.

Dar nu mai puse alte întrebări.

Mi-am trecut cu încredere degetul peste cicatricea de pe interiorul cotului. De data aceasta nu mai aveam nevoie de cuţit. Pielea se despică, aşa cum ştiam că se va întâmpla, iar sângele ţâşni pur şi simplu pentru că aveam nevoie de el. Joan se repezi cu un mic vas să strângă lichidul roşu. Pe zidul de deasupra, ochii negri cu argintiu ai balaurului urmăreau căderea picăturilor.

— „La început au fost absenţa şi dorinţa, la început au fost sânge şi teamă”, am şoptit.

— „La început a fost o descoperire a vrăjitoarelor”, îmi răspunse timpul într-un ecou primordial care aprinse firele albastre şi chihlimbarii ce scânteiau pe pereţii din piatră ai încăperii.

Capitolul 24

— Chestia aia o să tot facă aşa?

M-am ridicat încruntată, cu mâinile în şolduri, şi m-am uitat la tavanul Susannei.

— Ea, Diana. Balaurul tău e o femelă, spuse Catherine.

Şi ea se uita la tavan cu o figură buimăcită.

— Ea. Chestia. Aia.

Am arătat în sus. Încercam să ţes o vrajă când balauroaica ieşise din colivia coastelor mele. Din nou. Acum stătea lipită de tavan, scoţând nori de fum şi clănţănind agitată din dinţi.

— Nu se poate ca arătarea asta să zboare prin cameră ori de câte ori îi vine cheful.

Repercusiunile ar fi fost serioase dacă reptila ar fi scăpat de sub control la Yale, printre studenţi.

— Faptul că balauroaica ta a evadat este doar un simptom al unei probleme mai grave. Goody Alsop întinse un mănunchi de fire din mătase viu colorate, înnodate laolaltă în partea de sus. Capetele fluturau libere precum panglicile de pe un arminden şi erau nouă la număr, în nuanţe de roşu, alb, negru, argintiu, auriu, verde, maro, albastru şi, respectiv, galben. Eşti ţesătoare şi trebuie să înveţi să-ţi controlezi puterile.

— Sunt foarte conştientă de asta, Goody Alsop, dar tot nu pricep cum o să mă ajute această… broderie de mătase, am spus cu încăpăţânare.

Balauroaica mea cârâi în semn de încuviinţare, crescând odată cu sunetul, apoi dispăru în obişnuitele ei contururi fumurii.

— Şi ce ştii tu despre ţesătoare? mă întrebă Goody Alsop pe un ton aspru.

— Nu prea multe, am mărturisit.

— Diana ar trebui să soarbă mai întâi din asta.

Susanna se apropie de mine cu o cană din care ieşeau aburi. Miresmele de muşeţel şi mentă umplură aerul. Balaurul meu întoarse capul cu interes.

— E o băutură calmantă şi i-am putea linişti bestia.

— Pe mine nu mă preocupă atât de mult balauroaica, spuse Catherine pe un ton aproape dispreţuitor. Întotdeauna e greu să faci pe cineva să se supună. Ca atunci când încerci să ţii în frâu un demon pus pe şotii.

M-am gândit că îi venea uşor să vorbească. Nu ea trebuia să convingă bestia să-i intre înapoi în trup.

— Din ce fel de plante e făcut ceaiul? am întrebat, luând o gură din amestecul Susannei.

După ceaiul lui Marthe, priveam cu oarecare suspiciune fierturile din plante. Nici n-am apucat să rostesc bine întrebarea, că din cană începură să înflorească ramuri de mentă, flori de muşeţel cu aroma lor ca de paie, flori de angelică albe ca spuma şi nişte frunze ţepene, lucioase, pe care nu le puteam identifica. Am tras o înjurătură.

— Vezi! spuse Catherine, arătând spre cană. E aşa cum spuneam. Când Diana pune o întrebare, zeiţa îi răspunde.

Susanna îşi privi alarmată cana care crăpa sub presiunea rădăcinilor tot mai mari.

— Cred că ai dreptate, Catherine. Dar, dacă vrea să ţeasă, şi nu să strice lucruri, atunci va trebui să pună întrebări mai bune.

Goody Alsop şi Catherine descoperiseră secretul puterii mele: era în mod incomod legat de curiozitatea mea. Acum anumite evenimente începeau să capete sens: masa mea cea albă şi piesele de puzzle colorate care îmi săreau în ajutor ori de câte ori mă confruntam cu o problemă, untul care zburase din frigiderul lui Sarah atunci când mă întrebasem dacă mai e. Până şi strania apariţie a manuscrisului *Ashmole 782* în Biblioteca Bodleiană putea fi explicată: când completasem fişa de împrumut, mă întrebasem ce putea fi în acel volum. În prima parte a zilei de azi, simplul fapt că mă gândisem cine ar fi putut să scrie una dintre vrăjile trecute în grimoarul Susannei făcuse cerneala să se desprindă din pagină şi să formeze

pe masa de alături o copie exactă a imaginii bunicii ei decedate.

I-am promis Susannei că voi pune cuvintele la loc de îndată ce-mi voi da seama cum.

Şi aşa am descoperit că practicarea magiei nu se deosebea foarte mult de studiul istoriei. În cazul amândurora, secretul nu era să găseşti răspunsurile corecte, ci să formulezi întrebări mai bune.

— Mai povesteşte-ne despre cum ai chemat apa vrăjitorească, Diana, şi despre arcul cu săgeată care ţi-a apărut când dragostea ta era în pericol, îmi sugeră Susanna. Poate că informaţiile astea ne vor oferi o metodă pe care s-o putem folosi.

Am recapitulat evenimentele din noaptea în care Matthew mă lăsase la Sept-Tours, iar apa ţâşnise din mine, apoi întâmplările din dimineaţa petrecută în livada lui Sarah, când văzusem firişoarele de apă de sub pământ. Şi am numărat cu grijă fiecare apariţie a arcului. Chiar şi pe acelea în care nu existase nicio săgeată sau în care săgeata se ivise, dar eu nu trăsesem cu ea. Când am terminat, Catherine scoase un oftat mulţumit.

— Acum înţeleg care-i problema. Diana nu e complet prezentă decât dacă ocroteşte pe cineva sau dacă e silită să-şi înfrunte temerile, explică vrăjitoarea. E mereu intrigată de trecut sau preocupată de viitor. Pentru a face magie, o vrăjitoare trebuie să fie total prezentă aici şi acum.

Balauroaica mea bătu din aripi în semn de aprobare, stârnind curenţi de aer cald prin încăpere.

— Matthew a crezut mereu că există o legătură între emoţiile, nevoile şi magia mea, am spus eu.

— Uneori mă întreb dacă nu cumva vârcolacul ăla e în parte vrăjitor, zise Catherine.

Celelalte femei izbucniră în râs la auzul ridicolei idei că fiul lui Ysabeau de Clairmont ar putea să aibă măcar o picătură de sânge vrăjitoresc în el.

— Cred că pentru moment putem să lăsăm fără grijă balauroaica să-şi vadă de ale ei şi să ne întoarcem la

problema vrăjii de deghizare a Dianei, spuse Goody Alsop, referindu-se la nevoia mea de a ascunde excesul de energie eliberat ori de câte ori foloseam magia. Ai făcut vreun progres?

— Am simţit fuioare de fum formându-se în jurul meu, am răspuns eu pe un ton şovăitor.

— Trebuie să te concentrezi asupra nodurilor, zise bătrâna, uitându-se cu atenţie la sforile pe care le ţineam în poală.

Firele care legau lumile luceau în toate nuanţele posibile, iar manevrarea, răsucirea şi legarea lor dădeau naştere unei magii empatice. Dar trebuia să ştiu mai întâi ce fire să folosesc. Le-am prins în mână mănunchi, ţinându-le de nodul din partea de sus. Goody Alsop mă învăţase cum să suflu uşor asupra lor în vreme ce mă concentram. Asta ar fi trebuit să slăbească firele potrivite pentru vraja pe care intenţionam s-o ţes.

Am suflat peste fire până când acestea începură să sclipească şi să se unduiască. Cel galben şi cel maroniu se desprinseră şi-mi căzură în poală, împreună cu cel roşu, albastru, argintiu şi alb. Mi-am trecut degetele peste cei douăzeci de centimetri de mătase răsucită. Şase fire însemnau şase noduri diferite, fiecare mai complex decât precedentul.

Mişcările îmi erau încă stângace când legam noduri, însă această parte a procesului mi se părea ciudat de liniştitoare. Când exersam elaboratele mişcări de răsucire şi încrucişare cu ajutorul unor sfori obişnuite, rezultatul îmi amintea de străvechile practici celtice. Nodurile aveau o ordine ierarhică. Primele două erau ochiuri simple şi duble. Sarah le folosea uneori atunci când făcea o vrajă de dragoste sau vreo altă formă de legare. Însă numai ţesătoarele puteau să dea naştere complicatelor noduri ce implicau până la nouă încrucişări distincte şi în care cele două capete libere ale firului magic sfârşeau prin a fi unite, formând o ţesătură de nedestrămat.

Am inspirat adânc şi m-am concentrat cât am putut de mult. Deghizarea era o formă de protecţie şi avea culoarea

mov. Însă în mâna mea nu exista niciun fir mov.

Fără întârziere, sfoara albastră şi cea roşie se ridicară şi se înfăşurară atât de strâns una în jurul alteia încât rezultatul final arăta exact ca lumânările de un mov pătat pe care mama obişnuia să le aşeze la ferestre în nopţile cu lună întunecată.

— Cu primul nod făcut, vraja a început, am murmurat eu, îndoind firul mov într-un ochi simplu.

Balauroaica mea cârâi, imitându-mi vorbele.

Am ridicat privirea spre ea şi am fost din nou uimită de aspectul ei schimbător. Când scotea aerul din piept, dispărea într-o pată de fum. Când trăgea aer în piept, contururile îi deveneau mai clare. Reprezenta un echilibru perfect între substanţă şi spirit, nefiind niciuna, nici alta. Oare eu aveam să mă simt vreodată atât de consecventă?

— Cu al doilea nod făurit, vraja s-a adeverit.

Am făcut un nod dublu de-a lungul aceluiaşi fir. Întrebându-mă dacă exista vreo metodă prin care aş fi putut şi eu să mă afund în umbră oricând voiam, aşa cum făcea balaurul, mi-am trecut printre degete firul galben. Al treilea nod pe care trebuia să-l fac era întâiul care aparţinea cu adevărat unei ţesătoare. Deşi nu presupunea decât trei încrucişări, era oricum o provocare.

— Cu al treilea nod legat, vraja am eliberat.

Am îndoit şi răsucit firul în formă de trifoi, apoi am unit capetele. Acestea s-au lipit, formând legătura indestructibilă a unei ţesătoare.

Oftând uşurată, am lăsat-o să-mi cadă în poală. Din gură îmi ieşi o ceaţă cenuşie, mai subţire decât fumul, care mă înconjură ca un văl. Am căscat gura de uimire, lăsând să-mi scape şi mai mult din negura aceea ciudată, transparentă, apoi am ridicat privirea. Unde dispăruse balauroaica? Firul maroniu îmi sări între degete.

— Cu al patrulea nod legat, puterea am păstrat.

Îmi plăcea nespus forma de covrigel a celui de-al patrulea nod, cu buclele şi răsucirile lui sinuoase.

— Foarte bine, Diana! spuse Goody Alsop.

În vrăjile mele, acesta era momentul din care toate

aveau tendinţa de a merge prost.

— Acum rămâi în prezent şi roagă balauroaica să rămână cu tine. Dacă e dispusă s-o facă, te va feri de privirile curioase.

Mi se părea prea mult să sper la vreun fel de ajutor din partea creaturii, dar am făcut oricum nodul în formă de pentagramă, folosindu-mă de firul alb.

— Cu al cincilea nod ce-l voi făuri, vraja mea va înflori.

Balaurul coborî şi îşi cuibări aripile lângă coastele mele.

„Vrei să rămâi cu mine?“ am întrebat-o în tăcere.

Ea mă învălui într-un cocon subţire de culoare gri, care estompă negrul fustelor şi al jachetei mele, dându-le nuanţa închisă a cărbunelui. Inelul lui Ysabeau scânteie mai puţin, iar focul din inima diamantului scăzu în intensitate. Până şi firul argintiu din poala mea părea a-şi fi pierdut luciul. I-am zâmbit balaurului care tăcuse.

— Cu al şaselea nod ce-l creez, vraja aceasta o fixez, am spus.

Ultimul meu nod nu era tocmai simetric, aşa cum ar fi trebuit, însă rezistă chiar şi aşa.

— Eşti cu adevărat o ţesătoare, copilă, spuse Goody Alsop, răsuflând uşurată.

M-am simţit nebăgată în seamă de nimeni pe drumul spre casă, înfăşurată cum eram în vălul ceţos pe care mi-l crease balauroaica, însă am prins viaţă de îndată ce am trecut pragul la „Cerbul şi Coroana“. Înăuntru mă aşteptau un pachet şi… Kit. Matthew petrecea încă prea mult timp cu volatilul demon. Ne-am salutat cu răceală. Tocmai începusem să desfac ambalajul protector al coletului, când soţul meu scoase un răget înfiorător:

— Doamne Dumnezeule!

Acolo unde, cu câteva clipe înainte, nu fusese decât un spaţiu gol stătea acum Matthew, holbându-se neîncrezător la o bucată de hârtie.

— Ce mai vrea Bătrâna Vulpe? întrebă Kit cu acreală, vârându-şi pana într-o călimară cu cerneală.

— Tocmai am primit o notă de plată de la Nicholas

Vallin, aurarul, spuse Matthew, încruntându-se.

I-am aruncat o privire nevinovată.

— Mă taxează cu cincisprezece lire pentru o capcană de şoareci.

Acum, când înţelegeam mai bine puterea de cumpărare a unei lire şi când ştiam că servitoarea lui Mary, Joan, câştiga doar cinci lire pe an, puteam să-mi dau seama de ce Matthew era atât de surprins.

— Ah! Aia. Mi-am îndreptat din nou atenţia asupra pachetului. Eu l-am rugat s-o facă.

— L-ai pus pe unul dintre cei mai bum aurari ai Londrei să-ţi facă o capcană pentru şoareci? Lui Kit nu-i venea să creadă. Dacă mai ai bani de aruncat, doamnă Roydon, sper că îmi vei îngădui să fac un experiment alchimic pentru domnia ta. O să-ţi prefac argintul şi aurul în vin la „Pălăria Cardinalului“!

— E o capcană pentru şobolani, nu pentru şoareci, am murmurat eu.

— Aş putea să văd şi eu capcana asta?

Tonul lui Matthew era neliniştitor de egal. Am îndepărtat rămăşiţele ambalajului şi i-am întins obiectul în cauză.

— Argintat. Şi gravat pe deasupra, spuse Matthew, răsucind capcana în mână, şi, după ce o privi mai îndeaproape, trase o înjurătură. *Ars longa, vita brevis.* „Arta e lungă, viaţa, scurtă.“[120] Într-adevăr.

— Cică e foarte eficientă.

Încântătoarea operă a lui *monsieur* Vallin semăna cu o felină aflată la pândă, cu două urechi ciulite, fin lucrate, pe balamale şi o pereche de ochi larg deschişi incrustaţi în bara orizontală. Marginile capcanei semănau cu o gură, desăvârşită de nişte dinţi ucigători. Îmi amintea puţin de pisica lui Sarah, Tabitha. Cu puţină fantezie, Vallin cocoţase un şoarece din argint pe nasul pisicii, deloc asemănător monştrilor cu dinţi lungi care bântuiau podurile noastre. Simpla idee că ei ar fi putut să-i ronţăie

[120] Începutul unui aforism atribuit medicului şi filozofului grec Hipocrat (n.tr.)

hârtiile lui Matthew în timp ce noi dormeam mă făcea să mă cutremur.

— Uite! I-a gravat şi fundul, spuse Kit, urmărindu-l pe zburdalnicul şoarece până la baza capcanei. Poartă scris restul aforismului lui Hipocrat. Şi încă în latină. *Occasio præceps, experimentum periculosum, iudicium difficile.*

— Ar putea fi o inscripţie excesiv de sentimentală, dat fiind scopul instrumentului, am recunoscut eu.

— Sentimentală? Matthew ridică din sprâncene. Din punctul de vedere al şobolanului, pare chiar realistă: „Prilejurile sunt trecătoare, experimentele, periculoase, iar judecata, dificilă".

Buzele lui schiţară un rictus.

— Vallin a profitat de tine, doamnă Roydon, declară Kit. Ar trebui să refuzi plata, Matt, şi să trimiţi capcana înapoi.

— Nu! am protestat. Nu-i vina lui. Discutam despre ceasuri, iar Monsieur Vallin mi-a arătat câteva modele superbe. Eu i-am arătat pamfletul luat din prăvălia lui John Chandler din Cripplegate, cel cu instrucţiuni despre cum să prinzi dăunătorii, şi i-am povestit despre problema noastră cu şobolanii. De aici s-a ajuns la capcană.

M-am uitat în jos către ea. Chiar era un obiect extraordinar meşteşugit, cu micile lui arcuri şi mecanisme.

— Toată Londra are probleme cu şobolanii, spuse Matthew, luptându-se să-şi păstreze controlul. Şi totuşi nu cunosc pe nimeni care să aibă nevoie de o jucărie argintată ca să le rezolve. De obicei sunt de ajuns câteva pisici ieftine.

— O să-l plătesc eu, Matthew.

Făcând asta, probabil că aveam să-mi golesc săculeţul şi aveam să fiu nevoită să-i cer lui Walter alte fonduri, însă nu mă puteam abţine. Experienţa era întotdeauna valoroasă. Uneori şi costisitoare. Am întins mâna după capcană.

— Vallin a conceput-o să anunţe şi ora exactă? Dacă da, şi dacă acesta e primul dispozitiv din lume ce combină funcţiile de ceas cu cele de combatere a dăunătorilor, poate că până la urmă preţul e justificat.

Matthew încerca să se încrunte, însă pe chip i se lăţi un zâmbet. În loc să-mi dea capcana, îmi luă mâna, o duse la gură şi o sărută.

— O să plătesc eu preţul, *mon coeur,* fie şi numai ca să am dreptul să te tachinez pe tema asta în următorii şaizeci de ani.

În clipa aceea, George dădu buzna în holul de la intrare. Un val de aer rece intră odată cu el.

— Am veşti!

Îşi aruncă mantaua cât colo şi adoptă o ţinută mândră.

Kit gemu şi îşi luă capul în mâini.

— Nu-mi spune! Idiotul ăla de Ponsonby e mulţumit de traducerea ta din Homer şi vrea s-o publice fără alte corecturi.

— Nici măcar tu n-ai să-mi umbreşti bucuria reuşitelor de azi, Kit. George privi în jur, aşteptând. Ei bine? Niciunul dintre voi nu e măcar puţin curios?

— Ce veşti ai, George? spuse Matthew cu un aer absent, aruncând capcana în aer şi prinzând-o.

— Am găsit manuscrisul doamnei Roydon.

Matthew îşi strânse instinctiv degetele în jurul capcanei. Mecanismul se deschise. Apoi soţul meu îi dădu drumul, obiectul căzu cu zgomot pe masă şi se închise la loc cu un pocnet.

— Unde?

George făcu instinctiv un pas înapoi. Fusesem şi eu în situaţia de destinatar al întrebărilor lui Matthew şi ştiam cât de deconcertantă putea fi atenţia intensă a unui vampir.

— Am fost sigură că tu eşti omul care-l va găsi, i-am spus cu căldură lui George, punându-mi mâna pe mâneca lui Matthew ca să-l domolesc.

Aşa cum era de aşteptat, George se înmuie la auzul remarcii mele şi se întoarse la masă, unde îşi trase un scaun şi se aşeză.

— Încrederea dumneavoastră înseamnă mult pentru mine, doamnă Roydon, spuse el, scoţându-şi mănuşile şi trăgându-şi nasul. Nu toată lumea v-o împărtăşeşte.

— Unde este? întrebă Matthew cu fălcile încleştate.

— E în cel mai evident loc posibil, ascunzându-se în văzul lumii. Sunt oarecum surprins că nu ne-am gândit imediat la asta.

Bărbatul mai făcu o pauză, ca să fie sigur că toată lumea era atentă la el. Matthew scoase un abia auzit mârâit de frustrare.

— George! îl avertiză Kit. Se spune că Matthew muşcă.

— E la domnul Dee, turui George când soţul meu îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Astrologul reginei, am spus eu.

George avea dreptate: ar fi trebuit să ne gândim de mult la individul acela. Dee era şi el alchimist şi avea cea mai mare bibliotecă din Anglia.

— Însă el se află în Europa.

— Dee s-a întors din Europa cu un an în urmă. Acum locuieşte în afara Londrei.

— Vă rog, spuneţi-mi că nu e vrăjitor, demon sau vampir! am intervenit.

— E un simplu om. Şi un şarlatan desăvârşit, zise Marlowe. Eu n-aş crede un cuvânt de-al lui, Matthew. S-a folosit în mod abominabil de bietul Edward, silindu-l să se holbeze la cristale sau să discute zi şi noapte cu îngerii despre alchimie[121]. După care Dee şi-a asumat toate meritele!

— Bietul Edward?

Walter pufni batjocoritor, deschizând uşa fără nicio invitaţie ori ceremonie şi păşind înăuntru. Henry Percy îl urma. Niciun membru al Şcolii Nopţii nu putea să se afle la mai puţin de un kilometru şi jumătate distanţă de „Cerbul şi Coroana“ şi să nu fie atras în mod irezistibil de şemineul nostru.

— Prietenul vostru demon l-a dus de nas ani de zile. După părerea mea, Dee a făcut bine că a scăpat de el.

Walter luă capcana pentru şobolani.

[121] John Dee (1527-1608/9) a fost un matematician şi ocultist de formaţie renascentistă; Sir Edward Kelley (1555-1597) a fost un asociat al său în întreprinderile alchimice şi magico-religioase. (n.red.)

— Ce e asta?

— Zeiţa vânătorii şi-a îndreptat atenţia asupra unei prăzi mai mici, spuse Kit cu un surâs afectat.

— Măi să fie, e o capcană pentru şoareci! Dar cine ar fi atât de prost ca să facă o capcană pentru şoareci argintată? spuse Henry, uitându-se peste umărul lui Walter. Pare a fi lucrătura lui Nicholas Vallin. El i-a făcut lui Essex un ceas arătos atunci când a devenit cavaler al Jartierei[122]. E vreo jucărie pentru copii?

Un pumn de vampir izbi în masă, crăpându-i lemnul.

— George, mârâi Matthew, povesteşte-ne despre Dee!

— Ah! Da, sigur. Nu sunt multe de spus. Am făcut c-ce mi-ai cerut, se bâlbâi George. Am vizitat standurile cu cărţi, dar n-am căpătat nicio informaţie. Se discuta despre un volum de poezie greacă scos la vânzare ce părea cât se poate de promiţător pentru traducerea mea… dar divaghez. George se opri şi înghiţi în sec. Văduva Jugge mi-a sugerat să discut cu John Hester, spiţerul de pe Paul's Wharf. Hester m-a trimis la Hugh Plat. Ştii tu, vinificatorul care locuieşte în Saint James Garlickhythe[123].

Îi urmăream cu atenţie complicatul pelerinaj intelectual, sperând să pot reconstitui traseul lui George data viitoare când aveam s-o vizitez pe Susanna. Poate că ea şi Plat erau vecini.

— Plat e la fel de rău ca Will, spuse Walter în barbă. Mereu scrie lucruri care nu-l privesc. Mi-a cerut reţeta de aluat de patiserie a mamei mele.

— Meşterul Plat zice că domnul Dee are o carte din biblioteca împăratului. Nimeni n-o poate citi, iar în ea se află şi nişte poze ciudate, explică George. Pat le-a văzut când s-a dus la Dee pentru îndrumări în materie de alchimie.

Eu şi Matthew ne-am uitat unul la altul.

— E posibil, Matthew, am spus eu cu voce scăzută. Elias

[122] Ordin cavaleresc englez înfiinţat de Eduard al III-lea în 1348 (n.tr.)

[123] Hugh Plat (1552-1608) a fost un inventator şi agricultor cunoscut pentru interesul său faţă de horticultură, grădinărit şi cultivarea viţei-de-vie. A publicat şi compilaţii de „filozofie", (n.red.)

Ashmole a vânat ce-a mai rămas din biblioteca lui Dee după moartea acestuia şi a fost interesat în mod deosebit de cărţile despre alchimie.

— Moartea lui Dee. Şi cum şi-a găsit sfârşitul bunul astrolog, doamnă Roydon? întrebă Marlowe cu voce moale, scrutându-mă cu ochii lui căprui.

Henry, care nu auzise întrebarea lui Kit, vorbi înainte ca eu să apuc să răspund.

— Voi cere s-o văd, spuse contele, dând cu hotărâre din cap. Va fi destul de uşor să aranjez o ocazie când o să mă întorc în Richmond şi la regină.

— Tu s-ar putea să n-o recunoşti, Hal, spuse Matthew, pregătit să-l ignore şi el pe Kit, cu toate că îl auzise. O să merg cu tine.

— Nici tu n-ai văzut-o, am scuturat eu din cap, sperând să mă descotorosesc de privirea ascuţită a lui Marlowe. În plus, dacă trebuie să-i facem o vizită lui John Dee, mă duc eu.

— Nu trebuie să-mi arunci uitătura aia feroce, *ma lionne!* Ştiu foarte bine că nimic nu te va convinge să laşi asta în seama mea. Nu când e vorba despre cărţi şi un alchimist. Matthew ridică un deget în semn de admonestare. Dar fără întrebări. Ne-am înţeles?

Văzuse haosul magic pe care îl puteau isca întrebările mele.

Am încuviinţat cu o mişcare a capului, însă îmi ţineam degetele încrucişate în pliurile fustei, invocând acel străvechi farmec ce alunga consecinţele nefaste ale unui eveniment care se anunţa hotărâtor[124].

— Fără întrebări din partea doamnei Roydon? murmură Walter. Îţi doresc mult noroc, Matt!

Mortlake era un cătun de-a lungul Tamisei, aşezat între Londra şi palatul regal din Richmond. Am mers până acolo cu vasul de plăcere al contelui de Northumberland, o splendidă ambarcaţiune cu opt vâslaşi, scaune capitonate

[124] Gestul „degetelor încrucişate“ este echivalent în bună măsură cu „ţinutul pumnilor“ în cultura românească. (n.red.)

şi perdele care să ne ferească de curent. Era o călătorie mult mai confortabilă (ca să nu spun şi mai liniştită) decât cele cu care eram obişnuită când Gallowglass rechiziţiona vâsle.

Trimisesem înainte o scrisoare care îl anunţa pe Dee despre intenţiile noastre de a-l vizita. Doamnei Dee, ne explicase Henry cu multă delicateţe, nu-i plăceau musafirii neanunţaţi. Deşi o înţelegeam, părea un lucru neobişnuit într-o epocă în care ospitalitatea era regulă.

— Gospodăria e oarecum… ăăă, neobişnuită din pricina îndeletnicirilor domnului doctor Dee, ne lămuri Henry, îmbujorându-se uşor. Şi au foarte mulţi copii. Deseori locuinţa e mai degrabă… haotică.

— Într-atât încât servitorii lor sunt cunoscuţi pentru tendinţa de a se arunca în fântână, observă Matthew cu ironie.

— Da. Aceea a fost o întâmplare nefericită. Mă îndoiesc că se va întâmpla aşa ceva în timpul vizitei noastre, murmură Henry.

Mie nu-mi păsa în ce stare se afla locuinţa. Eram pe punctul de a descoperi răspunsul la foarte multe întrebări: de ce era atât de căutată cartea asta, dacă ne putea spune mai multe despre cum luaserăm naştere noi, fiinţele supranaturale. Şi, desigur, Matthew credea că volumul ar putea face lumină asupra motivului pentru care creaturile nepământene erau pe cale de dispariţie în vremurile noastre moderne.

Fie de dragul bunei-cuviinţe, fie pentru a-şi evita liota neastâmpărată de copii, John Dee se plimba prin grădina lui cu ziduri de cărămidă de parcă ar fi fost toiul verii, şi nu sfârşitul lui ianuarie. Purta o robă neagră de cărturar şi o glugă strâmtă ce-i acoperea capul şi îi cobora pe gât, având deasupra o pălărie plată. O barbă albă i se întindea pe piept şi îşi ţinea mâinile prinse la spate în vreme ce înainta încet împrejurul grădinii pustii.

— Domnule Dee! strigă Henry peste zid.

— Domnule conte Northumberland! Sper că sunteţi bine sănătos.

Vocea lui Dee era domoală şi răguşită, deşi (ca mai toată lumea) avea grijă să şi-o modifice uşor de dragul lui Henry. Îşi scoase pălăria şi făcu o plecăciune.

— Mă simt acceptabil pentru această perioadă a anului, domnule Dee. Dar n-am venit aici pentru sănătatea mea. Am adus cu mine nişte prieteni, aşa cum v-am explicat în scrisoarea mea. Daţi-mi voie să vi-i prezint.

— Eu şi domnul Dee am făcut deja cunoştinţă.

Matthew îi aruncă bătrânului un zâmbet crud şi făcu o adâncă plecăciune. Le cunoştea doar pe toate celelalte fiinţe ciudate ale vremii. De ce să nu-l cunoască şi pe Dee?

— Bună ziua, domnule Roydon! spuse bătrânul cu prudenţă.

— Ea e soţia mea, Diana, continuă Matthew, înclinând capul în direcţia mea. E prietenă cu contesa de Pembroke şi i se alătură domniei sale în cercetări alchimice.

— Eu şi contesa de Pembroke am corespondat pe teme de alchimie. Dee uită cu totul de mine şi se concentră asupra propriei sale legături cu un coleg de breaslă. În mesajul dumneavoastră spuneaţi că vreţi să vedeţi una dintre cărţile mele, Lord Northumberland. Sunteţi aici din partea lui Lady Pembroke?

Până să apuce Henry să răspundă, o femeie cu chip ascuţit şi şolduri ample ieşi din casă îmbrăcată într-o rochie maroniu-închis tivită cu blană, care prinsese şi zile mai bune. Părea nervoasă, dar dădu cu ochii de contele de Northumberland şi îşi întipări pe faţă o expresie primitoare.

— Şi iat-o pe draga mea soţie, spuse Dee stânjenit. Jane, au sosit contele de Northumberland şi domnul Roydon, strigă el.

— De ce nu i-ai invitat înăuntru? îl mustră femeia, frământându-şi neliniştită mâinile. Vor crede că nu suntem pregătiţi să primim oaspeţi şi bineînţeles că suntem, tot timpul. Mulţi caută să primească sfaturi de la soţul meu, milord.

— Da. Asta ne-a adus şi pe noi aici. Văd că sunteţi sănătoasă, doamnă Dee. Şi înţeleg de la domnul Roydon că

de curând regina v-a onorat casa cu o vizită.

Jane se umflă în pene.

— Într-adevăr. John s-a întâlnit de trei ori cu Maiestatea Sa, din noiembrie încoace. Ultimele două dăţi regina a venit pe poarta din celălalt capăt al moşiei, călătorind pe drumul spre Richmond.

— Maiestatea Sa a fost generoasă cu noi Crăciunul acesta, spuse Dee.

Îşi răsuci pălăria în mâini. Jane îl privi cu acreală.

— Ne-am gândit… dar nu contează.

— Încântător, încântător, spuse iute Henry, salvându-l pe Dee dintr-o situaţie potenţial stânjenitoare. Dar destul cu vorbăria. Există o carte anume pe care vrem s-o vedem…

— Biblioteca soţului meu e mai preţuită decât el! spuse Jane ursuză. Cheltuielile pe care le-am făcut cu ocazia vizitei la împărat au fost extrem de mari, şi avem multe guri de hrănit. Regina a spus că ne va ajuta. Ne-a oferit o mică recompensă, dar a promis mai mult.

— Fără îndoială, regina s-a lăsat prinsă de probleme mai presante.

Matthew ţinea în mână un săculeţ greu.

— Am aici un echivalent al darului ei. Iar eu îl preţuiesc şi pe soţul dumneavoastră, doamnă Dee, nu doar cărţile lui. Am adăugat din partea noastră o mică sumă la premiul oferit de Maiestatea Sa pentru eforturile lui.

— Vă… vă mulţumesc, domnule Roydon, bâigui Dee, făcând un schimb de priviri cu soţia lui. E o dovadă de bunătate din partea dumneavoastră să vă ocupaţi de treburile reginei. Desigur, treburile statului sunt întotdeauna mai importante decât greutăţile noastre.

— Maiestatea Sa nu-i uită pe cei care au slujit-o bine, spuse Matthew.

Era o minciună crasă, după cum ştiau toţi cei care stăteau acum în grădina plină de zăpadă, dar nimeni nu comentă.

— Trebuie să intraţi toţi şi să vă faceţi comozi lângă foc, spuse Jane, devenind brusc mai interesată de ospitalitate.

Vă aduc vin şi o să am grijă să nu fiţi deranjaţi. Îi făcu o reverenţă lui Henry, apoi una şi mai adâncă lui Matthew, după care se năpusti înapoi în direcţia uşii. Haide, John! O să îngheţe dacă îi mai ţii aici, afară.

Douăzeci de minute petrecute în casa soţilor Dee îmi dovediră că stăpânul şi stăpâna ei erau exemplare reprezentative din acea specie de oameni căsătoriţi care se ciondănesc neîncetat din pricina unor aparente vorbe de dispreţ şi răutăţi, rămânându-şi totuşi devotaţi. Amândoi continuară să-şi arunce comentarii acide în timp ce noi admiram noile tapiserii (un dar din partea lui Lady Walsingham), noul urcior pentru vin (un cadou de la Sir Christopher Hatton) şi noua solniţă din argint (un dar de la marchiza de Northampton). După ce sfârşiră cu ostentativele daruri şi cu invectivele, furăm, în sfârşit, conduşi în bibliotecă.

— O să-mi fie al naibii de greu să te mai scot de aici, şopti Matthew, rânjind la vederea figurii mele uluite.

Biblioteca lui John Dee nu arăta deloc aşa cum mă aşteptasem. Din motive care acum îmi păreau complet lipsite de temei, eu îmi imaginasem că încăperea avea să semene mult cu o spaţioasă bibliotecă personală aparţinând unui gentleman avut din secolul al nouăsprezecelea. Însă acesta nu era un spaţiu tihnit pentru fumat pipe şi citit lângă foc. Luminată doar de lumânări, camera părea surprinzător de întunecată în acea zi de iarnă. Câteva scaune şi o masă lungă îşi aşteptau cititorii lângă şirul de ferestre orientate către sud. Zidurile erau acoperite cu hărţi, scheme ale cerului, diagrame anatomice şi afişe de tip almanah ce puteau fi cumpărate de la orice spiţerie sau librărie londoneză cu doar câţiva penny. Zeci dintre ele erau la vedere, probabil păstrate ca o colecţie de referinţă pentru momentele în care Dee concepea un horoscop sau făcea alte calcule astrale.

Bătrânul deţinea mai multe cărţi decât oricare dintre colegiile de la Oxford sau Cambridge şi îi trebuia o bibliotecă de lucru, nu de paradă. Deloc surprinzător, necesitatea cea mai importantă nu era lumina sau locul pe

scaune, ci spaţiul de depozitare. Pentru a folosi la maximum spaţiul disponibil, rafturile lui Dee stăteau singure în picioare, aşezate perpendicular pe pereţi. Corpurile de bibliotecă din lemn simplu de stejar aveau două feţe, cu rafturi montate la diverse înălţimi pentru a susţine cărţi elisabetane de diferite dimensiuni. Două suprafeţe de lectură înclinate se ridicau deasupra rafturilor, permiţând studierea unui text şi apoi aşezarea lui cu acurateţe de unde fusese luat.

— Dumnezeule! am murmurat.

Dee se întoarse, consternat de exclamaţia mea.

— Soţia mea e copleşită, domnule Dee, explică Matthew. N-a mai călcat niciodată într-o bibliotecă atât de mare.

— Există numeroase biblioteci mult mai spaţioase şi care se pot lăuda cu mult mai multe comori decât a mea, doamnă Roydon.

Jane Dee apăru ca la un semn, tocmai când discuţia se putea îndrepta către sărăcia din locuinţă.

— Biblioteca împăratului Rudolf[125] e foarte frumoasă, spuse femeia, trecând pe lângă noi cu o tavă pe care se aflau vin şi dulciuri. Chiar şi aşa, nu a fost sub demnitatea lui să fure una dintre cele mai bune cărţi ale lui John. Împăratul a profitat de generozitatea soţului meu, şi acum avem puţine speranţe de a căpăta o compensaţie.

— Haide, Jane! o dojeni John, Maiestatea Sa ne-a dăruit în schimb o altă carte.

— Ce altă carte? întrebă Matthew cu grijă.

— Un text rar, spuse Dee cu tristeţe, urmărind cu privirea silueta soţiei sale ce se îndrepta către masă.

— Numai prostii! replică Jane.

Era vorba despre *Ashmole 782.* Trebuia să fie.

— Jupânul Plat ne-a vorbit despre o astfel de carte. De aceea ne aflăm aici. Am putea să ne bucurăm întâi de ospitalitatea soţiei dumneavoastră şi apoi să vedem volumul împăratului? sugeră Matthew pe un ton dulce ca

[125] Rudolf al II-lea (1552-1612), împărat, rege al Boemiei şi al Ungariei, fiul împăratului Maximilian al II-lea. Preocupat de artă şi astronomie, a neglijat conducerea statului. (n.tr.)

mierea.

Soţul meu îmi întinse braţul, iar eu i l-am apucat strâns.

În vreme ce Jane se foia de colo-colo, turna vin şi se plângea de costul nucilor în sezonul sărbătorilor sau de faptul că băcanul o adusese în pragul falimentului, Dee porni să caute *Ashmole 782.* Cercetă rafturile unui corp de bibliotecă şi scoase de acolo un volum.

— Nu e ăsta, i-am murmurat eu lui Matthew.

Era mult prea mic. Bătrânul trânti cartea pe masă în faţa lui Matthew şi săltă coperta moale din pergament subţire.

— Vedeţi? Nu are nimic în ea în afară de cuvinte fără sens şi imagini desfrânate cu femei făcând baie.

Jane ieşi din încăpere pufnind, bodogănind şi scuturând din cap.

Nu era *Ashmole 782,* însă era o carte pe care o ştiam: manuscrisul Voynich, cunoscut şi drept volumul MS 408 din Biblioteca Beinecke a Universităţii Yale. Conţinutul scrierii era un mister. Niciun spărgător de coduri sau lingvist nu reuşise să-şi dea seama încă ce spunea textul, iar botaniştii nu fuseseră în stare să identifice plantele. Existau o grămadă de teorii care încercau să explice misterele, inclusiv una care sugera că volumul fusese scris de extratereștri. Am scos un sunet de dezamăgire.

— Nu? întrebă Matthew.

Am clătinat din cap şi mi-am muşcat buza, cuprinsă de frustrare. Dee crezu că mă enervasem din pricina lui Jane şi se grăbi să explice:

— Vă rog s-o scuzaţi pe soţia mea. Pe Jane o deranjează în mod deosebit această carte, căci ea a descoperit-o în cuferele noastre atunci când ne-am întors din ţara împăratului. Eu luasem cu mine în acea călătorie un alt volum, o preţioasă carte de alchimie ce a aparţinut cândva marelui magician englez Roger Bacon. Era mai mare decât aceasta şi păstra numeroase mistere.

M-am aplecat în faţă pe scaun.

— Asistentul meu, Edward, putea înţelege textul cu ajutor din partea divinităţii, însă eu nu reuşeam, continuă Dee. Înainte să plecăm din Praga, împăratul Rudolf s-a

arătat interesat de lucrarea aceea. Edward îi împărtăşise câteva dintre secretele pe care le conţinea, cele despre generarea metalelor şi despre o metodă tainică de obţinere a nemuririi.

Deci, până la urmă, Dee fusese cândva în posesia lui *Ashmole 782.* Iar ajutorul lui demon, Edward Kelley, putuse citi textul. Îmi tremurau mâinile de entuziasm, aşa că mi le-am ascuns în pliurile fustei.

— Când ni s-a poruncit să mergem acasă, Edward a ajutat-o pe Jane să-mi împacheteze cărţile. Soţia mea crede că Edward a furat cartea, înlocuind-o cu acest exemplar din colecţia Maiestăţii Sale. Dee şovăi, cu un aer necăjit. Nu-mi place să gândesc de rău despre Edward, căci mi-a fost tovarăş de încredere şi am petrecut mult timp împreună. El şi Jane nu s-au înţeles niciodată[126], iar la început am respins teoria soţiei mele.

— Dar acum crezi că e întemeiată, observă Matthew.

— Am recapitulat întâmplările din acele ultime zile, domnule Roydon, încercând să-mi amintesc un amănunt care l-ar putea exonera pe prietenul meu. Dar toate lucrurile care îmi vin în minte nu fac decât să arunce şi mai multe suspiciuni asupra lui. Dee oftă. Totuşi s-ar putea dovedi că acest text conţine secrete de valoare.

Matthew răsfoi volumul.

— Sunt himere, spuse el, studiind imaginile ierburilor. Frunzele, tulpinile şi florile nu se potrivesc, ci au fost adunate de la plante diferite.

— Ce zici de astea? am spus, întorcând paginile la discurile astrologice care urmau.

M-am uitat bine la scrisul din centru. Ciudat! Văzusem manuscrisul de multe ori până atunci, dar niciodată nu dădusem vreo atenţie însemnărilor.

— Inscripţiile sunt în limba vechii Occitanii, spuse

[126] Edward Kelley a fost cel care l-a convins la un moment dat pe Dee că îngerii îi ceruseră să facă schimb de soţii (soţia lui John Dee era cu aproape treizeci de ani mai tânără, asemenea lui Kelley). Matematicianul a acceptat pentru scurt timp, deşi profund îndurerat, dar apoi s-a despărţit definitiv de Kelley. (n. red.)

Matthew liniştit. Cândva am cunoscut pe cineva care avea un scris foarte asemănător. În timpul cât aţi stat la curtea împăratului, s-a întâmplat să întâlniţi un domn din Aurillac?

Matthew se referea oare la Gerbert? Entuziasmul meu se transformă în îngrijorare. Era posibil ca Gerbert să fi confundat manuscrisul Voynich cu misterioasa carte a originilor? În clipa în care am formulat întrebarea, scrisul din mijlocul diagramei începu să tremure. Am închis cartea cu un pocnet, ca să împiedic literele să iasă ţopăind de pe pagină.

— Nu, domnule Roydon, spuse Dee, încruntându-se. Dacă l-aş fi întâlnit, l-aş fi întrebat despre faimosul magician de acolo, cel care a devenit papă. Există multe adevăruri ascunse în vechile basme ce se spun în jurul focului.

— Da, încuviinţă Matthew, doar dacă suntem îndeajuns de înţelepţi ca să le recunoaştem.

— De aceea regret atât de mult pierderea cărţii mele. Cândva a fost deţinută de Roger Bacon, iar bătrâna care mi-a vândut-o mi-a spus că e o lucrare preţioasă, deoarece păstrează adevăruri divine. Bacon o numea *Verum Secretum Secretorum.* Dee privi melancolic înspre manuscrisul Voynich. Îmi doresc nespus să-mi recapăt cartea.

— Poate reuşesc să vă fiu de ajutor, spuse Matthew.

— Dumneavoastră, domnule Roydon?

— Dacă mi-aţi îngădui să iau manuscrisul acesta, aş putea încerca să-l pun la locul lui şi să înapoiez cartea dumneavoastră proprietarului ei de drept.

Matthew trase volumul către el.

— V-aş fi veşnic îndatorat, domnule, spuse Dee, primind târgul fără nicio altă negociere.

În clipa în care ne-am desprins de cheiul din Mortlake, am început să-l fac pe soţul meu cu ou şi cu oţet.

— Ce-a fost în capul tău, Matthew? Nu poţi să împachetezi pur şi simplu manuscrisul Voynich şi să i-l trimiţi lui Rudolf cu un bilet în care îl acuzi de duplicitate.

Va trebui să găseşti pe cineva îndeajuns de nebun ca să-şi rişte viaţa intrând prin efracţie în biblioteca lui Rudolf şi furând *Ashmole 782.*

— Dacă Rudolf are *Ashmole 782,* nu-l ţine în bibliotecă, ci în muzeul lui de curiozităţi, spuse Matthew absent, cu ochii la apă.

— Deci această… Voynich nu e cartea pe care o căutaţi? Henry ne urmărise schimbul de replici cu un interes politicos. George va fi tare dezamăgit că nu v-a dezlegat misterul.

— Poate că nu l-a dezlegat, dar a limpezit mult situaţia, spuse Matthew. Dacă-i punem la treabă pe agenţii tatălui meu şi pe ai mei împreună, vom face rost de cartea pierdută a lui Dee.

Am prins fluxul în drum spre oraş, ceea ce ne-a grăbit întoarcerea. Torţele ne aşteptau aprinse la debarcaderul de pe Water Lane, însă doi bărbaţi îmbrăcaţi în livrelele contesei de Pembroke ne făcură semn.

— La castelul Baynard, dacă binevoiţi, domnule Roydon! strigă unul din cealaltă parte a apei.

— Probabil s-a întâmplat ceva, spuse Matthew, ridicându-se în picioare la prova bărcii.

Henry le ordonă vâslaşilor să parcurgă distanţa suplimentară în josul râului, până la debarcaderul contesei, şi el bine luminat cu făclii şi felinare.

— A păţit ceva vreunul dintre băieţi? am întrebat-o pe Mary când am văzut-o venind în fugă pe hol.

— Nu. Copiii sunt bine. Veniţi în laborator! Numaidecât! ne strigă ea peste umăr, întorcându-se deja în direcţia turnului.

Imaginea care ne aştepta fu de ajuns ca să ne taie răsuflarea şi mie, şi lui Matthew.

— E un *arbor Dianae* complet neaşteptat, spuse Mary, ghemuindu-se astfel încât să se poată uita drept în compartimentul bulbos de la baza alambicului, în care se aflau rădăcinile unui copac negru.

Nu semăna deloc cu primul *arbor Dianae,* care fusese complet argintiu şi avea o structură mult mai delicată.

Copacul acesta, cu trunchiul lui întunecat, vânjos, şi cu ramurile goale, îmi amintea de stejarul din Madison ce ne adăpostise după atacul lui Juliette. Din el îmi luasem eu vitalitatea pentru a-i salva viaţa lui Matthew.

— De ce nu e argintiu? întrebă Matthew, cuprinzând în mâini fragilul alambic de sticlă al contesei.

— Am folosit sângele Dianei, răspunse Mary.

Soţul meu se îndreptă şi o privi neîncrezător.

— Uită-te la perete! am spus şi am arătat spre balaurul ce sângera.

— E dragonul verde, simbol pentru *aqua regia* sau *aquafortis,* zise el, aruncându-i o privire superficială.

— Nu, Matthew. *Uită-te* la el! Lasă la o parte ceea ce crezi că reprezintă şi încearcă să-l vezi ca şi cum te-ai uita prima dată!

— *Dieu!* Matthew părea perplex. Acela e însemnul meu?

— Da. Şi ai observat că dragonul îşi ţine coada în gură? Şi că nu e deloc un dragon? Dragonii au patru picioare. Acesta e un balaur care scuipă foc.

— Un balaur care scuipă foc. Precum…

Matthew trase o înjurătură.

— Au existat zeci de teorii despre substanţa care ar fi primul ingredient crucial în obţinerea pietrei filosofale. Roger Bacon, care a deţinut manuscrisul ce-i lipseşte lui Dee, credea că aceasta e sângele.

Eram sigură că această informaţie avea să-i atragă atenţia lui Matthew. M-am ghemuit ca să mă uit la copac.

— Iar tu ai văzut pictura murală şi ai făcut ceea ce ţi-a dictat instinctul.

După o scurtă pauză, soţul meu îşi trecu degetul mare de-a lungul sigiliului din ceară al vasului, crăpându-l. Mary îşi ţinu îngrozită răsuflarea în vreme ce el îi distrugea experimentul.

— Ce faci? l-am întrebat stupefiată.

— Fac şi eu ce-mi dictează instinctul şi adaug ceva în alambic.

Matthew îşi duse încheietura la gură, muşcă din ea, după care o ţinu deasupra deschizăturii înguste. Sângele

lui întunecat şi dens picură în soluţie şi căzu pe fundul vasului. Am rămas toţi cu privirea aţintită într-acolo.

Tocmai când credeam că n-o să se mai întâmple nimic, fire subţiri de culoare roşie începură să urce pe trunchiul scheletic al copacului. Apoi frunze aurii începură să crească pe ramuri.

— Ia te uită! am exclamat cu uimire.

Matthew îmi zâmbi. Era un surâs încă umbrit de regret, dar păstra în el şi o urmă de speranţă.

Printre frunze se iviră fructe roşii, scânteind ca nişte mici rubine. Mary, cu ochii mari, începu să murmure o rugăciune.

— Sângele meu a creat structura copacului, iar al tău l-a făcut să dea roade, am spus lent.

Mi-am dus mâna spre pântecul gol.

— Da. Dar de ce? replică Matthew.

Dacă exista ceva care ar fi putut să ne explice misterioasa transformare ce avea loc atunci când o vrăjitoare şi un vampir îşi amestecau sângele, acela erau straniile imagini şi misteriosul text din *Ashmole 782.*

— Cât de mult spuneai că ţi-ar lua să recuperezi cartea lui Dee? l-am întrebat pe Matthew.

— A, bănuiesc că nu foarte mult, murmură el. Dacă îmi dau toată silinţa.

— Cu cât mai devreme, cu atât mai bine, am spus pe un ton neutru, împletindu-mi degetele cu ale lui, în vreme ce ne uitam la miracolul produs de sângele nostru.

Capitolul 25

Ciudatul copac continuă să crească şi să se dezvolte şi a doua zi, apoi şi a treia. Fructele lui se coapseră şi căzură printre rădăcini, în mercur şi *prima materia.* Noi muguri răsăriră, crescură şi înfloriră. O dată pe zi frunzele se făceau din aurii verzi şi apoi din nou aurii. Uneori apăreau noi ramuri sau câte o nouă rădăcină se întindea pentru a căuta susţinere.

— Încă n-am găsit o explicaţie potrivită, spuse Mary, arătând către grămezile de cărţi pe care Joan le coborâse de pe rafturi. E ca şi cum am fi creat ceva complet nou.

În ciuda cercetărilor alchimice care îmi abăteau atenţia, nu-mi uitasem preocupările de vrăjitoare. Îmi ţeseam şi reţeseam invizibila mantie cenuşie, şi de fiecare dată o făceam mai repede, iar rezultatul era mai bun, mai eficient. Marjorie îmi promisese că în curând voi putea să-mi pun ţesăturile în cuvinte, astfel încât şi alte vrăjitoare să poată face vraja.

Câteva zile mai târziu, după ce tocmai mersesem pe jos de la biserica Saint James Garlickhythe până acasă, am urcat scările spre camerele noastre de la „Cerbul şi Coroana“ renunţând pe drum la vraja de deghizare. Annie era în cealaltă parte a curţii, lua rufele curate de la spălătorese. Jack era plecat cu Pierre şi Matthew. Mă întrebam ce pregătise Françoise pentru cină. Eram lihnită.

— Dacă nu mănânc în următoarele cinci minute, o să încep să ţip.

Mi-am punctat anunţul făcut în timp ce treceam pragul cu sunetul acelor risipite pe podeaua de lemn atunci când mi-am smuls fâşia brodată rigidă care îmi împodobea partea din faţă a rochiei. Am aruncat brâul pe masă şi mi-am îndreptat degetele către şnururile care îmi ţineau legat corsajul.

O tuse uşoară se auzi dinspre şemineu.

M-am răsucit, strângând în pumni materialul care îmi acoperea sânii.

— Mă tem că ţipetele n-ar ajuta prea mult.

Din adâncul fotoliului tras lângă foc veni o voce aspră ca nisipul agitat într-o sticlă.

— Am trimis-o pe servitoarea dumneavoastră să aducă vin, iar oasele mele bătrâne nu se mişcă de ajuns de repede ca să vă satisfacă nevoile.

M-am apropiat încet de scaun. Străinul din casa mea ridică o sprânceană, iar ochii îi alunecară înspre locul indecenţei mele. M-am încruntat văzându-i privirea curajoasă.

— Cine sunteţi?

Bărbatul nu era nici demon, nici vrăjitor, nici vampir, ci doar un om plin de riduri.

— Cred că soţul dumneavoastră şi prietenii lui îmi spun Bătrâna Vulpe. Sunt de asemenea, spre ghinionul meu, marele lord trezorier.

Cel mai viclean om din Anglia, şi cu siguranţă unul dintre cei mai nemiloşi, îmi lăsă timp să-i înţeleg vorbele. Expresia amabilă nu-i îndulcea niciun pic privirea tăioasă.

În salonul meu stătea William Cecil. Prea uluită ca să fac cuvenita reverenţă adâncă, m-am uitat la el cu gura căscată.

— Aşadar, vă sunt întrucâtva cunoscut. Mă surprinde că reputaţia mea a ajuns atât de departe, căci mie şi multora ne e limpede că sunteţi străină de locurile acestea.

Am dat să răspund, dar Cecil ridică o mână.

— E o politică înţeleaptă, doamnă, să nu-mi împărtăşiţi prea multe.

— Cu ce vă pot fi de folos, Sir William?

Mă simţeam ca o şcolăriţă trimisă în biroul directorului.

— Reputaţia mi-a luat-o înainte, titlul însă nu, după cum văd. *Vanitas vanitatum, omnia vanitas*[127], spuse Cecil sec. Acum mi se spune Lord Burghley, doamnă Roydon. Regina

[127] „O, deşertăciune a deşertăciunilor, totul este deşertăciune!“ (Ecclesiastul 1:2) (n.tr.)

e o stăpână generoasă.

Am înjurat în tăcere. Niciodată nu mă interesaseră datele la care membrii aristocraţiei primiseră ranguri şi privilegii suplimentare. Când aveam nevoie să le aflu, le căutam în *Dicţionarul naţional al biografiilor.* Reuşisem să-l insult pe şeful lui Matthew. Aveam să-l împac flatându-l în latină.

— *Honor virtutis praemium,* am murmurat, venindu-mi în fire.

„Onoarea este răsplata virtuţii.“ Unul dintre vecinii mei de la Oxford absolvise Arnold School. Juca rugby şi sărbătorea victoriile echipei de la New College strigând din toate puterile această sintagmă pe teren, spre încântarea colegilor lui de echipă.

— Ah, motto-ul familiei Shirley[128]. Faceţi parte cumva din ea? Burghley îşi uni vârfurile degetelor de la mâini şi mă privi cu foarte mult interes. Sunt cunoscuţi pentru tendinţa lor de a se minuna tot timpul.

— Nu, am răspuns. Sunt o Bishop… nu un episcop propriu-zis. Lord Burghley îşi înclină capul într-o încuviinţare tăcută a afirmaţiei mele. Simţeam o dorinţă absurdă să-mi deschid sufletul în faţa lui. Sau să fug cât pot de repede şi de departe în direcţia opusă.

— Maiestatea Sa acceptă un cleric însurat, dar femeile episcop, slavă Domnului, depăşesc limitele imaginaţiei oricărui monarh.

— Da. Nu. Pot să vă ajut cu ceva, milord? am repetat, şi în tonul meu s-a strecurat o urmă jalnică de disperare.

Am scrâşnit din dinţi.

— Cred că nu, doamnă Roydon. Dar poate vă ajut eu pe dumneavoastră. Vă sfătuiesc să vă întoarceţi la Woodstock. Fără întârziere.

— De ce, lordul meu?

Am simţit un fior de teamă.

— Pentru că e iarnă şi regina nu are suficiente preocupări în acest moment. Burghley se uită la mâna mea stângă. Iar dumneavoastră sunteţi măritată cu domnul

[128] Veche familie nobiliară din Derbyshire (n.red.)

Roydon. Maiestatea Sa dă dovadă de generozitate, dar nu este de acord ca unul dintre favoriţii săi să se însoare fără să-i fi cerut voie.

— Matthew nu e favoritul reginei. E spionul ei.

M-am plesnit peste gură, însă era prea târziu să-mi mai retrag cuvintele.

— Noţiunile de favorit şi spion nu se exclud reciproc. Asta s-a întâmplat doar în cazul lui Walsingham[129]. Regina considera că moralitatea lui strictă era exasperantă, şi nu-i putea suporta expresia acră. Însă Maiestatea Sa ţine la Matthew Roydon – unii ar spune că ţine periculos de mult. Iar soţul dumneavoastră are o grămadă de secrete. Cecil se săltă în picioare, sprijinindu-se într-un toiag, şi gemu.

— Întoarceţi-vă la Woodstock, doamnă! E mai bine pentru toţi cei implicaţi.

— N-o să-mi părăsesc soţul.

O fi mâncat Elisabeta curteni pe pâine, aşa cum mă avertizase soţul meu, dar nu avea să mă alunge din oraş. Nu tocmai când în sfârşit începusem să mă acomodez, să-mi găsesc prieteni şi să învăţ magia. Şi cu siguranţă nu tocmai când Matthew se târa acasă în fiecare zi stors de orice vlagă şi-şi petrecea toate nopţile răspunzând scrisorilor pe care i le trimiteau informatorii reginei, tatăl său şi Congregaţia.

— Spuneţi-i lui Matthew că am trecut pe aici.

Lord Burghley înaintă încet către uşă. Acolo se întâlni cu Françoise, care ducea un urcior mare cu vin şi arăta prost dispusă. La vederea mea, femeia făcu ochii mari. Nu era încântată să mă găsească acasă, primind musafiri, cu corsajul desfăcut.

— Vă mulţumesc pentru conversaţie, doamnă Roydon. A fost cât se poate de instructivă.

Marele lord trezorier al Angliei îşi târî picioarele în jos pe scări. Era prea bătrân ca să umble aiurea la sfârşitul după-amiezii, singur, în ianuarie. L-am urmat pe palier,

[129] Francis Walsingham (1532-1590), secretar al Elisabetei I din decembrie 1573 şi până la moartea sa. Personaj politic extrem de influent, protestant înfocat, a fost supranumit „şeful spionilor“. (n.red.)

privindu-i mişcările cu îngrijorare.

— Du-te cu el, Françoise, am îndemnat-o eu, şi ai grijă ca Lord Burghley să-şi întâlnească servitorii.

Probabil aceştia erau la „Pălăria Cardinalului“, îmbătându-se cu Kit şi Will, sau aşteptau în pâlcul de trăsuri din capătul străzii noastre. Nu voiam să fiu ultima care îl vede în viaţă pe cel mai important sfetnic al reginei Elisabeta.

— Nu-i nevoie, nu-i nevoie, spuse Burghley peste umăr. Sunt un bătrân cu baston. Hoţii o să aleagă mai degrabă pe cineva cu un cercel şi un pieptar spintecat. Pe cerşetori pot să-i gonesc dacă e nevoie. Iar oamenii mei nu sunt departe de aici. Ţineţi minte sfatul meu, doamnă!

Zicând acestea, dispăru în amurg.

— *Dieu!* Françoise îşi făcu cruce, apoi îşi răsfiră degetele într-un semn împotriva deochiului, ca măsură de precauţie. E un suflet bătrân. Nu-mi place cum s-a uitat la dumneavoastră. Bine că milord n-a ajuns încă acasă. Nici lui nu i-ar fi plăcut.

— William Cecil mi-ar putea fi bunic, Françoise, am replicat, întorcându-mă la căldura salonului şi desfăcându-mi, în sfârşit, şireturile. Am scos un geamăt de uşurare când senzaţia de apăsare slăbi.

— Lord Burghley nu s-a uitat la dumneavoastră ca şi cum ar fi vrut să vă tragă în aşternuturi.

Françoise se uită atent la corsetul meu.

— Nu? Atunci *cum?*

Mi-am turnat nişte vin şi m-am trântit pe scaunul meu. Ziua asta lua clar o turnură proastă.

— Ca şi cum aţi fi fost un miel gata de tăiere, iar el ar fi socotit câţi bani i-aţi putea aduce.

— Cine ameninţă s-o mănânce pe Diana la cină?

Matthew sosise furişându-se ca o pisică, iar acum îşi scotea mănuşile.

— Vizitatorul tău. Tocmai l-ai ratat.

Am luat o gură de vin. De îndată ce am înghiţit, m-am pomenit cu Matthew lângă mine, grăbit să-mi ia băutura din mâini. Am scos un sunet de exasperare.

— Poţi să faci şi tu cu mâna sau un alt gest ca să ştiu când eşti pe cale să te mişti? Mă zăpăceşti când îmi apari în faţă aşa, pur şi simplu.

— Aşa cum tu ai ghicit că uitatul pe fereastră e unul dintre subterfugiile mele, simt că e de datoria mea să-ţi comunic că schimbatul subiectului e unul dintre subterfugiile tale. Matthew luă o înghiţitură de vin şi puse cupa pe masă. Îşi frecă faţa cu mişcări obosite. Despre ce vizitator e vorba?

— Când am ajuns acasă, William Cecil te aştepta lângă foc.

Soţul meu încremeni. Avea un aer vag sinistru.

— E cea mai înspăimântătoare persoană cu mutră de bunicuţ pe care am întâlnit-o vreodată, am continuat, întinzând din nou mâna după vin. O fi arătând el cam ca Moş Crăciun, cu părul şi barba cărunte, dar eu n-aş sta cu spatele la el.

— Foarte înţelept, spuse Matthew cu voce liniştită şi se uită la Françoise. Ce voia?

Ea ridică din umeri.

— Nu ştiu. Era deja aici când am venit acasă cu plăcinta de porc pentru *madame.* Lord Burghley a cerut vin. Demonul ăla a băut ieri tot ce era în casă, aşa că m-am dus să mai aduc.

Matthew dispăru. Se întoarse cu pas mai liniştit, părând uşurat. Am sărit în picioare. „Podul… şi toate secretele ascunse acolo.“

— A…

— Nu, mă întrerupse soţul meu. Toate sunt exact aşa cum le-am lăsat. A spus de ce a fost aici?

— Lord Burghley mi-a cerut să-ţi comunic că te-a vizitat, am explicat – şi apoi am şovăit. Şi mi-a cerut să părăsesc oraşul.

Annie intră în cameră împreună cu Jack şi Pierre, unul vorbăreţ şi celălalt surâzător. Însă, după ce aruncă o singură privire spre Matthew, servitorului îi pieri zâmbetul. Am luat rufele din braţele fetei.

— De ce nu-i duci pe copii la „Pălăria Cardinalului”,

Françoise? am spus eu. Pierre merge şi el cu voi.

— Ura! strigă Jack, încântat de ideea unei seri petrecute în oraş. Maestrul Shakespeare mă învaţă să jonglez.

— Atâta vreme cât nu te învaţă să-ţi măsluieşti scrisul, n-am nimic de obiectat, am spus, prinzându-i pălăria aruncată în aer.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca Jack să adauge şi falsul la lista lui de abilităţi.

— Mergeţi şi luaţi cina! Iar tu încearcă să nu uiţi la ce foloseşte batista.

— N-o să uit, spuse Jack, ştergându-şi nasul cu mâneca.

— De ce a venit Lord Burghley tocmai până în Blackfriars ca să te vadă? am întrebat imediat ce am rămas singuri.

— Pentru că azi am primit informaţii din Scoţia.

— Ce s-a mai întâmplat? am spus, simţind un nod în gât.

Nu era prima dată când se discuta despre vrăjitoarele din Berwick în prezenţa mea, dar vizita lui Burghley făcea să pară că răul se furişase până în locuinţa noastră.

— Regele Iacob continuă să le interogheze pe vrăjitoare. William voia să discutăm dacă şi cum ar trebui să reacţioneze regina. Matthew se încruntă simţind schimbarea mirosului meu. Frica punea stăpânire pe mine. Nu-i nevoie să ştii ce se petrece în Scoţia.

— Faptul că nu ştiu nu împiedică lucrurile să se petreacă.

— Nu, spuse Matthew, mişcându-şi cu blândeţe degetele pe gâtul meu, în încercarea de a-mi înlătura tensiunea cu un masaj. Dar nici faptul că ştii.

A doua zi m-am întors de la Goody Alsop cu o cutiuţă din lemn pentru vrăji, un loc în care să-mi las farmecele scrise la clocit până când acestea aveau să fie bune de folosit de către o altă vrăjitoare. Găsirea unui mod de a-mi pune magia în cuvinte era următorul pas în evoluţia mea de ţesătoare. În momentul acela, în cutie nu se găseau decât firele mele. Marjorie încă nu credea că vraja mea de deghizare putea fi împărtăşită altor surate.

Un vrăjitor de pe Thames Street făurise cutia din ramura de scoruş pe care balauroaica mi-o dăruise în noaptea când îmi ţesusem vraja arhetipală. Sculptase pe ea un copac ale cărui rădăcini şi ramuri erau ciudat de strâns împletite, încât nu le puteai deosebi. Nici măcar un singur cui nu fusese folosit pentru a asambla cutia. Avea în schimb nişte balamale aproape invizibile. Vrăjitorul era mândru de munca lui, iar eu abia aşteptam să i-o arăt lui Matthew.

La „Cerbul şi Coroana“ era o linişte stranie. Nici focul, nici lumânările din salon nu erau aprinse. Matthew era în biroul lui, singur, cu trei căni de vin pe masă, în faţa lui. Două erau pesemne goale. În mod normal, soţul meu nu bea atât de mult.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat

Matthew ridică o foaie de hârtie. De pliurile ei atârnau bucăţi de ceară roşie şi densă. Sigiliul fusese rupt în partea de mijloc.

— Suntem chemaţi la curte.

M-am prăbuşit pe scaunul din faţa lui.

— Când?

— Maiestatea Sa a binevoit să ne îngăduie să zăbovim până mâine, pufni Matthew. Tatăl ei nu era nici pe jumătate la fel de iertător. Când Henric voia să fie slujit, trimitea după oameni chiar dacă ei se băgaseră deja în pat, iar afară era furtună.

Fusesem nerăbdătoare s-o întâlnesc pe regina Angliei – pe vremea când eram în Madison. După ce făcusem cunoştinţă cu cel mai viclean om din regat, nu mai aveam nicio dorinţă de a o vedea şi pe cea mai şireată femeie.

— E musai să mergem? am întrebat, pe jumătate sperând că Matthew va neglija porunca regală.

— În scrisoarea ei regina a avut o grijă deosebită să-mi amintească de legile ei împotriva descântecelor, farmecelor şi vrăjitoriei. Matthew aruncă hârtia pe masă. Se pare că domnul Danforth i-a trimis o scrisoare episcopului său. Burghley a îngropat plângerea, însă aceasta a ieşit din nou la suprafaţă.

Soţul meu trase o înjurătură.

— Atunci de ce ne ducem la curte?

Mi-am strâns la piept cutia pentru vrăji. Firele din ea şerpuiau încolo şi încoace, nerăbdătoare să-mi furnizeze răspunsul la întrebare.

— Pentru că, dacă n-o să fim în sala de audienţe a palatului Richmond până mâine la ora două după-amiaza, Elisabeta o să ne aresteze pe amândoi. Ochii lui Matthew arătau ca două cioburi de sticlă în culorile mării. Iar atunci n-o să mai dureze mult până ce Congregaţia va afla adevărul despre noi.

La auzul veştilor noastre, toţi ai casei începură să se agite. A doua zi de dimineaţă, nerăbdarea le fu împărtăşită de tot cartierul, căci contesa de Pembroke apăru la scurt timp după ivirea zorilor cu destule haine ca să îmbrace întreaga parohie. Călătorise pe râu, în ambarcaţiunea ei de plăcere, până în Blackfriars, cu toate că distanţa nu depăşea câteva sute de metri. Apariţia ei la debarcaderul de pe Water Lane fu tratată ca un spectacol public de o importanţă uriaşă şi, pentru câteva clipe, pe strada noastră altfel foarte gălăgioasă se lăsă tăcerea.

Mary părea senină şi netulburată când păşi în sfârşit în salon, lăsându-i pe Joan şi pe alţi câţiva servitori mai mărunţi să se înşire în urma ei.

— Henry îmi spune că în după-amiaza asta eşti aşteptată la curte. N-ai nimic potrivit de îmbrăcat.

Cu un deget poruncitor, Mary îndrumă alţi slujitori de-ai ei în direcţia dormitorului nostru.

— Aveam de gând să port rochia cu care m-am măritat, am protestat eu.

— Dar e franţuzească! spuse Mary îngrozită. Nu poţi purta aşa ceva!

Pe sub nasul meu trecură fâşii de satin brodat, catifele luxoase, mătăsuri lucitoare întreţesute cu fire din aur şi argint curat, mormane de materiale diafane a căror destinaţie îmi era necunoscută.

— E prea mult, Mary. Ce-a fost în mintea ta? am spus, evitând în ultima clipă coliziunea cu încă un servitor.

— Nimeni nu pleacă la luptă fără o armură aşa cum se cuvine, spuse Mary cu obişnuitul ei amestec de vioiciune şi incisivitate. Iar Maiestatea Sa, Dumnezeu s-o aibă în pază, e un adversar formidabil. Vei avea nevoie de toată protecţia pe care ţi-o poate oferi garderoba mea.

Împreună am trecut în revistă opţiunile. Cum aveam să facem modificările necesare pentru ca hainele lui Mary să mi se potrivească rămânea un mister, dar ştiam că nu e cazul să întreb. Eu eram Cenuşăreasa, iar în cazul când contesa de Pembroke ar fi simţit că e nevoie aveau să fie chemate păsările codrilor şi zânele pădurii.

În cele din urmă ne-am hotărât asupra unei rochii negre, dens brodate cu crini şi trandafiri din argint. Era un model de anul trecut, îmi spusese Mary, şi îi lipseau fustele cât roata carului care erau acum la modă. Elisabeta avea să fie mulţumită de modesta mea nepăsare faţă de capriciile modei.

— Iar negrul şi argintiul sunt culorile reginei. De aceea Walter le poartă întruna, mă lămuri contesa, netezindu-mi mânecile bufante.

Însă veşmântul meu preferat era juponul din satin ce avea să fie vizibil în partea din faţă, prin crăpătura fustei. Era şi el brodat, în mare parte cu plante şi animale, însoţite de frânturi din arhitectura clasică, instrumente ştiinţifice şi personificări feminine ale artelor şi ştiinţelor. Am recunoscut la lucru mâna aceluiaşi geniu care crease pantofii lui Mary. Pentru a fi mai sigură, am evitat să ating broderia, căci nu voiam ca Lady Alchimie să plece de pe jupon înainte să am ocazia de a-l purta.

Patru femei munciră timp de două ore ca să mă îmbrace. Mai întâi îmi prinseră cu şnururi toate hainele. Fuseseră vătuite şi umflate până la proporţii ridicole. Aveau pe dedesubt căptuşeli groase şi un malacov incomod exact atât cât mi-l imaginasem. Gulerul plisat era potrivit de mare şi ostentativ, dar, mă asigură Mary, nu mai voluminos decât avea să fie al reginei. Contesa îmi prinse în talie un evantai din pene de struţ, care îmi atârna ca un pendul şi se legăna când mergeam. Penele lui pufoase şi

mânerul ornat cu rubine şi perle valorau cu uşurinţă de vreo zece ori mai mult decât capcana mea pentru şoareci, aşa că eram bucuroasă să-l ştiu literalmente ataşat de mine.

Chestiunea bijuteriilor dădu naştere unor controverse. Mary îşi adusese cufărul cu ea şi scotea din el una după alta piese nepreţuite. Dar eu insistam să port cerceii lui Ysabeau în locul celor împodobiţi cu diamante pe care mi-i propunea contesa. Se asortau surprinzător de bine cu şiragul de perle pe care Joan mi-l aruncase peste umăr. Spre oroarea mea, Mary dezmembră lanţul cu muguri de grozamă pe care Philippe mi-l dăruise la nuntă şi îmi prinse cu un ac una dintre flori de mijlocul corsajului. Strânse apoi perlele cu o fundă roşie şi le legă de ac. După o lungă discuţie cu Françoise, se deciseră amândouă asupra unui colier simplu din perle care să-mi umple decolteul golaş. Annie îmi fixă săgeata din aur de gulerul plisat cu ajutorul unui alt ac bătut în pietre scumpe, iar Françoise îmi aranjă părul astfel încât să-mi încadreze faţa într-o coafură umflată în formă de inimă. Drept ultim detaliu, Mary îmi aşează în partea din spate a capului un coif cu perle, acoperind cu el nodurile împletite pe care Françoise le îngrămădise acolo.

Matthew, care avea o dispoziţie tot mai proastă pe măsură ce se apropia ceasul osândei, reuşi să zâmbească şi să se arate impresionat atât cât se cuvenea.

— Mă simt îmbrăcată ca într-un costum de scenă, am spus cu mâhnire.

— Arăţi încântător. Superb, mă asigură soţul meu.

Şi el arăta splendid îmbrăcat din cap până în picioare în catifea neagră, cu pete de alb la manşete şi la guler. Iar la gât purta portretul meu în miniatură. Lungul lanţ era trecut în jurul unui nasture, astfel încât să fie vizibilă faţa cu luna, iar chipul meu să rămână pe dos, aproape de inima lui.

Primul detaliu pe care l-am văzut din palatul Richmond a fost vârful unui turn de piatră galben spălăcit, pe care steagul regal flutura în bătaia vântului. Alte turnuri se iviră

curând după aceea, sclipind în aerul rece al iernii ca ale unui castel de basm. Apoi îmi apăru în faţa ochilor uriaşa întindere a clădirilor palatului: ciudata arcadă rectangulară de la sud-est, construcţia principală, ce avea trei etaje şi se înălţa în partea de sud-vest, înconjurată de un şanţ lat plin cu apă, şi livada împrejmuită aflată dincolo de ea. În spatele corpului principal existau alte turnuri şi vârfuri, inclusiv o pereche de clădiri ce-mi amintea de Eton College. O macara uriaşă se înălţa în aer dincolo de livadă, iar mulţimi de bărbaţi descărcau cutii şi pachete pentru magaziile şi bucătăriile palatului. Castelul Baynard, pe care până atunci îl considerasem grandios, părea acum o fostă reşedinţă regală cam dărăpănată.

Vâslaşii îndreptară barca spre ţărm. Matthew nu luă în seamă privirile şi întrebările, preferând să-i lase pe Pierre şi pe Gallowglass să răspundă în locul lui. În ochii unui observator oarecare, soţul meu ar fi părut uşor plictisit. Dar eu eram îndeajuns de aproape pentru a-l vedea cum cercetează malul râului, atent şi alert.

M-am uitat dincolo de şanţul cu apă, la arcada cu două etaje. Bolţile de la primul nivel se deschideau în aer liber, însă cele de la etaj erau închise de ferestre chituite cu plumb. Feţe nerăbdătoare se uitau afară, sperând să-i zărească pe nou sosiţi şi să obţină o frântură de bârfă. Matthew se postă repede între barcă şi privirile curtenilor curioşi, acoperindu-mi silueta.

Servitori în livrele, fiecare înarmat cu o sabie sau o lance, ne conduseră printr-o cameră a gărzilor cu o arhitectură simplă, apoi în partea principală a palatului. Labirintul încăperilor de la parter era haotic şi aglomerat ca o clădire de birouri modernă. Servitori şi curteni alergau de colo-colo, răspunzând solicitărilor şi îndeplinind porunci. Matthew se întoarse la dreapta. Gărzile noastre îi blocară cu politeţe drumul.

— N-o să vă primească în intimitate decât după ce veţi fi stat ca pe ghimpi în public, bombăni Gallowglass.

Matthew înjură.

Ne-am urmat cu supunere escortele către o scară

maiestuoasă. Era plină de lume, iar amestecul de arome ale oamenilor, florilor şi ierburilor era ameţitor. Toţi se dăduseră cu parfum vrând să îndepărteze mirosurile neplăcute, dar nu mă mira faptul că rezultatul era şi mai rău. Când dădură cu ochii de Matthew, în mulţime se iscară şoapte şi marea de oameni se despică. El era mai înalt decât majoritatea şi avea aerul acela de brutalitate comun tuturor nobililor bărbaţi pe care îi întâlnisem. Diferenţa era că Matthew putea fi cu adevărat letal, iar undeva în subconştient fiinţele cu sânge cald recunoşteau asta.

După ce am străbătut o serie de trei anticamere, fiecare plină ochi de curteni de ambele sexe şi de toate vârstele, toţi vătuiţi, parfumaţi şi împodobiţi cu pietre scumpe, am ajuns în cele din urmă în faţa unei uşi închise. Acolo ne-am pus pe aşteptat. Şoaptele din jurul nostru urcară la nivelul unor murmure. Un bărbat spuse o glumă, iar tovarăşul lui râse pe înfundate. Matthew îşi încordă maxilarul.

— De ce aşteptăm? am spus cu voce joasă, astfel încât doar Matthew şi Gallowglass să mă poată auzi.

— Ca s-o distrăm pe regină. Şi ca să dovedim curţii că nu sunt decât un servitor.

Când, în sfârşit, am fost primiţi, am descoperit cu surprindere că şi încăperea aceea era plină de oameni. „Intimitatea“ părea un termen relativ la curtea Elisabetei. Am căutat-o din priviri pe regină, însă aceasta nu se zărea pe nicăieri. Temându-mă că va trebui să aşteptăm iar, mi s-a strâns inima.

— Cum se face că, pentru fiecare an cu care eu îmbătrânesc, Matthew Roydon pare a întineri cu doi ani? întrebă o voce surprinzător de jovială ce venea din direcţia şemineului.

Cele mai luxos îmbrăcate, bine parfumate şi intens fardate fiinţe din cameră se întoarseră uşor ca să ne cerceteze. Mişcările lor o scoaseră la iveală pe Elisabeta, regina-albină aşezată în mijlocul stupului ei. Am simţit că-mi stă inima în loc. Aveam în faţă o legendă trezită la viaţă.

— Eu nu văd nicio schimbare la voi, Maiestate, spuse Matthew, înclinându-se uşor din talie. *Semper eadem,* după cum spune vorba.

Cuvintele acestea erau pictate pe steagul de sub blazonul regal ce împodobea şemineul. „Mereu aceeaşi.“

— Până şi lordul meu trezorier reuşeşte să facă o plecăciune mai adâncă, domnule, iar el suferă de reumatism.

Doi ochi negri scânteiară din mijlocul unei măşti de pudră şi ruj. Sub nasul ei ascuţit şi încovoiat, regina îşi strânse buzele subţiri într-o linie aspră.

— Iar în ultima vreme eu prefer un alt motto: *Video et taceo.*

„Văd şi rămân tăcut.“ Dăduserăm de necaz.

Matthew păru să nu observe şi se îndreptă de spate ca şi cum ar fi fost un prinţ al ţinutului, nu spionul reginei. Cu umerii traşi în spate şi capul sus era de departe cel mai înalt bărbat din încăpere. Numai doi oameni se apropiau de înălţimea lui: Henry Percy, care stătea lângă perete, arătând ca vai de el, şi un bărbat cu picioare lungi, cam de aceeaşi vârstă cu contele, cu o coamă de păr cârlionţat şi o expresie insolentă, ce stătea lângă braţul reginei.

— Ai grijă! murmură Burghley când trecu pe lângă Matthew, ascunzându-şi admonestarea cu lovituri ritmice de baston. M-aţi chemat, Maiestate?

— Spiritul şi Umbra în acelaşi loc. Spune-mi, Raleigh, asta nu încalcă vreun obscur principiu filosofic? rosti tărăgănat însoţitorul reginei.

Prietenii lui arătară spre lordul Burghley şi Matthew, punându-se pe râs.

— Dacă ai fi mers la Oxford, şi nu la Cambridge, Essex, ai fi ştiut răspunsul şi ai fi fost scutit de ruşinea nevoii de a întreba.

Raleigh îşi mută nepăsător greutatea de pe un picior pe altul, aşezându-şi mâna în mod convenabil pe mânerul sabiei.

— Haide, Robin! spuse regina, bătându-l cu indulgenţă pe braţ. Ştii că nu-mi place când folosesc alţii poreclele

date de mine. Lordul Burghley şi domnul Roydon o să te ierte de data asta.

— Înţeleg că doamna e soţia ta, Roydon. Ducele de Essex îşi întoarse ochii căprui către mine. Noi n-am ştiut că te-ai căsătorit.

— Cine suntem „noi”? replică regina, plesnindu-l de data asta. Treburile astea nu te privesc pe dumneata, Lord Essex.

— Măcar lui Matt nu-i este teamă să fie văzut cu ea prin oraş.

Walter îşi mângâie bărbia.

— Şi tu te-ai însurat recent, lordul meu. Unde e soţia ta în această frumoasă zi de iarnă? întrebă regina.

„Na-ţi-o bună!” mi-am zis, în vreme ce Walter şi Essex se luptau pentru statut.

— Lady Essex este pe Hart Street, în casa mamei sale, cu nou-născutul moştenitor al contelui alături de ea, răspunse Matthew în numele lui Essex. Felicitări, lordul meu! Când am vizitat-o pe contesă, mi-a spus că micuţul urmează să fie botezat după dumneavoastră.

— Da. Robert a fost botezat ieri, spuse Essex încordat.

Părea uşor alarmat la gândul că Matthew fusese în preajma soţiei şi a copilului său.

— A fost, lordul meu.

Matthew îi oferi contelui un zâmbet cu adevărat terifiant.

— Ciudat. Eu nu v-am văzut la ceremonie.

— Gata cu gâlceava! strigă Elisabeta, enervată de faptul că nu mai ţinea discuţia sub control, şi bătu cu degetele ei lungi în braţul tapiţat al scaunului. Nu i-am dat nici unuia dintre voi permisiunea de a se căsători. Sunteţi amândoi nişte nemernici hrăpăreţi. Aduceţi fata la mine!

Emoţionată, mi-am netezit fustele şi l-am luat pe Matthew de braţ. Duzina de paşi dintre mine şi regină păru să se întindă la infinit. Când am ajuns în sfârşit lângă ea, Walter îşi înfipse privirea în pământ. Mi-am coborât trupul într-o reverenţă şi am rămas aşa.

— Măcar are maniere, concluzionă Elisabeta. Ridicaţi-o!

Când i-am întâlnit privirea, am descoperit că regina era extrem de mioapă. Chiar dacă stăteam la cel mult un metru distanţă, mijea ochii de parcă n-ar fi putut să-mi distingă trăsăturile.

— Hmm, făcu Elisabeta când îşi termină inspecţia. Are o faţă grosolană.

— Dacă asta e părerea voastră, atunci e un noroc că nu trebuie s-o luaţi de soţie, spuse scurt Matthew.

Elisabeta se mai uită puţin la mine.

— Are cerneală pe degete.

Mi-am ascuns degetele ofensatoare în spatele evantaiului împrumutat. Urmele de cerneală din gogoaşă de ristic erau imposibil de curăţat.

— Şi cu ce avere te plătesc, Umbră, de îşi poate permite soţia ta un asemenea evantai?

Vocea Elisabetei deveni arţăgoasă.

— Dacă urmează să discutăm despre finanţele Coroanei, ceilalţi ar putea să se retragă.

— Of, foarte bine! spuse Elisabeta supărată. Tu rămâi, William, la fel şi tu, Walter.

— Şi eu, zise Essex.

— Tu nu, Robin. Trebuie să te ocupi de banchet. În seara asta vreau să mă distrez. M-am săturat de predici şi lecţii de istorie, de parcă aş fi şcolăriţă. Gata cu poveştile despre regele Ioan ori cu aventurile păstoriţei bolnave de dragoste care tânjeşte după păstorul ei! Vreau ca Symons să facă tumbe. Dacă trebuie să se joace o piesă, să fie cea cu necromantul şi capul din alamă care ghiceşte viitorul. Elisabeta bătu în masă cu încheieturile degetelor. „Timpul este, timpul a fost, timpul a trecut“[130]. Îmi place la nebunie replica asta.

Eu şi Matthew am schimbat o privire.

— Cred că piesa se numeşte *Călugărul Bacon și călugărul Bungay,* Maiestate, şopti o tânără femeie la urechea stăpânei sale.

---

[130] Replică a capului de alamă din piesa *Călugărul Bacon şi călugărul Bungay,* scrisă probabil în 1589 de dramaturgul englez Robert Greene (1558-1592) şi foarte populară în epocă (n.red.)

— Asta e, Bess! Ocupă-te, Robin, şi vei sta lângă mine.

Regina era ea însăşi o actriţă destul de bună. Putea să treacă fără să clipească de la furie la arţag, apoi la vorbe dulci.

Oarecum îmbunat, contele de Essex se retrase, dar nu înainte de a-i arunca lui Walter o privire ucigătoare. Toţi ceilalţi se repeziră pe urmele lui. Essex era acum cea mai importantă persoană din apropierea lor şi, asemenea fluturilor atraşi de flacără, curtenii erau nerăbdători să se împărtăşească din lumina lui. Numai Henry părea că nu vrea să plece, însă nu avea de ales. Uşa se închise bine în urma lor.

— Ţi-a plăcut vizita la John Dee, doamnă Roydon?

Vocea reginei era ascuţită. Acum nu mai avea nimic linguşitor în ea. Era toată pusă pe treabă.

— Ne-a plăcut, Maiestate, răspunse Matthew.

— Ştiu foarte bine că soţia dumitale poate să vorbească şi singură, Master Roydon. Dă-i voie!

Matthew se uită furios, dar rămase tăcut.

— A fost cât se poate de plăcută, Maiestate. Tocmai îi vorbisem reginei Elisabeta I. Alungându-mi mirarea, am continuat: Studiez alchimia, aşa că sunt interesată de cărţi şi învăţătură.

— Ştiu cum eşti.

Pericolul licări peste tot în jurul meu – o explozie de fire negre care plesneau şi ţipau.

— Sunt slujitoarea voastră, Maiestate, asemenea soţului meu.

Privirea îmi rămase concentrată asupra pantofilor reginei Angliei. Din fericire, nu erau deosebit de interesanţi şi rămaseră lipsiţi de viaţă.

— Am destui curteni şi bufoni, doamnă Roydon. Nu-ţi vei câştiga un loc printre ei cu această remarcă. Ochii îi scăpărară ameninţător. Nu toţi agenţii mei îi raportează soţului dumitale. Spune-mi, Umbră, ce treabă ai avut cu John Dee?

— A fost vorba despre o chestiune personală, spuse Matthew, păstrându-şi cu greu cumpătul.

— Nu există aşa ceva. Nu în regatul meu. Elisabeta îi cercetă chipul. Mi-ai spus să nu-mi încredinţez secretele celor cărora nu le-ai testat tu mai întâi loialitatea în numele meu, continuă ea calm. Cu siguranţă, propriul meu devotament nu stă sub semnul întrebării.

— A fost o chestiune personală între mine şi John Dee, doamnă, insistă Matthew.

— Foarte bine, domnule Roydon. De vreme ce eşti hotărât să-ţi păstrezi secretul, îţi voi povesti despre treburile mele cu domnul Dee şi vom vedea dacă asta îţi dezleagă limba. Îl vreau pe Edward Kelley înapoi în Anglia.

— Cred că acum e Sir Edward, Maiestate, o corectă Burghley.

— De la cine ai auzit asta? întrebă Elisabeta.

— De la mine, spuse Matthew pe un ton neutru. La urma urmei, e treaba mea să ştiu astfel de lucruri. De ce aveţi nevoie de Kelley?

— El ştie cum să creeze piatra filosofală. Şi nu vreau ca ea să ajungă în mâinile habsburgilor.

— De asta vă temeţi?

Matthew părea uşurat.

— Mă tem de moarte şi de faptul că mi-aş putea lăsa regatul ca pe o halcă de carne pentru care să se bată câinii din Spania, Franţa şi Scoţia, spuse Elisabeta, ridicându-se şi înaintând spre el.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai vizibilă era diferenţa de statură şi forţă dintre ei. Regina era o femeie prea micuţă ca să fi supravieţuit atâţia ani în condiţii incredibil de vitrege.

— Mă tem de ce se va alege de poporul meu după ce nu voi mai fi. În fiecare zi mă rog ca Dumnezeu să salveze Anglia de la un dezastru sigur.

— Amin! intonă Burghley.

— Vă asigur că nu Edward Kelley e răspunsul Celui de Sus.

— Orice cârmuitor aflat în posesia pietrei filosofale are o rezervă nesecată de bogăţii. Elisabetei îi sclipeau ochii. Dacă aş avea mai mult aur la dispoziţie, i-aş putea distruge

pe spanioli.

— Iar dacă muştele ar face miere, pe toţi pereţii ar fi faguri, replică Matthew.

— Ţine-ţi limba în frâu, Roydon! îl avertiză Burghley.

— Maiestatea Sa propune să înotăm în ape tulburi, lordul meu. E treaba mea s-o avertizez şi în această privinţă. Matthew păstra cu grijă un ton formal. Edward Kelley e un demon. Lucrările lui alchimice se apropie periculos de mult de magie, după cum poate să confirme şi Walter. Congregaţia vrea cu disperare să împiedice ca fascinaţia regelui Rudolf al II-lea faţă de ocult să ia o întorsătură periculoasă, aşa cum s-a întâmplat în cazul regelui Iacob.

— Iacob a avut tot dreptul să le aresteze pe vrăjitoarele acelea! se aprinse Elisabeta. Întocmai cum eu am tot dreptul să pretind foloasele dacă unul dintre supuşii mei ar făuri piatra.

— Aţi negociat la fel de aprig şi cu Walter atunci când a plecat spre Lumea Nouă? întrebă Matthew. Dacă el ar fi găsit aur în Virginia, aţi fi cerut să vă fie predat în totalitate?

— Cred că exact asta prevedea înţelegerea noastră, spuse Walter sec, adăugând în grabă: Deşi eu aş fi fost, desigur, încântat ca Maiestatea Sa să-l aibă.

— Ştiam că nu se poate avea încredere în tine, Umbră. Te afli în Anglia ca să mă serveşti pe mine şi totuşi pledezi în favoarea acestei Congregaţii a dumitale, de parcă dorinţele ei ar fi mai importante.

— Am aceeaşi dorinţă ca şi Maiestatea Voastră: să salvez Anglia de la dezastru. Dacă o luaţi pe urmele regelui Iacob şi începeţi să-i persecutaţi pe demonii, vrăjitoarele şi vârcolacii din rândul supuşilor voştri, veţi avea de suferit, şi regatul vostru la fel.

— Şi ce propui să fac în schimb? întrebă Elisabeta.

— Propun să încheiem o înţelegere, nu foarte diferită de cea pe care aţi făcut-o cu Raleigh. Voi avea grijă ca Edward Kelley să se întoarcă în Anglia, astfel încât să-l puteţi încuia în Turn şi să-l puteţi sili să vă predea piatra

filosofală. Dacă poate.

— Şi în schimb?

La urma urmei, Elisabeta era fiica tatălui ei şi înţelegea că nimic pe lume nu e gratis.

— În schimb le veţi adăposti pe toate vrăjitoarele din Berwick pe care voi putea să le scot din Edinburgh, până când nebunia regelui Iacob va fi trecut.

— În niciun caz! spuse Burghley. Gândiţi-vă, doamnă, ce s-ar putea alege de relaţia voastră cu vecinii din nord dacă aţi invita mulţimi de vrăjitoare scoţiene să treacă graniţa!

— N-au mai rămas atât de multe vrăjitoare în Scoţia, spuse Matthew întunecat, de vreme ce mi-aţi refuzat rugăminţile din trecut.

— Aveam impresia, Umbră, că una dintre ocupaţiile tale atunci când te afli în Anglia e să ai grijă ca poporul tău să nu se amestece în politica noastră. Dacă aceste maşinaţiuni personale vor fi descoperite? Cum îţi vei explica faptele?

Regina îl sfredeli cu privirea.

— Voi spune că suferinţa îndeamnă pe oricine să-şi găsească tovarăşi ciudaţi, Maiestate.

Elisabeta scoase un sunet amuzat.

— Lucrul ăsta e de două ori mai adevărat în cazul femeilor, spuse ea sec. Foarte bine. Suntem înţeleşi. Vei merge la Praga şi îl vei aduce pe Kelley. Doamna Roydon mă poate servi aici, la curte, pentru a-ţi asigura o întoarcere grabnică.

— Soţia mea nu face parte din înţelegerea noastră, şi nu e nevoie să mă trimiteţi în Boemia în ianuarie. Din moment ce aţi hotărât să-l aveţi pe Kelley înapoi, voi avea grijă să vă fie trimis.

— Nu dumneata eşti rege aici! Elisabeta îşi împunse pieptul cu degetul. Mergi unde te trimit eu, domnule Roydon! Dacă nu, vă voi închide pe dumneata şi pe soţia dumitale vrăjitoare în Turn, pentru trădare. Şi mai rău, spuse ea, cu ochii scăpărând de furie.

Cineva zgârie la uşă.

— Intră! zbieră Elisabeta.

— Contesa de Pembroke cere o audienţă, Maiestate, spuse un străjer pe un ton de scuză.

— Pe toţi sfinţii! înjură regina. N-o să am niciodată o clipă de linişte? Ad-o încoace!

Mary Sidney intră maiestuos în cameră. Vălurile şi pliurile gulerului ei fluturară la trecerea din anticamera răcoroasă în camera supraîncălzită pe care o ocupa regina. Făcu o reverenţă perfectă la jumătatea drumului, pluti mai departe prin încăpere, apoi făcu o altă reverenţă perfectă.

— Bună ziua, Maiestate! spuse ea cu capul plecat.

— Ce te aduce la curte, Lady Pembroke?

— Cândva mi-aţi promis o favoare, Maiestate. O protecţie împotriva nevoilor viitoare.

— Da, da, spuse Elisabeta enervată. Ce-a mai făcut acum soţul dumitale?

— Absolut nimic. Mary se ridică în picioare. Am venit să vă cer permisiunea de a o trimite pe doamna Roydon cu o treabă importantă.

— Nu-mi dau seama de ce, replică Elisabeta. Nu pare nici utilă, nici descurcăreaţă.

— Am nevoie de sticlărie specială pentru experimentele mele, care nu poate fi achiziţionată decât din atelierele împăratului Rudolf. Soţia fratelui meu – mă iertaţi, căci după moartea lui Philip s-a recăsătorit şi e acum contesa de Essex – îmi spune că domnul Roydon va fi trimis la Praga. Cu binecuvântarea voastră, doamna Roydon îl va însoţi şi va lua ceea ce-i cer.

— Băiatul ăla prost şi îngâmfat! Contele de Essex nu se poate abţine să împărtăşească tuturor orice fărâmă de informaţie pe care o capătă. Elisabeta se răsuci într-o volbură de aur şi argint. Pentru asta o să-i tai capul filfizonului!

— Mi-aţi promis, Maiestate, atunci când fratele meu a murit apărându-vă regatul, că într-o zi îmi veţi acorda o favoare.

Mary ne zâmbi cu seninătate mie şi lui Matthew.

— Şi vrei să risipeşti un dar atât de preţios pentru ăştia doi?

Elisabeta părea sceptică.

— Cândva, Matthew i-a salvat viaţa lui Philip. Îmi e ca un frate.

Mary clipi în faţa reginei cu inocenţa unei bufniţe.

— Poţi fi alunecoasă ca fildeşul, Lady Pembroke. Mi-aş dori să te vedem mai des pe la curte. Elisabeta ridică braţele. Foarte bine. Mă voi ţine de cuvânt. Dar îl vreau pe Edward Kelley în faţa mea până la mijlocul verii. Şi să nu cumva să daţi greş sau restul Europei să-mi afle treburile. M-ai înţeles, domnule Roydon?

— Da, Maiestate, spuse Matthew printre dinţi.

— Atunci du-te la Praga! Şi ia-ţi soţia cu tine, ca să-i faci pe plac lui Lady Pembroke.

— Vă mulţumesc, Maiestate.

Matthew părea mai degrabă ameninţător, ca şi cum ar fi vrut să-i smulgă Elisabetei Tudor capul acoperit cu perucă.

— Pieriţi din ochii mei, toţi, înainte să mă răzgândesc!

Elisabeta se întoarse pe scaunul ei şi se trânti pe spătarul sculptat.

Lordul Burghley arătă cu un semn din cap că ar trebui să urmăm instrucţiunile reginei. Însă Matthew nu putea să lase lucrurile aşa.

— Un avertisment, Maiestate. Nu vă încredeți în contele de Essex!

— Nu-ţi e pe plac, domnule Roydon. Nici William, nici Walter nu-l agreează. Dar mă face să mă simt din nou tânără. Elisabeta îşi întoarse ochii negri spre el. Cândva îmi făceai tu acest serviciu şi-mi aminteai de vremuri mai bune. Acum ai găsit pe altcineva, iar eu sunt abandonată.

— „Grija mea îmi e precum umbra mea la soare/ Mă urmează-n zbor, zboară când o vânez/ Stă şi trăieşte lângă mine, făcând ce fac şi eu“[131], spuse Matthew cu blândeţe. Sunt Umbra voastră, Maiestate, şi n-am de ales decât să merg încotro mă conduceţi.

— Iar eu sunt obosită, spuse Elisabeta, întorcând capul, şi n-am poftă de poezii. Lasă-mă!

[131] Versuri din poemul *Despre plecarea lui Monsieur,* atribuit reginei Elisabeta I (n.tr.)

— Nu mergem la Praga, spuse Matthew după ce, întorşi pe vasul lui Henry, porniserăm spre Londra. Trebuie să plecăm acasă.

— Regina n-o să te lase în pace doar pentru că ai fugit în Woodstock, Matthew, concluzionă Mary, cuibărindu-se într-o pătură din blană.

— Nu se referă la Woodstock, Mary, am explicat eu. Matthew vorbeşte despre un loc… mai depărtat.

— Ah! Mary se încruntă. Ah!

Şi îşi goli cu grijă chipul de orice expresie.

— Dar mai avem atât de puţin până să obţinem ce ne dorim! am spus. Ştim unde e manuscrisul, iar el ne-ar putea răspunde la toate întrebările.

— Şi ar putea fi numai aiureli, la fel ca manuscrisul din casa lui John Dee, spuse Matthew iritat. O să-l obţinem altfel.

Mai târziu, Walter îl convinse totuşi pe Matthew că regina vorbea serios şi că ne va arunca pe amândoi în Turn dacă o refuzam.

I-am povestit şi lui Goody Alsop toată tărăşenia, şi ea s-a opus plecării la Praga tot atât de mult ca şi Matthew.

— Ar trebui să te întorci în vremea ta, nu să călătoreşti spre îndepărtata Pragă. Chiar dacă ar fi să rămâi aici, îţi va lua săptămâni în şir să pregăteşti o vrajă care te-ar putea duce acasă. Magia are reguli călăuzitoare şi principii pe care încă nu le stăpâneşti, Diana. Acum n-ai decât un balaur capricios, o aură aproape orbitoare şi tendinţa de a pune întrebări ce dau naştere unor răspunsuri poznaşe. Nu cunoşti îndeajuns de bine meşteşugul pentru a-ţi duce planul la bun sfârşit.

— Voi continua să studiez la Praga, promit. I-am luat mâinile într-ale mele. Matthew a făcut o înţelegere cu regina care ar putea ocroti zeci de vrăjitoare. Nu ne putem despărţi. E prea periculos. Nu-l las să meargă la curtea împăratului fără mine.

— Nu, spuse ea cu un zâmbet trist. Ştiu că nu poţi. Foarte bine atunci. Du-te cu vampirul tău! Dar ia aminte,

Diana Roydon: porneşti pe o nouă cale. Iar eu nu pot să prevăd unde va duce.

— Fantoma lui Bridget Bishop mi-a spus: „Nu se deschide nicio cale pe care să nu se afle şi el“. Când simt că vieţile noastre se îndreaptă valvârtej spre necunoscut, aceste vorbe mă alină, am spus eu, încercând s-o liniştesc. Atâta vreme cât eu şi Matthew suntem împreună, Goody Alsop, direcţia în care mergem nu mai contează.

Trei zile mai târziu, de sărbătoarea sfintei Brigid, am pornit într-o lungă călătorie pentru a-l întâlni pe Sfântul Împărat Roman, pentru a găsi un demon englez trădător şi pentru a da, în sfârşit, de urma manuscrisului *Ashmole 782.*

Capitolul 26

Verin de Clairmont stătea în casa ei din Berlin şi se uita la ziar, nevenindu-i să creadă.

The Independent
1 februarie 2010

O femeie din Surrey a descoperit un manuscris ce i-a aparţinut lui Mary Sidney, faimoasa poetă elisabetană şi sora lui Sir Philip Sidney.

— Se afla în dulapul încălzit pentru rufe al mamei mele, în capul scărilor, a declarat Henrietta Barber, de şaizeci şi doi de ani, pentru *The Independent.* Doamna Barber făcea curat printre lucrurile mamei sale înainte de a se interna într-un azil. „Mie mi s-a părut doar o grămadă de hârtii zdrenţuite."

Manuscrisul, cred experţii, reprezintă un caiet de notiţe alchimice, ţinut de contesa de Pembroke în iarna dintre anii 1590 şi 1591. Până acum se credea că toate lucrările ştiinţifice ale contesei au fost distruse într-un incendiu ce a cuprins Casa Wilton în secolul al şaptesprezecelea. Nu e clar cum a ajuns obiectul în posesia familiei Barber.

„Pe Mary Sidney ne-o amintim în primul rând ca poetă", a comentat un reprezentant al casei de licitaţii Sotheby's, care va scoate obiectul pe piaţă în cursul lunii mai, „dar în epoca ei a fost cunoscută şi ca o excelentă practicantă a alchimiei".

Manuscrisul este deosebit de interesant deoarece arată că Mary Sidney a fost asistată în laboratorul ei. În cadrul unui experiment intitulat

„crearea unui *arbor Dianae*“, ea îşi identifică asistentul cu iniţialele DR.

„E posibil să nu reuşim niciodată să-l identificăm pe bărbatul care a ajutat-o pe contesa de Pembroke”, a explicat istoricul Nigel Warminster de la Universitatea Cambridge, „totuşi acest manuscris ne va oferi o cantitate enormă de informaţii despre dezvoltarea experimentelor în perioada Revoluţiei Ştiinţifice.”

— Ce e, *Schatz*[132]*?*

Ernst Neumann aşează un pahar cu vin în faţa soţiei sale. Părea mult prea serioasă pentru o seară de luni. Aceasta era mutra de vineri a lui Verin.

— Nimic, murmură ea, cu ochii încă aţintiţi asupra rândurilor tipărite dinaintea ei. O treabă de familie neterminată.

— Îl implică pe Baldwin? A pierdut un milion de euro pe ziua de azi?

Cumnatul lui era un individ suspect la prima vedere, iar Ernst nu avea încredere totală în el. Baldwin îl instruise în domeniul încâlcit al comerţului internaţional pe vremea când Ernst era încă tânăr. Acum avea aproape şaizeci de ani şi stârnea invidia prietenilor cu tânăra lui soţie. Pozele lor de la nuntă, în care Verin arăta exact ca în prezent, iar el avea douăzeci şi cinci de ani, erau bine ascunse la loc sigur.

— Baldwin n-a pierdut un milion de nimic în viaţa lui.

Ernst observă că Verin nu-i răspunsese, de fapt, la întrebare. Trase înspre el ziarul englez şi citi ce era scris acolo.

— De ce te interesează un caiet vechi?

— Lasă-mă să dau mai întâi un telefon, răspunse ea evaziv.

Mâinile nu-i tremurau pe receptor, însă Ernst recunoscu privirea din neobişnuiţii ei ochi argintii. Era furioasă şi speriată, şi se gândea la trecut. Văzuse aceeaşi privire cu

[132] Draga mea (în limba germană în original) (n. red.)

doar câteva clipe înainte ca Verin să-i salveze viaţa, smulgându-l de lângă mama ei vitregă.

— O suni pe Mélisande?

— Pe Ysabeau, spuse Verin automat, tastând cifrele.

— Ysabeau, da, spuse Ernst.

Îi venea greu, bineînţeles, să şi-o închipuie pe mama vitregă a lui Verin purtând un alt nume decât cel pe care matroana familiei de Clairmont îl folosise atunci când îl omorâse pe tatăl lui, imediat după război.

Conectarea dură neobişnuit de mult. Ernst auzea păcănituri ciudate, aproape ca şi cum numărul ar fi fost format iar şi iar. În cele din urmă, telefonul începu să sune.

— Cine e? întrebă o voce tânără.

Părea americană. Sau englezească, poate, însă a unui englez aproape fără accent.

Verin închise imediat. Lăsă telefonul să-i cadă pe masă şi îşi îngropă faţa în mâini.

— Ah, Doamne! Se întâmplă exact aşa cum a spus tata.

— Mă bagi în sperieţi, *Schatz,* spuse Ernst.

Văzuse multe orori la viaţa lui, dar niciuna atât de vie ca spaimele care o chinuiau pe Verin în puţinele dăţi când reuşea să doarmă. Coşmarurile despre Philippe erau îndeajuns pentru a-i da peste cap viaţa de obicei organizată.

— Cine era la telefon?

— Nu cine ar fi trebuit să fie, răspunse Verin cu vocea înfundată. Doi ochi cenuşii se ridicară pentru a-i întâlni pe ai lui. Ar fi trebuit să răspundă Matthew, dar el nu poate. Pentru că nu e aici. E acolo.

Se uită la ziar.

— Verin, ce spui tu n-are nicio noimă, zise Ernst cu asprime. Nu-l cunoscuse niciodată pe neastâmpăratul frate vitreg, oaia neagră şi intelectuală a familiei.

Dar Verin forma deja un alt număr de telefon. De data aceasta, apelul se conectă imediat.

— Ai citit ziarele de azi, mătuşă Verin. Aştept telefonul tău de ore întregi.

— Unde eşti, Gallowglass?

Nepotul ei era un hoinar. Pe vremuri îi trimitea cărţi poştale ce nu aveau pe ele decât un număr de telefon corespunzător fâşiei de drum pe care călătorea în acel moment: o *Autobahn*[133] din Germania, Route 66[134] din State, Trollstigen[135] din Norvegia, tunelul Guoliang[136] din China. De când cu epoca telefoanelor primea tot mai puţine astfel de mesaje. Cu ajutorul sistemelor GPS şi al internetului îl putea localiza pe Gallowglass oriunde ar fi fost. Dar lui Verin îi cam lipseau cărţile poştale.

— Undeva dincolo de Warrnambool, răspunse vag Gallowglass.

— Unde naiba e Warrnambool? întrebă Verin.

— Australia, răspunseră în acelaşi timp Ernst şi Gallowglass.

— Ăla pe care îl aud e un accent nemţesc? Ţi-ai găsit un nou iubit? o tachină bărbatul de la telefon.

— Ai grijă, puiule! se răsti Verin. Oi fi tu rudă, dar tot pot să-ţi sfâşii gâtul. Acela e soţul meu, Ernst.

Ernst se aplecă în faţă pe scaun şi clătină din cap în semn de avertisment. Nu-i plăcea când soţia lui se lua de piept cu un bărbat-vampir. Chiar dacă era mai puternică decât majoritatea. Verin îi alungă grijile cu un gest al mâinii.

Gallowglass chicoti, iar Ernst ajunse la concluzia că s-ar fi putut ca vampirul acela necunoscut să fie de treabă.

— Iat-o pe înspăimântătoarea mea mătuşă Verin. Îmi pare bine să-ţi aud vocea după atâţia ani. Şi nu te preface că te-a surprins mai mult articolul ăla decât m-a surprins pe mine telefonul tău.

— Cred că am sperat ca tata să fi aiurat totuşi, mărturisi Verin, amintindu-şi noaptea în care ea şi Gallowglass stătuseră la căpătâiul lui Philippe şi îi ascultaseră

---

[133] Autostradă (în limba germană în original) (n.red.)

[134] Celebră şosea care străbate SUA de la Chicago până în California (n.red.)

[135] Şosea pitorească şerpuind prin munţii Norvegiei. Numele ei înseamnă „drumul Trolilor“ (n.red.)

[136] Tunel tăiat într-un spectaculos masiv muntos din China (n.red.)

bălmăjelile.

— Ţi-ai închipuit că e contagios şi că m-am apucat şi eu să aiurez?

Gallowglass pufni. În ultima vreme semăna foarte mult la vorbă cu Philippe, observă Verin.

— De fapt, nădăjduiesc că aşa stau lucrurile.

Ar fi fost mai uşor de crezut decât cealaltă variantă: aceea că imposibilul basm al tatălui ei despre călătoria în timp era adevărat.

— Îţi vei ţine totuşi promisiunea? spuse Gallowglass cu blândeţe.

Verin ezită. Doar pentru o clipă, însă Ernst o văzu. Ea îşi respecta mereu promisiunile. Pe vremea când el era doar un băiat speriat şi laş, Verin îi promisese că va creşte şi se va transforma într-un bărbat. Ernst se agăţase de această făgăduială care îi fusese făcută la doar şase ani, aşa cum se agăţase de toate promisiunile pe care Verin le făcuse de atunci încolo.

— Nu l-ai văzut pe Matthew cu ea. După ce-ai să-l vezi…

— O să cred că fratele meu vitreg e o problemă şi mai mare? Imposibil!

— Dă-i o şansă, Verin! Şi ea e fiica lui Philippe. Iar el avea gusturi excelente în materie de femei.

— Vrăjitoarea nu e fiica lui cu adevărat, spuse iute Verin.

Pe o şosea undeva în apropiere de Warrnambool, Gallowglass strânse din buze şi refuză să răspundă. Poate că Verin ştia mai multe despre Diana şi Matthew decât oricine altcineva din familie, însă nu ştia la fel de multe ca el. Aveau să se ivească destule ocazii de a discuta despre vampiri şi copii după întoarcerea cuplului. Nu era nevoie să se certe pe tema asta acum.

— În plus, Matthew nu-i aici, continuă Verin cu ochii la ziar. Am sunat la numărul acela. Mi-a răspuns altcineva – nu Baldwin.

De aceea închisese atât de repede. Dacă Matthew nu conducea frăţia, atunci numărul de telefon ar fi trebuit să treacă automat la singurul fiu de sânge al lui Philippe.

„Numărul” apăruse în primii ani ai telefoniei mobile. Philippe îl alesese: 917, după ziua de naştere a lui Ysabeau din septembrie. Odată cu fiecare nouă apariţie tehnologică, cu fiecare schimbare succesivă din sistemul naţional şi internaţional de telefonie, numărul trecea, fără probleme, la o versiune mai modernă.

— Nu era Baldwin, ci Marcus.

Gallowglass sunase şi el la numărul acela.

— Marcus?

Verin se îngrozi.

— Viitorul familiei de Clairmont depinde de *Marcus*?

— Dă-i şi lui o şansă, mătuşă Verin! E băiat bun. Gallowglass făcu o pauză. Cât despre viitorul familiei, el depinde de noi toţi. Philippe ştia asta, altfel nu ne-ar fi pus să promitem că ne vom întoarce la Sept-Tours.

Philippe de Clairmont fusese foarte limpede când vorbise cu fiica şi nepotul lui. Trebuiau să urmărească semnele: poveşti despre o americancă tânără cu puteri uriaşe, numele Bishop, alchimie, apoi o serie de descoperiri istorice anormale.

Atunci şi abia atunci, Gallowglass şi Verin erau obligaţi să se întoarcă în locul de baştină al familiei de Clairmont. Philippe nu voise să le divulge de ce era atât de important ca familia să se reunească, dar Gallowglass ştia.

Vreme de zeci de ani aşteptase. Apoi auzise poveşti despre o vrăjitoare din Massachusetts pe nume Rebecca, una dintre ultimele descendente ale vrăjitoarei Bridget Bishop din Salem. Poveştile despre puterile acesteia se răspândiseră până departe, la fel ca şi veştile despre moartea ei. Gallowglass dăduse de urma fiicei supravieţuitoare a Rebeccăi la New York. Se interesase periodic de fată, urmărind cum Diana Bishop se joacă pe spalierele de pe terenul de joacă, apoi cum merge la petreceri aniversare şi cum termină colegiul. Fusese mândru ca un părinte când o văzuse reuşind la examenul oral la Oxford. Şi stătuse deseori sub clopotele din turnul Harkness de la Yale, zguduit de reverberaţiile dangătului lor, în vreme ce tânăra profesoară mergea prin campus.

Purta altfel de hainele, însă nu exista nici urmă de îndoială în privinţa mersului hotărât al Dianei sau a felului în care îşi ţinea umerii, fie că purta un malacof şi un guler plisat, fie că era îmbrăcată cu pantaloni şi cu o haină bărbătească nu tocmai asortată.

Gallowglass încercase să păstreze distanţa, dar fusese uneori nevoit să intervină. De exemplu, în ziua în care energia ei atrăsese un demon, iar creatura începuse s-o urmărească. Totuşi, vampirul se mândrea că în sute de ocazii se abţinuse să coboare la repezeală treptele clopotniţei de la Yale, să-şi arunce braţele în jurul doamnei profesoare Bishop şi să-i spună cât de bucuros era c-o revede după atâţia ani.

Când aflase că Baldwin fusese chemat la Sept-Tours din porunca lui Ysabeau pentru o urgenţă nespecificată ce-l implica pe Matthew, scoţianul ştiuse că era doar o chestiune de timp până ce anomaliile istorice aveau să iasă la iveală. Gallowglass văzuse anunţul despre descoperirea unei perechi de miniaturi elisabetane necunoscute până atunci. Până când reuşise să ajungă la Sotheby’s, ele fuseseră deja cumpărate. Intrase în panică, gândindu-se că portretele ar fi putut să cadă în mâinile cui nu trebuia. Însă o subestimase pe Ysabeau. Când discutase cu Marcus în dimineaţa aceea, fiul lui Matthew îi confirmase că miniaturile se aflau în siguranţă pe biroul lui Ysabeau de la Sept-Tours. Trecuseră peste patru sute de ani de când Gallowglass le ascunsese într-o casă din Shropshire. I-ar fi plăcut să le revadă – şi la fel pe cele două fiinţe pe care le reprezentau.

Între timp, se pregătea pentru furtuna ce avea să vină aşa cum făcea întotdeauna: călătorind cât mai repede şi mai departe cu putinţă. Cândva umblase peste mări, apoi pe căile ferate, însă acum o pornea pe şosele, luând cu motocicleta cât mai multe viraje strânse şi urcând povârnişuri de munte. Vântul îi flutura prin părul ciufulit, şi el îşi strângea bine haina de piele în jurul gâtului pentru a ascunde faptul că pielea lui nu căpăta niciodată vreo urmă de bronz. Se pregătea să fie chemat la datorie pentru

a-şi îndeplini vechea promisiune de a apăra familia de Clairmont cu orice preţ.

— Gallowglass? Mai eşti acolo?

Vocea lui Verin lătră în telefon, smulgându-l din reverie.

— Mai sunt, mătuşă.

— Unde te duci?

Verin oftă şi îşi sprijini capul în mână. Încă nu se încumeta să se uite la Ernst. Bietul de el se însurase în necunoştinţă de cauză cu un vampir şi, făcând asta, se implicase fără voia lui într-o poveste a sângelui şi a dorinţei care şerpuia şi se învolbura de-a lungul secolelor. Însă Verin îi făcuse o promisiune tatălui ei şi, chiar dacă Philippe era mort, ea n-avea de gând să-l dezamăgească acum pentru prima oară.

— I-am spus lui Marcus să mă aştepte poimâine.

Gallowglass n-ar fi recunoscut că era uşurat de decizia mătuşii sale mai mult decât ar fi recunoscut Verin că ezitase o clipă dacă să-şi respecte jurământul.

— Ne vedem acolo.

În felul acesta, Verin avea să aibă timp să-l anunţe pe Ernst că urmează să doarmă sub acelaşi acoperiş cu mama ei vitregă. Soţul ei nu avea să fie prea încântat.

— Drum bun, mătuşă Verin! mai apucă să spună Gallowglass, după care ea închise.

Scoţianul îşi băgă telefonul în buzunar şi o porni spre mare. Cândva, nava îi fusese distrusă pe această bucată de coastă australiană. Fusese găsit pe ţărm, acolo unde îl purtaseră apele, un soi de triton ajuns pe uscat în vreme de furtună, care descoperise că până la urmă putea să trăiască pe pământ. Întinse mâna spre pachetul cu ţigări. Ca şi mersul pe motocicletă fără cască, fumatul era un fel de a-i da cu tifla universului care cu o mână îi dăruise nemurirea, dar cu cealaltă îi răpise pe toţi cei dragi lui.

— O să mi le iei şi pe astea, nu? întrebă el în vânt.

Auzi un fel de oftat în semn de răspuns. Matthew şi Marcus aveau convingeri clare în privinţa fumatului pasiv. Doar pentru că nu-i omora pe ei, explicau cei doi, nu însemna că trebuia să-i extermine pe ceilalţi.

— Dacă îi ucidem pe toţi, noi ce-o să mai mâncăm? subliniase Marcus cu o logică infailibilă.

Părea o idee ciudată pentru un vampir, însă Marcus era cunoscut pentru asemenea idei, iar Matthew nu era nici el mai breaz. Gallowglass punea tendinţele lor pe seama educaţiei prea îndelungate.

Îşi termină ţigara şi băgă din nou mâna în buzunar, căutând un săculeţ din piele. Conţinea douăzeci şi patru de discuri cu diametrul de doi centimetri şi jumătate şi grosimea de şaizeci de milimetri, tăiate din ramura unui frasin ce creştea în apropierea casei lui strămoşeşti. Fiecare avea pe el câte un semn făcut cu fierul roşu, dintr-un alfabet al unei limbi pe care n-o mai vorbea nimeni.

Gallowglass manifestase mereu un respect sănătos faţă de magie, încă dinainte s-o cunoască pe Diana Bishop. Pretutindeni, pe pământ şi în mări, existau puteri pe care nicio creatură nu le înţelegea, iar el ştia suficient de multe ca să se ferească din calea lor. Însă runelor nu le putea rezista. Ele îl ajutau să navigheze pe undele înşelătoare ale propriului destin.

Răscoli cercurile netede din lemn, lăsându-le să i se scurgă printre degete asemenea apei. Voia să ştie încotro se îndrepta mareea: în favoarea familiei de Clairmont sau împotriva ei?

Când degetele i se opriră, scoase afară însemnul ce avea să-i spună cum stăteau lucrurile în prezent. *Nyd,* simbolul absenţei şi al dorinţei. Gallowglass îşi vârî iar mâna în săculeţ pentru a înţelege mai bine ce-i rezerva viitorul. *Odal,* simbolul căminului, al familiei şi al moştenirii. Scoase ultimul disc, cel care avea să-i arate cum să-şi îndeplinească dorinţa arzătoare de a-şi găsi locul pe lume.

Rad. Era un semn grafic confuz, care simboliza atât sosirea, cât şi plecarea, începutul unei călătorii şi sfârşitul ei, o primă întâlnire, dar şi o revedere mult aşteptată. Gallowglass îşi strânse pumnul în jurul bucăţii de lemn. De data aceasta înţelesul era clar.

— Drum bun şi ţie, mătuşă Diana! Şi adu-l cu tine pe

unchiul ăla al meu! spuse Gallowglass privind către mare şi cer, după care urcă înapoi pe motocicletă şi se îndreptă spre un viitor pe care nu-l mai putea imagina şi nici amâna.

PARTEA A IV-A

IMPERIUL
PRAGA

Capitolul 27

— Unde îmi sunt jambierele roşii?

Matthew coborî tropăind până la parter şi se uită încruntat la cutiile risipite pe podea. Starea lui de spirit se înrăutăţise categoric la jumătatea călătoriei noastre de patru săptămâni, când ne despărţiserăm de Pierre, de copii şi de bagajele noastre la Hamburg. Pierduserăm alte zece zile în virtutea călătoriei din Anglia într-o ţară catolică, în care timpul era socotit după un alt calendar. La Praga era acum unsprezece martie, iar copiii şi Pierre încă nu sosiseră.

— N-o să le găsesc niciodată în debandada asta! spuse Matthew, descărcându-şi frustrarea pe unul dintre jupoanele mele.

După ce trăiserăm săptămâni în şir doar din sacii legaţi de şa şi dintr-un singur cufăr pentru amândoi, bunurile noastre sosiseră la trei zile după noi în casa înaltă şi îngustă cocoţată pe un bulevard abrupt ce ducea către castelul din Praga, cunoscut drept Sporrengasse, adică Strada Pintenilor, după porecla dată de vecinii noştri germani, pentru că aceasta era singura modalitate de a convinge un cal să o urce.

— Nu ştiam că ai jambiere roşii, am spus, îndreptându-mă.

— Am.

Matthew începu să scotocească printr-o cutie în care se afla rufăria mea.

— Ei bine, n-o să le găseşti acolo, am spus, atrăgându-i atenţia asupra unui lucru care ar fi trebuit să-i fie evident.

Soţul meu scrâşni din dinţi.

— Am căutat peste tot în rest.

— Le găsesc eu. M-am uitat la perfect respectabilele lui jambiere negre. Dar de ce roşii?

— Pentru că încerc să-i atrag atenţia Sfântului Împărat Roman!

Matthew se afundă într-un alt morman de haine de-ale mele.

O pereche de jambiere roşii ca sângele aveau să facă mai mult decât să atragă privirile rătăcite, dat fiind că bărbatul care îşi propunea să le poarte era un vampir de un metru optzeci şi şapte, iar mare parte din înălţimea lui se datora picioarelor. Însă Matthew era hotărât să-şi urmeze planul. M-am concentrat, le-am cerut jambierelor să se arate şi am urmat Firele roşii. Abilitatea de a lua urma oamenilor şi a obiectelor era un avantaj colateral neprevăzut al calităţii de ţesătoare, de care avusesem de mai multe ori ocazia să mă folosesc de-a lungul călătoriei.

— A sosit mesagerul tatălui meu?

Matthew mai adăugă un jupon muntelui de gheaţă ce creştea între noi, apoi îşi reluă săpăturile.

— Da. Mesajul e lângă uşă, orice ar fi în el.

Am scotocit prin conţinutul unui cufăr trecut cu vederea: mănuşi din zale, un scut ce avea pe el un vultur cu două capete, o drăcie elaborat dăltuită ce semăna cu o cupă şi un băţ. Triumfătoare, am fluturat cele două cilindre lungi şi roşii.

— Le-am găsit!

Matthew uitase de criza lenjeriei. Acum pachetul tatălui său era cel care îi atrăsese întreaga atenţie. M-am uitat să văd ce-l uluise atât de mult.

— Ăla e… un Bosch?

Cunoşteam opera lui Hieronymus Bosch datorită bizarului mod în care folosea arsenalul alchimic şi simbolurile. Îşi acoperea pânzele cu peşti zburători, insecte, ustensile casnice uriaşe şi fructe erotizate. Cu mult înainte ca psihedelismul să devină o modă, Bosch văzuse lumea în culori vii şi combinaţii neliniştitoare.

Totuşi, ca şi picturile de Holbein pe care Matthew le avea la Old Lodge, această lucrare îmi era necunoscută. Era un triptic, asamblat din trei plăci de lemn prinse în balamale. Concepute să stea pe un altar, tripticurile erau

ţinute închise, cu excepţia ceremoniilor religioase speciale. În muzeele moderne, picturile de pe exterior erau rareori expuse. Mă întrebam ce alte tablouri uluitoare îmi scăpaseră.

Artistul acoperise dosul celor trei plăci cu un pigment negru, catifelat. Un copac uscat ce sclipea în lumina lunii se întindea pe dosul tăbliţelor laterale. Lângă rădăcinile lui era ghemuit un lup minuscul, iar o bufniţă stătea cocoţată pe ramurile de sus. Amândouă vietăţile se uitau la mine cu un aer cunoscător. O duzină de alţi ochi străluceau din întunericul ce împrejmuia copacul, holbaţi şi lipsiţi de trup. În spatele stejarului mort, un pâlc de copaci aparent normali, cu trunchiuri deschise la culoare şi ramuri verzi irizate, aruncau ceva mai multă lumină asupra scenei. Abia când m-am uitat mai îndeaproape am observat urechile care creşteau din ei, ca şi cum ar fi ascultat sunetele nopţii.

— Ce înseamnă? am întrebat, privind uimită către lucrarea lui Bosch.

Matthew frământă între degete şireturile pieptarului.

— Reprezintă un vechi proverb olandez: Pădurile au ochi, iar lemnul are urechi, aşadar voi vedea, voi tăcea şi voi auzi.

Cuvintele surprindeau perfect viaţa plină de secrete pe care o ducea soţul meu şi îmi aminteau de actualul motto pe care şi-l alesese Elisabeta.

Interiorul tripticului dezvăluia trei scene legate între ele. În primul tablou apăreau îngeri căzând din ceruri pe acelaşi fundal negru catifelat. La prima vedere semănau mai degrabă cu nişte libelule, cu aripile lor duble sclipitoare, însă aveau trupuri omeneşti, cu capete şi picioare ce se zvârcoleau în chinuri. În tabloul opus, morţii se trezeau la viaţă pentru Judecata de Apoi într-o scenă mult mai înspăimântătoare decât frescele de la Sept-Tours. Fălcile căscate ale unor peşti şi lupi reprezentau intrări în iad, care îi înghiţeau pe damnaţi şi le hărăzeau durere şi agonie veşnice.

Mijlocul arăta însă o cu totul altă imagine a morţii: Lazăr

cel înviat ieşind senin din sicriul său. Cu picioarele lui lungi, părul negru şi expresia serioasă de pe chip, bărbatul reprezentat semăna oarecum cu Matthew. Pe marginile tăbliei mediane, lujere lipsite de viaţă produceau nişte fructe şi flori ciudate. Din unele curgea sânge. Altele dădeau naştere unor oameni şi animale. Iar Iisus nu se zărea pe nicăieri.

— Lazăr aduce cu tine. Nu e de mirare că nu vrei ca Rudolf să primească tripticul. I-am întins lui Matthew jambierele. Bosch a ştiut probabil şi el că eşti vampir.

— Jeroen, sau Hieronymus cum îl ştii tu, a văzut ceva ce n-ar fi trebuit, spuse Matthew înnegurat. Eu n-am ştiut că mă văzuse hrănindu-mă până când n-am dat cu ochii de schiţele lui în care apăream eu şi o fiinţă cu sânge cald. Din ziua aceea, el a crezut că toate creaturile au o natură dublă, în parte umană şi în parte animală.

— Iar uneori în parte vegetală, am spus, studiind o femeie goală cu o căpşună în loc de cap şi cireşe în loc de mâini, care fugea de un diavol înarmat cu o furcă şi purtând o barză pe post de pălărie.

Matthew scoase un uşor sunet amuzat.

— Rudolf ştie că eşti vampir, aşa cum ştiu Elisabeta şi Bosch?

Eram din ce în ce mai îngrijorată de numărul mare de oameni care îi cunoşteau secretul.

— Da. Împăratul ştie şi că sunt membru al Congregaţiei. Îşi răsuci într-un nod jambierele roşu aprins. Mulţumesc că mi-ai găsit astea.

— Spune-mi acum dacă obişnuieşti să-ţi rătăceşti cheile de la maşină, pentru că n-o să suport genul ăsta de panică în fiecare dimineaţă când tu te pregăteşti să pleci la muncă.

Mi-am strecurat braţele în jurul taliei lui şi mi-am lipit obrazul de inima lui. Bătăile lente şi monotone mă linişteau întotdeauna.

— Ce-o să faci, o să divorţezi de mine?

Matthew îmi răspunse la îmbrăţişare, odihnindu-şi capul peste al meu astfel încât să ne potrivim perfect unul lângă

altul.

— Mi-ai promis că vampirii nu divorţează. L-am strâns în braţe. O să arăţi ca un personaj de desene animate dacă îţi pui şosetele alea roşii. În locul tău, eu aş rămâne la negru. Oricum o să ieşi în evidenţă.

— Vrăjitoareo! spuse Matthew şi îmi dădu drumul cu un sărut.

O luă în susul dealului spre castel. Purta până la urmă o pereche de jambiere sobre de culoare neagră şi ducea cu sine un lung mesaj complicat (parţial în versuri) prin care îi oferea lui Rudolf o minunată carte pentru colecţiile lui. Patru ore mai târziu coborî cu mâna goală, după ce-i predase biletul unui lacheu imperial. Nu primise nicio audienţă la suveran, ci fusese ţinut să aştepte laolaltă cu toţi ceilalţi ambasadori care solicitau o întrevedere.

— M-am simţit ca într-un camion pentru vite împreună cu toate trupurile alea calde îngrămădite unul lângă altul. Am încercat să merg într-un loc cu aer curat, ca să răsuflu, dar camerele din apropiere erau pline de vrăjitoare.

— Vrăjitoare?

M-am dat jos de pe masa pe care o foloseam ca să pun sabia lui Matthew la loc sigur pe dulapul cu rufărie, în aşteptarea sosirii lui Jack.

— Zeci de vrăjitoare, spuse Matthew. Se plângeau de ce s-a întâmplat în Germania. Unde-i Gallowglass?

— Nepotul tău cumpără ouă şi ne caută o slujnică şi o bucătăreasă.

Françoise refuzase categoric să se alăture expediţiei noastre în Europa Centrală, pe care o considera tărâmul fără de Dumnezeu al luteranilor. Acum se întorsese la Old Lodge, unde îl răsfăţa pe Charles. Gallowglass îmi servea drept paj şi salahor până la sosirea celorlalţi. Vorbea excelent germana şi spaniola, ceea ce-l făcea indispensabil când venea vorba despre aprovizionarea gospodăriei.

— Spune-mi mai multe despre vrăjitoare.

— Oraşul e un adăpost pentru orice fiinţă supranaturală din Europa Centrală care se teme pentru siguranţa ei, indiferent că e demon, vampir sau vrăjitoare. Însă

vrăjitoarele sunt deosebit de bine primite la curtea lui Rudolf, deoarece el râvneşte la cunoştinţele lor. Şi la puterile lor.

— Interesant, am spus. Imediat ce am început să-mi pun întrebări despre identităţile lor, un şir de chipuri s-a arătat celui de-al treilea ochi al meu. Cine e vrăjitorul cu barbă roşcată? Dar vrăjitoarea cu un ochi albastru şi unul verde?

— N-o să rămânem aici îndeajuns de mult pentru ca identităţile lor să conteze, răspunse Matthew pe un ton sumbru, în vreme ce se îndrepta către uşă.

După ce-şi terminase treburile pentru Elisabeta din acea zi, se pregătea să meargă acum dincolo de râu, în oraşul vechi din Praga, în numele Congregaţiei.

— Ne vedem înainte să se întunece. Rămâi aici până se întoarce Gallowglass! Nu vreau să te rătăceşti.

Mai precis, nu voia să dau peste vreo vrăjitoare.

Gallowglass se întoarse pe Sporrengasse cu două vampiriţe şi un covrig. Mi-l dărui pe cel din urmă, apoi mi le prezentă pe noile servitoare.

Karolina (bucătăreasa) şi Tereza (slujnica) făceau parte dintr-un numeros clan de vampiri din Boemia, dedicat slujirii aristocraţilor şi vizitatorilor străini importanţi. Asemenea angajaţilor familiei de Clairmont, vampirii aceştia îşi câştigaseră reputaţia – şi un salariu neobişnuit de mare – datorită longevităţii supranaturale şi loialităţii lor extraordinare. Putuserăm să cumpărăm de asemenea discreţia bătrânului şef al clanului, cel care le luase pe femei din casa ambasadorului papal. Acesta consimţise cu amabilitate, în semn de respect faţă de membrii familiei de Clairmont. La urma urmei, ei contribuiseră la falsificarea ultimelor alegeri papale, iar el ştia cine îi făcuse viaţa uşoară. Pe mine mă interesa faptul că bucătăreasa Karolina ştia să facă omlete.

După ce gospodăria ne fu cât de cât pusă la punct, Matthew urca în fiecare dimineaţă dealul spre castel, în vreme ce eu despachetam, făceam cunoştinţă cu vecinii din cartierul de sub zidurile castelului, numit Mala Strana, şi îi aşteptam pe cei ai casei care încă lipseau. Îmi era dor

de veselia lui Annie şi de felul ei naiv în care privea lumea, dar şi de inepuizabilul talent al lui Jack de a da de bucluc. Strada noastră şerpuitoare era plină de copii de toate vârstele şi naţionalităţile, de vreme ce majoritatea ambasadorilor locuiau aici. Se dovedi că Matthew nu era singurul străin din Praga pe care împăratul îl ţinea la distanţă. Fiecare persoană cu care făceam cunoştinţă îl regala pe Gallowglass cu poveşti despre cum îi dăduse Rudolf peste nas vreunui personaj important doar pentru a petrece ore întregi în compania unui anticar din Italia sau a unui umil miner din Saxonia.

Era sfârşitul amiezii în prima zi de primăvară, iar casa se umplea cu miresme domestice de porc şi găluşte, când un copil de opt ani se năpusti asupra mea.

— Doamnă Roydon! strigă de bucurie Jack, cu faţa îngropată în corsajul pe care îl purtam şi mâinile înfăşurate strâns în jurul meu. Ştiaţi că Praga reprezintă, de fapt, patru oraşe într-unul singur? Londra e doar un oraş. Şi există un castel şi un râu. Mâine, Pierre o să-mi arate moara.

— Bună, Jack! am spus eu, mângâindu-l pe păr.

Chiar şi pe durata obositoarei călătorii în frig până în Praga, băiatul reuşise să mai crească în înălţime. Pierre îl îndopase probabil cu mâncare. Mi-am ridicat privirea şi le-am zâmbit lui Annie şi credinciosul slujitor.

— Matthew se va bucura tare mult că aţi ajuns. V-a dus dorul.

— Şi nouă ne-a fost dor de el, spuse Jack, lăsându-şi capul pe spate pentru a se uita la mine.

Avea cearcăne întunecate sub ochi şi, deşi crescuse, părea tras la faţă.

— Ai fost bolnav? l-am întrebat, pipăindu-i fruntea.

Răcelile se puteau dovedi mortale într-un asemenea climat dur, iar în Oraşul Vechi se vorbea despre o epidemie urâtă pe care Matthew o punea pe seama unui virus gripal.

— A avut ceva probleme cu somnul, spuse Pierre liniştit.

Îmi dădeam seama din tonul lui serios că povestea nu se

oprea aici, însă mai putea aştepta.

— Ei bine, o să dormi la noapte. O uriaşă saltea umplută cu pene te aşteaptă în camera ta. Du-te cu Tereza, Jack! Ea o să-ţi arate unde îţi sunt lucrurile şi o să te spele înainte de cină.

În interesul bunei-cuviinţe specifice vampirilor, fiinţele cu sânge cald aveau să doarmă în preajma mea şi a lui Matthew, la etajul al doilea, de vreme ce arhitectura îngustă a casei permitea la parter doar o sufragerie şi o bucătărie. Asta însemna că primul nivel era dedicat încăperilor formale în care aveau să fie primiţi oaspeţii. Restul vampirilor din gospodărie îşi revendicaseră impunătorul etaj al treilea, cu priveliştile lui întinse şi ferestrele ce puteau fi deschise în calea fenomenelor naturii.

— Domnul Roydon! chiui Jack, repezindu-se la uşă şi trăgând de ea înainte ca Tereza să-l poată opri.

Era un mister cum de reuşise să-l observe pe Matthew, date fiind întunericul tot mai puternic şi lâna de culoarea ardeziei cu care Matthew alesese să se îmbrace din cap până în picioare.

— Uşurel! spuse Matthew, prinzându-l pe Jack înainte ca acesta să se izbească de picioarele-i solide de vampir.

Gallowglass înşfăcă pălăria băiatului când trecu pe lângă el şi îi ciufuli părul.

— Aproape că am îngheţat. În râu. Iar sania s-a răsturnat o dată, dar câinele n-a păţit nimic. Am mâncat mistreţ fript. Iar Annie şi-a prins fusta în roata de la căruţă şi a fost cât pe ce să cadă. Jack nu ştia cum să povestească mai repede toate detaliile călătoriei. Am văzut o stea în flăcări. Nu era foarte mare, dar Pierre mi-a spus că ar trebui să-i vorbesc despre ea domnului Harriot când o să ne întoarcem acasă. Am făcut şi un desen pentru el.

Jack îşi băgă mâna în pieptarul murdar şi scoase de acolo o bucată de hârtie la fel de murdară, pe care i-o înfăţişă lui Matthew cu respectul acordat în mod normal unei relicve sfinte.

— E chiar bine, spuse soţul meu, cercetând desenul cu

grija cuvenită. Îmi place cum ai reprezentat curbura cozii. Şi ai pus alte stele în jurul ei. E un lucru înţelept, Jack. Domnul Harriot va fi mulţumit de spiritul tău de observaţie.

Jack se înroşi.

— Asta a fost ultima mea bucată de hârtie. Se vinde hârtie la Praga?

Pe când eram la Londra, Matthew îşi făcuse un obicei din a umple în fiecare dimineaţă buzunarele lui Jack cu bucăţi de hârtie. Cum reuşea copilul să le consume atât de repede era o chestiune demnă de o discuţie.

— Oraşul e plin de aşa ceva, spuse Matthew. Pierre o să te ducă mâine la un magazin din Mala Strana.

După o asemenea promisiune, ne-a fost greu să-i ducem pe copii sus, însă Tereza a dovedit că posedă amestecul exact de blândeţe şi hotărâre necesar pentru a duce sarcina la bun sfârşit. Astfel noi, cei patru adulţi, am avut posibilitatea să discutăm liber.

— Jack a fost bolnav? îl întrebă Matthew pe Pierre.

— Nu, milord. De când s-a despărţit de dumneavoastră, a avut somnul agitat. Slujitorul şovăi. Cred că îl bântuie relele din trecut.

Fruntea lui Matthew se mai netezi, dar încă părea îngrijorat.

— Şi altfel, călătoria a fost aşa cum te-ai aşteptat?

Ăsta era un mod evaziv de a-l întreba dacă fuseseră atacaţi de bandiţi sau necăjiţi de fiinţe supranaturale ori neobişnuite.

— A fost lungă şi rece, spuse Pierre pe un ton neutru, iar copiilor le-a fost mereu foame.

Gallowglass izbucni în hohote de râs.

— Nu sună rău.

— Şi dumneavoastră, milord? Pierre îi aruncă o privire tainică lui Matthew. Praga e aşa cum v-aţi aşteptat?

— Rudolf nu m-a primit. Umblă zvonul că Edward Kelley s-ar afla în încăperile cele mai de sus din Turnul Prafului de Puşcă, unde aruncă în aer alambicuri şi Dumnezeu mai ştie ce altceva, răspunse soţul meu.

— Şi Oraşul Vechi? întrebă Pierre cu delicateţe.

— În mare parte a rămas aşa cum a fost întotdeauna, răspunse Matthew pe un ton vioi şi degajat, semn sigur că ceva îl îngrijora. Câtă vreme ignori bârfele care vin din cartierul evreiesc. Unul dintre vrăjitorii lor ar fi plămădit o creatură din lut care umblă noaptea pe străzi. Gallowglass se uită cu inocenţă la unchiul său. Dincolo de asta, locul e practic neschimbat de ultima oară când am fost aici pentru a-l ajuta pe împăratul Ferdinand să apere oraşul, în 1547.

— Mulţumesc, Gallowglass, spuse Matthew cu răceala vântului ce sufla peste râu.

Cu siguranţă era nevoie de mai mult decât o vrajă oarecare pentru a crea o fiinţă din noroi şi a o pune în mişcare. Un asemenea zvon putea să însemne un singur lucru: undeva în Praga locuia o ţesătoare ca mine, care putea să se mişte între lumea celor vii şi a celor morţi. Dar nu fusese nevoie să-l silesc pe Matthew să-mi dezvăluie secretul. Nepotul lui mi-o luase înainte.

— Doar nu credeai că poţi să-i ascunzi mătuşii veştile despre creatura asta de lut, nu? Gallowglass clătină din cap amuzat. Nu petreci destulă vreme prin piaţă. Femeile din Mala Strana ştiu tot, inclusiv ce a mâncat împăratul la micul dejun şi faptul că a refuzat să te primească.

Matthew îşi trecu degetele peste lemnul pictat al tripticului şi oftă.

— Va trebui să duci tripticul ăsta la palat, Pierre.

— Dar e decoraţiunea pentru altar de la Sept-Tours! protestă Pierre. Împăratul e celebru pentru firea lui precaută. Cu siguranţă, e doar o chestiune de timp până ce o să vă primească.

— Timpul e o marfă de care nu dispunem. Iar familia de Clairmont are o grămadă de decoraţiuni pentru altar, spuse Matthew cu mâhnire. Lasă-mă să-i scriu un mesaj împăratului, apoi poţi pleca.

La scurt timp după aceea, soţul meu îl trimise pe Pierre cu tabloul. Servitorul se întoarse la fel ca Matthew, cu mâna goală, fără niciun fel de asigurări cu privire la vreo viitoare întrevedere.

De jur împrejurul meu, firele ce legau lumile se strângeau şi se mişcau într-o ţesătură al cărei model era prea mare pentru ca eu să-l percep sau să-l înţeleg. Dar ceva stătea să se întâmple în Praga. Aşa simţeam.

În noaptea aceea m-au trezit nişte voci blânde venite din camera de lângă dormitorul nostru. Matthew nu era lângă mine, citind, ca atunci când adormisem. Am lipăit până la uşă ca să văd cine era cu el.

— Spune-mi ce se întâmplă când întunec o parte a feţei monstrului.

Mâna lui Matthew se mişcă iute peste uriaşa coală de hârtie din faţa lui.

— Îl face să pară mai îndepărtat! şopti Jack, uimit de transformare.

— Încearcă şi tu! spuse soţul meu, întinzându-i băiatului condeiul său.

Copilul apucă foarte concentrat instrumentul şi scoase uşor limba. Matthew îi masă spatele cu mâna, relaxând muşchii încordaţi ce înconjurau silueta zveltă a băiatului. Jack nu stătea chiar pe genunchii lui, dar se sprijinea de trupul masiv al vampirului care părea să-i dea un sentiment de siguranţă.

— Atâţia monştri! murmură Matthew, întâlnindu-mi privirea.

— Vreţi să-i desenaţi şi pe ai dumneavoastră? Jack împinse puţin hârtia în direcţia soţului meu. Atunci aţi putea dormi şi dumneavoastră.

— Monştrii tăi i-au speriat pe ai mei, răspunse Matthew cu o mină serioasă, îndreptându-şi din nou atenţia asupra copilului.

Mă durea sufletul pentru băiat. Îndurase multe în scurta şi greaua lui viaţă.

Matthew se uită iar în ochii mei şi îmi arătă cu o scurtă mişcare a capului că totul era în regulă. I-am trimis un sărut şi m-am întors în cuibul cald, căptuşit cu pene, al patului nostru.

A doua zi am primit un mesaj din partea împăratului.

Era sigilat cu ceară groasă şi panglici.

— Tabloul a funcţionat, milord, spuse Pierre pe un ton de scuză.

— Mi se pare normal. Îmi plăcea la nebunie decoraţiunea aia pentru altar. Acum o să-mi fie al naibii de greu să pun iar mâna pe ea, spuse Matthew, lăsându-se pe spătarul scaunului său.

Lemnul trosni în semn de protest. Soţul meu întinse mâna către misivă. Scrisul avea un aspect elaborat, cu atâtea bucle şi înfloriturі, încât literele erau practic de nerecunoscut.

— De ce e atât de ornat scrisul? m-am întrebat.

— Hoefnagelii au sosit de la Viena şi n-au cu ce să-şi ocupe timpul. Din punctul de vedere al Maiestăţii Sale, cu cât scrisul e mai împopoţonat, cu atât mai bine, răspunse criptic Pierre.

— Trebuie să mă duc la Rudolf în după-amiaza asta, spuse Matthew cu un zâmbet satisfăcut, împăturind mesajul. Tata va fi mulţumit. Mi-a mai trimis şi nişte bani, şi nişte bijuterii, dar se pare că neamul de Clairmont a scăpat ieftin de data asta.

Pierre îi întinse un alt răvaş, mai mic, pe care adresa era trecută cu un scris mai simplu.

— Împăratul a adăugat un post scriptum. Cu mâna lui.

M-am uitat peste umărul lui Matthew în vreme ce-l citea.

— *Bringen das Buch. Und die Hexe.*

În partea de jos a foii stătea semnătura înflorită a împăratului, cu „R“-ul ei elaborat, cu literele „d“ şi „l“ buclate, urmate de un dublu „f” ’.

Germana mea era cam ruginită, însă mesajul îmi părea clar: „Adu cartea! Şi vrăjitoarea.“

— Am vorbit prea repede, bombăni Matthew.

— Eu ţi-am zis să-l momeşti cu uriaşa pictură pe pânză a lui Venus, făcută de Tiţian, cea pe care tata i-a luat-o de pe cap regelui Filip atunci când soţia acestuia s-a arătat nemulţumită de ea, observă Gallowglass. Ca şi unchiului său, lui Rudolf i-au plăcut mereu prea mult roşcatele. Şi picturile obraznice.

— Şi vrăjitoarele, murmură soţul meu. Aruncă scrisoarea pe masă. N-a fost ademenit de tablou, ci de Diana. Poate că ar trebui să-i refuz invitaţia.

— Aia e o poruncă, unchiule.

Gallowglass îşi lăsă sprâncenele în jos.

— Iar Rudolf are *Ashmole 782,* am spus. Cartea n-o să apară pur şi simplu în faţa celor trei corbi de pe Sporrengasse. Va trebui s-o găsim.

— Ne faci corbi, mătuşă? spuse Gallowglass, prefăcându-se ofensat.

— Vorbesc despre emblema de pe casă, mocofan ce eşti!

Ca oricare altă locuinţă de pe stradă, şi a noastră avea deasupra uşii un simbol în locul unui număr. După ce, la jumătatea secolului, cartierul fusese cuprins de un incendiu, bunicul împăratului insistase să se găsească o cale de a deosebi clădirile, în afara popularelor decoraţiuni de tip sgraffito scrijelite în tencuială.

Gallowglass râmji.

— Ştiam foarte bine despre ce vorbeşti. Dar îmi place să te văd cum începi să luceşti toată când ţi se activează aura.

Pufnind, mi-am tras în jurul meu vraja de deghizare, diminuând strălucirea până la un nivel mai acceptabil, mai uman.

— În plus, continuă scoţianul, printre ai mei e un mare compliment să fii legat de un corb. Eu voi fi Muninn, iar lui Matthew o să-i spunem Huginn. Pe tine o să te cheme Göndul, mătuşă. Ai fi o walkirie de toată frumuseţea.

— Despre ce vorbeşte? l-am întrebat buimăcită pe soţul meu.

— Despre corbii lui Odin[137]. Şi despre fiicele lui.

— Ah! Mulţumesc, Gallowglass! am spus stânjenită.

Nu putea fi un lucru rău să te asemuiască cineva cu fiica unui zeu.

— Chiar dacă acea carte a lui Rudolf e *Ashmole 782,* nu suntem siguri că ea conţine răspunsuri la întrebările noastre.

[137] În mitologia scandinavă, zeu suprem, divinitatea războiului şi a morţii, dar şi a magiei şi a inspiraţiei poetice (n.tr.)

Pe Matthew încă îl îngrijora experienţa pe care o avuseserăm cu manuscrisul Voynich.

— Istoricii nu ştiu niciodată dacă un text o să le ofere răspunsuri, însă, chiar dacă n-o va face, tot vom avea drept rezultat nişte întrebări mai bune, am răspuns.

— Ai punctat bine. Buzele lui Matthew se curbară. Dat fiind că eu nu pot intra să văd biblioteca împăratului fără tine, iar tu nu vrei să pleci din Praga fără carte, n-avem încotro. O să mergem amândoi la palat.

— Ai căzut în groapa pe care singur ai săpat-o, unchiule, spuse Gallowglass cu veselie.

Apoi îmi făcu semn cu ochiul.

Comparat cu vizita noastră la palatul Richmond, drumul până în capătul străzii pentru a-l întâlni pe împărat mai că semăna cu o fugă în vecini pentru a împrumuta o cană de zahăr, deşi cerea o ţinută mai formală. Amanta ambasadorului papal, care era cam de statura mea, şi garderoba ei, îmi oferiseră o rochie potrivit de luxoasă şi circumspectă pentru nevasta unui demnitar englez. Sau pentru o de Clairmont, după cum adăugase ea în grabă. Îmi plăcea la nebunie felul în care se îmbrăcau femeile avute din Praga: rochii simple cu gulere înalte, fuste în formă de clopot, haine brodate cu mâneci lungi, tivite cu blană. Micile gulere plisate pe care le purtau reprezentau o bine-venită barieră suplimentară între mine şi furia naturii.

Matthew renunţase bucuros la visurile lui de a purta jambiere roşii în favoarea obişnuitelor sale haine în nuanţe de gri şi negru, accentuate de un verde-închis, cea mai atrăgătoare nuanţă pe care o văzusem vreodată la el. În după-amiaza aceea oferea pete de culoare ce se iveau prin despicăturile pantalonilor bufanţi şi prin căptuşeala iţită în jurul gulerului descheiat al hainei.

— Arăţi splendid, i-am spus după ce l-am inspectat.

— Iar tu arăţi ca o adevărată aristocrată din Boemia, răspunse el, sărutându-mă pe obraz.

— Acum putem pleca? întrebă Jack, nemaigăsindu-şi locul de nerăbdare.

Cineva îi găsise o livrea neagră cu argintiu, apoi îi pusese o cruce şi o semilună pe mânecă.

— Aşadar mergem drept familia de Clairmont, nu Roydon, am rostit încet.

— Nu. Suntem Matthew şi Diana Roydon, replică soţul meu. Călătorim doar cu servitorii familiei de Clairmont.

— Asta ar trebui să-i zăpăcească pe toţi, am comentat în vreme ce ieşeam din faţă.

— Exact, spuse Matthew cu un zâmbet.

Dacă am fi mers ca nişte cetăţeni oarecare, am fi urcat pe noile trepte ale palatului prinse de metereze, care ofereau o cale de acces sigură pentru pietoni. Dar noi am urcat călare pe Sporrengasse, aşa cum îi stătea bine unui reprezentant al reginei Angliei. Asta îmi dădu ocazia să observ pe îndelete casele cu fundaţiile lor piezişe, sgraffitoul colorat şi însemnele pictate. Am trecut pe lângă locuinţa Leului Roşu, a Stelei Aurii, a Lebedei şi a celor Două Lebede. Ajunşi în vârful dealului, am făcut un viraj strâmt spre un cartier plin de conace ale aristocraţilor şi curtenilor, numit Hradčany.

Nu era prima oară când dădeam cu ochii de castel, căci îl zărisem înălţându-se deasupra împrejurimilor atunci când intraserăm în Praga şi îi puteam zări meterezele de la ferestrele noastre. Însă niciodată nu mă apropiasem atât de mult ca acum. De aproape, castelul era chiar mai mare şi mai întins decât îmi păruse de la distanţă. Arăta ca un oraş complet separat, plin de negustori şi industriaşi. Drept în faţă se aflau foişoarele gotice ale catedralei Sfântul Vitus, cu turnuri rotunde ce punctau zidurile. Deşi construite pentru apărare, acum turnurile adăposteau ateliere pentru sutele de artizani ce-şi găsiseră adăpost la curtea lui Rudolf.

Gărzile palatului ne lăsară să intrăm pe poarta vestică, într-o curte împrejmuită. După ce Pierre şi Jack preluară caii, escortele noastre înarmate se îndreptară spre un şir de construcţii cuibărite lângă zidurile castelului. Fuseseră ridicate relativ recent, iar pietrele încă aveau margini tăioase şi scânteiau. Arătau ca nişte clădiri de birouri, însă

dincolo de ele puteam vedea acoperişuri înalte şi lucrări în piatră caracteristice epocii medievale.

— Ce se întâmplă acum? i-am şoptit lui Matthew. De ce nu intrăm în palat?

— Pentru că acolo nu e nimeni important, spuse Gallowglass.

Ţinea manuscrisul Voynich în braţe, ocrotit într-o învelitoare din piele şi legat cu şnururi, pentru a împiedica să se strice paginile din pricina vremii umede.

— Lui Rudolf, vechiul palat regal i se pare întunecos şi plin de curenţi, explică Matthew, ajutându-mă să păşesc pe pavajul alunecos. Noul lui palat e orientat către sud şi dă spre o grădină privată. Aici e cât mai departe cu putinţă de catedrală. Şi de preoţi.

Holurile reşedinţei erau aglomerate, iar oamenii alergau încoace şi încolo, strigând în germană, cehă, spaniolă şi latină, în funcţie de zona imperiului din care proveneau. Cu cât ne apropiam mai mult de împărat, cu atât activitatea devenea mai frenetică. Am trecut pe lângă o încăpere plină cu oameni care se certau pe marginea unor desene arhitecturale. O altă cameră găzduia o dezbatere aprinsă despre meritele unui elaborat castron din aur şi piatră, făcut să semene cu o scoică, în cele din urmă, gărzile ne introduseră într-un salon confortabil cu scaune greoaie, o sobă înclinată ce răspândea destul de multă căldură şi doi bărbaţi adânciţi în discuţie. Se întoarseră către noi.

— Bună ziua, prieten drag! spuse în engleză un bărbat plăcut, în vârstă de aproximativ şaizeci de ani, şi îl privi radios pe Matthew.

— Tadeáš! Soţul meu îi strânse braţul cu căldură. Arăţi bine.

— Iar tu arăţi tânăr.

Ochii bărbatului sclipiră. Privirea lui nu-mi stârni nicio reacţie pe piele.

— Şi iat-o pe femeia despre care vorbeşte toată lumea!

Eu sunt Tadeáš Hájek[138].

Omul făcu o plecăciune, iar eu i-am răspuns cu o reverenţă.

Un gentleman cu piele măslinie şi păr aproape la fel de negru ca al lui Matthew se îndreptă către noi.

— Domnule Strada, bună ziua! spuse soţul meu, înclinându-se.

Pe acest bărbat nu se bucura la fel de mult să-l vadă ca pe primul.

— E cu adevărat vrăjitoare? Strada mă cercetă cu interes. Dacă da, atunci surorii mele Katharina i-ar plăcea s-o cunoască. E gravidă, iar sarcina îi face probleme.

— Cu siguranţă, Tadeáš, medicul regal, e mai potrivit să se ocupe de naşterea copilului împăratului, spuse Matthew. Sau situaţia surorii dumneavoastră s-a schimbat?

— Împăratul încă o preţuieşte pe sora mea[139], răspunse Strada cu răceală. Fie şi numai pentru asta, capriciile ei ar trebui răbdate.

— Te-ai întâlnit cu Joris? De când Maiestatea Sa a deschis tripticul primit de la tine, nu mai vorbeşte despre altceva, spuse Tadeáš, schimbând subiectul.

— Nu încă, nu. Matthew îşi îndreptă privirea către uşă. Împăratul e aici?

— Da. Se uită la un nou tablou al maestrului Spranger[140]. E foarte mare şi… ăăă, detaliat.

— O altă imagine a lui Venus, spuse Strada, pufnind.

— Această Venus seamănă oarecum cu sora dumneavoastră, domnule.

Hájek zâmbi.

---

[138] Tadeáš Hájek (1525-1600), medic, astronom şi astrolog ceh, doctorul personal al lui Rudolf al II-lea (n.red.)

[139] Ottavio Strada (1550-1610) a fost anticarul lui Rudolf al II-lea. Fiica, nu sora sa, Katharina (1579-1629), era concubina împăratului, căruia i-a născut mai mulţi copii. (n.red.)

[140] Bartolomeu Spranger (1546-1611), pictor manierist flamand. Din 1581, pictorul de curte al lui Rudolf al II-lea, pentru care a realizat numeroase nuduri. (n.red.)

— *Ist das Matthäus höre ich?*[141] întrebă o voce nazală venită din capătul îndepărtat al camerei.

Toţi se întoarseră şi făcură plecăciuni adânci. Am făcut o reverenţă automată. Urmărirea conversaţiei avea să se dovedească o provocare. Mă aşteptasem ca Rudolf să vorbească în latină, nu în germană.

— *Und Sie das Buch und die Hexe gebracht, ich verstehe. Und die norwegische Wolf.*[142]

Rudolf era un bărbat scund, cu o bărbie disproporţionat de lungă şi maxilarul de jos împins în faţă. Buzele pline şi cărnoase ale dinastiei de Habsburg îi exagerau proeminenţa jumătăţii inferioare a feţei, cu toate că aceasta era într-o oarecare măsură echilibrată de ochii exoftalmici, deschişi la culoare, şi de nasul gros, turtit. Anii de trai bun şi băuturi fine îi dăduseră o siluetă rotofeie, însă picioarele îi rămăseseră subţiri şi lungi. Tropăi spre noi încălţat în nişte pantofi roşii, cu peceţi din aur.

— V-am adus-o pe soţia mea, Maiestate, aşa cum mi-aţi poruncit, spuse Matthew, accentuând uşor cuvântul „soţia“.

Gallowglass traduse engleza lui Matthew într-o germană perfectă, de parcă soţul meu n-ar fi cunoscut limba. Eu ştiam că o vorbea după ce călătorisem cu el într-o sanie de la Hamburg la Wittenberg, apoi la Praga.

— *Ysu talento para los juegos también*[143]*,* spuse Rudolf, trecând fără niciun efort la spaniolă[144], ca şi cum aşa l-ar fi putut convinge pe Matthew să discute cu el fără mijlocitori.

Împăratul mă cercetă lent, stăruind asupra curbelor trupului meu cu o migală care mă făcu să tânjesc după un duş.

— *Es una lástima que se casó en absoluto, pero aún más*

[141] Matthew e deja aici? (în limba germană în original) (n. red.)

[142] Şi văd că a adus cartea şi pe vrăjitoare. Şi lupul norvegian. (în limba germană în original) (n. red.)

[143] Şi talentul la jocuri (în limba spaniolă în original) (n.tr.)

[144] Rudolf îşi petrecuse copilăria la curtea unchiului său, Filip al II-lea al Spaniei, (n.red.)

lamentable que ella está casada con usted[145]

— Regretabil, Maiestate, spuse Matthew cu asprime, ţinându-se cu hotărâre de limba engleză. Dar vă asigur că suntem căsătoriţi după toate regulile. Tatăl meu a insistat în privinţa asta. La fel şi doamna.

Remarca îl făcu pe Rudolf să mă cerceteze cu şi mai mult interes. Gallowglass se îndură de mine şi trânti cartea pe masă.

— *Das Buch.*[146]

Asta le atrase atenţia tuturor. Strada o dezveli, în vreme ce Hájek şi Rudolf îşi dădeau cu părerea cât de minunată s-ar putea dovedi această adăugire la biblioteca imperială. Însă, când volumul fu scos la vedere, aerul încăperii se îngreună de dezamăgire.

— Ce fel de glumă e asta? se răsti Rudolf în germană.

— Nu sunt sigur că înţeleg ce vrea să spună Maiestatea Voastră, replică Matthew şi aşteptă ca prietenul lui să traducă.

— Vreau să spun că ştiu deja despre această carte, izbucni Rudolf.

— Lucrul acesta nu mă miră, Maiestate, de vreme ce dumneavoastră i-aţi dat-o lui John Dee. Mi s-a spus că din greşeală.

Matthew făcu o plecăciune.

— Împăratul nu face greşeli! spuse Strada, împingând dezgustat cartea la o parte.

— Toţi facem greşeli, *signor* Strada, spuse Hájek cu blândeţe. Totuşi, sunt sigur că există o altă explicaţie a faptului că această carte i-a fost înapoiată împăratului. Poate că domnul Dee i-a descoperit secretele.

— Nu conţine decât desene copilăreşti, replică Strada.

— De aceea şi-a găsit această carte cu desene drumul spre bagajele lui John Dee? Aţi sperat că el va reuşi să înţeleagă ceea ce dumneavoastră nu aţi putut? Cuvintele lui Matthew avură un efect advers asupra lui Strada, care

[145] E păcat că s-a căsătorit în general, dar e şi mai regretabil că s-a căsătorit cu dumneata (în limba spaniolă în original) (n.tr.)

[146] Cartea (în limba germană în original) (n. red.)

se făcu vânăt. Poate că dumneavoastră aţi împrumutat cartea lui Dee, *signor* Strada, pe cea cu imagini alchimice din biblioteca lui Roger Bacon, în speranţa că vă va ajuta s-o descifraţi pe aceasta. E o variantă mult mai plăcută decât a ne imagina că l-aţi păcălit pe bietul Dee pentru a-i răpi comoara. Bineînţeles, Maiestatea Sa nu se poate să fi ştiut despre asemenea treburi mârşave.

Zâmbetul lui Matthew îţi dădea fiori de gheaţă.

— Iar această carte pe care spui că o am e singura comoară a mea pe care vrei s-o duci înapoi în Anglia? întrebă Rudolf pe un ton tăios. Sau avariţia dumitale se întinde şi asupra laboratoarelor mele?

— Dacă vă referiţi la Edward Kelley, regina are nevoie de o asigurare că el se află aici de bunăvoie. Nimic mai mult, minţi Matthew. Apoi mută conversaţia pe un tărâm mai puţin periculos. Vă place noua voastră decoraţiune pentru altar, Maiestate?

Matthew îi oferea împăratului exact răgazul necesar ca să-şi revină şi să scape cu faţa curată.

— Lucrarea lui Bosch este excepţională. Unchiul meu va fi cât se poate de mâhnit când va afla că am luat-o eu. Rudolf privi în jur. Din păcate, această cameră nu este potrivită pentru expunerea ei. Voiam să i-o arăt ambasadorului Spaniei, însă aici nu te poţi îndepărta îndeajuns de ea pentru a o admira aşa cum se cuvine. E o lucrare de care trebuie să te apropii încet, îngăduind detaliilor să se ivească în mod firesc. Veniţi! Să vedeţi unde am aşezat-o.

Matthew şi Gallowglass se poziţionară astfel încât Rudolf să nu se poată apropia prea mult de mine în vreme ce ieşeam în grup pe uşă şi intram într-o cameră ce semăna cu magazia unui muzeu supraaglomerat, dar cu prea puţin personal. Rafturi şi dulapuri găzduiau atâtea scoici, cărţi şi fosile încât ameninţau să se răstoarne. Pânze uriaşe (inclusiv noua pictură a lui Venus, care nu era doar detaliată, ci de-a dreptul erotică) erau sprijinite de statui din bronz. Era probabil faimosul muzeu de curiozităţi al lui Rudolf, camera lui cu minuni şi miracole.

— Maiestatea Voastră are nevoie de mai mult spaţiu. Sau de mai puţine specimene, comentă Matthew, înhăţând o piesă de porţelan gata să se izbească de podea.

— Întotdeauna se va găsi loc pentru noi comori. Privirea împăratului se opri încă o dată asupra mea. Construiesc încă patru noi camere pentru a le depozita pe toate. Îi puteţi vedea pe oameni la lucru. Arătă pe fereastră către două turnuri şi către clădirea ce începea să le lege de apartamentele împăratului, dar şi de o altă construcţie aflată în partea opusă. Intre timp, Ottavio şi Tadeáš îmi cataloghează colecţiile şi îi instruiesc pe arhitecţi cu privire la cerinţele mele. Nu vreau să mut totul într-o nouă *Kunstkammer*[147] doar pentru ca şi aceasta să devină prea mică.

Rudolf ne conduse printr-o serie de alte depozite, până când ajunserăm în sfârşit la o galerie lungă, cu ferestre de ambele părţi. Era scăldată în lumină, iar după întunericul şi praful din încăperile precedente, intrând în ea te simţeai ca şi cum ai fi luat o gură de aer proaspăt.

Imaginea din mijlocul camerei mă făcu să mă opresc brusc. Decoraţiunea pentru altar a lui Matthew stătea deschisă pe o masă lungă, acoperită cu pâslă groasă de culoare verde. Împăratul avea dreptate: nu puteai aprecia pe deplin culorile atunci când stăteai aproape de lucrare.

— E frumoasă, *dona* Diana. Rudolf profită de surprinderea mea ca să mă ia de mână. Observă cum percepi schimbările la fiecare pas. Numai obiectele vulgare pot fi observate dintr-o singură privire, căci ele nu au niciun mister pe care să-l dezvăluie.

Strada se uită la mine cu o antipatie făţişă, iar Hájek, cu milă. Matthew nu se uita deloc la mine, ci doar la împărat.

— Apropo de asta, Maiestate, aş putea să văd cartea lui Dee?

Figura lui Matthew era nevinovată, însă niciunul dintre cei aflaţi în cameră nu se lăsă vreo clipă înşelat. Lupul ieşise la vânătoare.

— Cine ştie unde se află?

[147] Cameră de curiozități (în limba germană în original) (n. red.)

Rudolf fu nevoit să-mi dea drumul la mână pentru a arăta vag către sălile prin care trecusem.

— *Signor* Strada trebuie să-şi fi neglijat îndatoririle dacă un manuscris atât de preţios nu poate fi găsit atunci când împăratul îl cere, spuse Matthew cu blândeţe.

— Ottavio e foarte ocupat în momentul de faţă cu chestiuni importante! Rudolf îl privi furios pe soţul meu. Iar eu n-am încredere în domnul Dee. Regina dumitale ar trebui să ia seama la falsele lui promisiuni.

— Dar aveţi încredere în Kelley. Poate ştie el unde se află cartea?

Auzind acestea, împăratul căpătă un aer evident stânjenit.

— Nu vreau ca Edward să fie tulburat. E într-o fază foarte delicată a lucrării sale alchimice.

— Praga e fermecătoare, iar Diana a fost trimisă să achiziţioneze nişte obiecte din sticlă cu specific alchimic pentru contesa de Pembroke. Ne vom ocupa de această sarcină până când Sir Edward va putea primi vizitatori. Poate până atunci *signor* Strada va reuşi să vă găsească manuscrisul rătăcit.

— Această contesă de Pembroke este sora eroului reginei, Sir Philip Sidney? întrebă Rudolf interesat, dar, când Matthew deschise gura să răspundă, împăratul îl opri cu un semn al mâinii. Chestiunea o priveşte pe *dona* Diana. O vom lăsa pe ea să răspundă.

— Da, Maiestate, am spus eu în spaniolă.

Pronunţia mea era teribilă. Speram că asta avea să-i mai scadă din interes.

— Fermecător, murmură Rudolf.

„Drace!“

— Foarte bine atunci. *Dona* Diana trebuie să-mi viziteze atelierele. Mă bucur să îndeplinesc dorinţele unei doamne.

Nu era clar la care doamnă se referea.

— Cât despre Kelley şi carte, vom mai vedea. Vom mai vedea. Rudolf se întoarse iar către triptic. Voi vedea, voi tăcea şi voi auzi. Nu aşa sună proverbul?

Capitolul 28

— Aţi văzut vârcolacul, Frau Roydon? E paznicul de vânătoare al împăratului, iar vecina mea Frau Habermel l-a auzit urlând în noapte. Se spune că se hrăneşte cu căprioarele imperiale ce aleargă prin Şanţul Cerbilor.

Frau Huber luă o varză în mâna înmănuşată şi o mirosi bănuitoare. Herr Huber fusese negustor la Steelyard, în Londra, şi, cu toate că ea nu îndrăgea oraşul, vorbea engleza fluent.

— Bah! Nu există niciun vârcolac, zise *signorina* Rossi, întorcându-şi gâtul ei lung şi ciripind peste preţul cepelor. Totuşi, Stefano al meu îmi spune că la palat există mulţi demoni. Episcopii de la catedrală vor să-i exorcizeze, însă împăratul refuză.

Asemenea lui Frau Huber, Rossi petrecuse un timp la Londra. Apoi fusese amanta unui artist italian care voia să le prezinte englezilor manierismul. Acum era amanta altui artist italian care voia să aducă arta tăierii sticlei la Praga.

— Eu n-am văzut nici vârcolaci, nici demoni, le-am mărturisit.

Femeile rămaseră cu gura căscată.

— Dar am văzut unul dintre noile tablouri ale împăratului. Mi-am coborât vocea. O arată pe Venus. Ridicându-se din baie.

Le-am aruncat amândurora nişte priviri cu subînţeles. În absenţa bârfelor despre lumea supranaturală, erau suficiente şi perversităţile regale. Frau Huber se îndreptă.

— Împăratul Rudolf are nevoie de o soţie. O femeie de treabă din Austria, care să-i gătească.

Consimţi să cumpere o varză de la vânzătorul recunoscător, care îi suportase vreme de aproape jumătate de oră criticile la adresa mărfii lui.

— Mai spune-ne despre cornul de unicorn! Cică ar avea

puteri vindecătoare miraculoase.

Era a patra oară în două zile când mi se cerea să confirm minunile aflate printre curiozităţile împăratului. Veştile despre primirea noastră în apartamentele private ale lui Rudolf ne precedaseră întoarcerea la „Trei Corbi“, iar a doua zi de dimineaţă doamnele din Malá Strana mă aşteptau, nerăbdătoare să-mi audă impresiile.

De atunci, apariţia în casa noastră a mesagerilor imperiali, dar şi a servitorilor îmbrăcaţi în livrele trimişi de zeci de aristocraţi din Boemia şi de demnitari străini, le stârnise şi mai tare curiozitatea. Acum, că Matthew fusese primit la curte, steaua lui era suficient de mult înălţată pe cerul imperial pentru ca vechii lui prieteni să fie dispuşi să-i recunoască sosirea. Şi să-i ceară ajutorul. Pierre scoase la iveală registrele contabile, şi curând filiala din Praga a băncii de Clairmont îşi începu activitatea, cu toate că eu vedeam prea puţini bani care intrau în bancă şi un şuvoi neîntrerupt de fonduri care se scurgeau pentru achitarea notelor de plată restante la negustorii din Oraşul Vechi al Pragăi.

— Ai primit un pachet de la împărat, îmi spuse Matthew când m-am întors de la piaţă şi arătă cu pana de scris înspre un sac plin de cocoloaşe. Dacă îl deschizi, Rudolf se va aştepta să-ţi exprimi personal mulţumirea.

— Ce-ar putea fi?

Am pipăit conturul obiectului din interior. Nu era o carte.

— Ceva ce vom regreta că am primit, garantez. Matthew îndesă pana în călimară, provocând o mică erupţie de lichid negru pe suprafaţa biroului. Rudolf e un colecţionar, Diana. Şi nu-l interesează doar dinţii de narval şi bezoarii[148]. Râvneşte la oameni în aceeaşi măsură ca la obiecte, şi e la fel de puţin probabil să renunţe la ei odată ce intră în posesia lui.

— De pildă, Kelley, am spus, slăbind legăturile sacului.

[148] Concreţiuni calculoase formate din resturi vegetale sau din păr, aflate în tubul digestiv al unor patrupede. În trecut se credea că au proprietăţi magice. (n.tr.)

Dar eu nu sunt de vânzare.

— Toţi suntem de vânzare. Matthew făcu ochii mari. Doamne Dumnezeule!

Între noi se înălţa o statuie din aur şi argint, înaltă de şaizeci de centimetri, reprezentând-o pe zeiţa Diana goală, „îmbrăcată” doar cu tolba cu săgeţi şi călărind pe o parte pe spinarea unui cerb, cu gleznele modest încrucişate. La picioarele ei stăteau doi câini de vânătoare.

Gallowglass fluieră.

— Ei bine, aş spune că în cazul acesta împăratul şi-a făcut cunoscute dorinţele.

Dar eu eram prea ocupată cu studierea statuii ca să-i dau prea multă atenţie. O cheie micuţă era vârâtă la baza obiectului. Am răsucit-o, iar cerbul o luă la pas pe podea.

— Uite, Matthew! Ai văzut?

— Nu eşti în pericol să pierzi atenţia unchiului, mă asigură Gallowglass.

Era adevărat. Matthew se uita furios la statuie.

— Uşurel, tinere Jack!

Gallowglass îl prinse de guler pe băiatul care se repezise în cameră. Însă micuţul era hoţ profesionist, iar asemenea tactici de întârziere nu aveau cine ştie ce rezultat atunci când simţea mirosul unui lucru de valoare. Jack se scurse la podea într-o grămadă moale, lăsându-l pe Gallowglass doar cu haina lui în mână, apoi ţâşni după cerb.

— E o jucărie? E pentru mine? De ce doamna nu poartă haine? Nu-i e frig?

Întrebările se revărsau din gura lui într-un şuvoi neîntrerupt. Tereza, interesată de spectacol ca oricare altă femeie din Malá Strana, intră să vadă ce-i cu toată agitaţia. I se tăie răsuflarea la vederea femeii din biroul stăpânului ei şi îi acoperi ochii lui Jack.

Gallowglass se uită atent la sânii statuii.

— Ba da, Jack. Eu aş zice că-i e frig.

Replica îi aduse o palmă după ceafă din partea Terezei, care continua să-l ţină bine pe copilul ce se zbătea.

— E un automat, Jack, spuse Matthew, ridicând obiectul. Capul cerbului sări în sus, lăsând la vedere golul din

interior. E menit să alerge pe masa la care împăratul ia cina. Atunci când cerbul se opreşte, persoana aflată cel mai aproape trebuie să bea din gâtul lui. Ce-ar fi să te duci şi să-i arăţi lui Annie ce face? Aşează cu un pocnet la loc capul animalului şi îi înmânã preţioasa jucărie lui Gallowglass. Apoi îmi aruncă o privire serioasă. Trebuie să discutăm.

Scoţianul îi împinse pe Jack şi pe Tereza afară din cameră, promiţându-le covrigi şi o partidă de patinaj.

— Păşeşti pe un teren periculos, dragostea mea. Matthew îşi trecu degetele prin păr, gest care întotdeauna îl făcea să pară mai chipeş. Am înştiinţat Congregaţia că statutul tău de soţie a mea e o ficţiune convenabilă, născocită pentru a te proteja de acuzaţiile de vrăjitorie şi a împiedica vânătorile de vrăjitoare din Berwick să se extindă în afara Scoţiei.

— Dar prietenii şi confraţii tăi vampiri ştiu că e mai mult de atât, am spus.

Simţul olfactiv al unui vampir nu minţea, iar eu eram învăluită în mireasma unică a lui Matthew.

— Iar vrăjitoarele ştiu că relaţia noastră înseamnă mai mult decât pot ele să vadă cu al treilea ochi.

— Poate, dar Rudolf nu e nici vampir, nici vrăjitor. Împăratul va primi asigurări de la propriile lui contacte din Congregaţie că nu există nicio relaţie între noi. Aşadar, nimic nu-l împiedică să umble după tine. Degetele lui Matthew îşi găsiră drumul spre obrazul meu. Eu nu împart, Diana. Iar dacă Rudolf ar merge prea departe…

— Ţi-ai ţine furia în frâu. I-am acoperit mâna cu a mea. Ştii bine că n-o să-l las pe Sfântul Împărat Roman, sau pe oricine altcineva, să mă seducă. Avem nevoie de *Ashmole 782.* Cui îi pasă dacă Rudolf se holbează la sânii mei?

— Cu holbatul mă descurc. Matthew mă sărută. Mai e ceva ce ar trebui să ştii înainte de a merge să-i mulţumeşti împăratului. De la o vreme, Congregaţia îi tot alimentează lui Rudolf apetitul pentru femei şi curiozităţi, în încercarea de a-i câştiga sprijinul. Dacă suveranul vrea să te aibă şi pune această problemă în faţa celorlalţi opt membri,

hotărârea lor nu va fi în favoarea noastră. Congregaţia te va da pe mâna lui, pentru că nu-şi pot permite ca Praga să cadă pradă unora ca arhiepiscopul de Trier şi prietenii lui iezuiţi. Şi nu vor ca Rudolf să devină un al doilea rege Iacob, însetat de sângele creaturilor supranaturale. Poate că Praga seamănă cu o oază a fiinţelor neomeneşti, dar, ca toate oazele, refugiul pe care îl reprezintă e doar un miraj.

— Înţeleg, am spus.

De ce tot ce-l atingea pe Matthew trebuia să fie atât de încâlcit? Vieţile noastre îmi aminteau de firele înnodate din cutia mea cu vrăji. Indiferent de câte ori le descurcam, curând se încurcau la loc.

Matthew îmi dădu drumul.

— Când te duci la palat, ia-l pe Gallowglass cu tine.

— Tu nu vii?

După câte griji îşi făcea, eram uluită că Matthew mă lăsa să-i scap din ochi.

— Nu. Cu cât Rudolf ne va vedea mai mult împreună, cu atât îi vor spori imaginaţia şi lăcomia. Iar Gallowglass ar putea reuşi să intre cu vorba bună în laboratorul lui Kelley. Nepotul meu e mult mai fermecător decât mine.

Matthew râânji, însă expresia nu-i risipi niciun pic negura din priviri.

Gallowglass insistase că are un plan ce avea să mă ferească de o discuţie privată cu Rudolf, dar care avea să-mi exprime totuşi mulţumirea în mod public. Abia când am auzit clopotele anunţând ora trei, am început să întrevăd ce ar putea implica tertipul lui. Norodul care încerca să intre în Catedrala Sfântul Vitus pe sub bolţile ascuţite ale intrării laterale îmi confirmă bănuielile.

— Ăsta e Sigismund, spuse Gallowglass, aplecându-se aproape de urechea mea.

Zgomotul clopotelor era asurzitor, şi abia dacă l-am auzit. Când m-am uitat zăpăcită spre el, scoţianul arătă în sus, spre zăbrelele aurii ale clopotniţei de alături.

— Sigismund. Clopotul cel mare. Aşa ştii că eşti la Praga.

Catedrala Sfântul Vitus era o clădire gotică exemplară, cu arcurile ei butante şi turnurile ascuţite ca nişte ace. În după-amiaza întunecată de iarnă, aspectul ei era şi mai izbitor. Înăuntru ardeau lumânările, însă, în vastul spaţiu al catedralei, ele nu erau decât nişte împunsături galbene în beznă. Afară, lumina scăzuse atât de mult, încât vitraliile colorate şi frescele pline de viaţă abia dacă destindeau atmosfera apăsătoare. Gallowglass se opri cu grijă sub un suport pentru torţe.

— Scutură-ţi bine vraja de deghizare, sugeră el. Aici e atât de întuneric, încât s-ar putea ca nici Rudolf să nu te vadă.

— Vrei să spui să strălucesc?

I-am aruncat cea mai aspră căutătură de profesoară pedantă de care eram în stare. Singurul lui răspuns fu un rânjet.

Am aşteptat începerea slujbei împreună cu o mulţime amestecată de umili slujitori ai palatului, oficiali regali şi aristocraţi. Unii artizani aveau încă petele şi urmele asociate muncii lor, iar cei mai mulţi păreau epuizaţi. După ce am cercetat mulţimea, am ridicat privirea ca să observ dimensiunile şi stilul catedralei.

— O grămadă de bolţi, am murmurat.

Nervurile acestora erau mult mai complicate decât cele din majoritatea bisericilor engleze.

— Aşa se întâmplă când lui Matthew îi intră o idee în cap, comentă Gallowglass.

— Matthew?

Am rămas cu gura căscată.

— Cu multă vreme în urmă trecea prin Praga, iar Peter Parler, noul arhitect, era mult prea crud pentru o treabă atât de importantă. Dar prima epidemie de ciumă îi omorâse pe cei mai mulţi dintre meşterii zidari, aşa că Parler rămăsese la conducere. Matthew l-a luat sub aripa lui, şi amândoi au luat-o un pic razna. Nu pot spune că am înţeles vreodată ce au încercat el şi tânărul Peter să realizeze, dar construcţia îţi sare în ochi. Stai să vezi ce a făcut cu Sala Mare.

Deschisesem gura să mai pun o întrebare, când peste mulţimea adunată se lăsă tăcerea. Sosise Rudolf. Mi-am lungit gâtul încercând să-l văd.

— Uite-l! murmură Gallowglass, făcând semn cu capul la dreapta lui.

Împăratul intrase în catedrală pe la etajul al doilea, prin pasajul acoperit pe care îl văzusem traversând curtea între palat şi catedrală. Stătea la un balcon decorat cu blazoane colorate care îi celebrau numeroasele titluri şi onoruri. Ca şi tavanul, balconul era susţinut de o boltă neobişnuit de ornată, deşi în cazul acesta ea semăna mai degrabă cu ramurile noduroase ale unui copac. Judecând după puritatea uluitoare a celorlalte nervuri ale catedralei, nu-mi venea să cred că acolo era mâna lui Matthew.

Rudolf îşi ocupă locul cu vedere spre naosul central, în vreme ce mulţimea se pleca şi făcea reverenţe în direcţia lojei regale. Din partea lui, împăratul părea stânjenit de faptul că fusese observat. În camerele lui personale se simţea în largul său printre curteni, însă aici părea timid şi rezervat. Se întoarse pentru a-l asculta pe un însoţitor ce-i şoptea ceva şi atunci dădu cu ochii de mine. Îşi înclină capul cu graţie şi zâmbi. Norodul se întoarse pentru a vedea pe cine alesese împăratul pentru a-i da binecuvântarea.

— Fă o reverenţă! îmi şuieră Gallowglass.

M-am lăsat iar în jos.

Am reuşit să trecem de slujba propriu-zisă fără niciun incident. Am descoperit cu uşurare că nimeni, nici măcar împăratul, nu era aşteptat să se împărtăşească şi că toată ceremonia se sfârşi repede. La un moment dat, Rudolf se furişă discret spre odăile lui, fără îndoială pentru a-şi studia comorile.

Odată plecaţi împăratul şi preotul, naosul se transformă într-un vesel loc de întâlnire. Prietenii din public făceau schimb de veşti şi de bârfe. De la distanţă l-am zărit pe Ottavio Strada adâncit în conversaţie cu un gentleman roşu la faţă, îmbrăcat în haine scumpe de lână. Domnul doctor Hájek era şi el acolo, râzând şi vorbind cu doi tineri

evident îndrăgostiţi unul de celălalt. I-am zâmbit, iar doctorul a făcut o mică plecăciune în direcţia mea. De Strada mă puteam lipsi, dar medicul împăratului îmi plăcea.

— Gallowglass! Tu n-ar trebui să hibernezi în rând cu restul urşilor?

Un bărbat subţire cu ochii adânciţi în orbite se apropie, iar buzele i se răsuciră într-un surâs strâmb. Purta haine simple, dar scumpe, iar inelul de aur de pe deget îi arăta prosperitatea.

— Pe vremea asta ar trebui să hibernăm cu toţii. Îmi pare bine să te văd atât de sănătos, Joris.

Gallowglass îi strânse mâna şi-l bătu pe spate. Ochii bărbatului se bulbucară de lovitură.

— Aş spune şi eu acelaşi lucru despre tine, dar, de vreme ce tu eşti mereu sănătos, o să ne scutesc pe amândoi de politeţuri fără rost.

Omul se întoarse către mine.

— Iar doamna e La Diosa.

— Diana, am spus, înclinându-mă în semn de salut.

— Nu aşa ţi se spune pe aici. Rudolf te numeşte „La Diosa de la Caza“. E varianta spaniolă pentru zeiţa vânătorii. Împăratul i-a cerut bietului maestru Spranger să-şi abandoneze ultimele schiţe cu Venus în baie pentru un nou personaj: Diana întreruptă în vreme ce-şi făcea toaleta. Toţi aşteptăm cu nerăbdare să vedem dacă Spranger e în stare să facă o schimbare atât de mare într-un timp atât de scurt. Bărbatul făcu o plecăciune. Joris Hoefnagel.

— Caligraful, am spus, gândindu-mă la remarca lui Pierre despre scrisul împodobit din mesajul oficial care îl chema pe Matthew la curtea lui Rudolf. Dar numele îmi era cunoscut[149]…

— Artistul, mă corectă Gallowglass cu blândeţe.

— La Diosa. Un bărbat sfrijit îşi scoase pălăria cu gesturi speriate ale mâinilor. Sunt Erasmus Habermel. Aţi fi atât

[149] Joris Hoefnagel (1542-1601), pictor şi gravor olandez, cunoscut îndeosebi pentru miniaturile şi anluminurile sale (n.red.)

de bună încât să-mi vizitaţi atelierul de îndată ce veţi putea? Maiestatea Sa ar dori să aveţi o trusă de instrumente astronomice, astfel încât să observaţi mai bine schimbările capricioasei luni, însă trebuie să fie întocmai pe placul dumneavoastră.

Şi Habermel îmi era un nume cunoscut[150]…

— Mâine doamna va veni la mine. Un bărbat corpolent în vârstă de vreo treizeci de ani îşi croi drum prin mulţimea tot mai numeroasă. Avea un distinct accent italian. La Diosa trebuie să servească drept model pentru un portret. Maiestatea Sa doreşte ca imaginea ei să fie gravată în piatră, ca simbol al permanenţei ei în inima împăratului. Broboane de sudoare îi apărură pe buza de sus.

— *Signor* Miseroni[151]! spuse un alt italian, încleştându-şi melodramatic mâinile peste pieptul umflat. Credeam că ne-am înţeles. La Diosa trebuie să-şi exerseze dansul dacă are să participe la petrecerea de săptămâna viitoare, aşa cum îşi doreşte împăratul. Bărbatul făcu o plecăciune în direcţia mea. Eu sunt Alfonso Pasetti, La Diosa, maestrul de dans al Maiestăţii Sale.

— Dar soţia mea nu vrea să danseze, spuse un glas rece din spatele meu. Un braţ lung se strecură şi mă prinse de mâna în care frământam tivul corsajului. Vrei, *mon coeur?*

Această ultimă adresare afectuoasă fu însoţită de un sărut pe încheieturile degetelor mele şi de o ciupitură cu dinţii, în chip de avertisment.

— Matthew a ajuns exact la timp, ca întotdeauna, spuse Joris, râzând din toată inima. Ce mai faci?

— Sunt dezamăgit că n-am găsit-o pe Diana acasă, spuse Matthew pe un ton uşor mâhnit. Dar până şi un soţ devotat trebuie să-i cedeze lui Dumnezeu o parte din afecţiunea nevestei sale.

Hoefnagel îl urmărea pe Matthew îndeaproape,

[150] Erasmus Habermel (?-1606), renumit producător de instrumente matematice şi astronomice al epocii. Posibil de origine germană. (n.red.)

[151] Ottavio Miseroni (1567-1624), cioplitor în piatră şi şlefuitor de giuvaiere, angajat în 1588 de către Rudolf al II-lea în Praga (n.red.)

cântărindu-i fiecare schimbare a expresiei. Brusc mi-am dat seama cine era bărbatul: marele artist care observa atât de atent natura încât ilustraţiile lui reprezentând flora şi fauna păreau, asemenea fiinţelor de pe pantofii lui Mary, că s-ar putea trezi la viaţă.

— Ei bine, Dumnezeu a terminat cu ea pe ziua de azi. Cred că sunteţi liber să vă duceţi soţia acasă, spuse Hoefnagel pe un ton neutru. La Diosa, iată cum păreţi să treziţi la viaţă ceea ce altfel ar fi o primăvară searbădă. Pentru asta vă suntem cu toţii recunoscători.

Artiştii se împrăştiară după ce primiră asigurări de la Gallowglass că el avea să ţină socoteala diverselor mele programări, care păreau deocamdată să se suprapună. Hoefnagel plecă ultimul.

— O să fiu cu ochii pe soţia ta, *Schaduw.* Poate că şi tu ar trebui să faci asta.

— Sunt întotdeauna atent la ceea ce face soţia mea, cum e şi firesc. Cum altfel aş fi ştiut că se află aici?

— Bineînţeles. Iartă-mă că m-am amestecat. Pădurea are urechi, iar câmpurile au ochi. Hoefnagel făcu o plecăciune. Ne vedem la curte, La Diosa.

— O cheamă Diana, spuse Matthew încordat. Şi *madame* de Clairmont ar fi un apelativ satisfăcător.

— Iar eu care aveam impresia că e Roydon. M-am înşelat. Hoefnagel făcu câţiva paşi în spate. Bună seara, Matthew!

Sunetul tălpilor lui răsună pe podeaua din piatră şi se pierdu treptat.

— *Schaduw?* am întrebat. Înseamnă ceea ce pare?[152]

— E termenul olandez pentru „umbră”. Elisabeta nu e singura care îmi spune aşa. Matthew se uită la Gallowglass. Despre ce petrecere vorbea *signor* Pasetti?

— A, nimic ieşit din comun. Fără îndoială, va fi ceva cu temă mitologică, muzică îngrozitoare şi dansuri încă mai proaste. La sfârşitul serii, pentru că vor fi băut prea mult, curtenii vor intra cu toţii împleticindu-se în dormitoarele

[152] Cuvântul seamănă cu porecla în engleză a lui Matthew, Shadow, adică „Umbră”. (n. tr.)

altora. Nouă luni mai târziu se va naşte o ceată de bebeluşi nobili cu paternitate incertă. Lucruri obişnuite.

— *Sic transit gloria mundi*[153], murmură Matthew şi făcu o plecăciune în direcţia mea. Mergem acasă, La Diosa?

Porecla mă stânjenea atunci când o foloseau străinii, dar când ieşea din gura lui Matthew era aproape insuportabilă.

— Jack îmi spune că friptura din seara asta e deosebit de apetisantă.

Matthew rămase distant toată seara, urmărindu-mă cu o privire somnoroasă, în vreme ce eu ascultam aventurile copiilor din acea zi, iar Pierre îl punea pe el la curent cu diversele evenimente din Praga. Numele pomenite îmi erau necunoscute, iar poveştile se vădeau atât de confuze încât am renunţat să le mai urmăresc şi m-am dus la culcare.

Mă treziră strigătele lui Jack. Am alergat la el, dar am descoperit că Matthew mi-o luase înainte. Băiatul se zbătea sălbatic, tremura şi ţipa după ajutor.

— Mi se desfac oasele! tot spunea el. Mă doare! Mă doare!

Matthew îl strânse tare la piept, ca să nu se mai poată mişca.

— Şşt! Acum eşti cu mine.

Îl ţinu până când tremurul trupului subţire se stinse în mici fiori care-i străbăteau mâinile şi picioarele.

— În noaptea asta toţi monştrii arătau ca nişte oameni obişnuiţi, domnule Roydon, spuse Jack, cuibărindu-i-se în braţe.

Părea epuizat, iar sub ochi avea dâre vinete care îl făceau să pară mult mai bătrân decât era.

— Deseori arată aşa, Jack, spuse Matthew. Deseori.

Următoarele câteva săptămâni fură un vârtej de întâlniri: cu bijutierul împăratului, cu făuritorul de instrumente şi cu profesorul său de dans. Fiecare întâlnire mă purta şi mai adânc în inima grămezii de clădiri ce compuneau palatul imperial, spre ateliere sau reşedinţe

[153] Aşa trece gloria lumii (în limba latină în original) (n. tr.)

rezervate artiştilor şi intelectualilor preţuiţi de Rudolf.

Între două angajamente, Gallowglass mă ducea în secţiuni ale palatului pe care nu le văzusem încă: la menajerie, unde Rudolf îşi ţinea leoparzii şi leii cam tot aşa cum îşi ţinea pictorii şi muzicienii pe străduţele înguste aflate la est de catedrală, la Şanţul Cerbilor, care fusese modificat astfel încât Rudolf să poată savura mai bine sportul vânătorii. În sala de jocuri acoperită cu sgraffitouri, unde curtenii puteau face antrenamente fizice; în noua seră, construită pentru a ocroti preţioşii smochini ai împăratului de iarna aspră din Boemia.

Exista însă un singur loc în care nici măcar Gallowglass nu putea avea intrare: Turnul Prafului de Puşcă, unde Edward Kelley lucra aplecat asupra alambicurilor şi creuzetelor sale, în încercarea de a făuri piatra filosofală. Stăteam în faţa clădirii şi încercam să ne croim cu vorbe dulci drum pe lângă paznicii postaţi la intrare. Gallowglass se încumetă chiar să strige un salut călduros, care îi făcu pe vecini să vină într-un suflet ca să vadă unde arde, dar nu stârni nicio reacţie din partea fostului asistent al doctorului Dee.

— E ca şi cum ar fi ţinut prizonier, i-am spus lui Matthew după ce vasele de la cină fură strânse, iar Jack şi Annie, culcaţi în siguranţă în paturile lor.

Fusese încă o zi de dat cu patinele şi cu sania şi de mâncat covrigi, după care erau morţi de oboseală. Renunţaserăm să ne mai prefacem că ne sunt servitori. Speram că posibilitatea de a se comporta ca un băiat normal de opt ani avea să pună capăt coşmarurilor lui Jack. Însă palatul nu era un loc potrivit pentru ei. Mă îngrozea faptul că s-ar fi putut îndepărta şi apoi rătăci pentru totdeauna, incapabili să vorbească limba sau să le spună oamenilor ai cui erau.

— Kelley *este* prizonier[154], spuse Matthew, jucându-se cu

[154] Într-adevăr, Kelley fusese arestat în mai 1591 şi închis în turn, aparent pentru uciderea unui curtean, dar foarte probabil pentru că împăratul nu voia să-l lase să fugă cu secretele sale alchimice (pe atunci Kelley pretindea - şi era crezut - că poate transforma metale

piciorul cupei sale.

Era din argint masiv şi scânteia în lumina focului.

— Se spune că ocazional merge acasă, de obicei în toiul nopţii, când nu e nimeni care să-l vadă. Măcar mai scapă de neîncetatele porunci ale împăratului.

— N-ai cunoscut-o pe doamna Kelley, spuse Matthew sec.

N-o cunoscusem, lucru care mi se părea tot mai ciudat pe măsură ce mă gândeam la el. Poate că nu adoptasem ruta potrivită pentru a-l întâlni pe alchimist. Îmi îngăduisem să mă las prinsă de viaţa de la curte, cu speranţa că voi putea să bat la uşa laboratorului lui Kelley şi să intru drept înăuntru pentru a cere *Ashmole 782.* Dar, după ce mă familiarizasem cu viaţa de la palat, o asemenea abordare directă era puţin probabil să reuşească.

În dimineaţa următoare mi-am propus să merg la cumpărături cu Tereza. Afară era un frig cumplit, iar vântul sufla sălbatic, însă noi ne-am târât picioarele până la piaţă.

— O cunoaşteţi pe compatrioata mea, doamna Kelley? am întrebat-o pe Frau Huber în vreme ce aşteptam ca brutarul să ne împacheteze cumpărăturile. Gospodinele din Malá Strana colecţionau fapte bizare şi curiozităţi cu aceeaşi aviditate ca şi Rudolf. Soţul ei e unul dintre servitorii împăratului.

— Vreţi să spuneţi unul dintre alchimiştii ţinuţi în colivie de împărat, replică Frau Huber, pufnind. Mereu se întâmplă lucruri ciudate în casa aia. Şi era mai rău pe vremea când Dee stătea aici. Herr Kelley s-a uitat mereu cu poftă la Frau Dee.

— Şi doamna Kelley? i-am dat eu ghes.

— Nu prea iese din casă. Bucătarul ei face cumpărăturile.

Frau Huber nu era de acord cu delegarea responsabilităţilor de nevastă. Asta deschidea calea la tot soiul de nereguli, inclusiv (argumenta ea) anabaptismului şi unei înfloritoare pieţe negre a uneltelor de bucătărie

comune în aur). (n.red.)

furate. Îşi expusese clar părerile pe tema aceasta încă de la prima noastră întâlnire, şi ea era unul dintre principalele motive pentru care ieşeam în oraş pe orice vreme ca să-mi cumpăr varză.

— Vorbiţi despre nevasta alchimistului? spuse *signorina* Rossi, împiedicându-se pe pietrele îngheţate şi evitând în ultima clipă o roabă cu cărbuni. E englezoaică şi deci foarte ciudată. Iar notele ei de plată la vin sunt mult mai mari decât ar trebui.

— Cum de ştiţi atât de multe? am întrebat când am terminat de râs.

— Avem aceeaşi spălătoreasă, spuse surprinsă Frau Huber.

— Niciuna dintre noi nu ţine secrete faţă de spălătoresele noastre, încuviinţă *signorina.* Rossi. Ea i-a spălat şi lui Dee. Până când *signora* Dee a concediat-o pentru că cerea prea mult ca să cureţe şerveţelele.

— O femeie dificilă, Jane Dee, dar n-o puteai învinovăţi pentru firea ei econoamă, recunoscu oftând Frau Huber.

— De ce aveţi nevoie s-o întâlniţi pe doamna Kelley? întrebă *signorina* Rossi, îndesându-şi în coş o bucată de pâine împletită.

— Vreau să-l întâlnesc pe soţul ei. Sunt interesată de alchimie şi am câteva întrebări.

— Şi o să-l plătiţi? întrebă Frau Huber, frecându-şi mâinile într-un gest universal şi, se pare, fără vârstă.

— Pentru ce? am întrebat nedumerită.

— Pentru răspunsurile lui, firește.

— Da, am răspuns, întrebându-mă ce plan viclean punea la cale.

— Lăsaţi totul în seama mea! spuse Frau Huber. Mi-e poftă de şniţele, iar austriacul care ţine taverna de lângă locuinţa dumneavoastră, Frau Roydon, ştie cum se face un şniţel.

Se dovedi că fiica adolescentă a vrăjitorului austriac al şniţelelor împărţea un profesor cu Elisabeth, fata vitregă în vârstă de zece ani a lui Kelley. Iar bucătarul lui era căsătorit cu mătuşa spălătoresei, a cărei cumnată îi ajuta

prin casă alchimistului.

Datorită acestui misterios lanţ al relaţiilor făurit de femei, şi nu graţie legăturilor pe care le avea Gallowglass la curte, eu şi Matthew ne-am trezit în toiul nopţii în salonul de la etajul al doilea al casei soţilor Kelley, aşteptând sosirea marelui alchimist.

— Trebuie să apară dintr-o clipă în alta, ne asigură Joanna Kelley.

Avea ochii tiviţi cu roşu şi împăienjeniţi, însă era greu de spus dacă din cauza consumului exagerat de vin sau a frigului ce părea să domnească în toată gospodăria.

— Nu vă faceţi griji pentru noi, doamnă Kelley! Obişnuim să ne culcăm târziu, spuse Matthew pe un ton dulceag, aruncându-i un zâmbet strălucitor. Şi cum vă place noua dumneavoastră casă?

După mult spionaj şi numeroase investigaţii în rândul comunităţii austriece şi al celei italiene, descoperiserăm că soţii Kelley achiziţionaseră de curând o casă foarte aproape de „Trei Corbi”, într-un complex cunoscut pentru ineditul lui însemn stradal. Cineva luase câteva figurine de lemn rămase de la o scenă cu naşterea lui Iisus, le tăiase în jumătăţi şi le aranjase pe o scândură, dar în timpul acestui proces îl îndepărtase pe pruncul sfânt din culcuşul lui, înlocuindu-l cu capul măgarului Mariei.

— „Măgarul şi Leagănul” ne satisface nevoile pe moment, domnule Roydon. Doamna Kelley strănută straşnic pentru a patra oară şi luă o înghiţitură zdravănă de vin. Crezusem că împăratul ne va repartiza o locuinţă chiar în incinta palatului, având în vedere munca lui Edward, însă e bună şi aceasta.

Un tropăit regulat se auzi pe treptele în spirală.

— Iată-l pe soţul meu!

Mai întâi apăru un baston, apoi o mână pătată, urmată de o mânecă la fel de murdară. Restul fiinţei lui Edward Kelley arăta tot atât de jerpelit. Barba lungă, neîngrijită, ieşea de sub o bonetă trasă peste urechi. Chiar dacă proprietarul ei o fi avut cândva pălărie, aceasta dispăruse acum. Individul ţinea la mesele lui, judecând după

proporţiile sale falstaffiene. Intră în cameră cu pas şchiopătat, fluierând, apoi încremeni la vederea lui Matthew.

— Bună ziua, Edward! Vampirul etală unul dintre strălucitoarele sale zâmbete, însă Kelley nu se arătă nici pe departe la fel de încântat ca soţia lui. Ca să vezi. Ne reîntâlnim atât de departe de casă!

— Cum ai…? începu Edward cu o voce răguşită.

Se uită prin încăpere, iar ochii i se opriră asupra mea, aruncându-mi o privire ascuţită, mai insidioasă ca a oricărui alt demon pe care-l cunoscusem vreodată. Dar mai era ceva: firele care îl înconjurau erau tulburate, ţesătura neregulată din jurul lui indica faptul că nu era doar demonic. Era o fiinţă instabilă psihic. Kelley schiţă un rânjet.

— Vrăjitoarea.

— Împăratul a înălţat-o în rang, la fel ca şi pe tine. Acum e La Diosa – zeiţa, spuse Matthew. Stai jos şi odihneşte-ţi piciorul! Din câte îmi amintesc, te supără pe vreme rece.

— Ce treabă ai cu mine, Roydon?

Edward Kelley îşi apucă mai strâns bastonul.

— A venit aici din partea reginei, Edward. Eu eram în pat, spuse Joanna pe un ton plângăreţ. Apuc să mă odihnesc atât de puţin! Iar din pricina febrei acesteia îngrozitoare încă nu i-am cunoscut pe vecinii noştri. Nici nu mi-ai spus că nişte englezi locuiesc atât de aproape. Pot să văd casa doamnei Roydon de la fereastra turnului. Tu eşti la castel. Eu rămân singură, tânjind să vorbesc cu cineva în limba mea, şi totuşi…

— Întoarce-te în pat, draga mea! spuse Kelley, alungând-o pe Joanna. Ia-ţi şi vinul cu tine!

Îndatoritoare, doamna Kelley ieşi trăgându-şi nasul, cu o expresie de amărăciune pe chip. Să fii o englezoaică stabilită la Praga fără prieteni sau familie era greu, însă trebuie să fi fost de două ori mai dificil să-ţi vezi soţul bine primit în locuri în care ţie îţi este interzis să mergi. După plecarea ei, Kelley şontâcăi până la masă şi se aşeză pe scaunul soţiei sale. Cu o grimasă, îşi ridică piciorul pentru

a-l aşeza mai bine. Apoi îşi pironi ochii negri şi ostili asupra lui Matthew.

— Spune-mi ce trebuie să fac ca să scap de tine! zise el de-a dreptul.

Kelley o fi fost el la fel de viclean ca şi Kit, însă nu avea nimic din farmecul acestuia.

— Regina te vrea pe tine, spuse Matthew, la fel de direct. Noi vrem cartea lui Dee.

— Care carte?

Răspunsul lui Edward fu rapid. Prea rapid.

— Eşti un mincinos dezgustător pentru un şarlatan, Kelley. Cum reuşeşti să-i păcăleşti pe toţi?

Matthew îşi trânti pe masă picioarele lungi, încălţate în cizme. Kelley se făcu mic când tocurile loviră tăblia de lemn.

— Dacă doctorul Dee mă acuză de furt, zbieră el, atunci trebuie să insist să discutăm această chestiune în prezenţa împăratului. El n-ar accepta să fiu tratat astfel, să-mi fie atacată onoarea în propria mea casă.

— Unde e cartea, Kelley? În laboratorul tău? În dormitorul lui Rudolf? O s-o găsesc cu sau fără ajutorul tău. Dar, dacă mi-ai spune secretul, aş putea fi tentat să uit de cealaltă chestiune. Matthew îşi culese o scamă de pe jambiere. Congregaţia nu e mulţumită de comportamentul tău din ultima vreme.

Bastonul lui Kelley căzu cu zgomot pe podea. Matthew i-l ridică îndatoritor şi-i lipi capătul uzat de gâtul alchimistului.

— Aici l-ai atins pe cârciumarul de la han atunci când ai ameninţat că-i iei viaţa? A fost o nechibzuinţă, Edward. Toată pompa şi privilegiile ţi s-au urcat la cap.

Bastonul coborî peste burta considerabilă a lui Kelley şi rămase acolo.

— Nu te pot ajuta, scânci Kelley, în vreme ce Matthew îl apăsa tot mai tare cu băţul. E adevărat. Împăratul mi-a luat cartea când…

Demonul lăsă fraza neterminată şi îşi trecu mâna peste faţă, de parcă ar fi vrut să şteargă imaginea vampirului de

lângă el.

— Când ce? am spus, aplecându-mă înainte.

Când atinsesem *Ashmole 782* în Biblioteca Bodleiană, îmi dădusem seama numaidecât că era diferit.

— Tu ar trebui să ştii mai multe despre cartea asta decât mine, lătră alchimistul, cu ochii arzându-i de furie. Voi, vrăjitoarele, n-aţi fost surprinse să aflaţi despre existenţa ei, deşi a fost nevoie de un demon ca s-o recunoască.

— Îmi pierd răbdarea, Edward. Bastonul de lemn trosni în mâinile lui Matthew. Soţia mea ţi-a pus o întrebare. Răspunde!

Kelley îi aruncă lui Matthew o privire lentă şi triumfătoare, apoi împinse capătul bastonului, îndepărtându-l de corpul său.

— Tu urăşti vrăjitoarele. Sau cel puţin aşa crede toată lumea. Dar acum văd că împărtăşeşti slăbiciunea lui Gerbert pentru asemenea fiinţe. Eşti îndrăgostit de ea, exact aşa cum i-am spus lui Rudolf.

— Gerbert!

Tonul lui Matthew era neutru. Kelley dădu din cap în semn de aprobare.

— A venit în timp ce Dee era încă la Praga, a pus întrebări despre carte şi şi-a băgat nasul în treburile mele. Rudolf l-a lăsat să se bucure de una dintre vrăjitoarele din Oraşul Vechi, o fată tare frumuşică, de vreo şaptesprezece ani, cu păr rozaliu şi ochi albaştri, întocmai ca soţia ta. De atunci n-a mai văzut-o nimeni. Dar în noaptea walpurgică[155] de atunci s-a făcut un foc vârtos. Gerbert a avut onoarea de a-l aprinde. Kelley îşi îndreptă privirea spre mine. Mă întreb dacă o să avem parte de foc şi anul acesta.

Menţionarea străvechii tradiţii de a da foc unei vrăjitoare pentru a celebra venirea primăverii fu pentru Matthew picătura care umplu paharul. Până să-mi dau seama ce se petrece, scosese deja jumătate din trupul lui Kelley pe fereastră.

---

[155][155] Noaptea din ajunul zilei de 1 mai, când se spune că vrăjitoarele îşi dau întâlnire (n.tr.)

— Uită-te în jos, Edward! Nu e o distanţă mare. Mă tem că ai supravieţui căderii, deşi s-ar putea să-ţi rupi un os sau două. Eu te-aş aduna şi te-aş duce în dormitorul tău. Fără îndoială, şi acela are o fereastră. Până la urmă aş găsi un loc suficient de înalt ca să-ţi rup în două stârvul ăsta amărât. Până atunci însă, toate oasele tale vor fi fărâme, iar tu îmi vei fi spus ce vreau să aflu.

M-am ridicat. Matthew îşi întoarse ochii negri spre mine.

— Stai jos! inspiră el adânc. Te rog!

M-am aşezat.

— Cartea lui Dee avea atâta putere încât sclipea. I-am simţit mirosul din clipa în care a luat-o de pe raft în Mortlake. El habar n-avea de semnificaţia ei, dar eu am ştiut. Kelley se împleticea în cuvinte. Când se opri să-şi tragă sufletul, Matthew îl scuturã. Manuscrisul a fost al vrăjitorului Roger Bacon, care îl preţuia ca pe o comoară nemaiîntâlnită. Numele lui e înscris pe pagina de titlu, lângă inscripţia *Verum secretum secretorum.*

— Dar cartea nu semănă deloc cu *Secretum,* am spus, gândindu-mă la populara lucrare medievală[156]. Aceea e o enciclopedie. Aceasta are ilustraţii alchimice.

— Ilustraţiile nu sunt decât un paravan care să ascundă adevărul, spuse Kelley, şuierând. De aceea Bacon o numea „Adevăratul secret al secretelor“.

— Ce scrie în ea? am întrebat, ridicându-mă entuziasmată.

De data asta Matthew nu mă mai avertiză. Îl trase pe Kelley înapoi.

— Ai putut să citeşti cuvintele? am continuat.

— Poate, spuse bărbatul, netezindu-şi veşmântul.

— Nici el n-a putut citi. Dezgustat, soţul meu îl eliberă pe demon. Îi simt duplicitatea pe sub mirosul fricii.

— E scrisă într-o limbă străină. Nici măcar rabinul Loew

[156] *Secretum secretorum* („Secretul secretelor“), traducerea în latină (datând din secolul al XII-lea) a unei enciclopedii arabe din secolul al X-lea, care trata subiecte de politică, etică, astrologie, alchimie, magie şi medicină. A fost populară în toată perioada medievală. (n.red.)

n-a putut s-o descifreze.

— Maharal[157] a văzut cartea?

Matthew căpătase acea expresie neclintită şi atentă pe care o avea chiar înainte de a lovi.

— Se vede că nu l-ai întrebat pe rabin despre ea atunci când ai fost în Cartierul Evreiesc ca să-l cauţi pe vrăjitorul care a făurit făptura aceea din lut numită golem. Şi nici n-ai reuşit să-l găseşti pe vinovat. Kelley părea dispreţuitor. S-a zis cu celebra ta putere şi influenţă. N-ai putut să-i sperii nici măcar pe evrei.

— Nu cred că textul e în ebraică, am spus eu, amintindu-mi simbolurile ce se mişcau la repezeală în palimpsest.

— Nu e. Împăratul l-a chemat pe rabin la palat doar ca să fie sigur.

Alchimistul dezvăluise mai mult decât avusese de gând. Ochii i se îndreptară către baston, iar firele din jurul lui se încovoiară şi se răsuciră. În faţa ochilor îmi apăru imaginea lui Kelley ridicându-şi bastonul să lovească pe cineva. Oare ce punea la cale?

Apoi mi-am dat seama: avea de gând să mă lovească pe *mine.* Din gura lui ieşi un sunet neinteligibil, şi, când am ridicat mâna, bastonul îmi zbură drept în palmă. Preţ de o clipă, braţul mi se transformă într-o ramură, apoi reveni la conturul lui normal. M-am rugat ca totul să se fi întâmplat prea repede pentru ca Edward Kelley să fi perceput schimbarea. Însă expresia de pe chipul lui îmi dovedi că speranţele mele erau în van.

— Nu-l lăsa pe împărat să te vadă făcând aşa ceva, rânji Kelley, altfel o să te încuie şi pe tine ca pe o curiozitate cu care să se delecteze. Ţi-am spus ce voiai să ştii, Roydon. Cheamă-i înapoi pe câinii Congregaţiei.

— Nu cred că pot, spuse soţul meu, luându-mi bastonul. Tu nu eşti inofensiv, indiferent ce zice Gerbert. Dar o să te las în pace. Pentru moment. Nu face nimic care să-mi

[157] Judah Loew, cunoscut drept Maharal (1520-1609), mistic evreu, filozof şi interpret al Talmudului, rabin în Moravia. Între 1588 şi 1592 a locuit în Praga. (n.red.)

atragă atenţia şi s-ar putea să mai apuci vara. Matthew aruncă băţul într-un colţ. Noapte bună, domnule Kelley!

Mi-am luat mantia, vrând să mă îndepărtez cât mai mult cu putinţă de detestabilul demon.

— Savurează-ţi clipa de glorie, vrăjitoareo! Asemenea momente trec repede la Praga.

Kelley rămase pe loc, iar eu şi Matthew am luat-o în jos pe scări.

Când am ajuns în stradă, îi simţeam încă privirea ascuţită. Iar când m-am uitat înapoi spre „Măgarul şi Leagănul“, firele strâmbe şi rupte care îl legau pe Kelley de lume sclipeau răuvoitor.

Capitolul 29

După zile întregi de negocieri prudente, Matthew reuşi să aranjeze o vizită la rabinul Judah Loew. Pentru a-mi face loc în program, Gallowglass fu nevoit să-mi anuleze mai multe întrevederi de la curte, pe motiv de boală.

Din păcate, anunţul acesta atrase atenţia împăratului, şi casa ne fu inundată de medicamente: *terra sigillata*[158], lutul cu uluitoare proprietăţi curative, bezoari colectaţi din vezicile biliare ale unor capre, bune pentru a înlătura otrava din trup, o ceaşcă făcută din corn de unicorn, trimisă împreună cu una dintre reţetele de dulciuri ce aparţineau familiei împăratului. Aceasta din urmă presupunea coacerea la cuptor a unui ou cu şofran, apoi transformarea acestuia în pulbere cu adăugarea de seminţe de muştar, angelică, fructe de ienupăr, camfor şi de alte câteva substanţe misterioase, şi, în fine, într-o pastă, în care se amestecau melasă şi sirop de lămâie. Rudolf îl trimise pe doctorul Hájek să mi-o administreze. Însă eu n-aveam nicio intenţie să înghit combinaţia aceea deloc apetisantă, după cum l-am informat imediat şi pe medicul imperial.

— Îl voi asigura pe împărat că o să vă reveniţi, spuse acesta sec. Din fericire, Maiestatea Sa e prea preocupat de propria sănătate pentru a risca un drum până pe Sporrengasse pentru a-mi confirma prognosticul.

I-am mulţumit din suflet pentru discreţie şi l-am trimis acasă cu unul dintre puii fripţi ce ne fuseseră trimişi de la bucătăria regală pentru a-mi stimula pofta de mâncare. Aruncasem în foc biletul ce însoţea mâncarea – *Ich verspreche Sie werden nicht hungern. Ich halte euch*

[158] Lut medicinal din insula Lemnos, despre care în Evul Mediu se credea că are proprietăţi de curăţare şi detoxifiere a organismului (n.red.)

zufrieden. Rudolff[159] –, după ce Matthew îmi explicase că formularea lăsa loc la îndoieli, căci nu era clar dacă împăratul se referea la pui atunci când promitea să-mi potolească foamea.

În timpul traversării râului Moldav spre Oraşul Vechi al Pragăi am avut prima ocazie de a observa agitaţia şi aglomeraţia din centrul capitalei. Aici, negustori bogaţi făceau afaceri din prăvăliile cuibărite la parterul caselor cu trei şi patru etaje ce mărgineau străzile şerpuitoare. Când am luat-o spre nord, caracterul oraşului s-a schimbat: locuinţele erau mai mici, locuitorii mai prost îmbrăcaţi, magazinele mai puţin prospere. Apoi am traversat o stradă lată şi am intrat printr-o poartă în Cartierul Evreiesc. Peste cinci mii de evrei locuiau în această mică enclavă înghesuită între zona meşteşugărească de pe malul răului, piaţa principală a Oraşului Vechi şi o mănăstire. Cartierul evreilor era aglomerat, ba chiar extrem de populat, până şi după standardele Londrei, cu case ce nu erau atât construite, cât crescute ca nişte plante – căci fiecare clădire se ridica organic din zidurile alteia, asemenea cămărilor unei cochilii de melc.

Pe rabinul Loew l-am găsit urmând o serpentină ce mă făcu să tânjesc după un sac cu firimituri de pâine, care să mă asigure că ne vom găsi drumul înapoi. Locuitorii ne aruncau priviri precaute, însă puţini se încumetau să ne salute. Aceia care o făceau îl numeau pe Matthew „Gabriel“. Era unul dintre numeroasele lui apelative, iar faptul că era folosit aici însemna că alunecasem într-unul dintre fostele bârloguri ale soţului meu şi că urma să întâlnesc încă o faţă a lui din trecut.

Când am ajuns în faţa binevoitorului bărbat cunoscut drept Maharal, am înţeles de ce Matthew vorbea despre el în şoaptă. Rabinul Loew radia aceeaşi putere tăcută pe care o simţisem la Philippe. Demnitatea lui făcea ca gesturile grandioase ale lui Rudolf şi arţagul Elisabetei să

[159] Îţi promit că nu vei flămânzi. Vei fi mulţumită, Rudolf (în limba germană în original) (n. red.)

pară hilare prin comparaţie. Şi părea cu atât mai izbitoare la vârsta lui, când metoda obişnuită prin care cineva îşi impunea voinţa în faţa altora era forţa brută. Reputaţia lui Maharal se baza pe cunoştinţele şi munca lui ştiinţifică, nu pe străşnicia lui fizică.

— Maharal e unul dintre cei mai minunaţi oameni care au trăit vreodată, îmi spusese Matthew simplu când îl rugasem să-mi povestească mai multe despre Judah Loew.

Dacă stăteam să mă gândesc de cât timp rătăcea Matthew pe pământ, aceasta era o laudă remarcabilă.

— Gabriel, credeam că ne-am încheiat socotelile, spuse aspru Loew în limba latină. Arăta şi vorbea cam ca un director de şcoală. N-am vrut să-ţi spun numele vrăjitorului care a creat golemul şi n-o voi face nici acum. Rabinul se întoarse apoi către mine. Îmi pare rău, Frau Roydon. Iritarea mea faţă de soţul dumneavoastră m-a făcut să uit bunele maniere. Îmi face plăcere să vă cunosc.

— N-am venit pentru golem, răspunse Matthew. Treburile mele de azi sunt personale. Se referă la o carte.

— Ce carte e aceea?

Deşi Maharal nu clipise, o tulburare în aer îmi dădu de înţeles că avusese totuşi o reacţie aproape inobservabilă. De la întâlnirea cu Kelley, îmi dădeam seama că magia mă furnica de parcă ar fi fost conectată la o sursă invizibilă de curent electric. Balauroaica mea se foia, iar firele ce mă înconjurau căpătau din când în când, brusc, culoare, scoţând în evidenţă când un obiect, când o persoană, când o cale printre străzi, ca şi cum ar fi încercat să-mi spună ceva.

— E un volum pe care soţia mea l-a găsit la o universitate aflată departe de aici, spuse Matthew.

Mă mira faptul că era atât de sincer. La fel de uimit fu şi rabinul.

— Ah! Văd că în după-amiaza asta suntem oneşti unul cu celălalt. Ar trebui să facem asta undeva unde avem destulă linişte ca să pot savura experienţa. Veniţi în biroul meu!

Ne conduse într-una dintre cămăruţele înghesuite în labirintul de la parter. Biroul zgâriat şi grămezile de cărţi

îi dădeau un aer familiar şi liniştitor. Am recunoscut mirosul de cerneală şi încă de ceva care îmi amintea de cutia cu răşină din sala de dans unde mergeam în copilărie. O oală de fier aşezată lângă uşă conţinea ceva ce semăna cu nişte mere mici şi maronii care pluteau în sus şi în jos într-un lichid de aceeaşi culoare. Vasul avea un aspect vrăjitoresc, şi mă făcu să mă întreb cu îngrijorare ce altceva ar mai fi putut sta la pândă în adâncurile lui dezgustătoare.

— Porţia asta de cerneală e mai mulţumitoare? întrebă Matthew, împungând una dintre mingile plutitoare.

— Este. Mi-ai făcut un serviciu spunându-mi să adaug cuiele acelea în oală. Nu mai e nevoie de atâta cenuşă ca s-o înnegresc, iar consistenţa e mai bună. Rabinul făcu semn către un scaun. Vă rog, luaţi loc! spuse el şi mă aşteptă să mă instalez, apoi se aşeză pe singurul loc rămas disponibil în cameră – un taburet cu trei picioare. Gabriel nu mai are pe ce sta, dar nu-i nimic. Nu e el prea tânăr, însă are un trup puternic.

— Sunt suficient de tânăr ca să-ţi stau la picioare asemenea unui elev, Maharal.

Matthew rânji şi se aşeză graţios pe jos cu picioarele încrucişate.

— Elevii mei au mai multă minte decât să aleagă podeaua pe o vreme ca asta. Rabinul mă privi atent. Acum să trecem la treabă! De ce soţia lui Gabriel ben Ariel a călătorit atât de departe ca să caute o carte?

Am avut deconcertanta senzaţie că nu se referea la călătoria mea peste râu sau chiar prin Europa. Cum putea să ştie că nu eram din epoca aceea?

De îndată ce în mintea mea se formulă întrebarea, chipul unui bărbat se ivi în aer, peste umărul rabinului Loew. Pe faţa lui, deşi tânără, grijile lăsaseră deja riduri în jurul ochilor cenuşii adânci, iar barba castanie începea să-i încărunţească pe mijlocul bărbiei.

— Un alt vrăjitor v-a vorbit despre mine, am spus încet.

Rabinul dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Praga e un oraş minunat în materie de veşti. Din

păcate, jumătate din zvonuri sunt neadevărate. Loew aşteptă o clipă. Cartea? îmi aminti el.

— Credem că ne-ar putea spune câte ceva despre cum au luat naştere fiinţele ca Matthew şi ca mine, am explicat.

— Acesta nu e un mister. Dumnezeu v-a creat, întocmai cum ne-a creat pe mine şi pe împăratul Rudolf, replică Maharal, aşezându-se mai bine pe scaunul său.

Adoptase o ţinută tipică pentru un profesor, absolut firească după ani întregi în care îşi învăţase elevii să se lupte cu ideile noi. M-am simţit brusc emoţionată ca o şcolăriţă în vreme ce-mi pregăteam răspunsul. Nu voiam să-l dezamăgesc pe rabin.

— Poate, dar nouă Dumnezeu ne-a dăruit nişte abilităţi suplimentare. Dumneavoastră nu puteţi trezi morţii la viaţă, domnule rabin, am spus, vorbindu-i ca şi cum ar fi fost profesor la Oxford. Şi nici nu vă apar chipuri străine în faţa ochilor atunci când puneţi o simplă întrebare.

— Adevărat. Însă dumneavoastră nu conduceţi Boemia, iar germana soţului dumneavoastră e mai bună decât a mea, deşi eu vorbesc limba din copilărie. Fiecare dintre noi a primit daruri unice, Frau Roydon. În aparentul haos al lumii, există încă dovezi ale planului lui Dumnezeu.

— Vorbiţi cu atâta încredere despre planul lui Dumnezeu pentru că vă cunoaşteţi originea din Tora, am replicat. *Bereishit* – „La începuturi“ – aşa numiţi cartea pe care creştinii o cunosc drept Facerea. Nu-i aşa, domnule rabin?

— Se pare că discut despre teologie cu cine nu trebuie din familia lui Ariel, spuse sec rabinul, deşi ochii îi sclipeau poznaş.

— Cine e Ariel? am întrebat.

— Tatăl meu e cunoscut drept Ariel de către poporul rabinului Loew, îmi explică Matthew.

— Îngerul mâniei?

M-am încruntat. Nu semăna cu Philippe pe care îl cunoşteam eu.

— Stăpânul care domină pământul. Unii îi spun Leul din Ierusalim. De curând, neamul meu a avut motive să-i fie recunoscător Leului, cu toate că evreii n-au uitat, şi nu vor

uita vreodată, numeroasele lui greşeli din trecut. Însă Ariel se străduieşte să şi le răscumpere. Iar judecata îi aparţine lui Dumnezeu. Loew îşi cântări opţiunile şi ajunse la o concluzie. Împăratul mi-a arătat o astfel de carte, dar, din păcate, nu mi-a lăsat prea mult timp ca s-o studiez.

— Orice ne-aţi putea spune despre ea ne-ar fi de folos, zise Matthew, vizibil încântat.

Se aplecă în faţă şi îşi strânse genunchii la piept, la fel cum făcea Jack atunci când asculta una dintre poveştile lui Pierre. Preţ de câteva clipe l-am văzut pe soţul meu aşa cum arăta probabil pe când era copil şi învăţa meşteşugul tâmplăriei.

— Împăratul Rudolf m-a chemat la palat în speranţa că voi putea să citesc textul. Alchimistul, cel căruia i se spune Edward Nebunul, o luase din biblioteca maestrului său, englezul John Dee. Rabinul oftă şi clătină din cap. E greu de înţeles de ce Dumnezeu a ales să-l facă pe Dee învăţat, dar nesăbuit, iar pe Edward ignorant, dar viclean. Edward Nebunul i-a spus împăratului că această străveche carte conţine secretele nemuririi, continuă rabinul. Viaţa veşnică e visul oricărui om puternic. Însă textul e scris într-o limbă pe care nimeni, cu excepţia unui alchimist, n-o poate pricepe.

— Rudolf v-a chemat pe dumneavoastră crezând că e o formă veche a limbii ebraice, am spus, dând din cap în semn de aprobare.

— Poate foarte bine să fie veche, dar nu e ebraică. Existau acolo şi nişte imagini. Nu le-am înţeles, însă Edward mi-a spus că sunt de natură alchimică. Poate cuvintele explicau acele desene.

— Când aţi văzut cartea, cuvintele se mişcau? am întrebat, amintindu-mi de rândurile pe care le văzusem tremurând sub ilustraţiile alchimice.

— Cum să se fi mişcat? se încruntă Loew. Erau doar nişte simboluri scrise cu cerneală pe o pagină.

— Înseamnă că n-a fost ruptă. Nu încă, am spus eu uşurată. Cineva a smuls câteva pagini din carte înainte ca eu s-o văd la Oxford. Sensul textului era imposibil de

descifrat deoarece cuvintele alergau de colo până acolo, căutându-şi fraţii şi surorile pierdute.

— Vorbiţi ca şi cum cartea aceea ar fi vie, spuse Loew.

— Cred că este, i-am mărturisit.

Matthew se arătă surprins.

— Sună incredibil, ştiu. Dar, când îmi amintesc de seara aceea şi de ceea ce s-a întâmplat atunci când am atins manuscrisul, asta e singura explicaţie care mi se pare verosimilă. Cartea m-a recunoscut. Cumva… suferea, ca şi cum ar fi pierdut ceva esenţial.

— Printre semenii mei circulă poveşti despre cărţi scrise cu flacără vie, cu vorbe care se mişcă şi se răsucesc astfel încât numai cei aleşi de Dumnezeu să le poată citi.

Rabinul mă punea din nou la încercare. Am recunoscut semnele unui profesor care îşi ia la întrebări elevii.

— Am auzit asemenea poveşti, i-am răspuns încet. Şi poveştile despre alte cărţi pierdute la rândul lor: tablele lui Moise ce au fost distruse, cartea lui Adam în care el a păstrat adevăratele nume ale tuturor părţilor creaţiei.

— Dacă manuscrisul dumneavoastră e la fel de semnificativ ca ele, poate că e dorinţa lui Dumnezeu ca el să rămână ascuns.

Rabinul se aşeză încă o dată şi aşteptă.

— Dar nu e ascuns, am zis eu. Rudolf ştie unde se află, chiar dacă nu-l poate citi. Cine aţi prefera să aibă în custodie un obiect atât de puternic: Matthew sau împăratul?

— Cunosc mulţi înţelepţi care ar spune că a alege între Gabriel ben Ariel şi Maiestatea Sa înseamnă a opta pentru cel mai mic dintre două rele. Atenţia rabinului se îndreptă către Matthew. Din fericire, eu nu mă număr printre ei. Totuşi, nu te pot ajuta mai mult. Am văzut această carte, însă nu ştiu unde se află în prezent.

— Cartea e în posesia lui Rudolf. Sau cel puţin era. Până să ne confirmi domnia ta asta, nu aveam decât bănuielile domnului Dee şi asigurările unuia numit pe bună dreptate Edward Nebunul, spuse Matthew înnegurat.

— Nebunii pot fi periculoşi, observă Loew. Ar trebui să

fii mai atent când îi atârni pe geam, Gabriel.

— Ai auzit despre asta?

Matthew părea sfios.

— Oraşul vuieşte de poveşti despre cum a zburat Edward Nebunul prin Malá Strana împreună cu diavolul. Fireşte, am presupus că ai şi tu ceva de-a face cu asta. De data aceasta, tonul rabinului avea o uşoară notă de reproş. Gabriel, Gabriel! Ce-ar zice tatăl tău?

— Fără îndoială, ar zice că trebuia să-l fi aruncat jos. Tata are prea puţină răbdare cu fiinţele ca Edward Kelley.

— Vrei să spui cu nebunii.

— Vreau să spun ce am spus, Maharal, replică Matthew cu voce egală.

— Bărbatul despre a cărui ucidere vorbeşti cu atâta uşurinţă este, din păcate, singura persoană care te poate ajuta să găseşti cartea soţiei tale. Loew se opri şi îşi cântări vorbele. Dar îţi doreşti cu adevărat să cunoşti secretele acestui manuscris? Viaţa şi moartea sunt responsabilităţi uriaşe.

— Eu sunt ceea ce sunt, deşi să nu te mire că m-am deprins cu asemenea poveri.

Zâmbetul lui Matthew era lipsit de voioşie.

— Poate. Dar soţia ta le poate duce? Tu s-ar putea să nu-i stai întotdeauna alături, Gabriel. Unii dintre cei care şi-ar împărtăşi cunoştinţele unei vrăjitoare nu vor vrea să le împartă şi cu tine.

— Aşadar *există* un făuritor de vrăji în Cartierul Evreiesc, am spus. M-am întrebat încă de când am auzit despre golem.

— Te-a aşteptat să-l cauţi. Din păcate, nu vrea să se întâlnească decât cu o suratăvrăjitoare. Prietenul meu se teme de Congregaţia lui Gabriel, şi asta din motive întemeiate, explică Loew.

— Mi-ar plăcea să-l întâlnesc, domnule rabin.

Existau extrem de puţini ţesători în lume. Nu puteam rata ocazia de a cunoaşte unul. Soţul meu se foi, şi buzele lui schiţară o grimasă de protest.

— E un lucru important, Matthew. Mi-am pus mâna pe

braţul lui. I-am promis lui Goody Alsop că nu voi neglija această parte din mine câtă vreme suntem aici.

— Găseşti împlinirea în căsnicie, Gabriel, însă ea nu trebuie să devină o colivie pentru niciuna dintre părţi, spuse rabinul.

— Nu e vorba despre căsnicie sau despre faptul că eşti vrăjitoare. Matthew se ridică, silueta lui masivă umplu camera. Poate fi periculos ca o femeie creştină să fie văzută cu un bărbat evreu. Când am dat să protestez, soţul meu scutură din cap. Nu pentru tine. Pentru el. Trebuie să faci ceea ce-ţi spune domnul rabin Loew. Nu vreau ca omul acela sau oricine altcineva din Cartierul Evreiesc să aibă de suferit. Nu din pricina noastră.

— Nu voi face nimic care să atragă atenţia asupra mea. Sau a rabinului, i-am promis.

— Atunci du-te şi întâlneşte-te cu acest ţesător! Eu voi fi în Unglet, te voi aştepta.

Matthew îmi atinse obrazul cu buzele şi dispăru înainte să se poată răzgândi. Loew clipi.

— Gabriel e remarcabil de rapid pentru o fiinţă atât de solidă, spuse el ridicându-se. Îmi aminteşte de tigrul împăratului.

— Felinele îl recunosc pe Matthew drept unul de-al lor, am zis eu, gândindu-mă la pisica lui Sarah, Tabitha.

— Ideea că te-ai măritat cu un animal nu te tulbură. Gabriel a fost norocos în alegerea soţiei sale.

Rabinul luă un veşmânt negru şi îi strigă servitorului său că urmează să plecăm.

Am pornit în ceea ce bănuiam că era o altă direcţie decât cea din care venisem, dar nu puteam şti sigur, căci toată atenţia îmi fu atrasă de străzile proaspăt pavate, primele de acest fel pe care le vedeam de când ajunsesem în trecut. L-am întrebat pe Loew cine le oferise acest neobişnuit avantaj.

— Herr Maisel[160] a plătit pavajul, dar şi construcţia unei

[160] Mordecai Meisel (1528-1601), filantrop şi lider al comunităţii evreieşti din Praga. A construit şi dotat două sinagogi şi o clădire a primăriei evreieşti. (n. red.)

băi pentru femei. Îl ajută pe împărat în mici chestiuni financiare, precum războiul sfânt împotriva turcilor.

Rabinul ocoli o băltoacă. Atunci i-am văzut inelul de aur cusut pe materialul hainei, deasupra inimii.

— Ce este? am întrebat, arătând din cap înspre însemn.

— Îi avertizează pe creştinii neştiutori că sunt evreu. Loew făcu o grimasă. Multă vreme am crezut că până şi cei mai neghiobi şi-ar da seama de asta până la urmă, cu sau fără însemn. Dar autorităţile insistă că nu trebuie să lăsăm loc de îndoială. Îşi coborî vocea. Şi e preferabil pălăriei pe care evreii erau obligaţi s-o poarte cândva. De un galben aprins şi croită în forma unei piese de şah. Încearcă dumneata să ignori *aşa ceva* la piaţă!

— Asta ne-ar face oamenii mie şi lui Matthew dacă ar afla că trăim printre ei. M-am cutremurat. Uneori e mai bine să te ascunzi.

— Şi cu asta se ocupă Congregaţia lui Gabriel? Vă ţine ascunşi?

— Dacă într-adevăr cu asta se ocupă, atunci nu prea reuşeşte, am spus râzând. Frau Huber crede că prin Şanţul Cerbilor umblă un vârcolac. Vecinii dumneavoastră din Praga sunt convinşi că Edward Kelley poate zbura. Oamenii vânează vrăjitoare în Germania şi Scoţia. Iar Elisabeta a Angliei şi Rudolf al Austriei ştiu despre noi. Presupun că ar trebui să fim recunoscători că anumiţi regi şi regine ne tolerează.

— Toleranţa nu e întotdeauna suficientă. Evreii sunt toleraţi la Praga pentru moment, dar situaţia se poate schimba de la o clipă la alta. Oricând ne putem trezi la ţară, muritori de foame în zăpadă.

Rabinul coti pe o alee îngustă şi intră într-o locuinţă identică majorităţii celorlalte case de pe majoritatea celorlalte străduţe pe care trecuserăm. Înăuntru, doi bărbaţi stăteau la o masă acoperită cu instrumente matematice, cărţi, lumânări şi hârtie.

— Astronomia ne va pune pe un teren comun cu creştinii! exclamă unul dintre bărbaţi în germană, împingând o bucată de hârtie spre tovarăşul lui. Avea în

jur de cincizeci de ani, o barbă deasă, colilie, şi arcade proeminente care îi umbreau ochii. Umerii lui erau definitiv cocoşaţi, ca ai mai tuturor învăţaţilor.

— Destul, David! izbucni celălalt. Poate că terenul acesta comun nu e pământul făgăduinţei la care sperăm noi.

— Abraham, doamna aceasta vrea să discute cu tine, spuse rabinul, întrerupându-le dezbaterea.

— Toate femeile din Praga sunt nerăbdătoare să-l întâlnească pe Abraham. David, învăţatul, se ridică în picioare. A cui e fata? Vrea tot o vrajă de dragoste.

— Nu tatăl ei ar trebui să te intereseze, ci soţul ei. E Frau Roydon, soţia englezului.

— Cea pe care împăratul o numeşte La Diosa? David începu să râdă şi îl prinse de umăr pe Abraham. Ţi s-a întors norocul, prietene. Eşti prins între un rege, o zeiţă şi un *nachzehrer.*

În germana mea limitată, am priceput totuşi că termenul însemna „devorator de morţi“.

Abraham spuse, în ebraică, ceva nepoliticos, dacă era să mă iau după expresia rabinului Loew, apoi se întoarse în sfârşit cu faţa spre mine. Ne-am uitat unul la altul, doi vrăjitori, dar niciunul dintre noi nu putu suporta mult privirea celuilalt. Eu m-am răsucit cu răsuflarea tăiată, iar el tresări, apăsându-şi pleoapele cu degetele. Simţeam că mă furnică toată pielea, nu doar porţiunea unde se opriseră ochii lui. Iar aerul dintre noi era o amestecătură de culori aprinse.

— Ea e cea pe care o aşteptai, Abraham ben Elijah? întrebă Loew.

— Ea este, spuse bărbatul. Se întoarse cu spatele la mine şi îşi sprijini pumnii pe masă. Dar visele mele nu mi-au spus că e soţia unui *alukah.*

— *Alukah?*

M-am uitat la rabin, aşteptând o explicaţie. Dacă era un cuvânt german, nu-l puteam descifra.

— „Lipitoare“. Aşa le numesc evreii pe fiinţele ca soţul dumneavoastră, replică el. Dacă are vreo importanţă,

Abraham, să ştii că Gabriel a fost de acord cu întâlnirea.

— Crezi că am încredere în cuvântul unui monstru care îi judecă pe ai mei de pe scaunul lui din Qahal[161], în vreme ce închide ochii la nelegiuirile celor care îi omoară? strigă Abraham.

Am vrut să protestez că acesta nu era acelaşi Gabriel – acelaşi Matthew –, dar m-am oprit. Cine ştie ce parte din ceea ce aş fi spus acum i-ar fi putut ucide pe toţi cei prezenţi în cameră peste şase luni, când avea să se întoarcă Matthew cel din secolul al şaisprezecelea.

— Nu sunt aici pentru soţul meu sau pentru Congregaţie, am spus, păşind în faţă. Sunt aici pentru mine.

— De ce? întrebă Abraham.

— Pentru că şi eu sunt făuritoare de vrăji. Şi n-am mai rămas prea mulţi.

— Eram mai numeroşi înainte ca membrii Qahal – ai Congregaţiei – să-şi impună regulile, spuse Abraham, cu o urmă de provocare în voce. Cu voia lui Dumnezeu, vom trăi să vedem copii născându-se cu astfel de daruri.

— Că veni vorba de copii, unde ţi-e golemul? am întrebat.

David izbucni în hohote de râs.

— Mamă, Abraham! Ce-ar zice familia ta din Chelm[162]?

— Ar zice că m-am împrietenit cu un măgar ce nu are în cap decât stele şi închipuiri fără rost, David Gans! replică Abraham, înroşindu-se.

Balauroaica mea, care stătuse liniştită zile întregi, se trezi la viaţă mugind cu bucurie. Înainte s-o pot opri, se eliberă. Loew şi prietenii săi rămaseră cu gura căscată când o văzură.

— O mai apucă uneori. N-aveţi de ce să vă faceţi griji. Mi-am mustrat apoi cu asprime duhul neobrăzat. Coboară de acolo!

Balaurul se agăţă şi mai tare de perete, apoi ţipă la mine. Tencuiala veche nu putea susţine o creatură cu

[161] Congregaţie (în limba ebraică în original) (n.red.)

[162] Oraș în estul Poloniei (n. tr.)

anvergura aripilor de trei metri. O bucată uriaşă din ea se desprinse, şi reptila hârâi alarmată. Coada i se legănă într-o parte şi se prinse de peretele alăturat pentru mai multă siguranţă. Se auzi un şuier triumfător.

— Dacă nu încetezi, o să-l pun pe Gallowglass să-ţi dea o poreclă cu adevărat urâtă, am bombănit. Îi vede cineva lesa? Arată ca un lanţ subţire.

Am căutat de-a lungul scândurilor de podea dimprejur şi am găsit-o în spatele coşului cu surcele pentru foc, însă legată de mine.

— Poate unul dintre voi să ţină lesa o clipă, până când o strunesc?

M-am întors cu mâinile încărcate de legături translucide.

Bărbaţii dispăruseră.

— Tipic, am murmurat. Sunt trei bărbaţi în toată firea şi o femeie, şi ghici cine rămâne cu dragonul pe cap?

În clipa următoare, nişte paşi greoi tropăiră pe podeaua din lemn. M-am mişcat în aşa fel încât să pot vedea după uşă. O creatură mică şi roşcată, îmbrăcată în haine închise la culoare şi cu o şapcă neagră pe capul chel, se holba la balaurul meu.

— Nu, Yosef!

Abraham se aşeză între mine şi făptura aceasta, cu mâinile ridicate, ca şi cum ar fi încercat s-o convingă cu vorba bună. Însă golemul (căci el trebuie să fi fost – legendara fiinţă plămădită din noroiul râului şi trezită la viaţă cu o vrajă) se apropia tot mai mult de balauroaică.

— Yosef e fascinat de dragonul vrăjitoarei, spuse David.

— Cred că golemul împărtăşeşte dragostea pentru fete frumoase a creatorului său, spuse rabinul. Lecturile mele sugerează că duhul unui vrăjitor poartă deseori câteva dintre caracteristicile creatorului său.

— Golemul e duhul lui Abraham?

Eram uluită.

— Da. N-a apărut de când mi-am făcut prima vrajă. Ba chiar începusem să cred că n-am un duh.

Abraham dădu din mâini spre Yosef, dar golemul se holba neclintit la balaurul cocoţat pe perete. Ca şi cum ar

fi ştiut că are un admirator, femela îşi întinse aripile astfel încât ţesătura lor să reflecte lumina.

Am ridicat lanţul.

— A venit cu ceva de genul ăsta?

— Pe *tine* lanţul nu pare să te ajute prea mult, observă Abraham.

— Eu mai am multe de învăţat! am spus indignată. Balauroaica mea a apărut când mi-am ţesut vraja primordială. Tu cum l-ai făcut pe Yosef?

Vrăjitorul scoase din buzunar un mănunchi grosolan de fire.

— Cu aşa ceva.

— Şi eu am fire.

Am băgat mâna în săculeţul ascuns în buzunarul fustei, căutându-mi firele de mătase.

— Culorile te ajută să deosebeşti firele lumii şi să le foloseşti mai eficient?

Abraham păşi spre mine, interesat de varianta mea diferită de ţesătură.

— Da. Fiecare culoare are un înţeles, iar în vrăjile noi folosesc firele ca să mă concentrez asupra unei probleme anume.

M-am uitat nedumerită la golem. Acesta încă admira balaurul.

— Dar cum ai trecut de la fire la o fiinţă?

— O femeie a venit la mine să-mi ceară o nouă vrajă care s-o ajute să conceapă un copil. Am început să înnod un fir în vreme ce mă gândeam la rugămintea ei şi am sfârşit cu ceva care semăna a schelet de om.

Abraham se duse la birou, luă o bucată din hârtia lui David şi, în ciuda protestelor prietenului său, făcu o schiţă pentru a-şi ilustra vorbele.

— E ca o marionetă, am spus, uitându-mă la desenul lui.

Nouă noduri pe o bucată de sfoară întinsă: unul pentru cap, altul pentru inimă, două pentru mâini, încă un nod pentru pelvis, alte două pentru genunchi şi ultimele două pentru picioare.

— Am amestecat lutul cu un pic din sângele meu şi l-am

aşezat pe sfoară ca pe un trup. În dimineaţa următoare l-am găsit pe Yosef lângă sobă.

— Ai trezit lutul la viaţă, am spus eu, uitându-mă la golemul îndrăgostit.

Abraham dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Are în gură o vrajă cu numele tainic al lui Dumnezeu. Atâta vreme cât ea rămâne acolo, Yosef merge şi îmi ascultă instrucţiunile. De cele mai multe ori.

— Yosef e incapabil să ia decizii singur, explică rabinul Loew. La urma urmei, a da viaţă lutului şi sângelui nu înseamnă să dăruieşti suflet unei fiinţe. Aşa că Abraham nu poate să lase golemul să-i scape din ochi, de teamă că Yosef va face vreo poznă.

— Vineri am uitat să-i scot vraja din gură când a venit ora rugăciunii, recunoscu Abraham timid. Pentru că nimeni nu i-a spus ce să facă, Yosef a rătăcit prin Cartierul Evreiesc şi i-a speriat pe vecinii noştri creştini. Acum semenii mei cred că scopul lui este să ne protejeze.

— Munca unei mame nu se termină niciodată, am murmurat, zâmbind. Apropo…

Balauroaica mea adormise şi sforăia blând, cu obrazul lipit de tencuială. Uşurel, ca să n-o enervez, am tras de lanţ până când ea se dezlipi de perete. Bătu somnoroasă din aripi, deveni transparentă ca fumul, apoi se dizolvă încet în neant, absorbită din nou în trupul meu.

— Aş vrea ca şi Yosef să poată face asta, spuse Abraham cu invidie.

— Iar eu mi-aş dori s-o pot potoli scoţându-i o bucată de hârtie din gură! am replicat.

Câteva clipe mai târziu, am simţit pe spinare o răceală de gheaţă.

— Cine e? am spus cu voce joasă.

Noul sosit nu era masiv sau intimidant din punct de vedere fizic, însă era vampir. Avea ochi albaştri întunecaţi, pe o faţă palidă, şi părul închis la culoare. Privirea pe care mi-o arunca avea în ea ceva poruncitor, aşa că am făcut instinctiv un pas înapoi.

— Nu te priveşte, Herr Fuchs, spuse Abraham scurt.

— Nu-i nevoie să fii nepoliticos, Abraham.

Rabinul îşi îndreptă şi el atenţia către vampir.

— Ea e Frau Roydon, Herr Fuchs. A venit din Malá Strana ca să viziteze Cartierul Evreiesc.

Vampirul îşi aţinti privirea asupra mea, iar nările îi fremătară exact aşa cum făceau ale lui Matthew când adulmeca un miros nou. Strânse din pleoape. Am mai făcut un pas în spate.

— De ce eşti aici, Herr Fuchs? Ţi-am spus că ne întâlnim lângă sinagogă, spuse Abraham, vizibil enervat.

— Ai întârziat. Ochii albaştri ai lui Fuchs se deschiseră brusc, şi vampirul îmi zâmbi. Dar acum, că ştiu ce te-a reţinut, nu mă mai deranjează.

— Herr Fuchs ne vizitează din Polonia, acolo unde el şi Abraham s-au cunoscut, spuse Loew, sfârşind prezentările.

Cineva de pe stradă strigă înspre noi un salut.

— Iată-l şi pe Herr Maisel! spuse Abraham.

Părea tot atât de uşurat ca şi mine.

Maisel, cel care se oferea să paveze străzile şi finanţa bugetul imperial al apărării, îşi etala prosperitatea printr-un costum de lână impecabil croit, o mantie tivită cu blană şi un cerc galben aprins de evreu. Acesta era fixat pe mantie cu fir auriu, ceea ce-l făcea să semene mai degrabă cu un blazon nobiliar decât cu un însemn al deosebirii de neam.

— Aici erai, Herr Fuchs. Maisel îi întinse un săculeţ. Iată bijuteriile dumitale! Făcu apoi o plecăciune înaintea mea şi a rabinului Loew. Bună ziua, Frau Roydon!

Vampirul luă săculeţul şi scoase din el un lanţ greu cu pandantiv. Nu-i puteam vedea clar modelul, cu toate că smalţul roşu cu verde era simplu. Fuchs îşi dezveli dinţii.

— Îţi mulţumesc, Herr Maisel. Vampirul ridică bijuteria, iar culorile reflectară lumina. Lanţul simbolizează jurământul meu de a spinteca dragonii oriunde s-ar afla ei. Mi-a fost dor să-l port. Zilele acestea oraşul e plin de creaturi periculoase.

Maisel pufni.

— Nu sunt mai multe ca de obicei. Şi nu te mai amesteca

în politica oraşului, Herr Fuchs! Ne-ar fi mai bine tuturor. Sunteţi gata să vă întoarceţi la soţul dumneavoastră, Frau Roydon? Nu e cel mai răbdător dintre bărbaţi.

— Herr Maisel vă va conduce în siguranţă până la Ungelt, îmi promise rabinul, apoi se uită lung la Fuchs. Condu-o pe Diana până la stradă, Abraham! Tu rămâi cu mine, Herr Fuchs, şi vorbeşte-mi despre Polonia.

— Vă mulţumesc, domnule Loew.

Am făcut o reverenţă în semn de rămas-bun.

— Mi-a făcut plăcere, Frau Roydon. Rabinul făcu o pauză. Iar dacă ai timp, ai putea reflecta la ceea ce ţi-am spus mai devreme. Niciunul dintre noi nu se poate ascunde la nesfârşit.

— Nu.

Date fiind ororile pe care aveau să le îndure evreii din Praga în următoarele secole, tare mi-aş fi dorit să nu aibă dreptate. Dând pentru ultima oară din cap înspre Fuchs, am ieşit din casă împreună cu Maisel şi Abraham.

— Numai o clipă, Herr Maisel! spuse vrăjitorul atunci când am ajuns suficient de departe de casă ca să nu putem fi auziţi.

— Grăbeşte-te, Abraham! zise Maisel, retrăgându-se câteva zeci de centimetri.

— Înţeleg că eşti în căutarea a ceva ce se află la Praga, Frau Roydon. A unei cărţi.

— De unde ştii?

Am simţit un fior de teamă.

— Majoritatea vrăjitoarelor din oraş ştiu asta, dar eu îţi văd legătura cu ea. Cartea e bine păzită, iar forţa n-o va elibera. Chipul lui Abraham era serios. Cartea trebuie să vină ea la tine, altfel o vei pierde pentru totdeauna.

— E o carte, Abraham. În afară de cazul când face picioare, va trebui să intrăm în palatul lui Rudolf şi s-o luăm.

— Eu ştiu ce văd, spuse bărbatul cu încăpăţânare. Cartea va veni la tine doar dacă o vei cere. Nu uita!

— N-am să uit, i-am promis.

Maisel se uită la noi cu subînţeles.

— Trebuie să plec. Îţi mulţumesc pentru că m-ai primit şi mi-ai făcut cunoştinţă cu Yosef.

— Dumnezeu să te aibă în pază, Diana Roydon! spuse Abraham solemn, cu o mină gravă.

Maisel mă însoţi pe scurta distanţă dintre Cartierul Evreiesc şi Oraşul Vechi. Piaţa spaţioasă din centrul lui era plină de oameni. Turnurile gemene ale bisericii Fecioara din Tyn se înălţau la stânga noastră, în vreme ce silueta apatică a primăriei stătea ghemuită la dreapta.

— Dacă n-ar fi trebuit să ne întâlnim cu Herr Roydon, ne-am fi oprit şi am fi urmărit cum bate ceasul ora exactă, spuse Maisel pe un ton de scuză. Trebuie să-l rugaţi să vă ducă pe lângă el în drum spre pod. Orice vizitator al Pragăi ar trebui să-l vadă.

În Ungelt, acolo unde negustorii străini făceau afaceri sub privirile vigilente ale vameşilor, comercianţii îl priviră pe Maisel cu o ostilitate făţişă.

— Iat-o pe soţia dumneavoastră, Herr Roydon! Am avut grijă să vadă cele mai bune prăvălii pe drum încoace. Acum nu-i va fi greu să-i afle pe cei mai buni meşteşugari din Praga pentru a-şi satisface propriile nevoi şi pe ale casei dumneavoastră.

Maisel îl privi radios pe Matthew.

— Vă mulţumesc, Herr Maisel. Vă sunt recunoscător pentru sprijin şi voi avea grijă ca Maiestatea Sa să afle despre bunătatea dumneavoastră.

— E treaba mea, Herr Roydon, să mă ocup de prosperitatea poporului Maiestăţii Sale. Şi, desigur, a fost o plăcere, spuse bărbatul. Mi-am permis să vă închiriez doi cai până acasă. Vă aşteaptă lângă ceasul oraşului.

Maisel îşi atinse nasul şi făcu conspirativ cu ochiul.

— Vă gândiţi la toate, Herr Maisel, murmură Matthew.

— Cineva trebuie s-o facă, Herr Roydon, răspunse bărbatul.

Acasă la „Trei Corbi“, eu încă îmi scoteam mantia când un băiat de opt ani şi un komondor[163] venit în goană mă

[163] Rasă ungurească de câine ciobănesc, masivă, foarte flocoasă și agresivă (n. red.)

trântiră aproape la podea. Căţelul era proprietarul unei limbi roz aprins şi al unui bot negru şi rece.

— Ce mai e şi asta? zbieră Matthew, sprijinindu-mă astfel încât să pot dibui lesa câinelui.

— Îl cheamă Lobero. Gallowglass zice că, atunci când o să crească, o să se transforme într-o fiară şi că am putea foarte bine să-i potrivim o şa pe post de lesă. Şi lui Annie îi place la nebunie. Zice că o să doarmă cu el, dar eu cred că ar trebui să-l împărţim. Dumneavoastră ce credeţi? spuse Jack, ţopăind de bucurie.

— Potaia a venit însoţită de un bilet, spuse Gallowglass.

Se depărtă de tocul uşii şi se îndreptă agale către Matthew, ca să i-l dea.

— Mai e nevoie să întreb cine l-a trimis? zise soţul meu, înşfăcând hârtia.

— A, nu cred, spuse Gallowglass şi miji ochii. S-a întâmplat ceva cât timp ai fost plecată, mătuşă? Pari terminată.

— Sunt doar obosită, am spus, dând din mână.

Komondorul avea dinţi şi limbă, aşa că îmi muşcă degetele, care trecuseră neştiutoare pe lângă gura încă nedescoperită.

— Au!

— Aiureala asta trebuie să înceteze.

Matthew zdrobi mesajul între degete şi îl azvârli pe podea. Căţelul se repezi asupra lui lătrând încântat.

— Ce scria în bilet?

Eram destul de sigură că ştia cine-mi trimisese căţeluşul.

— *Ich bin Lobero. Ich will euch aus den Schatten der Nacht zu schützen,* spuse Matthew sec.

Am scos un sunet de iritare.

— De ce-mi tot scrie în germană? Rudolf ştie că îmi e greu să înţeleg.

— Maiestatea Sa se desfată ştiind că va trebui să-ţi traduc eu declaraţiile de dragoste.

— Aha! Am făcut o pauză. Ce scrie deci în bilet?

— „Sunt Lobero. Eu te voi proteja de umbra nopţii.“

— Şi ce înseamnă *Lobero*?

Cândva, cu multe luni în urmă, Ysabeau mă învăţase că numele sunt importante.

— Înseamnă „vânător de lupi“ în spaniolă, mătuşă. Gallowglass luă căţelul în braţe. Ghemul ăsta de blană e un câine de pază unguresc. Lobero va creşte atât de mare încât va putea să doboare şi un urs. E un ocrotitor feroce… şi nocturn.

— Un urs? Când o să ne întoarcem cu el la Londra, o să-i leg o panglică de gât şi o să-l duc la vânătoare de urşi cu câini şi gonaci, ca să înveţe cum să lupte, spuse Jack cu încântarea teribilă a unui copil. Lobero e un nume curajos, nu credeţi? Maestrul Shakespeare sigur va vrea să-l folosească în următoarea lui piesă.

Băiatul flutură din degete în direcţia căţeluşului, iar Gallowglass îi puse îndatoritor neastâmpăratul ghemotoc de blană albă în braţe.

— Annie! Eu îl hrănesc data viitoare pe Lobero!

Jack se repezi pe scări în sus, ţinând strâns în braţe căţelul.

— Vrei să plec cu ei câteva ore? întrebă Gallowglass după ce se uită mai bine la chipul furios al lui Matthew.

— Casa lui Baldwin e goală?

— Nu are chiriaşi în ea, dacă la asta te referi.

— Ia-i pe toţi!

Matthew îmi ridică mantia de pe umeri.

— Chiar şi pe Lobero?

— Mai ales pe Lobero.

Jack turui ca o coţofană pe toată durata cinei, luându-se la harţă cu Annie şi reuşind să-i arunce destul de multă mâncare lui Lobero prin tot felul de metode şirete. Prinsă în jocul dintre copii şi câine, reuşeam aproape să ignor faptul că Matthew îşi regândea planurile pentru seara aceea. Pe de o parte, era o fiinţă obişnuită să trăiască în haită, aşa că, pe undeva, se bucura că avea atâtea vieţi în grijă. Pe de altă parte, era un prădător, şi aveam neliniştitoarea senzaţie că eu eram prada din noaptea asta. Prădătorul învinse. Nici măcar Tereza şi Karolina nu

căpătară permisiunea să rămână.

— De ce i-ai gonit pe toţi?

Stăteam încă lângă focul din camera principală a casei, aflată la parter, acolo unde liniştitoarele miresme ale cinei zăboveau în aer.

— Ce s-a întâmplat în după-amiaza asta? mă întrebă Matthew.

— Răspunde-mi mai întâi la întrebare!

— Nu mă forţa! Nu în seara asta! mă avertiză el.

— Tu crezi că ziua *mea* a fost uşoară?

Atmosfera dintre noi trosnea de fire albastre şi negre. Îmi dădea o senzaţie rău prevestitoare.

— Nu, zise Matthew şi îşi împinse scaunul în spate. Dar îmi ascunzi ceva, Diana. Ce s-a întâmplat cu vrăjitorul?

M-am uitat fix la el.

— Aştept.

— N-ai decât să aştepţi până când o face plopu' pere, Matthew, pentru că nu sunt servitoarea ta. Ţi-am pus o întrebare.

Firele se făcură purpurii şi începură să se răsucească şi să se deformeze.

— I-am gonit ca să nu fie martori la discuţia asta. Deci, ce s-a întâmplat?

Mirosul de cuişoare era sufocant.

— M-am întâlnit cu golemul. Şi cu creatorul lui, un vrăjitor evreu pe nume Abraham. Şi el are puterea de a da viaţă.

— Ţi-am spus că nu-mi place când te joci cu viaţa şi moartea.

Matthew îşi mai turnă nişte vin.

— Tu te joci cu ele tot timpul, iar eu accept asta pentru că face parte din ceea ce eşti. Va trebui să accepţi şi tu că e şi o parte din mine.

— Şi Abraham acesta cine e? mă întrebă Matthew.

— Doamne, Matthew! Nu poţi fi gelos doar pentru că am întâlnit un alt ţesător.

— Gelos? Am depăşit de mult faza emoţiilor tipice fiinţelor cu sânge cald.

Soţul meu vampir luă o gură zdravănă de vin.

— De ce a fost după-amiaza asta altfel decât toate celelalte zile pe care ni le-am petrecut despărţiţi, câtă vreme tu erai plecat cu treburi pentru Congregaţie şi pentru tatăl tău?

— E altfel pentru că simt mirosul fiecărei persoane cu care ai intrat în contact azi. E şi aşa destul de rău că emani mereu mirosurile lui Annie şi Jack. Gallowglass şi Pierre încearcă să nu te atingă, dar nu se pot abţine, stau prea mult în preajma ta. Adaugă la asta izul lui Maharal, al lui Herr Maisel şi pe cele ale altor doi bărbaţi. Singurul miros pe care îl suport amestecat cu al tău e al meu, dar nu te pot ţine în colivie, aşa că trebuie să rabd cât pot.

Matthew îşi puse jos cupa şi sări în picioare, încercând să lase o distanţă între noi.

— Mie îmi sună a gelozie.

— Nu e. Cu gelozia m-aş descurca, spuse el mânios. Ce trăiesc eu acum, senzaţia asta de pierdere şi de furie care mă roade pentru că nu pot să am o imagine clară a *ta* în haosul vieţilor noastre, e mai mult decât pot controla.

Pupilele i se dilataseră şi deveneau tot mai mari.

— Asta pentru că eşti vampir. Eşti posesiv. Face parte din fiinţa ta, am spus sec, apropiindu-mă de el cu toate că îl vedeam atât de furios. Iar eu sunt vrăjitoare. Mi-ai promis că mă vei accepta aşa cum sunt: lumină şi întuneric, femeie şi vrăjitoare, propria mea persoană, dar şi soţia ta.

Dacă se răzgândise? Dacă nu era dispus să admită o asemenea imprevizibilitate în viaţa lui?

— Te accept.

Matthew întinse cu blândeţe un deget şi îmi atinse obrazul.

— Nu, Matthew. Mă tolerezi deoarece crezi că într-o zi îmi voi sili magia să mă asculte. Rabinul Loew m-a avertizat că toleranţa poate fi retrasă, şi atunci victima intoleranţei rămâne în bătaia vântului. Magia mea nu e ceva de gestionat. Sunt *eu.* Şi n-o să mă ascund de tine. Nu asta înseamnă dragoste.

— În regulă. Gata cu ascunsul!

— Bine.

Am oftat uşurată, dar senzaţia nu dură mult.

Dintr-o singură mişcare lină, Matthew mă ridică de pe scaun şi mă lipi de perete, apăsându-mi coapsa cu a lui. Îmi desprinse o buclă astfel încât aceasta să-mi cadă pe gât şi peste un sân. Fără să-mi dea drumul, îşi lăsă capul în jos şi îşi lipi buzele de marginea corsajului meu. M-am cutremurat. Trecuse ceva vreme de când nu mă mai sărutase acolo, iar după pierderea sarcinii viaţa noastră sexuală fusese ca şi inexistentă. Buzele lui Matthew îmi urmăriră conturul maxilarului şi trecură peste venele de la gât.

L-am luat de păr şi i-am împins capul.

— Nu. Dacă n-ai de gând să sfârşeşti, nici nu mai începe. Am avut parte de nopţi caste şi săruturi pline de regret cât să-mi ajungă o viaţă întreagă.

Cu câteva mişcări năucitoare, Matthew îmi slăbi legăturile jambierelor, îmi săltă fustele peste talie şi intră în mine. Nu era prima dată când cineva mă poseda sprijinit de un perete, încercând să-şi uite necazurile preţ de câteva minute memorabile. Uneori fusesem chiar eu agresorul.

— Acum e vorba despre mine şi despre tine. Nimic altceva. Nu despre copii. Nu despre afurisita aia de carte. Nu despre împărat şi cadourile lui. În noaptea asta singurele mirosuri din casă vor fi ale noastre.

Matthew îmi apucase fesele cu mâinile, şi numai degetele lui mă protejau de vânătăi în vreme cei îmi împingea regulat trupul în perete. Mi-am înfăşurat mâinile în gulerul cămăşii lui şi i-am tras faţa spre mine, dorindu-mi cu lăcomie să-l gust. Dar soţul meu nu era dispus nici să-mi cedeze controlul sărutului, nici să mă lase să conduc actul sexual. Buzele îi erau dure şi poruncitoare, iar când am insistat să-l domin, îmi muşcă uşor buza de jos în semn de avertisment.

— Ah, Doamne! am spus cu răsuflarea tăiată, în vreme ce ritmul lui constant îmi întindea nervii la maximum. Ah…

— În noaptea asta n-o să te împart nici măcar cu El.

Matthew îmi acoperi restul exclamaţiei cu o sărutare. Cu o mână continua să mă ţină de fese, în vreme ce pe cealaltă şi-o vârî între picioarele mele.

— Cine are inima ta, Diana? mă întrebă.

Atingerea unui deget de-al lui ameninţa să mă treacă graniţele sănătăţii mentale. Se mişcă, se mişca întruna. Îmi aştepta răspunsul.

— Spune! mârâi.

— Ştii doar, am replicat. Tu ai inima mea.

— Doar eu, zise el, mişcându-se încă o dată astfel încât toată acea tensiune strânsă în noi să-şi găsească, în sfârşit, eliberarea.

— Doar… tu… întotdeauna, am gâfâit şi picioarele îmi tremurară în jurul şoldurilor lui.

Mi-am lăsat tălpile pe podea.

Matthew sufla greu, cu fruntea lipită de a mea. În privirea lui se ivi un licăr de regret în vreme ce-mi cobora fustele. Mă sărută gingaş, aproape cast.

Momentul nostru de dragoste, oricât de intens ar fi fost el, nu-i satisfăcuse nevoia aceea care îl făcea să mă vâneze în ciuda faptului că eram indiscutabil a lui. Începeam să-mi fac griji că nimic nu i-o va putea satisface vreodată.

Frustrarea mea ieşi la suprafaţă, luând forma unui teribil curent de aer care îl împinse de lângă mine, izbindu-l de peretele opus. Ochii lui Matthew se înnegriră.

— Ei, cum a fost, iubitule? am întrebat blând.

Pe chipul lui apăru o expresie de surprindere. Am pocnit din degete, dând drumul aerului care îl ţinea captiv. El îşi încordă muşchii pe măsură ce-şi recăpăta mobilitatea şi deschise gura să vorbească.

— Să nu îndrăzneşti să-ţi ceri scuze! am spus cu înverşunare. Dacă m-ai fi atins într-un fel care nu mi-ar fi plăcut, ţi-aş fi spus nu.

Matthew strânse din buze.

— Nu pot să nu mă gândesc la prietenul tău Giordano Bruno: „Dorinţa îmi dă ghes, iar teama-mi pune căpăstru“. Nu mă tem de puterea ta, de forţa ta sau de orice altceva din tine, am spus. *Tu* de ce te temi, Matthew?

L-am simţit că îmi atinge buzele cu buze încărcate de regret. O şoaptă de vânt îmi atinse fustele. Am înţeles că preferase, din nou, să fugă în loc să răspundă.

Capitolul 30

— A trecut meşterul Habermel pe aici. Setul tău de instrumente astronomice e pe masă.

Matthew nu ridică privirea de la planurile castelului din Praga pe care le procurase cumva de la arhitecţii împăratului. În ultimele câteva zile mă ocolise cu grijă şi îşi concentrase energia asupra secretelor gărzii palatului, astfel încât să poată străpunge sistemul de securitate al lui Rudolf. În ciuda sfatului dat de Abraham, pe care i-l transmisesem în aceeaşi zi, Matthew prefera o strategie agresivă. Voia să plecăm din Praga. Cât mai repede.

M-am apropiat dintr-o parte, iar el şi-a ridicat privirea neliniştită şi flămândă.

— E doar un cadou. Mi-am lăsat jos mănuşile şi l-am sărutat adânc. Inima mea îţi aparţine, mai ţii minte?

— Nu e doar un cadou. A venit cu o invitaţie la vânătoare pentru mâine. Matthew îmi cuprinse şoldurile cu braţele. Gallowglass m-a informat că o vom accepta. A găsit o cale de a intra în apartamentele împăratului seducând o biată slujnică şi convingând-o să-i arate colecţia de picturi erotice a lui Rudolf. Gardienii palatului vor fi cu noi la vânătoare sau vor trage un pui de somn. Gallowglass crede că e cea mai mare şansă pe care o vom avea de a căuta cartea.

Mi-am aruncat privirea spre biroul lui Matthew, pe care se afla un alt mic pachet.

— Ştii şi ce e asta?

El dădu din cap în semn de aprobare şi îl luă în mână.

— Mereu primeşti cadouri de la alţi bărbaţi. Acesta e de la mine. Ţine palma!

Intrigată, m-am supus. El îmi apăsă în mână ceva rotund şi neted, de mărimea unui ou mic.

Un şuvoi de metal rece şi greu se scurse în jurul

misteriosului ou, şi salamandre minuscule mi se risipiră în palmă. Erau făcute din aur şi argint şi aveau spinările incrustate cu diamante. Am ridicat-o pe una din ele, şi sub ochii mei se desfăşură un lanţ făcut în întregime din salamandre împerecheate, cu capetele unite în dreptul gurilor şi cozile împletite. Cuibărit încă în mâna mea era un rubin. Un rubin foarte mare şi foarte roşu.

— E superb! Am ridicat privirea spre Matthew. Când ai avut vreme să-l cumperi?

Nu era genul de lanţ pe care aurarii să-l ţină prin atelier pentru clienţii picaţi la întâmplare.

— Îl am de ceva vreme, mărturisi Matthew. Tatăl meu mi l-a trimis împreună cu decoraţiunea pentru altar. Nu eram sigur că o să-ţi placă.

— Bineînţeles că-mi place! Salamandrele sunt alchimice, să ştii, am spus, sărutându-l încă o dată. În plus, ce femeie ar obiecta în faţa a şaizeci de centimetri de salamandre din argint, aur şi diamante, plus un rubin mare aproape cât un ou?

— Aceste salamandre anume au fost un dar de la regele Francisc, primit atunci când m-am întors în Franţa la sfârşitul anului 1541. El însuşi şi-a ales o salamandră în flăcări drept emblemă, iar motto-ul lui era: „Hrănesc şi nimicesc“[164]. Matthew râse. Lui Kit i-a plăcut atât de mult ideea încât a adaptat-o pentru sine: „Ceea ce mă hrăneşte mă şi nimiceşte“.

— Kit e clar genul de demon pesimist, am spus, râzând împreună cu el.

Am împuns una dintre salamandre, iar aceasta reflectă lumina lumânărilor. Am dat să vorbesc, apoi m-am oprit.

— Ce e? spuse Matthew.

— Ai mai dat cuiva lanţul… până acum?

După noaptea trecută, propria mea nesiguranţă, neaşteptată, era ruşinoasă.

— Nu, răspunse soţul meu, luându-mi mâna şi comoara

[164] Francisc I, rege al Franţei (1515-1547), patron al artelor. Motto-ul său latin, *nutrisco et extinguo,* însemna „hrănesc (binele) şi nimicesc (răul)“). (n.red.)

din ea între ale lui.

— Îmi pare rău. E ridicol, ştiu, mai ales luând în calcul comportamentul lui Rudolf. Dar aş prefera să nu-mi fac gânduri, asta-i tot. Dacă îmi dai ceva ce i-ai mai dat vreunei foste iubite, doar spune-mi.

— Nu ţi-aş dărui un lucru pe care l-am mai dat deja altcuiva, *mon coeur.* Matthew aşteptă să-l privesc în ochi. Balauroaica ta mi-a amintit de cadoul lui Francisc, aşa că l-am rugat pe tata să pescuiască lanţul din ascunzătoarea lui. L-am purtat o singură dată. De atunci a stat într-o cutie.

— Nu e tocmai genul de bijuterie pe care s-o porţi în fiecare zi, am spus, încercând să râd, dar fără să reuşesc prea bine. Nu ştiu ce-i cu mine.

Matthew mă trase spre el şi mă sărută.

— Inima mea îţi aparţine, la fel cum a ta îmi aparţine mie. Să nu te îndoieşti niciodată de asta!

— N-o să mă îndoiesc.

— Bine. Pentru că Rudolf face tot ce poate ca să ne stoarcă de puteri pe amândoi. Trebuie să ne păstrăm mintea limpede. Şi pe urmă trebuie să plecăm naibii din Praga!

Cuvintele lui Matthew se întoarseră să mă bântuie a doua zi, când am petrecut împreună cu cei mai apropiaţi curteni ai lui Rudolf o după-amiază sportivă. Planul fusese să călărim până la cabana de vânătoare a împăratului, aflată pe Muntele Alb, iar acolo să vânăm căprioare, însă cerul plumburiu ne ţinu în apropierea palatului. Era a doua săptămână din aprilie, însă la Praga primăvara venea lent şi n-ar fi fost de mirare să ningă.

Rudolf îl chemă pe Matthew lângă el, lăsându-mă pe mine la mila femeilor de la curte. Acestea erau vădit curioase şi habar nu aveau cum să se poarte cu mine.

Împăratul şi tovarăşii săi beau fără oprelişti din vinul împărţit de servitori. Dată fiind viteza vânătorii ce avea să urmeze, îmi doream să fi existat nişte reguli legate de băutul în şa. Nu că aş fi avut prea multe motive de

îngrijorare în ceea ce-l privea pe Matthew. În primul rând pentru că el era mai degrabă abstinent. În al doilea rând pentru că existau prea puţine riscuri să moară, chiar dacă armăsarul lui s-ar fi izbit de-un copac.

Doi bărbaţi îşi făcură apariţia ducând pe umeri o prăjină lungă ce servea drept suport pentru splendida pleiadă de şoimi care aveau să hăituiască păsările în după-amiaza aceea. Alţi doi urmară, ducând o singură pasăre cu capul acoperit, cu un sinistru cioc curbat şi picioarele îmbrăcate în pene maronii asemănătoare unor cizme. Era uriaşă.

— Ah! spuse Rudolf, frecându-şi mâinile cu încântare. Iat-o şi pe vulturoaica mea, Augusta. Voiam ca La Diosa s-o vadă, chiar dacă n-o vom putea elibera să zboare pe aici. Are nevoie de mai mult spaţiu de vânătoare decât îi poate oferi Şanţul Cerbilor.

Augusta era un nume potrivit pentru o asemenea maiestuoasă creatură. Vulturoaica avea aproape un metru înălţime şi îşi ţinea capul sus, cu toate că îl avea acoperit.

— Simte că o privim, am murmurat.

Cineva îi traduse replica împăratului, iar el îmi zâmbi aprobator.

— Vânătoresele se înţeleg între ele. Scoateţi-i gluga! Lăsaţi-le pe Augusta şi La Diosa să se cunoască!

Un moşneag zbârcit cu picioarele îndoite şi o expresie precaută pe chip se apropie de vulturoaică. Trase de şnururile din piele care strângeau gluga de peste capul Augustei şi i-o scoase uşor. Penele aurii din jurul gâtului şi capului se zbârliră în bătaia vântului, devenind parcă mai intens colorate. Augusta, simţind atât libertatea, cât şi pericolul, îşi desfăcu aripile într-un gest ce putea fi luat fie drept promisiunea unui zbor iminent, fie drept avertisment.

Dar nu pe mine voia Augusta să mă cunoască. Folosindu-şi instinctul infailibil, pasărea întoarse capul către singurul prădător din preajmă mai periculos decât ea. Matthew o privi serios, cu ochii trişti. Augusta ţipă, recunoscându-i uitătura înţelegătoare.

— N-am scos-o pe Augusta ca să-l amuze pe Herr

Roydon, ci ca s-o cunoască pe La Diosa, mârâi Rudolf.

— Iar eu vă mulţumesc că ne-aţi făcut prezentările, Maiestate, am spus, încercând să atrag atenţia capriciosului monarh.

— Augusta a răpus doi lupi, să ştiţi, spuse Rudolf, uitându-se cu subînţeles la Matthew. Penele împăratului erau mult mai zbârlite decât ale preţioasei lui păsări. Amândouă luptele au fost sângeroase.

— Dacă aş fi fost lup, pur şi simplu m-aş fi culcat la pământ şi aş fi lăsat-o pe doamnă să facă ce pofteşte, spuse Matthew alene.

În după-amiaza asta arăta din cap până în picioare ca un curtean, cu costumul lui verde şi gri, cu părul negru împins sub o pălărie îndrăzneaţă, ce oferea prea puţină protecţie împotriva vicisitudinilor vremii, dar care îi dădea posibilitatea de a etala pe creştetul ei o emblemă: uroborosul familiei de Clairmont. În caz că Rudolf ar fi uitat cu cine are de-a face.

Ceilalţi curteni surâseră afectat sau râseră pe înfundate la auzul replicii soţului meu. Îndată ce se convinse că nu pe seama lui se amuzau, Rudolf se alătură şi el râsetelor.

— E un alt lucru pe care îl avem în comun, Herr Roydon, spuse el, bătându-l pe Matthew pe umăr. Se uită la mine. Niciunul dintre noi nu se teme de o femeie puternică.

Când tensiunea se risipi, şoimarul o reaşeză oarecum uşurat pe Augusta pe stinghia ei, apoi îl întrebă pe împărat ce pasăre doreşte să folosească în după-amiaza aceea ca să doboare potârnichile regale. Rudolf se codi multă vreme. După ce suveranul îşi alesese un uriaş şoim arctic, arhiducii austrieci şi prinţii germani se luptară pentru păsările rămase până când lăsară la urmă o singură zburătoare. Era mică şi tremura de frig. Matthew întinse mâna spre ea.

— E o pasăre pentru o femeie, spuse Rudolf pufnind, aşezându-se mai bine în şa. Am pus să fie adusă pentru La Diosa.

— În ciuda numelui ei, Dianei nu-i place vânătoarea. Dar nu contează. O să vânez eu cu eretele, spuse Matthew.

Îşi trecu printre degete cureaua legată de piciorul păsării şi întinse mâna, iar eretele i se aşeză pe încheietura îmbrăcată în mănuşă.

— Salut, frumuseţe! murmură el, în vreme ce pasărea îşi potrivea picioarele.

Clopoţeii ei scoteau câte un clinchet la fiecare mic pas.

— O cheamă Šárka, şopti şoimarul cu un zâmbet.

— E tot atât de isteaţă pe cât sugerează numele[165]? îl întrebă Matthew.

— Şi mai şi! răspunse bătrânul, rânjind.

Soţul meu se aplecă înspre pasăre şi apucă între dinţi una dintre sforile care îi ţineau gluga pe cap. Stătea cu gura atât de aproape de Šárka, iar gestul era atât de intim, încât putea fi confundat cu un sărut. Trase de sfoară. Apoi îi fu uşor să scoată gluga cu cealaltă mână şi să vâre bucata din piele ornată într-un buzunar.

Šárka clipi când lumea îi apăru în faţa ochilor. Mai clipi o dată, studiindu-ne pe mine şi apoi pe bărbatul care o ţinea.

— Pot s-o ating?

Era ceva irezistibil în straturile acelea moi de pene albe şi maronii.

— Eu n-aş atinge-o. E flămândă. Nu cred că îşi primeşte porţia cuvenită de pradă, spuse Matthew.

Părea din nou trist, chiar melancolic, Šárka scoase câteva chicote guturale şi se uită fix la el.

— Te place.

Nu era de mirare. Amândoi vânau din instinct, amândoi erau ţinuţi în frâu ca să nu cedeze impulsului de a urmări şi de a ucide.

Am parcurs o cărare şerpuitoare până la defileul râului ce servise cândva drept şanţ cu apă pentru protejarea castelului. Acum râul dispăruse, iar defileul era împrejmuit, pentru a împiedica vânatul împăratului să hoinărească prin oraş. Cerbi, ciute şi vieri umblau încolo şi

[165] Aluzie la o legendă boemiană despre amazoane (publicată pentru prima oară într-o cronică pragheză, din secolul al XII-lea), în care unul din personaje este Šárka, o fată inteligentă şi curajoasă (n.red.)

încoace. La fel făceau şi leii sau alte feline mari din menajerie în zilele în care Rudolf hotăra să-şi hăituiască prada cu ele, iar nu cu păsări.

Mă aşteptasem la un haos total, însă vânătoarea fu coregrafiată precis, ca un spectacol de balet. De îndată ce Rudolf îşi eliberă şoimul în aer, păsările ce se odihneau prin copaci se ridicară în stol, luându-şi zborul ca să nu-i cadă prădătorului în gheare. Şoimul plonjă şi pluti pe deasupra tufelor, şi vântul îi şuieră printre clopoţeii de la picioare. Potârnichi speriate ţâşniră din adăposturi, fugind şi zburătăcind în toate direcţiile, apoi înălţându-se în aer. Şoimul făcu un viraj, îşi alese o pasăre, o hăitui până o aduse în poziţia potrivită, apoi se repezi s-o înţepe cu ghearele şi cu ciocul. Potârnichea căzu din cer, şoimul o urmări implacabil până la pământ, şi acolo pasărea, speriată şi rănită, fu în cele din urmă ucisă. Paznicii de vânătoare dădură drumul câinilor şi alergară cu ei pe terenul înzăpezit. Caii se năpustiră imediat după aceea, şi strigătele de triumf ale bărbaţilor fură acoperite de lătratul copoilor.

Când caii şi călăreţii îi ajunseră din urmă, l-am găsit pe şoim stând lângă prada lui, cu aripile curbate pentru a proteja potârnichea de prădătorii rivali. Matthew adoptase o ţinută asemănătoare în Biblioteca Bodleiană, şi i-am simţit privirea oprindu-se asupra mea, ca să fie sigur că eram acolo.

Acum, că împăratul îşi revendicase prima victimă, ceilalţi erau liberi să ia şi ei parte la vânătoare. Împreună prinseră peste o sută de păsări, suficiente ca să hrănească un număr considerabil de curteni. Se produse o singură altercaţie. Deloc surprinzător, ea avu loc între superbul şoim arctic de culoare argintie al lui Rudolf şi micul erete maro cu alb al lui Matthew.

Soţul meu se ţinuse în urma restului haitei masculine. Îşi eliberase pasărea mult după ceilalţi şi nu se repezise să ia potârnichea pe care aceasta o doborâse. Deşi niciunul dintre ceilalţi bărbaţi nu coborâse din şa, Matthew descălecase, îndemnând-o pe Šárka să se îndepărteze de

pradă cu vorbe şoptite şi cu o bucăţică de carne smulsă de la o victimă anterioară.

O singură dată, totuşi, Šárka nu reuşi să ajungă din urmă potârnichea pe care o vâna. Aceasta îi scăpă, zburând drept în calea şoimului lui Rudolf. Dar eretele refuză să cedeze. Cu toate că şoimul era mai mare, Šárka era mai bătăioasă şi mai agilă. Pentru a-şi prinde victima, zbură atât de aproape de capul meu, încât am simţit schimbarea de presiune din aer. Eretele era o creatură tare mică, mai măruntă chiar decât potârnichea şi, cu siguranţă, inferioară păsării împăratului. Potârnichea ţâşni în sus, însă nu avea cale de scăpare. Šárka schimbă iute direcţia şi îşi înfipse ghearele curbate în pradă. Greutatea le trase pe amândouă la pământ. Şoimul indignat ţipă de frustrare, iar Rudolf protestă şi el zgomotos.

— Pasărea dumitale s-a băgat peste a mea, spuse furios suveranul, în vreme ce Matthew dădea pinteni calului ca să prindă eretele.

— Nu e pasărea mea, Maiestate, replică soţul meu.

Šárka, zburlită şi cu aripile întinse pentru a părea cât mai mare şi mai ameninţătoare cu putinţă, scoase un ciripit ascuţit când îl văzu apropiindu-se. Matthew îi murmură ceva ce-mi suna vag cunoscut şi aproape erotic, iar pasărea îşi netezi penele.

— Šárka vă aparţine. Iar astăzi s-a dovedit demnă să fie tiza unei mari personalităţi războinice a Boemiei.

Matthew ridică eretele cu tot cu potârniche şi le ţinu în sus pentru ca toată curtea să le poată vedea. Cureaua de la piciorul Šárkăi flutura liber, iar clopoţeii îi zăngăniră în vreme ce soţul meu o rotea. Neştiind care ar trebui să le fie reacţia, curtenii aşteptară ca Rudolf să facă ceva. Am intervenit:

— E cumva vorba de o femeie-războinic, dragul meu?

Matthew se opri din învârtit şi rânji.

— Da, draga mea. Adevărata Šárka era mică şi bătăioasă, exact ca pasărea împăratului, şi ştia că cea mai importantă armă a unui războinic se află între urechile lui.

Matthew se ciocăni uşor cu degetul în frunte, ca să fie

sigur că toată lumea îi pricepe mesajul. Rudolf nu doar că îl pricepu, dar se arătă zăpăcit.

— Seamănă destul de mult cu doamnele din Malá Strana, am spus sec. Şi ce ispravă a făcut Šárka ajutată de inteligenţa ei?

Înainte ca soţul meu să-mi poată răspunde, o femeie necunoscută luă cuvântul:

— Šárka a doborât un batalion de soldaţi, explică ea într-o latină fluentă, cu un puternic accent ceh.

Un bărbat cu barbă albă pe care l-am luat drept tatăl ei o privi aprobator, iar femeia roşi.

— Zău? am spus interesată. Cum?

— Pretinzând că trebuie salvată şi apoi invitându-i pe soldaţi să-i sărbătorească eliberarea cu prea mult vin.

O altă femeie, de data aceasta mai în vârstă, cu un nas acvilin ce rivaliza cu ciocul Augustei, pufni dezgustată.

— Bărbaţii se lasă păcăliţi de fiecare dată.

Am izbucnit în râs. Spre vădita ei surprindere, la fel făcu şi bătrâna aristocrată cu nas coroiat.

— Mă tem, împărate, că doamnele nu vor accepta ca eroina lor să fie blamată din vina altora.

Matthew băgă mâna în buzunar după gluga păsării şi o aşeză cu blândeţe pe creştetul mândru al Šárkăi. Se aplecă apoi şi strânse şnurul cu dinţii. Paznicul de vânătoare luă eretele în ropotul unor aplauze aprobatoare.

Ne-am retras pentru vin şi gustări într-o casă în stil italian, cu acoperişul colorat în roşu şi alb, aşezată la marginea terenului ce înconjura palatul, deşi eu aş fi preferat să mai întârzii în grădini, acolo unde tocmai înfloreau narcisele şi lalelele împăratului. Ni se alăturară şi alţi membri ai curţii, inclusiv Strada cel acru, maestrul Hoefnagel şi făuritorul de instrumente Erasmus Habermel, căruia i-am mulţumit pentru trusa de unelte astronomice.

— Ceea ce ne trebuie pentru a scăpa de plictiseală e o festivitate a primăverii, acum, că Postul Mare e aproape încheiat, spuse un tânăr curtean cu voce puternică. Nu credeţi, Maiestate?

— O feerie? Rudolf luă o înghiţitură de vin şi se uită fix

la mine. Dacă-i aşa, atunci tema ei ar trebui să fie „Diana şi Acteon[166]“.

— Tema asta e foarte banală, Maiestate, şi mai degrabă englezească, spuse Matthew cu tristeţe.

Rudolf se înroşi.

— Poate o înlocuim cu „Demetra[167] şi Persefona[168]“, continuă soţul meu. E o temă mai potrivită cu anotimpul.

— Sau cu povestea lui Odiseu, sugeră Strada, aruncându-mi o căutătură urâtă. Frau Roydon ar putea juca rolul lui Circe şi ne-ar putea transforma în purceluşi.

— Interesant, Ottavio, spuse Rudolf, lovindu-şi proeminenta buză inferioară cu degetul arătător. S-ar putea să-mi placă să-l joc pe Odiseu.

„Nici în ruptul capului“, mi-am zis eu. Nu cu obligatoria scenă a dormitorului şi cu Odiseu care o face pe Circe să-i promită că nu-i va lua bărbăţia cu forţa.

— Îmi permit să vă fac o sugestie, am spus, nerăbdătoare să previn dezastrul.

— Desigur, desigur! exclamă sincer Rudolf, luându-mi mâna şi bătându-mi-o uşor, plin de bunăvoinţă.

— Pentru povestea la care mă gândesc e nevoie de cineva care să joace rolul lui Zeus, regele zeilor, i-am spus împăratului, trăgându-mi uşurel mâna.

— Eu aş fi un Zeus convingător, spuse el cu entuziasm, şi un zâmbet îi luminã chipul. Iar dumneata ai să joci rolul lui Callisto[169]?

„În niciun caz!” Nu aveam de gând să-l las pe Rudolf să pretindă că mă ia cu forţa şi mă lasă gravidă.

---

[166] Personaj din mitologia greacă, vânător vestit. A fost transformat în cerb de zeiţa Artemis (Diana, la romani) şi sfâşiat de propriii câini drept pedeapsă pentru că o văzuse scăldându-se goală. (n.tr.)

[167] În mitologia greacă, zeiţa agriculturii şi a roadelor pământului (n.tr.)

[168] În mitologia greacă, fiica lui Zeus şi a Demetrei. Răpită de Hades, a devenit soţia acestuia. Trăia câteva luni din an domnind asupra umbrelor din împărăţia subpământeană, apoi se întorcea pe pământ lângă mama ei, zeiţa holdelor. Mitul Persefonei simbolizează ciclurile vegetaţiei. (n.tr.)

[169] Prinţesă sedusă de Zeus, în mitologia greacă (n.red.)

— Nu, Maiestate. Dacă insistaţi să iau parte la această distracţie, eu voi juca rolul zeiţei lunii.

Mi-am strecurat mâna în curbura braţului lui Matthew.

— Iar pentru a-şi răscumpăra observaţia de mai devreme, soţul meu va juca rolul lui Endymion[170].

— Endymion?

Zâmbetul lui Rudolf păli.

— Bietul Rudolf! E din nou depăşit în materie de vicleşuguri, murmură Matthew astfel încât numai eu să-l aud. Endymion, Maiestate, continuă el, de data asta cu o voce suficient de ridicată ca să străbată încăperea, frumosul tânăr păstor care a fost cufundat într-un somn fermecat pentru ca nemurirea şi castitatea Dianei să rămână neatinse.

— Cunosc legenda, Herr Roydon, îl avertiză Rudolf.

— Îmi cer scuze, Maiestate, zise Matthew cu o plecăciune graţioasă, deşi superficială. Diana va arăta splendid sosind în carul ei pentru a putea privi melancolic spre bărbaţii pe care îi iubeşte.

În acel moment faţa lui Rudolf era deja de un purpuriu imperial. Am fost alungaţi din compania regală şi am părăsit palatul, luând-o pe scurtul drum în josul dealului până la „Trei Corbi”.

— Am o singură rugăminte, spuse Matthew în vreme ce intram pe uşa din faţă. Oi fi eu vampir, dar aprilie e o lună rece în Praga. Din respect faţă de temperatura de afară, costumele pe care o să le concepi pentru Diana şi Endymion ar trebui să conţină ceva mai substanţial decât o semilună pe care tu s-o porţi în păr şi o cârpă de vase pe care eu să mi-o înfăşor peste şolduri.

— Abia ce te-am distribuit în rolul ăsta şi deja ai pretenţii artistice! Am fluturat din mână prefăcându-mă indignată. Actorii ăştia!

— Asta meriţi dacă lucrezi cu amatori, spuse Matthew, zâmbind. Ştiu exact cum ar trebui să înceapă feeria: „Şi

[170] Tânăr chipeş de care se îndrăgosteşte, în mitologia greacă, zeiţa Lunii, Selene. Selene era asimilată, cel puţin parţial, cu Artemis, zeiţa-fecioară a vânătorii. (n.red.)

iată! Din ceruri ce se deschid zăresc venind/ Cea mai încântătoare lună, sclipiri de-argint ce-aruncă/ Spre scoica ce-i al lui Neptun pocal.”

— Nu poţi să-l foloseşti pe Keats[171]! am râs eu. E un poet romantic. E cu trei sute de ani prea devreme.

— „S-a înălţat/ Lucind cu-atâta pasiune, că sufletu-mi orbit/ Amestecându-se cu sferele-i de-argint s-a tot rotit, / Pe cer senin sau înnorat, chiar şi când ea intra/ În cort întunecat din pâclă grea”, exclamă el teatral, luându-mă în braţe.

— Şi presupun că vei voi să-ţi găsesc eu un cort, spuse Gallowglass, năvălind pe scări în jos.

— Şi nişte oi. Sau poate un astrolab. Endymion poate să fie păstor sau astronom, spuse Matthew, cântărindu-şi opţiunile.

— Paznicul de vânătoare al lui Rudolf nu s-ar despărţi niciodată de vreuna dintre ciudatele lui oi, spuse Gallowglass cu asprime.

— Matthew poate oricând să se folosească de trusa mea de instrumente astronomice. Am privit în jur. Trebuia să fie pe poliţa căminului, unde Jack nu putea ajunge la ea. Unde a dispărut?

— Annie şi Jack i-o arată căţelului. Ei cred că e fermecată.

Până atunci nu observasem firele ce urcau pe scări pornind de la şemineu. Erau aurii, argintii şi cenuşii. În graba mea de a-i găsi pe copii şi a afla ce se întâmplase cu setul, am călcat pe poala fustei. Când am ajuns lângă Annie şi Jack, reuşisem să-i fac deja tivului o nouă margine crestată.

Cei doi copii deschiseseră cutia din alamă şi argint ca pe o carte. Compartimentele exterioare erau complet ieşite în afară. Dorinţa lui Rudolf fusese aceea de a-mi dărui ceva cu care să urmăresc mişcările cerului, iar Habermel se întrecuse pe sine. Trusa conţinea un cadran solar, o busolă, un dispozitiv cu ajutorul căruia să socotesc durata

[171] Versurile sunt din poemul *Endymion: A Poetic Romance* (1817) de John Keats. (n.tr.)

orelor în diverse perioade ale anului, o complicată roată lunară, ale cărei mecanisme puteau fi programate pentru a preciza data, ora, semnul zodiacal şi fazele lunii, şi un grafic al latitudinilor care includea (la cererea mea) oraşele Roanoke, Londra, Lyon, Praga şi Ierusalim. Unul dintre compartimente avea un cotor în care începea cea mai nouă dintre tehnologii: tăbliţa ce putea fi ştearsă, făcută dintr-o hârtie special tratată pe care cineva putea scrie, pentru ca mai apoi să şteargă cu grijă şi să facă alte notiţe.

— Uite, Jack, face iar! spuse Annie, uitându-se atent la instrumente.

Mop (nimeni din casă nu-i mai spunea Lobero, cu excepţia lui Jack) începu să latre şi să dea entuziasmat din coadă în vreme ce roata lunară porni să se învârtească de capul ei.

— Pun pariu pe un penny că, atunci când o să termine de învârtit, o să apară luna plină la fereastră, spuse Jack, după care scuipă în palmă şi îi întinse mâna lui Annie.

— Fără pariuri, am spus automat, ghemuindu-mă lângă băiat.

— Când a început asta, Jack? întrebă Matthew, ţinându-l la distanţă pe Mop.

Puştiul ridică din umeri.

— Se tot întâmplă de când Herr Habermel a trimis setul, mărturisi Annie.

— Se învârteşte aşa toată ziua sau numai la anumite ore? am întrebat.

— Doar o dată sau de două ori. Iar busola se învârteşte o singură dată. Annie părea tare amărâtă. Ar fi trebuit să vă spun. Ştiam eu că e vorba de magie după cum se simte.

— E în regulă, i-am zâmbit. Nu s-a întâmplat nimic rău.

Mi-am aşezat degetul în mijlocul roţii şi i-am poruncit să se oprească. Mecanismul se supuse. De îndată ce rotaţiile încetară, firele argintii şi aurii din jurul trusei se dizolvară uşor, lăsându-le în urmă doar pe cele cenuşii. Acestea se pierdură iute printre numeroasele fire colorate care ne umpleau casa.

— Ce înseamnă? mă întrebă Matthew mai târziu, când în casă se lăsase liniştea, iar eu aveam prima ocazie de a pune trusa acolo unde copiii nu puteau ajunge la ea.

Mă hotărâsem s-o aşez pe baldachinul drept de deasupra patului nostru.

— Apropo, toată lumea ascunde lucruri pe baldachin. E primul loc în care Jack ar cotrobăi.

— Cineva ne caută.

Am tras înapoi jos setul şi am căutat un loc nou în care să-l ascund.

— În Praga?

Soţul meu întinse mâna după micul instrument. I l-am dat, iar el îl luă şi îl băgă în pieptar.

— Nu. În timp.

Matthew se trânti pe pat şi trase o înjurătură.

— E vina mea.

L-am privit sfioasă.

— Am încercat să ţes o vrajă astfel încât trusa să mă avertizeze dacă cineva se gândeşte s-o fure. Speram să-l ferească pe Jack de necazuri. Cred că trebuie să mă întorc la masa de lucru.

— Ce te face să crezi că e vorba de cineva dintr-o altă epocă? întrebă Matthew.

— Faptul că roata lunară e un calendar perpetuu. Mecanismele se învârteau de parcă ar fi încercat să înregistreze informaţii care le depăşeau specificaţiile tehnice. Îmi aminteau de cuvintele care goneau prin *Ashmole 782.*

— Poate rotirea busolei indică faptul că, oricine ar fi acela care ne caută, se află şi el într-un alt loc. Asemenea roţii lunare, busola nu poate arăta adevăratul nord, pentru că i se cere să socotească folosind două adrese: una a noastră din Praga şi una a altcuiva.

— Crezi că e vorba de Ysabeau sau de Sarah şi că au nevoie de ajutorul nostru?

Ysabeau fusese cea care îi trimisese lui Matthew exemplarul din *Doctorul Faust* pentru a ne ajuta să ajungem în 1590. Ştia încotro ne îndreptaserăm.

— Nu, spuse Matthew cu o voce sigură. Ele nu ne-ar da de gol. E vorba de altcineva.

Ochii lui verzi-cenuşii se opriră asupra mea. Privirea neliniştită şi încărcată de regret revenise.

— Te uiţi la mine de parcă te-aş fi trădat cumva. M-am aşezat lângă el pe pat. Dacă nu vrei să particip la feerie, n-o să particip.

— N-are a face. Matthew se ridică şi se îndepărtă. Încă îmi ascunzi ceva.

— Toţi păstrăm anumite lucruri pentru noi, Matthew, am spus eu. Mărunţişuri care nu contează. Uneori, chestiuni mai importante, cum ar fi, să zicem, faptul că faci parte din Congregaţie.

Acuzaţiile lui mă enervau, date fiind lucrurile pe care încă nu le ştiam despre el. Matthew îşi puse brusc mâinile pe umerii mei, ridicându-mă.

— N-o să mă ierţi niciodată pentru asta.

Ochii lui păreau negri, iar degetele lui mi se înfigeau în braţe.

— Mi-ai promis că îmi vei tolera secretele, am spus. Loew avea dreptate. Toleranţa nu e suficientă.

Matthew îmi dădu drumul înjurând. Am auzit paşii lui Gallowglass pe trepte şi murmurele somnoroase ale lui Jack venind de pe hol.

— Îi duc pe Jack şi pe Annie acasă la Baldwin, spuse scoţianul din uşă. Tereza şi Karolina au plecat deja. Pierre va veni cu mine, câinele la fel. Apoi adăugă cu o voce mai scăzută: Îl speriaţi pe băiat când vă certaţi, şi bietul de el a trăit destulă frică în scurta lui viaţă. Lămuriţi-vă, altfel îi duc înapoi la Londra şi vă las pe amândoi aici s-o scoateţi la capăt singuri.

Ochii albaştri ai lui Gallowglass erau înverşunaţi.

Matthew se aşeză în tăcere lângă foc, cu o cupă de vin în mâini şi o expresie întunecată pe chip în vreme ce se uita la flăcări. De îndată ce grupul plecă, sări în picioare şi se îndreptă către uşă.

Fără să mă gândesc sau să-mi fac vreun plan, mi-am eliberat balauroaica. „Opreşte-l!“ i-am poruncit. Ea zbură

pe deasupra şi împrejurul lui, învăluindu-l într-o ceaţă cenuşie, luă formă solidă în dreptul intrării, apoi îşi înfipse marginile ţepoase ale aripilor de-o parte şi de alta a cadrului uşii. Când Matthew se apropie prea tare, o limbă de foc ieşi din gura creaturii în semn de avertisment.

— Nu pleci nicăieri, am spus.

Făceam eforturi uriaşe să nu ridic vocea. O fi putut soţul meu să mă biruie, însă mă îndoiam că se putea împotrivi cu succes duhului meu.

— Balauroaica mea seamănă puţin cu Šárka: mică, dar bătăioasă. Eu n-aş scoate-o din sărite.

Matthew se întoarse cu o privire rece.

— Dacă eşti furios pe mine, spune-mi! Dacă am făcut ceva ce nu ţi-a plăcut, anunţă-mă! Dacă vrei să termini cu căsnicia asta, ai curaj să termini complet, astfel încât să pot – eventual – să-mi revin. Pentru că, dacă o să te uiţi în continuare la mine de parcă ţi-ai dori să nu fim căsătoriţi, ai să mă distrugi.

— N-am nicio dorinţă de a termina cu căsnicia, spuse el încordat.

— Atunci fii soţul meu! am spus ferm, înaintând spre el. Ştii la ce m-am gândit azi când am văzut zburând păsările acelea superbe? „Aşa ar arăta şi Matthew, dacă ar avea libertatea de a fi el însuşi.“ Iar când te-am văzut punându-i gluga Šárkăi, orbind-o astfel încât să nu poată vâna aşa cum i-o cere instinctul, am zărit în ochii ei aceeaşi urmă de regret pe care am văzut-o şi în ai tăi în fiecare zi de când am pierdut copilul.

— Nu e vorba despre copil.

Acum în privirea lui se citea un avertisment.

— Nu. E vorba despre mine. Şi despre tine. Şi despre un lucru atât de înspăimântător încât nu-l poţi accepta: acela că, în ciuda aşa-ziselor tale puteri asupra vieţii şi morţii, nu controlezi totul şi nu ne poţi feri de rău nici pe mine, nici pe nimeni altcineva dintre cei pe care îi iubeşti.

— Şi crezi că pierderea copilului m-a făcut să conştientizez asta?

— Ce altceva ar putea fi? Vinovăţia provocată de Blanca

şi Lucas aproape că te-a distrus.

— Te înşeli.

Matthew îşi înfăşurase mâinile în părul meu şi trăgea de împletituri, eliberând mirosul de muşeţel şi mentă al săpunului pe care îl foloseam. Pupilele îi erau uriaşe şi parcă de culoarea cernelii. Îmi sorbi mireasma, iar ochii lui îşi recăpătară o parte din culoarea verde.

— Atunci spune-mi despre ce e vorba.

— Despre asta.

Întinse mâna spre marginea corsajului meu şi o sfâşie în două. Apoi slăbi şnurul care împiedica decolteul larg al cămăşii să îmi alunece de pe umeri, dezvăluindu-mi astfel partea de sus a sânilor, îşi trecu degetele peste vena albastră ce se ivea acolo şi continuă printre pliurile pânzei.

— Fiecare zi a vieţii mele e o luptă pentru control. Mă lupt cu furia şi cu greaţa care îi urmează. Mă lupt cu foamea şi setea, deoarece nu cred că e corect să iau sângele unei alte fiinţe. Nici măcar pe cel al animalelor, deşi pot îndura asta mai uşor decât a lua sânge de la cineva cu care m-aş putea întâlni din nou pe stradă. Ridică ochii spre mine. Şi mă lupt cu mine însumi, cu această dorinţă nespusă de a-ţi poseda trupul şi sufletul în feluri pe care o creatură cu sânge cald nici nu le-ar înţelege.

— Îmi vrei sângele, am şoptit, înţelegând brusc. M-ai minţit.

— M-am minţit pe mine însumi.

— Ţi-am spus de mai multe ori că îţi aparţine. Mi-am înşfăcat cămaşa şi am rupt-o mai mult, aplecându-mi capul într-o parte şi expunându-mi jugulara. Ia-l! Nu-mi pasă. Nu vreau decât să te am înapoi.

Mi-am înghiţit un suspin.

— Eşti perechea mea. Niciodată n-aş bea de bunăvoie sânge de la gâtul tău. Degetele reci ale lui Matthew îmi traseră cămaşa la locul ei. În Madison am făcut-o pentru că eram prea slăbit ca să mă pot opri.

— Ce e în neregulă cu gâtul meu? am spus nedumerită.

— Vampirii îi muşcă de gât doar pe străini şi pe cei care li se supun. Nu pe iubiţi. Cu siguranţă, nu pe cei cu care

s-au împerecheat.

— Dominaţie, am spus, amintindu-mi de discuţia pe care o avuseserăm despre vampiri, sânge şi sex. Şi hrană. Aşadar, mai degrabă oamenii sunt muşcaţi de acolo. Iată sâmburele de adevăr din legendele cu vampiri.

— Vampirii îşi muşcă perechea aici, spuse Matthew, aproape de inimă.

Îşi lipi buzele de pielea dezgolită de deasupra cămăşii mele. Acolo mă sărutase în noaptea nunţii, când emoţiile îl copleşiseră.

— Am crezut că dorinţa ta de a mă săruta acolo e doar obişnuita poftă trupească, am spus.

— Nu există nimic obişnuit în dorinţa unui vampir de a bea sânge din această venă.

Îşi mută gura un centimetru mai jos de-a lungul liniei albastre şi îşi lipi din nou buzele de piele.

— Dar, dacă nu e vorba despre hrană sau dominaţie, atunci despre ce e vorba?

— Despre onestitate. Matthew mă privi în ochi. Ai lui încă erau mai mult negri decât verzi. Vampirii păstrează prea multe secrete pentru a fi vreodată complet sinceri. Niciodată nu le-am putea împărtăşi pe toate verbal, iar majoritatea sunt prea complexe ca să aibă vreo noimă, chiar dacă încerci să le formulezi în cuvinte. Iar în lumea mea există interdicţii cu privire la împărtăşirea secretelor.

— „Nu e povestea ta“, am spus eu. Am auzit asta de vreo câteva ori.

— A bea din cea pe care o iubeşti înseamnă a şti că nu are nimic de ascuns. Matthew se uită fix la sânii mei şi îmi atinse iar vena cu vârful degetului. Noi numim vasul acesta „vena inimii“. Sângele de aici e dulce. Dă o senzaţie de posedare completă şi de apartenenţă, însă cere şi un control total, ca să nu te laşi purtat de emoţiile puternice pe care le stârneşte.

Vocea lui era tristă.

— Şi n-ai încredere în autocontrolul tău din pricina furiei sângelui?

— M-ai văzut căzându-i pradă. E declanşată de instinctul

protector. Şi cine reprezintă un mai mare pericol pentru tine decât eu însumi?

Mi-am scuturat cămaşa de pe umeri şi mi-am scos braţele din mâneci până când am rămas goală de la brâu în sus. Am întins mâna spre şnururile fustei şi le-am smuls.

— Nu! Ochii lui Matthew se înnegriră şi mai tare. Nu e nimeni aici în caz că…

— … mă goleşti de sânge? Am păşit afară din fustă. Dacă n-ai putut avea încredere să faci asta nici când Philippe era la o aruncătură de băţ, e puţin probabil s-o faci acum, când Gallowglass şi Pierre stau prin apropiere şi pot să-mi dea oricând o mână de ajutor.

— Nu e o glumă.

— Nu. I-am luat mâinile în ale mele. E o treabă între soţi şi soţii. O chestiune de onestitate şi încredere. Eu n-am nimic să-ţi ascund. Dacă, luându-mi sânge din venă, ai să sfârşeşti cu necontenita nevoie de a vâna ceea ce tu crezi că sunt tainele mele, atunci fă-o!

— Nu e ceva ce un vampir face doar o dată, mă avertiză Matthew, încercând să se retragă.

— Nici n-am crezut asta. Mi-am înfăşurat degetele în părul de pe ceafa lui. Ia-mi sângele! Ia-mi secretele! Fă ceea ce instinctul îţi cere să faci. Aici nu există glugi sau cureluşe legate de picioare. Măcar în braţele mele ar trebui să fii liber, dacă nicăieri altundeva nu poţi.

I-am tras gura spre a mea. La început îmi răspunse şovăitor, cu degetele înfăşurate în jurul încheieturilor mele, de parcă ar fi sperat să se desprindă cu prima ocazie. Însă instinctele îi erau puternice, iar dorinţa, palpabilă. Firele care legau lumea se mutară şi se aşezară în jurul meu ca pentru a face loc unor asemenea sentimente năvalnice. M-am retras uşor. Sânii îmi săltau la fiecare răsuflare.

El părea atât de speriat încât am simţit că mă doare inima. Însă dorinţa exista şi ea. „Teamă şi dorinţă.” Nu era de mirare că apăruseră în eseul pe care îl scrisese pentru All Souls atunci când îşi câştigase bursa de cercetare. Cine să înţeleagă mai bine lupta dintre cele două decât un

vampir?

— Te iubesc, i-am şoptit, lăsându-mi mâinile să-mi atârne pe lângă corp.

Trebuia să facă totul singur. Eu nu puteam să joc niciun rol.

Aşteptarea fu chinuitoare, dar în cele din urmă el îşi lăsă capul în jos. Inima îmi bătea repede, şi l-am auzit trăgând adânc aer în piept.

— Miere. Miroşi a miere, murmură el uluit, chiar înainte ca dinţii lui ascuţiţi să-mi străpungă pielea.

În trecut, atunci când mai băuse din mine, Matthew avusese grijă să anestezieze locul cu o picătură din propriul sânge, astfel încât să nu simt nicio durere. De data asta nu mai făcu la fel, însă curând pielea îmi amorţi sub presiunea gurii lui pe carnea mea. Mă cuprinse cu mâinile şi mă împinse cu spatele către pat. Am rămas în picioare, aşteptându-l să se convingă că între noi nu există decât dragoste.

După vreo treizeci de secunde, Matthew se opri. Ridică mirat privirea spre mine, ca şi cum ar fi descoperit ceva neaşteptat. Ochii i se înnegriră complet şi pentru o clipă trecătoare am crezut că furia sângelui e pe cale să iasă la suprafaţă.

— E în regulă, iubirea mea, am şoptit.

Matthew îşi lăsă capul în jos şi mai bău până când descoperi ceea ce îi trebuia. Îi luă mai mult de un minut. Îmi sărută peticul de piele de deasupra inimii cu aceeaşi expresie de respect blând pe care o avusese în noaptea nunţii noastre de la Sept-Tours, apoi mă privi sfios.

— Ce ai aflat? am întrebat.

— Pe tine. Doar pe tine, murmură Matthew.

Timiditatea i se preschimbă iute în foame în vreme ce mă săruta, şi nu trecu mult până când ne-am pomenit înlănţuiţi. Cu excepţia scurtei noastre partide de amor cu spatele la perete, nu mai făcuserăm dragoste de câteva săptămâni, iar la început ritmul nostru fu ciudat, ca şi cum abia ne aminteam cum să ne mişcăm în tandem. Trupul mi se încolăci tot mai strâns. Încă o alunecare rapidă şi un

sărut profund ar fi fost suficiente ca să mă înalţe pe culmile plăcerii.

Însă Matthew încetini. Privirile ni se întâlniră şi se fixară una asupra alteia. Niciodată nu-l mai văzusem arătând astfel: vulnerabil, plin de speranţă, frumos, liber. Intre noi nu mai existau secrete, nu mai existau emoţii ascunse, în caz că am fi fost loviţi de un dezastru şi purtaţi în locurile întunecate în care nădejdea nu poate supravieţui.

— Mă simţi?

Matthew era acum un punct imobil în miezul trupului meu. Am dat din cap în semn de aprobare. El îmi zâmbi şi se puse în mişcare cu o grijă deliberată.

— Sunt înăuntrul tău, Diana, dăruindu-ţi viaţă.

Aceleaşi cuvinte i le spusesem eu în vreme ce el îmi băuse sângele, când îl trăsesem din pragul morţii înapoi în lumea celor vii. Nu crezusem că le auzise.

El se mişcă din nou în mine, repetând vorbele ca pe o incantaţie. Era cea mai simplă, cea mai pură formă de magie din lume. Matthew era deja ţesut în sufletul meu. Acum se ţesea în trupul meu, întocmai cum eu eram ţesută într-al lui. Inima mea, care în ultimele câteva luni se frânsese la fiecare atingere tristă şi privire plină de regret, începu să se vindece la loc.

Atunci când soarele se ivi la orizont, am întins mâna şi l-am atins între ochi.

— Mă întreb dacă ţi-aş putea citi şi gândurile.

— Mi le-ai citit deja, spuse Matthew, lăsându-mi degetele în jos şi sărutându-le vârfurile. În Oxford, când ai primit poza cu părinţii tăi. Nu erai conştientă de ceea ce făceai. Dar îmi tot răspundeai la întrebări pe care nu eram în stare să le rostesc cu voce tare.

— Pot să încerc din nou? am întrebat, deşi mă aşteptam mai degrabă să mă refuze.

— Sigur. Dacă ai fi fost vampir, ţi-aş fi oferit deja sângele meu.

Se culcă pe pernă. Eu am ezitat o clipă, mi-am domolit gândurile şi m-am concentrat asupra unei întrebări simple. „Cum aş putea să cunosc inima lui Matthew?“

Un singur fir argintiu scânteie între inima mea şi punctul de pe fruntea lui în care s-ar fi aflat cel de-al treilea ochi dacă el ar fi fost vrăjitor. Firul se scurtă, trăgându-mă tot mai aproape, până când buzele mi se lipiră de pielea lui.

O explozie de imagini şi sunete îmi umplu capul, asemenea unui foc de artificii. I-am văzut pe Jack şi pe Annie, pe Philippe şi pe Ysabeau. I-am văzut pe Gallowglass şi pe nişte bărbaţi pe care nu-i recunoşteam ocupând locuri importante în amintirile lui Matthew. I-am văzut pe Eleanor şi pe Lucas. Urmară un sentiment de triumf în vreme ce el dezlega un oarecare mister ştiinţific, un strigăt de bucurie în timp ce călărea prin pădure pentru a vâna şi ucide, aşa cum îi era sortit. M-am văzut pe mine însămi zâmbindu-i.

Apoi am zărit chipul lui Fuchs, vampirul pe care îl cunoscusem în Cartierul Evreilor, şi am auzit destul de clar cuvintele „fiul meu, Benjamin“.

M-am lăsat brusc pe călcâie, atingându-mi cu degetele buzele tremurătoare.

— Ce e? spuse Matthew, ridicându-se şi încruntându-se.

— Herr Fuchs! L-am privit îngrozită, temându-mă că se gândise la ce e mai rău. Nu mi-am dat seama că el e fiul tău, că el e Benjamin.

Existase un semn al furiei sângelui în fiinţa aceea.

— Nu-i vina ta. Nu eşti vampir, iar Benjamin nu dezvăluie decât ceea ce vrea. Vocea lui Matthew era liniştitoare. Probabil i-am simţit prezenţa în preajma ta – o urmă de miros, un indiciu că a fost prin apropiere. Asta m-a făcut să mă gândesc că îmi ascunzi ceva. M-am înşelat. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine, *mon coeur.*

— Dar Benjamin probabil ştia cine sunt. Mirosul tău era mai mult ca sigur peste tot pe pielea mea.

— Sigur că ştia, spuse soţul meu netulburat. O să-l caut mâine, dar, dacă nu vrea să fie găsit, atunci n-o să am ce face decât să-i pun în gardă pe Gallowglass şi pe Philippe. Ei o să anunţe restul familiei că Benjamin şi-a făcut din nou apariţia.

— Să-i pui în gardă?

Am simţit fiori de teamă când el dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Singura fiinţă mai înspăimântătoare decât Benjamin căzut pradă furiei sângelui e Benjamin lucid, aşa cum era când te-a întâlnit în prezenţa rabinului Loew, replică Matthew. Exact cum spunea Jack: cei mai îngrozitori monştri arată întotdeauna ca nişte oameni obişnuiţi.

Capitolul 31

Noaptea aceea marcă adevăratul început al căsniciei noastre. Matthew era mai echilibrat decât îl văzusem vreodată. Dispăruseră replicile aspre, schimbările bruşte de direcţie şi deciziile impulsive care caracterizaseră relaţia noastră de până atunci. Soţul meu era acum metodic, măsurat, însă nu mai puţin letal. Se hrănea mai regulat, vânând în oraş şi în satele dimprejur. Iar pe măsură ce muşchii lui căpătau greutate şi putere, am ajuns să văd şi eu ceea ce Philippe observase deja: oricât ar fi părut de puţin probabil, dată fiind statura lui, fiul său se topise pe picioare din pricina lipsei de hrană adecvată.

Eu am rămas cu o semilună argintie pe sân, care marca locul din care băuse. Era deosebită de toate celelalte cicatrice de pe trupul meu, căci îi lipsea ţesutul gros şi protector ce se formează deasupra majorităţii rănilor. Matthew îmi spusese că asta se datora unei proprietăţi a salivei lui de a sigila locul muşcăturii fără să-l lase să se vindece complet.

Ritualul lui Matthew de a bea sângele perechii sale dintr-o venă aflată aproape de inimă şi noul meu ritual al sărutului de vrăjitoare, care îmi dădea acces la gândurile lui, ne-au oferit mai multă intimitate. Nu făceam dragoste de fiecare dată când se culca lângă mine în pat, dar, atunci când făceam, iubirea era mereu precedată şi apoi urmată de aceste două arzătoare momente ale sincerităţii absolute, care înlăturau cea mai mare grijă nu doar a lui Matthew, ci şi a mea: aceea că, într-un fel, secretele noastre ne vor distruge. Şi, chiar şi atunci când nu făceam dragoste, discutam deschis, cu uşurinţa la care visează toţi îndrăgostiţii.

În dimineaţa următoare, Matthew le spuse lui Gallowglass şi lui Pierre despre Benjamin. Furia

scoţianului fu de mai scurtă durată decât teama servitorului, care ieşea la suprafaţă ori de câte ori cineva bătea la uşă sau se apropia de mine în piaţă. Vampirii îl căutau zi şi noapte pe fiul rătăcit, şi Matthew era cel care plănuia expediţiile.

Însă Benjamin nu era de găsit. Pur şi simplu dispăruse.

Paștele venise şi trecuse, iar planurile noastre pentru festivalul primăverii organizat de Rudolf în sâmbăta următoare intraseră pe ultima sută de metri. Eu şi maestrul Hoefnagel transformaserăm sala cea mare a palatului într-o grădină înfloritoare, plină de ghivece cu lalele. Mă uluiau bolţile ei graţios curbate, ce susţineau acoperişul arcuit precum ramurile unei sălcii.

— O să mutăm aici şi portocalul împăratului, spuse Hoefnagel, cu ochii scânteind de entuziasm. Şi păunii.

În ziua festivităţii, servitorii aduseră în răsunătoarea încăpere din piatră toate candelabrele ce prisoseau prin palat şi catedrală, oferind astfel iluzia unui cer înstelat, apoi întinseră pe podea rogojini noi din papură. Drept scenă aveam să folosim baza scărilor ce duceau către capela regală. Fusese ideea maestrului Hoefnagel, de vreme ce în felul acesta eu puteam să-mi fac apariţia în capul treptelor, asemenea lunii, în vreme ce Matthew îmi calcula poziţia cu ajutorul unuia dintre astrolabii meşterului Habermel.

— Nu credeţi că suntem prea filosofici? m-am întrebat cu voce tare, ciupindu-mi buza cu degetele.

— Suntem la curtea regelui Rudolf al II-lea, spuse Hoefnagel sec. Aici nu există ceva prea filosofic.

Când curtea începu să se umple pentru banchet, tuturor oaspeţilor li se tăie răsuflarea de uimire la vederea scenei pe care o pregătiserăm.

— Le place, i-am şoptit lui Matthew din spatele perdelei ce ne ascundea de mulţime.

Intrarea noastră grandioasă era programată pentru momentul servirii desertului, iar până atunci noi eram pitiţi pe hol, în casa Scării Cavalerilor. Matthew mă ţinea ocupată cu poveşti de pe vremuri despre momentul în care

îşi condusese calul în sus pe treptele late din piatră, pentru un duel. M-am întrebat dacă încăperea era adecvată acestui scop, şi el ridică o sprânceană.

— Tu de ce crezi că am făcut camera atât de mare şi tavanul atât de înalt? Iernile pragheze pot fi al naibii de lungi, iar tinerii plictisiţi, dar înarmaţi, sunt periculoşi. E mult mai bine să se repeadă cu toată forţa unul la altul decât să înceapă războaie cu regatele învecinate.

Datorită vinului care curgea fără contenire în pahare şi mâncării îmbelşugate, larma din sală deveni curând asurzitoare. După ce se împărţi desertul, eu şi Matthew ne-am aşezat la locurile noastre. Maestrul Hoefnagel pictase un preafrumos peisaj pastoral pentru soţul meu şi îi alocase, fără prea mare tragere de inimă, unul dintre portocali, astfel încât el să poată sta sub pom pe un scăunel acoperit cu pâslă, făcut să semene cu un bolovan. Eu urma să-mi aştept semnalul, apoi să ies din capelă şi să stau în spatele unei vechi uşi din lemn întoarse pe o parte şi vopsite să semene cu un car.

— Să nu îndrăzneşti să mă faci să râd! l-am avertizat pe Matthew când mă sărută pe obraz pentru a-mi purta noroc.

— Îmi plac la nebunie provocările, îmi şopti el drept răspuns.

Muzica umplu încăperea, iar curtenii se potoliră treptat. Când camera se linişti de tot, Matthew îşi ridică astrolabul spre ceruri, şi feeria începu.

Eu hotărâsem că abordarea optimă implica un minim de dialoguri şi cât mai multe dansuri. Pe de o parte, cine şi-ar fi dorit să stea jos după o cină copioasă şi să asculte discursuri? Participasem la suficiente evenimente academice ca să ştiu că nu era o idee bună. Signor Pasetti se arătase încântat să le înveţe pe câteva dintre doamnele de la curte un „dans al stelelor rătăcitoare”, care avea să-i ofere lui Matthew ceva de observat pe ceruri în vreme ce aştepta apariţia iubitei sale luni. Mulţumită celebrelor frumuseţi ale curţii participante la spectacol, îmbrăcate în costume fabuloase, împodobite cu paiete şi pietre scumpe, feeria căpătă curând aerul unei piese de teatru de la

şcoală, cu tot cu părinţii căzuţi în admiraţie. Matthew se prefăcea că agonizează, ca şi cum n-ar fi fost sigur că mai poate îndura o clipă în plus.

Când dansul se sfârşi, muzicienii dădură semnalul intrării mele cu bubuit de tobe şi sunet de trompete. Maestrul Hoefnagel aşezase o cortină peste uşile capelei, astfel încât nu-mi rămânea decât să o dau la o parte cu strălucirea unei zeiţe (şi fără să mişc materialul cu semiluna de pe cap, aşa cum făcusem la repetiţii), apoi să privesc melancolică în jos, spre Matthew. El, cu voia zeiţei, avea să se uite pierdut la mine, fără să-şi încrucişeze ochii sau să-mi fixeze sugestiv sânii.

Mi-am acordat un foarte scurt răgaz pentru a intra în rol, am tras adânc aer în piept şi am împins încrezătoare cortina la o parte, încercând să alunec şi să plutesc asemenea lunii.

Toată curtea scoase o exclamaţie de uimire.

Încântată că îmi făcusem o intrare atât de convingătoare, mi-am coborât ochii spre Matthew. Ai lui erau cât farfuriile.

„O, nu!“ Am încercat să pipăi podeaua cu degetul mare de la picior, însă, aşa cum bănuiam, eram deja la câţiva centimetri deasupra ei. Şi continuam să mă ridic! Am întins o mână ca să mă prind de marginea carului şi am văzut că pielea mea emana o distinctă strălucire perlată. Matthew făcu semn cu capul înspre tiara mea, cu mica ei semilună din argint. În lipsa unei oglinzi, habar nu aveam ce se întâmpla cu ea, dar mă temeam de ce e mai rău.

— La Diosa! spuse Rudolf, ridicându-se în picioare şi aplaudând. Minunat! Un efect minunat!

Nesiguri, curtenii i se alăturară. Câţiva dintre ei îşi făcură mai întâi semnul crucii.

Eram obiectul atenţiei neprecupeţite a întregii mulţimi din încăpere. Mi-am încleştat mâinile la piept şi am bătut din gene spre Matthew, care a răspuns privirii mele admirative cu un zâmbet întunecat. M-am concentrat să cobor pe podea, astfel încât să pot ajunge la tronul lui Rudolf. Zeus fiind, el ocupa cea mai frumos sculptată piesă

de mobilier pe care o putusem găsi în podurile palatului. Era incredibil de urâtă, dar se potrivea cu ocazia.

Din fericire, nu mai străluceam atât de tare în vreme ce mă apropiam de împărat, iar publicul încetase să se uite la capul meu de parcă ar fi văzut un foc de artificii. M-am lăsat în jos într-o reverenţă.

— Salutare, La Diosa! tună Rudolf pe ceea ce credea el că e un ton demn de un zeu, dar în realitate era doar un exemplu clasic de cabotinism.

— Sunt îndrăgostită de frumosul Endymion, am spus, ridicându-mă şi arătând către scară, acolo unde Matthew se cufundase într-un culcuş moale din pene şi se prefăcea că doarme.

Scrisesem replicile cu mâna mea. (Matthew îmi sugerase să spun: „Dacă nu eşti de acord să mă laşi în pace, Endymion o să-ţi sfâşie gâtlejul”. Respinsesem propunerea laolaltă cu versurile lui Keats.)

— Pare atât de împăcat. Şi, cu toate că eu sunt zeiţă şi n-o să îmbătrânesc nicicând, în scurt timp chipeşul Endymion se va veşteji şi va pieri. Te implor, fă-l nemuritor, astfel încât să poată rămâne veşnic cu mine!

— Cu o singură condiţie! strigă Rudolf, renunţând la orice pretenţie de sonoritate zeiască în favoarea simplului volum. El trebuie să doarmă tot restul timpului, fără a se trezi vreodată. Abia atunci va rămâne tânăr.

— Îţi mulţumesc, slăvite Zeus! am spus, încercând să nu semăn prea mult cu o actriţă dintr-o trupă de comedie britanică. Acum îmi voi putea privi de-a pururea iubitul.

Rudolf se încruntă. Bine că nu fusese lăsat să aprobe el scenariul.

M-am retras spre carul meu şi m-am întors încet pe sub cortină, în vreme ce doamnele de la curte îşi executau dansul de final. Când acesta se termină, împăratul conduse publicul într-o rundă de aplauze şi tropăituri zgomotoase, care aproape că dărâmară acoperişul. Nu se duse însă să-l trezească pe Endymion.

— Ridică-te! i-am şuierat când am trecut pe lângă el pentru a-i mulţumi împăratului că ne oferise ocazia de a-i

distra persoana regală.

N-am primit în schimb decât un sforăit teatral. Aşa că am făcut singură o reverenţă în faţa lui Rudolf, apoi am rostit discursuri de laudă la adresa astrolabului făcut de meşterul Habermel, a decorurilor şi efectelor speciale ce aparţineau maestrului Hoefnagel şi a calităţii muzicii.

— M-am distrat de minune, La Diosa. Mult mai mult decât mă aşteptam. Îi poţi cere lui Zeus o recompensă, spuse Rudolf, şi ochii îi alunecară pe umărul meu şi apoi în jos, peste curbura sânilor. Orice doreşti. Spune şi va fi al tău!

Sporovăielile fără rost din încăpere se opriră. În liniştea ce se lăsase, am auzit cuvintele lui Abraham: „Cartea va veni la tine doar dacă o vei cere“. Oare putea să fie atât de simplu?

Endymion se foi în patul său moale. Nevrând să-l las să intervină, am fluturat din mâini la spate pentru a-l încuraja să revină în lumea viselor. Curtea îşi ţinea răsuflarea, aşteptându-mă să numesc un titlu prestigios, o bucată de pământ, o avere în aur.

— Aş vrea să văd cartea alchimică a lui Roger Bacon, Maiestate.

— Eşti foarte tare, mătuşă! îmi şopti admirativ Gallowglass în drum spre casă. Ca să nu mai spunem că te pricepi la vorbe.

— Măi să fie, îţi mulţumesc! am spus încântată. Apropo, cum arăta capul meu în timpul feeriei? Lumea se holba la el.

— Mici stele răsăreau din semilună, apoi dispăreau. Eu nu mi-aş face griji. A părut ceva atât de real, încât toată lumea va presupune că a fost o iluzie. La urma urmei, majoritatea aristocraţilor lui Rudolf sunt oameni.

Răspunsul lui Matthew fu mai precaut.

— Nu fi atât de mulţumită încă, *mon coeur!* Poate că Rudolf n-a avut de ales decât să încuviinţeze, dată fiind situaţia, dar tot n-a scos manuscrisul. Ai intrat într-un dans foarte complicat. Şi poţi fi sigură că împăratul va cere ceva

în schimbul unei priviri aruncate cărţii sale.

— Atunci va trebui să fim de mult plecaţi înainte ca el să poată insista în privinţa asta, am zis.

Dar se dovedi că Matthew avea dreptate să fie precaut. Îmi închipuisem că aveam să fim invitaţi amândoi să privim comoara a doua zi, în intimitate. Şi totuşi, invitaţia nu sosi. Trecură zile întregi până să fim convocaţi oficial să cinăm la palat împreună cu nişte teologi catolici în ascensiune. După aceea, promitea mesajul, un grup ales avea să fie invitat în camerele lui Rudolf pentru a vedea obiecte de o deosebită importanţă mistică şi religioasă din colecţiile împăratului. Printre vizitatori se număra şi un anume Johannes Pistorius, care crescuse luteran, se convertise la calvinism, iar acum era pe cale să devină preot catolic.

— Ni se întinde o cursă, spuse Matthew, trecându-şi degetele înainte şi înapoi prin păr. Pistorius e un individ periculos, un adversar nemilos şi vrăjitor pe deasupra. Peste zece ani se va întoarce aici ca să devină confesorul lui Rudolf.

— E adevărat că i se face pregătirea pentru Congregaţie? întrebă încet Gallowglass.

— Da. E exact genul de asasin intelectual pe care vrăjitoarele îl vor drept reprezentant. Fără supărare, Diana! Sunt vremuri grele pentru vrăjitoare, recunoscu el.

— Nu m-am supărat, am spus eu cu blândeţe. Dar nu e încă membru al Congregaţiei. Tu eşti. Dacă are asemenea aspiraţii, ce şanse sunt ca el să-şi dorească să facă probleme câtă vreme stai cu ochii pe el?

— Foarte mari. Altfel, Rudolf nu i-ar fi cerut să ia cina cu noi. Împăratul îşi stabileşte liniile de atac şi adună trupele.

— Şi, mai exact, pentru ce are de gând să se bată?

— Pentru manuscris. Şi pentru tine. N-o să renunţe nici la una, nici la alta.

— Ţi-am mai spus că nu sunt de vânzare. Şi nici nu sunt vreo pradă de război.

— Nu, dar din punctul de vedere al suveranului reprezinţi un teritoriu nerevendicat. Rudolf e arhiduce austriac, rege al Ungariei, Croaţiei şi Boemiei, margraf de

Moravia şi Sfânt Împărat Roman. Mai e şi nepotul lui Filip al Spaniei. Habsburgii sunt un neam hrăpăreţ, competitiv şi nu se dau în lături de la nimic pentru a obţine ceea ce-şi doresc.

— Matthew nu te cocoloşeşte, mătuşă, spuse Gallowglass cu un aer sumbru, când am dat să protestez. Dacă ai fi fost soţia mea, ai fi plecat din Praga în ziua în care ar fi sosit primul cadou.

Din pricina situaţiei delicate, Pierre şi Gallowglass ne însoţiră până la palat. Trei vampiri şi o vrăjitoare stârniră aşteptatele valuri de interes în drum spre sala mare, la proiectarea căreia contribuise, cândva, şi Matthew.

Rudolf mă aşeză lângă el, iar Gallowglass se postă în spatele scaunului meu, ca un servitor manierat. Matthew fu aşezat în capătul opus al mesei de banchet, cu un Pierre foarte atent în apropiere. Unui privitor neavizat i s-ar fi părut că soţul meu se distrează de minune în mijlocul unui gălăgios grup de tinere şi tineri dornici să găsească un model de curtean cu mai multă vervă decât împăratul. Hohote de râs ajungeau din când în când până la noi dinspre curtea rivală a lui Matthew, lucru care nu sporea cu nimic buna dispoziţie a Maiestăţii Sale.

— Dar de ce trebuie să fie atâta vărsare de sânge, părinte Johannes? i se plânse Rudolf corpolentului medic de vârstă mijlocie care stătea la stânga lui.

Pistorius mai avea câteva luni până la hirotonisire, însă, cu zelul tipic convertiţilor, el nu obiectă când fu prematur înălţat la rang de preot.

— Pentru că erezia şi abaterile de la calea cea dreaptă trebuie complet eradicate, Maiestate. Altfel vor găsi un pământ proaspăt în care să crească.

Ochii acoperiţi de pleoape grele ai lui Pistorius se opriră asupra mea, înţepându-mă cu privirea. Cel de-al treilea ochi al meu se revoltă în faţa grosolanelor lui încercări de a-mi atrage atenţia, care semănau izbitor de mult cu metoda lui Champier de a-mi scoate la iveală secretele. Începeau să-mi displacă vrăjitorii cu educaţie universitară. Mi-am pus jos cuţitul şi i-am întors privirea. El cedă

primul.

— Tatăl meu credea că toleranţa e o politică mai înţeleaptă, replică Rudolf. Iar dumneavoastră aţi studiat înţelepciunea evreiască a cabalei. Există slujitori ai Domnului care ar numi asta erezie.

Auzul fin al lui Matthew îi permise să se concentreze asupra conversaţiei cu intensitatea cu care Šárka îşi urmărise potârnichea. Se încruntă.

— Soţul meu îmi spune că sunteţi medic, Herr Pistorius.

Nu era o schimbare subtilă de subiect, însă îşi atinse scopul.

— Sunt, Frau Roydon. Sau am fost, înainte să-mi îndrept atenţia de la prezervarea trupurilor la salvarea sufletelor.

— Reputaţia părintelui Johannes se întemeiază pe tratamentele sale împotriva ciumei, spuse Rudolf.

— Eu am fost doar o unealtă în îndeplinirea voinţei lui Dumnezeu. El e adevăratul vindecător, spuse Pistorius cu modestie. Din dragoste pentru noi, El a creat numeroase remedii naturale ce pot avea efecte miraculoase asupra trupurilor noastre imperfecte.

— Ah, da! Îmi amintesc pledoariile dumneavoastră pentru bezoari ca panacee. Nu demult am trimis una dintre pietrele mele nepreţuite pentru La Diosa, care era bolnavă.

Rudolf zâmbi aprobator. Pistorius mă cercetă.

— E limpede că leacul vostru a funcţionat, Maiestate.

— Da. La Diosa şi-a revenit complet. Arată foarte bine, spuse împăratul, scoţând şi mai mult buza de jos în afară în timp ce mă examina.

Purtam o rochie simplă, neagră, brodată cu alb şi acoperită de un veşmânt din catifea neagră. Un guler plisat şi transparent îmi răsărea din dreptul feţei, iar rubinul de la colierul cu salamandre al lui Matthew era aranjat astfel încât să-mi atârne în scobitura gâtului, oferind singura pată de culoare ţinutei mele altfel întunecate. Rudolf îşi fixă atenţia asupra frumoasei bijuterii. Se încruntă şi îi făcu semn unui servitor.

— E greu de spus ce a fost mai benefic: bezoarul sau

amestecul dulce al împăratului Maximilian, am spus, căutând privirea doctorului Hájek să mă sprijine, în vreme ce Rudolf îşi purta conversaţia şoptită.

Medicul tocmai ataca al treilea fel de mâncare şi, după un acces de tuse speriată pentru a-şi desprinde din gât bucăţica de vânat pe care tocmai o înghiţise, Hájek se dovedi la înălţimea situaţiei.

— Cred că a fost amestecul dulce, domnule doctor Pistorius, recunoscu medicul imperial. L-am preparat într-o ceaşcă făcută din corn de unicorn. Împăratul a considerat că asta îi va spori eficacitatea.

— La Diosa a consumat amestecul folosind şi o lingură din corn, spuse Rudolf. Ochii îi întârziară acum asupra buzelor mele. Pentru mai multă siguranţă.

— Oare ceaşca şi lingura aceasta se vor regăsi printre specimenele pe care le vom vedea în seara aceasta în muzeul minunilor dumneavoastră, Maiestate? întrebă Pistorius.

Atmosfera dintre mine şi vrăjitor prinse brusc viaţă, trosnind. Firele care îl înconjurau pe medicul-preot explodară în nuanţe violente de roşu şi portocaliu, avertizându-mă asupra pericolului. Apoi bărbatul îmi zâmbi. „N-am încredere în tine, vrăjitoareo“, îmi şopti el în minte. „Nici viitorul tău amant, împăratul Rudolf, nu are.“

Bucata de porc mistreţ pe care o mestecam (un fel delicios, condimentat cu rozmarin şi piper negru, care, conform împăratului, ar fi trebuit să încingă sângele) se transformă în pulbere în gura mea. În locul efectului dorit, sângele îmi îngheţă în vene.

— S-a întâmplat ceva? murmură Gallowglass, aplecându-se peste umărul meu.

Îmi întinse un şal pe care nu i-l cerusem şi pe care nu ştiam că îl avea cu el.

— Pistorius a fost invitat sus să vadă cartea, am spus, întorcându-mi capul spre el şi vorbind într-o engleză rapidă, ca să reduc riscul de a fi înţeleasă.

Gallowglass mirosea a apă de mare şi mentă, o combinaţie înviorătoare şi liniştitoare. Nervii mi se

potoliră.

— Las' pe mine! replică el, strângându-mă de umăr. Apropo, eşti un pic cam strălucitoare, mătuşă. Ar fi mai bine dacă în seara asta n-ar mai vedea nimeni steluţe.

După ce-şi aruncase săgeata în semn de avertisment, Pistorius cârmi conversaţia spre alte subiecte şi îl implică pe domnul doctor Hájek într-o dezbatere însufleţită despre beneficiile medicale ale teriacului. Rudolf îşi împărţi atenţia între privirile melancolice pe care mi le arunca pe furiş şi căutăturile încruntate pe care i le adresa lui Matthew. Cu cât ne apropiam mai mult de momentul în care aveam să vedem *Ashmole 782,* cu atât apetitul îmi scădea, aşa că am început să sporovăiesc cu aristocrata de lângă mine. Banchetul se încheie în sfârşit abia după încă cinci feluri de mâncare, inclusiv o familie de păuni împănaţi şi un platou cu carne friptă de porc şi purceluş de lapte.

— Arăţi palidă, spuse Matthew, luându-mă iute de lângă masă.

— Pistorius mă bănuieşte.

Bărbatul îmi amintea, din motive similare, de Peter Knox şi de Champier. „Asasin intelectual" era descrierea perfectă pentru amândoi.

— Gallowglass a spus că se va ocupa el de asta, am adăugat.

— Atunci nu-i de mirare că Pierre l-a urmat.

— Pierre ce-o să facă?

— O să aibă grijă ca Pistorius să scape viu de aici, spuse Matthew vesel. Lăsat de capul lui, Gallowglass l-ar sugruma pe proaspătul convertit şi l-ar arunca în Şanţul Cerbilor pe post de gustare de la miezul nopţii pentru lei. Nepotul meu e aproape la fel de protector ca mine.

Oaspeţii lui Rudolf îl însoţiră în sanctuarul lui: galeria privată în care eu şi Matthew văzuserăm decoraţiunea pentru altar făcută de Bosch. Ottavio Strada ne întâmpină acolo ca să ne servească drept ghid al colecţiei şi să ne răspundă la întrebări.

Când am intrat în cameră, tripticul lui Matthew încă

stătea în centru, pe masa acoperită cu verde. Pentru a ne încânta privirea, Rudolf risipise în jurul lui tot felul de alte obiecte. Erau acolo câteva cupe uluitoare făcute din pietre semipreţioase, un lanţ smălţuit, un corn lung despre care se spunea că ar fi aparţinut unui unicorn, nişte statui şi o nucă sculptată din Insulele Seychelles. Un frumos amestec de obiecte scumpe, medicale şi exotice. Dar nici urmă de manuscris alchimic.

— Unde e? i-am şuierat lui Matthew.

Înainte ca el să apuce să-mi răspundă, am simţit pe braţ atingerea unei mâini calde. Matthew se încordă.

— Am un dar pentru tine, *querida diosa*[172].

Răsuflarea lui Rudolf mirosea a ceapă şi a vin roşu, iar stomacul mi se întoarse pe dos în semn de protest. M-am întors, aşteptându-mă să-l văd pe *Ashmole 782,* dar împăratul ţinea în sus lanţul smălţuit. N-am mai apucat să protestez, căci el mi-l trecu peste cap şi mi-l aşeză pe umeri. Am privit în jos spre el şi am văzut un uroboros[173] verde care atârna de un cerc format din cruci roşii, incrustate din abundenţă cu smaralde, rubine, diamante şi perle. Modelul coloristic îmi amintea de bijuteria pe care Maisel i-o dăduse lui Benjamin.

— E un cadou ciudat de oferit soţiei mele, Maiestate, spuse Matthew cu blândeţe.

Stătea chiar în spatele împăratului şi privea colierul cu dezgust. Era al treilea asemenea lanţ pe care îl primeam, şi ştiam că trebuie să existe un înţeles simbolic. Am ridicat uroborosul astfel încât să pot studia lucrarea smălţuită. Nu era exact un uroboros, pentru că avea picioare. Semăna mai degrabă cu o şopârlă sau cu o salamandră, decât cu un şarpe. O cruce sângerie ieşea din spinarea jupuită a reptilei. Mai important, coada nu era vârâtă în gura creaturii, ci înfăşurată în jurul gâtului, strangulând-o.

— E un semn de respect, Herr Roydon. Rudolf accentuă subtil numele. Cândva i-a aparţinut regelui Ladislau şi a

[172] Zeiţă iubită (în limba spaniolă în original) (n. red.)

[173] Simbol circular, originar din Egiptul antic, reprezentând un şarpe care îşi înghite coada (n.red.)

fost moştenit de bunica mea. Însemnul aparţine unui brav ordin al cavalerilor unguri, cunoscut drept Ordinul Dragonului Înfrânt.

— Dragon? am spus cu voce slabă, uitându-mă la Matthew.

Cu picioarele ei scurte, creatura putea foarte bine să fie un dragon. Altfel însă semăna izbitor de mult cu emblema familiei de Clairmont. Doar că uroborosul suferea o moarte lentă şi dureroasă. Mi-am amintit jurământul lui Fuchs – al lui Benjamin – de a spinteca dragonii oriunde i-ar găsi.

— Dragonul îi simbolizează pe duşmanii noştri, mai ales pe aceia care şi-ar putea dori să intervină asupra prerogativelor noastre regale. Rudolf vorbise pe un ton civilizat, însă era practic o declaraţie de război adresată întregului clan de Clairmont. Mi-ar plăcea dacă l-ai purta data viitoare când vei veni la curte. Degetul lui Rudolf atinse uşor dragonul de pe sânii mei şi întârzie acolo. Atunci îţi vei putea lăsa acasă micile salamandre franceze.

Ochii lui Matthew, care fixau dragonul şi degetul imperial, se înnegriră când Rudolf îşi rosti insulta despre salamandrele franceze. Am încercat să gândesc ca Mary Sidney şi să născocesc un răspuns potrivit pentru epocă şi menit să-l liniştească pe vampir. Aveam să mă ocup mai târziu de revolta mea feministă.

— Dacă voi purta sau nu darul dumneavoastră va depinde de soţul meu, Maiestate, am spus cu răceală, silindu-mă să nu mă feresc de degetul lui Rudolf.

Am auzit exclamaţii de uimire, câteva şoapte. Dar singura reacţie de care îmi păsa era a lui Matthew.

— Nu văd niciun motiv pentru care nu l-ai purta tot restul serii acesteia, *mon coeur,* spuse pe un ton agreabil soţul meu. Nu-l mai preocupa faptul că ambasadorul reginei Angliei vorbea ca un aristocrat francez. La urma urmei, salamandrele şi dragonii sunt înrudiţi. Şi unii, şi alţii ar trece prin foc pentru a-i apăra pe cei dragi. Iar împăratul a fost îndeajuns de bun ca să-ţi arate cartea sa. Matthew privi în jur. Deşi se pare că incompetenţa lui *signor* Strada continuă, căci manuscrisul nu este aici.

Un alt pod se făcu scrum în urma noastră.

— Nu încă, nu încă, spuse Rudolf enervat. Întâi mai am ceva să-i prezint zeiţei. Mergeţi să-mi vedeţi nuca sculptată din Maldive. E singura de soiul ei.

Toată lumea în afară de Matthew se încolonă supusă în direcţia indicată de arătătorul lui Strada.

— Şi dumneata, Herr Roydon!

— Desigur, murmură Matthew, imitând perfect tonul mamei sale, şi o luă încet pe urmele mulţimii.

— Iată ceva ce am cerut în mod special. Părintele Johannes m-a ajutat să procur această comoară. Rudolf privi prin încăpere, dar nu dădu de Pistorius. Se încruntă. Unde a dispărut, *signor* Strada?

— Nu l-am mai văzut de când am plecat din sala mare, Maiestate, răspunse Strada.

— Tu! Împăratul arătă spre un servitor. Du-te şi găseşte-l!

Bărbatul plecă imediat, în fugă. Suveranul îşi recăpătă calmul şi îşi îndreptă atenţia asupra ciudatului obiect din faţa noastră. Arăta ca o sculptură brută a unui bărbat gol.

— Acesta, La Diosa, e o faimoasă rădăcină din Eppendorf. Cu un secol în urmă, o femeie a furat o ostie sfinţită de la biserică şi a plantat-o la lumina lunii pline pentru a creşte fertilitatea grădinii sale. În dimineaţa următoare a descoperit o varză uriaşă.

— Crescută dintr-o ostie?

Cu siguranţă, ceva se pierduse în cursul traducerii, altfel înseamnă că înţelesesem complet greşit natura euharistiei creştine. Un *arbor Dianae* e una. Un *arbor brassicae*[174] e cu totul altceva.

— Da. A fost un miracol. Iar când au dezgropat varza, rădăcina ei semăna cu trupul lui Hristos.

Rudolf îmi întinse obiectul. Era încununat cu o mică diademă ornată cu perle. Fusese poate adăugată mai târziu.

— Fascinant! am spus, încercând să arăt şi să vorbesc ca şi cum aş fi fost interesată.

[174] Arbore de varză (în limba latină în original) (n. red.)

— Am vrut s-o vezi în parte pentru că seamănă cu o imagine din cartea pe care ai cerut-o. Adu-l pe Edward, Ottavio!

Demonul intră, ţinând la piept un volum legat în piele.

De îndată ce l-am văzut, am ştiut. Tot corpul mă furnica încă de când cartea se aflase în cealaltă parte a încăperii. Puterea ei era palpabilă, mult mai mult acum decât fusese în Biblioteca Bodleiană, în acea noapte de septembrie în care toată viaţa mea se schimbase.

Iată rătăcitul manuscris *Ashmole,* înainte să-i aparţină lui Elias Ashmole şi înainte să fie pierdut.

— Vei sta aici, cu mine, şi ne vom uita la carte împreună. Rudolf arătă spre o masă cu două scaune aşezate ca pentru o discuţie *tête-à-tête.* Dă-mi cartea, Edward!

Rudolf întinse mâna, iar Kelley aşează cu reţinere cartea în ea.

I-am aruncat lui Matthew o privire întrebătoare. Dacă manuscrisul începea să strălucească, aşa cum făcuse în Biblioteca Bodleiană, sau să se poarte ciudat în vreun alt fel? Şi dacă nu reuşeam să-mi opresc mintea să-şi pună întrebări despre carte şi secretele ei? O explozie de magie în acel moment ar fi fost dezastruoasă.

„Pentru asta am venit aici“, păru el să-mi amintească, dând încrezător din cap.

M-am aşezat lângă împărat, iar Strada îi conduse pe curteni împrejurul camerei, spre cornul de unicorn. Matthew se trase şi mai aproape. M-am uitat lung la cartea din faţa mea, abia îndrăznind să cred că sosise momentul în care aveam să văd în sfârşit *Ashmole 782* întreg şi complet.

— Ei bine? întrebă Rudolf. N-ai de gând să-l deschizi?

— Ba da, sigur, am spus, trăgând volumul mai aproape.

Din pagini nu se ridică nicio irizaţie. Mi-am pus mâna pe copertă, pentru comparaţie, preţ de o clipă, aşa cum făcusem când luasem *Ashmole 782* din teancul de cărţi de la bibliotecă. Atunci volumul oftase în semn de recunoaştere, ca şi cum m-ar fi aşteptat să apar. De data aceasta rămase nemişcat.

Am dat la o parte scândura din lemn îmbrăcată în piele a primei coperte şi am scos la iveală o foaie albă de pergament. Mintea mea recapitulă în grabă ce văzusem cu câteva luni în urmă. Aceasta era foaia pe care Ashmole şi tatăl meu urmau să scrie într-o zi titlul lucrării.

Am întors pagina şi am avut aceeaşi neobişnuită senzaţie de greutate. Când m-am uitat pe partea cealaltă, mi se tăie răsuflarea.

Prima pagină şi cea care lipsea din *Ashmole 782* înfăţişa o minunată anluminură reprezentând un copac. Trunchiul era strâmb şi noduros, gros şi totuşi sinuos. Din vârf răsăreau ramuri ce se răsuceau şi îşi croiau drum prin pagină, sfârşind într-o curajoasă combinaţie de frunze, fructe roşu aprins şi flori. Era ca acel *arbor Dianae* pe care Mary îl făurise cu sângele luat de la Matthew şi de la mine.

Când m-am aplecat mai aproape, am simţit că mi se pune un nod în gât. Trunchiul pomului nu era făcut din lemn, sevă şi coajă. Era făcut din sute de trupuri, unele chircite şi zvârcolindu-se de durere, altele împletite cu seninătate, încă altele singure şi speriate.

În partea de jos a paginii, scris cu caracterele specifice sfârşitului de secol al treisprezecelea, se afla titlul pe care i-l dăduse manuscrisului Roger Bacon: *Adevăratul secret al secretelor.*

Nările lui Matthew fremătară ca şi cum ar fi încercat să identifice un miros. Cartea nu avea vreo aromă ciudată, ci doar acelaşi miros de mucegai pe care îl simţisem şi la Oxford.

Am întors pagina. Aici se afla imaginea pe care mi-o trimiseseră părinţii mei, cea pe care casa Bishop o păstrase vreme de atâţia ani: pasărea phoenix care cuprindea între aripile ei nunta alchimică, în vreme ce bestiile mitice şi alchimice asistau la uniunea dintre Soare şi Lună.

Matthew părea consternat, iar acum se holba la carte. M-am încruntat. El încă stătea prea departe ca s-o vadă bine. Ce-l luase prin surprindere?

Am trecut rapid peste imaginea nunţii alchimice. Cea

de-a treia pagină care lipsise s-a dovedit a fi imaginea a doi dragoni alchimici cu cozile împletite şi trupurile încleştate în ceea ce părea a fi o luptă sau o îmbrăţişare – era imposibil de spus. O ploaie de sânge cădea din rănile lor, strângându-se într-un bazin din care răsăreau zeci de siluete palide şi goale. Niciodată nu mai văzusem o asemenea imagine alchimică.

Matthew stătea lângă umărul împăratului, şi m-am aşteptat ca uimirea lui să se transforme în entuziasm la vederea acestor noi imagini şi la gândul că ne apropiam de rezolvarea misterului cărţii. Însă el arăta de parcă ar fi văzut o stafie. Îşi acoperi gura şi nasul cu o mână albă. M-am încruntat îngrijorată, şi el dădu din cap, semn că ar trebui să merg mai departe.

Am inspirat adânc şi am întors pagina la ceea ce ar fi trebuit să fie prima dintre ciudatele imagini alchimice pe care le văzusem la Oxford. Aici, aşa cum era de aşteptat, se afla imaginea fetiţei cu cei doi trandafiri. Lucrul neaşteptat era însă că fiecare centimetru de spaţiu din jurul ei era acoperit cu text. Un ciudat amestec de simboluri şi câteva litere aruncate ici şi colo. În Biblioteca Bodleiană textul apăruse ascuns de o vrajă care transformase cartea într-un palimpsest magic. Acum, cu volumul intact, rândurile tainice erau la vedere. Dar, deşi le puteam vedea, tot nu le puteam citi.

Am urmărit textul cu degetul. Atingerea mea desfăcu cuvintele, transformându-le într-o faţă, o siluetă, un nume. Era ca şi cum textul ar fi încercat să spună o poveste ce implica mii de creaturi.

— Ţi-aş fi dat orice mi-ai fi cerut, spuse Rudolf, şi răsuflarea lui fierbinte îmi atinse obrazul.

Am simţit încă o dată mirosul de ceapă şi vin. Se deosebea foarte mult de mireasma curată şi aromată a lui Matthew. Iar căldura lui Rudolf era respingătoare, acum că mă obişnuisem cu răceala unui vampir.

— De ce ai ales cartea asta? Nu poate fi înţeleasă, chiar dacă Edward e convins că în ea se află mari secrete.

Un braţ lung se întinse între noi şi atinse uşor pagina.

— Măi să fie, volumul ăsta e la fel de lipsit de sens ca şi manuscrisul pe care i l-aţi strecurat pe furiş bietului John Dee.

Chipul lui Matthew spunea altceva decât vorbele lui. Poate că Rudolf nu-i văzuse muşchiul ce i se încorda în dreptul maxilarului sau nu-i recunoscuse ridurile fine din jurul ochilor, care se adânceau când se concentra.

— Nu neapărat, am spus în grabă. Textele alchimice cer studiu şi contemplare dacă îţi doreşti să le înţelegi pe deplin. Poate că, dacă aş petrece mai mult timp cu el…

— Chiar şi aşa trebuie să ai binecuvântarea specială a lui Dumnezeu, spuse Rudolf, încruntându-se la Matthew. Edward a fost atins de Cel de Sus aşa cum dumneata n-ai fost, Herr Roydon.

— Ah, a fost atins, fără îndoială! spuse soţul meu, uitându-se la Kelley.

Alchimistul englez se purta ciudat, acum, că volumul nu se mai afla în posesia lui. Existau fire care îl legau de carte. Dar de ce era Kelley legat de *Ashmole 782*?

Când întrebarea aceasta îmi trecu prin minte, firişoarele galbene şi aurii care îl uneau pe demon de manuscris căpătară o nouă înfăţişare. În locul obişnuitelor două culori împletite sau al unei ţesături formate din iţe orizontale şi verticale, firele acestea se înfăşurau larg în jurul unui centru invizibil, asemenea panglicilor buclate de pe un cadou aniversar. Fire scurte, orizontale, împiedicau buclele să se atingă. Arătau ca…

„O dublă spirală.“ Mi-am dus mâna la gură şi m-am holbat la manuscris. Acum că atinsesem cartea, mirosul ei ca de mucegai îmi rămăsese pe degete. Era puternic, agresiv, ca…

„Sângele şi carnea.“ M-am uitat la Matthew, ştiind că expresia de pe chipul meu oglindea şocul pe care îl văzusem mai devreme pe faţa lui.

— Nu arăţi foarte bine, *mon coeur,* spuse el îndatoritor, ajutându-mă să mă ridic. Dă-mi voie să te duc acasă.

Edward Kelley alese tocmai acel moment pentru a-şi pierde controlul.

— Le aud vocile. Vorbesc în limbi pe care nu le pot înţelege. Voi le auziţi?

Gemu tulburat, astupându-şi urechile cu palmele.

— Despre ce tot vorbeşti? spuse Rudolf. Domnule doctor Hájek, se întâmplă ceva cu Edward.

— O să-ţi găseşti şi numele tău în ea, îmi spuse Edward cu o voce din ce în ce mai puternică, de parcă ar fi încercat să acopere un alt sunet. Am ştiut din clipa în care te-am văzut.

Am privit în jos. Fire cârlionţate mă legau şi pe mine de carte, numai că ale mele erau albe şi de culoarea levănţicii. Matthew era legat de manuscris prin fire roşii şi albe.

Gallowglass îşi făcu apariţia neanunţat şi neinvitat. Un paznic masiv îl urma, ţinându-se de propriul braţ lipsit de vlagă.

— Caii sunt pregătiţi, ne informă scoţianul, arătând spre ieşire.

— N-ai voie să intri aici! răcni Rudolf, înfuriindu-se tot mai tare pentru că îşi vedea năruit planul clădit cu grijă. Iar dumneata, La Diosa, n-ai voie să pleci!

Matthew nu-i dădu absolut nicio atenţie împăratului. Pur şi simplu mă luă de braţ şi se îndreptă spre uşă. Simţeam cum manuscrisul trage de mine, cum firele se întindeau ca să mă aducă înapoi lângă el.

— Nu pot lăsa cartea. E…

— Ştiu ce e, spuse Matthew înnegurat.

— Opriţi-i! ţipă Rudolf.

Însă gardianul cu mâna ruptă se încăierase deja în noaptea aceea cu un vampir furios. Nu avea de gând să-şi forţeze norocul aşezându-se în calea lui Matthew. Îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi la podea, leşinat.

Gallowglass îmi aruncă mantia peste umeri în vreme ce coboram în goană treptele. Alţi doi gardieni, amândoi inconştienţi, zăceau la capătul lor.

— Întoarce-te şi ia cartea! i-am ordonat scoţianului, gâfâind din pricina corsetului strâmt şi a vitezei cu care ne mişcăm prin curte. Nu i-o putem lăsa lui Rudolf, acum, că

ştim ce este.

Matthew se opri şi îşi înfipse degetele în braţul meu.

— N-o să plecăm din Praga fără manuscris. Mă întorc eu după el, îţi promit. Dar mai întâi mergem acasă. Trebuie să-i pregăteşti pe copii, ca să putem pleca în clipa în care mă întorc.

— Am ars nişte punţi, mătuşă, spuse Gallowglass cu un aer sumbru. Pistorius e încuiat în Turnul Alb. Eu am omorât un paznic şi am rănit alţi trei. Rudolf te-a atins cum nu se poate mai nepotrivit şi am o puternică dorinţă de a-l vedea şi pe el mort.

— Nu înţelegi, Gallowglass. Cartea aia ar putea fi răspunsul la *tot,* am reuşit să scâncesc înainte ca Matthew să mă pună din nou în mişcare.

— Ah, înţeleg mai multe decât crezi tu! Vocea lui Gallowglass plutea în bătaia vântului din preajma mea. I-am simţit mirosul de la parter, atunci când i-am doborât pe gardieni. Sunt nişte vampiri morţi în cartea aia. Şi vrăjitoare, şi demoni, garantez. Cine şi-ar fi închipuit că pierduta Carte a Vieţii o să pută a moarte de o să-ţi mute nasul?

Capitolul 32

— Cine ar face aşa ceva? Douăzeci de minute mai târziu tremuram lângă focul din salonul nostru de la parter, ţinând strâns în mâini o cană cu ceai de plante. E cumplit.

Asemenea majorităţii manuscriselor, *Ashmole 782* era făcut dintr-o piele special tratată, care fusese mai întâi înmuiată în var pentru a îndepărta părul, răzuită pentru a elimina straturile subcutanate de carne şi grăsime, apoi înmuiată iar şi, în fine, întinsă pe o ramă şi răzuită încă puţin.

Diferenţa aici era că vietăţile folosite pentru fabricarea pielii nu erau oi, vite sau capre, ci demoni, vampiri şi vrăjitoare.

— Trebuie să fi fost păstrată ca registru.

Matthew încă încerca să se împace cu ceea ce văzuse.

— Dar are sute de pagini, am spus, nevenindu-mi să cred.

Gândul că cineva jupuise atâţia demoni, vampiri şi vrăjitoare pentru ca mai apoi să le prepare pieile era de neînţeles. Nu ştiam sigur dacă aveam să mai dorm vreodată o noapte întreagă.

— Ceea ce înseamnă că manuscrisul conţine sute de ADN-uri diferite.

Matthew îşi trecuse mâinile prin păr de atâtea ori încât începuse să semene cu un porc spinos.

— Firele care se răsucesc între noi şi *Ashmole 782* arată ca nişte duble spirale, am spus.

Trebuise să-i explicăm genetica modernă lui Gallowglass care, în lipsa a patru secole şi jumătate de biologie şi chimie, făcea tot ce putea ca să priceapă.

— Aşadar A-D-N-ul e ca un arbore genealogic, doar că ramurile lui cuprind mai mult de o familie?

Scoţianul pronunţă rar termenul „ADN“, cu câte o pauză

după fiecare literă.

— Da, spuse Matthew. Cam aşa ceva.

— Ai văzut copacul de pe prima pagină? l-am întrebat pe Matthew. Trunchiul lui era făcut din trupuri, iar arborele înflorea, făcea fructe şi avea frunze exact ca acel *arbor Dianae* pe care l-am făcut în laboratorul lui Mary.

— Nu, dar am văzut creatura aceea care îşi ţinea coada în gură, zise soţul meu.

Am încercat cu febrilitate să-mi amintesc cele văzute, însă memoria mea fotografică dădu greş tocmai când aveam mai mare nevoie de ea. Erau prea multe informaţii noi de înmagazinat.

— Imaginea arăta două fiinţe care se luptau. Sau se îmbrăţişau, nu mi-am putut da seama. N-am avut răgazul să le număr picioarele. Sângele care picura din ele dădea naştere altor câteva sute de creaturi. Deşi, dacă una dintre ele n-ar fi fost un dragon cu patru picioare, ci un şarpe…

— Iar una ar fi fost un balaur cu două picioare, atunci acei dragoni alchimici ne-ar fi putut simboliza pe noi doi.

Matthew înjură scurt, dar cu patimă.

Gallowglass ne ascultă răbdător până când am terminat, apoi reveni la subiectul iniţial.

— Şi acest A-D-N trăieşte în pielea noastră?

— Nu doar în piele, ci şi în sânge, oase, păr, unghii. E peste tot în corp, îi explică Matthew.

— Hm! Gallowglass îşi frecă bărbia. Şi la ce fel de întrebare vă gândiţi mai exact când spuneţi că volumul ar putea conţine toate răspunsurile?

— De ce suntem altfel decât oamenii, spuse Matthew simplu. Şi de ce o vrăjitoare ca Diana ar putea purta copilul unui vampir.

Gallowglass etală un zâmbet strălucitor.

— Vrei să spui copilul tău, Matthew. Am ştiut foarte bine că mătuşa e în stare de aşa ceva încă de când eram la Londra. Niciodată n-a mirosit a altcineva decât a ea însăşi… şi a tine. Philippe a ştiut?

— Foarte puţină lume a ştiut, am spus repede.

— Hancock ştia. La fel Françoise şi Pierre. Bănuiala mea

e că lui Philippe i s-a povestit totul. Gallowglass se ridică în picioare. Atunci o să mă duc să aduc cartea mătuşii. Dacă are vreo legătură cu bebeluşii familiei de Clairmont, e musai s-o avem.

— Rudolf trebuie s-o fi încuiat bine sau să se fi băgat în pat cu ea, prevesti Matthew. N-o să fie uşor de luat din palat, mai ales dacă l-au găsit pe Pistorius, iar el s-a apucat de risipit vrăji şi făcut pozne.

— Apropo de împăratul Rudolf, putem să scoatem lanţul ăla de pe umerii mătuşii? Urăsc emblema aia însângerată.

— Cu plăcere, am spus, după care am tras de lanţ şi am aruncat înzorzonatul obiect pe masă. Ce legătură există mai exact între ordinul Dragonului Înfrânt şi familia de Clairmont? Presupun că nu poate fi un ordin prieten cu cel al Cavalerilor lui Lazăr, de vreme ce bietul uroboros a fost parţial jupuit şi se sugrumă singur.

— Ne urăsc şi ne vor moartea, spuse Matthew sec. Drăculeştii nu sunt de acord cu vederile largi ale tatălui meu asupra Islamului şi a otomanilor, aşa că au jurat să ne nimicească pe toţi. În felul acesta îşi vor putea împlini nestânjeniţi aspiraţiile politice.

— Şi vor banii familiei de Clairmont, observă Gallowglass.

— Drăculeştii? Vocea îmi era lipsită de vlagă. Dar Dracula e un mit al oamenilor, menit să răspândească teama de vampiri.

Era *cel mai important* mit despre vampiri.

— Asta l-ar surprinde pe patriarhul clanului, Vlad Dracul, comentă Gallowglass, deşi ar fi mulţumit să ştie că va continua să-i bage în sperieţi pe oameni.

— Dracula, fiul lui Vlad Dracul, cunoscut drept Ţepeş, a fost doar una dintre progeniturile patriarhului.

— Ţepeş a fost un ticălos negru la suflet. Din fericire, el e mort acum, aşa că nu mai trebuie să ne preocupe decât tatăl lui, fraţii lui şi aliaţii lor din familia Báthory.

Gallowglass părea oarecum vesel.

— Conform poveştilor spuse de oameni, Dracula a continuat să trăiască vreme de secole. S-ar putea să fie

încă în viaţă. Sunteţi siguri că e cu adevărat mort? am întrebat.

— L-am văzut pe Baldwin smulgându-i capul şi îngropându-l la cincizeci de kilometri distanţă de restul trupului. Era cu adevărat mort pe atunci şi e cu adevărat mort şi acum. Scoţianul mă privi cu reproş. Ar trebui să ştii că nu te poţi încrede în basmele astea omeneşti, mătuşă. Niciodată n-au în ele decât cel mult o fărâmă de adevăr.

— Cred că Benjamin avea una dintre emblemele astea cu dragon. Herr Maisel i-a dat-o. Când împăratul mi-a arătat lanţul pentru prima dată, am observat asemănarea în materie de culori.

— Tu mi-ai spus că Benjamin a plecat din Ungaria, îi zise Matthew nepotului său pe un ton acuzator.

— A plecat. Jur. Baldwin i-a poruncit să plece, altfel urma să aibă aceeaşi soartă ca şi Ţepeş. Ar fi trebuit să-i vezi faţa lui Baldwin. Diavolul însuşi i s-ar fi supus fratelui tău.

— Până la răsărit vreau să fim cât mai departe de Praga, spuse Matthew întunecat. Se întâmplă ceva foarte rău. Îi simt mirosul.

— S-ar putea să nu fie o idee tocmai bună. Nu ştii ce noapte e asta? întrebă Gallowglass.

Matthew scutură din cap.

— E noaptea walpurgică. Peste tot prin oraş se aprind ruguri şi se ard portrete ale vrăjitoarelor. Bineînţeles, dacă nu pot să găsească o vrăjitoare adevărată.

— Doamne! Soţul meu îşi trecu degetele prin păr, scuturându-l bine. Măcar focurile vor distrage întrucâtva atenţia. Trebuie să găsim o cale prin care să-i ocolim pe paznicii lui Rudolf, să intrăm în camerele lui personale şi să găsim cartea. Pe urmă, cu sau fără focuri, plecăm din oraş.

— Suntem vampiri, Matthew. Dacă cineva poate fura manuscrisul, noi suntem aceia, spuse încrezător Gallowglass.

— N-o să fie atât de uşor pe cât crezi. S-ar putea să intrăm, dar o să mai ieşim?

— Pot să vă dau o mână de ajutor, domnule Roydon.

Vocea lui Jack răsună ca un flaut în comparaţie cu basul tunător ai lui Gallowglass şi cu glasul de bariton al lui Matthew. Soţul meu se întoarse şi îl certă pe băiat.

— Nu, Jack! spuse el ferm. Tu n-ai voie să furi nimic, ai uitat? În plus, tu n-ai mai fost decât prin grajdurile palatului. Habar n-ai avea unde e cartea.

— Aăă… nu e tocmai adevărat. Gallowglass părea stânjenit. L-am dus în catedrală. Şi în sala mare, ca să vadă desenele pe care le-ai făcut cândva pe pereţii Scării Cavalerilor. Şi a fost în bucătării. Ah, spuse scoţianul după ce se mai gândi, a fost şi la menajerie, bineînţeles. Ar fi fost o cruzime să nu-l las să vadă animalele.

— Şi cu mine a fost la castel, spuse Pierre din uşă. N-am vrut ca într-o zi să plece în căutarea aventurii şi să se piardă.

— Şi tu unde l-ai dus, Pierre? întrebă Matthew pe un ton glacial. În sala tronului, să ţopăie pe scaunul regal?

— Nu, milord. L-am dus în atelierul fierarului şi i-am făcut cunoştinţă cu maestrul Hoefnagel. Pierre se înălţă cât îi permitea trupul lui relativ scund şi înfruntă privirea stăpânului său. M-am gândit că ar trebui să-i arate desenele pe care le face cuiva cu adevărat priceput la astfel de treburi. Maestrul Hoefnagel a fost cât se poate de impresionat şi, drept recompensă, i-a făcut pe loc un portret în creion şi cerneală.

— Pierre m-a dus şi în camera paznicilor, spuse Jack cu voce slabă. De acolo am luat astea. Ridică un inel cu chei. Voiam doar să văd unicornul pentru că nu reuşeam să-mi imaginez cum ar putea să urce un unicorn scările şi m-am gândit că trebuie să aibă aripi. Pe urmă domnul Gallowglass mi-a arătat Scara Cavalerilor. Mi-a plăcut foarte mult cum aţi desenat căprioara în fugă, domnule Roydon. Paznicii stăteau de vorbă. Nu puteam să înţeleg tot, dar tot repetau cuvântul *einhorn,* şi m-am gândit că ştiu ei unde e, şi…

Matthew îl apucă pe Jack de umeri şi se ghemui ca să-l poată privi drept în ochi.

— Ştii ce ţi-ar fi făcut dacă te-ar fi prins?

Soţul meu părea la fel de speriat ca şi copilul. Jack dădu din cap în semn de aprobare.

— Şi merita să fii bătut ca să vezi un unicorn?

— Bătut am mai fost eu. Dar niciodată n-am văzut un animal magic. Cu excepţia leului din menajeria împăratului. Şi a dragonului doamnei Roydon.

Jack se arătă îngrozit şi îşi plesni gura cu mâna.

— Deci şi tu l-ai văzut? Atunci Praga a fost o experienţă care ne-a deschis ochii tuturor. Matthew se ridică şi întinse mâna. Dă-mi cheile!

Băiatul se supuse fără tragere de inimă. Matthew făcu o plecăciune în faţa lui.

— Îţi sunt dator, Jack.

— Dar am fost rău, şopti micuţul.

Îşi frecă spinarea ca şi cum ar fi simţit deja pedeapsa pe care soţul meu nu putea să nu i-o dea.

— Eu sunt rău tot timpul, mărturisi Matthew. Uneori iese şi câte ceva bun din treaba asta.

— Da, dar pe dumneavoastră nu vă bate nimeni, spuse Jack, încă încercând să înţeleagă lumea asta ciudată în care bărbaţi în toată firea le erau datori băieţeilor, iar eroul lui se dovedea a nu fi perfect.

— Tatăl lui Matthew l-a bătut o dată cu sabia. Am văzut eu, am spus.

Balaurul flutură uşor din aripi între coastele mele în semn de aprobare tăcută.

— Pe urmă l-a doborât la pământ şi a stat deasupra lui.

— Trebuie să fi fost mare cât Sixtus, ursul împăratului, spuse Jack, impresionat la gândul că cineva îl biruise pe Matthew.

— Este, spuse Matthew, mormăind precum ursul în cauză. Acum, înapoi în pat!

— Dar eu sunt ager. Şi rapid, protestă Jack. Pot să iau cartea doamnei Roydon fără să mă vadă nimeni.

— Şi eu pot, Jack, îi promise soţul meu.

Matthew şi Gallowglass se întoarseră de la palat plini de

sânge, nori şi cenuşă. Şi aducând *Ashmole 782.*

— Aţi luat-o! am strigat.

Eu şi Annie aşteptam la primul etaj. Împachetaserăm în saci mici lucrurile esenţiale pentru călătorie.

Matthew deschise coperta.

— Primele trei pagini au dispărut.

Cartea fusese întreagă cu doar câteva ore în urmă, însă acum era distrusă. Textul fugea pe pagină. Plănuisem ca, odată ce manuscrisul se va afla în posesia noastră, să-mi trec degetele peste litere şi simboluri pentru a le desluşi înţelesul. Acum îmi era imposibil. De îndată ce atingeam pagina cu vârfurile degetelor, cuvintele începeau să alerge în toate părţile.

— L-am găsit pe Kelley cu cartea. Era aplecat asupra ei şi se tânguia ca o muiere. Matthew făcu o pauză. Iar cartea îi răspundea.

— Îţi spune adevărul, mătuşă. Am auzit vorbele, deşi n-am reuşit să le înţeleg.

— Atunci cartea e cu adevărat vie, am murmurat.

— Şi cu adevărat moartă, spuse Gallowglass, atingând legătura. E un obiect malefic – şi foarte puternic.

— Când Kelley a dat cu ochii de noi, a ţipat cât l-au ţinut bojocii şi a început să smulgă paginile manuscrisului. Înainte să ajung la el, paznicii erau deja acolo. A trebuit să aleg între carte şi Kelley. Matthew şovăi. Oare am făcut ce trebuia?

— Cred că da, i-am răspuns. Când am găsit cartea în Anglia, era deja ruptă. Şi s-ar putea să ne fie mai uşor să găsim paginile lipsă în viitor decât ne-ar fi acum.

Motoarele moderne de căutare şi cataloagele bibliotecilor aveau să ne fie de mare ajutor, de vreme ce acum ştiam ce caut.

— Asta în cazul în care paginile n-au fost distruse, spuse Matthew. Dacă aşa stau lucrurile…

— Atunci n-o să cunoaştem niciodată toate secretele cărţii. Oricum, laboratorul tău modern ne-ar putea dezvălui mai multe despre ce-a rămas decât ne închipuiam atunci când am pornit în aventura asta.

— Deci eşti gata să te întorci? mă întrebă Matthew.

Am văzut un licăr în privirea lui. Şi-l ascunse repede. Să fi fost de entuziasm? De teamă? Am dat din cap în semn de încuviinţare.

— A sosit timpul.

Am fugit din Praga la lumina rugurilor. Celelalte fiinţe supranaturale se ascundeau în timpul nopţii walpurgice, nevrând să fie văzute de petrecăreţi, căci s-ar fi putut trezi aruncate în foc.

Apele îngheţate ale Mării Nordului abia deveniseră navigabile, iar dezgheţul de primăvară spărsese gheaţa din preajma porturilor. Bărcile porneau spre Anglia. Am reuşit să prindem una fără întârziere. Chiar şi aşa, vremea era furtunoasă când ne-am îndepărtat de ţărmul european.

L-am găsit pe Matthew în cabina noastră de sub punte, studiind cartea. Descoperise că fusese cusută cu lungi şuviţe de păr.

— *Dieu,* murmură el, câtă informaţie genetică ar putea cuprinde chestia asta?

Înainte să-l pot opri, îşi atinse vârful degetului mic cu limba, iar câteva picături de sânge stropiră părul bebeluşului desenat pe prima pagină.

— Matthew! am spus îngrozită.

— Exact cum credeam. Cerneala conţine sânge. Iar dacă e aşa, atunci bănuiesc că frunzele aurii şi argintii aplicate pe anluminuri sunt lipite cu un clei făcut din oase. Oasele fiinţelor supranaturale.

Barca se legănă în bătaia vântului, iar stomacul meu îi imită mişcarea. Când am terminat de vomitat, Matthew mă luă în braţe. Cartea stătea între noi, întredeschisă. Rândurile de text căutau să-şi găsească locul în firea lucrurilor.

— Ce-am făcut? am şoptit.

— Am găsit Copacul Vieţii şi Cartea Vieţii într-un singur obiect, spuse Matthew şi îşi sprijini obrazul de creştetul meu. Când Peter Knox mi-a spus că în carte se află toate farmecele iniţiale ale vrăjitoarelor, i-am zis că e nebun.

Nu-mi puteam închipui că cineva ar fi atât de nesăbuit încât să pună atâtea cunoştinţe într-un singur loc.

Am atins manuscrisul.

— Dar cartea asta conţine mult mai multe. Şi încă nu ştim ce spun cuvintele. Dacă ar fi să cadă în mâinile cui nu trebuie în epoca noastră…

— Ar putea fi folosită ca să ne distrugă, sfârşi Matthew.

Mi-am ridicat capul să-l privesc.

— Şi atunci, ce-o să facem cu ea? O luăm cu noi în viitor sau o lăsăm aici?

— Nu ştiu, *mon coeur,* mă strânse el mai aproape, înăbuşind zgomotul vântului care biciuia cala. Dar s-ar putea foarte bine ca în volumul ăsta să se afle cheia tuturor întrebărilor noastre.

Mă surprindea faptul că Matthew ar fi fost în stare să se despartă de el, acum că ştia ce conţine.

— Nu a tuturor întrebărilor totuşi, spuse el. E una la care numai tu poţi răspunde.

— Care anume? am întrebat încruntată.

— Ai rău de mare sau eşti însărcinată?

Privirea lui Matthew era la fel de apăsătoare şi de furtunoasă precum cerul, cu licăriri de fulger în ea.

— Tu ai şti mai bine decât mine.

Băuse din mine cu doar câteva zile în urmă, la scurt timp după ce eu îmi dădusem seama că îmi întârziase ciclul.

— N-am văzut copilul în sângele tău, nici nu i-am auzit inima. Nu încă. Schimbarea mirosului tău e cea pe care am observat-o. Nu poţi fi însărcinată în mai mult de câteva săptămâni.

— Aş fi crezut că sarcina mea te va face mai dornic ca oricând să păstrezi cartea.

— Poate că întrebările mele n-au nevoie de răspunsuri atât de urgente pe cât aveam eu impresia. Pentru a-şi dovedi spusele, Matthew aşează volumul pe podea, acolo unde nu putea fi văzut. Credeam că o să-mi spună cine sunt şi de ce mă aflu aici. Poate că deja ştiu.

L-am aşteptat să-mi explice.

— După toate cercetările mele, am descoperit că sunt

cine am fost dintotdeauna: Matthew de Clairmont. Soţ. Tată. Vampir. Şi mă aflu aici dintr-un singur motiv: ca să fac o schimbare.

Capitolul 33

Peter Knox ocolea bălţile din curtea mănăstirii Strahov din Praga. Îşi făcea turul anual al bibliotecilor din Europa Centrală şi de Est. Când numărul de turişti şi oameni de ştiinţă era la cel mai mic nivel, Knox umbla de la un depozit la altul, asigurându-se că în ultimele douăsprezece luni nu apăruse nicio lucrare nefavorabilă care să creeze probleme Congregaţiei. Sau lui. În fiecare bibliotecă avea câte un informator de încredere, un membru al personalului suficient de suspus ca să aibă liber acces la cărţi şi manuscrise, dar nu atât de bine plasat în schemă încât să i se poată cere mai târziu să ia o atitudine principială împotriva faptului că unele comori ale instituţiei pur şi simplu… dispar.

Knox făcea astfel de vizite regulate încă de când îşi terminase doctoratul şi începuse să lucreze pentru Congregaţie. Multe se schimbaseră după Al Doilea Război Mondial, iar structura administrativă a Congregaţiei se adaptase vremurilor. Odată cu revoluţia transporturilor din secolul al nouăsprezecelea, trenurile şi şoselele permiteau o nouă formă de guvernare. Fiecare specie îşi strunise mai degrabă propriii membri, în loc să supravegheze o regiune geografică. Asta implica multe călătorii şi numeroase scrisori trimise, toate posibile în epoca aburului. Philippe de Clairmont avusese un rol esenţial în modernizarea operaţiunilor Congregaţiei, deşi Knox bănuia de multă vreme că o făcuse mai mult pentru a proteja secretele vampirilor decât pentru a încuraja progresul.

Apoi cele două războaie mondiale întrerupseseră reţelele de comunicaţii şi transport, iar Congregaţia revenise la vechile obiceiuri. Era mult mai logic să împărţi globul în felii, decât să-l străbaţi în lung şi în lat pe urmele unui anume individ acuzat de un delict. Nimeni n-ar fi

îndrăznit să propună o asemenea schimbare radicală pe vremea când Philippe era în viaţă. Din fericire, fostul cap al familiei de Clairmont nu mai era ca să i se opună. Internetul şi e-mailul ameninţau să anuleze necesitatea unor asemenea călătorii, însă lui Knox îi plăcea să păstreze tradiţia.

„Cârtiţa" lui din biblioteca Strahov era un bărbat de vârstă mijlocie pe nume Pavel Skovajsa. Era maroniu peste tot, asemenea unei hârtii pătate de vreme, şi purta o pereche de ochelari specifică epocii comuniste la care refuza să renunţe, deşi nu era clar dacă reţinerea lui avea o motivaţie istorică sau sentimentală. De obicei, cei doi bărbaţi se întâlneau în fabrica de bere a mănăstirii, unde nişte cuve sclipitoare din cupru serveau o excelentă bere chihlimbarie botezată după Sfântul Norbert, ale cărui rămăşiţe pământeşti se odihneau prin apropiere.

Dar anul acesta Skovajsa chiar găsise ceva.

— E o scrisoare. În ebraică, şoptise bibliotecarul în receptor.

Era suspicios în privinţa noilor tehnologii, nu avea telefon mobil şi detesta e-mailul. De aceea era angajat al departamentului de conservare, unde atitudinea lui idiosincratică faţă de cunoaştere n-ar fi încetinit avansul constant al bibliotecii spre modernitate.

— De ce şopteşti, Pavel? îl întrebase Knox iritat.

Singura problemă cu Skovajsa era că îi plăcea să se creadă un spion cioplit din gheaţa Războiului Rece. Ca urmare, era uşor paranoic.

— Pentru că am dezmembrat o carte ca s-o iau. Cineva a ascuns-o sub paginile albe ale unui exemplar din *De arte cabalistica* de Johannes Reuchlin, explicase Skovajsa tot mai entuziasmat.

Knox se uitase la ceas. Era atât de devreme încât nici nu-şi băuse cafeaua.

— Trebuie să vii numaidecât. Vorbeşte despre alchimie şi despre englezoaica aia care a lucrat pentru Rudolf al II-lea. S-ar putea să fie ceva important.

Knox luase următorul avion spre Berlin. Iar acum

Skovajsa îl ascunsese într-o cameră prăfuită, aflată la subsolul bibliotecii şi luminată de un singur bec gol.

— Există vreun loc mai confortabil în care să ne facem treaba? spuse Knox, uitându-se bănuitor la masa de metal (şi ea specifică epocii comuniste). Ăla e gulaş? arătă el către o pată lipicioasă de pe blat. Pereţii au urechi şi podelele au ochi.

Skovajsa şterse pata cu marginea pulovărului său maroniu.

— Aici suntem în siguranţă. Stai jos! Lasă-mă să-ţi aduc scrisoarea.

— Şi cartea, spuse Knox pe un ton aspru.

Bibliotecarul se răsuci, surprins de tonul vrăjitorului.

— Da, sigur. Şi cartea.

— Asta nu este *Despre arta cabalei,* spuse Knox la întoarcerea lui Skovajsa, tot mai iritat.

Cartea lui Johannes Reuchlin era subţire şi elegantă. Monstruozitatea aceasta avea probabil aproape opt sute de pagini. Când atinse masa, greutatea ei făcu să răsune tăblia şi coborî de-a lungul picioarelor de metal.

— Nu tocmai, spuse Skovajsa pe un ton defensiv. E *De arcanis catholicae veritatis,* de Galatino. Dar volumul lui Reuchlin se află în ea.

O abordare neglijentă a detaliilor bibliografice precise era unul dintre coşmarurile lui Knox.

— Pagina de titlu conţine inscripţii în ebraică, latină şi franceză.

Bibliotecarul deschise coperta. De vreme ce nu exista nimic care să susţină cotorul uriaşului tom, Knox nu se miră când auzi un trosnet de rău augur. Îl privi alarmat pe Skovajsa.

— Nu-ţi face griji, îl asigură custodele, nu e un volum catalogat. L-am descoperit doar pentru că era aşezat pe raft lângă celălalt exemplar al nostru, care trebuia să fie trimis din nou la legat. Probabil a ajuns aici din greşeală, când ne-au fost returnate cărţile în 1989.

Knox examină supus pagina de titlu şi inscripţiile ei.

Facerea 49:27

Beniamin lupus rapax mane comedet praedam et vespere dividet spolia.

Benjamin est un loup qui déchire; au matin il dévore la proie, et sur le soir il partage le butin.

— E un scris de mână vechi, nu? Iar proprietarul era clar bine educat, spuse Skovajsa.

— „Veniamin, lup răpăcitor, dimineaţă mănâncă vânat şi pradă împarte seara”, meditâ Knox.

Nu-şi putea închipui ce legătură avea versetul cu *De arcanis.* Lucrarea lui Galatino reprezentase o lovitură în războiul bisericii catolice împotriva misticismului iudaic, acelaşi război care în secolul al şaisprezecelea dusese la cărţi arse, proceduri inchizitoriale şi vânători de vrăjitoare. Poziţia lui Galatino în legătură cu aceste chestiuni era dezvăluită chiar din titlu: *Cu privire la secretele adevărului universal.* Într-un elegant număr de acrobaţie intelectuală, autorul argumenta că evreii anticipaseră doctrinele creştine şi că studiul cabalei ar putea contribui la eforturile catolicilor de a-i converti pe iudei la adevărata credinţă.

— Poate că pe proprietar îl chema Benjamin?

Skovajsa privi peste umăr şi îi dădu lui Knox un dosar. Vrăjitorul se bucură să vadă că nu avea pe el ştampila TOP SECRET cu litere roşii.

— Şi iată scrisoarea. Nu ştiu ebraica, dar numele Edward Kellaeus şi cuvântul „alchimie” – *alchymia* – sunt în latină.

Knox întoarse pagina. Visa. Nu se poate să nu fi visat. Scrisoarea data din a doua zi de Elul 5369 – 1 septembrie 1609 în calendarul creştin. Şi era semnată de Yehuda ben Bezalel, un bărbat cunoscut mai ales drept rabinul Judah Loew.

— Tu ştii ebraica, nu? spuse Skovajsa.

— Da. De data aceasta, Knox era cel care şoptea. Da, spuse încă o dată, cu glas mai puternic.

Se uită fix la scrisoare.

— Ei bine? zise bibliotecarul după ce se scurse aproape un minut de tăcere. Ce scrie?

— Se pare că un evreu din Praga l-a întâlnit pe Edward Kelley şi i-a scris unui prieten pentru a-i povesti despre asta.

Era adevărat. Într-un fel.

„Viaţă lungă şi pace ţie, Benjamin, fiu al lui Gabriel, preţuit prieten!“ scria rabinul Loew.

Am primit cu mare bucurie scrisoarea ta din oraşul meu natal. Poznań e un loc mult mai potrivit pentru tine decât Ungaria, unde nu te aşteaptă nimic altceva decât suferinţa. Deşi sunt om bătrân, scrisoarea ta mi-a amintit cu limpezime de ciudatele întâmplări petrecute în primăvara lui 5351, când Edwardus Kellaeus, student în ale alchimiei şi apropiat al împăratului, a venit la mine. Aiura despre un bărbat pe care îl omorâse şi despre faptul că paznicii palatului aveau să-l aresteze curând pentru crimă şi trădare. Şi-a prezis propria moarte, strigând: „Voi cădea precum îngerii în iad“. A mai vorbit şi despre această carte pe care o cauţi, cea care, după cum ştii, i-a fost furată împăratului Rudolf. Kellaeus o numea uneori „Cartea Creaţiei“şi alteori „Cartea Vieţii“. Plângea, spunând că se apropie sfârşitul lumii. Nu înceta să repete prevestiri ca „La început au fost absenţa şi dorinţa“, „La început au fost sânge şi teamă“, „La început a fost o descoperire a vrăjitoarelor“şi aşa mai departe.

În sminteala lui, Kellaeus înlăturase trei pagini din Cartea Vieţii înainte ca aceasta să-i fie luată împăratului. O foaie mi-a dat-o mie, dar n-a vrut să-mi spună cui dăduse celelalte pagini, vorbindu-mi în ghicitori despre un înger al morţii şi un înger al vieţii. Din păcate, nu ştiu unde se află cartea în prezent. Nu mai am foaia mea, căci i-am dat-o spre păstrare lui Abraham ben Elijah. El a murit de ciumă, iar pagina se poate să se fi pierdut pe veci. Singurul care ar putea să mai facă lumină în acest mister e creatorul tău. Fie ca interesul tău faţă de vindecarea acestei cărţi să se întindă şi la vindecarea filiaţiei tale frânte, aşa încât să poţi

afla pacea cu Tatăl care ţi-a dat viaţă şi suflare. Domnul să-ţi aibă sufletul în pază, de la iubitorul tău prieten Yehuda din sfântul oraş Praga, fiu al lui Bezalel, a 2-a a lunii Elul 5369.

— Asta-i tot? întrebă Skovajsa după o lungă pauză. E vorba doar despre o întâlnire?

— În esenţă, da.

Knox făcu nişte calcule rapide pe spatele dosarului. Loew murise în 1609. Kelley îl vizitase cu optsprezece ani înainte. „Primăvara lui 1591.“ Băgă mâna în buzunar după telefonul mobil şi se uită dezgustat la ecran.

— Ai semnal aici?

— Suntem sub pământ, spuse bibliotecarul şi ridică din umeri în vreme ce arăta spre zidurile groase. Deci am avut dreptate să-ţi spun despre scrisoare?

Îşi linse buzele nerăbdător.

— Ai procedat bine, Pavel. O să iau scrisoarea. Şi cartea.

Erau singurele obiecte pe care Knox le luase vreodată din biblioteca Strahov.

— Bine. M-am gândit eu că merită să-i acorzi timp, fiindcă menţiona alchimia.

Pavel rânji.

Ceea ce se întâmplă în continuare fu absolut regretabil. Skovajsa avusese nenorocul ca, după ani de scotocit fără succes, să găsească ceva preţios pentru Knox. Cu câteva vorbe şi un mic gest, vrăjitorul avu grijă ca Pavel să nu mai poată împărtăşi niciodată altcuiva cele văzute. Din motive sentimentale şi etice, Knox nu-l ucise. Acesta ar fi fost răspunsul unui vampir, aşa cum ştia de toamna trecută, când îl găsise pe Gillian Chamberlain proptit în uşa camerei sale din Randolph Hotel. Vrăjitor fiind, Knox pur şi simplu eliberă cheagul de sânge care stătea deja la pândă în coapsa lui Skovajsa, astfel încât acesta să poată urca până în creierul bibliotecarului. Odată ajuns acolo, cheagul provocă un masiv accident vascular cerebral. Urmau să treacă mai multe ore până când cineva avea să-l găsească, iar atunci avea să fie prea târziu ca să mai poată fi reparat

ceva.

Knox se întoarse ia maşina sa închiriată cu scrisoarea şi cartea de proporţii biblice cuibărite în siguranţă la subraţ. După ce se îndepărtă suficient de complexul Strahov, trase pe marginea drumului şi, cu mâinile tremurând, scoase scrisoarea.

Tot ceea ce ştia Congregaţia despre misterioasa carte a originilor, *Ashmole 782,* se baza pe frânturi ca aceasta. Orice nouă descoperire le sporea considerabil cunoştinţele. Iar această scrisoare conţinea mai mult decât o scurtă descriere a volumului şi câteva indicii tainice cu privire la semnificaţia lui. În ea se aflau nume, date şi înspăimântătoarea revelaţie că din manuscrisul pe care Diana Bishop îl văzuse în Oxford lipseau trei pagini.

Knox se mai uită o dată pe scrisoare. Voia să ştie mai multe, să stoarcă din ea orice potenţială fărâmă de informaţie utilă. De această dată îi săriră în ochi anumite cuvinte şi fraze: „filiaţia frântă“, „Tatăl care ţi-a dat viaţă şi suflare“, „creatorul tău“. La prima lectură, bănuise că Loew se referea la Dumnezeu. După a doua citire ajunse la o cu totul altă concluzie. Îşi luă telefonul şi apăsă o singură tastă.

— *Oui.*

— Cine e Benjamin ben Gabriel? întrebă Knox.

Urmă un moment de tăcere absolută.

— Salut, Peter! spuse Gerbert de Aurillac.

Knox strânse pumnul la auzul răspunsului neutru. Era tipic pentru vampirii din Congregaţie. Ei vorbeau despre onestitate şi cooperare, dar trăiseră prea mult şi ştiau prea multe. Şi, ca toţi prădătorii, nu erau dispuşi să-şi împartă prada.

— „Veniamin, lup răpăcitor“. Ştiu că Benjamin ben Gabriel e vampir. Cine e?

— Nimeni important.

— Ştii ce s-a întâmplat în Praga în 1591? întrebă Knox încordat.

— O grămadă de lucruri. Nu te poţi aştepta să-ţi recapitulez toate evenimentele precum un profesor de

istorie de la şcoala generală.

Knox auzi un uşor tremur în vocea lui Gerbert, detaliu pe care numai cineva care îl cunoştea foarte bine l-ar fi observat. Gerbert, venerabilul vampir care niciodată nu rămânea fără cuvinte, era nervos.

— Asistentul doctorului Dee, Edward Kelley, se afla acolo în 1591.

— Am mai discutat despre asta. E adevărat, Congregaţia a crezut cândva că e posibil ca *Ashmole 782* să se fi aflat în biblioteca lui Dee. Dar eu m-am întâlnit cu Edward Kelley la Praga în primăvara lui 1586, atunci când acele suspiciuni au ieşit prima dată la iveală. Doctorul Dee avea o carte plină cu desene. Nu era a noastră. De atunci am luat urma fiecărui volum din biblioteca lui Dee, doar ca să fim siguri. Elias Ashmole n-a intrat în posesia manuscrisului prin intermediul lui Dee sau al lui Kelley.

— Te înşeli. Kelley avea cartea în mai 1591. Knox făcu o pauză. Şi s-a apucat s-o facă bucăţi. Cartea pe care Diana Bishop a văzut-o la Oxford avea trei pagini lipsă.

— Ce ştii, Peter? spuse Gerbert pe un ton tăios.

— *Tu ce* ştii, Gerbert?

Lui Knox nu-i plăcea vampirul, însă erau aliaţi de ani de zile. Amândoi înţelegeau că lumea lor urma să treacă printr-o schimbare cataclismică. La sfârşit aveau să rămână învingători şi învinşi. Niciunul dintre cei doi nu intenţiona să intre în tabăra perdanţilor.

— Benjamin ben Gabriel e fiul lui Matthew Clairmont, spuse Gerbert fără tragere de inimă.

— Fiul lui? repetă buimăcit Knox.

Benjamin de Clairmont nu apărea în niciuna dintre elaboratele scheme genealogice ale vampirilor făcute de Congregaţie.

— Da. Dar Benjamin şi-a renegat neamul. Nu e ceva ce un vampir ar face cu uşurinţă, căci e probabil ca restul familiei să-l ucidă pentru a-şi proteja secretele. Matthew a interzis oricărui de Clairmont să-i ia viaţa fiului său. Şi nimeni nu l-a mai văzut pe Benjamin din secolul al nouăsprezecelea, când a dispărut în Ierusalim.

Lumea lui Knox se prăbuşi. Lui Matthew Clairmont nu i se putea permite să aibă *Ashmole 782.* Nu şi dacă această carte conţinea cele mai preţioase cunoştinţe ale vrăjitoarelor.

— Ei bine, va trebui să-l găsim, spuse Knox cu un aer sumbru, căci, conform acestei scrisori, Edward Kelley a împărţit cele trei pagini lipsă. Pe una i-a oferit-o domnului rabin, care i-a dat-o mai departe cuiva pe nume Abraham ben Elijah din Chelm.

— Abraham ben Elijah a fost cândva cunoscut drept un foarte puternic vrăjitor. Voi nu ştiţi nimic despre propria voastră istorie?

— Ştim că nu trebuie să avem încredere în vampiri. Eu mereu am respins prejudecata asta pentru că mi s-a părut bazată pe histrionism, nu pe istorie, dar acum nu mai sunt sigur. Knox făcu o pauză. Loew i-a spus lui Benjamin să-i ceară ajutorul tatălui său. Ştiam eu că de Clairmont ascunde ceva. Trebuie să-l găsim pe Benjamin de Clairmont şi să-l facem să ne spună ce ştiu el şi tatăl lui despre *Ashmole 782.*

— Benjamin de Clairmont e un tânăr instabil. A fost afectat de aceeaşi boală de care a suferit sora lui Matthew, Louisa.

Vampirii îi spuneau furia sângelui, iar Congregaţia se întreba dacă nu cumva era legată de noua maladie care afecta acum neamul lor: cea care provoca numeroase morţi ale fiinţelor cu sânge cald, după mai multe încercări eşuate de a da naştere unui nou vampir.

— Dacă într-adevăr există trei foi pierdute din *Ashmole 782,* le vom găsi şi fără ajutorul lui. Va fi mai bine aşa.

— Nu. E vremea ca vampirii să renunţe la secretele lor.

Knox ştia că succesul sau eşecul planurilor lor puteau foarte bine să depindă de această ramură instabilă a neamului de Clairmont. Se mai uită o dată la scrisoare. Loew spunea clar că voia ca Benjamin să îndrepte nu doar cartea, ci şi relaţia cu familia sa. Matthew Clairmont ar fi putut să ştie mai multe despre treaba asta decât bănuia oricare dintre ei.

— Presupun că acum vei vrea să te întorci în timp în Praga din epoca lui Rudolf ca să-l cauţi pe Edward Kelley, mârâi Gerbert, încercând să-şi înăbuşe un oftat nervos.

Vrăjitorii puteau fi tare impulsivi.

— Din contră. Mă duc la Sept-Tours.

Gerbert pufni. Să dai buzna în castelul familiei de Clairmont era o idee chiar mai ridicolă decât întoarcerea în trecut.

— Oricât ar părea de tentant, nu e un lucru înţelept. Baldwin închide ochii doar pentru că el şi Matthew s-au înstrăinat.

Din câte îşi putea aminti Gerbert, aceasta fusese singura greşeală strategică a lui Philippe: să lase conducerea Cavalerilor lui Lazăr pe mâna lui Matthew, şi nu a fiului său mai mare, cel care se considerase mereu îndreptăţit să primească poziţia.

— În plus, Benjamin nu se mai consideră un de Clairmont. Iar membrii familiei cu siguranţă nu-l socotesc unul de-ai lor. Sept-Tours e ultimul loc în care l-am putea găsi.

— Din câte ştim noi, Matthew de Clairmont deţine de secole întregi una dintre paginile lipsă. Cartea nu ne foloseşte la nimic dacă e incompletă. În plus, e timpul ca vampirul acela să plătească pentru păcatele lui. Şi pentru cele ale mamei şi tatălui său.

Membrii acestei familii erau răspunzători de moartea a mii de vrăjitoare. Lasă-i pe vampiri să-şi bată capul să-l împace pe Baldwin. Knox avea dreptatea de partea lui.

— Nu uita de păcatele iubitei lui! spuse Gerbert pe un ton răutăcios. Mi-e dor de Juliette a mea. Diana Bishop mi-e datoare cu o viaţă pentru cea pe care a luat-o.

— Aşadar, am susţinerea ta?

Lui Knox nu-i păsa dacă îl avea sau nu. Cu sau fără ajutorul lui Gerbert, până la sfârşitul săptămânii el tot avea să conducă un atac al vrăjitorilor asupra fortăreţei de Clairmont.

— O ai, spuse Gerbert fără tragere de inimă. Ştii că toţi se adună acolo – vrăjitoarele, vampirii. Există chiar şi

câţiva demoni înăuntru. Îşi spun Conventiculul. Marcus le-a trimis tuturor vampirilor din Congregaţie un mesaj prin care cere anularea legământului.

— Dar asta ar însemna…

— Sfârşitul lumii noastre, încheie Gerbert.

PARTEA A V-A

LONDRA
BLACKFRIARS

Capitolul 34

— M-ai dezamăgit!

Un pantof roşu de damasc zbură prin aer. Matthew îşi înclină capul înainte ca încălţămintea să apuce să-l lovească. Pantoful îşi continuă drumul pe lângă urechea lui, lovi şi dărâmă o sferă armilară cu pietre scumpe de pe masă, apoi ateriză pe podea. Inelele sferei se învârtiră pe orbitele lor fixe cu o frustrare neputincioasă.

— Îl voiam pe Kelley, neghiobule, şi m-am ales cu ambasadorul împăratului, care mi-a vorbit despre numeroasele tale indiscreţii. Când a cerut să mă vadă nu era nici opt dimineaţa, iar soarele abia răsărise.

Pe Elisabeta Tudor o durea o măsea, lucru care nu-i îmbunătăţea starea de spirit. Îşi supse un obraz ca să neutralizeze molarul infectat şi făcu o grimasă.

— Şi tu unde erai? Te furişai înapoi la curtea mea fără nicio grijă faţă de suferinţele mele.

O femeie frumoasă cu ochi albaştri făcu un pas în faţă şi îi înmână Maiestăţii Sale o cârpă îmbibată în ulei de cuişoare. Cum Matthew fierbea lângă mine, aroma de mirodenii din încăpere era deja copleşitoare. Elisabeta îşi aşează cu delicateţe cârpa între obraz şi gingie, iar femeia care i-o dăduse se îndepărtă. Rochia verde îi flutură în jurul gleznelor. Îmbrăcase o culoare optimistă pentru acea zi înnorată de mai, ca şi cum ar fi sperat să grăbească sosirea verii. Camera, aflată la etajul al treilea al unui turn din palatul Greenwich, oferea o privelişte largă asupra râului cenuşiu, a terenurilor noroioase şi a cerului furtunos al Angliei. În ciuda numeroaselor ferestre, lumina argintie a dimineţii nu contribuia prea mult la risipirea atmosferei apăsătoare din camera aceasta sobră mobilată în stilul specific primei părţi a epocii Tudor. Iniţialele gravate pe tavan – un H şi un A înlănţuite, de la Henric al VIII-lea şi

Anne Boleyn – arătau că încăperea fusese decorată cam în perioada naşterii Elisabetei şi arareori folosită de atunci încoace.

— Poate că ar trebui să-l ascultăm pe domnul Roydon înainte să aruncaţi şi cu călimara, sugeră blând William Cecil.

Braţul Elisabetei se opri, dar nu lăsă jos obiectul greu din metal.

— Avem veşti despre Kelley, am început eu, sperând să fiu de ajutor.

— Nu ţi-am cerut părerea, doamnă Roydon! spuse tăios regina Angliei. Asemenea mult prea multor femei de la curte, eşti complet lipsită de stăpânire sau de bune maniere. Dacă vrei să rămâi la Greenwich cu soţul dumitale în loc să fii trimisă înapoi la Woodstock unde ţi-e locul, ar fi înţelept să urmezi exemplul doamnei Throckmorton. Ea nu vorbeşte decât dacă i se cere.

Doamna Throckmorton se uită la Walter, care stătea lângă Matthew. Ne întâlniserăm cu el pe scara de serviciu ce ducea către apartamentul personal al reginei şi, cu toate că Matthew refuzase, căci nu i se părea necesar, Walter insistase să ne însoţească în bârlogul lupului.

Bess strânse din buze în vreme ce-şi înăbuşea amuzamentul, însă ochii îi jucau în cap. Faptul că atrăgătoarea pupilă a reginei şi chipeşul ei pirat taciturn aveau o relaţie inimă era un lucru evident pentru toată lumea, mai puţin pentru Elisabeta[175]. Cupidon reuşise să-l prindă în laţ pe Sir Walter Raleigh, exact aşa cum Matthew îi prezisese prietenului său. Nobilul bărbat era îndrăgostit până peste urechi.

Gura lui Walter se înmuie sub privirea provocatoare a iubitei lui, iar uitătura vădit admirativă pe care i-o trimise drept răspuns promitea că subiectul bunelor ei maniere

[175] Frumoasa Elizabeth („Bess“) Throckmorton (1565-1647), doamnă de onoare a reginei Elisabeta, şi Walter Raleigh s-au îndrăgostit şi s-au căsătorit în secret probabil în toamna lui 1591, deşi regina a aflat despre asta abia în mai 1592. Rezultatul a fost dizgraţierea lui Raleigh pentru cinci ani de zile. (n.red.)

avea să fie abordat într-un spaţiu mai intim.

— De vreme ce prezenţa Dianei nu vă e de folos, permiteţi-i, vă rog, soţiei mele să meargă acasă şi să se odihnească aşa cum am cerut, spuse Matthew cu voce egală, deşi ochii îi erau la fel de negri şi de furioşi ca ai reginei. A călătorit vreme de câteva săptămâni.

Vasul regal ne ieşise în cale chiar înainte să punem piciorul în Blackfriars.

— Să se odihnească! Eu n-am avut parte decât de nopţi albe de când am auzit despre aventurile tale la Praga. Se va odihni când am să termin cu tine! ţipă Elisabeta, şi în clipa aceea călimara luă calea pantofului regal.

Traiectoria ei viră spre mine, şi Matthew întinse mâna şi o prinse. Fără un cuvânt, i-o întinse lui Raleigh, iar acesta la rândul lui o aruncă valetului care ţinea deja pantoful reginei.

— Domnul Roydon ar fi mult mai greu de înlocuit decât jucăria aceea astronomică, Maiestate. Cecil îi întinse reginei o pernă brodată. Poate veţi lua asta în calcul dacă veţi mai avea nevoie de muniţie.

— Să nu-ţi dea prin cap să mă conduci dumneata pe mine, Lord Burghley! spumegă regina şi se întoarse mânioasă înspre Matthew. Sebastian Saint Clair nu l-a tratat astfel pe tatăl meu. El n-ar fi îndrăznit să-l provoace pe leul Tudor.

Bess Throckmorton clipi la auzul numelui necunoscut. Capul ei blond se întoarse dinspre Walter înspre regină precum o narcisă de primăvară în căutarea soarelui. Cecil tuşi uşor când văzu evidenta nedumerire a tinerei.

— Haideţi să ne amintim altă dată despre binecuvântatul vostru tată, când vom putea acorda atenţia cuvenită amintirii sale. Nu cumva aveaţi nişte întrebări pentru domnul Roydon?

Secretarul reginei se uită la Matthew ca şi cum şi-ar fi cerut scuze. „Pe care din ei îl preferi?“ părea a spune expresia de pe chipul lui.

— Ai dreptate, William. Leilor nu le stă în fire să se joace cu şoricei şi alte fiinţe neînsemnate.

Dispreţul reginei reuşi cumva să-l transforme pe soţul meu într-un simplu băieţaş. Îndată ce el se arătă suficient de spăsit (deşi muşchiul care îi tresărea în dreptul maxilarului mă făcea să mă întreb cât de sincere erau în realitate remuşcările lui), Elisabeta își dădu un răgaz să se potolească. Strânse încă braţele scaunului până când încheieturile degetelor i se albiră.

— Aş vrea să ştiu cum de a reuşit Umbra mea să facă aşa o treabă de mântuială. Vocea reginei deveni plângăreaţă. Împăratul are destui alchimişti. Nu-i trebuie al meu.

Umerii lui Walter coborâră puţin, iar Cecil îşi înăbuşi un oftat de uşurare. Dacă Elisabeta folosea porecla lui Matthew, asta însemna că mânia ei începea deja să se înmoaie.

— Edward Kelley nu putea fi dezrădăcinat de la curtea împăratului precum o buruiană rătăcită, indiferent câţi trandafiri cresc acolo, spuse Matthew. Rudolf îl preţuieşte foarte mult.

— Aşadar Kelley a reuşit în sfârşit. Piatra filosofală chiar *este* în posesia lui, spuse Elisabeta trăgând brusc aer în piept şi îşi prinse falca în palmă când acesta ajunse la dintele dureros.

— Nu, n-a reuşit, iar aceasta este esenţa problemei. Atâta vreme cât Kelley promite mai mult decât poate face, Rudolf nu se va despărţi nicicând de el. Împăratul se poartă mai degrabă ca un tânăr lipsit de experienţă decât ca un monarh trecut prin viaţă, şi e fascinat de ceea ce nu poate avea. Maiestatea Sa se dă în vânt după vânătoare. Ea îi umple zilele şi îi ocupă visele, spuse Matthew netulburat.

Între noi şi Rudolf al II-lea se întindeau deja câmpurile ude şi râurile umflate ale Europei, însă erau momente în care îi simţeam încă atingerile nedorite şi privirile hulpave. În ciuda căldurii de mai şi a focului ce ardea în cămin, m-am cutremurat.

— Noul ambasador francez îmi scrie că Edward Kelley a transformat cuprul în aur.

— Philippe de Mornay nu e mai de încredere decât fostul vostru ambasador, cel care, din câte îmi amintesc, a încercat să vă asasineze.

Tonul lui Matthew era perfect echilibrat între slugărnicie şi iritare. Elisabeta avu o reacţie întârziată.

— Mă momeşti, domnule Roydon?

— N-aş momi niciodată un leu. Nici măcar pe puiul său, spuse Matthew tărăgănat.

Walter închise ochii ca şi cum n-ar fi putut suporta să fie martor la inevitabilul dezastru pe care aveau să-l provoace vorbele soţului meu.

— M-am ales cu o cicatrice serioasă după o astfel de întâlnire şi n-am nicio dorinţă să-mi pătez şi mai mult frumuseţea, de teamă că nu veţi mai răbda să mă vedeţi.

Se lăsă o tăcere consternată, întreruptă în cele din urmă de un hohot de râs nepotrivit pentru o doamnă. Walter deschise brusc ochii.

— Ai primit ceea ce meritai pentru că te-ai furişat prin spatele unei tinere fecioare în timp ce cosea, spuse Elisabeta pe un ton ce aducea foarte mult a indulgenţă.

Eu am clătinat uşor din cap, sigură că vorbele auzite fuseseră doar o impresie.

— Voi ţine minte, Maiestate, dacă se va întâmpla să mai dau peste o tânără leoaică înarmată cu o foarfecă ascuţită.

Eu şi Walter eram acum la fel de zăpăciţi ca şi Bess. Numai Matthew, Elisabeta şi Cecil păreau a înţelege ce se spunea. Şi ce nu se spunea.

— Chiar şi pe atunci erai Umbra mea.

Privirea pe care Elisabeta i-o aruncă lui Matthew o făcu să pară din nou o copilă, nu o femeie ce se apropia cu paşi repezi de şaizeci de ani. Am clipit, şi ea se transformă la loc în suverana bătrână şi obosită.

— Lăsaţi-ne!

— M-maiestatea… Voastră? bâigui Bess.

— Vreau să discut în particular cu domnul Roydon. Presupun că nu va fi de acord ca limbuta lui soţie să-i scape de sub ochi, aşa că ea poate rămâne. Aşteaptă-mă în apartamentele mele, Walter! Ia-o şi pe Bess cu tine! Vom

veni şi noi de îndată.

— Dar… protestă Bess.

Părea cât se poate de nervoasă. Treaba ei era să stea lângă regină, iar în lipsa unui protocol care s-o îndrume, era complet pierdută.

— Va trebui să mă ajuţi pe mine în schimb, doamnă Throckmorton. Cecil se îndepărtă de regină, făcând câţiva paşi dureroşi, ajutat de bastonul său greu. Când trecu pe lângă Matthew, îi aruncă o privire aspră. Îl vom lăsa pe domnul Roydon să se îngrijească de bunăstarea Maiestăţii Sale.

Regina le făcu semn valeţilor să iasă din cameră, şi noi trei am rămas singuri.

— *Jesu,* spuse Elisabeta gemând. Îmi simt capul ca pe un măr putred, gata să plesnească. Nu cred că puteai alege un moment mai nepotrivit pentru un incident diplomatic!

— Daţi-mi voie să vă examinez! ceru Matthew.

— Crezi că-mi poţi oferi îngrijirea pe care chirurgul meu nu mi-o poate da, domnule Roydon? spuse regina cu o speranţă precaută.

— Cred că vă voi putea alina măcar în parte durerea, dacă asta e voia lui Dumnezeu.

— Chiar şi pe patul de moarte, tatăl meu vorbea cu dor despre tine. Elisabeta îşi răsuci mâinile în pliurile fustei. Te asemuia cu un tonic ale cărui efecte benefice nu le-a ştiut aprecia.

— Cum aşa?

Matthew nu făcu niciun efort de a-şi ascunde curiozitatea. Nu era o poveste pe care s-o mai fi auzit până atunci.

— Spunea că îl puteai scăpa de proasta dispoziţie mai repede decât oricine altcineva. Deşi, ca mai toate doctoriile, puteai fi greu de înghiţit. Elisabeta zâmbi când auzi râsul tunător al soţului meu, apoi surâsul îi păli. A fost un mare om, un caracter teribil. Şi un neghiob.

— Toţi oamenii sunt neghiobi, Maiestate, spuse Matthew iute.

— Nu. Hai să vorbim din nou simplu unul cu altul, ca şi

cum eu n-aş fi regina Angliei, iar tu n-ai fi un vampir.

— Doar dacă mă lăsaţi să mă uit la dintele vostru, spuse Matthew, încrucişându-şi braţele la piept.

— Cândva, o invitaţie de a-mi împărtăşi intimitatea ar fi fost o tentaţie suficientă şi nu mi-ai pus nicio condiţie. Elisabeta oftă. Îmi pierd mai mult decât dintele. Foarte bine, domnule Roydon.

Deschise gura, supusă. Chiar şi de la câteva zeci de centimetri distanţă, am simţit mirosul putreziciunii. Matthew îi luă capul în mâini ca să poată vedea mai bine care era problema.

— E un miracol că mai ai dinţi, spuse el cu severitate.

Elisabeta se făcu roşie de furie şi încearcă să răspundă.

— Poţi să strigi la mine când termin. Atunci o să ai motive întemeiate s-o faci, pentru că îţi voi fi confiscat violetele trase în zahăr şi vinul îndulcit. Aşa nu vei rămâne cu nimic de băut mai dăunător decât apa mentolată şi cu nimic de supt decât un pansament cu cuişoare pentru gingii. Sunt pline de abcese.

Matthew îşi trecu degetele de-a lungul dinţilor reginei. Câţiva dintre ei se clătinară alarmant de mult, iar Elisabeta bulbucă ochii. El scoase un sunet de nemulţumire.

— Oi fi tu regina Angliei, Lizzie, dar asta nu-ţi oferă cunoştinţe în materie de medicină şi chirurgie. Ar fi fost mai înţelept să ţii cont de sfatul chirurgului. Acum stai nemişcată!

În vreme ce eu încercam să-mi vin în fire după ce-l auzisem pe soţul meu spunându-i reginei Angliei „Lizzie”, Matthew îşi scoase degetul arătător, şi-l frecă de propriii dinţi ascuţiţi pentru a scoate o picătură de sânge, apoi îl vârî la loc în gura Elisabetei. Deşi lucra atent, regina tresări. Apoi umerii ei coborâră în semn de uşurare.

— Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi încă! Când o să termin n-o să mai rămână nici urmă de zaharicale sau bomboane de mentă pe o rază de opt kilometri. Şi mă tem că durerea va reveni.

Matthew îşi retrase degetele, iar regina îşi plimbă limba

prin gură.

— Da, dar pentru moment a dispărut, spuse ea recunoscătoare şi făcu semn către nişte scaune din apropiere. Mă tem că nu ne-a mai rămas decât să ne încheiem socotelile. Stai jos şi povesteşte-mi despre Praga!

După ce-mi petrecusem câteva săptămâni la curtea împăratului, ştiam că era un extraordinar privilegiu să fii invitat să stai jos în prezenţa oricărui suveran, însă eu eram de două ori mai recunoscătoare pentru această ocazie. Călătoria îmi exacerbase oboseala firească a primelor săptămâni de sarcină. Matthew îmi trase un scaun, iar eu m-am lăsat pe el. Mi-am lipit şalele de spătarul sculptat, folosindu-mă de nodurile şi umflăturile lui pentru a-mi masa încheieturile dureroase. Soţul meu întinse mâna automat spre aceeaşi zonă, apăsându-mă pentru a-mi uşura suferinţa. Sclipiri de invidie apărură pe chipul reginei.

— Şi dumneata ai dureri, doamnă Roydon? se interesă ea plină de solicitudine.

Se purta prea frumos. Când Rudolf îl trata astfel pe un curtean, ceva sinistru urma să se întâmple.

— Da, Maiestate. Din păcate, nu e ceva ce poate fi rezolvat cu apă mentolată, am spus mâhnită.

— Apa mentolată nu va netezi nici penele zbârlite ale împăratului. Ambasadorul meu îmi spune că ai furat una dintre cărţile lui Rudolf.

— Care carte? întrebă Matthew. Rudolf are atât de multe!

Ca mulţi alţi vampiri, el nu mai făcuse de mult cunoştinţă cu starea de nevinovăţie, aşa că interpretarea lui păru falsă.

— Nu jucăm jocuri, Sebastian, spuse liniştită regina, confirmându-mi bănuielile că Matthew folosise numele de Sebastian Saint Clair câtă vreme stătuse la curtea regelui Henric.

— Tu mereu joci jocuri, replică el. Din punctul ăsta de vedere nu te deosebeşti cu nimic de împărat sau de Henric al Franţei.

— Doamna Throckmorton mi-a spus că tu şi Walter aţi făcut schimb de versuri despre nestatornicia puterii. Însă eu nu sunt unul dintre acei potentaţi înfumuraţi, potriviţi doar pentru dispreţ şi ridiculizare. Am fost educată de dascăli duri, răspunse regina. Toţi cei din jurul meu – mamă, mătuşi, mame vitrege, unchi, veri – au pierit. Eu am supravieţuit. Aşa că nu mă minţi sperând că ai să scapi cu faţa curată. Te întreb din nou: ce e cu cartea?

— N-o avem, am intervenit.

Matthew mă privi perplex.

— Cartea nu se mai află în posesia noastră. În prezent.

Fără îndoială, era deja înapoi la „Cerbul şi Coroana”, cuibărită în siguranţă în arhiva din pod a lui Matthew. Atunci când vasul regal trăsese lângă noi în drumul nostru pe Tamisa, eu îi pasasem lui Gallowglass volumul învelit în piele şi pânză gudronată protectoare.

— Măi să fie! Elisabeta deschise uşor gura, arătându-şi dinţii înnegriţi. Mă surprinzi. Şi se pare că şi pe soţul tău.

— Eu nu sunt altceva decât o surpriză, Maiestate. Sau cel puţin aşa mi se spune.

Indiferent de câte ori ar fi folosit Matthew apelativul „Lizzie” sau de câte ori l-ar fi numit ea Sebastian, eu aveam grijă să mă adresez formal.

— Atunci împăratul pare a fi căzut pradă închipuirilor. Cum îţi explici asta?

— Nu e nimic remarcabil aici, spuse Matthew, pufnind. Mă tem că nebunia care i-a afectat familia l-a cuprins acum şi pe Rudolf. Chiar în clipele acestea fratele său Matthias îi plănuieşte căderea şi se pregăteşte să pună mâna pe putere atunci când împăratul nu va mai putea domni.

— Nu mă miră că împăratul e atât de dornic să-l păstreze pe Kelley. Piatra filosofală îl va vindeca şi va anula problema succesorului său. Regina luă o mutră acră. Va trăi pentru totdeauna, fără teamă.

— Haide, Lizzie! Te credeam mai deşteaptă. Kelley nu poate să făurească piatra. Nu te poate salva pe tine şi nici pe nimeni altcineva. Până şi reginele ori împăraţii trebuie

să moară într-o zi.

— Suntem prieteni, Sebastian, dar nu-ţi uita locul!

— Când aveai şapte ani şi m-ai întrebat dacă tatăl tău plănuieşte să-şi omoare proaspăta soţie, ţi-am spus adevărul. Am fost sincer cu tine atunci şi voi fi la fel de sincer acum, indiferent cât de mult te-ar înfuria asta. Nimic n-o să-ţi aducă tinereţea înapoi, Lizzie, şi n-o să-i învie pe cei pe care i-ai pierdut, spuse Matthew implacabil.

— Nimic? Elisabeta îl cercetă pe îndelete. Eu nu văd la tine niciun rid sau fir de păr cărunt. Arăţi exact cum arătai acum cincizeci de ani la Hampton Court, când mi-am scos foarfeca la tine.

— Dacă îmi cereţi să-mi folosesc sângele ca să vă transform într-un vampir, Maiestate, atunci răspunsul trebuie să fie „nu“. Legământul îmi interzice să mă amestec în politica oamenilor. Iar asta cu siguranţă include modificarea liniei succesorale a Angliei prin aşezarea pe tron a unei fiinţe supranaturale.

Expresia lui Matthew era ameninţătoare.

— Şi tot acesta ar fi fost răspunsul tău dacă Rudolf ţi-ar fi adresat o asemenea cerere? întrebă Elisabeta cu o sclipire în ochii ei negri.

— Da. N-ar duce decât la haos – ba chiar mai rău.

Perspectiva era înfiorătoare.

— Teritoriul tău e în siguranţă, o linişti Matthew. Împăratul se poartă precum un copil răsfăţat căruia i s-a refuzat o plăcere. Asta-i tot.

— Chiar în clipa asta unchiul său, Filip al Spaniei, construieşte nave. Plănuieşte o altă invazie!

— Şi nu va reuşi nimic, promise Matthew.

— Pari foarte sigur.

— Sunt.

Leoaica şi lupul se uitară unul la altul de-o parte şi de alta a mesei. Când, în sfârşit, fu mulţumită, Elisabeta îşi feri privirea, oftând.

— Foarte bine. Tu n-ai cartea împăratului, iar eu nu-i am nici pe Kelley, nici piatra. Toţi trebuie să învăţăm să trăim cu dezamăgiri. Totuşi, trebuie să-i ofer ambasadorului

venit din partea împăratului ceva care să-l îmbuneze.

— Ce ziceţi de asta?

Mi-am scos săculeţul din buzunarul fustei. În afara lui *Ashmole 782* şi a inelului de pe degetul meu, în el se aflau cele mai preţioase comori ale mele: şnururile din mătase pe care Goody Alsop mi le dăduse pentru a ţese vrăji, o pietricică netedă pe care Jack o găsise în nisipul de pe insula Elba şi pe care o luase drept bijuterie, un valoros fragment de bezoar pe care Susanna putea să-l folosească în leacurile ei şi salamandrele lui Matthew. Şi colierul hidos ornat, cu un dragon muribund atârnat de el, pe care îl primisem de la Sfântul Împărat Roman. Pe ultimul l-am aşezat pe masă, între mine şi regină.

— Asta e o jucărie pentru o regină, nu pentru soţia unui gentilom. Elisabeta întinse mâna să atingă dragonul sclipitor. Ce i-ai dat lui Rudolf de ţi-a oferit aşa ceva?

— Cum spunea Matthew, Maiestate. Împăratul tânjeşte după ceea ce nu va putea avea niciodată. A crezut că aşa îmi va putea cuceri inima, dar nu a reuşit, am spus, scuturând din cap.

— Poate, Rudolf n-ar suporta ca alţii să afle că a lăsat să-i scape ceva atât de valoros, sugeră Matthew.

— Te referi la soţia ta sau la această bijuterie?

— La soţia mea, răspunse el scurt.

— Oricum, bijuteria s-ar putea dovedi utilă. Poate că mie a vrut să-mi ofere colierul, medită Elisabeta, însă dumneata ai luat asupră-ţi sarcina de a-l aduce aici, pentru o mai mare siguranţă.

— Diana nu vorbeşte germana foarte bine, încuviinţă Matthew cu un zâmbet strâmb. Când Rudolf i l-a aşezat pe umeri, poate că a făcut-o pentru a-şi imagina mai bine cum ar arăta pe umerii tăi.

— Ah, mă îndoiesc, spuse Elisabeta cu asprime.

— În caz că împăratul a intenţionat ca acest colier să ajungă la regina Angliei, el şi-ar fi dorit să i-l prezinte cu pompa cuvenită. Dacă îi oferim ambasadorului recunoaşterea cuvenită… am sugerat.

— E o soluţie potrivită. Nu va mulţumi pe nimeni,

bineînţeles, dar le va da curtenilor mei ceva de tocat până când se va ivi vreo altă curiozitate. Elisabeta bătu gânditoare cu degetele în masă. Dar rămâne problema acestei cărţi.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că nu e importantă? întrebă Matthew.

Regina clătină din cap.

— Nu.

— Mă gândeam eu că nu. Dar dacă ţi-aş spune contrariul, că viitorul ar putea depinde de ea? spuse soţul meu.

— Asta e şi mai greu de crezut. Dar, de vreme ce n-am nicio dorinţă ca Rudolf sau vreuna dintre rudele lui să aibă viitorul în mâini, voi lăsa în seama ta problema returnării volumului. Bineînţeles, asta dacă vei mai intra vreodată în posesia lui.

— Vă mulţumesc, Maiestate, am spus, uşurată că problema se rezolvase cu relativ puţine minciuni.

— N-am făcut-o pentru dumneata, îmi aminti Elisabeta pe un ton tăios. Vino, Sebastian! Aşază-mi bijuteria la gât! Pe urmă te vei putea transforma la loc în domnul Roydon, iar noi ne vom întoarce în sala de recepţie, unde vom da un spectacol al gratitudinii care îi va uimi pe toţi.

Matthew făcu aşa cum i se ceruse, şi degetele lui stăruiră pe umerii reginei mai mult decât era necesar. Ea îl bătu uşor pe creştet.

— Îmi stă dreaptă peruca? mă întrebă Elisabeta în timp ce se ridica în picioare.

— Da, Maiestate.

În realitate, era uşor strâmbă după ajutorul lui Matthew. Elisabeta întinse mâna şi trase de ea.

— Învaţă-ţi soţia cum să spună o minciună convingătoare, domnule Roydon. Va trebui şcolită mai bine în arta mistificării, altfel nu va supravieţui multă vreme la curte.

— Lumea are mai multă nevoie de sinceritate decât de un curtean în plus, comentă Matthew, luând-o de braţ. Diana o să rămână aşa cum e.

— Un soţ care preţuieşte onestitatea propriei soţii. Elisabeta clătină din cap. E cea mai bună dovadă pe care am văzut-o până acum că lumea se apropie de sfârşit, aşa cum a prezis John Dee.

Când Matthew şi regina îşi făcură apariţia în pragul uşii care dădea spre apartamentele Elisabetei, peste mulţime se lăsă tăcerea. Sala era plină ochi, şi priviri precaute treceau de la suverană la un tânăr de vârsta unui student – despre care am intuit că era ambasadorul imperial – apoi la William Cecil şi înapoi. Matthew dădu drumul mânii pe care regina şi-o ţinea sus pe braţul lui îndoit. Balauroaica îmi bătu alarmată din aripi în spatele coastelor.

Mi-am pus mâna pe diafragmă şi am potolit bestia. „Iată-i pe adevăraţii dragoni!“ am avertizat-o în tăcere.

— Îi mulţumesc împăratului pentru darul său, Excelenţa Voastră, spuse Elisabeta, mergând drept către adolescent, cu mâna întinsă astfel încât el să i-o poată săruta.

Tânărul o privi cu ochi goi.

— *Gratias tibi ago*[176] adăugă regina.

— Sunt din ce în ce mai tineri, murmură Matthew, trăgându-mă lângă el.

— Asta spui şi despre studenţii mei, i-am şoptit. Cine e?

— Vilém Slavata. Sigur l-ai văzut pe tatăl lui la Praga.

L-am studiat pe tânărul Vilém şi am încercat să-mi imaginez cum ar fi putut arăta peste douăzeci de ani.

— Tatăl lui era cel rotofei, cu gropiţă în bărbie?

— Unul dintre ei. Tocmai i-ai descris pe cei mai mulţi dintre oficialii lui Rudolf, îmi atrase atenţia Matthew după ce îi aruncasem o privire exasperată.

— Încetează cu şuşotitul, domnule Roydon!

Regina se întoarse către soţul meu cu o privire ucigătoare, iar el se plecă, cerându-şi scuze. Maiestatea sa continuă să turuie în latină.

— *Decet cum qui dat, non meminisse beneficii: cum vero, qui accipit, intueri non tam munus quam dantis animurn.*

Suverana Angliei îl supunea pe ambasador unui examen

[176] Îți mulțumesc (în limba latină în original) (n. tr.)

lingvistic pentru a vedea dacă e demn de ea.

Slavata se albi. Bietul băiat urma să pice testul.

„Se cuvine ca acela ce oferă să nu-şi amintească favoarea, dar ca acela ce primeşte să nu privească atât la cadou, cât la sufletul dăruitorului.” Am tuşit pentru a-mi ascunde chicotitul ce mă apucase după ce tradusesem fraza.

— Maiestate? bâigui Vilém într-o engleză cu accent puternic.

— Cadou. De la împărat.

Elisabeta arătă cu maiestuozitate spre colierul din cruci smălţuite pe care îl purta peste umerii slabi. Dragonul atârna mai jos pe pieptul ei decât pe al meu. Regina oftă cu o exasperare exagerată.

— Spune-i pe limba lui ce am zis, domnule Roydon! N-am răbdare pentru lecţii de latină. Împăratul nu-şi educă slujitorii?

— Excelenţa Sa cunoaşte latina, Maiestate. Dacă îmi amintesc bine, ambasadorul Slavata a urmat cursurile Universităţii din Wittenberg şi a studiat dreptul la Basel. Nu limba îl pune în încurcătură, ci mesajul vostru.

— Atunci hai să fim limpezi, astfel încât şi el, şi stăpânul său să-l primească. Şi nu de dragul meu, spuse Elisabeta înnegurată. Dă-i drumul!

Ridicând din umeri, Matthew repetă mesajul Maiestăţii Sale în limba maternă a lui Slavata.

— Am înţeles ce a spus, răspunse tânărul uluit. Dar ce înseamnă?

— Eşti zăpăcit, continuă Matthew înţelegător în cehă. E un lucru des întâlnit în rândul noilor ambasadori. Nu-ţi face griji! Spune-i reginei că Rudolf e încântat să-i ofere această bijuterie. Pe urmă vom putea lua cina.

— Îi spuneţi dumneavoastră în locul meu?

Slavata era complet depăşit.

— Sper că n-ai provocat o altă neînţelegere între mine şi împăratul Rudolf, domnule Roydon, spuse Elisabeta, vădit iritată că printre cele şapte limbi pe care le cunoştea nu se număra şi ceha.

— Excelenţa Sa raportează că împăratul îi urează Maiestăţii Voastre sănătate şi fericire. Iar ambasadorul Slavata e încântat că acest colier se află acolo unde îi e locul, şi nu lipseşte, aşa cum se temea suveranul.

Matthew o privi blajin pe fosta lui amantă. Elisabeta dădu să spună ceva, apoi închise zgomotos gura şi se încruntă la el. Slavata, dornic să înveţe, voia să ştie cum reuşise soţul meu s-o facă pe regina Angliei să tacă. Dar când făcu un gest spre a-l încuraja pe Matthew să traducă, Cecil îl luă pe tânăr în primire.

— Minunate veşti, Excelenţă! Mi se pare că aţi avut parte de suficiente lecţii pentru o singură zi. Veniţi să luaţi cina cu mine, spuse bărbatul, conducându-l spre o masă din apropiere.

Regina, pusă în umbră atât de spionul ei, cât şi de primul său sfătuitor, pufni şi porni să urce platforma, ajutată să păşească pe cele trei trepte joase de către Bess Throckmorton şi Raleigh.

— Ce se întâmplă acum? am şoptit.

Spectacolul se terminase, iar ocupanţii camerei dădeau semne de nervozitate.

— Vreau să mai vorbim, domnule Roydon, strigă Elisabeta în timp ce-i erau aranjate pernele pe placul ei. Să nu pleci prea departe!

— Pierre e în sala de primire de alături. El o să te conducă în camera mea, unde o să ai parte de un pat şi de linişte. Poţi să te odihneşti acolo până când îmi dă drumul Maiestatea Sa. N-ar trebui să dureze mult. Nu vrea decât un raport complet despre Kelley.

Matthew îmi duse mâna la buzele lui şi mi-o sărută formal.

Cunoscând ataşamentul Elisabetei faţă de însoţitorii ei bărbaţi, povestea putea foarte bine să dureze şi câteva ore.

Chiar dacă mă pregătisem sufleteşte pentru gălăgia din sala de primire, tot am făcut un pas înapoi. Curtenii insuficient de importanţi ca să primească permisiunea de a cina în apartamentele reginei mă înghiontiră în vreme ce treceau pe lângă mine, nerăbdători să-şi ia propria cină

înainte să se termine toată mâncarea. La mirosul de vânat fript, stomacul mi se întoarse pe dos. N-aveam să mă obişnuiesc niciodată cu el, şi nici bebeluşului nu-i plăcea.

Pierre şi Annie stăteau lângă perete alături de alţi servitori. Amândoi se arătară uşuraţi când mă văzură.

— Unde e milord? întrebă Pierre, trăgându-mă afară din îmbulzeală.

— O aşteaptă pe regină, am spus. Sunt prea obosită ca să mai stau în picioare sau ca să mănânc. Poţi să mă duci în camera lui Matthew?

Pierre aruncă o privire îngrijorată către intrarea în sala de primire.

— Sigur.

— Ştiu eu drumul, doamnă Roydon, spuse Annie.

Proaspăt întoarsă de la Praga şi aflată la a doua vizită la curtea Elisabetei, Annie adoptase o atitudine de nonşalanţă studiată.

— I-am arătat camera lui milord când aţi plecat s-o întâlniţi pe Maiestatea Sa, mă asigură Pierre. E chiar la parter, sub apartamentele care erau folosite cândva de soţia regelui.

— Iar acum sunt folosite de favoriţii reginei, presupun, am spus ca pentru sine.

Fără îndoială, acolo dormea Walter. Sau nu dormea, după cum era cazul.

— Aşteaptă-l aici pe Matthew, Pierre! Eu şi Annie ne găsim singure drumul.

— Vă mulţumesc, *madame.* Pierre mă privi cu recunoştinţă. Nu-mi place să-l las prea mult cu regina.

Slujitorii reginei îşi înfulecau cina în decorul mult mai puţin somptuos al camerei paznicilor. În vreme ce eu şi Annie străbăteam încăperea ne priviră cu o curiozitate leneşă.

— Trebuie să existe un drum mai direct, am spus, muşcându-mi buza şi privind în jos spre lungul şir de trepte.

Sala tronului avea să fie şi mai aglomerată.

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu există, spuse Annie

parcă cerându-şi scuze.

— Atunci hai să înfruntăm gloata! am zis oftând.

Sala tronului era plină de petiţionari care solicitau câte o fărâmă din atenţia reginei. Apariţia mea din direcţia apartamentelor regale fu întâmpinată cu un freamăt de entuziasm, urmat de murmure dezamăgite când se dovedi că nu eram un personaj important. După experienţa de la curtea lui Rudolf, mă deprinsesem întrucâtva să fiu în centrul atenţiei, însă tot mă stinghereau privirile apăsătoare ale oamenilor, cele câteva împunsături ale demonilor, furnicăturile provocate de o vrăjitoare solitară. Dar, când uitătura glacială a unui vampir se opri asupra mea, m-am întors alarmată.

— Ce este, doamnă? mă întrebă Annie.

Am cercetat din ochi mulţimea, însă n-am putut detecta sursa răcelii.

— Nimic, Annie, am murmurat neliniştită. Doar imaginaţia mea, care îmi joacă feste.

— Aveţi nevoie de odihnă, mă mustră ea.

Semăna foarte tare la vorbă cu Susanna.

Dar nu aveam să mă bucur de nicio clipă de odihnă în camerele spaţioase ale lui Matthew, aşezate la parter, cu vedere spre grădinile private ale reginei. L-am găsit acolo pe primul dramaturg al Angliei. Am trimis-o pe Annie să-l scoată pe Jack din cine ştie ce bucluc în care s-ar mai fi putut băga şi mi-am luat inima în dinţi să-l înfrunt pe Christopher Marlowe.

— Bună, Kit! am spus.

Demonul ridică privirea de la biroul soţului meu, unde stătea pe scaun. Pagini de versuri erau risipite în jurul lui.

— Eşti singur?

— Walter şi Henry iau cina cu regina. Tu de ce nu eşti cu ei?

Kit părea palid, slab şi cu gândul aiurea. Se ridică şi începu să-şi strângă hârtiile, privind îngrijorat spre uşă, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca cineva să intre şi să ne întrerupă.

— Sunt prea obosită. Am căscat. Dar nu trebuie să pleci. Stai şi aşteaptă-l pe Matthew! Se va bucura să te vadă. Ce

scrii?

— Un poem.

După acest răspuns brutal, Kit se aşeză. Ceva nu era în regulă. Demonul părea în mod cert tulburat.

Tapiseria ce acoperea peretele din spatele lui înfăţişa o fecioară cu păr auriu, stând într-un turn cu vedere spre mare, ţinând în mână un felinar şi privind în zare. Asta explica totul.

— Scrii despre Hero şi Leandru[177].

Nu formulasem propoziţia ca pe o întrebare. Kit tânjea probabil după Matthew şi lucrase la poemul epic de dragoste încă din ianuarie, când noi ne îmbarcaserăm la Gravesend.

Demonul nu-mi răspunse.

După câteva momente, am recitat versurile relevante.

Unii jurau că e fecioară-n haine bărbăteşti,
Căci pe-al lui chip tot ce-şi doresc bărbaţii – ai să găseşti:
Obraz plăcut şi zâmbitor, ochi ce grăiesc cu voce tare,
O frunte ce iubirii furtunoase să-i fie desfătare.
Iar cei care ştiau că e bărbat spuneau aşa:
Leandru, deşi făcut pentru amor şi joaca sa,
De ce tu nu te-ndrăgosteşti, ci doar de toţi te laşi iubit?

Kit ţâşni de pe scaun.

— Ce răutate vrăjitorească mai e şi asta? Ştii ce-o să fac de îndată ce am terminat.

— Nu e nicio răutate, Kit. Cine să înţeleagă mai bine decât mine ceea ce simţi? am spus cu grijă.

Demonul păru a-şi recăpăta controlul, cu toate că mâinile îi tremurau în vreme ce se ridica în picioare.

---

[177] În mitologia greacă, Hero era o preoteasă iubită de tânărul Leandru, care, pentru a-şi întâlni iubita, traversa în fiecare noapte înot Hellespontul. Într-o noapte cu furtună, el şi-a aflat moartea în apele mării, iar Hero, nevrând să-i supravieţuiască, s-a aruncat din înaltul unui turn. Christopher Marlowe a lăsat neterminat un poem despre *Hero şi Leandru.* (n.tr.)

— Trebuie să plec. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva în arena pentru turniruri. Se vorbeşte despre un spectacol ce va fi organizat luna viitoare, înainte ca regina să pornească în călătoria de vară. Mi s-a cerut să asist.

În fiecare an, Elisabeta umbla prin ţară cu un şir de trăsuri pline de însoţitori şi curteni, trăind pe cheltuiala nobililor, lăsând în urmă datorii uriaşe şi cămări goale.

— Voi avea grijă să-i spun lui Matthew că ai fost aici. O să-i pară rău că te-a ratat.

Un licăr intens se ivi în ochii lui Marlowe.

— Poate că ai vrea să vii cu mine, doamnă Roydon. E o zi frumoasă, şi încă n-ai văzut Greenwichul.

— Îţi mulţumesc, Kit.

Mă uimea rapiditatea cu care îşi schimbase starea de spirit, dar, la urma urmei, era un demon. Şi visa la Matthew. Deşi sperasem să mă odihnesc, iar propunerea lui Kit era cam bombastică, trebuia să fac un efort, de dragul armoniei.

— E departe? Sunt destul de obosită după călătorie.

— Nu-i deloc departe. Demonul făcu o plecăciune. După dumneata.

Arena pentru turniruri din Greenwich semăna cu un uriaş teren de atletism cu pistă. Avea zone împrejmuite pentru atleţi, tribune pentru spectatori şi echipamente risipite peste tot. Două rânduri de baricade se întindeau prin centrul suprafeţei compacte.

— Aici au loc duelurile?

Îmi imaginam copitele tropăind pe pământ în vreme ce cavalerii se repezeau unul spre altul, cu lăncile aşezate perpendicular pe gâturile cailor astfel încât să poată lovi scutul adversarului şi să-l doboare din şa.

— Da. Ţi-ar plăcea să vezi mai îndeaproape? întrebă Kit.

Locul era pustiu. Lănci erau înfipte în pământ ici şi colo. Am văzut ceva ce semăna alarmant de mult cu o spânzurătoare, judecând după stâlpul drept şi braţul lung. Însă, în locul unui trup, la capătul ei atârna un sac cu nisip. Fusese străpuns, iar din el se scurgeau fire subţiri de nisip.

— Un stâlp cu ţintă, explică Marlowe, arătând într-acolo. Călăreţii ţintesc sacul de nisip cu lancea.

Întinse mâna şi împinse braţul spânzurătorii ca să-mi arate. Acesta se roti, oferind o ţintă mobilă pentru exersarea abilităţilor cavalereşti. Kit cercetă arena din priviri.

— Cel cu care trebuia să te întâlneşti e aici?

M-am uitat şi eu în jur. Dar singura persoană pe care o puteam vedea era o femeie înaltă, cu părul negru, îmbrăcată într-o luxoasă rochie roşie. Stătea la mare depărtare şi avea, fără îndoială, vreo întâlnire romantică înainte de cină.

— Ai văzut cealaltă ţintă?

Kit arătă în direcţia opusă, acolo unde un manechin făcut din paie şi pânză de sac stătea legat de un stâlp. Şi de data aceasta, ansamblul semăna mai mult cu o formă de execuţie decât cu un echipament sportiv.

Am simţit o privire rece, concentrată. N-am apucat să mă întorc. Un vampir mă prinse cu nişte braţe ce-mi dădeau familiara impresie că sunt făcute mai degrabă din oţel decât din carne. Însă aceste braţe nu erau ale lui Matthew.

— Măi să fie, e chiar mai delicioasă decât sperasem, spuse o femeie, şi răsuflarea ei glacială îmi şerpui pe gât.

„Trandafiri. Zibetă.“ Am înregistrat mirosurile şi am încercat să îmi amintesc unde mai simţisem această combinaţie.

„Sept-Tours. Camera Louisei de Clairmont.“

— Sângele ei are ceva irezistibil pentru vampiri, spuse Kit cu asprime. Nu pricep ce, dar până şi părintele Hubbard pare să fi fost robit de ea.

Nişte dinţi ascuţiţi îmi zgâriară gâtul, dar fără să-mi străpungă pielea.

— O să fie amuzant să mă joc cu ea.

— Planul nostru era s-o omorâm, se plânse Kit. Era chiar mai nervos şi mai agitat acum, după sosirea Louisei. Am rămas tăcută, încercând cu disperare să-mi dau seama ce joc puneau la cale. Pe urmă totul are să fie ca înainte.

— Răbdare! Louisa îmi sorbi mirosul. Îi simţi frica? Asta întotdeauna îmi creşte apetitul.

Fascinat, Kit înaintă puţin.

— Dar eşti palid, Christopher. Mai ai nevoie de doctorii?

Louisa mă mută în loc, ca să poată băga mâna în săculeţul ei.

Îi dădu lui Kit o pastilă lipicioasă de culoare maronie. El o luă nerăbdător şi o vârî în gură.

— Sunt miraculoase, nu-i aşa? Fiinţele cu sânge cald din Germania le numesc „pietre ale nemuririi“, căci ingredientele lor îi fac pe amărâţii de oameni să se simtă divini. Iar pe tine te-au făcut să te simţi din nou puternic.

— Vrăjitoarea e cea care mă vlăguieşte, tot aşa cum l-a sleit de puteri şi pe fratele tău.

Ochii lui Kit deveniră sticloşi, iar răsuflarea lui căpătă o aromă greţos de dulce. Opiacee. Nu era de mirare că se purta atât de ciudat.

— E adevărat, vrăjitoareo? Kit spune că l-ai fermecat pe fratele meu împotriva voinţei lui.

Louisa mă răsuci. Chipul ei frumos era întruchiparea vampirului din coşmarurile oricărei fiinţe cu sânge cald: piele albă ca porţelanul, păr negru ca noaptea şi ochi închişi la culoare, tot atât de înceţoşaţi de opiu ca ai lui Kit. Toată fiinţa ei emana răutate, iar buzele ei roşii, perfect curbate, nu erau doar senzuale, ci şi pline de cruzime. Era o creatură care ar fi vânat şi ucis fără urmă de regret.

— Nu l-am fermecat pe fratele tău. L-am ales. Iar el m-a ales pe mine, Louisa.

— Ştii cine sunt?

Ridică din sprâncenele ei negre.

— Matthew nu are secrete faţă de mine. Suntem o pereche. Suntem de asemenea soţ şi soţie. Tatăl tău ne-a organizat nunta.

„Îţi mulţumesc, Philippe.“

— Mincinoaso! ţipă Louisa.

Pupilele îi înghiţiră irisul pe măsură ce-şi pierdea controlul. Nu aveam a mă teme doar de droguri, ci şi de

furia sângelui.

— Să nu crezi nimic din ce spune! o avertiză Kit.

Scoase un pumnal din pieptar şi mă apucă de păr. Am ţipat de durere în vreme ce el îmi trăgea capul pe spate. Cuţitul mi se învârtea în jurul ochiului drept.

— O să-i scot ochii ca să nu-i mai poată folosi pentru farmece sau pentru a-mi vedea soarta. Ştie cum am să mor. Sunt sigur de asta. Fără vederea ei de vrăjitoare nu va mai avea nicio putere asupra noastră. Şi nici a lui Matthew.

— Nu merită o moarte aşa rapidă, spuse Louisa cu amărăciune.

Kit îmi apăsă carnea cu vârful pumnalului, chiar sub arcadă, şi o picătură de sânge mi se scurse pe obraz.

— Nu aşa ne-a fost înţelegerea, Louisa. Ca să-i rupi vraja, trebuie să-i scoţi ochii. Pe urmă vreau să moară şi să dispară. Atâta timp cât trăieşte, Matthew n-o va uita.

— Şşşt, Christopher! Oare nu te iubesc eu pe tine? Nu suntem aliaţi?

Louisa se aplecă înspre Kit şi îl sărută apăsat. Îşi coborî gura de-a lungul maxilarului lui, apoi mai jos, acolo unde sângele pulsa în vene. Atinse pielea cu buzele, şi în clipa aceea am văzut dâra de sânge care îi însoţea mişcările. Kit inspiră tremurând şi închise ochii.

Louisa bău cu lăcomie din gâtul demonului. Stăteam ca într-un nod strâns, prinşi laolaltă în braţele puternice ale vampirului. Am încercat să mă zbat ca să scap, însă ea nu făcu decât să mă strângă şi mai tare, în vreme ce dinţii şi buzele ei se înfruptau din Kit.

— Dulce Christopher, murmură femeia când se sătură de băut, apoi linse rana.

Cicatricea de pe gâtul lui Kit era argintie şi moale, exact ca aceea de pe sânul meu. Probabil, Louisa se hrănise din el şi altă dată.

— Simt nemurirea din sângele tău şi văd cuvintele frumoase ce-ţi trec prin minte. Matthew e un prost că nu vrea să le împartă cu tine.

— N-o vrea decât pe vrăjitoare. Kit îşi atinse gâtul,

închipuindu-şi că Matthew, şi nu sora acestuia, băuse din venele lui. Vreau s-o văd moartă.

— Şi eu la fel. Louisa întoarse spre mine ochii ei negri insondabili. Aşa că ne vom întrece pentru ea. Cel care câştigă va putea să-i facă tot ce pofteşte pentru a răscumpăra relele pe care ea i le-a făcut fratelui meu. Eşti de acord, dragul meu?

Erau amândoi complet ameţiţi de droguri, acum, că Louisa se înfruptase din sângele îndoit cu opiu al lui Kit. Am intrat în panică. Apoi în minte îmi veniră instrucţiunile pe care Philippe mi le dăduse pe când eram la Sept-Tours.

„Gândeşte! Şi rămâi în viaţă!“

Mi-am amintit de copil, iar panica reveni. Nu-l puteam pune în pericol pe pruncul nostru.

Kit dădu din cap în semn de aprobare.

— Aş face orice pentru a recăpăta atenţia lui Matthew.

— Mă gândeam eu. Louisa zâmbi şi îl sărută din nou. Ne alegem culorile?

Capitolul 35

— Faci o mare greşeală, Louisa, am avertizat-o eu, luptându-mă cu legăturile ce mă ţineau.

Ea şi Kit scoseseră de pe stâlp manechinul inform făcut din paie şi pânză de sac, apoi mă ţintuiseră pe mine în locul lui. Kit mă legase la ochi cu o fâşie de mătase albastră luată de pe vârful uneia dintre lănci, ca să nu-i pot fermeca folosindu-mi privirea. Cei doi stăteau acum undeva în apropiere, certându-se care să folosească lancea negru cu argintiu şi care pe cea verde cu auriu.

— O să-l găseşti pe Matthew cu regina. El o să-ţi explice tot.

Am încercat să păstrez un ton egal, însă vocea îmi tremura. Soţul meu îmi vorbise despre sora sa în Oxfordul modern, în vreme ce sorbeam ceai lângă şemineul lui de la Old Lodge. Era la fel de rea pe cât era de frumoasă.

— Îndrăzneşti să-i rosteşti numele? Kit era nebun de furie.

— Să nu mai deschizi gura, vrăjitoareo, altfel până la urmă o să-l las pe Christopher să-ţi reteze limba!

Vocea Louisei era plină de venin, şi nu aveam nevoie să văd pentru a şti că macul şi furia sângelui nu merg bine împreună. Vârful diamantului lui Ysabeau îmi zgârie uşor obrazul, făcând să curgă sânge. Louisa îmi rupsese degetul pentru a-mi scoate bijuteria, iar acum o purta chiar ea.

— Sunt soţia lui Matthew, perechea lui. Care îţi imaginezi că îi va fi reacţia atunci când va afla ce aţi făcut?

— Eşti un monstru, o bestie. Dacă o să câştig eu întrecerea, o să te despoi de falsa ta umanitate şi o să dezvălui ce se află sub ea. Cuvintele Louisei îmi picurau în urechi ca o otravă. Şi atunci Matthew te va vedea drept ceea ce eşti cu adevărat şi va împărţi cu noi bucuria de a te şti moartă.

Când discuţia lor se pierdu în depărtare, n-am mai avut nicio cale de a şti unde erau sau din care direcţie s-ar fi putut întoarce. Eram complet singură.

„Gândeşte! Rămâi în viaţă!“

Ceva îmi fremătă în piept. Dar nu era senzaţia de panică. Era balauroaica mea. Nu rămăsesem singură. Şi eram vrăjitoare. N-aveam nevoie de ochi ca să văd lumea din jur.

„Ce vedeţi?“ am întrebat pământul şi aerul.

Răspunsul veni de la balauroaica mea. Ea ciripi şi cârâi, bătând din aripi în spaţiul dintre burta şi plămânii mei, evaluând situaţia.

„Unde sunt?“ m-am întrebat.

Cel de-al treilea ochi mi se deschise larg, dezvăluindu-mi culorile sclipitoare ale primăverii târzii în toată gloria ei albastră şi verde. Un fir verde mai întunecat era răsucit într-unul alb şi încâlcit cu ceva negru. L-am urmat până la Louisa, care se urca pe spinarea unui cal agitat. Animalul nu voia să stea locului sub vampir şi se tot ferea. Louisa îl muşcă de gât, şi calul încremeni, însă teama îi rămase aceeaşi.

Am urmărit un alt rând de fire, de data aceasta cărămizii şi albe, sperând că acestea m-ar putea duce la Matthew. Am zărit în schimb un vârtej năucitor de forme şi culori. Am căzut – mult, mult, până când am aterizat pe o pernă rece. Zăpadă. Am tras în plămâni aerul rece al iernii. Nu mai eram legată de un stâlp de la palatul Greenwich, într-o după-amiază de sfârşit de mai. Aveam patru sau cinci ani şi stăteam întinsă pe spate în curticica din spatele casei noastre din Cambridge.

Şi mi-am amintit.

Mă jucam cu tata după o ninsoare zdravănă. Mănuşile mele aveau nuanţa cărămizie a Harvardului pe fundalul alb. Făceam îngeri, fluturându-ne braţele şi picioarele în sus şi în jos. Eram fascinată de faptul că, dacă îmi mişcăm mâinile suficient de repede, aripile albe păreau să capete o urmă roşie.

— Parcă ar fi dragonul cu aripi de foc, i-am şoptit tatălui meu.

Braţele lui se opriră în loc.

— Când ai văzut tu un dragon, Diana?

Avea o voce serioasă. Ştiam diferenţa dintre glasul acela şi obişnuitul lui ton jucăuş. Însemna că aştepta un răspuns. Şi încă sincer.

— De multe ori. Cel mai des noaptea.

Braţele mi se mişcau din ce în ce mai repede. Zăpada de sub ele îşi schimba culoarea, căpătând sclipiri verzi şi aurii, roşii şi negre, argintii şi albastre.

— Şi unde era? şopti tata, uitându-se la nămeţi.

Aceştia creşteau în jurul meu, gâfâind şi uruind de parcă ar fi fost vii. Unul se făcu mare şi se întinse în forma unui cap suplu de dragon. Alte troiene se lăţiră într-o pereche de aripi. Dragonul scutură fulgi de zăpadă din solzii albi. Când se întoarse şi se uită la tatăl meu, el murmură ceva şi îl bătu uşor pe nas, ca şi cum s-ar fi cunoscut deja. Dragonul răsuflă abur cald în aerul îngheţat.

— De cele mai multe ori e înăuntrul meu. Aici.

M-am ridicat să-i arăt tatălui meu ce voiam să spun. Mi-am dus mâinile înmănuşate spre oasele curbate ale coastelor. Le simţeam calde prin piele, prin haină, prin împletitura groasă a mănuşilor.

— Dar, când are nevoie să zboare, trebuie să-i dau drumul. Altfel nu-i încap aripile.

O pereche de aripi sclipitoare se aşeză pe zăpada din spatele meu.

— Ţi-ai lăsat în urmă propriile aripi, spuse tatăl meu cu seriozitate.

Dragonul îşi croi drum afară din nămeţi. Clipi din ochii negru cu argintiu în vreme ce se elibera, se ridică în aer, apoi dispăru pe deasupra unui măr, devenind mai transparent cu fiecare bătaie din aripi. Ale mele păleau deja în zăpadă.

— Dragonul nu vrea să mă ia şi pe mine. Şi niciodată nu stă prea mult, am spus oftând. De ce, tati?

— Poate că trebuie să fie altundeva.

M-am gândit la această posibilitate.

— Ca atunci când tu şi mami vă duceţi la şcoală?

Era năucitor să te gândeşti că părinţii merg la şcoală. Toţi copiii de pe stradă erau de părerea asta, chiar dacă cei mai mulţi dintre părinţii lor îşi petreceau şi ei mare parte din zi la şcoală.

— Exact aşa. Tata stătea încă în zăpadă, cu braţele înfăşurate în jurul genunchilor. Îmi zâmbi. O iubesc pe vrăjitoarea din tine, Diana.

— Pe mami o sperie.

— Neah! Tata clătină din cap. Pe mami o sperie doar schimbarea.

— Am încercat să ţin dragonul secret, dar cred că ea tot ştie, am spus pe un ton sumbru.

— De obicei, mămicile ştiu, răspunse tata şi se uită în jos la zăpadă. Aripile mele dispăruseră complet. Dar ea ştie şi când vrei ciocolată caldă. Dacă mergem înăuntru, eu zic că o s-o aibă deja pregătită.

Tata se ridică în picioare şi îmi întinse mâna. Mi-am strecurat-o pe a mea, însă îmbrăcată în mănuşi cărămizii, în strânsoarea lui caldă.

— O să fii mereu aici şi o să mă ţii de mână când se face întuneric? am întrebat.

Se lăsa noaptea, şi brusc mi se făcuse frică de umbre. Monştrii dădeau târcoale prin beznă, creaturi stranii care mă pândeau în timp ce mă jucam.

— Nu, spuse tata clătinând din cap.

Buzele începură să-mi tremure. Nu era răspunsul pe care mi-l doream.

— Dar nu-ţi face griji! continuă el, şi vocea i se transformă într-o şoaptă. O să ai mereu dragonul.

O picătură de sânge mi se scurse din pielea crestată de deasupra ochiului în pământul de la picioarele mele. Chiar dacă eram legată la ochi, tot am putut să-i văd mişcarea leneşă, apoi felul în care aterizâ lăsând o pată umedă. Din pata aceea se ivi un vlăstar negru.

Copite veneau tropăind spre mine. Cineva scoase un

ţipăt ascuţit şi plin de entuziasm care îmi trezi imagini ale străvechilor bătălii. Sunetul nelinişti şi mai mult balauroaica. Trebuia să mă eliberez. Iute.

În loc să încerc să văd firele care duceau spre Kit şi Louisa, m-am concentrat asupra celor înfăşurate în sforile care îmi ţineau legate încheieturile şi gleznele. Tocmai începusem să le slăbesc, când ceva greu şi ascuţit îmi străpunse coastele. Lovitura îmi tăie răsuflarea.

— O lovitură! strigă Kit. Vrăjitoarea e a mea!

— O lovitură indirectă, îl corectă Louisa. Trebuie să-i implânţi lancea în corp ca s-o revendici drept premiu.

Din păcate, eu nu ştiam regulile. Nici pe cele ale duelului, nici pe cele ale magiei. Goody Alsop îmi spusese clar asta înainte să plecăm spre Praga. „Acum n-ai decât un balaur capricios, o aură aproape orbitoare şi tendinţa de a pune întrebări ce dau naştere unor răspunsuri poznaşe“, îmi spusese ea. Îmi neglijasem ţesăturile în favoarea intrigilor de la curte şi încetasem să-mi urmăresc magia pentru a vâna manuscrisul *Ashmole 782.* Poate că, dacă aş fi rămas la Londra, aş fi ştiut cum să ies din încurcătura asta. Dar eram legată de un buştean gros ca o vrăjitoare gata să fie arsă pe rug.

„Gândeşte! Rămâi în viaţă!“

— Trebuie să încercăm din nou, spuse Louisa.

Cuvintele i se pierdură în aer în vreme ce-şi întorcea calul şi se îndepărta.

— Nu face asta, Kit! am spus. Gândeşte-te cum îl va afecta pe Matthew. Dacă vrei să plec, voi pleca. Îţi promit.

— Promisiunile tale nu înseamnă nimic, vrăjitoareo! O să-ţi încrucişezi degetele şi o să găseşti o cale prin care să te descotoroseşti de angajamente. Chiar şi acum văd aura din jurul tău şi ştiu că încerci să-ţi foloseşti magia împotriva mea.

„O aură orbitoare. Întrebări ce dau naştere unor răspunsuri poznaşe. Şi un balaur capricios.“

Totul încremeni.

„Ce trebuie să facem?“ am întrebat balauroaica.

Reacţia ei fu să bată din aripi, întinzându-le complet. Mi

se strecurară printre coaste, prin carne, şi-mi ieşiră de-o parte şi de alta a coloanei vertebrale. Balauroaica rămase unde era, cu coada încolăcită ocrotitor în jurul pântecului meu. Privi pe furiş din spatele sternului cu ochii ei strălucitori coloraţi în negru şi argintiu, apoi bătu iar din aripi.

„Rămâi în viaţă!“ îmi şopti drept răspuns, şi cuvintele ei trimiseră un văl de ceaţă cenuşie în aerul din jurul meu.

Forţa aripilor ei făcu să trosnească stâlpul gros din lemn aflat în spatele meu, iar ţepii de pe marginile lor spintecară sforile care îmi legau încheieturile. Ceva ascuţit, asemănător cu o gheară, tăie şi legăturile din jurul gleznelor. M-am ridicat şase metri în aer în vreme ce Kit şi Louisa intrau în norul cenuşiu şi derutant al balaurului. Se mişcau prea repede ca să poată să se oprească sau să schimbe direcţia. Lăncile li se încrucişară, se încâlciră, iar forţa izbiturii îi făcu pe amândoi să zboare din şa pe pământul tare de sub ei.

Mi-am smuls legătura de la ochi cu mâna teafără, chiar în clipa în care Annie apărea la marginea arenei.

— Doamnă! strigă ea.

Nu trebuia s-o las aici, nu în preajma Louisei de Clairmont.

— Pleacă! am şuierat.

Cuvintele mi se transformară în foc şi fum în vreme ce zburam în cerc pe deasupra lui Kit şi a Louisei.

Din încheieturi şi glezne îmi curgea sânge. Oriunde cădeau picăturile roşii, creştea câte o mlădiţă neagră. Curând, o palisadă formată din trunchiuri negre şi subţiri îi înconjură pe demonul şi pe vampirul ce priveau uluiţi. Louisa încercă să le smulgă din pământ, însă magia mea rezistă.

— Să vă spun care vă va fi viitorul? am întrebat cu asprime.

Amândoi ridicară spre mine ochi avizi şi temători.

— Tu, Kit, nu vei obţine niciodată ceea ce-şi doreşte inima ta, pentru că uneori nu putem avea exact lucrul la care râvnim cel mai mult. Iar tu, Louisa, nu vei umple

nicicând golurile din tine. Nici cu sânge, nici cu furie. Amândoi veţi muri, pentru că mai devreme sau mai târziu moartea se abate asupra tuturor. Însă morţile voastre nu vor fi blânde.

Un vârtej se apropie de noi. Când se mai potoli, l-am recunoscut pe Hancock.

— Davy!

Degetele perlate ale Louisei înşfăcară tulpinile negre ce o înconjurau.

— Ajută-ne! Vrăjitoarea şi-a folosit magia ca să ne doboare. Scoate-i ochii şi îi vei lua puterea.

— Matthew e deja pe drum, Louisa, răspunse Hancock. Eşti mai în siguranţă în ţarcul ăla, sub protecţia Dianei, decât ai fi fugind de furia lui.

— Niciunul dintre noi nu e în siguranţă. Ea va împlini străvechea profeţie, cea pe care Gerbert i-a împărtăşit-o lui *maman* cu atâţia ani în urmă. Ea va distruge familia de Clairmont!

— Nu există niciun pic de adevăr în profeţia aceea, spuse Hancock cu milă.

— Ba există! insistă Louisa. „Feriţi-vă de vrăjitoarea ce poartă sângele lupului şi al leului, căci cu el va distruge copiii nopţii.“ Ea e vrăjitoarea din profeţie! Nu vezi?

— Nu te simţi bine, Louisa. Asta văd foarte clar.

Louisa se îndreptă indignată.

— Sunt un *manjasang* şi sunt perfect sănătoasă, Hancock.

Henry şi Jack sosiră imediat după aceea, gâfâind de oboseală.

Henry cercetă arena.

— Unde e? îi strigă lui Hancock în timp ce se învârtea în loc.

— Acolo sus, spuse vampirul, arătând cu degetul mare în aer. Exact aşa cum a spus Annie.

— Diana!

Henry oftă uşurat.

Un ciclon întunecat în nuanţe de cenuşiu şi negru se năpusti în arenă şi se opri lângă stâlpul rupt ce marca

locul în care fusesem legată. Matthew n-avea nevoie să-i spună nimeni unde mă aflam. Ochii lui mă găsiră fără greş.

Walter şi Pierre sosiră ultimii. Pierre o ducea în spate pe Annie, care se ţinea strâns cu braţele de gâtul său. Gând se opri, fata îi alunecă de pe umeri.

— Walter! strigă Kit, alăturându-se Louisei în dreptul barierei. Trebuie s-o opriţi! Dă-ne drumul! Acum ştiu ce e de făcut. Am vorbit cu o vrăjitoare din Newgate şi…

Un pumn pătrunse printre gratiile negre, iar nişte degete lungi şi albe îl înşfăcară pe Kit de beregată. Vocea lui Marlowe se stinse într-un gâlgâit.

— Nici – o – vorbă!

Matthew o măsură din ochi pe Louisa.

— Matthieu! Sângele şi drogurile o făceau să-i pronunţe şi mai neclar numele în franceză. Slavă Domnului că eşti aici! Mă bucur să te văd.

— N-ar trebui.

Matthew îl azvârli pe Kit.

M-am lăsat pe pământ în spatele lui. Aripile nou răsărite mi se strânseseră între coaste. Dar balaurul îmi rămase treaz, cu coada strâns încolăcită. Matthew mă simţi acolo şi mă cuprinse cu braţul, chiar dacă nu-şi luă ochii nicio clipă de la prizonierii mei. Îşi trecu degetele peste locul în care lancea îmi străpunsese corsajul, corsetul şi pielea şi fusese oprită abia de oasele cutiei toracice. Eram udă acolo unde sângele trecuse prin haine.

Matthew mă răsuci şi căzu în genunchi, rupându-mi materialul din dreptul rănii. Trase o înjurătură şi îşi puse o mână pe abdomenul meu, iar privirea lui îmi cercetă ochii.

— Sunt bine. Suntem bine, l-am asigurat.

Soţul meu se ridică în picioare, cu ochii lui negri. Vena de la tâmplă îi pulsa.

— Domnule Roydon!

Jack se strecură mai aproape de Matthew. Bărbia îi tremura. Soţul meu întinse mâna şi îl înşfăcă de guler, oprindu-l înainte să se poată apropia prea tare de mine. Jack nici nu tresări.

— Aveţi un coşmar?

Mâna lui Matthew căzu, eliberându-l pe băiat.

— Da, Jack. Un coşmar îngrozitor.

Băiatul îşi lăsă mâna să-i alunece într-a vampirului.

— O să aştept lângă dumneavoastră până când o să treacă.

Ochii mi se umplură de lacrimi. Asta îi spunea Matthew în toiul nopţii, când copilul ameninţa să fie înghiţit de groază.

Soţul meu strânse mâna băiatului în semn de tăcută recunoaştere. Se opriră amândoi în loc – unul înalt, lat în umeri şi cu o sănătate ieşită din comun, celălalt plăpând, ciudat şi scuturându-se abia acum de povara copilăriei neglijate. Furia lui Matthew începu să se domolească.

— Când Annie mi-a spus că te-a prins o femeie-vampir, nu mi-am imaginat nicio clipă că…

Nu mai putu continua.

— Christopher a fost de vină! strigă Louisa, distanţându-se de demonul sălbatic ce-i stătea alături. A spus că ai fost fermecat. Dar eu îi simt sângele în tine. Nu eşti sub vraja ei, ci te hrăneşti din ea.

— E perechea mea, explică Matthew pe un ton letal. Şi poartă un copil.

Răsuflarea lui Marlowe se transformă într-un şuierat. Privirea lui îmi împunse burta. Mi-am mişcat mâna ruptă pentru a-l ocroti pe copilul nostru de uitătura demonului.

— E imposibil. Matthew nu poate… Nedumerirea lui Kit se transformă în furie. Chiar şi acum te-a vrăjit. Cum ai putut să-l trădezi în felul ăsta? Cine e tatăl copilului tău, doamnă Roydon?

Mary Sidney bănuise că fusesem violată. Gallowglass pusese la început copilul pe seama unui iubit sau a unui soţ decedat, căci oricare dintre variante ar fi putut să trezească instinctele protectoare ale lui Matthew şi să explice idila noastră rapidă. Pentru Kit, singurul răspuns posibil era că-l înşelasem pe bărbatul pe care el îl iubea.

— Ia-o, Hancock! imploră Luisa. Nu putem lăsa o vrăjitoare să-şi vâre bastardul în familia Clairmont.

Hancock clătină din cap spre femeie şi îşi încrucişă

braţele.

— Ai încercat să-mi dobori perechea. Ai făcut-o să sângereze, spuse Matthew. Iar copilul nu e un bastard. E al meu.

— Nu se poate! spuse Louisa, deşi părea nesigură.

— Copilul e al *meu!* repetă cu înverşunare fratele ei. Carnea mea! Sângele meu!

— Ea poartă sângele lupului, şopti Louisa. Vrăjitoarea chiar *este* cea despre care vorbea profeţia. Dacă pruncul va trăi, ne va distruge pe toţi!

— Ia-i din ochii mei! Vocea lui Matthew era înecată de furie. Înainte să-i fac bucăţi şi să-i arunc la câini.

Doborî cu piciorul palisada, apoi îşi înşfacă prietenul şi sora.

— Eu n-o să… începu Louisa.

Privi în jos şi văzu mâna lui Hancock înfăşurată în jurul braţului ei.

— Ah, o să mergi unde te duc eu, spuse acesta cu blândeţe. Îi smulse inelul lui Ysabeau de pe deget şi i-l aruncă lui Matthew. Cred că ăsta aparţine soţiei tale.

— Şi Kit? întrebă Walter, privindu-l cu îngrijorare pe Matthew.

— Având în vedere că ţin atât de mult unul la altul, încuiaţi-l împreună cu Louisa.

Matthew îl îmbrânci pe demon spre Raleigh.

— Dar ea o să… începu Walter.

— … se hrănească din el? Matthew făcu o mutră acră. S-a hrănit deja. Singurul mod în care un vampir poate simţi efectele vinului sau ale medicamentelor e sorbind din vena unei fiinţe cu sânge cald.

Walter evaluă starea de spirit a lui Matthew şi dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Foarte bine, Matthew. O să-ţi respectăm dorinţele. Du-i pe Diana şi pe copii în Blackfriars! Lasă totul în seama mea şi a lui Hancock!

— I-am spus că n-are de ce să-şi facă probleme. Copilul e bine.

Mi-am lăsat cămaşa în jos. Venisem drept acasă, însă Matthew tot îl trimisese pe Pierre să le aducă pe Susanna şi Goody Alsop. Acum casa era plină-ochi cu vampiri şi vrăjitoare, toţi furioşi.

— Poate reuşeşti să-l convingi tu.

Susanna îşi clăti mâinile în ligheanul cu apă fierbinte amestecată cu săpun.

— Dacă soţul tău nu vrea să creadă ce vede cu ochii lui, nimic din ce aş face sau spune eu nu-l va convinge.

Îl strigă pe Matthew. Gallowglass veni cu el. Amândoi umpleau cadrul uşii.

— Te simţi cu adevărat bine?

Chipul scoţianului era pământiu.

— Am avut un deget rupt şi o coastă fisurată. Rănile astea le-aş fi putut căpăta şi căzând pe scări. Mulţumită Susannei, degetul mi-e complet vindecat.

Mi-am întins mâna. Era încă umflată, iar inelul lui Ysabeau îl purtam pe mâna cealaltă, dar puteam să-mi mişc degetele fără durere. Tăietura de la coaste urma să aibă nevoie de mai mult timp. Matthew refuzase să folosească sânge de vampir ca s-o vindece, aşa că Susanna recursese la câteva cusături magice şi o cataplasmă.

— Ai multe motive întemeiate s-o urăşti pe Louisa în momentul ăsta, spuse Matthew cu un aer sumbru, dar iată un lucru pentru care poţi să-i fii recunoscătoare: n-a vrut să te ucidă. Louisa ţinteşte impecabil. Dacă ar fi vrut să-şi vâre suliţa în inima ta, ai fi fost moartă.

— Louisa era prea preocupată de profeţia pe care Gerbert i-a împărtăşit-o lui Ysabeau.

Cei doi vampiri se uitară unul la altul.

— Nu e nimic, spuse Matthew fără a da importanţă subiectului, doar o idioţenie născocită să-i trezească interesul lui *maman.*

— E profeţia Meridianei[178], nu-i aşa?

O ştiusem în sinea mea încă de când Louisa adusese vorba despre ea. Cuvintele îmi treziseră amintirea atingerii

[178] Demon feminin cu care se spune că ar fi comunicat papa Silvestru al II-lea, adică Gerbert d'Aurillac (n.red.)

lui Gerbert în castelul La Pierre. Şi făcuseră ca aerul din preajma Louisei să trosnească de electricitate, de parcă ea ar fi fost Pandora şi tocmai ar fi ridicat capacul de deasupra unei comori magice de mult uitate.

— Meridiana voia să-l sperie pe Gerbert cu privire la viitor. A reuşit. Matthew clătină din cap. N-are nicio legătură cu tine.

— Tatăl tău e leul. Tu eşti lupul.

Am simţit cum mi se strânge stomacul. Ceva nu era în regulă cu mine în interior, într-un loc unde lumina nu putea ajunge niciodată. M-am uitat la soţul meu, unul dintre copiii nopţii menţionaţi în profeţie. Primul nostru prunc murise deja. Mi-am alungat gândurile, nevrând să le păstrez în suflet sau în minte îndeajuns ca să lase urme. Dar strădania aceasta nu mi-a fost de niciun folos. Exista prea multă sinceritate între noi ca să mă pot ascunde de Matthew. Sau de mine însămi.

— N-are de ce să-ţi fie teamă, spuse el, atingându-mi buzele cu ale sale. Eşti prea plină de viaţă ca să fii un vestitor al distrugerii.

L-am lăsat să mă liniştească, însă cel de-al şaselea simţ al meu nu-l lua în seamă. Cumva, undeva, se dezlănţuise o forţă periculoasă şi letală. Chiar şi în clipele acelea îi simţeam firele strângându-se, trăgându-mă spre întuneric.

Capitolul 36

Aşteptam sub firma „Gâsculiţa de Aur“ ca Annie să cumpere nişte friptură pentru cina din acea seară, când privirea neclintită a unui vampir alungă orice urmă de căldură din atmosferă.

— Părinte Hubbard, am spus, întorcându-mă în direcţia ei.

Ochii bărbatului se abătură asupra coastelor mele.

— Mă surprinde că soţul dumitale îţi permite să umbli neînsoţită prin oraş, ţinând cont de ce s-a întâmplat în Greenwich. Şi de faptul că porţi un copil.

Balauroaica mea, care devenise înverşunat de protectoare de când cu incidentul de pe arena pentru turniruri, îşi încolăci coada în jurul şoldurilor mele.

— Toată lumea ştie că vârcolacii nu pot fi taţii copiilor născuţi de femei cu sânge cald, am spus nepăsătoare.

— Se pare că imposibilul are prea puţină putere în cazul unei vrăjitoare ca dumneata. Înfăţişarea încruntată a lui Hubbard deveni şi mai tensionată. De exemplu, majoritatea creaturilor supranaturale cred că dispreţul lui Matthew faţă de vrăjitoare e de neclintit. Puţini ar accepta ideea că el a fost cel care a făcut ca Barbara Napier să scape de rug în Scoţia.

Evenimentele din Berwick continuau să-l preocupe pe Matthew, dar erau de asemenea pe lista cu subiecte de bârfă a oamenilor şi a fiinţelor supranaturale din Londra.

— Matthew era departe de Scoţia la vremea aceea.

— Nici nu trebuia să fie acolo. Hancock era în Edinburgh, dându-se drept unul dintre „prietenii“ lui Napier. El a adus în atenţia curţii problema sarcinii ei.

Răsuflarea lui Hubbard era rece şi mirosea a pădure.

— Vrăjitoarea nu se făcea vinovată de acuzaţiile care i se aduceau, am spus brusc, trăgându-mi şalul peste umeri.

Juriul a achitat-o.

— Pentru un singur cap de acuzare. Hubbard îmi susţinu privirea. A fost găsită vinovată de multe alte lucruri. Şi, dată fiind întoarcerea dumitale recentă, poate n-ai auzit încă: regele Iacob a găsit o nouă cale de a schimba decizia juriului în cazul Napier.

— S-o schimbe? Cum?

— Regelui Scoţiei nu-i e prea dragă Congregaţia zilele acestea, în mare parte mulţumită soţului dumitale. Felul alunecos în care Matthew înţelege legământul şi implicarea lui în politica scoţiană l-au inspirat pe Maiestatea Sa să-şi găsească propriile portiţe legale. Iacob îi trimite în judecată pe juraţii care au achitat-o pe vrăjitoare. Sunt acuzaţi de faptul că au eşuat în a-i face dreptate regelui. Intimidarea juraţilor va asigura un anumit deznodământ proceselor viitoare.

— Nu acesta era planul lui Matthew, am spus, în timp ce mintea îmi funcţiona febril.

— Pare suficient de viclean ca să-ţi aparţină. S-ar putea ca Napier şi bebeluşul ei să supravieţuiască, dar zeci de alte fiinţe mai puţin vinovate vor muri din pricina asta. Expresia de pe chipul lui Hubbard era ucigătoare. Nu asta îşi doreşte familia de Clairmont?

— Cum îndrăzneşti?

— Am luat…

Annie ieşi pe stradă şi fu cât pe ce să scape oala din mână. M-am întins şi am luat-o de braţ.

— Mulţumesc, Annie.

— Ştii unde e soţul dumitale în această frumoasă dimineaţă, doamnă Roydon?

— E plecat cu treburi.

Matthew avusese grijă să-mi mănânc micul dejun, mă sărutase, apoi ieşise din casă împreună cu Pierre. Jack fusese de neconsolat după ce soţul meu îi spusese că trebuie să rămână acasă cu Harriot. Am simţit un fior de nelinişte. Lui Matthew nu-i stătea în obicei să-i refuze băiatului o plimbare prin oraş.

— Nu, spuse Hubbard cu voce blândă, e la Bedlam cu

sora lui şi cu Christopher Marlowe.

Bedlam era o *oubliette* din toate punctele de vedere, mai puţin numele. Un loc al uitării, unde nebunii erau ţinuţi sub cheie împreună cu cei îngropaţi acolo chiar de familiile lor, sub pretextul vreunei acuzaţii născocite doar ca să scape de ei. Neavând niciun alt aşternut decât paiele, nicio sursă constantă de mâncare, nicio fărâmă de bunătate din partea gardienilor şi niciun fel de tratament medical, majoritatea deţinuţilor nu mai scăpau niciodată de acolo. Iar dacă o făceau, rareori îşi reveneau în urma experienţei.

— Pentru că nu se mulţumeşte să influenţeze judecăţile din Scoţia, Matthew caută acum să-şi facă singur dreptate aici, la Londra, continuă Hubbard. În dimineaţa asta s-a dus să-i interogheze pe cei doi. Înţeleg că e încă acolo.

Era trecut de ora prânzului.

— L-am văzut pe Matthew de Clairmont ucigând repede atunci când e cuprins de furie. E groaznic să asişti la aşa ceva. Dar să-l priveşti omorând încet, dureros… asta l-ar face până şi pe cel mai convins ateu să creadă în diavol.

„Kit.“ Louisa era vampir şi avea în vine sângele lui Ysabeau. Se putea apăra şi singură. Dar un demon…

— Annie, du-te la Goody Alsop! Spune-i că am plecat la Bedlam ca să am grijă de domnul Marlowe şi de sora domnului Roydon.

Am întors-o pe fată în direcţia potrivită şi i-am dat drumul să plece, despărţind-o de vampir cu propriul meu trup.

— Trebuie să rămân cu dumneavoastră, spuse Annie cu ochii cât cepele. Domnul Roydon m-a pus să-i promit!

— Cineva trebuie să ştie unde sunt, Annie. Spune-i lui Goody Alsop ce ai auzit aici. Găsesc eu drumul spre Bedlam.

În realitate, aveam doar o vagă idee despre adresa celebrului azil, însă existau alte metode prin care puteam să descopăr unde se afla Matthew. Mi-am înfăşurat degetele imaginare în jurul lanţului din mine şi m-am pregătit să trag de el.

— Stai!

Mâna lui Hubbard se strânse în jurul încheieturii mele. Am tresărit. El strigă la cineva aflat în umbră. Era tânărul cu chip ascuţit căruia Matthew i se adresase cu ciudat de potrivitul nume Amen Corner.

— O să te ducă fiul meu până acolo.

— Acum Matthew o să ştie că ne-am întâlnit. M-am uitat în jos la mâna lui Hubbard. Încă mă ţinea strâns de încheietură, transferându-şi mirosul care îl dădea de gol pe pielea mea caldă. O să se răzbune pe băiat.

Rânjetul lui Hubbard deveni mai crispat, iar eu am scos un sunet de înţelegere.

— Dacă vrei să mă însoţeşti şi dumneata până la Bedlam, părinte Hubbard, nu trebuie decât să mi-o ceri.

Hubbard cunoştea fiecare scurtătură şi alee dosnică dintre Saint James Garlickhythe şi Bishopsgate. Am ieşit din zona centrală a oraşului şi am intrat în suburbiile mizere ale Londrei. Ca şi Cripplegate, zona din jurul Bedlamului era bântuită de sărăcie şi extrem de aglomerată. Însă adevăratele orori încă nu începuseră să iasă la iveală.

Supraveghetorul ne întâmpină la poartă şi ne conduse în ceea ce cândva fusese cunoscut drept spitalul Sfintei Maria din Betleem.

Domnul Sleford îl cunoştea foarte bine pe părintele Hubbard şi nu mai prididea cu plecăciunile în vreme ce ne conducea către una dintre uşile zdravene aflate de cealaltă parte a curţii pline de scobituri în pământ. Chiar şi prin zidurile groase din lemn şi piatră ale bătrânei priorii medievale, ţipetele deţinuţilor tot răzbăteau până afară. Majoritatea ferestrelor erau lipsite de geamuri şi stăteau căscate în faţa furiei naturii. Duhoarea de putregai, mizerie şi stătut era copleşitoare.

— Nu, am spus, refuzând mâna pe care Hubbard mi-o întindea în vreme ce intram în celule umede şi înghesuite. Mi se părea o neruşinare să-i accept ajutorul când eu eram liberă, iar deţinuţii nu aveau parte de niciun sprijin.

Înăuntru mă luară cu asalt fantomele foştilor deţinuţi şi firele zdrenţuite ce se răsuceau în jurul actualilor ocupanţi

chinuiţi ai spitalului. Ca să pot face faţă ororilor, m-am apucat de nişte macabre exerciţii matematice, împărţind femeile şi bărbaţii pe care îi vedeam în grupuri mai mici, doar pentru a-i aranja apoi într-un alt fel.

De-a lungul drumului nostru pe coridor am numărat douăzeci de deţinuţi. Paisprezece erau demoni. Şase dintre cei douăzeci stăteau complet goi, iar alţi zece erau îmbrăcaţi doar în zdrenţe. O femeie ce purta un costum bărbătesc murdar, dar scump, se holba la noi cu o ostilitate făţişă. Era unul dintre cei trei oameni aflaţi acolo. Mai existau două vrăjitoare şi un vampir. Cincisprezece dintre bietele suflete erau legate cu cătuşe de ziduri, prinse cu lanţuri de podea sau şi una, şi alta. Patru dintre ceilalţi cinci nu puteau să stea în picioare, aşa că se ghemuiseră pe lângă pereţi, unde aiurau şi zgâriau piatra. Unul dintre pacienţi era liber şi dansa gol-puşcă pe holul din faţa noastră.

O singură încăpere avea uşă. Ceva îmi spunea că Louisa şi Kit se aflau în spatele ei.

Supraveghetorul descuie şi ciocăni cu asprime. Pentru că nu primi un răspuns imediat, începu să bată cu pumnii.

— Te-am auzit de prima dată, domnule Sleford.

Gallowglass arăta jerpelit, cu câteva zgârieturi proaspăt făcute de-a lungul obrazului şi sânge pe pieptar. Când mă văzu stând în spatele lui Sleford, se mai uită încă o dată, nevenindu-i să creadă.

— Mătuşă!

— Lasă-mă să intru!

— Nu-i o idee prea… Gallowglass se mai uită o dată la expresia de pe chipul meu şi păşi într-o parte. Louisa a pierdut destul de mult sânge. Îi e foame. Stai departe de ea, dacă nu ţi-ai pus în gând să fii muşcată sau zgâriată cu ghearele. Unghiile i le-am mai tăiat, dar nu pot să fac mare lucru în privinţa dinţilor.

Deşi nimic nu-mi stătea în cale, am rămas încremenită în prag. Frumoasa şi cruda Louisa era legată cu lanţuri de un inel din fier, fixat în podeaua de piatră. Avea rochia făcută ferfeniţă şi era acoperită de sângele care i se scurgea din

tăieturile adânci de la gât. Cineva îşi afirmase dominaţia asupra Louisei. Cineva mai puternic şi mai furios decât ea.

Am cercetat umbrele până când am găsit o siluetă întunecată ghemuită deasupra unei umflături de pe podea. Matthew îşi smuci capul în sus. Avea chipul palid ca al unei stafii, iar ochii negri ca noaptea. Pe trupul lui nu se zărea niciun strop de sânge. Asemenea ajutorului oferit de Hubbard, şi curăţenia lui părea cumva neruşinată.

— Ar trebui să fii acasă, Diana.

Soţul meu se ridică în picioare.

— Sunt exact unde ar trebui să fiu, mulţumesc. Am făcut un pas spre el. Furia sângelui şi macul nu merg bine împreună. Cât ai băut din sângele lor?

Umflătura de pe podea se mişcă.

— Sunt aici, Christopher! strigă Hubbard. Nimeni n-o să-ţi mai facă niciun rău.

Marlowe începu să plângă de uşurare, cu trupul zguduit de suspine.

— Bedlam nu e pe teritoriul Londrei, Hubbard, spuse Matthew cu răceală. Ţi-ai depăşit jurisdicţia, iar Kit nu se mai află sub protecţia ta.

— Dumnezeule, o luăm de la capăt! Gallowglass închise uşa în nasul uimitului Sleford. Încui-o! lătră el prin lemn, punctându-şi cerinţa cu o lovitură de pumn.

Când mecanismul de metal gemu şi se închise, Louisa sări în picioare. Lanţurile îi zăngăniră în jurul gleznelor şi încheieturilor. Unul dintre ele se rupse, şi eu am sărit în sus când zalele deşirate căzură cu un clinchet pe podea. De-a lungul coridorului, mai multe lanţuri bubuiră în semn de aprobare.

— Nusângelemeunusângelemeunusângelemeu, scanda Louisa. Se lipi cât putea de mult de zidul cel mai îndepărtat. Când am privit-o în ochi, se făcu mică şi se feri. Piei*, fantôme!* Am murit deja o dată şi n-am motive să mă tem de stafii ca tine.

— Taci din gură!

Vocea lui Matthew era joasă, dar răsună în cameră suficient de puternic ca să ne facă pe toţi să tresărim.

— Mi-e sete! cârâi Louisa. Te rog, Matthew!

Se auzea ceva picurând constant pe piatră. La fiecare plescăit, trupul Louisei se scutura. Cineva atârnase de coarne capul unui cerb, cu ochii holbaţi în gol. Din gâtul retezat sângele se scurgea picătură cu picătură pe podea, acolo unde Louisa nu-l putea ajunge.

— Încetează s-o mai torturezi!

Am făcut un pas în faţă, însă Gallowglass mă reţinu.

— Nu te pot lăsa să intervii, mătuşă, spuse el ferm. Matthew are dreptate: locul tău nu e aici, între toate astea.

— Gallowglass!

Soţul meu scutură din cap în semn de avertisment. Scoţianul îmi eliberă braţul şi se uită îngrijorat la unchiul său.

— Foarte bine, atunci. Să-ţi răspund la întrebarea de mai devreme, mătuşă. Matthew a băut din sângele lui Kit exact cât îi trebuie ca să-şi păstreze aprinsă furia sângelui. Dacă vrei să vorbeşti cu el, s-ar putea să ai nevoie de ăsta.

Gallowglass îmi azvârli un cuţit. N-am făcut niciun gest să-l prind, iar lama căzu cu zgomot pe pietre.

— Nu te poţi lăsa subjugat de boala asta, Matthew. Am păşit peste lamă şi m-am dus lângă el. Stăteam atât de aproape încât poala fustei mele îi atingea cizmele. Lasă-l pe părintele Hubbard să-l vadă pe Kit!

— Nu!

Expresia de pe chipul lui Matthew era neclintită.

— Ce-ar crede Jack dacă te-ar vedea aşa? Preferam să folosesc vinovăţia în locul oţelului pentru a-l face pe soţul meu să-şi vină în fire. Tu eşti eroul lui. Eroii nu-şi chinuiesc prietenii şi familia.

— Au încercat să te omoare!

Răgetul lui Matthew avu ecou în micuţa încăpere.

— Îşi pierduseră minţile din pricina opiaceelor şi a băuturii. Niciunul dintre ei nu ştia ce face, am răspuns. Nici tu, dacă îmi e permis să adaug, habar n-ai ce faci în starea actuală.

— Nu te păcăli singură! Amândoi ştiau exact ce fac. Kit scăpa de un obstacol ce stătea în calea fericirii sale, fără

să-i pese de altcineva. Louisa se lăsa pradă aceloraşi porniri crude pe care şi le-a îngăduit din ziua în care a fost creată. Matthew îşi trecu degetele prin păr. Şi eu ştiu ce fac.

— Da – te pedepseşti pe tine însuţi. Eşti convins că biologia reprezintă destinul tău, cel puţin în ceea ce priveşte furia sângelui. Crezi că eşti întocmai ca Louisa şi Kit, tot un nebun. Eu ţi-am cerut să nu-ţi mai negi instinctul, Matthew, nu să te transformi în sclavul lui.

De data aceasta, când am făcut un pas înspre ea, sora lui Matthew sări la mine, scuipând şi arătându-şi colţii.

— Şi iată-ţi cea mai mare teamă pentru viitor: că vei fi redus la un animal, legat în lanţuri şi aşteptându-ţi pedeapsa pe care o meriţi. M-am întors la el şi l-am apucat de umeri. Nu aşa eşti tu, Matthew. Niciodată n-ai fost aşa.

— Ţi-am mai spus să nu mă romanţezi, răspunse el scurt.

Îşi desprinse privirea de mine, dar am apucat să-i văd disperarea din ochi.

— Deci şi asta e spre binele meu? Încerci în continuare să dovedeşti că nu eşti demn de a fi iubit?

El îşi ţinea pumnii încleştaţi pe lângă corp. Am întins mâna spre ei, i-am desfăcut cu forţa, apoi i-am lipit palmele de burta mea.

— Ţine-ţi copilul, uită-te în ochii mei şi spune-ne că nu există nicio speranţă ca povestea asta să se sfârşească altfel!

Ca şi în noaptea în care aşteptasem ca el să bea din vena mea, timpul păru să se întindă la infinit în vreme ce Matthew se lupta cu sine însuşi. Acum, ca şi atunci, nu puteam face nimic pentru a grăbi procesul sau pentru a-l ajuta să aleagă viaţa în locul morţii. Trebuia să înșface firavul fir al speranţei fără niciun sprijin din partea mea.

— Nu ştiu, recunoscu el în cele din urmă. Cândva ştiam că dragostea dintre un vampir şi o vrăjitoare e ceva greşit. Eram sigur că cele patru specii sunt distincte. Acceptam moartea vrăjitoarelor, dacă asta însemna supravieţuirea vampirilor şi a demonilor. Deşi pupilele încă îi eclipsau ochii, în ei se ivi o scânteie de culoare verde. Mi-am spus

că nebunia demonilor şi slăbiciunea vampirilor au apărut relativ recent, dar acum văd că Louisa şi Kit…

— Nu ştii. Mi-am coborât vocea. Niciunul dintre noi nu ştie. E o perspectivă înfricoşătoare. Dar trebuie să nădăjduim în viitor, Matthew. Nu vreau ca pruncii noştri să se nască sub aceeaşi umbră, urând şi temându-se de cine sunt. L-am aşteptat să mă contrazică în continuare, însă el rămase tăcut. Lasă-l pe Gallowglass să-şi asume răspunderea pentru sora ta. Îngăduie-i lui Hubbard să se ocupe de Kit. Şi încearcă să-i ierţi.

— Vampirii nu iartă la fel de uşor ca fiinţele cu sânge cald, spuse Gallowglass cu glas aspru. Nu-i poţi cere aşa ceva.

— Matthew ţi-a cerut-o ţie, i-am atras atenţia.

— Da, iar eu i-am spus că cel mai bun lucru la care poate spera e ca, poate, în timp, să uit. Nu-i cere lui Matthew mai mult decât îţi poate oferi, mătuşă. Îşi e singur cel mai dur schingiuitor şi n-are nevoie de ajutor din partea ta.

În tonul vampirului se simţea o urmă de avertisment.

— Eu aş vrea să uit, vrăjitoareo, spuse Louisa pe un ton afectat, de parcă ar fi făcut o simplă alegere de material pentru o nouă rochie. Flutură din mână. Totul. Foloseşte-ţi magia şi fă ca toate visele îngrozitoare să dispară.

Îmi stătea în putere să fac asta. Reuşeam să văd firele care o legau de Bedlam, de Matthew şi de mine. Dar, cu toate că nu voiam s-o torturez, nu eram atât de iertătoare încât să-i ofer pacea sufletească.

— Nu, Louisa, am spus. Îţi vei aminti pentru tot restul zilelor tale de Greenwich, de mine, chiar şi de felul în care te-a rănit Matthew. Fie ca asta să-ţi fie temniţa, şi nu locul în care te afli acum! M-am întors spre Gallowglass. Înainte să-i dai drumul, ai grijă să nu mai reprezinte un pericol pentru ea însăşi sau pentru oricine altcineva.

— Ah, n-o să se bucure de niciun pic de libertate, promise Gallowglass. O să plece de aici oriunde o va trimite Philippe. După tot ce a făcut, bunicul meu n-o s-o mai lase niciodată să hoinărească.

— Spune-le, Matthew! îl imploră Louisa. Tu înţelegi cum

e să ai aceste… chestii care ţi se târăsc prin cap. Nu le mai suport!

Îşi smulse părul din cap cu una dintre mâinile prinse în cătuşe.

— Şi Kit? întrebă Gallowglass. Eşti sigur că vrei să-l laşi în custodia lui Hubbard, Matthew? Ştiu că Hancock ar fi încântat să te scape de el.

— E creatura lui Hubbard, nu a mea. Tonul lui Matthew era categoric. Nu-mi pasă ce i se întâmplă.

— Ce am făcut, am făcut din dragoste… începu Kit.

— Ai făcut din ciudă, spuse soţul meu, întorcând spatele celui mai bun prieten al său.

— Părinte Hubbard, am spus, în vreme ce el se repezea să-şi ia protejatul. Faptele lui Kit din Greenwich vor fi uitate, cu condiţia ca tot ce s-a întâmplat aici să rămână între aceşti pereţi.

— Promiţi asta în numele întregii familii de Clairmont? Hubbard ridică din sprâncenele lui palide. Soţul dumitale trebuie să-mi ofere această asigurare, nu dumneata.

— Cuvântul meu va trebui să îţi fie îndeajuns, am spus, rămânând pe poziţie.

— Foarte bine, *madame* de Clairmont. Era pentru prima dată când Hubbard folosea acest titlu. Eşti într-adevăr fiica lui Philippe. Accept condiţiile familiei dumitale.

Chiar şi după ce am plecat din Bedlam, tot îi mai simţeam întunericul agăţându-se de noi. Şi Matthew îl percepea. Ne urmărea oriunde am fi mers în Londra, ne însoţea la cină, ne vizita prietenii. Exista o singură cale să scăpăm de el.

Trebuia să ne întoarcem în prezentul nostru.

Fără discuţii sau planuri conştiente, amândoi am început să ne punem treburile în ordine, tăind rând pe rând firele ce ne legau de trecutul pe care îl împărtăşeam. Françoise plănuise să vină la noi la Londra, dar i-am trimis vorbă să rămână la Old Lodge. Matthew avu o lungă şi complicată discuţie cu Gallowglass despre minciunile pe care nepotul lui trebuia să le spună astfel încât să nu-i dezvăluie lui

Matthew cel din secolul al şaisprezecelea că fusese temporar înlocuit de persoana sa din viitor. Lui Matthew cel din secolul al şaisprezecelea nu trebuia să i se permită să-i vadă pe Kit ori pe Louisa, căci în cei doi nu se putea avea încredere. Walter şi Henry aveau să născocească o poveste pentru a explica orice soi de discontinuităţi în comportament. Soţul meu îl trimise pe Hancock în Scoţia, să se pregătească pentru o nouă viaţă acolo. Eu lucram cu Goody Alsop, perfecţionându-mi nodurile pe care aveam să le folosesc pentru a ţese vraja ce urma să ne poarte în viitor.

După una dintre lecţii, Matthew îmi dădu întâlnire în Saint James Garlickhythe şi îmi propuse să facem în drum spre casă o plimbare prin curtea Catedralei Saint Paul. Mai erau două săptămâni până la solstiţiu, iar zilele păreau însorite şi strălucitoare, în ciuda stăruitorului văl nebulos ce ne acoperea încă de la Bedlam.

Deşi Matthew părea încă vlăguit după experienţa cu Louisa şi Kit, atunci când ne-am oprit pe la tarabele vânzătorilor de cărţi pentru a vedea ultimele titluri şi veşti, m-am simţit aproape ca pe vremuri. Tocmai citeam despre o nouă rundă în războiul cuvintelor dintre doi absolvenţi de la Cambridge certaţi între ei, când Matthew înţepeni.

— Muşeţel. Frunze de stejar. Şi cafea.

Întoarse capul în direcţia mirosului necunoscut.

— Cafea? am întrebat, mirându-mă cum putea ceva ce încă nu apăruse în Anglia să-şi răspândească aroma în aerul din jurul Catedralei Saint Paul.

Dar Matthew nu mai era lângă mine ca să-mi răspundă. Îşi croia drum prin mulţime cu sabia în mână.

Am oftat. Soţul meu nu se putea abţine să vâneze orice hoţ din piaţă. Uneori îmi doream ca el să nu fi avut o privire atât de ageră, iar busola lui morală să fi fost mai puţin absolută.

De data aceasta pornise în urmărirea unui bărbat cu vreo doisprezece centimetri mai scund decât el, înzestrat cu nişte bucle dese castanii, presărate cu fire cărunte. Era un individ suplu şi cu umerii uşor aduşi în faţă, ca şi cum

şi-ar fi petrecut prea mult timp aplecat deasupra cărţilor. Ceva din această combinaţie îmi stârni memoria.

Bărbatul simţi pumnalul ce se apropia şi se întoarse. Din păcate, avea la el un cuţit mic, nu mai mare decât un briceag, care nu-i putea fi de mare folos împotriva lui Matthew. Sperând să evit o baie de sânge, m-am repezit pe urmele soţului meu.

Matthew apucă atât de strâns mâna bietului om încât arma acestuia căzu la pământ. Cu un genunchi, vampirul îl lipi de o tarabă cu cărţi, aşezându-şi latul sabiei la gâtul lui. M-am uitat mai bine la victima lui.

— Tată? am şoptit.

Nu era cu putinţă. Mă holbam nevenindu-mi să cred, în vreme ce inima îmi bubuia de încântare şi de surpriză.

— Salut, domnişoară Bishop! răspunse tatăl meu, ridicând privirea de la lama ascuţită a sabiei lui Matthew. Ce chestie să te întâlnesc aici!

Capitolul 37

Tata părea calm înfruntând un vampir necunoscut, înarmat, şi pe propria lui fiică adultă. Îl dădeau de gol numai uşorul tremur al vocii şi faptul că se ţinea atât de strâns de tarabă încât i se albiseră încheieturile degetelor.

— Domnul profesor Proctor, presupun.

Matthew se dădu la o parte şi îşi vârî sabia în teacă.

Tata îşi netezi haina comodă de culoare maronie. Nimic nu se potrivea. Cineva, probabil mama, încercase să transforme o haină lungă cu guler îngust în ceva care să semene cu o sutană. Iar pantalonii erau prea lungi, de parcă i-ar fi purtat mai degrabă Benjamin Franklin decât Walter Raleigh. Însă vocea familiară a tatei, pe care n-o mai auzisem de douăzeci şi şase de ani, suna exact aşa cum trebuia.

— Ai mai crescut în ultimele trei zile, spuse el tremurând.

— Tu arăţi exact aşa cum mi te amintesc, am spus amorţită, încă buimăcită de faptul că îl vedeam stând în faţa mea.

Atentă la faptul că doi vrăjitori şi un vârcolac ar fi putut fi prea mult pentru mulţimea din curtea Catedralei Saint Paul şi neştiind ce să fac cu această nouă situaţie, m-am bazat pe convenţiile sociale.

— Vrei să vii la noi acasă şi să bei ceva? am sugerat stânjenită.

— Sigur, scumpo! Ar fi grozav, răspunse el, dând şovăitor din cap.

Nu ne-am putut abţine să ne uităm unul la altul nici în drum spre casă, nici atunci când am intrat la adăpostul camerelor de la „Cerbul şi Coroana“, care, în mod miraculos, erau goale. Acolo el mă strânse într-o îmbrăţişare nebună.

— Eşti tu cu adevărat. Vorbeşti exact ca mama ta, spuse el, ţinându-mă la distanţă de un braţ pentru a-mi studia trăsăturile. Şi arăţi ca ea.

— Lumea îmi spune că am ochii tăi, am răspuns, studiindu-l la rândul meu.

Când ai şapte ani nu observi anumite lucruri. Te gândeşti să le cauţi abia după aceea, când e prea târziu.

— Aşa e.

Stephen râse.

— Diana are şi urechile dumneavoastră. Iar mirosurile vă sunt întrucâtva asemănătoare. Aşa v-am recunoscut la Saint Paul. Matthew îşi trecu nervos mâna prin păr, apoi i-o întinse tatălui meu. Eu sunt Matthew.

Tata se uită la mâna întinsă.

— Fără nume de familie? Eşti vreun soi de celebritate ca Halston sau Cher?

Brusc îmi veni în minte imaginea a tot ceea ce pierdusem neavându-l pe tata prin preajmă în adolescenţă, ca să se facă de râs când îi cunoştea pe băieţii cu care îmi dădeam întâlnire. Ochii mi se umplură de lacrimi.

— Matthew are o grămadă de nume de familie. Doar că e… complicat, am spus, trăgându-mi nasul ca să-mi alung lacrimile.

Tata se arătă alarmat de emoţiile ce ieşiseră brusc la iveală în mine.

— Matthew Roydon e suficient pentru moment, spuse soţul meu, atrăgând din nou atenţia tatei.

Cei doi îşi strânseră mâinile.

— Aşadar tu eşti vampirul, spuse tata. Diana încă nu poate să meargă pe bicicletă, şi Rebecca îşi face o mie de griji în legătură cu aspectele practice ale relaţiei tale cu fiica mea.

— Ah, tată!

În clipa în care cuvintele îmi ieşiră pe gură, am roşit. Vorbise de parcă aveam doisprezece ani. Matthew zâmbi în vreme ce se apropia de masă.

— Nu vrei să stai jos şi să bei nişte vin, Stephen? îi oferi o cupă, apoi îmi trase un scaun. Probabil eşti uluit s-o vezi

pe Diana.

— S-ar putea spune şi aşa. Mi-ar plăcea nişte vin.

Tata se aşeză, luă o gură din băutură şi dădu din cap aprobator, după care făcu un efort vizibil de a prelua controlul.

— Deci, spuse el scurt, ne-am salutat, tu m-ai invitat la tine acasă, iar acum am băut ceva. Astea sunt ritualurile esenţiale de salut în Occident. Acum putem să trecem la treabă. Ce faci aici, Diana?

— Eu? Ce faci *tu* aici? Şi unde e mama?

Am împins într-o parte vinul pe care mi-l turnase Matthew.

— Mama ta e acasă şi are grijă de tine. Tata clătină amuzat din cap. Nu-mi vine să cred. Probabil ai cu zece ani mai puţin decât mine.

— Mereu uit că eşti cu mult mai în vârstă decât mama.

— Tu umbli cu un vampir şi ai ceva împotriva diferenţei de vârstă dintre noi?

Mutra poznaşă a tatei mă făcu să râd. Am socotit repede.

— Deci vii din 1980.

— Da. În sfârşit, mi-am predat notele şi m-am apucat să fac nişte explorări. Stephen ne studie. Voi doi v-aţi cunoscut aici şi acum?

— Nu. Noi ne-am cunoscut în septembrie 2009, la Oxford. În Biblioteca Bodleiană. M-am uitat la Matthew, care îmi aruncă un zâmbet încurajator. M-am întors apoi spre tata şi am tras adânc aer în piept. Pot să călătoresc în timp la fel ca tine. L-am adus pe Matthew cu mine.

— Ştiu că poţi călători în timp, micuţo. Ai speriat-o de moarte pe mama ta în luna august a anului trecut, când ai dispărut în ziua în care împlineai trei ani. Un ţânc hoinar prin timp e cel mai urât coşmar al unei mame. Mă privi cu viclenie. Aşadar ai ochii, urechile, mirosul meu şi capacitatea mea de a călători în timp. Altceva?

Am dat din cap în semn de aprobare.

— Pot să inventez vrăji.

— Ah! Noi speram să ai mai degrabă înclinaţie spre foc,

ca mama ta, dar n-am avut norocul ăsta. Tata păru stânjenit şi îşi coborî vocea. Probabil n-ar trebui să aminteşti despre talentul tău în compania altor vrăjitoare. Iar când vor încerca să te înveţe vrăjile lor, lasă-le să-ţi intre pe o ureche şi să-ţi iasă pe cealaltă. Nici măcar nu încerca să le reţii.

— Mi-aş dori să-mi fi spus asta dinainte. M-ar fi ajutat să mă descurc cu Sarah, am spus.

— Buna şi bătrâna Sarah!

Râsul tatălui meu era cald şi molipsitor.

Pe trepte se auzi un tropăit de paşi, apoi un câine şi un băieţel se năpustiră peste prag, trântind uşa de perete cu entuziasm.

— Domnul Harriot a zis că pot să merg cu el şi să caut stele şi mi-a promis că de data asta n-o să mai uite de mine. Iar maestrul Shakespeare mi-a dat asta. Jack flutură prin aer o foaie de hârtie. Zice că e o scrisoare de credit. Şi Annie se tot zgâia la băiatul de la „Pălăria Cardinalului“ în vreme ce-şi mânca plăcinta. El cine e?

Ultima întrebare fusese rostită cu un deget soios îndreptat spre tatăl meu.

— Dumnealui e domnul Proctor, spuse Matthew, prinzându-l pe Jack de talie. L-ai hrănit pe Mop în drum spre casă?

Nu fusese chip să-l despărţim pe băiat de câine la Praga, aşa că Mop ne urmase la Londra, unde înfăţişarea lui ciudată îl transformase într-un soi de curiozitate locală.

— Sigur că l-am hrănit. Dacă uit, îmi roade pantofii, iar Pierre zice că ar plăti pentru o nouă pereche fără să vă spună, dar nu şi pentru a doua. Jack se plesni peste gură. Îmi pare rău, doamnă Roydon! A fugit pe stradă şi n-am putut să-l prind.

Annie intră încruntată şi grăbită în cameră, apoi se opri brusc, şi obrajii îi păliră subit când se uită la tatăl meu.

— E în regulă, Annie, am spus cu blândeţe.

De la episodul din Greenwich fata se temea de fiinţele necunoscute.

— El e domnul Proctor. E un prieten.

— Am bile de marmură. Ştiţi să jucaţi?

Jack îl studia pe tatăl meu cu o curiozitate făţişă, încercând să-şi dea seama dacă nou sositul avea să fie o persoană în preajma căreia merita să stai.

— Domnul Proctor a venit aici ca să discute cu doamna Roydon, Jack. Matthew îl răsuci. Avem nevoie de apă, vin şi pâine. Tu şi Annie împărţiţi-vă treburile, iar când se întoarce, Pierre o să te ducă la Moorfields.

Mormăind puţin, Jack o însoţi pe Annie înapoi afară. În sfârşit, m-am uitat în ochii tatălui meu. Ne urmărise pe Matthew şi pe mine fără să scoată un cuvânt, iar atmosfera era încărcată de întrebări.

— De ce eşti aici, scumpo? repetă tatăl cu voce liniştită, după plecarea copiilor.

— Ne-am gândit că aici am putea găsi pe cineva care să mă ajute cu nişte întrebări despre magie şi alchimie. Din cine ştie ce motiv, nu voiam ca tata să afle detaliile. Pe profesoara mea o cheamă Goody Alsop. Ea şi sabatul ei m-au adoptat.

— Frumoasă încercare, Diana! Şi eu sunt vrăjitor, aşa că ştiu când ocoleşti adevărul. Tata se cufundă în scaunul lui. Până la urmă va trebui să-mi spui. M-am gândit doar că aşa o să scutim nişte timp.

— *Dumneavoastră* de ce sunteţi aici? întrebă Matthew.

— Eu doar mă plimb. Sunt antropolog. Asta mi-e meseria. Tu cu ce te ocupi?

— Sunt om de ştiinţă – biochimist, lucrez în cercetare la Oxford.

— Tu nu te „plimbi“ pur şi simplu prin Londra elisabetană, tată. Ai deja pagina din *Ashmole 782.* Brusc, am înţeles de ce se afla acolo. Cauţi restul manuscrisului.

Am lăsat în jos flacăra lumânării. Trusa astronomică a meşterului Habermel era cuibărită între două lumânări. Trebuia s-o mutăm zilnic, pentru că Jack o găsea de fiecare dată.

— Ce pagină? întrebă tatăl meu, părând suspect de inocent.

— Pagina care are pe ea imaginea nunţii alchimice.

Provine dintr-un manuscris al Bibliotecii Bodleiene. Am deschis trusa. Era complet nemişcată, exact aşa cum mă aşteptasem. Uite, Matthew!

— Mişto, spuse tatăl meu şi scoase un fluierat admirativ.

— Ar trebui să-i vezi capcana pentru şoareci, spuse Matthew în barbă.

— Ce face?

Tata întinse mâna spre trusă ca să se uite mai bine.

— Un instrument matematic care indică ora şi urmăreşte evenimente astronomice precum fazele lunii. A început să se mişte de capul lui în timp ce ne aflam în Praga. Din câte m-am gândit eu, asta însemna că cineva ne căuta pe Matthew şi pe mine, dar acum mă întreb dacă nu cumva te simţea pe tine umblând după manuscris.

Mecanismul încă îşi făcea de cap din când în când – rotiţele lui începeau să se învârtească fără veste. Toţi cei din casă îl numeau „ceasul vrăjitoresc“.

— Poate ar trebui să mă duc şi să aduc cartea, spuse Matthew ridicându-se în picioare.

— E în regulă, răspunse tatăl meu şi îi făcu semn să se aşeze la loc. Nu-i nicio grabă. Rebecca se aşteaptă să mă întorc abia peste câteva zile.

— Deci o să rămâi aici, la Londra?

Chipul tatălui meu se îmblânzi. Dădu din cap în semn de aprobare.

— Unde staţi? întrebă soţul meu.

— Aici! am spus indignată. Stă aici.

După atâţia ani petrecuţi fără el, era de neconceput să-l scap din ochi.

— Fiica dumneavoastră are opinii foarte clare în privinţa cazării membrilor familiei sale prin hoteluri, spuse Matthew cu un zâmbet strâmb, amintindu-şi cum reacţionasem când încercase să-i instaleze pe Marcus şi pe Miriam într-o pensiune din Cazenovia. Puteţi să staţi la noi, bineînţeles.

— Am cazare în cealaltă parte a oraşului, spuse şovăitor tatăl meu.

— Rămâi! Am strâns din buze şi am clipit ca să-mi alung

lacrimile. Te rog!

Aveam atâtea întrebări pe care voiam să i le pun, atâtea întrebări la care numai el putea răspunde. Tata şi soţul meu se uitară lung unul la altul.

— În regulă, spuse în cele din urmă tata. Ar fi super să stau o vreme cu voi.

Am încercat să-i ofer dormitorul nostru, de vreme ce Matthew nu putea să doarmă cu un străin în casă, iar eu încăpeam foarte bine pe locul de lângă fereastră, însă tata refuză. Pierre îi cedă patul lui. Eu am rămas pe palier şi am ascultat cu invidie cum tata şi Jack sporovăiau ca doi vechi prieteni.

— Cred că Stephen are tot ce-i trebuie, spuse Matthew, strecurându-şi braţele în jurul meu.

— E dezamăgit de mine? m-am întrebat cu voce tare.

— Tatăl tău? Lui Matthew nu-i venea să creadă. Bineînţeles că nu!

— Pare uşor stingherit.

— Când te-a sărutat de rămas-bun acum câteva zile, erai un ţânc. E copleşit, atâta tot.

— Oare ştie ce o să li se întâmple lui şi mamei? am şoptit.

— Habar n-am, *mon coeur,* dar cred că da. Matthew mă trase înspre dormitorul nostru. Vino la culcare! Totul o să arate altfel mâine-dimineaţă.

Soţul meu avusese dreptate: a doua zi tata era ceva mai relaxat, deşi nu părea să fi dormit foarte mult. Şi nici Jack.

— Puştiul are mereu coşmaruri atât de urâte? întrebă tata.

— Îmi pare rău că te-a ţinut treaz, m-am scuzat eu. Schimbarea îl nelinişteşte. De obicei, Matthew e cel care are grijă de el.

— Ştiu. L-am văzut, spuse Stephen, sorbind din ceaiul de plante pregătit de Annie.

Asta era problema cu tatăl meu: vedea tot. Vigilenţa lui îi dădea de ruşine pe vampiri. Deşi aveam sute de întrebări despre mama şi magia ei sau despre pagina din *Ashmole 782,* toate parcă se topiră sub privirea lui blândă. Din când

în când tata se mai interesa de câte o banalitate. Puteam să arunc o minge de baseball? Credeam că Bob Dylan e un geniu? Fusesem învăţată să întind un cort? Nu mă întrebă nimic despre mine şi Matthew, despre locul în care făcusem şcoala, ba nici chiar despre profesia mea. În lipsa unei dovezi de interes din partea lui, mă simţeam stânjenită să-i ofer de bunăvoie astfel de informaţii. La sfârşitul primei noastre zile petrecute împreună, mai aveam puţin şi plângeam.

— De ce nu vrea să discute cu mine? am întrebat în vreme ce Matthew îmi dezlega corsetul.

— Pentru că e prea ocupat să asculte. E antropolog – un observator profesionist. Tu eşti istoricul familiei. Întrebările sunt punctul tău forte, nu al lui.

— Mi se înnoadă limba în preajma lui şi nu ştiu de unde să încep. Iar când vorbeşte cu mine, abordează mereu subiecte ciudate, ca de exemplu dacă regula jucătorilor desemnaţi să stea la bătaie a distrus baseballul.

— Despre asta ar vorbi un tată cu Fiica lui când ar începe s-o ducă la meciuri. Deci Stephen nu ştie că n-o să te mai vadă crescând. Pur şi simplu nu ştie cât timp i-a mai rămas de petrecut cu tine.

M-am lăsat pe marginea patului.

— A fost un mare fan al echipei Red Sox. Mi-o amintesc pe mama spunând că, între sarcina ei şi faptul că jucătorul Carlton Fisck a reuşit un *home run* în cel de-al şaselea joc din campionatul naţional, semestrul început în toamna lui 1975 a fost cel mai bun din viaţa tatei. Chiar dacă Cincinnati bătuse până la urmă Bostonul.

Matthew râse uşor.

— Sunt sigur că semestrul început în toamna lui 1976 l-a întrecut.

— Sox chiar a câştigat în anul ăla?

— Nu. Tatăl tău a câştigat.

Matthew mă sărută şi suflă în lumânare.

A doua zi, când m-am întors din oraş, l-am găsit pe tata în salonul apartamentului nostru gol, cu *Ashmole 782* deschis înainte.

— Unde l-ai găsit? am întrebat în timp ce-mi aşezam pachetele pe masă. Matthew ar fi trebuit să-l ascundă.

Şi aşa îmi era greu să-i ţin pe copii departe de afurisita aceea de trusă.

— Jack mi l-a dat. Îl numeşte „cartea cu monştri a doamnei Roydon“. Când am auzit aşa ceva, bineînţeles că am fost nerăbdător să-l văd.

Tata întoarse pagina. Avea degetele mai scurte decât ale lui Matthew, mai degrabă boante şi pline de forţă decât subţiri şi agile.

— Aceasta e cartea din care provine imaginea nunţii?

— Da. Mai existau două desene: unul al unui copac, altul cu doi dragoni care varsă sânge. M-am oprit. Nu ştiu sigur cât ar trebui să-ţi mai spun, tată. Eu am aflat lucruri despre relaţia ta cu cartea asta pe care tu nu le ştii. Lucruri care nu s-au întâmplat încă.

— Atunci spune-mi ce ţi s-a întâmplat după ce ai descoperit-o în Oxford. Şi vreau adevărul, Diana. Pot să văd Firele distruse dintre tine şi manuscris, toate răsucite şi încâlcite. Şi cineva ţi-a făcut rău din punct de vedere fizic.

În cameră se lăsă o tăcere grea, şi n-am mai avut unde să mă ascund de privirea pătrunzătoare a tatălui meu. Când n-am mai putut, m-am uitat în ochii lui.

— Vrăjitoarele m-au rănit. Matthew adormise, iar eu am ieşit afară să iau aer. Ar fi trebuit să mă aflu în siguranţă. O vrăjitoare m-a răpit. M-am foit pe scaunul meu. Sfârşit. Hai să vorbim despre altceva! Nu vrei să ştii unde am făcut şcoala? Sunt istoric. Ocup un post universitar. La Yale.

Aş fi vorbit cu tata despre orice, mai puţin despre lanţul de evenimente care începuse cu o fotografie veche găsită în apartamentul meu de la New College şi se sfârşise cu moartea lui Juliette.

— Mai târziu. Acum trebuie să ştiu de ce o altă vrăjitoare şi-a dorit cartea asta atât de mult încât să fie dispusă să te ucidă pentru ea. Ah, da! spuse el când îmi văzu figura neîncrezătoare. Îmi dau singur seama. O vrăjitoare a folosit o vrajă de deschidere pe spatele tău şi

ţi-a lăsat o cicatrice înfiorătoare. Simt rana. Ochii lui Matthew privesc cu insistenţă într-acolo, iar dragonul tău (ştiu şi despre el) îţi protejează locul cu aripile.

— Satu, vrăjitoarea care m-a răpit, nu e singura fiinţă care îşi doreşte cartea. Şi Peter Knox o vrea. El face parte din Congregaţie.

— Peter Knox, spuse blând tatăl meu. Ca să vezi!

— V-aţi cunoscut?

— Din păcate, da. A avut mereu o slăbiciune pentru mama ta. Din fericire, ea îl detestă. Tatăl meu se întunecă la faţă şi mai întoarse o pagină. Sper din tot sufletul că Peter nu ştie despre vrăjitorii morţi din manuscrisul ăsta. O magie neagră pluteşte în jurul cărţii, iar Knox a fost mereu interesat de acest aspect al meşteşugului. El ştiu de ce ar vrea-o, dar tu şi Matthew de ce aveţi atâta nevoie de ea?

— Fiinţele supranaturale sunt pe cale de dispariţie, tată. Demonii devin din ce în ce mai sălbatici. Uneori sângele vampirilor nu mai e capabil să transforme un om. Iar vrăjitoarele nu mai dau naştere multor urmaşi. Ne stingem. Matthew crede că această carte ne-ar putea ajuta să înţelegem de ce, am explicat. Există o grămadă de informaţii genetice în ea: piele, păr, chiar sânge şi oase.

— Te-ai măritat cu echivalentul lui Charles Darwin. Şi originile îl interesează la fel de mult ca extincţia?

— Da. Încearcă de multă vreme să-şi dea seama ce legătură au demonii, vrăjitoarele şi vampirii între ei, dar şi cu oamenii. Dacă l-am putea reîntregi şi am reuşi să-i înţelegem conţinutul, acest manuscris ne-ar putea oferi indicii importante.

Tata îşi adânci ochii căprui într-ai mei.

— Iar acestea sunt doar preocupări teoretice pentru vampirul tău?

— Acum nu. Sunt însărcinată, tată.

Mi-am aşezat uşor mâna peste abdomen. În ultima vreme făceam gestul acesta fără să mă gândesc.

— Ştiu, zâmbi el. Am dedus şi asta, dar îmi pare bine să te aud spunând-o.

— Nu eşti aici decât de patruzeci şi opt de ore. Nu-mi place să grăbesc lucrurile – nu mai mult decât îţi place ţie, am spus cu timiditate.

Tata se ridică, mă luă în braţe şi mă ţinu strâns.

— În plus, ar trebui să fii surprins. Se presupune că vrăjitoarele şi vampirii nu se îndrăgostesc între ei. Şi, cu siguranţă, nu au copii împreună.

— Mama ta m-a avertizat în privinţa asta. Ea a văzut totul cu puterile ei vizionare. Tata începu să râdă. Toată ziua îşi face griji! Dacă nu se frământă pentru tine, atunci se gândeşte la vampir. Felicitări, scumpo! Un copil e un dar minunat.

— Sper doar să-i putem face faţă. Cine ştie cum o să fie pruncul nostru?

— Tu poţi să faci faţă mai multor provocări decât crezi. Mă sărută pe obraz. Vino, hai să facem o plimbare! Ai putea să-mi arăţi locurile tale preferate din oraş. Mi-ar plăcea la nebunie să-l cunosc pe Shakespeare. Unul dintre idioţii mei de colegi chiar crede că regina Elisabeta a scris *Hamlet.* Şi, apropo de colegi: cum se face că, după ani întregi în care ţi-am cumpărat bavete şi mănuşi cu însemnele de la Harvard, m-am ales cu o fată care predă la Yale?

— Sunt curios într-o privinţă, spuse tata, uitându-se în cupa cu vin.

Făcuserăm o plimbare încântătoare, luaserăm cu toţii o cină tihnită, copiii fuseseră trimişi la culcare, iar Mop sforăia lângă foc. Până acum fusese o zi perfectă.

— Ce este, Stephen? întrebă Matthew, ridicând privirea prin propria cupă şi zâmbind.

— Cât credeţi că veţi mai putea ţine sub control viaţa asta nebunească a voastră?

Zâmbetul lui Matthew pieri.

— Nu sunt sigur că vă înţeleg întrebarea, spuse el cu asprime.

— Voi doi vă ţineţi al naibii de strâns de toate. Tata luă o gură de vin şi se uită cu subînţeles la pumnii pe care soţul

meu îi ţinea încleştaţi peste marginea cupei sale. Cu strânsoarea aia ai putea să distrugi fără să vrei tot ce iubeşti mai mult, Matthew.

— O să am grijă.

Matthew îşi ţinea firea. Cu greu. Am deschis gura ca să calmez spiritele.

— Nu mai tot încerca să repari lucrurile, scumpo! zise tatăl meu înainte ca eu să apuc să rostesc vreun cuvânt.

— Nu încerc, am protestat.

— Ba da, continuă Stephen. Mama ta face asta tot timpul şi recunosc semnele. E singura mea ocazie de a-ţi vorbi ca adult, Diana, şi n-o să-mi măsor cuvintele pentru că te fac pe tine – sau pe el – să vă simţiţi stânjeniţi. Tata îşi vârî mâna în haină şi scoase o broşură. Şi tu ai încercat să repari lucrurile, Matthew.

„Ştiri din Scoţia“, scria pe mica foaie tipărită, chiar deasupra unui titlu mai mare: VIAŢA RUŞINOASĂ A DOCTORULUI FIAN, UN CELEBRU VRĂJITOR CARE A FOST ARS ÎN EDENBROUGH ÎN IANUARIE ANUL TRECUT.

— Tot oraşul vorbeşte despre vrăjitoarele din Scoţia, spuse tata, împingând paginile spre Matthew. Dar fiinţele supranaturale spun altceva decât oamenii. Ele vorbesc că marele şi teribilul Matthew Roydon, inamic al vrăjitoarelor, a sfidat dorinţele Congregaţiei şi le-a salvat pe acuzate.

Degetele lui Matthew opriră mişcarea paginilor.

— N-ar trebui să crezi tot ce auzi, Stephen. Londonezilor le plac bârfele fără rost.

— Pentru doi indivizi cărora le place să domine, cu siguranţă stârniţi o mulţime de necazuri. Iar necazurile nu se vor sfârşi aici. Vă vor urma şi acasă.

— Singurul lucru care ne va urma acasă din 1591 va fi *Ashmole 782,* am spus.

— Nu puteţi lua cartea. Tata vorbea pe un ton autoritar. Locul ei e aici. Aţi deformat suficient timpul stând atât de mult în vremurile astea.

— Am fost foarte atenţi, tată.

Criticile lui mă răneau.

— Atenţi? Sunteţi aici de şapte luni. Aţi conceput un

copil. Cea mai lungă perioadă pe care am petrecut-o eu în trecut a fost de două săptămâni. Voi nu mai sunteţi călători prin timp. Aţi căzut pradă uneia dintre cele mai elementare greşeli din domeniul antropologiei: aţi devenit de-ai locului.

— Eu am mai fost aici, Stephen, spuse Matthew pe un ton egal, chiar dacă îşi lovea ritmic coapsa cu degetele.

Asta nu era niciodată semn bun.

— Sunt conştient de asta, Matthew, replică tata. Dar aţi introdus mult prea multe variabile pentru ca trecutul să rămână cum a fost.

— Trecutul ne-a schimbat, am spus, înfruntând privirea furioasă a tatălui meu. E firesc ca şi *noi* să-l fi schimbat pe *el.*

— Şi asta e OK? Călătoria în timp e o treabă serioasă, Diana. Chiar şi pentru o vizită scurtă ai nevoie de un plan care să includă faptul că trebuie să le laşi pe toate exact aşa cum le-ai găsit.

M-am foit pe scaun.

— Iniţial n-ar fi trebuit să rămânem aici atât de mult. Dar lucrurile s-au înlănţuit…

— Acum o să lăsaţi în urmă o vraişte. Probabil la fel o să găsiţi şi acasă.

Tata ne privi înnegurat.

— Da, tată. Am dat-o în bară.

— Aşa e, spuse el cu blândeţe. Poate vreţi să vă mai gândiţi la asta câtă vreme eu mă duc la „Pălăria Cardinalului“. Cineva pe nume Gallowglass mi s-a prezentat în curte. Mi-a spus că e rudă cu Matthew şi mi-a promis că mă va ajuta el să-l cunosc pe Shakespeare, de vreme ce propria mea fiică m-a refuzat. Tata mă sărută pe obraz. În gestul lui se simţea dezamăgirea, dar şi iertarea. Nu mă aşteptaţi!

Eu şi Matthew am rămas tăcuţi în vreme ce sunetul paşilor tatălui meu se pierdea în zare. Apoi eu am tras aer în piept, tremurând.

— Chiar am dat-o în bară, Matthew?

Am recapitulat evenimentele din ultimele luni: întâlnirea

cu Philippe, spargerea cochiliei protectoare a lui Matthew, întâlnirea cu Goody Alsop şi cu alte vrăjitoare, descoperirea faptului că eram o ţesătoare, împrietenirea cu Mary şi cu doamnele din Malá Strana, primirea lui Jack şi a lui Annie în casa şi în inimile noastre, recuperarea manuscrisului *Ashmole 782* şi, da, conceperea unui copil. Mâna îmi alunecă spre pântec într-un gest ocrotitor. Nu exista nici măcar un singur lucru pe care să fi vrut să-l schimb dacă aş fi avut posibilitatea.

— E greu de ştiut, *mon coeur,* zise Matthew cu tristeţe. Timpul ne-o va spune.

— M-am gândit că i-am putea face o vizită lui Goody Alsop. Ea mă ajută cu vraja de întoarcere în viitor.

Stăteam în faţa tatălui meu, ţinând strâns în mâini cutia pentru vrăji. Încă mă simţeam stânjenită în preajma lui după perdaful pe care ni-l trăsese mie şi lui Matthew cu o seară în urmă.

— Era şi timpul, spuse tata, întinzând mâna spre haina lui. Încă o purta ca un bărbat modern, dezbrăcând-o de cum intra undeva şi suflecându-şi mânecile de la cămaşă. Nu credeam că te-am convins cu vreuna dintre aluziile mele. Abia aştept să cunosc o ţesătoare cu experienţă. Şi o să-mi arăţi în sfârşit ce se află în cutia aia?

— Dacă erai curios în privinţa ei, de ce nu m-ai întrebat?

— O acopereai atât de grijulie cu vălul ăla tulbure al tău încât m-am gândit că nu vrei să pomenească nimeni de ea, spuse el în vreme ce coboram scările.

Când am ajuns în parohia Saint James Garlickhythe, spiritul lui Goody Alsop ne deschise uşa.

— Intraţi, intraţi! zise vrăjitoarea, făcându-ne semn să ne apropiem de scaunul ei aşezat lângă foc. Ochii aprinşi îi scăpărau de entuziasm. Vă aşteptam.

Tot sabatul era acolo, cu sufletul la gură.

— Goody Alsop, el e tatăl meu, Stephen Proctor.

— Ţesătorul. Bătrâna radia de încântare. Eşti plin de apă, ca şi fiica ta.

Tata se ţinu înapoia mea, aşa cum făcea mereu,

urmărindu-i pe toţi şi vorbind cât mai puţin în vreme ce eu făceam prezentările. Toate femeile zâmbiră şi dădură din cap, deşi Catherine fu nevoită să-i repete lui Elizabeth Jackson tot ce spunea tata, căci accentul lui era prea ciudat.

— Dar sunt nepoliticoasă. Vrei să ne spui numele creaturii tale?

Goody Alsop se uită cu atenţie la umerii tatălui meu, acolo unde se zăreau contururile neclare ale unui bâtlan.

— Îl vezi pe Bennu? întrebă tata surprins.

— Sigur. Stă cocoţat pe umerii tăi, cu aripile întinse. Duhul meu nu are aripi, chiar dacă eu sunt strâns legată de aer. Bănuiesc că de aceea a fost mai uşor de îmblânzit. Pe când eram fată, o ţesătoare a venit la Londra aducând cu ea o harpie pe post de duh. O chema Ella şi era foarte greu de dresat.

Spiritul lui Goody Alsop pluti de jur împrejurul tatălui meu, cârâindu-i uşor păsării, pe măsură ce aceasta devenea tot mai vizibilă.

— Poate că Bennu al tău va reuşi să convingă balaurul Dianei să-şi dezvăluie numele. Cred că aşa fiicei tale i-ar fi mult mai uşor să se întoarcă în epoca ei. Nu vreau ca vreo urmă din duhul ei să rămână aici, trăgând-o pe Diana înapoi spre Londra.

— Uau!

Tata se străduia să le înţeleagă pe toate: adunarea vrăjitoarelor, spiritul lui Goody Alsop, faptul că secretele lui ieşiseră la iveală.

— Cine? întrebă politicoasă Elizabeth Jackson, presupunând că înţelesese greşit.

Tata făcu un pas îndărăt şi o studie cu grijă pe vrăjitoare.

— Ne-am mai întâlnit?

— Nu. Probabil recunoşti apa din venele mele. Suntem bucuroase să te avem printre noi, domnule Proctor. A trecut multă vreme de când Londra n-a mai avut între zidurile ei trei ţesători. Tot oraşul vuieşte.

Goody Alsop făcu semn către scaunul de lângă ea.

— Stai jos!

Tata ocupă locul de onoare.

— Nimeni dintre cei de acasă nu ştie despre treaba asta cu ţesutul.

— Nici măcar mama? Eram oripilată. Tată, trebuie să-i spui!

— OK, ea ştie. Dar n-a trebuit să-i spun. I-am arătat.

Degetele tatei se încleştară, apoi se desfăcură într-un gest poruncitor instinctiv.

Lumea se aprinse în nuanţe de albastru, cenuşiu, levănţică şi verde, în vreme ce el culegea toate firele legate de apă ce stăteau ascunse în cameră: ramurile de salcie dintr-o cană aşezată la fereastră, sfeşnicele din argint pe care Goody Alsop le folosea pentru vrăjile ei, peştele care aştepta să fie copt pentru cină. Toţi şi toate cele ce se aflau în cameră purtau aceleaşi nuanţe ale apei. Bennu porni în zbor, şi aripile lui cu vârfuri argintii văluriră aerul. Spiritul lui Goody Alsop fu azvârlit încoace şi încolo de curenţi, schimbându-şi forma într-un crin cu tijă lungă, apoi revenind la înfăţişarea umană şi căpătând aripi. Era ca şi cum două duhuri s-ar fi jucat între ele. Simţind ocazia distracţiei, balauroaica mea flutură din coadă şi bătu din aripi între coastele mele.

— Nu acum, i-am spus încordată, strângându-mi corsetul în pumni.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era un balaur săltăreţ. Poate că trecutul îmi scăpa de sub control, dar ştiam cel puţin că nu trebuie să dau drumul unui dragon prin Londra elisabetană.

— Las-o, Diana! mă îndemnă tata. Ben o să aibă grijă de ea.

Dar nu m-am încumetat s-o fac. Tata îl chemă pe Bennu, iar acesta dispăru în umerii lui. Magia apei din jurul meu păli şi ea.

— De ce ţi-e teamă? mă întrebă încet tata.

— Din cauza lor! Am fluturat şnururile de mătase prin aer. Şi a ei! M-am lovit peste coaste, înghiontindu-mi balauroaica. Ea râgâi în semn de răspuns. Mâna îmi

alunecă apoi în jos, spre locul în care creştea copilul nostru. Şi a lui. E prea mult. N-am nevoie să folosesc magia flamboaiantă a elementelor, aşa cum tocmai ai făcut tu. Sunt fericită cu ceea ce am.

— Poţi ţese vrăji, îi dai porunci unui balaur şi încalci regulile care guvernează viaţa şi moartea. Eşti schimbătoare precum creaţia însăşi. Astea sunt puteri pentru care orice vrăjitoare care se respectă ar fi în stare să ucidă.

L-am privit îngrozită. Adusese în discuţie singurul subiect pe care nu-l puteam înfrunta: vrăjitoarele deja uciseseră pentru aceste puteri. Îi omorâseră şi pe părinţii mei.

— Dacă-ţi repartizezi magia în cutiuţe ordonate şi o ţii departe de meşteşugul tău, n-o să ne împiedici pe mama ta şi pe mine să ne împlinim destinul, continuă tata cu tristeţe.

— Nu asta încercam să fac.

— Zău? Ridică din sprâncene. Vrei să mai încerci o dată, Diana?

— Sarah spune că magia elementelor şi meşteşugul sunt două lucruri separate. Ea zice…

— Lasă ce zice Sarah! Tata mă luă de umeri. Tu nu eşti Sarah. Tu nu semeni cu nicio altă vrăjitoare care a trăit vreodată. Şi tu nu trebuie să alegi între vrăji şi puterea pe care o ai la îndemână. Suntem ţesători, nu?

Am dat din cap în semn de încuviinţare.

— Atunci gândeşte-te că magia elementelor e urzeala, firele puternice care alcătuiesc lumea, iar vrăjile sunt ţesătura. Amândouă fac parte dintr-o singură tapiserie. Totul e un mare ansamblu, scumpo. Iar tu îl poţi stăpâni dacă îţi laşi la o parte teama.

Zăream posibilităţile sclipind în jurul meu în pânze de culori şi umbre, însă frica stăruia.

— Aşteaptă! Am legătură cu focul, asemenea mamei. Nu ştim cum reacţionează apa şi focul. Încă n-am luat lecţii despre asta.

„Din pricina şederii la Praga“, m-am gândit eu. „Pentru

că m-am lăsat distrasă de căutarea manuscrisului *Ashmole 782* şi am uitat să mă concentrez asupra viitorului, a întoarcerii la el.“

— Deci poţi să loveşti mingea şi cu stânga, şi cu dreapta – e o armă secretă vrăjitorească.

Începu să râdă.

— E treabă serioasă, tată.

— Nu trebuie să fie.

Tata îmi lăsă răgazul de a-i înţelege vorbele, apoi îşi curbă degetul, prinzând cu vârful lui un singur fir verde-cenuşiu.

— Ce faci? l-am întrebat bănuitoare.

— Fii atentă! spuse el cu o voce şoptită ca a valurilor ce se sparg de ţărm.

Îşi duse degetul spre el şi ţuguie buzele, ca şi cum ar fi ţinut în gură un balon de gumă invizibil. Când răsuflă, se formă o minge de apă. Tata flutură din degete în direcţia găleţii cu apă de lângă sobă, iar mingea se transformă în gheaţă, pluti până acolo şi căzu cu un plescăit.

— La fix!

Elizabeth chicoti, scoţând un şir de bule de apă ce se sparseră în aer. Din fiecare căzură câţiva stropi.

— Nu-ţi place necunoscutul, Diana, dar uneori trebuie să-l înfrunţi. Ai fost îngrozită când te-am aşezat pentru prima dată pe o tricicletă. Şi ai aruncat cu cuburile în perete când n-ai reuşit să le aşezi pe toate la loc în cutia lor. Am trecut de crizele acelea. Sunt sigur că ne putem descurca şi cu asta.

Tata întinse mâna.

— Dar e aşa de…

— … încâlcită? La fel e şi viaţa. Încetează să mai cauţi perfecţiunea! Încearcă să fii reală!

Tata îşi roti braţul prin aer, scoţând la iveală toate firele care în mod normal erau ascunse privirii.

— Lumea întreagă se află în această cameră. Nu te grăbi, fă cunoştinţă cu ea!

Am studiat modelele, am văzut petele de culoare din jurul vrăjitoarelor, care le indicau puterile deosebite. Fire

de foc şi de apă mă înconjurau într-o harababură de nuanţe contradictorii. Frica reveni.

— Cheamă focul! spuse tata, de parcă ar fi fost ceva la fel de simplu ca a comanda o pizza.

După o clipă de ezitare, mi-am curbat degetul şi mi-am dorit ca focul să vină la mine. Un fir roşu cu portocaliu mi se prinse de vârful degetului, iar când am răsuflat printre buzele ţuguiate, zeci de bule minuscule de lumină şi căldură se risipiră în aer ca nişte licurici.

— Formidabil, Diana! strigă Catherine, bătând din palme.

Am simţit-o pe balauroaica mea că voia să fie eliberată. Bennu strigă de pe umerii tatălui meu, iar dragonul îi răspunse.

— Nu! am zis, scrâşnind din dinţi.

— Nu fi aşa rigidă! E un balaur, nu un peştişor auriu. De ce încerci mereu să te prefaci că magia e obişnuită? Las-o să zboare!

M-am relaxat foarte puţin, iar coastele mi se înmuiară, deschizându-se dinspre şira spinării precum paginile unei cărţi. Balaurul fugi îndată din colivia sa de os, apoi începu să bată din aripi, care, din gri şi lipsite de substanţă, deveniră iridescente şi sclipitoare. Coada i se încârligă ca într-un nod larg, şi dragonul începu să zboare prin încăpere. Prinse între dinţi micile bule de lumină şi le înghiţi ca pe nişte bomboane. Apoi îşi îndreptă atenţia spre bulele de apă ale tatălui meu, de parcă ar fi fost făcute din şampanie fină. Când termină cu răsfăţurile culinare, balauroaica veni în faţa mea, bătând podeaua cu coada. Îşi lăsă capul într-o parte şi aşteptă.

— Ce eşti? am zis, întrebându-mă cum de reuşise să absoarbă toate puterile contradictorii ale apei şi focului.

— Sunt tu, dar nu ca tine.

Balauroaica clipi, studiindu-mă cu ochii ei sticloşi. O minge rotitoare de energie se legăna în capătul cozii ei în formă de treflă. Creatura flutură din coadă şi lăsă mingea să cadă în mâinile mele făcute căuş. Arăta exact ca aceea pe care i-o dăruisem lui Matthew în Madison.

— Cum te cheamă? am şoptit.

— Poţi să-mi spui Corra, răspunse ea în limba fumului şi a ceţii.

Dădu din cap în semn de rămas-bun, apoi se topi într-o umbră cenuşie şi dispăru. I-am simţit greutatea în mijlocul trupului meu, aripile ei care mi se curbau în jurul spatelui, după care se lăsă liniştea. Am inspirat adânc.

— A fost grozav, scumpo! Tata mă strânse tare în braţe. Ai gândit ca focul. În viaţă, empatia e secretul majorităţii lucrurilor. Inclusiv al magiei. Uite cât de strălucitoare sunt acum firele!

Peste tot în jurul nostru lumea scânteia de posibilităţi. Iar din colţuri, ţesătura în nuanţe din ce în ce mai puternice de indigo şi chihlimbariu ne avertiza că timpul devenea tot mai nerăbdător.

Capitolul 38

— Cele două săptămâni s-au încheiat. E timpul să plec.

Cuvintele tatei nu erau neaşteptate, însă tot le-am simţit ca pe o lovitură. Am coborât pleoapele pentru a-mi ascunde reacţia.

— Dacă nu apar curând, mama o să creadă că m-am încurcat cu vreo vânzătoare de portocale.

— Vânzătoarele de portocale ţin mai mult de secolul şaptesprezece, am spus cu un aer absent, alegând dintre firele aflate în poala mea.

Făceam progrese constante în toate domeniile, de la simple farmece împotriva durerilor de cap până la ţesături mai complicate, ca acelea care făceau valurile să se umfle pe Tamisa. Mi-am înfăşurat în jurul degetelor firele aurii şi albastre. „Putere şi înţelegere.“

— Uau! Frumoasă revenire, Diana! Tata se întoarse către Matthew. Îşi revine foarte repede.

— Mie-mi spuneţi! veni replica la fel de seacă a soţului meu.

Amândoi se foloseau de umor pentru a netezi asperităţile din relaţia lor, lucru care uneori îi făcea insuportabili.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Matthew, în ciuda aerului înspăimântător pe care îl capeţi atunci când ţi se pare că fac pe şeful cu Diana, spuse tata râzând.

Fără să le iau în seamă tachinările, am împletit sfoara galbenă împreună cu cea aurie şi albastră. „Persuasiune.“

— Poţi rămâne până mâine? Ar fi păcat să ratezi festivităţile.

Era ajunul zilei Sfântului Ioan Botezătorul şi vremea solstiţiului de vară, iar oraşul căpătase un aer de sărbătoare. Îngrijorată că o ultimă seară petrecută cu fiica lui nu l-ar fi tentat suficient, apelam fără ruşine la

interesele academice ale tatălui meu.

— Vor fi o mulţime de obiceiuri folclorice pe care să le observi.

— Obiceiuri folclorice? Tata râse. Foarte şmecheră! Sigur că o să stau până mâine. Annie mi-a făcut o cunună din flori pe care să mi-o pun pe cap, iar eu şi Will o să împărţim nişte tutun cu Walter. Pe urmă o să-i fac o vizită părintelui Hubbard.

Matthew se încruntă.

— Îl cunoşti pe Hubbard?

— O, sigur! M-am prezentat la el când am sosit. A trebuit, de vreme ce el e la conducere. Şi-a dat seama destul de repede că sunt tatăl Dianei. Toţi aveţi un uluitor simţ al mirosului. Tata îl privi pe Matthew cu un aer inofensiv. Un bărbat interesant, cu ideile lui despre faptul că toate fiinţele ar putea trăi ca o mare şi fericită familie.

— Ar fi un haos total, i-am atras atenţia.

— Noi am rezistat cu toţii noaptea trecută – trei vampiri, doi vrăjitori, un demon, doi oameni şi un câine sub acelaşi acoperiş. Nu te grăbi să respingi ideile noi, Diana! Tata mă privi cu dezaprobare. Pe urmă cred că o să mă duc să petrec cu Marjorie şi Catherine. Multe vrăjitoare o să-şi facă apariţia la noapte. Ele două cu siguranţă o să ştie unde e toiul distracţiei.

Părea că se bate pe burtă cu jumătate din oraş.

— Să ai grijă, tati! mai ales în preajma lui Will. Fără „uau“ sau „bine jucat, Shakespeare“.

Tatei îi plăcea mult argoul. Era, cum spunea el, pecetea antropologului.

— Dacă l-aş putea lua cu mine acasă pe Will, ar fi un coleg foarte mişto (scuze, scumpo!). Are simţul umorului. Catedrei noastre i-ar prinde bine un om ca el. Să pună puţină drojdie în aluat, dacă înţelegi ce vreau să spun. Tata îşi frecă mâinile. Voi ce planuri aveţi?

— Nu avem niciunul.

I-am aruncat o privire goală lui Matthew, iar el ridică din umeri.

— Mă gândeam să mai răspund la nişte scrisori, zise el

şovăitor.

Mormanele de corespondenţă atinseseră dimensiuni alarmante.

— A, nu!

Tata se aşează la loc cu un aer îngrozit.

— Ce e?

Am întors capul să văd cine intrase în cameră.

— Nu-mi spune că sunteţi genul de profesori care nu fac deosebirea dintre viaţă şi muncă. Tata flutură mâinile în aer ca şi cum ar fi vrut să alunge răul. Refuz să cred că fiica mea ar putea fi astfel.

— Sună cam melodramatic, tati, am spus cu asprime. Am putea să ne petrecem seara cu tine. Eu n-am fumat niciodată. Ar fi un moment istoric să fumez pentru prima dată în compania lui Walter, de vreme ce el a adus tutunul în Anglia.

Tata mă privi şi mai îngrozit.

— În niciun caz! Noi o să ne petrecem timpul ca între bărbaţi. Lionel Tiger argumentează că…

— Nu sunt un mare fan al lui Lionel Tiger, interveni Matthew. Pentru mine carnivorul ăla social[179] n-a avut niciodată vreo noimă.

— Putem să lăsăm deoparte pentru o clipă subiectul mâncatului de oameni şi să discutăm despre motivul pentru care nu vrei să-ţi petreci ultima seară aici împreună cu mine şi Matthew?

Mă simţeam rănită.

— Nu-i vorba despre asta, iubito. Ajută-mă şi tu un pic, Matthew! Scoate-o pe Diana în oraş! Nu se poate să nu vă vină nicio idee ce să faceţi!

— De exemplu să ne dăm pe patine cu rotile? Matthew ridică din sprâncene. Nu există patinoare în Londra secolului şaisprezece. Şi aş putea adăuga că au mai rămas foarte puţine în secolul douăzeci şi unu.

— Drace!

De zile întregi vrăjitorul şi vampirul meu se jucau de-a

[179] Lionel Tiger (născut 1937), antropolog canadian, susținătorul unei teorii a evoluţiei omului ca „animal carnivor social“ (n.red.)

„profeţia împlinită“ şi, cu toate că tata se arătase încântat să afle că popularitatea muzicii disco şi a rockului psihedelic urma să scadă, fusese şocat să audă că alte lucruri, de pildă costumele în culori vii şi cu imprimeuri, erau în vremea noastră doar ţinta glumelor.

— Mă dau în vânt după patine cu rotile. Eu şi Rebecca ne ducem într-un loc din Dorchester atunci când vrem să scăpăm de Diana pentru câteva ore şi…

— O să mergem la plimbare, am zis în grabă.

Stephen putea fi inutil de sincer când ajungea la discuţii despre felul în care îşi petreceau el şi mama timpul liber. Părea să creadă că asta ar fi putut să şocheze firea cuviincioasă a lui Matthew. Când văzu că nu reuşeşte, se apucă să-l strige pe soţul meu „Sir Lancelot”, pentru a-i spori iritarea.

— O plimbare. O să faceţi o plimbare. Tata făcu o pauză. Vorbeşti la propriu, nu? Se depărtă de masă. Nu e de mirare că fiinţele supranaturale o iau pe urmele păsărilor dodo[180]. Ieşiţi în oraş! Amândoi! Acum! Şi vă ordon să vă distraţi!

Ne împinse către uşă.

— Cum? am întrebat, complet zăpăcită.

— Asta nu-i o întrebare pe care o fiică să i-o adreseze tatălui ei. E ajunul zilei Sfântului Ioan. Ieşiţi în oraş şi întrebaţi-l pe primul trecător care vă iese în cale ce ar trebui să faceţi. Sau, şi mai bine, urmaţi exemplul altcuiva! Urlaţi la lună! Faceţi magie! Măcar giugiuliţi-vă! Cu siguranţă, Sir Lancelot obişnuieşte să se giugiulească. Ridică din sprâncene. Ai prins ideea, domnişoară Bishop?

— Cred că da.

Tonul meu reflecta o serie de îndoieli cu privire la ideile tatălui meu despre distracţie.

— Bun. Eu n-o să mă întorc înainte de răsărit, aşa că nu mă aşteptaţi. Chiar mai bine ar fi să staţi şi voi prin oraş toată noaptea. Jack e cu Tommy Harriot. Annie e la mătuşa ei. Pierre e… nu ştiu unde e Pierre, dar el n-are nevoie de

[180] Specie de păsări complet dispărută în 1681, ce trăia pe insula Mauritius (n.tr.)

dădacă. Ne vedem la micul dejun.

— Când ai început să-i spui lui Thomas Harriot „Tommy”? am întrebat.

Tata se făcu că nu mă aude.

— Îmbrăţişează-mă înainte să pleci! Şi nu uita să te distrezi, bine? Mă cuprinse în braţe. Ne vedem pe partea cealaltă, puiule.

Ne împinse afară şi ne închise uşa în nas. Am întins mâna spre zăvor şi l-am găsit prins în strânsoarea rece a unui vampir.

— O să plece peste câteva ore, Matthew.

Am întins cealaltă mână spre uşă. Soţul meu mi-o prinse şi pe aceea.

— Ştiu. Aşa cum ştie şi el, îmi explică Matthew.

— Atunci ar trebui să înţeleagă faptul că vreau să mai petrec puţin timp cu el.

M-am uitat fix la uşă, dorindu-mi ca tata s-o deschidă. Vedeam firele ce porneau din mine, străbăteau fibra lemnului uşii, apoi se îndreptau către vrăjitorul de pe partea cealaltă. Unul dintre ele se rupse şi îmi plesni dosul mâinii ca un elastic. Mi se tăiase răsuflarea.

— Tată!

— Du-te, Diana! strigă el.

Eu şi Matthew am umblat prin oraş şi am observat că prăvăliile se închideau mai devreme, iar petrecăreţii începeau deja să umple barurile. Mai mulţi măcelari aranjau degajaţi mormane de oase în faţa uşilor, albe şi curate, de parcă ar fi fost fierte.

— Ce-i cu oasele astea? l-am întrebat pe Matthew după ce am văzut o a treia astfel de grămadă.

— Sunt pentru focurile de oase.

— Ruguri?

— Nu, spuse Matthew, focuri de oase. În mod tradiţional, oamenii sărbătoresc ajunul Sfântului Ioan Botezătorul aprinzând focuri: focuri de oase, focuri de lemne şi focuri mixte. Primarul îi avertizează în fiecare an să înceteze cu asemenea ceremonii superstiţioase, însă ei tot le aprind.

Matthew mă tratã cu o cinã la faimosul han „Frumoasa Sălbatică”, aflat chiar la marginea cartierului Blackfriars, pe Ludgate Hill. „Frumoasa Sălbatică” nu era un simplu restaurant, ci era un complex de distracţii, unde clienţii puteau să urmărească piese de teatru şi meciuri de scrimă, ca să nu mai vorbim despre Marocco, celebrul cal care putea să aleagă fecioarele din mulţime. Nu era chiar la fel de bun ca datul cu patinele în Dorchester, dar se apropia.

Adolescenţii oraşului ieşiseră gălăgioşi, strigându-şi insulte şi făcându-şi apropouri deocheate între ei în vreme ce se îndreptau de la o cârciumă la alta. În timpul zilei, majoritatea munceau din greu ca servitori sau ucenici. Nici măcar serile timpul nu le aparţinea, de vreme ce stăpânii lor se aşteptau ca ei să le vegheze casele şi prăvăliile, să se ocupe de copii, să aducă mâncare şi apă sau să facă sute de alte mici corvezi necesare pentru a ţine pe picioare o gospodărie din vremurile acelea. În noaptea aceasta însă, Londra era toată a lor, şi ei profitau la maximum de ocazie.

Ne-am întors prin Ludgate şi ne-am apropiat de intrarea în Blackfriars tocmai când clopotele sunau ora nouă. Era momentul în care străjerii îşi începeau rondul pe străzi, iar oamenii erau aşteptaţi să se întoarcă la casele lor, dar în noaptea asta nimeni nu părea să impună regulile. Deşi soarele apusese cu un ceas în urmă, luna mai avea doar o zi până să devină plină, iar drumurile oraşului încă sclipeau în lumina ei.

— Putem să ne mai plimbăm? am întrebat.

Noi mergeam mereu către un loc anume: la castelul Baynard s-o vedem pe Mary, la Saint James Garlickhythe la adunarea vrăjitoarelor, în curtea Catedralei Saint Paul după cărţi. Eu şi Matthew nu făcuserăm niciodată o plimbare prin oraş fără să avem în minte o destinaţie anume.

— Nu văd de ce nu, de vreme ce ni s-a ordonat să rămânem în oraş şi să ne distrăm, spuse soţul meu.

Îşi lăsă capul în jos şi îmi fură un sărut.

Am ocolit uşa vestică a catedralei, care era plină de lume în ciuda orei înaintate, şi am ieşit din curtea bisericii

spre nord. Aşa am ajuns pe Cheapside, cea mai spaţioasă şi prosperă stradă a Londrei, acolo unde îşi făceau afacerile aurarii. Am ocolit fundaţia crucii Cheapside Cross[181], care acum era folosită drept piscină pentru bălăceală de către un grup de băieţi gălăgioşi, şi ne-am îndreptat spre est. Matthew îmi descrise traseul pe care o luase procesiunea organizată în cinstea încoronării lui Anne Boleyn[182] şi-mi arătă casa în care copilărise Geoffrey Chaucer. Câţiva negustori îl invitară pe Matthew să li se alăture într-un joc de popice. Îl scoaseră însă din întrecere cu huiduieli după a treia lovitură câştigătoare la rând.

— Eşti fericit acum când le-ai dovedit că tu eşti cel mai tare? l-am tachinat în vreme ce mă cuprindea cu braţul şi mă trăgea mai aproape.

— Foarte, spuse el şi arătă spre o răspântie. Uite!

— Royal Exchange! M-am întors entuziasmată spre el. Noaptea! Ţi-ai amintit.

— Un gentleman nu uită niciodată, murmură el, făcând o plecăciune adâncă. Nu ştiu sigur dacă a mai rămas vreun magazin deschis, însă felinarele sunt aprinse. Vii cu mine să ne preumblăm?

Am intrat pe sub arcadele spaţioase de lângă clopotniţa în vârful căreia se înălţa un cosaş aurit. Înăuntru, m-am răsucit încet ca să observ pe de-a-ntregul clădirea înaltă de patru etaje, cu sutele de magazine care ofereau de toate, de la armuri la limbi de pantofi. Statui ale monarhilor englezi îi priveau de sus pe clienţi şi negustori, iar o altă pleiadă de cosaşi împodobea vârfurile lucarnelor.

— Cosaşul a fost emblema lui Gresham[183], care nu s-a sfiit să-şi facă reclamă, spuse Matthew râzând când îmi

[181] Cruce monumentală, una dintre cele douăsprezece construite în anii 1290 de către regele Eduard I în memoria soţiei sale Eleonora de Castilia. A fost dărâmată definitiv în 1643. (n.red.)

[182] Regină a Angliei, soţia lui Henric al VIII-lea, încoronată în cadrul unei ceremonii fastuoase la Abaţia Westminster. În acelaşi an a născut-o pe viitoarea împărătească Elisabeta. Trei ani mai târziu a fost acuzată de trădare şi decapitată. (n.red.)

[183] Sir Thomas Gresham (1518-1579), comerciant londonez, om de afaceri şi fondator al Royal Exchange (n.tr.)

urmări privirea.

Unele magazine erau într-adevăr deschise, felinarele de sub arcadele dimprejurul curţii centrale erau aprinse, şi nu doar noi savuram seara aceasta.

— De unde vine muzica? am întrebat, rotindu-mi privirea în căutarea menestrelilor.

— Din turn, spuse Matthew, arătând în direcţia din care veniserăm. Negustorii sponsorizează concerte atunci când vremea e caldă. Prieşte afacerii…

Şi soţul meu se pricepea la afaceri, dacă mă luam după numărul mare al negustorilor care îl salutau spunându-i pe nume. El glumea cu ei şi îi întreba de neveste sau copii.

— Mă întorc imediat, spuse el la un moment dat, ţâşnind într-un magazin din apropiere.

Nedumerită, am rămas pe loc, am ascultat muzica şi am urmărit-o pe o tânără femeie autoritară cum improvizează un bal. Oamenii formau cercuri, se luau de mâini şi săreau în sus şi în jos precum floricelele de porumb într-o tigaie încinsă.

Când se întoarse, Matthew îmi oferi, cu tot ceremonialul cuvenit…

— O capcană pentru şoareci, am spus, chicotind la vederea cutiuţei din lemn cu uşă glisantă.

— *Asta* e o capcană adevărată, zise el, luându-mă de mână, începând să meargă cu spatele şi să mă tragă spre centrul veselei adunări. Dansează cu mine!

— Cu siguranţă nu ştiu dansul ăsta.

Nu semăna deloc cu dansurile potolite de la Sept-Tours sau de la curtea lui Rudolf.

— Ei bine, eu îl ştiu, spuse Matthew, fără să se mai deranjeze să se uite la cuplurile ce se roteau în spatele lui. E un dans vechi, Mânzul Negru, cu nişte paşi foarte simpli.

Mă trase la capătul unui şir de oameni şi îmi luă din mâini capcana pentru şoareci, dând-o spre păstrare unui pici. Îi promise băiatului un penny dacă avea să ne-o înapoieze la sfârşitul cântecului.

Matthew mă luă de mână, păşi în rând cu ceilalţi dansatori, iar când ei se mişcară, noi i-am urmat. Trei paşi

şi un mic şut în faţă, trei paşi şi o scurtă aplecare în spate. După câteva repetări am ajuns la partea mai complicată, în care şirul de doisprezece dansatori se împărţea în două rânduri de câte şase, iar oamenii începeau să facă schimb de locuri, mergând pe trasee diagonale de la un şir la altul, mişcându-se înainte şi înapoi.

Când dansul luă sfârşit, se auziră strigăte care cereau ca muzica să continue şi solicitări de melodii anume, însă noi am plecat de la Royal Exchange înainte ca dansatorii să devină şi mai energici. Matthew îmi recuperă capcana şi, în loc să mă ducă drept acasă, ocoli spre sud, în direcţia râului. Am luat-o pe atâtea alei şi am străbătut atâtea curţi de biserici încât eram complet pierdută când am ajuns la biserica All Hallows the Great, cu turnul ei înalt, pătrăţos, şi peristilul abandonat prin care treceau odinioară călugării. Asemenea majorităţii lăcaşurilor de cult londoneze, All Hallows era pe cale de a se transforma într-o ruină, căci structura ei medievală făcută din piatră se fărâmiţa puţin câte puţin.

— Te simţi în stare de o căţărare? mă întrebă soţul meu, intrând în peristil şi trecând cu capul plecat printr-o uşă scundă din lemn.

Am încuviinţat cu o mişcare a capului şi ne-am început ascensiunea. Am trecut pe lângă clopote, care din fericire nu sunau în clipele acelea, iar Matthew împinse o trapă din acoperiş. Se strecură prin deschizătură, apoi întinse mâna în jos şi mă ridică alături de el. Ne-am trezit deodată sub crenelurile turnului, cu toată Londra întinsă la picioarele noastre.

Rugurile de pe dealurile din afara oraşului ardeau deja cu putere, iar felinarele se legănau în sus şi în jos la prova bărcilor şi a vaselor de plăcere care traversau Tamisa. De la distanţa asta, pe fundalul râului întunecat, semănau cu nişte licurici. Am auzit râsete, muzică, toate sunetele obişnuite ale vieţii cu care ajunsesem să mă deprind atât de mult în cursul lunilor petrecute aici.

— Aşadar ai făcut cunoştinţă cu regina, ai văzut Royal Exchange noaptea şi chiar ai *jucat* într-o piesă în loc doar

să asişti, spuse Matthew, întinzându-şi pe rând degetele pentru a marca fiecare punct de pe listă.

— Am găsit şi *Ashmole 782.* Şi am descoperit că sunt o ţesătoare şi că magia nu e atât de disciplinată pe cât credeam eu.

Am privit oraşul, amintindu-mi de ziua în care sosiserăm, iar Matthew fusese nevoit să-mi arate punctele de reper, de teamă să nu mă rătăcesc. Acum puteam să le numesc singură.

— Uite Bridewell! am arătat. Şi Saint Paul! Şi arena pentru vânători de urşi cu câini şi gonaci. M-am întors către vampirul tăcut care îmi stătea alături. Îţi mulţumesc pentru seara asta, Matthew. Noi niciodată n-am ieşit la o întâlnire-întâlnire, aşa, în public. A fost minunat.

— N-am făcut o treabă prea bună când te-am curtat, nu? Ar fi trebuit să existe mai multe seri ca asta, cu dansuri şi privit la stele.

Soţul meu îşi ridică faţa, iar luna îi lumină pielea palidă.

— Practic, străluceşti, am spus încet şi am întins degetele ca să-i ating bărbia.

— Şi tu la fel. Mâinile lui Matthew îmi alunecară pe talie şi cuprinseră şi bebeluşul în îmbrăţişarea noastră. Apropo. Şi tatăl tău ne-a dat o listă.

— Ne-am distrat. Tu ai făcut magie ducându-mă în centrul comercial şi apoi luându-mă prin surprindere cu priveliştea asta.

— Asta înseamnă că ne-au mai rămas două opţiuni. Doamna alege: pot să urlu la lună ori putem să ne giugiulim.

Am zâmbit şi mi-am ferit privirea, simţindu-mă ciudat de intimidată. Matthew îşi ridică iar faţa spre lună, pregătindu-se.

— Fără urlete. O să atragi atenţia străjerilor, am protestat râzând.

— Atunci pupături să fie, spuse el încet, potrivindu-şi gura peste a mea.

* * *

În dimineaţa următoare toţi ai casei căscau în timpul micului dejun, după ce stătuseră treji până aproape în zori. Tom şi Jack abia se sculaseră şi înfulecau din castroane cu terci fiert în lapte, când Gallowglass intră şi îi şopti ceva lui Matthew. Când am văzut expresia de pe chipul soţului meu, am simţit că mi se usucă gura.

— Unde e tata?

Am sărit în picioare.

— A plecat acasă, spuse Gallowglass cu voce răguşită.

— De ce nu l-ai oprit? l-am întrebat pe vampir, simţind înţepătura lacrimilor. Nu se poate să fi plecat. Mai aveam nevoie doar de câteva ore cu el.

— Nu ţi-ar fi ajuns tot timpul din lume, mătuşă, zise Gallowglass cu tristeţe.

— Dar nu şi-a luat rămas-bun, am şoptit amorţită.

— Un părinte n-ar trebui să-şi ia niciodată adio de la copilul lui, spuse Matthew.

— Stephen m-a rugat să-ţi dau asta, spuse scoţianul.

Era o bucăţică de hârtie, împăturită în forma unei bărci în stil origami.

— Tata habar n-avea să facă lebede, am spus, ştergându-mi ochii, dar la bărci se pricepea foarte bine.

Am despăturit cu grijă biletul.

Diana:

Eşti tot ceea ce am visat că vei deveni într-o zi.

Viaţa e urzeala puternică a timpului. Moartea e doar ţesătura.

Datorită copiilor tăi şi copiilor copiilor lor, eu voi trăi veşnic.

Tata

P.S. De fiecare dată când vei citi cuvintele „e ceva putred în Danemarca“ din Hamlet, *să te gândeşti la mine.*

— Tu mi-ai spus că magia e doar dorinţă transformată în realitate. Poate că vrăjile nu sunt nimic mai mult decât

nişte cuvinte pe care le crezi din toată inima, zise Matthew, venind să-şi aşeze mâinile pe umerii mei. Te iubeşte. Veşnic. La fel şi eu.

Vorbele lui se întreţesură cu firele ce ne legau. Purtau în ele convingerile trăirilor lui: grijă, respect, constanţă, speranţă.

— Şi eu te iubesc, am şoptit, întărindu-i vraja cu a mea.

Capitolul 39

Tatăl meu părăsise Londra fără să-şi ia rămas-bun aşa cum se cuvine. Eu eram hotărâtă să plec altfel. Ca atare, ultimele mele zile în oraş au fost o complicată ţesătură făcută din cuvinte şi dorinţe, vrăji şi magie.

Când i-am făcut ultima vizită profesoarei mele, spiritul lui Goody Alsop mă aştepta cu tristeţe în capătul aleii. Apoi mă urmă melancolică în vreme ce urcam treptele către odăile vrăjitoarei.

— Aşadar, ne părăseşti, spuse Goody Alsop din scaunul său de lângă foc.

Purta îmbrăcăminte din blană şi un şal, iar flăcările ardeau zdravăn în sobă.

— Trebuie. M-am aplecat şi i-am sărutat obrazul ca de hârtie. Cum te simţi azi?

— Oarecum mai bine, mulţumită leacurilor Susannei. Goody Alsop tuşi, şi forţa spasmelor îi îndoi trupul fragil. Când îşi reveni, mă cercetă cu ochi strălucitori şi dădu din cap în semn de aprobare. De data aceasta, pruncul a prins rădăcini.

— Aşa e, am spus zâmbind. Am şi greţuri, drept dovadă. Vrei să le spun eu celorlalte?

Nu voiam ca Goody Alsop să poarte pe umeri poveri suplimentare, fie ele fizice sau emoţionale. Susanna îşi făcea griji pentru sănătatea ei precară, iar Elizabeth Jackson preluase deja din atribuţiile ce-i reveneau în mod normal bătrânei ţesătoare în cadrul adunării.

— Nu-i nevoie. Catherine a fost cea care mi-a spus mie. A zis că acum câteva zile Corra zbura în cerc, ciripind şi cârâind aşa cum face întotdeauna când are un secret.

Eu şi balauroaica mea căzuserăm la o înţelegere: ea avea să-şi limiteze zborurile în aer liber la unul pe săptămână şi atunci doar noaptea. Îi îngăduisem fără prea

mare tragere de inimă o a doua ieşire în noaptea fără lună, când riscurile ca cineva s-o vadă şi s-o ia drept un înflăcărat prevestitor al apocalipsei erau minime.

— Aşadar, la ea s-a dus, am spus râzând.

Corra considera tovărăşia Catherinei liniştitoare, iar aceasta se distra provocând-o la întreceri de scuipat foc.

— Toate suntem bucuroase că balaurul tău şi-a găsit şi altceva de făcut decât să se agaţe de hornuri şi să ţipe la fantome. Goody Alsop arătă spre scaunul din faţa ei. Nu vrei să mai stai cu mine? S-ar putea ca zeiţa să nu ne mai ofere o altă ocazie.

— Ai veşti din Scoţia? am întrebat-o în vreme ce mă aşezam.

— N-am mai auzit nimic de când mi-ai spus că argumentul cu sarcina n-a salvat-o pe Euphemia MacLean de rug.

Declinul sănătăţii lui Goody Alsop începuse în noaptea în care îi spusesem că o tânără vrăjitoare din Berwick fusese arsă pe rug în ciuda eforturilor lui Matthew.

— Matthew i-a convins în cele din urmă pe ceilalţi membri ai Congregaţiei că avalanşa de acuzaţii şi execuţii trebuie oprită. Două dintre vrăjitoarele acuzate şi-au luat cuvintele înapoi şi au spus că mărturisirile lor au fost rezultatul torturii.

— Membrilor Congregaţiei trebuie să li se fi tăiat elanul când un vampir a luat cuvântul în favoarea unei vrăjitoare. Goody Alsop îmi aruncă o privire ageră. Dacă ar fi să rămâneţi, soţul tău s-ar da de gol. Matthew Roydon trăieşte într-o lume a jumătăţilor de adevăr, însă nimeni nu poate evita la nesfârşit să fie prins. De dragul pruncului, trebuie să aveţi mai multă grijă.

— O să avem, am asigurat-o. Numai că nu sunt încă absolut sigură că cele opt noduri ale mele sunt suficient de puternice pentru o călătorie în timp. Cu Matthew şi cu copilul.

— Lasă-mă să văd! spuse Goody Alsop şi întinse mâna.

M-am aplecat în faţă şi i-am aşezat sforile în palmă. Aveam să folosesc toate cele nouă rânduri de fire pentru

călătoria în timp şi urma să leg nouă noduri diferite. Nicio vrajă nu folosea mai multe.

Cu mâini antrenate, Goody Alsop făcu opt încrucişări de-a lungul sforii de culoare roşie, iar la urmă legă capetele astfel încât nodul să fie indestructibil.

— Aşa se face.

Era de o simplitate superbă, cu bucle deschise şi răsuceli ce aminteau de dantelăria din piatră a unei ferestre de catedrală.

— Al meu nu arăta aşa. Am râs amărâtă. Se clatină şi se mişcă încolo şi încoace.

— Fiecare ţesătură e unică, precum ţesătoarea care o face. Zeiţa nu vrea să imităm un ideal al perfecţiunii, ci să fim noi înşine.

— Înseamnă că eu trebuie să fiu tare clătinată.

Am întins mâna spre sfori ca să studiez modelul.

— Mai e un nod pe care aş vrea să ţi-l arăt, spuse Goody Alsop.

— Altul?

M-am încruntat.

— Al zecelea nod. Mie mi-e imposibil să-l fac, deşi ar trebui să fie cel mai simplu. Goody Alsop zâmbea, însă bărbia îi tremura. Nici profesoara mea nu putea să-l facă, dar tot l-am transmis mai departe, în speranţa că o să apară cândva o ţesătoare ca tine.

Bătrâna desfăcu nodul abia terminat cu o singură fluturare a arătătorului noduros. I-am dat înapoi mătasea roşie, din care ea a făcut o buclă simplă. Preţ de o clipă, sfoara s-a lipit într-un inel neîntrerupt. Dar, de îndată ce şi-a desprins degetele de pe ea, bucla s-a deşirat.

— Dar ai unit capetele cu doar un minut în urmă, iar asta cu o ţesătură mult mai complicată, am spus nedumerită.

— Atâta vreme cât există o împletitură de-a lungul sforii, eu pot îmbina capetele şi sfârşi vraja. Dar numai o ţesătoare ce stă între cele două lumi poate să facă al zecelea nod, răspunse bătrâna. Încearcă-l! Foloseşte mătasea argintie!

Deconcertată, am unit capetele sforii într-un cerc. Firele s-au lipit cu un pocnet, formând o buclă fără început şi fără sfârşit. Mi-am luat degetele de pe ea, iar cercul a rezistat.

— O ţesătură frumoasă, spuse Goody Alsop cu satisfacţie. Cel de-al zecelea nod surprinde forţa veşniciei, e o ţesătură a vieţii şi a morţii. Seamănă mai degrabă cu şarpele soţului tău sau cu felul în care Corra îşi poartă uneori coada în gură, atunci când o încurcă.

Ridică cel de-al zecelea nod. Era tot un uroboros. În cameră se instaură o senzaţie de supranatural care-mi zbârli părul de pe braţe.

— Creaţia şi distrugerea sunt cele mai simple forme de magie şi cele mai puternice, întocmai cum cel mai simplu nod e şi cel mai greu de făcut.

— Eu nu vreau să-mi folosesc magia ca să distrug ceva, am spus.

Tradiţia familiei Bishop interzicea cu desăvârşire a face rău cuiva.

Mătuşa Sarah credea că orice vrăjitoare care se îndepărtează de la acest principiu fundamental va descoperi că până la urmă răul se întoarce împotriva ei.

— Nimeni nu vrea să folosească darurile zeiţei drept arme, însă uneori e necesar. Vampirul tău ştie asta. După tot ce s-a întâmplat aici şi în Scoţia, o ştii şi tu.

— Poate. Dar lumea mea e altfel, am spus. E mai puţină nevoie de arme magice.

— Lumile se schimbă, Diana. Bătrâna îşi îndreptă atenţia asupra unei amintiri îndepărtate. Profesoara mea, Mama Ursula, a fost o mare ţesătoare. Mi-am amintit de una dintre profeţiile făcute de ea. Asta s-a întâmplat în ajunul Sărbătorii Tuturor Sfinţilor, când au început teribilele evenimente din Scoţia. Şi când tu ai venit să ne schimbi lumea.

Vocea ei căpătă tonalitatea unei incantaţii.

Căci furtuni vor urla şi oceane vor vui
Când Gabriel pe apă şi pe ţărm se va ivi.
Iar când în cornu-i minunat el va sufla,

Vechi lumi s-or stinge, noi lumi viaţă vor lua.

Nicio adiere de vânt şi niciun trosnet de lemn în sobă nu tulburară încăperea când Goody îşi sfârşi vorbele. Bătrâna trase adânc aer în piept.

— Toate sunt una. Moarte şi naştere. Cel de-al zecelea nod, cel fără început şi fără sfârşit, şi şarpele vampirului. Luna plină care a strălucit la începutul săptămânii şi umbra pe care Corra a aruncat-o asupra Tamisei ca o prevestire a plecării tale. Lumea veche şi cea nouă. Zâmbetul lui Goody tremură. M-am bucurat când ai venit la mine, Diana Roydon. Iar când vei pleca, aşa cum trebuie să faci, inima îmi va fi grea.

— De obicei, Matthew îmi spune când pleacă din oraş.

Mâinile albe ale lui Andrew Hubbard se odihneau pe braţele sculptate ale scaunului său din cripta bisericii. Mult deasupra noastră, cineva se pregătea pentru începerea unei slujbe.

— Ce vă aduce aici, doamnă Roydon?

— Am venit să vorbim despre Annie şi Jack.

Ochii ciudaţi ai vampirului mă cercetară în vreme ce scoteam din buzunar un săculeţ din piele. Conţinea salariile pe cinci ani ale fiecăruia dintre ei.

— Plec din Londra. Aş vrea să ţineţi banii ăştia pentru îngrijirea lor.

Am aruncat săculeţul în direcţia lui Hubbard. El nu făcu niciun gest pentru a-l lua.

— Nu e nevoie, doamnă.

— Vă rog! I-aş lua cu mine dacă aş putea. Dar, de vreme ce asta nu se poate, am nevoie să ştiu că cineva o să aibă grijă de ei.

— Şi ce mi-aţi dărui în schimb?

— Păi… banii, bineînţeles.

Am întins încă o dată săculeţul.

— Nu vreau bani şi nici n-am nevoie de ei, doamnă Roydon.

Hubbard se lăsă pe spătarul scaunului şi închise ochii.

— Ce vreţi…? M-am oprit. Nu!

— Dumnezeu nu face nimic în van. Nu există accidente în planurile Lui. El a vrut să vii astăzi aici pentru că El vrea să am grijă ca niciun neam de sânge de-al tău să nu aibă a se teme de mine sau de ai mei.

— Am destui protectori, am protestat.

— Se poate spune acelaşi lucru şi despre soţul domniei voastre? Hubbard aruncă o privire spre sânii mei. Sângele dumneavoastră e mai puternic în venele lui acum decât atunci când aţi venit. Şi mai e şi copilul la mijloc.

Am simţit că îmi stă inima în loc. După ce aveam să-l duc pe Matthew al meu înapoi în prezentul nostru, Andrew Hubbard urma să rămână unul dintre puţinii care îi cunoşteau viitorul. Şi faptul că în el se afla o vrăjitoare.

— Nu pot să cred că v-aţi folosi cunoştinţele împotriva mea sau a lui Matthew. Nu după tot ce a făcut, după felul în care s-a schimbat.

— Nu le-aş folosi? Zâmbetul încordat al lui Hubbard îmi spunea că ar fi făcut orice ar fi fost necesar pentru a-şi proteja turma. Între noi e duşmănie mare.

— O să găsesc o altă cale de a-i pune la adăpost, am spus, hotărându-mă să plec.

— Annie e deja copilul meu. E vrăjitoare şi parte din familia mea. O să mă ocup de bunăstarea ei. Cu Jack Blackfriars e altă treabă. El nu e fiinţă supranaturală şi va trebui să se apere singur.

— E un copil, un băieţel!

— Dar nu e copilul meu. Nici dumneata nu eşti. Nu vă datorez nici unuia nimic. O zi bună, doamnă Roydon!

Hubbard se întoarse.

— Şi dacă aş face parte din familia dumneavoastră, ce s-ar întâmpla atunci? Mi-aţi îndeplini rugămintea în privinţa lui Jack? L-aţi recunoaşte pe Matthew drept rudă de sânge cu mine şi, prin urmare, protejat al dumneavoastră?

La Matthew cel din secolul al şaisprezecelea mă gândeam eu. Când aveam să ne întoarcem în prezent, celălalt Matthew urma să fie încă aici, în trecut.

— Dacă îmi oferiţi sângele dumneavoastră, nici Matthew, nici Jack, nici pruncul vostru nenăscut nu vor avea motive să se teamă de mine.

Hubbard îmi oferise informaţia pe un ton egal, însă în ochi i se citea aceeaşi lăcomie pe care o văzusem în privirea lui Rudolf.

— Şi de cât sânge aţi avea nevoie?

„Gândeşte! Rămâi în viaţă!“

— De foarte puţin. Nu mai mult de o picătură.

Atenţia lui Hubbard era neclintită.

— Nu v-aş putea lăsa să-l luaţi direct din trupul meu. Matthew ar şti, la urma urmei suntem pereche, am spus eu.

Privirea lui Hubbard zbură spre sânii mei.

— Eu îmi iau întotdeauna tributul din gâtul copiilor mei.

— Sunt sigură că aşa faceţi, părinte Hubbard. Dar înţelegeţi de ce în cazul meu lucrul acesta nu e posibil. Şi nici de dorit.

Am tăcut, sperând ca foamea lui Hubbard – de putere, de a ne cunoaşte pe mine şi pe Matthew, de ceva cu care să ţină în şah familia de Clairmont ori de cât ori ar fi avut nevoie – să învingă.

— Mi-ar prinde bine o cupă.

— Nu, spuse Hubbard scuturându-şi barba. Sângele vi s-ar întina. Trebuie să fie curat.

— Atunci o cupă din argint, am spus, amintindu-mi de lecţiile lui Chef de la Sept-Tours.

— Vă veţi despica vena de la încheietură deasupra gurii mele şi veţi lăsa sângele să se scurgă. Nu ne vom atinge unul pe celălalt. Hubbard mă privi încruntat. Altfel mă voi îndoi de sinceritatea ofertei dumneavoastră.

— Foarte bine, părinte Hubbard. Vă accept condiţiile.

Mi-am slăbit legătura de la încheietura dreaptă şi am suflecat mâneca. În vreme ce făceam asta, îi adresam o rugăminte tăcută Correi.

— Unde vreţi să facem treaba asta? Din câte am văzut până acum, copiii dumneavoastră îngenunchează, dar, dacă eu trebuie să-mi las sângele să picure în gura

dumneavoastră, asta n-o să meargă.

— E un sacrament. În faţa lui Dumnezeu nu contează cine îngenunchează.

Spre marea mea surprindere, Hubbard se lăsă lângă mine pe podea şi îmi întinse un cuţit.

— N-am nevoie de el.

Mi-am trecut degetul peste urmele albăstrui de pe încheietură şi am murmurat o simplă vrajă de dezlegare. Pe piele mi se ivi o linie roşiatică. Sângele ţâşni din ea.

Hubbard deschise gura şi rămase cu ochii aţintiţi asupra chipului meu. Aştepta să renunţ sau să-l înşel cumva. Dar eu aveam să respect litera înţelegerii, nu şi spiritul ei. „Mulţumesc, Goody Alsop”, am spus, trimiţându-i o binecuvântare tăcută pentru că mă învăţase cum să mă port cu individul.

Mi-am ţinut încheietura deasupra gurii lui şi am strâns pumnul. O picătură de sânge mi se scurse pe braţ şi începu să cadă. Hubbard închise ochii ca şi cum ar fi vrut să se concentreze asupra a ceea ce avea să descopere în sângele meu.

— Ce e sângele, dacă nu foc şi apă? am murmurat.

Am chemat vântul să încetinească scurgerea picăturii. Sporindu-şi forţa, el îngheţă stropul de sânge, astfel încât acesta să fie cristalin şi tăios când avea să aterizeze pe limba vampirului. Părintele Hubbard deschise ochii nedumerit.

— Nu mai mult de o picătură.

Vântul uscase deja rămăşiţele de sânge de pe pielea mea, transformându-le într-un labirint de dâre roşii peste vene albastre.

— Sunteţi un slujitor al lui Dumnezeu, un bărbat de cuvânt, nu-i aşa, părinte Hubbard?

Corra slăbi strânsoarea cozii pe care şi-o ţinea înfăşurată în jurul şoldurilor mele. O folosise pentru a-l apăra pe copil, pentru ca el să nu ştie nimic despre această sordidă tranzacţie, însă acum voia parcă s-o folosească pentru a-l bate până la leşin pe Hubbard.

Mi-am retras încet braţul. Vampirul se gândi să-l înşface,

apoi să şi-l ducă la gură. Am văzut ideea trecându-i prin minte cu aceeaşi claritate cu care îl văzusem pe Edward Kelley cum se gândeşte să mă ciomăgească folosindu-şi bastonul. Dar părintele se răzgândi. Am şoptit o altă vrajă simplă pentru a închide rana şi, fără un cuvânt, m-am întors să plec.

— Data viitoare când veţi veni la Londra, Dumnezeu îmi va da de ştire. Iar dacă asta va fi voinţa Lui, ne vom reîntâlni. Dar nu uitaţi: indiferent unde plecaţi de aici încolo, chiar şi în moarte, o fărâmă din dumneavoastră va trăi în trupul meu.

M-am oprit şi m-am uitat la el. Cuvintele îi erau ameninţătoare, însă expresia de pe chipul lui părea gânditoare, chiar tristă. Am grăbit pasul în vreme ce părăseam cripta bisericii, dorindu-mi să mă depărtez cât mai mult de Andrew Hubbard.

— Rămas-bun, Diana Bishop! strigă el în urma mea.

Traversasem deja pe jumătate oraşul când mi-am dat seama că, oricât de puţin i-ar fi dezvăluit acea singură picătură de sânge, acum părintele Hubbard îmi ştia adevăratul nume.

Când m-am întors la „Cerbul şi Coroana“, Walter şi Matthew strigau unul la altul. Îi auzea până şi grăjdarul lui Raleigh, care stătea în curte, ţinând frâiele armăsarului negru al lui Walter şi ascultându-le cearta prin fereastra deschisă.

— Asta ar însemna moartea mea. Şi a ei! Nimeni nu trebuie să ştie că poartă un copil!

Destul de ciudat, Walter era cel care vorbea.

— Nu poţi să renunţi la femeia pe care o iubeşti şi la propriul copil pentru a încerca să-i rămâi fidel reginei, Walter. Elisabeta va descoperi că ai trădat-o şi Bess va fi distrusă pentru totdeauna.

— Ce te aştepţi să fac? S-o iau de nevastă? Dacă fac asta fără permisiunea reginei, voi fi arestat.

— O să supravieţuieşti, indiferent ce s-ar întâmpla, spuse Matthew pe un ton neutru. Dar, dacă o laşi pe Bess

fără ocrotire, ea nu va supravieţui.

— Cum poţi pretinde o asemenea sinceritate după toate minciunile pe care tu le-ai spus în legătură cu Diana? În unele zile ai insistat că eşti însurat, dar ne-ai pus să jurăm că vom nega totul dacă vreo vrăjitoare străină sau vreun vârcolac necunoscut vor veni să adulmece şi să pună întrebări. Vocea lui Walter scăzu, însă înverşunarea rămase. Te aştepţi să cred că te vei întoarce de unde ai venit şi o vei recunoaşte drept soţie?

M-am furişat nevăzută în cameră.

Matthew şovăi.

— Mă gândeam eu, spuse Walter.

Se apucă să-şi scoată mănuşile.

— Aşa vreţi voi doi să vă luaţi rămas-bun? am întrebat.

— Diana! spuse Walter îngrijorat.

— Bună, Walter! Grăjdarul tău e jos cu calul.

El porni spre uşă, apoi se opri.

— Fii raţional, Matthew! Nu pot să pierd orice trecere aş avea la curte. Bess înţelege mai bine ca oricine cât de periculoasă e mânia reginei. La curtea Elisabetei, norocul e trecător, însă dizgraţia durează veşnic.

Matthew îşi urmări prietenul tropăind în jos pe scări.

— Dumnezeu să mă ierte! Prima dată când am auzit planul ăsta, i-am spus că e înţelept. Biata Bess!

— Ce se va întâmpla cu ea după plecarea noastră? am întrebat.

— La toamnă, sarcina lui Bess va începe să se vadă. Se vor căsători în secret. Când regina îl va întreba despre relaţia lor, Walter o va nega. În repetate rânduri. Reputaţia lui Bess va fi distrusă, soţul ei va fi demascat drept un mincinos şi amândoi vor fi arestaţi.

— Şi copilul? am şoptit.

— Se va naşte în martie şi va muri în toamna următoare. Matthew se aşează la masă, cu capul în mâini. O să-i scriu tatălui meu ca să fiu sigur că Bess are parte de ocrotirea lui. Poate că Susanna Norman se va îngriji de ea pe durata sarcinii.

— Nici tatăl tău, nici Susanna n-o pot apăra de lovitura

pe care i-o dă negarea lui Raleigh. Mi-am pus mâinile pe încheietura lui. Şi tu vei nega că suntem căsătoriţi atunci când ne vom întoarce?

— Nu e atât de simplu, spuse Matthew, fixându-mă cu o privire hăituită.

— Asta a spus Walter. Tu i-ai zis că e o greşeală. Mi-am amintit de profeţia lui Goody Alsop. „Vechi lumi s-or stinge, noi lumi viaţă vor lua.“ Se apropie timpul când va trebui să alegi între siguranţa trecutului şi promisiunea viitorului, Matthew.

— Iar trecutul nu poate fi îndreptat, indiferent cât de mult aş încerca, spuse el. E un lucru pe care i-l spun mereu reginei când suferă în urma unei decizii proaste. Am căzut în groapa pe care singur am săpat-o, cum s-ar grăbi să-mi atragă atenţia Gallowglass.

— Mi-ai luat-o înainte, unchiule. Gallowglass intrase fără zgomot, iar acum descărca pachete. Ţi-am luat hârtie. Şi pene pentru scris. Şi nişte tonic pentru gâtul lui Jack.

— Cu asta se alege dacă îşi petrece tot timpul prin turnuri cu Tom, discutând despre stele. Matthew îşi trecu mâinile peste faţă. Va trebui să avem grijă ca Tom să fie îngrijit, Gallowglass. Walter n-o să-l mai poată ţine mult în slujbă. Henry Percy va trebui să ducă greul, din nou, însă ar fi cazul să contribui şi eu cu ceva la întreţinerea lui.

— Că veni vorba despre Tom, i-ai văzut planurile pentru ochelarii cu un singur ochi care îl vor ajuta să vadă cerurile? El şi Jack îi spun „sticla stelară“.

Am simţit furnicături pe pielea capului, iar firele din cameră trosniră de energie. Timpul gemu uşor prin colţuri în semn de protest.

— „Sticlă stelară“! Am încercat să-mi păstrez o voce egală. Cum arată?

— Întreabă-l chiar tu! spuse Gallowglass, întorcându-şi capul spre scară.

Jack şi Mop năvăliră în cameră. Tom îi urmă cu un aer absent şi cu o pereche de ochelari sparţi în mână.

— Cu siguranţă vei lăsa o urmă în viitor dacă te amesteci în aşa ceva, Diana, mă avertiză Matthew.

— Uite, uite, uite! Jack flutură o bucată groasă de lemn. Mop îi urmărea mişcările şi clănţănea din dinţi către băţ când acesta îi trecea prin faţă. Domnul Harriot a zis că, dacă îl găurim şi îi punem o lentilă de ochelari în capăt, o să facă lucrurile de departe să pară mai aproape. Ştiţi să ciopliţi, domnule Roydon? Dacă nu, credeţi că tâmplarul de pe Saint Dunstan m-ar putea învăţa? Mai sunt chifle? Domnului Harriot i-a chiorăit stomacul toată după-amiaza.

— Dă-mi să văd chestia aia! am spus şi am întins mâna spre tubul din lemn. Chiflele sunt în dulapul de pe palier, Jack, unde stau mereu. Dă-i una domnului Harriot şi ia una pentru tine! Şi nu, am spus tăindu-i vorba copilului încă de când deschisese gura, Mop n-are voie s-o mănânce.

— Bună ziua, doamnă Roydon! spuse Tom cu un aer visător. Dacă o pereche atât de simplă de ochelari îl poate ajuta pe om să vadă cuvintele lui Dumnezeu în Biblie, cu siguranţă, ea poate fi transformată în ceva mai complex, care să-i permită omului să vadă lucrarea Domnului în Cartea Naturii. Îţi mulţumesc, Jack.

Tom muşcă absent din chiflă.

— Şi cum ai transforma tu ochelarii în ceva mai complex? l-am întrebat cu voce tare, abia îndrăznind să respir.

— Aş combina lentile convexe cu unele concave, aşa cum sugerează gentlemanul napolitan *signor* della Porta[184] într-o carte pe care am citit-o anul trecut. Braţul meu nu le poate susţine la distanţa potrivită. Aşa că încercăm să ne creştem lungimea braţului cu această bucată de lemn.

Cu aceste cuvinte, Thomas Harriot schimba istoria ştiinţei. Iar eu nici nu trebuia să mă amestec în trecut, ci doar să am grijă ca el să nu fie uitat.

— Dar astea sunt doar închipuiri fără rost. O să-mi aştern ideile pe hârtie şi o să mă gândesc la ele mai târziu.

Tom oftă.

Asta era problema cu oamenii de ştiinţă ai epocii: nu înţelegeau necesitatea de a publica. În cazul lui Thomas

[184] Giambattista della Porta (1535 – 1615), savant renascentist italian (n. red.)

Harriot, în mod cert ideile lui se pierduseră în lipsa unui editor.

— Cred că ai dreptate, Tom. Dar tubul ăsta din lemn nu e suficient de lung, am spus şi i-am zâmbit larg. Cât despre tâmplarul din Saint Dunstan, *monsieur* Vallin v-ar putea fi de mai mare ajutor dacă vă trebuie un tub lung şi gol pe dinăuntru. Mergem să-i facem o vizită?

— Da! strigă Jack, sărind în aer. *Monsieur* Vallin are tot felul de mecanisme şi arcuri, domnule Harriot. Mi-a dat unul care acum e în cutia mea cu comori. A mea nu e la fel de mare ca a doamnei Roydon, dar încap destule în ea. Putem să plecăm acum?

— Ce pune la cale mătuşa? îl întrebă Gallowglass pe Matthew. Amândoi erau zăpăciţi şi îngrijoraţi.

— Cred că se răzbună pe Walter pentru că n-a fost destul de atent la viitor, spuse Matthew cu blândeţe.

— Ah! E bine atunci. Şi eu care credeam că miroase a necazuri.

— Necazuri apar tot timpul, zise Matthew. Eşti sigură că ştii ce faci, *ma lionne?*

Se întâmplaseră prea multe lucruri pe care nu le puteam îndrepta. Nu puteam să-mi aduc înapoi primul copil nenăscut sau să le salvez pe vrăjitoarele din Scoţia. Veniserăm cu *Ashmole 782* tocmai din Praga doar pentru a descoperi că nu-l puteam lua în siguranţă în viitor. Ne luaserăm rămas-bun de la taţii noştri şi eram pe cale să ne părăsim prietenii. Cele mai multe dintre aceste întâmplări aveau să dispară fără urmă. Însă eu ştiam exact cum să mă asigur că telescopul lui Tom supravieţuieşte.

Am dat din cap în semn de aprobare.

— Trecutul ne-a schimbat, Matthew. De ce să nu-l schimbăm şi noi pe el?

Soţul meu îmi luă mâna şi mi-o sărută.

— Atunci mergeţi la *monsieur* Vallin. Puneţi-l să-mi trimită mie nota de plată.

— Mulţumesc.

M-am aplecat şi i-am şoptit ceva la ureche.

— Nu-ţi face griji! O s-o iau pe Annie cu mine. Ea o să-l

facă să mai scadă din preţ. În plus, cine ştie cât să ceară pe un telescop în 1591?

Şi astfel o vrăjitoare, un demon, doi copii şi un câine îi făcură în după-amiaza aceea o scurtă vizită lui *monsieur* Vallin. Seara i-am invitat pe prietenii noştri să ni se alăture în noaptea următoare. Avea să fie ultima dată când îi mai vedeam. În timp ce eu mă ocupam de telescop şi de planurile pentru cină, Matthew trimise spre Mortlake cartea *Verum secretum secretorum* ce-i aparţinuse lui Roger Bacon. Nu voiam să văd că *Ashmole 782* trece în mâinile doctorului Dee. Ştiam că trebuia să se întoarcă în enorma bibliotecă a alchimistului, astfel încât Elias Ashmole s-o poată cumpăra în secolul al şaptesprezecelea. Dar nu-mi era uşor să las cartea în grija altuia, aşa cum nu-mi fusese uşor să-i cedez lui Kit, atunci când sosisem, mica figurină ce o reprezenta pe zeiţa Diana. Detaliile practice ale plecării noastre căzură în sarcina lui Gallowglass şi a lui Pierre, care împachetară cufere, goliră sipete, redistribuiră fonduri şi trimiseră bunuri personale la Old Lodge cu o eficienţă care arăta de câte ori mai făcuseră asta.

Mai erau doar câteva ore până la plecarea noastră. Eu tocmai mă întorceam de la *monsieur* Vallin cu un pachet ciudat înfăşurat în piele moale, când mă opri în loc apariţia unei fetiţe de zece ani ce stătea în faţa prăvăliei cu plăcinte, uitându-se fascinată la produsele din vitrină. Îmi amintea de mine la vârsta ei, de la părul rebel blond-căpşună până la braţele prea lungi pentru restul corpului. Fetiţa se încordă când simţi că era privită. În clipa în care privirile ni se întâlniră, am ştiut de ce: era vrăjitoare.

— Rebecca! o chemă o femeie ce ieşea din prăvălie.

Inima îmi sări din piept când am dat cu ochii de ea, căci era o combinaţie între mama mea şi Sarah.

Rebecca nu spuse nimic, ci continuă să se uite fix la mine, de parcă ar fi văzut o fantomă. Mama ei căută să vadă ce atrăsese atenţia fiicei sale şi tresări. Privirea ei îmi furnică pielea în vreme ce-mi studia chipul şi trupul. Şi ea

era vrăjitoare.

Mi-am silit picioarele să mă poarte spre prăvălia cu plăcinte. Fiecare pas pe care îl făceam mă ducea mai aproape de cele două vrăjitoare. Mama o strânse pe copilă între fustele ei, iar Rebecca scânci în semn de protest.

— Arată ca *grand-dame,* şopti micuţa, încercând să se uite mai bine la mine.

— Şşt! îi spuse mama ei. Mă privi parcă scuzându-se. Ştii că *grand-dame* a ta a murit, Rebecca.

— Sunt Diana Roydon. Am dat din cap înspre semnul din spatele lor. Locuiesc aici, la „Cerbul şi Coroana”.

— Dar asta înseamnă că sunteţi…

Femeia făcu ochii mari şi o trase pe Rebecca mai aproape.

— Eu sunt Rebecca White, spuse fata, netulburată de reacţia mamei sale.

Făcu o scurtă reverenţă şovăitoare. Şi această mişcare îmi părea cunoscută.

— Mă bucur mult să te cunosc. Eşti nouă în Blackfriars?

Voiam să fac conversaţie cât mai mult timp cu putinţă, fie şi numai ca să mă pot holba la chipurile lor familiare, şi totuşi străine.

— Nu. Locuim lângă spitalul din preajma pieţei Smithfield, mă lămuri copila.

— Eu iau pacienţii la mine când au saloanele pline. Femeia ezită. Sunt Bridget White, iar Rebecca e fiica mea.

Chiar şi fără cele două nume familiare, le recunoşteam pe aceste două fiinţe până în măduva oaselor. Bridget Bishop se născuse în jurul anului 1632, iar primul nume ce apărea în grimoarul Bishop era al bunicii ei, Rebecca Davies. Oare fetiţa de zece ani din faţa mea avea să se mărite într-o bună zi şi să poarte acel nume?

Atenţia Rebeccăi fu atrasă de ceva de la gâtul meu. Am întins mâna. „Cerceii lui Ysabeau.”

Eu şi Matthew folosiserăm trei obiecte ca să ne transportăm în trecut: un exemplar manuscris din *Doctorul Faust,* o piesă de şah din argint şi un cercel ascuns în păpuşa lui Bridget Bishop. Am întins mâna şi mi-am scos

bijuteria de aur din ureche. Ştiind din experienţa avută cu Jack că era un lucru înţelept să-i priveşti în ochi pe copii dacă voiai să le laşi o impresie puternică, m-am ghemuit până când am ajuns la înălţimea fetiţei.

— Am nevoie de cineva care să ţină ăsta în siguranţă. Am întins cercelul. Într-o zi o să-mi trebuiască. Vrei să mi-l ţii tu?

Rebecca mă privi solemn şi dădu din cap în semn de aprobare. Am luat-o de mână, simţind recunoaşterea ca pe un curent electric ce ne străbătea pe amândouă, şi i-am pus firele de aur în palmă. Ea îşi strânse degetele în jurul lor.

— Pot, mamă? îi şopti ea prea târziu lui Bridget.

— Cred că e în regulă, răspunse precaută mama ei. Hai, Rebecca! Trebuie să plecăm.

— Mulţumesc, am spus, după care m-am ridicat şi am bătut-o pe Rebecca pe umăr în vreme ce o priveam pe Bridget în ochi. Mulţumesc.

Am simţit împunsătura unei priviri. Am aşteptat ca vrăjitoarele să dispară din raza mea vizuală şi abia apoi m-am întors către Christopher Marlowe.

— Bună ziua, doamnă Roydon! Vocea îi era aspră şi suna ca moartea. Walter mi-a spus că veţi pleca în noaptea asta.

— Eu l-am rugat să-ţi spună.

L-am silit pe Kit să mă privească în ochi printr-un act de voinţă pură. Era încă un lucru pe care îl puteam îndrepta: puteam să am grijă ca Matthew să-şi ia rămas-bun cum se cuvine de la bărbatul care îi fusese cândva cel mai apropiat prieten.

Kit îşi coborî privirea, ascunzându-şi faţa.

— N-ar fi trebuit să vin niciodată.

— Te iert, Kit.

Marlowe ridică brusc capul, surprins de vorbele mele.

— De ce? mă întrebă năucit.

— Pentru că îl iubeşti. Şi pentru că, atâta vreme cât Matthew te va blama pentru ceea ce mi s-a întâmplat, o parte din el va rămâne cu tine. Veşnic, am spus eu simplu. Vino sus şi ia-ţi rămas-bun!

Matthew ne aştepta pe palier, căci ghicise că aduceam acasă pe cineva. L-am sărutat uşor pe gură în drum spre dormitorul nostru.

— Tatăl tău te-a iertat pe tine, am murmurat. Fă-i şi tu acelaşi dar lui Kit.

Pe urmă i-am lăsat să repare ce mai puteau în puţinul timp rămas.

Câteva ore mai târziu îi întindeam lui Thomas Harriot un tub de oţel.

— Iată „sticla ta stelară", Tom.

— E făcută dintr-o ţeavă de puşcă. Cu ajustări, bineînţeles, îi explică *monsieur* Vallin, faimosul făuritor de ceasuri şi capcane pentru şoareci. Şi e gravată, aşa cum a cerut doamna Roydon.

Pe laterală, în mijlocul unei încântătoare etichete din argint, stătea scrisă legenda: N. VALLIN ME FECIT, T. HARRIOT ME INVENIT, 1591.

— „N. Vallin m-a făurit, T. Harriot m-a inventat." I-am zâmbit cu căldură lui *monsieur* Vallin. E perfect.

— Acum putem să ne uităm la lună? strigă Jack, repezindu-se la uşă. Pare deja mai mare decât ceasul de la Saint Mildred.

Şi aşa Thomas Harriot, matematician şi lingvist, intră în istoria ştiinţei în curtea de la „Cerbul şi Coroana", stând aşezat pe un scaun uzat împletit din răchită şi recuperat de prin podurile noastre. Îndreptă lungul tub de metal căruia îi fuseseră potrivite două lentile de ochelari spre luna plină şi oftă de plăcere.

— Uite, Jack! E exact cum a spus *signor* della Porta. Tom îl invită pe băiat în poala lui şi aşează un capăt al tubului la ochiul entuziastului său asistent. Două lentile, una convexă şi una concavă, reprezintă într-adevăr soluţia, dacă sunt ţinute la distanţa potrivită.

După Jack ne-am uitat toţi, cu rândul.

— Ei bine, nu e deloc cum mă aşteptam, spuse George Chapman dezamăgit. Tu n-ai crezut că luna o să fie ceva mai dramatică? Mi se pare că prefer misterioasa lună a

poeţilor în locul acesteia, Tom.

— Păi nu e perfectă deloc, se plânse Henry Percy, frecându-se la ochi şi privind încă o dată prin tub.

— Bineînţeles că nu e perfectă. Nimic nu e, spuse Kit. Nu poţi crede tot ce-ţi spun filosofii. Uite ce puţin l-a ajutat filosofia pe Tom!

M-am uitat la Matthew şi am zâmbit. Trecuse ceva vreme ce când nu mai savurasem ripostele verbale ale membrilor Şcolii Nopţii.

— Măcar Tom se poate hrăni singur, ceea ce nu pot spune despre dramaturgii pe care îi cunosc. Walter se uită prin tub şi fluieră. Îmi doresc să-ţi fi venit ideea asta înainte să plecăm în Virginia, Tom. Ar fi fost utilă pentru supravegherea ţărmului în vreme ce ne aflam în siguranţă pe puntea vasului. Uită-te prin ea, Gallowglass, şi spune-mi că mă înşel!

— Tu nu te înşeli niciodată, Walter, replică scoţianul şi îi făcu semn cu ochiul lui Jack. Ascultă bine la mine, tinere Jack! Cel care îţi plăteşte salariul are întotdeauna dreptate.

Le invitasem pe Goody Alsop şi pe Susanna să vină la noi, aşa că până şi cele două vrăjitoare se uitară prin „sticla stelară“ a lui Tom. Niciuna nu păru teribil de impresionată de invenţie, deşi amândouă scoaseră sunete de entuziasm când fură întrebate.

— De ce se obosesc bărbaţii cu asemenea flecuşteţe? îmi şopti Susanna. Eu aş fi putut să-i spun că luna nu-i perfect netedă şi fără acest nou instrument. Ei n-au ochi?

După plăcerea de a studia cerurile, nu ne mai rămăsese decât durerea despărţirii. Pe Annie am trimis-o cu Goody Alsop, sub pretextul că Susanna avea nevoie de încă două mâini ca s-o ajute pe bătrână să traverseze oraşul. Salutul meu fu scurt, iar fata mă privi cu neîncredere.

— Sunteţi bine, doamnă? Poate e mai înţelept să rămân aici.

— Nu, Annie. Du-te cu mătuşa ta şi cu Goody Alsop!

Am clipit ca să-mi alung lacrimile. Cum putea Matthew să îndure despărţirile astea repetate?

Plecară apoi Kit, George şi Walter, luându-şi rămas-bun cu voci îngroşate. Îl bătură pe Matthew pe spate şi-i urară numai bine.

— Haide, Jack! Tu şi Tom o să mergeţi acasă la mine, spuse Henry Percy. Noaptea abia a început.

— Nu vreau să plec, spuse Jack.

Se învârtea pe lângă Matthew, cu ochii cât cepele. Simţea iminenta schimbare.

Vampirul îngenunche lângă el.

— N-ai de ce să te temi, Jack. Îi cunoşti pe domnul Harriot şi pe lordul Northumberland. Ei n-o să lase să ţi se întâmple nimic rău.

— Dar dacă o să mai am un coşmar? şopti micuţul.

— Coşmarurile sunt precum „sticlele stelare” ale domnului Harriot. Sunt un truc al luminii, care face ca lucrurile aflate la distanţă să pară mai apropiate şi mai mari decât sunt cu adevărat.

— Ah! Jack se gândi la răspunsul lui Matthew. Deci, chiar dacă văd un monstru în visele mele, el nu poate să mă ajungă?

Soţul meu clătină din cap.

— Dar o să-ţi spun un secret. Un vis e un coşmar întors pe dos. Dacă visezi un om pe care îl iubeşti, acela îţi va părea mai aproape, chiar dacă e la depărtare.

Se ridică şi îşi puse o mână pe creştetul lui Jack, ca pentru o binecuvântare tăcută.

Odată ce băiatul şi tutorii lui plecară, n-am mai rămas decât cu Gallowglass. Am luat sforile din cutia mea pentru vrăji şi am lăsat în schimb câteva obiecte: o pietricică, o pană albă, o bucăţică din scoruş, bijuteriile mele şi biletul de la tata.

— O să am eu grijă de ea, îmi promise Gallowglass, luându-mi cutia.

Părea ciudat de mică în mâna lui uriaşă. El mă strânse într-o îmbrăţişare ca de urs.

— Ai grijă de celălalt Matthew, astfel încât să mă poată găsi într-o zi, i-am şoptit la ureche, ţinându-mi ochii strâns închişi.

I-am dat drumul şi am păşit într-o parte. Cei doi de Clairmont îşi luară rămas-bun aşa cum făceau toţi cei din familia lor: scurt, dar cu patimă.

Pierre aştepta cu caii în faţă la „Pălăria Cardinalului“. Matthew mă ajută să urc în şa, apoi încălecă şi el.

— Rămas-bun, *madame!* spuse Pierre şi dădu drumul frâielor.

— Îţi mulţumesc, prietene, am spus şi ochii mi se umplură încă o dată de lacrimi.

Servitorul îi întinse lui Matthew o scrisoare. Am recunoscut sigiliul lui Philippe.

— Instrucţiunile tatălui dumneavoastră, milord.

— Dacă nu apar în Edinburgh peste două zile, să vii să mă cauţi.

— Aşa o să fac, promise Pierre, în vreme ce soţul meu dădea pinteni calului şi porneam spre Oxford.

Am schimbat caii de trei ori şi am ajuns la Old Lodge înainte de răsărit. Françoise şi Charles fuseseră trimişi de acasă. Eram singuri.

Matthew lăsă scrisoarea de la Philippe pe biroul lui, unde tizul său cel din secolul al şaisprezecelea n-avea cum s-o rateze. Îl trimitea urgent cu treburi în Scoţia. Odată ajuns acolo, Matthew Roydon urma să stea o vreme la curtea regelui Iacob, apoi să dispară pentru a începe o nouă viaţă în Amsterdam.

— Regele Scoţiei va fi încântat să vadă că am revenit la vechile mele păreri, comentă Matthew, atingând scrisoarea cu vârful degetului. Cu siguranţă, n-o să mai fac vreo tentativă de a le scăpa pe vrăjitoare.

— Ai schimbat ceva aici, Matthew, am spus, cuprinzându-i talia cu braţul. Acum trebuie să lămurim lucrurile în prezent. Am intrat în dormitorul în care aterizaserăm cu atâtea luni în urmă. Să ştii că nu sunt sigură că vom aluneca printre secole şi vom ateriza în locul şi la momentul potrivite, l-am avertizat.

— Mi-ai mai explicat asta, *mon coeur.* Am încredere în tine. Matthew îşi împleti braţele cu ale mele. Hai să ne cunoaştem viitorul! Din nou.

— Adio, casă!

M-am uitat pentru ultima oară la primul nostru cămin. Chiar dacă aveam să-l revăd, nu avea să mai fie ca în această dimineaţă de iunie.

Firele albastre şi chihlimbarii din colţuri trosniră şi se văitară nerăbdătoare, umplând camera de lumină şi sunet. Am inspirat adânc şi mi-am înnodat sfoara maronie, lăsând capătul să atârne liber. În afară de Matthew şi de hainele de pe noi, firele de ţesătoare erau singurele obiecte pe care aveam să le iau cu mine.

— Cu primul nod făcut, vraja a început, am şoptit.

Volumul timpului creştea cu fiecare nod pe care îl făceam, până când ţipetele şi vaietele deveniră aproape asurzitoare.

În vreme ce capetele celei de-a noua sfori se uneau, am ridicat picioarele şi împrejurimile începură să dispară încet-încet.

Capitolul 40

Toate ziarele englezeşti titrau variaţiuni ale aceluiaşi titlu, însă lui Ysabeau i se păru că *Times* era cel mai isteţ.

Un englez câştigă cursa pentru a vedea în spaţiu
30 iunie 2010

Anthony Carter, cel mai mare expert al lumii în instrumente ştiinţifice timpurii de la Muzeul de Istorie a Ştiinţei al Universităţii Oxford, a confirmat azi că un telescop refringent ce poartă numele matematicianului şi astronomului elisabetan Thomas Harriot şi pe al lui Nicholas Vallin, un ceasornicar hughenot care a fugit din Franţa pe temeiuri religioase, este într-adevăr autentic. Pe lângă cele două nume, pe telescop e gravată data 1591.

Descoperirea î-a electrizat pe oamenii de ştiinţă şi pe istorici. Vreme de secole, împrumutul, în 1609, al unui telescop rudimentar de la olandezi pentru a privi luna îi fusese atribuit matematicianului Galileo Galilei.

„Cărţile de istorie vor trebui rescrise“, a spus Carter. Thomas Harriot citise *Magia naturii* a lui Giambattista della Porta şi fusese intrigat de felul în care lentilele concave şi convexe puteau fi folosite pentru „a se vedea atât lucrurile de foarte departe, cât şi lucrurile de aproape, şi unele, şi altele mai mari şi mai clare”.

Contribuţia lui Thomas Harriot la progresul astronomiei a fost trecută cu vederea în parte pentru că el nu şi-a publicat-o, preferând să împărtăşească descoperirile unui grup apropiat de prieteni pe care unii îl numesc „Şcoala Nopţii”. Patronat de Walter

Raleigh şi de Henry Percy, „contele-vrăjitor” din Northumberland, Harriot a fost liber din punct de vedere financiar să-şi urmeze pasiunile.

Domnul I.P. Riddell a descoperit telescopul, împreună cu o cutie în care se găseau mai multe lucrări matematice caligrafiate de Thomas Harriot şi o foarte elaborată capcană pentru şobolani, purtând şi ea semnătura lui Vallin. Domnul Riddell tocmai repara clopotele bisericii Saint Michael, aflată în apropierea casei familiei Percy din Alnwick, când o pală de vânt deosebit de puternică a dărâmat o tapiserie uzată ce o înfăţişa pe Sfânta Margareta spintecând dragonul şi a scos la iveală cutia ce fusese ascunsă acolo.

„E un lucru rar ca instrumentele din acea perioadă să aibă atâtea elemente de identificare“, le-a explicat domnul doctor Carter reporterilor, arătând data marcată pe telescop, care confirmă că obiectul a fost făcut în 1591—1592. „Îi datorăm multe lui Nicholas Vallin, care a ştiut că acesta este un moment important în istoria instrumentelor ştiinţifice şi a luat măsuri neobişnuite pentru a-i înregistra genealogia şi provenienţa.”

— Refuză să-l vândă, spuse Marcus, sprijinindu-se de tocul uşii. Aşa cum stătea cu braţele şi picioarele încrucişate, aducea foarte mult cu Matthew.

— Am vorbit cu toată lumea, de la oficialii bisericii din Alnwick la ducele de Northumberland şi la episcopul din Newcastle. Nu vor să renunţe la telescop, nici măcar pentru mica avere pe care le-ai oferit-o. Dar cred că i-am convins să-mi împrumute capcana pentru şoareci.

— Toată lumea ştie despre ele, spuse Ysabeau. Până şi *Le Monde* a publicat povestea.

— Ar fi trebuit să ne străduim mai mult să înăbuşim subiectul. Treaba asta le-ar putea oferi informaţii vitale vrăjitoarelor şi aliaţilor lor, spuse Marcus.

Tot mai numeroasele persoane care locuiau între zidurile castelului Sept-Tours îşi făceau griji de câteva

săptămâni în legătură cu felul în care ar fi putut să reacţioneze Congregaţia dacă ar fi descoperit unde anume se aflau Diana şi Matthew.

— Ce părere are Phoebe? întrebă Ysabeau.

O plăcuse din prima pe tânăra cea atentă, cu bărbia ei fermă şi firea blândă.

Chipul lui Marcus se îmblânzi. Arătă deodată ca înainte de plecarea lui Matthew, pe vremea când era vesel şi lipsit de griji.

— Crede că e prea devreme să ne dăm seama ce rău s-a putut produce prin descoperirea telescopului.

— Fată deşteaptă, spuse Ysabeau zâmbind.

— Nu ştiu ce-aş face… începu Marcus. Expresia de pe chipul lui deveni înverşunată. O iubesc, *grand-mère.*

— Sigur că o iubeşti. Iar ea te iubeşte pe tine.

După evenimentele din mai, Marcus îşi dorise s-o vadă alături de restul familiei şi o adusese la Sept-Tours ca să se stabilească acolo. Erau nedespărţiţi. Iar Phoebe dovedise o remarcabilă chibzuinţă în vreme ce făcea cunoştinţă cu adunarea de demoni, vrăjitoare şi vampiri ce ocupa castelul în prezent. Chiar dacă fusese poate surprinsă să afle că există alte fiinţe care împart pământul cu oamenii, n-o arătase.

Numărul membrilor Conventiculului lui Marcus crescuse considerabil în ultimele luni. Asistenta lui Matthew, Miriam, era acum locuitor permanent al castelului, la fel ca fata lui Philippe, Verin, împreună cu soţul ei Ernst. Gallowglass, neliniştitul nepot al lui Ysabeau, îi uluise pe toţi stând locului vreme de şase săptămâni la rând. Nici măcar acum nu dădea semne că ar vrea să plece. Margaret, copilul lui Sophie Norman şi al lui Nathaniel Wilson venise pe lume sub acoperişul lui Ysabeau, iar acum autoritatea ei la castel era depăşită doar de cea a stăpânei de Clairmont. După ce nepoata ei se stabilise la Sept-Tours, mama lui Nathaniel, Agatha, începuse să apară acolo fără veste, la fel cum făcea şi prietenul cel mai bun al lui Matthew, Hamish. Chiar şi Baldwin trecea pe acolo din când în când.

Niciodată în lunga ei viaţă Ysabeau nu se aşteptase să fie castelană peste o asemenea gospodărie.

— Unde e Sarah? întrebă Marcus, atent la zumzetul activităţilor din jur. N-o aud.

— E în Turnul Rotund.

Ysabeau îşi trecu unghia ascuţită de jur împrejurul articolului de ziar, apoi desprinse frumos coloanele decupate de restul paginii tipărite.

— Sophie şi Margaret au rămas cu ea ceva vreme. Sophie zice că Sarah stă de strajă.

— De ce? Ce s-a mai întâmplat acum? întrebă Marcus, înşfăcând ziarul.

Citise presa toată dimineaţa, urmărind subtilele schimbări în domeniul finanţelor şi în raporturile de forţe pe care Nathaniel reuşise să le izoleze şi analizeze astfel încât să poată fi mai bine pregătiţi pentru următoarea mişcare a Congregaţiei. O lume fără Phoebe era de neconceput pentru Marcus, însă Nathaniel le devenise şi el indispensabil.

— Nenorocitul ăla de telescop o să fie o problemă. N-am nicio îndoială. Congregaţia nu are nevoie decât de o vrăjitoare călătoare în timp şi de povestea asta ca să se poată întoarce în trecut şi să-l găsească pe tatăl meu.

— Tatăl tău n-o să mai rămână multă vreme acolo. Dacă n-a plecat încă.

— Zău, *grand-mère*! spuse Marcus cu o urmă de exasperare în voce. Privirea îi era încă aţintită asupra textului din jurul găurii pe care Ysabeau o făcuse în *Times.* Cum poţi tu să ştii asta?

— Mai întâi au apărut miniaturile, apoi documentele de laborator, iar acum telescopul ăsta. Îmi cunosc nora. Telescopul e exact genul de gest pe care Diana l-ar face dacă n-ar mai avea nimic de pierdut. Ysabeau trecu pe lângă nepotul ei. Diana şi Matthew se întorc acasă.

Expresia lui Marcus era de nepătruns.

— Mă aşteptam să te bucure mai mult întoarcerea tatălui tău, spuse Ysabeau calmă, oprindu-se lângă uşă.

— Au fost câteva luni grele, spuse Marcus cu un aer

întunecat. Membrii Congregaţiei mi-au spus clar că vor cartea şi pe fiica lui Nathaniel. Odată ce Diana va fi aici…

— Nu se vor da în lături de la nimic. Ysabeau trase încet aer în piept. Măcar nu va mai trebui să ne facem griji că Diana şi Matthew ar putea păţi ceva în trecut. Vom fi împreună, la Sept-Tours, luptând cot la cot.

„Murind cot la cot.“

— S-au schimbat atâtea din noiembrie anul trecut!

Marcus se uită la suprafaţa lucioasă a mesei ca şi cum ar fi fost el însuşi vrăjitor şi ar fi putut să vadă în ea viitorul.

— Şi în vieţile lor bănuiesc că s-au schimbat multe. Însă dragostea tatălui tău pentru tine e o constantă. Acum Sarah are nevoie de Diana. Iar tu ai nevoie de Matthew.

Ysabeau îşi luă frânturile de ziar şi se îndreptă spre Turnul Rotund, lăsându-l pe Marcus cu gândurile lui. Cândva, aceea fusese temniţa preferată a lui Philippe. Acum era folosită pentru depozitarea colecţiei de ziare vechi a familiei. Deşi uşa spre camera de la etajul al treilea era deschisă, Ysabeau bătu cu eleganţă în ea.

— Nu trebuie să baţi. E casa ta.

Asprimea din vocea lui Sarah sugera câte ţigări fumase şi cât whisky băuse.

— Dacă aşa te porţi, mă bucur că nu sunt oaspetele tău, spuse Ysabeau pe un ton tăios.

— Oaspetele meu? Sarah râse uşor. Eu nu te-aş fi lăsat niciodată la mine în casă.

— De obicei, vampirii n-au nevoie de invitaţie.

Ysabeau şi Sarah îşi perfecţionaseră arta tachinărilor acerbe. Marcus şi Em încercaseră fără succes să le convingă să se supună regulilor comunicării politicoase, însă cele două conducătoare de clanuri ştiau că schimburile lor acide ajutau la menţinerea echilibrului fragil al puterii.

— N-ar trebui să fii aici sus, Sarah.

— De ce nu? Ți-e teamă că o să răcesc şi o să mor?

Vocea lui Sarah deveni brusc ascuţită de durere, iar femeia se îndoi de mijloc, ca şi cum ar fi fost lovită.

— Zeiţă, ajută-mă, mi-e dor de ea! Spune-mi că-i un vis,

Ysabeau! Spune-mi că Emily e încă în viaţă!

— Nu e un vis, răspunse vampirul cât putu de blând. Tuturor ne e dor de ea. Ştiu că eşti pustiită pe dinăuntru şi că suferi, Sarah.

— Şi o să treacă, rosti lent vrăjitoarea.

— Nu. N-o să treacă!

Sarah privi în sus, surprinsă de vehemenţa lui Ysabeau.

— În fiecare zi a vieţii mele îi duc dorul lui Philippe. Soarele răsare, iar inima mea plânge după el. Îi caut vocea, dar aud doar tăcere. Tânjesc după atingerea lui. Când soarele apune, mă retrag ştiind că perechea mea a părăsit lumea aceasta, iar eu n-o să-i mai revăd niciodată chipul.

— Dacă încerci să mă faci să mă simt mai bine, să ştii că n-ai succes, spuse Sarah, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Emily a murit pentru ca odrasla lui Sophie şi a lui Nathaniel să poată trăi. Cei care i-au provocat moartea vor plăti, îţi promit. Familia de Clairmont se pricepe foarte bine la răzbunări, Sarah.

— Iar răzbunarea o să mă facă să mă simt mai bine?

— Nu. Dar o să te ajute s-o vezi pe Margaret crescând şi devenind femeie. Şi asta la fel. Ysabeau lăsă bucata de ziar să cadă în poala vrăjitoarei. Diana şi Matthew vin acasă.

PARTEA A VI-A

LUME NOUĂ,
LUME VECHE

Capitolul 41

Încercările mele de a ajunge la viitorul Old Lodge din trecutul acestuia rămaseră fără succes. M-am concentrat asupra felului cum arăta şi cum mirosea casa, apoi am văzut firele care ne legau pe Matthew şi pe mine de casă – maro, verzi şi aurii. Însă ele îmi scăpau întruna printre degete.

Am încercat să ajung atunci la Sept-Tours. Firele care ne legau de castel purtau amestecul specific lui Matthew de roşu şi negru, cu sclipiri argintii. Mi-am închipuit casa plină de feţe familiare: Sarah şi Em, Ysabeau şi Marthe, Marcus şi Miriam, Sophie şi Nathaniel. Dar nici acest liman nu-mi era accesibil.

Ignorând cu hotărâre groaza ce punea tot mai mult stăpânire pe mine, am căutat printre sutele de opţiuni ale unei alte destinaţii. Oxford? Staţia de metrou Blackfriars din Londra modernă? Catedrala Saint Paul?

Degetele mele se tot întorceau la acelaşi fir din urzeala şi ţesătura timpului care nu era mătăsos sau neted, ci dur şi aspru. I-am parcurs lungimea răsucită şi am descoperit că nu era un fir, ci o rădăcină legată de un copac nevăzut. Când mi-am dat seama de asta m-am împiedicat, ca şi cum aş fi dat peste un prag nevăzut, şi am căzut în sufrageria casei Bishop.

„Acasă.“ Am aterizat în patru labe, simţind sforile înnodate între palmele mele şi podea. Secole de lustruit parchetul şi trecerea a sute de picioare neteziseră scândurile late din lemn de pin. Mâinile mele le cunoşteau, erau un simbol al statorniciei într-o lume a schimbării. Am ridicat privirea, aşteptându-mă aproape să-mi văd mătuşile stând în salonul din faţă. Îmi fusese atât de uşor să-mi găsesc drumul înapoi spre Madison, încât presupuneam că ele ne îndrumaseră. Însă aerul din casa Bishop era

neclintit şi lipsit de viaţă, ca şi cum niciun suflet nu l-ar mai fi tulburat de la Halloween încoace. Nici măcar fantomele nu păreau să fie acasă.

Matthew stătea în genunchi lângă mine, cu braţul încă prins într-al meu şi cu muşchii tremurându-i după călătoria prin timp.

— Suntem singuri? am întrebat.

El adulmecă mirosurile locuinţei.

— Da.

Auzindu-i răspunsul calm, casa se trezi şi, într-o clipă, din neutră şi lipsită de viaţă atmosfera deveni apăsătoare şi neliniştită. Matthew se uită la mine şi zâmbi.

— Părul tău! S-a schimbat iar.

Am privit în jos şi n-am mai văzut buclele de un blond-căpşună cu care mă obişnuisem, ci şuviţe drepte, mătăsoase, de un blond-roşcat mai strălucitor, exact ca al mamei.

— Călătoria prin timp trebuie să fie de vină.

Casa scârţâi şi gemu. Am simţit-o adunându-şi energia pentru o explozie.

— Suntem doar eu şi Matthew.

Cuvintele voiau să fie liniştitoare, însă vocea îmi suna apăsată şi aspră. Casa mă recunoscu totuşi, şi un oftat de uşurare umplu camera. O adiere de vânt coborî pe horn, purtând o aromă necunoscută de muşeţel amestecat cu scorţişoară. M-am uitat peste umăr la şemineu şi către lambriurile din lemn crăpat care îl înconjurau, apoi m-am chinuit să mă ridic în picioare.

— Ce naiba e ăsta?

Un copac răsărise de sub grătarul căminului. Trunchiul lui negru umplea hornul, iar ramurile îşi croiseră drum prin piatră şi prin lambriurile de lemn dimprejur.

— Seamănă cu arborele din alambicul lui Mary.

Matthew se ghemui lângă vatră, îmbrăcat în pantalonii de catifea şi cămaşa din pânză brodată. Atinse cu degetul o mică umflătură din argint de pe scoarţa pomului. Ca şi al meu, glasul lui părea nepotrivit cu timpul şi locul.

— Parc-ar fi însemnul tău de pelerin.

Contururile sicriului lui Lazăr erau abia recognoscibile. Am venit lângă soţul meu. Fusta mea neagră şi lungă până în pământ se răspândi pe podea.

— Cred că asta şi este. Ampula avea în interior două scobituri aurite în care să ţină apa sfinţită. Înainte să plec din Oxford, am umplut-o pe una cu sângele meu, iar pe cealaltă cu sângele tău, spuse Matthew şi mă privi în ochi. Faptul că picăturile noastre de sânge sunt atât de apropiate mă face să simt că nu vom putea fi niciodată despărţiţi.

— Arată ca şi cum ampula ar fi fost expusă căldurii şi s-ar fi topit parţial. Dacă interiorul era aurit, odată cu sângele au fost probabil eliberate şi urme de mercur.

— Aşadar copacul s-a născut din aceleaşi ingrediente ca şi cel pe care Mary l-a numit *arbor Dianae.*

Matthew ridică privirea spre crengile goale.

Mirosul de muşeţel şi scorţişoară se intensifică. Arborele începu să dea rod. Dar nu obişnuitele fructe şi flori. Dintre ramuri răsăriră o cheie şi o singură foaie din piele.

— E pagina din manuscris, spuse Matthew, desprinzând-o.

— Asta înseamnă că în secolul douăzeci şi unu volumul e încă distrus şi incomplet. Nimic din ce am făcut noi în trecut n-a schimbat asta.

Am tras aer în piept ca să mă liniştesc.

— Atunci e probabil ca *Ashmole 782* să fie ascuns la loc sigur în Biblioteca Bodleiană, spuse Matthew calm. Iar asta e o cheie de maşină.

O luă de pe ramuri. De luni întregi nu mă mai gândisem la vreo altă formă de transport în afară de cal sau barcă. M-am uitat pe fereastra din faţă, dar acolo nu ne aştepta niciun vehicul. Matthew îmi urmări privirea.

— Marcus şi Hamish s-ar fi îngrijit să avem o cale de a ajunge la Sept-Tours, aşa cum am plănuit, fără să le cerem ajutorul. Probabil au maşini care ne aşteaptă prin toată Europa şi prin America, pentru orice eventualitate. Dar n-ar fi lăsat una la vedere, continuă soţul meu.

— Aici nu există niciun garaj.

— Există hambarul.

Matthew schiţă automat gestul de a băga cheia în buzunarul de la şold al pantalonilor, însă hainele lui nu aveau asemenea accesorii moderne.

— S-or fi gândit să ne lase şi haine?

Am făcut semn spre jacheta mea brodată şi spre fusta voluminoasă. Încă erau prăfuite de pe drumurile nepavate ale Oxfordului din secolul al şaisprezecelea.

— Hai să aflăm!

Matthew luă cheia şi pagina din *Ashmole 782.* Am intrat în sufragerie, apoi în bucătărie.

— Sunt încă maronii, am observat, cu ochii la tapetul în pătrăţele şi la frigiderul străvechi.

— Suntem acasă, spuse Matthew, trăgându-mă în curbura braţului său.

— Nu fără Em şi Sarah.

Spre deosebire de casele supraaglomerate care ne înconjuraseră vreme de atâtea luni, familia noastră modernă era firavă şi puţin numeroasă. Aici nu exista o Mary Sidney cu care să pot discuta despre problemele mele în timpul vreunei seri furtunoase. Nici Susanna, nici Goody Alsop nu aveau să ne mai facă o vizită după-amiaza ca să bea o cupă cu vin şi să mă ajute să-mi perfecţionez cele mai recente vrăji. Nu mai aveam ajutorul lui Annie cea veselă ca să-mi dezbrac corsetul şi fustele. Mop nu mi se mai încurca printre picioare – şi nici Jack. Iar dacă aveam nevoie de sprijin, nu exista niciun Henry Percy care să ne sară în ajutor fără întrebări sau ezitare. Mi-am strecurat mâna în jurul taliei lui Matthew. Aveam nevoie să simt ceva care să-mi amintească de indestructibilitatea lui.

— O să-ţi fie mereu dor de ei, spuse el încet, ghicindu-mi starea de spirit, dar cu timpul durerea va păli.

— Încep să mă simt mai mult ca un vampir decât ca o vrăjitoare, am spus mâhnită. Prea multe despărţiri, prea multe persoane dragi care lipsesc.

Am observat calendarul de pe perete. Arăta luna noiembrie. I l-am arătat lui Matthew.

— E cu putinţă ca nimeni să nu mai fi fost aici de anul

trecut? se întrebă el îngrijorat.

— S-a întâmplat ceva, am spus şi am dus mâna spre telefon.

— Nu, zise soţul meu. Congregaţia sigur ascultă telefoanele şi supraveghează casa. Suntem aşteptaţi la Sept-Tours. Indiferent că timpul petrecut departe de casă poate fi măsurat într-o oră sau un an, acolo trebuie să mergem.

Ne-am găsit hainele moderne pe uscător, vârâte într-o faţă de pernă ca să nu se prăfuiască. Servieta lui Matthew era aşezată cu grijă lângă ele. Însemna că măcar Em mai trecuse pe aici de când plecaserăm. Nimeni altcineva nu s-ar fi gândit la asemenea aspecte practice. Am înfăşurat hainele noastre elisabetane în cearşafuri, căci nu mă lăsa inima să renunţ la aceste rămăşiţe tangibile ale fostelor noastre vieţi, apoi le-am luat la subraţ ca pe două mingi de fotbal. Matthew băgă pagina din *Ashmole 782* în servieta lui din piele şi o închise bine.

Înainte să ieşim din casă, soţul meu cercetă livada şi câmpurile. Ochii lui pândeau cu atenţie orice pericol. Am scrutat şi eu locul cu cel de-al treilea ochi al meu, dar nu părea a fi nimeni acolo. Vedeam apa de sub livadă, auzeam bufniţele din copaci, simţeam dulceaţa verii în aerul amurgului, dar atâta tot.

— Haide! spuse Matthew, înşfăcând una dintre legăturile cu haine şi luându-mă de mână.

Am parcurs în fugă spaţiul deschis până la hambar. Matthew se lăsă cu toată greutatea pe uşa glisantă şi o împinse, însă aceasta nu voi să se clintească.

— Sarah a aruncat o vrajă asupra ei. O vedeam răsucită în jurul mânerului şi prin fibra lemnului. Şi încă una zdravănă.

— Prea zdravănă ca să poată fi ruptă?

Matthew strângea din buze cu îngrijorare. Nu era de mirare că îşi făcea griji. Ultima oară când fuseserăm aici, eu nu putusem nici măcar să aprind dovlecii de Halloween. Am reperat capetele libere ale legăturilor şi am rânjit.

— Nu sunt noduri. Sarah e bună, dar nu e ţesătoare.

Îmi vârâsem şnururile de mătase elisabetane în elasticul din talia colanţilor. Când le-am scos de acolo, sforile verzi şi maronii din mâna mea se întinseră şi se prinseră de vraja lui Sarah, slăbind legăturile pe care mătuşa mea le făcuse în jurul uşii chiar mai repede decât ar fi reuşit Jack, meşterul nostru într-ale furtişagurilor.

În hambar stătea parcată Honda lui Sarah.

— Cum naiba o să încapi tu în aia? m-am întrebat.

— Mă descurc eu, spuse Matthew şi aruncă hainele pe bancheta din spate.

Îmi dădu mie servieta, se ghemui pe scaunul din faţă şi, după câteva încercări ratate, maşina se trezi la viaţă.

— Încotro acum? am întrebat, punându-mi centura.

— Syracuse. Apoi Montreal. Pe urmă Amsterdam, unde am o casă. Matthew băgă maşina în viteză şi o luă fără mult zgomot peste câmp. Dacă ne pândeşte cineva, ne va căuta probabil la New York, Londra şi Paris.

— N-avem paşapoarte, am observat.

— Uită-te sub covoraş! Marcus i-ar fi zis lui Sarah să le lase acolo, spuse el.

Am desprins covoraşele murdare de podea şi am găsit sub ele paşaportul francez al lui Matthew şi pe cel american pentru mine.

— De ce paşaportul tău nu e roşu? am întrebat, scoţând actul dintr-o pungă de plastic sigilată (tot mâna lui Em, mi-am zis).

— Pentru că e un paşaport diplomatic. Matthew vină pe şosea şi aprinse farurile. Ar trebui să fie unul şi pentru tine.

Paşaportul meu diplomatic francez, inscripţionat cu numele Diana de Clairmont şi care nu-l pomenea pe Matthew la rubrica de stare civilă, era vârât în paşaportul american obişnuit. Era imposibil de ştiut cum reuşise Marcus să-mi copieze fotografia fără să strice originalul.

— Şi acum eşti spion? am întrebat cu voce slabă.

— Nu. Paşapoartele sunt ca elicopterele, răspunse el cu un zâmbet. Doar un alt avantaj al apartenenţei la familia de Clairmont.

Am plecat din Syracuse pe post de Diana Bishop şi am intrat a doua zi în Europa drept Diana de Clairmont. Casa lui Matthew din Amsterdam se dovedi a fi un conac din secolul al şaptesprezecelea, clădit pe malul uneia dintre cele mai frumoase porţiuni din canalul Herengracht. Matthew mi-a explicat că îl cumpărase imediat după ce plecase din Scoţia în 1605.

Am rămas acolo doar cât să facem un duş şi să ne schimbăm hainele. Am păstrat colanţii pe care îi purtam de când plecasem din Madison şi mi-am schimbat tricoul cu unul al lui Matthew. El se îmbrăcă în obişnuitele lui haine gri şi negre din caşmir sau lână, deşi, conform ziarelor, era sfârşitul lui iunie. Mi se părea ciudat să nu-i văd picioarele. Mă obişnuisem să fie la vedere.

— Mi se pare un schimb corect, comentă Matthew. Luni de zile eu nu ţi-am văzut picioarele decât în intimitatea dormitorului nostru.

Soţul meu fu cât pe ce să facă un atac de cord când descoperi că îndrăgitul lui Range Rover nu-l aştepta în garajul de la subsol. Găsi în schimb două maşini sport decapotabile, de culoare bleumarin.

— Îl omor! spuse Matthew când observă cât de joase erau. Cu cheia de la casă descuie o cutie de metal prinsă în perete. Înăuntru se găseau o altă cheie şi un bilet: „Bine ai venit acasă! Nimeni nu se va gândi că tu conduci aşa ceva. E sigură. Şi rapidă. Salut, Diana! M.”

— Ce e? am întrebat cu ochii la butoanele de pe elegantul bord cromat, ca de avion.

— Un Spyker Spider. Marcus colecţionează maşini botezate după arahnide.

Matthew activă uşile maşinii, iar acestea se ridicară precum aripile unui avion de luptă cu reacţie. Soţul meu scoase o înjurătură.

— E cea mai vizibilă maşină dintre toate.

Am ajuns doar până în Belgia înainte ca Matthew să oprească la o reprezentanţă auto, să predea cheile maşinii lui Marcus şi să iasă din parcare cu ceva mai mare şi mai

puţin amuzant de condus. Simţindu-ne protejaţi de interiorul greoi şi pătrăţos, am intrat în Franţa şi, câteva ore mai târziu, am început urcuşul lent printre munţii din Auvergne, către Sept-Tours.

Printre copaci se zăreau licăriri ale fortăreţei: piatra cenuşiu-rozalie, fereastra întunecată a unui turn. Nu mă puteam abţine să nu compar castelul şi oraşul dimprejur în varianta lor de acum cu felul în care arătaseră când le văzusem ultima oară în 1590. De data aceasta, deasupra localităţii Saint-Lucien nu mai atârna niciun nor greu de fum. Sunetul îndepărtat al unor clopote mă făcu să întorc capul. M-am gândit că o să dau cu ochii de descendenţii caprelor care se întorceau cândva acasă pentru masa de seară. Dar Pierre nu avea să ne mai iasă grabnic în întâmpinare cu torţele. Chef nu mai era în bucătărie, decapitând fazani cu un satâr pentru ca vânatul proaspăt să fie preparat astfel încât să hrănească atât vampiri, cât şi fiinţe cu sânge cald.

Şi nu avea să mai fie nici urmă de Philippe, aşadar nici hohote de râs, nici observaţii acide despre fragilitatea oamenilor inspirate din Euripide, nici observaţii profunde despre problemele care ne aşteptau acum, că ne întorseserăm în prezent. Cât avea să mai treacă până să încetez a anticipa freamătul şi gălăgia care anunţau sosirea lui Philippe într-o cameră? Mă durea inima când mă gândeam la socrul meu. Lumea modernă, rapidă şi plină de lumini electrice nu mai avea loc pentru eroi ca el.

— Te gândeşti la tata, murmură Matthew.

Ritualurile noastre tăcute, în care el îmi sorbea sânge, iar eu îl sărutam pe frunte, ne întăriseră capacitatea de a ne ghici gândurile unul altuia.

— Şi tu la fel, am observat.

Se gândea la tatăl lui încă de când trecuserăm graniţa în Franţa.

— Castelul mi s-a părut gol de la moartea lui. Mi-a oferit un refugiu, dar prea puţin confort.

Ochii lui Matthew se înălţară spre fortăreaţă, apoi se aşternură iar pe drumul din faţa noastră. Atmosfera era

apăsătoare din pricina sentimentului de responsabilitate şi a nevoii fiului de a se ridica la nivelul moştenirii lăsate de tatăl său.

— Poate că de data asta o să fie altfel. Sarah şi Em sunt acolo. Marcus la fel. Ca să nu mai vorbim despre Sophie şi Nathaniel. Iar Philippe e încă aici, dacă învăţăm să ne concentrăm mai degrabă asupra prezenţei, decât a absenţei lui.

Da, avea să fie în umbrele din fiecare încăpere, în fiecare piatră de zid. Am studiat trăsăturile frumoase, dar austere ale soţului meu, înţelegând mai bine cum i le modelaseră experienţele vieţii şi durerea. O mână mi-o ţineam peste abdomen, în timp ce cu cealaltă căutam să-i ofer alinarea de care avea nevoie cu disperare.

Degetele lui se împletiră strâns cu ale mele. Apoi Matthew îmi dădu drumul, şi pentru o vreme n-am mai vorbit. Curând însă, degetele mele începură să bată nerăbdătoare darabana în tăcerea care se lăsase, şi am fost tentată de mai multe ori să deschid plafonul maşinii şi să zbor spre uşa din faţă a castelului.

— Să nu îndrăzneşti!

Râjetul larg al lui Matthew îi îndulci puţin tonul ameninţător al vocii. I-am întors zâmbetul în vreme ce coboram pe o curbă strânsă.

— Atunci grăbeşte-te! am spus, abia stăpânindu-mă.

Însă, în ciuda rugăminţilor mele, acul vitezometrului rămase exact unde era. Am gemut de nerăbdare.

— Ar fi trebuit să rămânem în maşina lui Marcus.

— Răbdare! Aproape am ajuns.

„Şi nu există nicio şansă să merg mai repede“, gândi Matthew în timp ce coboram din nou.

— Ce spunea Sophie despre stilul de condus al lui Nathaniel când era ea gravidă? „Conduce ca o babă.”

— Imaginează-ţi cum ar fi condus el dacă *ar fi fost* cu adevărat o babă, bătrână de secole, aşa, ca mine. Aşa o să conduc tot restul vieţii mele, atâta timp cât tu eşti în maşină.

Se întinse iar spre mâna mea şi şi-o duse la buze.

— Amândouă mâinile pe volan, băbuţo! am glumit în vreme ce luam ultimul viraj. Până la intrarea în castel mai aveam o bucată de drum întins şi un şir de nuci.

„Grăbeşte-te!” l-am implorat în tăcere pe soţul meu. Privirea mi se agăţă de acoperişul de deasupra turnului lui Matthew, pe măsură ce acesta se ivea în zare. Când maşina încetini, m-am uitat la el nedumerită.

— Ne aşteaptă, explică el, apropiindu-şi faţa de parbriz.

Sophie, Ysabeau şi Sarah stăteau nemişcate în mijlocul drumului.

Demon, vampir, vrăjitoare… şi încă cineva. Ysabeau ţinea în braţe un bebeluş. Desluşeam ciuful des de păr castaniu şi picioruşele lungi, durdulii. Copilul îşi ţinea o mână strâns înfăşurată în jurul unei bucle aurii din părul lui Ysabeau, iar cu cealaltă arăta imperios spre noi. Am simţit o uşoară furnicătură atunci când ochii lui se aţintiră asupra mea. Pruncul lui Sophie şi al lui Nathaniel era o vrăjitoare, exact aşa cum fusese prezis.

Am desfăcut centura de siguranţă, am deschis brusc uşa şi am sărit din maşină înainte ca Matthew s-o poată opri complet. Lacrimile îmi curgeau pe obraji. Sarah alergă să mă cuprindă în braţe, printre faldurile atât de familiare de lână şi flanel, înconjurându-mă cu miresme de măselariţă şi vanilie.

„Acasă“, mi-am zis.

— Mă bucur nespus că te-ai întors teafără, spuse ea cu patimă.

Peste umărul lui Sarah am văzut-o pe Sophie luând cu blândeţe copilul din braţele lui Ysabeau. Chipul mamei lui Matthew era de nepătruns şi minunat de frumos ca întotdeauna, însă încordarea de pe buzele ei trăda emoţii puternice. Aceeaşi tensiune îl dădea de gol şi pe Matthew. Erau mai asemănători la trup şi sânge decât ar fi dat de înţeles metoda prin care fusese creat soţul meu.

Retrăgându-mă din îmbrăţişarea mătuşii mele, m-am întors către Ysabeau.

— Nu ştiam dacă că o să vă mai întoarceţi. Aţi fost plecaţi atâta timp! Dar Margaret a început să ne ceară s-o

ducem spre şosea, aşa încât am ajuns să cred că s-ar putea ca până la urmă să veniţi înapoi teferi şi nevătămaţi.

Ysabeau îmi cercetă chipul, căutând vreo frântură de informaţie care îi scăpase.

— Acum ne-am întors. Şi o să rămânem aici.

Avusese parte de suficiente pierderi în lunga ei viaţă. Am sărutat-o uşor pe un obraz, apoi pe celălalt.

— *Bien*[185], murmură ea uşurată. Toată lumea e fericită că sunteţi aici – nu doar Margaret.

Copilul îşi auzi numele şi începu să gângurească, în vreme ce mâinile şi picioarele i se mişcau ca nişte morişti, încercând să ajungă la mine.

— Isteaţă fată! spuse Ysabeau pe un ton aprobator, bătându-le uşor pe creştet mai întâi pe Margaret, apoi pe Sophie.

— Vrei să-ţi ţii în braţe fina? mă întrebă Sophie.

Zâmbea larg, deşi ochii îi înotau în lacrimi. Semăna tare mult cu Susanna.

— Desigur, am spus şi am luat copilul în schimbul unui sărut pe obrazul mamei.

— Bună, Margaret! am şoptit, inspirându-i mirosul de copilaş.

— D-d-d-d.

Fetiţa apucă o şuviţă din părul meu şi începu să şi-o înfăşoare în jurul pumnului.

— Eşti o mare poznaşă, am spus râzând.

Ea îşi îndesă călcâiele în coastele mele şi mârâi în semn de protest.

— E la fel de încăpăţânată ca tatăl ei, deşi s-a născut în zodia peştilor, spuse Sophie senină. Sarah a oficiat ceremonia în locul tău. A fost şi Agatha aici. Acum e plecată, dar bănuiesc că o să se întoarcă repede. Ea şi Marthe au pregătit un tort special, înfăşurat în fire de zahăr, cu totul uimitor. Iar rochia lui Margaret a fost superbă. Tu vorbeşti altfel, de parcă ţi-ai fi petrecut mult timp într-o ţară străină. Îmi place părul tău, arată schimbat. Ți-e foame?

[185] Bine (în limba franceză în original) (n. red.)

Sophie turuia cuvinte la întâmplare, exact aşa cum făceau Tom şi Jack. Mi-era dor de prietenii noştri chiar şi aici, în sânul familiei.

Am sărutat-o pe Margaret pe frunte şi am înapoiat-o mamei sale. Matthew stătea încă în spatele uşii deschise a Range Roverului, cu un picior în maşină şi cu celălalt sprijinit pe pământul din Auvergne, ca şi cum n-ar fi ştiut sigur dacă trebuia să se afle acolo.

— Unde-i Em? am întrebat.

Sarah şi Ysabeau se uitară una la alta.

— Toată lumea vă aşteaptă în castel. Ce-ar fi să mergem pe jos până acolo? sugeră Ysabeau. Lasă maşina! O să aibă grijă cineva de ea. Probabil vreţi să vă dezmorţiţi picioarele.

Am cuprins-o cu braţul pe Sarah şi am făcut câţiva paşi. Unde era Matthew? M-am întors şi mi-am întins mâna liberă. „Vino printre ai tăi“, am spus în tăcere, privindu-l în ochi. „Vino să fii cu cei pe care-i iubeşti!”

El zâmbi, iar mie inima îmi tresări în piept drept răspuns.

Ysabeau şuieră surprinsă, scoţând un sunet pătrunzător ce străbătu aerul verii mai limpede decât o şoaptă.

— Inimi care bat. A ta. Şi… încă două?

Frumoşii ei ochi verzi se pironiră asupra abdomenului meu, şi o minusculă picătură roşie i se ivi în ochi, ameninţând să cadă. Se uită întrebător la Matthew. El dădu din cap în semn de aprobare, iar lacrima de sânge a mamei se formă complet şi îi alunecă pe obraz.

— Noi avem deseori gemeni în familie, am spus eu în chip de explicaţie.

Matthew simţise a doua inimă ce bătea în Amsterdam, chiar înainte să urcăm în maşina lui Marcus.

— Şi noi, şopti Ysabeau. Deci se adeveresc cele văzute de Sophie în visele ei? Porţi un copil – copilul lui Matthew?

— Copii, am spus, urmărind căderea lentă a lacrimii de sânge.

— Atunci e un nou început, spuse Sarah, ştergându-şi şi ea o lacrimă din ochi.

Ysabeau îi aruncă mătuşii mele un zâmbet amar.

— Philippe avea o zicală preferată despre începuturi. Foarte veche, mi se pare. Cum era, Matthew? îl întrebă femeia pe fiul ei.

Acesta coborî în sfârşit din maşină, ca şi cum o vrajă l-ar fi reţinut până atunci, iar acum ea ar fi fost în sfârşit dezlegată. Făcu câţiva paşi până la mine, îşi sărută uşor mama pe obraz, după care întinse mâna şi o luă pe a mea.

— *Omni fine initium novum,* spuse el, privind spre pământurile tatălui său, ca şi cum ar fi ajuns, în sfârşit, acasă. „În orice sfârşit există un nou început.“

Capitolul 42

30 mai 1593

Annie îi aduse părintelui Hubbard micuţa statuie a Dianei, întocmai aşa cum o pusese să-i promită domnul Marlowe. I se strânse inima când o văzu în palma vârcolacului. Figurina îi amintea întotdeauna de Diana Roydon. Chiar şi acum, după aproape doi ani de la plecarea neaşteptată a stăpânei sale, Annie încă îi mai ducea dorul.

— Şi n-a spus nimic altceva? întrebă Hubbard, întorcând figurina pe toate părţile.

Săgeata zeiţei vânătorii reflectă lumina şi scânteie ca şi când ar fi fost pe cale să-şi ia zborul.

— Nimic, părinte. Înainte să plece spre Deptford în această dimineaţă, mi-a cerut să vă aduc asta. Domnul Marlowe a spus că veţi şti dumneavoastră ce trebuie făcut.

Hubbard observă o bucăţică de hârtie vârâtă în tolba subţire, făcută sul şi îndesată printre săgeţile zeiţei.

— Dă-mi unul dintre acele tale de păr, Annie!

Fata scoase un ac din corsaj şi i-l întinse cu un aer nedumerit. Vampirul agăţă hârtia cu vârful ascuţit şi o prinse între degete, apoi o trase afară cu grijă.

Citi rândurile, se încruntă şi clătină din cap.

— Bietul Christopher! Mereu a fost unul dintre copiii pierduţi ai Domnului.

— Domnul Marlowe nu se mai întoarce?

Annie îşi înăbuşi un scurt suspin de uşurare. Niciodată nu-l plăcuse pe dramaturg şi nu-şi mai recăpătase respectul pentru el după îngrozitoarele evenimente petrecute în arena pentru turniruri a palatului Greenwich. După ce stăpânii ei plecaseră fără să lase vreun indiciu în legătură cu locul în care s-ar afla, Marlowe trecuse de la

melancolie la disperare, apoi într-o stare şi mai întunecată. În unele zile, Annie era convinsă că negura o să-l înghită cu totul. Voia să fie sigură că n-o va înhăţa şi pe ea.

— Nu, Annie. Dumnezeu îmi spune că domnul Marlowe a plecat din această lume către cea de dincolo. Mă rog să-şi găsească pacea acolo, căci în viaţa aceasta i-a fost refuzată.

Hubbard se uită la fată preţ de câteva clipe. Se transformase într-o tânără fermecătoare. Poate că avea să-l vindece pe Will Shakespeare de dragostea lui pentru soţia altui bărbat.

— Dar nu trebuie să-ţi faci griji. Doamna Roydon m-a pus să-i promit că te voi trata ca pe copilul meu. Eu mă îngrijesc de copiii mei, iar tu vei primi un nou stăpân.

— Pe cine, părinte?

Trebuia să accepte orice post i-ar fi oferit Hubbard. Doamna Roydon îi spusese clar câţi bani îi trebuiau ca să devină cusătoreasă independentă în Islington. Avea nevoie de timp şi de multă cumpătare ca să strângă o asemenea sumă.

— Pe maestrul Shakespeare. Acum că ştii să scrii şi să citeşti, eşti o femeie de valoare, Annie. Îi poţi fi de ajutor în munca lui.

Hubbard se gândi la bucăţica de hârtie pe care o ţinea în mână. Era tentat s-o păstreze la un loc cu pergamentul ce-i sosise de la Praga, trimis prin intermediul formidabilei reţele de curieri şi negustori pe care o puseseră la punct vampirii olandezi.

Încă nu ştia de ce-i trimisese Edward Kelley strania imagine a celor doi dragoni. Alchimistul era o fiinţă întunecată şi alunecoasă, iar Hubbard nu fusese de acord cu codul lui moral, conform căruia adulterul făţiş sau furtul nu erau păcate. A-i lua sângele în cadrul ritualului său familiar fusese o corvoadă, nu o plăcere. Văzuse în schimb suficient de mult din sufletul lui Kelley ca să nu vrea să-l ţină la Londra. Îl trimisese în Mortlake. Asta pusese capăt neîncetatelor cereri ale lui Dee de lecţii de magie.

Însă Marlowe voise ca statuia să-i rămână lui Annie, iar

Hubbard n-avea de gând să încalce dorinţa unui muribund. Îi întinse fetei figurina şi bucăţica de hârtie.

— Trebuie să-i dai astea mătuşii tale, doamna Norman. Ea le va păstra în siguranţă pentru tine. Hârtia poate fi o amintire de la domnul Marlowe.

— Da, părinte Hubbard, spuse Annie, deşi ar fi preferat să vândă obiectul din argint şi să pună câştigul la ciorap.

Tânăra vrăjitoare părăsi biserica în care îşi făcea veacul Andrew Hubbard şi străbătu în grabă străzile până la casa lui Will Shakespeare. El nu era aşa de schimbător ca Marlowe, iar doamna Roydon vorbise mereu despre el cu mult respect, chiar dacă prietenii lui se grăbeau să-l ia în râs.

Se acomodă repede în locuinţa dramaturgului, şi starea ei de spirit se îmbunătăţi vizibil. Când îi ajunse vestea înfiorătoarei morţi a lui Marlowe, ea nu făcu decât să confirme norocul pe care Annie îl avusese când scăpase de el. Maestrul Shakespeare fu şi el tulburat, iar într-o noapte bău prea mult, lucru care atrase atenţia maestrului de ceremonii de la curte. Dar dramaturgul îşi explică în chip satisfăcător faptele, iar acum totul revenise la normal.

Annie tocmai curăţa mâzga de pe un ochi de geam pentru a face mai multă lumină, astfel încât stăpânul ei să poată citi. Când îşi înmuie cârpa în apă curată, un petic de hârtie îi alunecă din buzunar, purtat de vânt către tocul ferestrei.

— Ce e aia, Annie? întrebă Shakespeare bănuitor, arătând spre bilet cu capătul penei de scris.

Fata lucrase pentru Kit Marlowe. Putea să le transmită rivalilor informaţii despre el. Will nu-şi putea permite ca lumea să afle despre ultimele lui încercări de a-şi găsi un ocrotitor. Cum toate teatrele fuseseră închise din pricina ciumei, era o reală provocare să-ţi ţii trupul laolaltă cu sufletul. *Venus şi Adonis* ar fi putut să-l ajute în sensul ăsta, cu condiţia ca nimeni să nu-i fure ideea.

— Nimic, m-m-maestre Shakespeare, se bâlbâi fata, aplecându-se să ia hârtia.

— Ad-o aici, de vreme ce nu e nimic! îi porunci el.

De îndată ce primi biletul, Shakespeare recunoscu scrisul caracteristic şi părul i se zbârli. Era un mesaj de la un om mort.

— Când ţi-a dat Marlowe biletul ăsta?

Dramaturgul avea o voce aspră.

— Nu el mi l-a dat, maestre Shakespeare.

Ca întotdeauna, Annie nu se încumeta să mintă. Moştenise puţine dintre celelalte trăsături ale vrăjitoarelor, însă cinste avea din plin.

— Era ascuns. Părintele Hubbard l-a găsit şi mi l-a dat. Drept amintire, a spus.

— Ai găsit mesajul după moartea lui Marlowe?

Furnicăturile din ceafa bărbatului fură curând potolite de valul de interes.

— Da, şopti Annie.

— Atunci o să ţi-l păstrez eu. Să fie în siguranţă.

— Fireşte.

În ochii fetei se ivi un licăr de îngrijorare când văzu cum ultimele cuvinte ale lui Christopher Marlowe dispar în pumnul strâns al noului ei stăpân.

— Cată-ţi de treabă, Annie!

Shakespeare aşteptă până când servitoarea plecă să mai aducă nişte cârpe şi apă. Apoi cercetă rândurile.

Negru e-nsemnul zadarnicei iubiri adevărate
Culoarea demonilor
Şi umbra nopţii.

Shakespeare oftă. Alegerile lui Kit în materie de versificaţie nu avuseseră niciodată nicio noimă pentru el. Iar umorul lui melancolic şi fascinaţia faţă de morbid erau prea întunecate pentru acele vremuri triste. Făceau publicul să se simtă rău, şi moartea împânzise deja Londra. Shakespeare răsuci pana între degete.

„Zadarnică iubire adevărată.“ O, da! Dramaturgul pufni. Se cam săturase de adevărata dragoste, cu toate să publicul nu părea să se plictisească vreodată de ea. Tăie expresia şi o înlocui cu un singur cuvânt, care îi exprima

mai bine sentimentele.

„Demonii.“ Succesul pe care îl avusese Kit cu *Faust* încă îl rodea. Shakespeare nu se pricepea să scrie despre fiinţe care depăşeau limita naturalului. Lui îi erau mult mai la îndemână obişnuiţii muritori imperfecţi, prinşi în ghearele sorţii. Uneori se gândea că ar putea scoate o poveste bună cu fantome. Poate cu un tată ucis pe nedrept care îşi bântuie fiul. Shakespeare se cutremură. Propriul său părinte ar fi fost o stafie înspăimântătoare dacă Domnul avea să se sature vreodată de compania lui după ce John Shakespeare îşi va fi încheiat socotelile cu viaţa. Tăie deci cuvântul ofensator şi alese un altul.

„Umbra nopţii.“ Era un sfârşit slab şi previzibil al versului, genul de care s-ar fi îndrăgostit George Chapman din lipsă de ceva mai bun. Dar ce formulă ar fi servit mai bine scopurilor sale? Tăie un alt cuvânt şi scrise deasupra „căutătura“. „Căutătura nopţii.“ Nici aşa nu era tocmai bine. Tăie din nou şi scrise „haina“. La fel de rău.

Gândul lui Shakespeare zbură la soarta lui Marlowe şi a prietenilor lui, toţi acum himerici ca nişte umbre. Henry Percy se bucura de un rar interval de bunăvoinţă regală şi era mai tot timpul pe la curte. Raleigh se însurase în secret şi ieşise din graţiile reginei. Acum era trimis la ţară, în Dorset, unde suverana spera că avea să fie uitat. Harriot se retrăsese pe undeva, fără îndoială aplecat asupra vreunei enigme matematice sau holbându-se la stele ca un Robin Goodfellow[186] lunatic. Umblau zvonuri că Chapman ar fi fost plecat în Ţările de Jos, în nu se ştie ce misiune pentru Cecil, şi că s-ar fi apucat să scrie lungi poeme despre vrăjitoare[187]. Iar Marlowe fusese ucis de curând în Deptford, deşi se spunea că era mai degrabă vorba despre un asasinat plătit. Poate că galezul acela ciudat ştia mai

[186] Cunoscut şi sub numele de *puck;* personaj din folclorul englez medieval, înfăţişat ca demon sau zână malefică. Este personaj principal în piesa *Visul unei nopţi de vară* de William Shakespeare. (n.tr.)

[187] George Chapman a publicat în 1594 un lung poem intitulat chiar *Umbra nopţii,* dedicat poetului Matthew Raydon. Este o preamărire a nopţii ca timp al reflecţiei şi contemplaţiei, şi a doua sa parte este un imn închinat zeiţei lunii. (n.red.)

multe, căci el fusese în tavernă cu Marlowe în noaptea crimei. Roydon, singurul om cu adevărat puternic pe care Shakespeare îl întâlnise vreodată, şi misterioasa lui soţie dispăruseră cu totul în vara lui 1591 şi de atunci nu mai fuseseră văzuţi.

Singurul din cercul lui Marlowe despre care Shakespeare afla veşti în mod regulat era un scoţian uriaş pe nume Gallowglass, al cărui comportament era mult prea princiar pentru un servitor şi care spunea poveşti minunate despre zâne sau spiriduşi. Datorită slujbelor primite constant de la Gallowglass avea Shakespeare un acoperiş deasupra capului. Scoţianul părea să aibă mereu de dus la bun sfârşit câte o treabă ce solicita abilităţile de falsificator ale dramaturgului. Şi plătea bine, mai ales când voia ca Shakespeare să imite scrisul lui Roydon pe marginile vreunei cărţi sau să aştearnă pe hârtie o scrisoare semnată de acesta.

„Ce mai târlă!“ îşi spuse Shakespeare. „Trădători, atei şi criminali cu toţii.“ Pana îi şovăi deasupra hârtiei. După ce mai scrise un cuvânt, de data aceasta cu litere groase şi negre, hotărât trasate, se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi studie noile versuri.

Negru-i însemnul iadului,
Culoarea temniţelor şi şcoala nopţii.

Cuvintele lui Marlowe nu mai puteau fi recunoscute. Prin alchimia talentului său, Shakespeare transformase ideile unui om mort în ceva mai potrivit pentru londonezii obişnuiţi decât pentru indivizii periculoşi ca Roydon. Şi nu-i trebuiseră decât câteva minute.

Nu simţea nici urmă de regret în vreme ce modifica trecutul, schimbând astfel şi viitorul. Vremea lui Marlowe pe scena lumii se sfârşise, însă a lui Shakespeare abia acum începea. Amintirile au viaţă scurtă, iar istoria nu e blândă. Aşa e cursul lumii.

Mulţumit, dramaturgul aşează bucata de hârtie într-un teanc format din mai multe astfel de bileţele ce stăteau pe

colţul biroului său şi deasupra cărora era aşezat ca greutate craniul unui câine. Într-o zi avea să găsească un folos frânturilor acelora de versuri. Apoi începu să aibă îndoieli.

Poate că se grăbise când renunţase la „zadarnica iubire adevărată“. Cuvintele aveau un potenţial nerealizat, ce aştepta să fie descătuşat. Shakespeare întinse mâna spre un petic pe care îl rupsese dintr-o foaie parţial acoperită cu text, într-o încercare palidă de a face economie după ce Annie îi arătase ultima notă de plată de la măcelar.

„Zadarnicele chinuri ale dragostei“, scrise el cu litere mari.

Da, medită Shakespeare, cu siguranţă îi va prinde bine într-o zi.

LIBRI PERSONAE: PERSONAJELE CĂRŢII

Numele marcate cu * sunt recunoscute de către istorici

Partea I: Woodstock. The Old Lodge

Diana Bishop, vrăjitoare

Matthew de Clairmont, cunoscut drept * Roydon, vampir

* Christopher Marlowe, demon, dramaturg

Françoise şi Pierre, amândoi vampiri şi servitori

* George Chapman, scriitor cu oarecare reputaţie şi puţini ocrotitori

* Thomas Harriot, demon, astronom

* Henry Percy, conte de Northumberland

* Sir Walter Raleigh, aventurier

Joseph Bidwell, senior şi junior, pantofari

Maestrul Somers, mănuşar

Văduva Beaton, o femeie pricepută

Mister Danforth, cleric

Maestrul Iffley, alt mănuşar

Gallowglass, vampir şi soldat al sorţii

* Davy Gam, cunoscut ca Hancock, vampir, tovarăşul său velş

Partea a II-a: Sept-Tours şi satul Saint-Lucien

* Joyeuse, cardinal, vizitator în mănăstirea de pe Mont Saint-Michel

Alain, vampir, servitor al lui *sieur* de Clairmont

Philippe de Clairmont, vampir, stăpân la Sept-Tours

Chef, bucătar

Catrine, Jehanne, Thomas şi Etienne, servitori

Marie, croitoreasă

André Champier, vrăjitor din Lyon

Partea a III-a: Londra. Blackfriars
* Robert Hawley, pantofar
* Margaret Hawley, soţia acestuia
* Mary Sidney, contesa de Pembroke
Joan, slujnica acesteia
* Nicholas Hilliard, pictor de miniaturi
Maestrul Prior, plăcintar
* Richard Field, tipograf
* Jacqueline Vautrollier Field, soţia acestuia
* John Chandler, spiţer de lângă Barbican Cross
Amen Corner şi Leonard Shoreditch, vampiri
Părintele Hubbard, vampirul-şef al Londrei
Annie Undercroft, tânără vrăjitoare cu ceva pricepere şi puţină putere
* Susanna Norman, moaşă şi vrăjitoare
* John şi Jeffrey Norman, fiii ei
Goody Alsop, o vrăjitoare a vântului din cartierul Saint James Garlickhythe
Catherine Streeter, vrăjitoare a focului
Elizabeth Jackson, vrăjitoare a apei
Marjorie Cooper, vrăjitoare a pământului
Jack Blackfriars, orfan cu multă dexteritate
* John Dee, învăţat ce deţine o bibliotecă
* Jane Dee, nemulţumita lui soţie
* William Cecil, lord Burghley, marele lord trezorier al Angliei
* Robert Devereux, contele de Essex
* Elisabeta I, regina Angliei
* Elizabeth (Bess) Throckmorton, domnişoară de onoare la curtea reginei

Partea a IV-a: Imperiul. Praga
Karolina şi Tereza, vampire şi servitoare
* Tadeáš Hájek, medicul Maiestăţii Sale
* Ottavio Strada, istoric şi bibliotecar imperial
* Rudolf al II-lea, Sfânt împărat Roman şi rege al

Boemiei

Frau Huber, o austriacă, şi Signorina Rossi, o italiancă, femei din Malá Strana

* Joris Hoefnagel, artist

* Erasmus Habermel, făuritor de instrumente matematice

* Signor Miseroni, şlefuitor de pietre preţioase

* Signor Pasetti, maestrul de dans al Maiestăţii Sale

* Joanna Kelley, o femeie aflată departe de casă

* Edward Kelley, demon şi alchimist

* Judah Loew, rabin şi înţelept

Abraham ben Elijah din Chelm, un vrăjitor care are o problemă

* David Gans, astronom

Herr Fuchs, vampir

* Melchior Maisel, negustor prosper din Cartierul Evreiesc

Lobero, câine komondor unguresc

* Johannes Pistorius, vrăjitor şi teolog

Partea a V-a: Londra. Blackfriars

* Vilém Slavata, foarte tânăr ambasador

Louisa de Clairmont, femeie-vampir, sora lui Matthew de Clairmont

* Master Sleford, supraveghetorul bietelor suflete din Bedlam

Stephen Proctor, vrăjitor

Rebecca White, vrăjitoare

Bridget White, fiica ei

Partea a VI-a: Lume Nouă, Lume Veche

Sarah Bishop, vrăjitoare, mătuşa Dianei Bishop

Ysabeau de Clairmont, femeie-vampir, mama lui Matthew de Clairmont

Sophie Norman, demon

Margaret Wilson, fiica ei, vrăjitoare

Alte personaje din alte epoci

Rima Jaén, bibliotecară în Sevilla

Emily Mather, vrăjitoare, partenera lui Sarah Bishop

Marthe, menajera lui Ysabeau de Clairmont

Phoebe Taylor, o persoană foarte corectă, amatoare de artă

Marcus Whitmore, vampir, fiul lui Matthew de Clairmont

Verin de Clairmont, femeie-vampir

Ernst Neumann, soţul ei

Peter Knox, vrăjitor, membru al Congregaţiei

Pavel Skovajsa, lucrător într-o bibliotecă

* Gerbert d'Aurillac din Cantal, vampir, aliat al lui Peter Knox

* William Shakespeare, scrib şi falsificator, uneori autor de piese de teatru

MULŢUMIRI

O mulţime de oameni au ajutat această carte să vină pe lume.

Mai întâi, mulţumiri mereu blândelor, mereu nepărtinitoarelor mele prime cititoare: Cara, Fran, Jill, Karen, Lisa şi Olive. Şi mulţumiri speciale lui Margie, pentru că s-a prefăcut plictisită tocmai când eu mă luptam cu ultima corectură şi îi ofeream manuscrisul să-l lectureze cu ochii ei pătrunzători de scriitor.

Carole DeSanti, redactorul meu responsabil, a fost moaşa cărţii şi ştie în ce dulapuri îmi sunt îngropate toate scheletele. Îţi mulţumesc, Carole, pentru că mereu ai fost gata să-mi acorzi sprijin cu o peniţă ascuţită şi o ureche înţelegătoare.

Extraordinara echipă de la Viking, care transformă ca prin minune teancuri de foi scoase la imprimantă în cărţi superbe, continuă să mă uimească prin entuziasmul şi profesionalismul ei. Mulţumiri speciale redactorului meu de carte, Maureen Sugden, ai cărei ochi de vultur rivalizează cu ai Augustei. Şi editorilor mei din întreaga lume, vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut (şi continuaţi să faceţi) astfel încât să-i prezentaţi pe Diana şi pe Matthew noilor cititori.

Agentul meu literar, Sam Stoloff de la Frances Goldin Agency, rămâne unul dintre cei mai loiali susţinători ai mei. Mulţumesc, Sam, pentru că mi-ai oferit perspective şi ai făcut munca de culise care îmi permite mie să scriu. Datorez mulţumiri şi agentului meu de film, Rich Green de la Creative Artists Agency, care mi-a devenit o sursă indispensabilă de sfaturi şi bună dispoziţie, chiar şi în cele mai dificile circumstanţe.

Asistenta mea, Jill Hough, mi-a apărat în ultimul timp şi sănătatea mentală cu ferocitatea unui balaur care scuipă

foc. Pur şi simplu nu aş fi putut să termin cartea fără ea.

Lisa Halttunen a pregătit încă o dată manuscrisul pentru predare. Deşi mă tem că nu voi stăpâni niciodată decât prea puţine dintre regulile gramaticale pe care le cunoaște, îi sunt etern recunoscătoare pentru că e în continuare dornică să-mi îndrepte proza şi punctuaţia.

Patrick Wyman mi-a oferit informaţii detaliate despre cotiturile şi întorsăturile istoriei medievale şi militare, care au purtat personajele (şi povestea) în direcţii surprinzătoare. Carole ştie unde sunt îngropate scheletele, dar Patrick înţelege cum au ajuns acolo. Îţi mulţumesc, Patrick, pentru că m-ai ajutat să-i văd pe Gallowglass, pe Matthew şi mai ales pe Philippe într-o nouă lumină. Îi mulţumesc şi Cleopatrei Comnenos pentru că mi-a răspuns la întrebările despre limba greacă.

Aş vrea, de asemenea, să-mi exprim recunoştinţa faţă de toţi cei de la Pasadena Roving Archers, care m-au ajutat să înţeleg exact cât e de greu să tragi cu o săgeată la ţintă. Scott Timmons de la Aerial Solutions mi-a făcut cunoştinţă cu Fokker şi cu celelalte superbe păsări răpitoare de la Terranea Resort din California. Iar Andrew de la Apple Store din Thousand Oaks i-a salvat pe autoare, computerul ei şi cartea însăşi de la o posibilă distrugere definitivă într-un moment crucial al procesului de creaţie.

Cartea îi este dedicată istoricului Lacey Baldwm Smith, care m-a luat sub aripa lui pe când eram studentă şi care a insuflat câtorva mii de alţi studenţi pasiunea lui pentru Anglia Tudorilor. Ori de câte ori vorbea despre Henric al VIII-lea sau despre fiica acestuia, Elisabeta I, părea că tocmai luase prânzul cu ei. Odată mi-a dat o scurtă listă de fapte istorice şi mi-a cerut să-mi imaginez cum le-aş trata dacă aş scrie o cronică, o poveste despre viaţa unui sfânt sau un roman de dragoste medieval. La sfârşitul uneia dintre poveştile mele excesiv de scurte, a scris: „Ce se întâmplă în continuare? Ar trebui să te gândeşti să scrii un roman.” Poate că atunci a fost plantată sămânţa acestei trilogii.

În ultimul, dar nu cel din urmă, rând, le sunt sincer

recunoscătoare familiei şi prietenilor îndelung încercaţi (vă ştiţi voi care sunteţi!), care m-au văzut foarte rar în timpul sejurului meu în 1590 şi care m-au primit cu braţele deschise când m-am întors în prezent.